

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Rok 1909.

We Wiedniu.

Z ces. król. Drukarni nadwornej i państwowej.

1909.

100,244.

III

Pierwszy indeks.

Spis chronologiczny

ustaw i rozporządzeń ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w roku 1909.

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1905 17. lipca	Układ, dotyczący postępowania w sprawach cywilnych, zawarty w dniu 17. lipca 1905 pomiędzy Austro-Węgrami, Państwem niemieckiem, Belgią, Danią, Hiszpanią, Francją, Włochami, Luksemburgiem, Norwegią, Niderlandami, Portugalią, Rumunią, Rosją, Szwecją i Szwajcaryą	60	165
1908 2. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Gries do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej	5	11
7.	Traktat państwowy między Austro-Węgrami a Badenem, zawarty w celu zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wynikać wskutek stosowania ustaw podatkowych, obowiązujących w Austrii wzgl. w Badenie	110	361
23. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące analogicznego zastosowania poszczególnych postanowień obwieszczenia z dnia 6. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 29, oraz postanowień obwieszczenia z dnia 4. września 1872, Dz. u. p. Nr. 136, do obligacji państwowej pożyczki loteryjnej z roku 1860, do zapisów długu kolei państwowych i do kolejowych obligacji pierwszeństwa, które państwo przyjęło do splacenia z własnych funduszków	17	61
29.	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty oraz Ministerstwa skarbu, którem, zmieniając częściowo rozporządzenie ministerjalne z dnia 10. czerwca 1907, Dz. u. p. Nr. 145, ustanawia się na nowo dodatki aktywne systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim Zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze	6	11
31.	Rozporządzenie pełnego Ministerstwa, którem reguluje się tymczasowo stosunki handlowe i obrotowe z Serbią do dnia 31. marca 1909	1	1
31.	Patent cesarski, dotyczący zwolnienia sejmów Austrii dolnej, Krainy, Tyrolu oraz Gorycy i Gradyski	2	3
31.	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskutecznienia wypłat na rachunek Ministerstwa rolnictwa oraz Zarządu lasów i domen w Austrii dolnej przez c. k. pocztową Kasę oszczędności	3	5

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
4. grudnia	Ustawa, którą zmienia się rozdział I., postanowienia finansowe, ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, dotyczącej popierania kultury krajowej w dziedzinie budownictwa wodnego	4	7
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące udzielenia koncesyi na normalnotorową kolej lokalną z Werenczanki do Okny i zmiany postanowień koncesyjnych co do istniejących linii Nowej bukowińskiej Spółki kolei lokalnych	7	12
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące protokołu egzaminacyjnego przy egzaminach kancelaryjnych, egzaminach kancelaryjnych zastępczych i egzaminach na prowadzących księgi gruntowe	12	57
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty i Ministerstwa skarbu, którem reguluje się na nowo kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego dla dziekanatów grecko-katolickiej archidiecezyi lwowskiej	13	59
16. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i handlu, dotyczące rozciągnięcia wydanego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 54, zakazu dowozu z Ameryki świeżych roślin i świeżych owoców, dotkniętych mszycą tarczycowatą San José, na przedmioty tego rodzaju, pochodzące z Australii	22	75
17. „	Ustawa, dotycząca pozbycia przedmiotów, należących do nieruchomości państwowej	8	18
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych	9	19
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące postępowania z uprawnionymi do ubiegania się podoficerami przy kompetowaniu o posady asystentów względnie oficyantów pocztowych	10	41
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące uregulowania stosunków służby i placz mechanicznych Zakładu poczt i telegrafów	11	44
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Kuczerów do okręgu Sądu powiatowego w Wyszkwicie	14	59
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbn, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu dla spraw kredytu przemysłowego	15	59
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wymiany obligacyi jednolitej renty, opiewających na okaziciela a należących do wyższych kategorii kwot, na takie same obligacye po 100 K (50 zlr.)	16	60
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Pisweg do okręgu Sądu powiatowego w Gurk w Karyntyi	18	61
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany liczby członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla okręgów rozkładu „miasto Gorycyca“ i „powiat polityczny Gorycyca (wsie)“	23	75
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem kolei żelaznych, dotyczące zmiany ciśnienia próbnego dla kotłów przy lokomotywach	27	79
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, zmieniające częściowo przepisy wykonawcze, dotyczące postępowania przekazowego z opodatkowaniem piwem, wódką, olejem mineralnym i cukrem	19	62

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
2. lutego	Patent cesarski, dotyczący rozwiązania sejmu karyntyjskiego	20	63
2. „	Ustawa, dotycząca zwrotu kosztów w razie ustanowienia obrońcy wężła małżeńskiego i odpowiedzialności zastępców stron za należyci	24	76
3. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wymiaru ceny worków na sól stołową	25	76
6. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, dotyczące zakazu rozpowszechniania i wprowadzania preparatów „wyciąg piwny“ i „wyciąg piwny gäro“, zalecanych do wyrabiania taniego napoju domowego	26	77
8. „	Ustawa, którą uzupełnia się częściowo ustawy, dotyczące ubezpieczenia robotników od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby	29	81
10. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej i spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84	21	65
12. „	Ustawa, dotycząca upoważnienia do zawarcia międzynarodowych układów w dziedzinie ubezpieczenia robotników od nieszczęśliwych wypadków	30	83
18. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	28	79
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem ogłasza się postanowienia międzynarodowego układu co do telegrafów iskrowych z daty Berlin, dnia 3. listopada 1906	36	89
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, którem podaje się do wiadomości oświadczenie złożone przez Radę rządową kantonu St. Gallen odnośnie do egzekucji na podstawie austriackich wyroków oraz zakres zapewnionej przez to wzajemności	31	83
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące uzupełnienia pierwszego statutu „Powszechnego Zakładu pensyjnego dla funkcyjaryszy“	32	84
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905, zawartej między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckiem i ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906	34	87
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące zmiany porządku policyjnego dla portów morskich, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33	35	87
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, Ministerstwa rolnictwa i Ministerstwa robót publicznych, dotyczące wydania nowych statutów dla Rady przemysłowej i Rady rolniczej	39	99
27. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa	33	85
2. marca	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych	40	103

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
3. marca	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przekazania sądownictwa w sprawach karnych dla dzielnic Wieden i Margarethen Sądowi powiatowemu Margarethen	37	98
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu, dotyczące przystąpienia miejskiej Kasy podatkowej w Wr. Neustadt do obrotu przekazowego c. k. pocztowej Kasy oszczędności	38	98
7. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące czesnego w państwowych szkołach średnich (gimnazyach, gimnazyach realnych i wyższych, wyższych gimnazyach realnych, ośmioklasowych gimnazyach realnych, zreformowanych gimnazyach realnych i szkołach realnych)	41	113
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące dopuszczenia wodomierza typu XLVI. do urzędowego uwierzytelniania	51	149
13. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Asch do ekspedycjonowania przesyłek świeżych roślin	56	155
17. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	42	117
17. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zakazu dowozu otrąb, zmieszanych ze składnikami mineralnymi	43	118
19. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i sprawiedliwości w porozumieniu z c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące wydania nowych kart płatniczych dla zapłaty podatków i innych opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej Kasy oszczędności	45	121
22. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmu dolno-austriackiego	44	119
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Ampezzo do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej	70	203
26. „	Ustawa, którą ustanawia się na rok 1909 kontyngenty rekrutów potrzebnych do utrzymania wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i zezwala na ich pobór	47	143
27. „	Ustawa, dotycząca nabycia przez państwo austriackich linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych i kilku części składowych innego majątku tej Spółki, tudzież austriackiej Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej	46	122
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Parenzo do siódmej a gminy Monfalcone do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej	71	203
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące przeniesienia na gminę królewskiego głównego miasta Pragi koncesyi na elektryczną normalnotorową kolejkę z Pragi ku Vysoczanom z odgałęzieniem w Libeň do zamku w Libeň i na przedłużenie linii tej kolejki z jednej strony aż do Vysoczan a z drugiej strony do czesko-morawskiej fabryki maszyn w Libeň	53	151

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
29. marca	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące niektórych zmian co do uprawnień, jakie nadają szkoły średnie	65	195
30. "	Rozporządzenie pełnego Ministerstwa, dotyczące postępowania z cywilnymi funkcjonaryuszami państwowymi, przyjętymi za kontraktem, których powołano na czas nieoznaczony do pełnienia czynnej służby wojskowej .	48	143
30. "	Rozporządzenie pełnego Ministerstwa w porozumieniu z wspólnem Ministerstwem wojny i c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące postępowania przy wypłacaniu poborów cywilnych, należących się cywilnym funkcjonaryuszom państwowym w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej	49	144
30. "	Ustawa, którą upoważnia się rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą	50	147
1. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zastosowania ogólnych stóp celnych obowiązującej taryfy celnej do przedmiotów pochodzących z Serbii	52	150
3. "	Rozporządzenie pełnego Ministerstwa, dotyczące oddawania w przedsiębiorstwo dostaw i robót państwowych	61	179
5. "	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz politycznych w Austrii poniżej Anizy, Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności	54	152
6. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, którym dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 38 okręgów inspekcyjnych dla działalności urzędowej c. k. inspektorów przemysłowych	66	196
13. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej	55	153
13. "	Ustawa, dotycząca ulg podatkowych i należyciściowych dla austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża	58	163
13. "	Ustawa, dotycząca uwolnienia od należyciści stemplowych i bezpośrednich fundacyi i zapisów, dokonanych z powodu sześćdziesiątej rocznicy Mego panowania, tudzież udzielania ulg podatkowych z tego samego powodu .	59	164
15. "	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych w przedmiocie sprostowania błędów, które zaszyły w ogłoszeniu układów, dotyczących Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i międzynarodowego rejestrowania marek, Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, tudzież układu z Państwem niemieckiem w celu wzajemnej ochrony prawnej przemysłu z dnia 17. listopada 1908, Dz. u. p. Nr. 267	80	223
17. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa na przeciąg miesięcy letnich roku 1909	68	201
20. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące wydania nowego statutu dla państwowej Rady kolejowej, oraz statutu dla dyrekcyjnych Rad kolejowych	57	155

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
21. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, którem zabrania się wprowadzania i sprzedaży aparatów Energos firmy Energos & Co. w Dreźnie	67	199
21. „	Ustawa, dotycząca przedłużenia ważności uwolnień należnościowych dla przenoszenia majątku i nabywania praw z powodu operacji agrarnych	131	419
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące międzynarodowego rejestrowania marek	62	191
26. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, dotyczące ograniczenia dowozu farb i kitów, zawierających ołów, tudzież obrotu nimi	63	191
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Cormons do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej	92	249
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Rovigno do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej	93	249
29. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	64	192
3. maja	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Hinterschiffel na ekspozyturę celną	72	204
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przeliczania rupii indyjskich przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych	73	204
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego Pozsony w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony	74	204
10. „	Reskrypt Ministerstwa skarbu, dotyczący zniesienia zakazu wywożenia i przewożenia materiałów wojennych	69	201
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i Ministerstwem robót publicznych, którem wydaje się na zasadzie § 1. ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, przepisy wykonawcze co do przymusu prowadzenia list płacy przy ubezpieczeniu od wypadków	75	204
10. „	Ustawa, dotycząca składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego	77	209
14. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i handlu, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego w Ebersdorf do ekspedycjonowania przesyłek świeżych roślin	87	245
18. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	76	207
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, dotyczące używania bankowych zapisów długu, które Wiedeński Związek bankowy w Wiedniu wyda na zasadzie § 6., p. I. swego statutu, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych	83	237

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
20. maja	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące państw, należących do Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i państw, należących do układu madryckiego co do międzynarodowego rejestrowania marek	134	421
22. "	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Welsberg do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej	104	355
24. "	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych i Ministerstwa wyznań i oświaty, którem zmienia się § 20. rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 1. sierpnia 1900, Dz. u. p. Nr. 133, dotyczącego uregulowania nauk i egzaminów dla rzeczoznawców środków żywności	78	209
24. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, którem zaprowadza się warunek koncesyi co do przemysłowego wytwarzania towarów zapalnych i przepisuje postępowanie co do zezwalania na otwarcie odnośnych zakładów przemysłowych	81	223
27. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych	79	211
27. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące zmiany postanowień § 11., l. 2. i 3. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 13. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 15, dla kolei lokalnej z Ischlu do Solnogradu z odnogą do Steindorfu	84	237
3. czerwca	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące nowej taryfy adwokackiej	82	225
6. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz robót publicznych, tudzież z Najwyższą Izbą obrachunkową, obejmujące przepisy dla zapobiegania nie- należnym wypłatom poborów zaopatrzenia	85	239
5. "	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem odnośnie do porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33 i rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 18. kwietnia 1887, Dz. u. p. Nr. 42, z dnia 24. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 118 i z dnia 1. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 182, wydaje się dalsze postanowienia co do przystani w Poli	88	245
5. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Thomasdorf na ekspozyturę celną	89	246
5. "	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze okręgu kuracyjnego Meran (obszar gmin Gratsch, Meran, Obermais i Untermais)	94	249
7. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące postępowania z osobami, pobierającymi stypendyum Hallskie na cele zaopatrzenia lub wychowania	86	244
8. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczący zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Pielgrzymów w Czechach	90	246
15. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Krazau w Czechach	95	250

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r o ś ć	Numer	Strona
1909			
18. czerwca	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej	91	246
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące zmiany postanowień, zawartych w § 10. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 8. stycznia 1886, Dz. u. p. Nr. 20, na kolej lokalną ze Lwowa przez Rawę ruską do granicy państwa ku Tomaszowu	97	345
22. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące zniesienia marek opłaty szkolnej i uiszczania czesnego w państwowych szkołach średnich za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności	98	346
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia Sądu obwodowego w Jarosławiu w Galicyi	99	346
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego Castelnuovo do wywozowego ekspedycjonowania piwa	100	347
29. „	Ustawa skarbowa na rok 1909	96	251
1. lipca	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące wydania nowego spisu tych zagranicznych towarów nieoclonionych, które w obrębie wolnego obszaru Tryestu można składać jedynie w osobnych magazynach	101	347
1. „	Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych, którem wydaje się zarządzenia celem uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych	102	350
1. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące uznania wyższej szkoły zawodowej dla przemysłu krawiectwa męskiego i damskiego, należącej do stowarzyszenia krawców w Wiedniu, za zakład, którego świadectwa, stwierdzające ukończenie głównych kursów zawodowych, zastępują częściowo dowód przepisane go czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika	111	364
1. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, którem odnośnie do § 23. przepisu wykonawczego do umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej ogłasza się nowe wydanie spisu urzędów celnych i władz celnych ustanowionych dla obszaru celnego umownego tych obu państw oraz dla krajów i części krajów złączonych z nimi w jeden obszar celny	116	371
6. „	Patent cesarski, dotyczący rozwiązania sejmu Gorycy i Gradyski	103	353
6. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące nazwy Sądu powiatowego Engelszell w Austrii górnej	105	355
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przedaźni sądowej w Wiedniu	106	355
9. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, dotyczące egzaminów szczególnych w Akademii ziemiaństwa	118	401
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące składania marek, wzorów i modeli na podstawie układu międzynarodowego dla ochrony		

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
	własności przemysłowej z daty Paryż, dnia 20. marca 1883 i brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, obejmującego zmiany tego układu (Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908)	107	356
13. „	Ustawa, dotycząca wyrobu zapalek i innych towarów zapalnych	119	402
15. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Lublanie	112	365
17. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	108	356
17. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów istrijskiego i tryestenskiego . .	109	359
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące ustanowienia zastępcy w razie przemijającej przeszkody, zaszelej co do osoby właściciela lub kierownika apteki publicznej	113	366
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, którem w wykonaniu artykułu X., l. 3. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ustanawia się na rok 1909 wysokość opustu z podatku gruntowego i budynkowego, tudzież sumę ogólną podatku zarobkowego i stopę podatkową dla przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, a wymienionych w § 100., ustęp 1. i 5. przytoczonej ustawy	114	367
20. „	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa stowarzyszenia „Vereinigung der arbeitenden Frauen“ w Wiedniu oraz kobiecej szkoły przemysłowej dla krawiectwa stowarzyszenia „Ludmila“ w Budziejowicach	121	405
23. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące ekspedycyowania celnego wieńców i innych przedmiotów służących do ozdabiania grobów wojowników	122	405
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące zaprowadzenia teoretycznego egzaminu państwowego na kursie techniki ubezpieczeń w c. k. niemieckiej Akademii technicznej w Bernie	123	406
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące nazwy urzędu podatkowego Engelszell w Austrii górnej	120	403
28. „	Obwieszczenie Ministerstw handlu i skarbu, dotyczące otwarcia ekspozytury celnej z służbą portową i morsko-sanitarną w Breno (Župa)	132	420
29. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Berhomet nad Seretem do Łopusznej	115	367
2. sierpnia	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące podziału przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia robotników od wypadków, na klasy niebezpieczności, jakoteż ustanowienia stóp procentowych dla klas niebezpieczności na czas od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914	117	373
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące ponownego przedłużenia zakreszonego koncesją terminu do nkończenia budowy i puszczania w ruch elektrycznej wążkotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau	124	407

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r o ś ć	Numer	Strona
1909			
6. sierpnia	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące należytości manipulacyjnych przy urzędowym cechowaniu narzędzi do mierzenia i ważenia	127	409
6. „	Ustawa o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu . .	177	577
6. „	Ustawa, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 37, o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę, oraz znosi artykuł II. ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51, którym zmieniono postanowienia karne ustawy o księgosuszu	180	644
6. „	Ustawa, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 17. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 142, o zapobieganiu zarazie płucnej rogacizny i o tępieniu tej zarazy	182	647
6. „	Ustawa, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 19. lipca 1879. Dz. u. p. Nr. 108, o obowiązkowym zaprowadzeniu postępowania zwanego odrażaniem (Desinfektion) na kolejach żelaznych i statkach przewożących bydło	184	649
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące wykonywania kar na wolności w odosobnionem zamknięciu i ustanowieniu komisji dla wykonywania kar dla więźni Sądu obwodowego w Litomierzycach	125	407
17. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące przedłużenia zakresłego koncesyą terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wązkotorowej linii kolejki od głównego nrzędu pocztowego aż do dworca uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowej w Uściu nad Łabą	126	407
17. „	Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z wspólnym Ministrem wojny, dotyczące uprawnienia absolwentów i uczniów szkół średnich nowego typu do jednorocznej służby prezencyjnej	151	457
20. „	Dodatek piąty do przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych	141	435
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące utworzenia dwóch nowych starostw powiatowych na Morawach z siedzibą urzędową w Berunie i w Wsetinie	128	410
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania kilku linii wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Bndziejowic	129	411
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany spisu urzędów celnych	138	429
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące przystąpienia Stanów Zjednoczonych Meksykańskich do układu madryckiego, odnoszącego się do międzynarodowego rejestrowania marek	135	422
28. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Swinbwa-Witkowic do Cieszyna z odgałęzieniem do Frysztatu	130	413
31. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące otwarcia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy w Pięciokościolach (Pécs) . .	133	420
6. września	Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych, dotyczące tymczasowego urzędzenia służby dla upaństwowionych linii uprzywilejowanej austriacko-węgier-		

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
	skiej Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprzywilejowanej austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprzywilejowanej Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej	136	422
7. września	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące przeniesienia Najwyższej koncesyi na kolej lokalną od stacji Hustopec do miasta Hustopca	139	429
12. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów: Dalmacyi, Galicyi, Austrii dolnej, Solnogradu, Styryi, Przedarulanii, Istrii i Tryestu	137	427
15. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów: Czech, Austrii górnej, Karyntyi, Krainy i Moraw	140	433
15. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, którem zmienia się § 27. regulaminu dla egzaminów państwowych w Akademii rolniczej z dnia 7. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 117	142	436
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania elektrycznej kolejki wązkotorowej od stacji Iglawa na linii c. k. kolei państwowych Wiedeń—Dzieczyn do Głównego Placu miasta Iglawy	146	439
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Tione do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej	169	493
15. „	Ustawa, dotycząca umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w kasach oszczędności i w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności	198	661
16. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, obowiązujące na obszarze Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim, którem ustanawia się warunki koncesyi dla przemysłowych przedsiębiorstw magazynowania ropy i zakładów dla tłoczenia ropy, oraz przepisuje postępowanie przy zatwierdzaniu zakładów przemysłowych dla tłoczenia ropy	143	436
17. „	Obwieszczenie Ministerstw wyznań i oświaty, robót publicznych i rolnictwa, dotyczące wyłączenia naczelnego zarządu kopalni bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego z zakresu działania Ministerstwa rolnictwa i przekazania go Ministerstwu robót publicznych	144	437
20. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Muszyny—Krynicy do Krynicy	147	443
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące objęcia przez państwo ruchu na upaństwowionych liniach uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież na c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej	145	438
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schwarzenbergu na ekspozyturę celną	148	448
25. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych c. k. Urzędu celnego pobocznego w Riva	156	475
27. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Nezamyslic do Morkowic	152	457
28. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany taryfy należytościowej państwowych zakładów dla badania środków żywności	155	465

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
29. września	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące udzielenia koncesyi na normalnotorową kolej lokalną z Cervignano do Belvedere i zmiany postanowień koncesyjnych co do istniejących linii c. k. uprz. fryulskiej Spółki kolei żelaznych	149	448
2. października	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Marling do okręgu Sądu powiatowego w Meranie	153	462
8. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa	150	455
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy w Ujvidék do kredytowania cła	157	475
10. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmiku bukowińskiego	154	463
10. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące postępowania celnego z kolumnami do jazdy i samochodami, które bywają wprowadzane względnie wyprowadzane przez granicę w obrocie podróży	159	479
12. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące oznaczenia kilku przemysłowych zakładów naukowych galicyjskich, których świadectwa, stwierdzające ukończenie ze skutkiem takiego zakładu, zastępują całkiem lub częściowo dowód należytego ukończenia nauki, względnie dowód przepisanej czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym	160	485
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące ustanowienia zniżonych należytości przesyłkowych dla przesyłek pocztowych, drukowanych drukiem dla ślepych	164	487
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskich Urzędów celnych głównych w Vöröstorony, Zimony i Temeswarze do kredytowania cła	190	653
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia władz celnych w Wys, Budwa, Spica i Tivat do wywozowego ekspedycjonowania piwa	161	485
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące przystąpienia Serbii do brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, odnoszącego się do układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej	162	485
15. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i oświaty, którem wydatkuje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177, o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu	178	595
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskich Urzędów celnych głównych w Pancsova i Nagyszeben do kredytowania cła	191	653
18. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84	158	475

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
18. października	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia nowych okręgów szacunkowych celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla obszarów nowo utworzonych starostw powiatowych w Beruniu i Wsetinie, oraz spowodowanej tem zmiany liczby członków komisji szacunkowych dla powiatów politycznych Litowel i Międzyrzecze Wołoskie	165	487
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wydania zmienionych znaczków stemplowych	163	485
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany dotychczasowego postępowania przy dewinkulowaniu państwowych zapisów dłużnych kolejowych oraz kolejowych obligacyi pierwszeństwa, przejętych przez państwo do spłacenia z własnych funduszków	166	488
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wolnego od opłaty wystawiania obligacyi jednolitego długu państwowego oraz długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa	167	489
26. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące uzupełnienia § 14. rozporządzenia o postępowaniu celnem w obrocie hacziarskim	170	493
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wydania krajowych monet złotych po 100 K stempla austriackiego i wybijania ich na rachunek prywatny	168	491
27. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, którem zabrania się wprowadzania i rozsprzedaży przyrządów mechanicznych do zapobiegania mimowolnemu moczeniu	174	571
1. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Filippdorf	185	651
2. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem odnośnie do porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33, wydaje się szczegółowe postanowienia dla obszaru przystani wojennej i dla portu w Poli	171	493
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości i Ministerstwem handlu, dotyczące regulaminu ruchu dla kolei żelaznych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa	172	499
11. „	Rozporządzenie Ministra handlu, dotyczące uregulowania stosunków służbowych kalkulantek i aspirantek c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności oraz przyznania im państwowych poborów emerytalnych	175	571
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych	173	561
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wyposażenia ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Budapeszcie na dworcu Kolei zachodniej w nieograniczone upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy i uprawnienia jej do wymierzania cła od niewymienionych osobno gładkich tkanin czysto jedwabnych i półjedwabnych Nr. t. 250 a i 256 a	176	576
15. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Braic	192	653

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
17. listopada	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa i Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem wyda się nową instrukcyę służbową dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy władzach politycznych	179	641
19.	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Sesana do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej	214	749
20.	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 12. kwietnia 1880, Dz. u. p. Nr. 38, obejmującego przepisy wykonawcze do ustawy o środkach zapobiegających sięgossuszowi i tępiących tę zarazę	181	646
20.	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznej, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 22. września 1892, Dz. u. p. Nr. 166, obejmującego przepisy wykonawcze do ustawy o zapobieganiu zarazie płucnej i jej tępieniu	183	648
21.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące podziału okręgu szacunkowego celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla powiatu politycznego Frysztat z wyłączeniem gmin Karwiny, Dąbrowy, Łazów, Orłowy i Poremby na okręgi szacunkowe	186	651
22.	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poboczym okręgu Marienbad w Czechach	187	652
23.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego w Pfannstiel na samoistną ekspozyturę celną, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II klasy	188	652
25.	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Belejów do okręgu Sądu powiatowego w Dolinie w Galicyi	189	652
2. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy na dworcu gömörskim w Miskowcu oraz ekspozytury tego urzędu celnego przy Urzędzie pocztowym Miskowiec 2	193	654
2.	Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, handlu i skarbu, dotyczące umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w Urzędzie pocztowych kas oszczędności	199	662
3.	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem Niemieckiem, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906	194	654
6.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zwinięcia ekspozytury Urzędu celnego pobocznego Montecroce w Miss-Sagron	195	654
7.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące rozszerzenia upoważnień Urzędu celnego głównego II. klasy w Wels	196	654
10.	Rozporządzenie Ministerstw kolei żelaznych i skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości, dotyczące sporządzania i używania kolejowych listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami stemplowymi	197	654

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
13. grudnia	Rozporządzenie pemeo Ministerstwa, którem zaprowadza się ubiór urzędowy dla urzędników sędziowskich Trybunału administracyjnego	202	685
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu dla doświadczeń technicznych	200	665
15. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami skarbu i handlu, dotyczące składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego	201	665
16. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, objaśnień do taryfy celnej, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materyałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84	203	687
17. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące zmiany terminów urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag pomostowych, opisanych bliżej w obwieszczeniu z dnia 4. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 13 (por. także obwieszczenie z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 242)	207	693
17. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, którem ogłasza się przepisy co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania maszyn do inierzenia skóry (systemu Sawyer)	208	693
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy	209	701
17. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych	210	716
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności	211	717
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskutecznienia wypłat na rachunek władz skarbowych na Śląsku i Bukowinie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności	215	749
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem w porozumieniu ze wspólnem Ministerstwem wojny ogłasza się w myśl § 20. ustawy z dnia 22. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 86, o podwodach wojskowych w czasie pokoju, stopy wynagrodzenia za zwierzę podwodowe i kilometr, obowiązujące od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914	212	718
20. „	Ustawa w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, obejmującej regulamin Rady państwa	204	689
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące ustalenia na rok 1910 tej ilości cukru, którą dopuści się do ekspedowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należności	205	690

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1909			
22. grudnia	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Salcburga, Styrii, Krainy, Bukowiny, Moraw, Śląska, Tyrolu oraz Gorycyi i Gradyski	206	691
22. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące wypłacania poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie departamentów rachunkowych krajowych władz skarbowych w Gracu, Cielowcu, Lublanie, Tryeście i Innsbruku, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności	216	750
23. "	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Dryszczów do okręgu Sądu powiatowego w Bószowcach	217	751
27. "	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych, dotyczące żeglugi na jeziorze Bodeńskim	213	719
29. "	Ustawa, dotycząca uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z zagranicą	218	753
30. "	Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1910	219	781
30. "	Ustawa, dotycząca ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1909/1910 i indywidualnego jego rozkładu	220	783
30. "	Ustawa, dotycząca ponownego przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, o wykonywaniu sądownictwa konsularnego	221	784
30. "	Ustawa, dotycząca popierania chowu zwierząt i ich korzystnego spożytkowywania	222	784
30. "	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych, dotyczące czyszczenia i odkazania wozów kolejowych, używanych do przewozu drobiu	223	785

Indeks II.

Spis abecadłowy

ustaw, rozporządzeń itd., ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1909. (Rocznik LXI., część I. do XCII.)

- Absolwenci**, ob. Szkoły.
- Administracyjny Trybunał**, ob. Trybunał.
- Adwokacka taryfa**, ob. Taryfa.
- Agrarne operacje**, ob. Operacje.
- Akademia techniczna** niemiecka w Bernie, teoretyczny
 • egzamin państwowy na kursie techniki ubezpieczeń. 123, 406.
 — **ziemiaństwa**, postanowienia co do egzaminów szczególnych. 118, 401.
 — — zmiana regulaminu egzaminów państwowych. 142, 436.
- Aktywne dodatki**, ob. Dodatki.
- Alkohol**, kontyngent na kampanię 1909/10 i jego indywidualny rozkład. 220, 783.
- Ampezzo**, zaliczenie gminy tej do szóstej klasy woj-
 skowej taryfy czynszowej. 70, 203.
- Apteka publiczna**, ustanowienie zastępcy właściciela
 lub kierownika. 113, 366.
- Asch**, upoważnienie urzędu celnego do ekspedycyowania
 roślin. 56, 155.
- Aspiranci pocztowi**, uregulowanie ich stosunków służ-
 bowych. 9, 19.
- Aspirantki** pocztowej kasy oszczędności, ich stosunki
 służbowe i pobory emerytalne. 175, 571.
- Asystenci pocztowi**, postępowanie z podoficerami kom-
 pletującymi o odnośne posady. 10, 41.
- Australia**, zakaz dowozu świeżych roślin i owoców.
 22, 75.
- Austria dolna**, uskutecznianie wypłat na rachunek władz
 politycznych przez pocztową kasę oszczędności. 54, 152.
 — — — — na rachunek zarządu domen i lasów przez
 pocztową kasę oszczędności. 3, 5.
 — — zwołanie sejm. 2, 3; 44, 119; 137, 427; 206,
 691.
 — **górna**, uskutecznianie wypłat na rachunek władz
 politycznych przez pocztową kasę oszczędności. 54,
 152.
 — — zwołanie sejm. 140, 433; 206, 691. •
- Baden**, traktat państwowy w celu zapobiegania po-
 dwójnym opodatkowaniom 110, 361.
- Bank krajowy** Królestwa czeskiego, składanie papierów
 wartościowych, ustawa. 77, 209.
 — — — — rozporządzenie. 201, 665.
- Belvedere**, koncesya na kolej z Cervignano. 149, 448.
- Bełejów**, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego do
 Sądu powiatowego w Dolinie. 189, 652.
- Berhomet**, koncesya na kolej do Łopusznej. 115, 367.
- Berno**, egzamin państwowy na kursie techniki ubezpie-
 czeń niemieckiej Akademii technicznej. 123, 406.

Uwaga. Z dwóch liczb, podanych przy każdym wyrazie, oznacza pierwsza liczbę ustawy, rozporządzenia itd., druga zaś, wydrukowana grubszymi czcionkami, stronicę Dziennika ustaw państwa, na której umieszczono ustawę, rozporządzenie itd.

- Berun**, utworzenie okręgu szacunkowego rozkładu podatku osobisto-dochodowego. 165, **487**.
- utworzenie starostwa 128, **410**.
- Bezpośrednie należitości**, ob. Należitości.
- **podatki**, ob. Podatki.
- Błąd** w ogłoszeniu układów Dz. u. p. Nr. 266 z r. 1908 i Dz. u. p. Nr. 267 z r. 1908. 80, **223**.
- Bodeńskie jezioro**, postanowienia co do żeglugi. 213, **719**.
- Bołszowce**, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Dryszczów do tamtejszego sądu powiatowego. 217, **751**.
- Bośnia**, ustalenie na rok 1910 ilości cukru, ekspedycyowanej bez opłaty należitości. 205, **690**.
- Braić**, utworzenie ekspozytury celnej. 192, **653**.
- Breno**, otwarcie ekspozytury celnej. 132, **420**.
- Budapeszt**, zmiana upoważnień ekspozytury celnej na dworcu kolei zachodniej. 176, **576**.
- Budownictwo wodne**, zmiana postanowień o popieraniu kultury krajowej. 4, **7**.
- Budwa**, upoważnienie urzędu celnego do wywozowego ekspedycyowania piwa. 161, **485**.
- Budynkowy podatek**, ob. Podatek.
- Budziejowice**, koncesya na kolejki. 129, **411**.
- świadectwa szkoły przemysłowej stowarzyszenia „Ludmila”. 121, **405**.
- Budżet na rok 1909**. 96, **251**.
- Bukowina**, uskutecznianie wypłat na rachunek władz skarbowych przez pocztową kasę oszczędności. 215, **749**.
- zwołanie sejm. 154, **463**; 206, **691**.
- Bukowińska spółka kolei lokalnych**, ob. Spółka.
- Bukowiński fundusz religijny**, ob. Fundusz.
- Bydło**, ob. Zwierzęta.
- Castelnuovo**, upoważnienie urzędu celnego do wywozowego ekspedycyowania piwa. 100, **347**.
- Cechowanie** narzędzi do mierzenia i ważenia, należitości manipulacyjne. 127, **409**.
- Celna ekspozytura**, ob. Ekspozytura.
- **taryfa**, ob. Taryfa.
- Celne ekspedycyowanie**, ob. Ekspedycyowanie.
- **postępowanie**, ob. Postępowanie.
- **urzędy**, ob. Urzędy.
- Celne władze**, ob. Władze.
- Celowiec**, wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 216, **750**.
- Cerrignano**, koncesya na kolej do Belvedere. 149, **448**.
- Chemiczne materiały pomocnicze i wytwory**, ob. Materiały.
- Choroba**, ob. Ubezpieczenie.
- Choroby zwierząt**, ob. Zwierzęta.
- Chów zwierząt**, ob. Zwierzęta.
- Cieszyn**, koncesya na kolej z Swinowa-Witkowic. 130, **413**.
- Cisnienie próbne dla kotłów lokomotyw**, jego zmiana. 27, **79**.
- Cło**, upoważnienie urzędów celnych w Panczowa i Nagyszeben do jego kredytowania. 191, **653**.
- — — — w Vöröstorony, Zimony i Temeszwarze do jego kredytowania. 190, **653**.
- — urzędu celnego w Ujvidék do jego kredytowania. 157, **475**.
- Cormons**, zaliczenie gminy tej do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 92, **249**.
- Cukier**, ustalenie na rok 1910. ilości ekspedycyowanej do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należitości. 205, **690**.
- zmiana przepisów wykonawczych co do postępowania przekazowego. 19, **62**.
- Cywilne sprawy**, ob. Sprawy.
- Czechly**, zwołanie sejm. 140, **433**.
- Czerwony Krzyż**, ob. Towarzystwo.
- Czesne** w państwowych szkołach średnich. 41, **113**.
- — — — szkołach średnich, uiszczanie go przez pocztową kasę oszczędności. 98, **346**.
- Czynszowa taryfa wojskowa**, ob. Taryfa.
- Dalmacya**, zwołanie sejm. 137, **427**.
- Dewinkulowanie** państwowych zapisów dłużnych kolejowych i kolejowych obligacji pierwszeństwa, zmiana dotychczasowego postępowania. 166, **488**.
- Dezynfekcyja**, ob. Odkazanie.
- Dług państwowy**, wolne od opłaty wystawianie obligacji. 167, **489**.
- Dodatki aktywne** grona nanczyielskiego przy gr. wsch. zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze. 6, **11**.

Dokument koncesyjny, ob. Kolej.

Dolina, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Belejów do tamtejszego sądu powiatowego. 189, **652**.

Domowo-czynszowy podatek, ob. Podatek.

Dostawy państwowe, oddawanie ich w przedsiębiorstwo. 61, **179**.

Doświadczenia techniczne, ob. Urząd.

Dowóz farb i kitów, zawierających otów, i obrót nimi, ograniczenia. 63, **191**.

— otrąb zmieszanych ze składnikami mineralnymi, jego zakaz. 43, **118**.

— świeżych roślin i owoców z Australii, jego zakaz. 22, **75**.

Drób, czyszczenie i odkażanie wozów, używanych do jego przewozu. 223, **785**.

Druk dla ślepych, zniżenie należności przesyłkowych dla odnośnych przesyłek pocztowych. 164, **487**.

Drukarski błąd, ob. Błąd.

Dryszczów, gmina i obszar dworski, ich przydzielenie do Sądu powiatowego w Bolszowcach. 217, **751**.

Dziekański urząd, ob. Urząd.

Ebersdorf, upoważnienie urzędu celnego do ekspedycyowania roślin. 87, **245**.

Egzamina kancelaryjne i egzamina na prowadzących księgi gruntowe. 12, **57**.

— rzeczoznawców środków żywności. 78, **209**.

— państwowe na kursie techniki ubezpieczeń niemieckiej Akademii technicznej w Bernie. 123, **406**.

— — w Akademii ziemiaństwa. 142, **436**.

— szczególnie w Akademii ziemiaństwa. 118, **401**.

Egzaminacyjny protokół, ob. Protokół.

Egzekucya na podstawie wyroków austriackich, oświadczenie Rady rządowej kantonu St. Gallen. 31, **83**.

Ekspedycyowanie celne wieńców i innych przedmiotów do ozdabiania grobów wojowników. 122, **405**.

Ekspozytura celna w Braiç, jej utworzenie. 192, **653**.

— — w Breno, jej utworzenie. 132, **420**.

— — w Budapeszcie na dworcu Kolei zachodniej, zmiana upoważnień. 176, **576**.

— — w Filippsdorf, jej utworzenie. 185, **651**.

— — w Miss-Sagron, jej zwiniecie. 195, **654**.

— — w Miskowcu przy Urzędzie pocztowym 2, jej utworzenie. 193, **654**.

Ekspozytura celna w Pfanstiel, przekształcenie tamtejszego posterunku zapowiadawczego na ekspozyturę. 188, **652**.

— — w Piano della Fugazza, jej utworzenie. 68, **201**.

— — w przystani Spółki żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony, jej utworzenie. 74, **204**.

— — w Tivat, upoważnienie jej do wywozowego ekspedycyowania piwa. 161, **485**.

Elektromierze, ob. Przyrządy.

Elektryczność, ob. Przyrządy do pomiaru zużycia elektryczności.

Emerytalne pobory, ob. Pobory.

Energos, zakaz wprowadzania i sprzedaży aparatów tych. 67, **199**.

Engelszell, nazwa tamtejszego sądu powiatowego. 105, **355**.

— — — urzędu podatkowego. 120, **403**.

Farby, zawierające otów, ograniczenia dowozu i obrotu. 63, **191**.

Filippsdorf, utworzenie ekspozytury celnej. 185, **651**.

Frysztat, podział okręgu szacunkowego celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego. 186, **651**.

Fryulska Spółka kolei, ob. Spółka.

Fundacye i zapisy jubileuszowe, uwolnienie ich od należności stempłowych i bezpośrednich. 59, **164**.

Fundusz religijny, gr. wsch. bukowiński, wyłączenie zarządu jego kopalni z zakresu działania Ministerstwa rolnictwa i przekazanie go Ministerstwu robót publicznych. 144, **437**.

Funkcyonaryusze, uzupełnienie pierwszego statutu zakładu pensyjnego. 32, **84**.

— państwowi cywilni, przyjęci za kontraktem, postępowanie w razie powołania ich do pełnienia czynnej służby wojskowej. 48, **143**.

— — — wypłacanie ich poborów w czasie pełnienia służby wojskowej. 49, **144**.

Galicja, przemysłowe zakłady naukowe, których świadectwa zastępują dowód nauki, względnie zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. 160, **485**.

— zwołanie sejmu. 137, **427**.

Gäro, wyciąg piwny, zakaz jego rozpowszechniania i wprowadzania 26, **77**.

Giełdowe jednostki, ob. Jednostki.

Giełdy swojskie, jednostki giełdowe papierów jako podstawa wymiaru podatku. 40, **103**, 173, **561**.

Gimnazya, ob. Szkoły średnie.

Gorycya, zmiana liczby członków komisji podatku zarobkowego. 23, 75.

— **i Gradycka**, rozwiązanie sejm. 103, 353.

— — — zwołanie sejm. 2, 3. 206, 691.

Grac, wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 216, 750.

Granica państwa ku Tomaszowu, zmiana koncesji na kolej ze Lwowa. 97, 345.

Gries, zaliczenie gminy tej do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 5, 11.

Groby wojowników, ekspedycje celne przedmiotów do ich ozdabiania. 122, 405.

Grono nauczycielskie, ob. Zakład naukowy.

Gruntowy podatek, ob. Podatek.

Gurk, przydzielenie gminy Pisweg do tamtejszego sądu powiatowego. 18, 61.

Hafciarski obrót, ob. Obrót.

Hallskie stypendyum, ob. Stypendyum.

Handel obnośny na obszarze Meranu, jego zakaz. 94, 249.

Handlowa konwencya, ob. Konwencya.

— **wartość**, ob. Wartość.

Handlowe stosunki, ob. Stosunki.

Hercegowina, ob. Bośnia.

Hinterschiffel, przekształcenie urzędu celnego na ekspozyturę. 72, 204.

Hustopec, przeniesienie koncesji na kolej Stacya Hustopec — miasto Hustopec. 139, 429.

Igława, koncesya na kolejkę Stacya Igława — Główny Plac m. Igławy. 146, 439.

Indyjskie rupie, ob. Rupie.

Innsbruk, wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 216, 750.

Inspektorzy przemysłowi, podział krajów repr. w Radzie państwa na okręgi inspekcyjne. 66, 196.

Instrukcyja służbowa dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy władzach politycznych. 179, 641.

Ischl, zmian koncesji na kolej do Solnogradu. 84, 237.

Iskrowe telegrafy, ob. Telegrafy.

Istrya, zwołanie sejm. 109, 359. 137, 427.

Jarosław, utworzenie sądu obwodowego. 99, 346.

Jednoroczna służba, ob. Służba.

Jednostki giełdowe papierów, notowanych na giełdach swoich, jako podstawa wymiaru podatku. 40, 103. 173, 561.

Jeziro Bodeńskie, postanowienia co do żeglugi. 213, 719.

Jubilensz cesarski, uwolnienie fundacji i zapisów jubileuszowych od należności stemplowych i bezpośrednich. 59, 164.

Kalkulantki pocztowej kasy oszczędności, ich stosunki służbowe i pobory emerytalne. 175, 571.

Kancelaryjne egzamina, ob. Egzamina.

Kapitały fundacyjne, popularne itp., używanie zapisów długu Wiedeńskiego Związku bankowego do ich korzystnego umieszczania. 83, 237.

Karlsbad, przedłużenie terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch kolejki elektrycznej. 124, 407.

Karty płatnicze nowe dla zapłaty podatków i innych opłat drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności. 45, 121.

Kary na wolności, ich wykonywanie w Sądzie obwodowym w Litomierzycach. 125, 407.

Karyntya, rozwiązanie sejm. 20, 63.

— zwołanie sejm. 140, 433.

Kasa oszczędności pocztowa, przystąpienie miejskiej Kasy podatkowej w Wr. Neustadt do obrotu przekazowego. 38, 98.

— — — stosunki służbowe i pobory emerytalne kalkulantek i aspirantek. 175, 571.

— — — uszczanie czesnego w szkołach średnich. 98, 346.

— — — umieszczenie pieniędzy pupilów i kurandów, ustawa. 198, 661.

— — — — rozporządzenie. 199, 662.

— — — wydanie nowych kart płatniczych dla zapłaty podatków i innych opłat. 45, 121.

— — — wypłaty na rachunek Ministerstwa rolnictwa oraz Zarządu domen i lasów w Austrii dolnej. 3, 5.

— — — — na rachunek władz politycznych w Austrii dolnej, górnej i Solnogradzie. 54, 152.

— — — — na rachunek władz skarbowych na Śląsku i Bukowinie. 215, 749.

- Kasa oszczędności pocztowa**, wypłaty poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na podstawie krajowych władz skarbowych w Gracu, Celowcu, Lublanie, Tryeście i Innsbruku. 216, 750.
- **podatkowa miejska** w Wr. Neustadt, przystąpienie jej do obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności. 38, 98.
- Kasy oszczędności**, umieszczanie pieniędzy pupilów i kurandów. 198, 661.
- Kity**, zawierające ołów, ograniczenia dowozu i obrotu. 63, 191.
- Klasy niebezpieczeństwa**, podział przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia robotników od wypadków i ustanowienie stóp procentowych dla klas tych. 117, 373.
- Kolej Berhomet—Łopuszna**, koncesya. 115, 367.
- Cervignano—Belvedere, koncesya. 149, 448.
 - Ischl—Solnogród, zmiana koncesyi. 84, 237.
 - Lwów—granica państwa ku Tomaszowu, zmiana koncesyi. 97, 345.
 - łącząca, południowo-północno-niemiecka, nabycie przez państwo. 46, 122.
 - — — — — objęcie ruchu przez państwo. 145, 438.
 - — — — — urządzenie służby. 136, 422.
 - Muszyna-Krynica—Krynica, koncesya. 147, 443.
 - Nezamysłice—Morkowice, koncesya. 152, 457.
 - północno-zachodnia, nabycie przez państwo. 46, 122.
 - — — objęcie ruchu przez państwo. 145, 438.
 - — — urządzenie służby. 136, 422.
 - stacja Hustopec—miasto Hustopec, przeniesienie koncesyi. 139, 429.
 - Swinów-Witkowice—Cieszyn, koncesya. 130, 413.
 - Werenczanka—Okna, koncesya. 7, 12.
- Koleje**, czyszczenie i odkażanie wozów, używanych do przewozu drobiu. 223, 785.
- do których stosuje się umowa międzynarodowa o obrocie towarów, ich spis. 79, 211.
 - przewożące zwierzęta, zmiana postanowień ustawowych o obowiązku odkażania. 184, 649.
 - regulamin ruchu. 172, 490.
 - uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei. 102, 350.
 - **lokalne**, zmiana koncesyi dla linii nowej bukowin-skiej Spółki. 7, 12.
- Koleje państwowe**, analogiczne zastosowanie obwieszczeń z d. 6/3 1869, Dz. u. p. nr. 29 i z d. 4/9 1872, Dz. u. p. nr. 136, do zapisów długu kolei tych. 17, 61.
- Kolejka Praga—Vysoczany**, przeniesienie koncesyi na miasto Pragę. 53, 151.
- Stacja Iglawa—Główny Plac m. Iglawy, koncesya. 146, 439.
 - w Budziejowicach, koncesya. 129, 411.
 - w Karlsbadzie, przedłużenie terminu budowy i puszczania w ruch. 124, 407.
 - w Uściu nad Łabą, przedłużenie terminu budowy i puszczania w ruch. 126, 407.
- Kolejowa rada**, ob. Rada.
- Kolejowe listy przewozowe**, ob. Listy przewozowe.
- **obligacyjne pierwszeństwa**, ob. Obligacyjne pierwszeństwa.
 - **wozy**, ob. wozy.
 - **zapisy dłużne**, ob. Zapisy dłużne.
- Koła do jazdy**, przeprowadzane przez granicę, postępowanie celne z nimi. 159, 479.
- Komisya dla wykonywania kar**, ob. Kary.
- **podatku**, ob. Podatek.
 - **szacunkowa**, ob. Podatek.
- Koncesya dla przedsiębiorstw magazynowania ropy i zakładów dla tłoczenia ropy**. 143, 436.
- dla wytwarzania towarów zapalnych. 81, 223.
 - **kolejowa**, ob. Kolej.
- Konsularne sądownictwo**, ob. Sądownictwo.
- Kontraktowi funkcyonaryusze**, ob. Funkcyonaryusze.
- Kontyngent alkoholu**, ob. Alkohol.
- **rekrutów**, ob. Rekruci.
- Konwencya handlowa z Rumunią**, dodatkowy układ. 218, 753.
- Kopalnie funduszu religijnego bukowin-skiego**, gr. wsch., wyłączenie ich zarządu z zakresu działania Ministerstwa rolnictwa i przekazanie go Ministerstwu robót publicznych. 144, 437.
- Kotły lokomotyw**, zmiana ciśnienia próbnego. 27, 79.
- Kraina**, zwołanie sejm. 2, 3; 140, 433; 206, 691.
- Krajowe monety**, ob. Monety.
- Kratzan**, zmiana terminów zapłaty podatku domow czynszowego. 95, 250.

- Krawiectwo**, uznanie świadectw szkoły zawodowej dla przemysłu krawiectwa w Wiedniu za zastępujące dowód czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika. 111, **364**.
- Kredyt przemysłowy**, utworzenie urzędu dla spraw kredytu tego. 15, **59**.
- Kredytowanie cła**, ob. Cło.
- Krynica**, koncesja na kolej z Muszyny-Krynicy. 147, **443**.
- Księgosusz**, zmiana dotychczasowych postanowień ustawowych. 180, **644**.
- — — — wykonawczych. 181, **646**.
- Kuczerów**, przydzielenie gminy tej do Sądu powiatowego w Wyszkwie. 14, **59**.
- Kultura krajowa** w dziedzinie budownictwa wodnego, zmiana postanowień o jej popieraniu. 4, **7**.
- Kurandzi**, umieszczanie ich pieniędzy w kasach oszczędności i w pocztowej kasie oszczędności, ustawa. 198, **661**.
- — — — w pocztowej kasie oszczędności, rozporządzenie. 199, **662**.
- Kurs techniki ubezpieczeń** w niemieckiej Akademii technicznej w Bernie, teoretyczny egzamin państwowy. 123, **406**.
- Lekarze weterynaryjni** urzędowi przy władzach politycznych, instrukcja służbowa. 179, **641**.
- Listy płacy** przy ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków, przymus ich prowadzenia. 75, **204**.
- **przewozowe** kolejowe z wydrukowanymi znaczkami stemplowymi, ich sporządzanie i używanie. 197, **654**.
- Litomierzyce**, wykonywanie kar na wolności i ustanowienie komisji dla wykonywania kar dla sądu obwodowego. 125, **407**.
- Litowel**, zmiana liczby członków komisji szacunkowej podatku osobisto-dochodowego. 165, **487**.
- Loteryjna pożyczka**, ob. Pożyczka.
- Lublana**, utworzenie sądu przemysłowego. 112, **365**.
- wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 216, **750**.
- Lwów**, ustanowienie kwoty wydatku dla dziekanatów gr. kat. archidiecezyi. 13, **59**.
- zmiana koncesji na kolej do granicy państwa ku Tomaszowu. 97, **345**.
- Łącząca południowo-północno-niemiecka Kolej**, ob. Kolej.
- Łopuszna**, koncesja na kolej z Berhomet. 115, **367**.
- Madrycki układ**, ob. Układ.
- Magazynowanie ropy**, ob. Ropa.
- Margarethen**, przekazanie sądowi powiatowemu sądownictwa karnego dla dzielnic Wieden i Margarethen. 37, **98**.
- Marienbad**, zmiana terminów zapłaty podatku domowoczynszowego. 187, **652**.
- Marki**, przystąpienie Stanów Zjednoczonych meksykańskich do układu madryckiego co do międzynarodowego rejestrowania marek. 135, **422**.
- uzupełniające postanowienia co do międzynarodowego rejestrowania. 62, **191**.
- wyczenie państw, należących do układu madryckiego co do międzynarodowego rejestrowania marek. 134, **421**.
- wzory i modele, ich składanie. 107, **356**.
- **opłaty szkolnej**, ich zniesienie. 98, **346**.
- Marling**, przydzielenie gminy tej do sądu powiatowego w Meranie. 153, **462**.
- Marynarka wojenna**, ustanowienie kontyngentu rekrutów na rok 1909. 47, **143**.
- Maszyny do mierzenia skóry**, ich sprawdzanie i uwierzytelnianie. 208, **693**.
- Materyały pomocnicze** i wytwory chemiczne, podlegające wymiarowi cła od wartości, zmiana spisu przeciętnej wartości handlowej. 21, **65**; 158, **475**; 203, **687**.
- **wojenne**, zniesienie zakazu wywozu i przewozu. 69, **201**.
- Mechanicy** zakładu poczt i telegrafów, uregulowanie stosunków służby i płacy. 11, **44**.
- Meksyk**, ob. Stany Zjednoczone Meksykańskie.
- Meran**, przydzielenie gminy Marling do tamtejszego sądu powiatowego. 153, **462**.
- zakaz handlu obnośnego. 94, **249**.
- Miary**, ob. Narzędzia do mierzenia.
- Międzynarodowa umowa**, ob. Umowa.
- **unia**, ob. Unia.
- Międzynarodowy układ**, ob. Układ.
- Międzryzeczce Wołoskie**, zmiana liczby członków komisji szacunkowej podatku osobisto-dochodowego. 165, **487**.
- Ministerstwo robót publicznych**, przekazanie mu zarządu kopalni bukowińskiego funduszu religijnego gr. wsch. 144, **437**.
- **rolnictwa**, skutecznianie wypłat na jego rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 3, **5**.

- Ministerstwo rolnictwa**, wyłączenie zarządu kopalni bukowiniego funduszu religijnego. gr. wsch. z jego zakresu działania. 144, **437**.
- Miss-Sagron**, zwinięcie ekspozytury celnej. 195, **654**.
- Miszkowiec**, utworzenie ekspozytury celnej przy urzędzie pocztowym 2. 193, **654**.
- — urzędu celnego na dworcu górnym. 193, **654**.
- Moczenie mimowolne**, ob. Przyrzady.
- Modele**, ob. Marki.
- Monety złote krajowe** po 100 K stempla austr., ich wydanie i wybijanie na rachunek prywatny. 168, **491**.
- Monfalcone**, zaliczenie gminy tej do szóstej klasy wojсковей taryfy czynszowej. 71, **203**.
- Montecroce**, zwinięcie ekspozytury tamtejszego urzędu celnego w Miss-Sagron. 195, **654**.
- Morawy**, zwołanie sejmu. 140, **433**; 206, **691**.
- Morkowice**, koncesya na kolej z Nezamyslic. 152, **457**.
- Morskie porty**, ob. Porty.
- Muszyna-Krynica**, koncesya na kolej do Krynicy. 147, **443**.
- Nachydowe wagi**, ob. Wagi.
- Nagyszeben**, upoważnienie urzędu celnego do kredytowania cła. 191, **653**.
- Należytości** manipulacyjne przy cechowaniu narzędzi do mierzenia i ważenia. 127, **409**.
- stemplowe i bezpośrednie, uwolnienie fundacyi i zapisów jubileuszowych. 59, **164**.
- przesyłkowe, ob. Przesyłki pocztowe.
- Należytościowa taryfa**, ob. Taryfa.
- Należytościowe uwolnienia**, ob. Uwolnienia.
- Narzędzia** do mierzenia i ważenia, należytości manipulacyjne przy urzędowym cechowaniu. 127, **409**.
- Nauczycielskie grono**, ob. Zakład naukowy.
- Nauki** i egzamina dla rzeczoznawców środków żywności, zmiana odnośnych przepisów. 78, **209**.
- Naukowe zakłady**, ob. Zakłady.
- Nezamyslice**, koncesya na kolej do Morkowic. 152, **457**.
- Niebezpieczność**, ob. Klasy niebezpieczności.
- Niemieckie państwo**, ob. Państwo.
- Nieszczęśliwy przypadek**, ob. Ubezpieczenie.
- Obciążenie** nieruchomości państwa. 8, **18**.
- Objaśnienia** do taryfy celnej, zmiana niektórych postanowień. 21, **65**; 28, **79**; 42, **117**; 55, **153**; 64, **192**; 76, **207**; 91, **246**; 108, **356**; 158, **475**; 203, **687**.
- Obligacye** długu państwowego, wolne od opłaty wystawianie ich. 167, **489**.
- jednolitej renty, opiekujące na okaziciela, wymiana. 16, **60**.
- państwowej pożyczki loteryjnej z r. 1860, analogiczne zastosowanie obwieszczeń z d. 6/3 1869, Dz. u. p. nr. 29 i z d. 4/9 1872, Dz. u. p. nr. 136. 17, **61**.
- pierwszeństwa kolejowe, analogiczne zastosowanie obwieszczeń z d. 6/3 1869, Dz. u. p. nr. 29 i z d. 4/9 1872, Dz. u. p. nr. 136. 17, **61**.
- — — zmiana postępowania przy dewinkulowaniu. 166, **488**.
- Obnośny handel**, ob. Handel.
- Obrona krajowa**, kontyngent rekrutów na rok 1909. 47, **143**.
- Obronca** węzła małżeńskiego, zwrot kosztów w razie jego ustanowienia. 24, **76**.
- Obrotowe stosunki**, ob. Stosunki.
- Obróć hafeiarski**, uzupełnienie przepisów o postępowaniu celnem. 170, **493**.
- przekazowy, ob. Kasa oszczędności.
- towarów na kolejach, spis szlaków, do których stosuje się umowa międzynarodowa. 79, **211**.
- Ochrona własności**, ob. Własność.
- Odkazanie** na kolejach i statkach przewożących zwierzęta, zmiana dotychczasowych postanowień. 184, **649**.
- Odpowiedzialność** zastępców stron, ob. Zastępcy stron.
- Odrażanie**, ob. Odkazanie.
- Oficyanci pocztowi**, postępowanie z podoficerami kompetującymi o odnośne posady. 10, **41**.
- — uregulowanie stosunków służbowych. 9, **19**.
- Ograniczenia** dowozu i obrotu, ob. Dowóz.
- Okna**, koncesya na kolej z Werenczanki. 7, **12**.
- Okrąg rozkładu**, ob. Podatek.
- Okręgi inspekeyjue**, ob. Inspektorzy przemysłowi.
- szacunkowe, ob. Podatek.
- Olej mineralny**, zmiana przepisów wykonawczych co do postępowania przekazowego. 19, **62**.
- Operacye agrarne**, uwolnienia należytościowe dla przenoszenia majątku i nabywania praw. 131, **419**.

- Opłata szkolna**, zniesienie odnośnych marek. 98, **346**.
- Opłaty**, dalszy ich pobór w czasie od 1/1 do 30/6 1910. 219, **781**.
- Opodatkowanie**, traktat państwowy z Badenem w celu zapobiegania podwójnym opodatkowaniom. 110, **361**.
- Opnst** z podatku gruntowego i budynkowego na rok 1909. 114, **367**.
- Osobiste podatki**, ob. Podatki.
- Osobisto-dochodowy podatek**, ob. Podatek.
- Otręby** zmieszane ze składnikami mineralnymi, zakaz dowozu. 43, **118**.
- Owoce świeże**, zakaz dowozu z Australii. 22, **75**.
- Pancsova**, upoważnienie urzędu celnego do kredytowania cła. 191, **653**.
- Państwo**, objęcie przez nie ruchu na upaństwowionych liniach Spółki kolei państwowych, tudzież na Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej. 145, **438**.
- pozbycie i obciążenie nieruchomości. 8, **18**.
- **niemieckie**, uzupełnienie umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych. 34, **87**; 194, **654**.
- Państwowe dostawy i roboty**, ob. Dostawy.
- **egzamina**, ob. Egzamina.
- **wydatki**, ob. Wydatki.
- **zapisy dłużne**, ob. Zapisy dłużne.
- Państwowy dług**, ob. Dług.
- Papiery**, notowane na giełdach swojskich, ich jednostki giełdowe jako podstawa wymiaru podatku. 40, **103**; 173, **561**.
- **wartościowe**, ich składanie w Banku krajowym Królestwa czeskiego, ustawa. 77, **209**.
- — — — rozporządzenie. 201, **665**.
- Parento**, zaliczenie gminy tej do siódmej klasy wojсковей taryfy czynszowej. 71, **203**.
- Patent cesarski**, dotyczący rozwiązania sejmu Gorycy i Gradyski. 103, **353**.
- — — — sejmu Karyntyi. 20, **63**.
- — — — zwołania Rady państwa. 33, **85**; 150, **455**.
- — — — sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Solnogradu, Styryi, Krainy, Bukowiny, Moraw, Śląska, Tyrolu oraz Gorycy i Gradyski. 206, **691**.
- — — — — Austrii dolnej, Krainy, Tyrolu, Gorycy i Gradyski. 2, **3**.
- Patent cesarski**, dotyczący zwołania sejmów Czech, Austrii górnej, Karyntyi, Krainy i Moraw. 140, **433**.
- — — — — Dalmacyi, Galicyi, Austrii dolnej, Solnogradu, Styryi, Przedarulanii, Istrii i Tryestu. 137, **427**.
- — — — — Istrii i Tryestu. 109, **359**.
- — — — — sejmu Austrii dolnej. 44, **119**.
- — — — — Bukowiny. 154, **463**.
- Pécs**, ob. Pięciokościoly.
- Pensyjny zakład**, ob. Zakład.
- Piano della Fugazza**, utworzenie ekspozytury celnej. 68, **201**.
- Pielgrzymów**, zmiana terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego. 90, **246**.
- Pieniądze papilów**, ob. Pupile.
- Pięciokościoly**, utworzenie urzędu celnego. 133, **420**.
- Pisweg**, przydzielenie gminy tej do Sądu powiatowego w Gurk. 18, **61**.
- Piwo**, upoważnienie urzędu celnego w Castelnovo do wywozowego ekspedycyowania. 100, **347**.
- — władz celnych w Wys, Budwa, Spica i Tivat do wywozowego ekspedycyowania. 161, **485**.
- zmiana przepisów wykonawczych co do postępowania przekazowego. 19, **62**.
- Płatnicze karty**, ob. Karty.
- Płucna zaraza**, ob. Zaraza.
- Pobory** cywilnych funkcjonaryszy państwowych w czasie pełnienia służby wojskowej. 49, **144**.
- emerytalne i pobory zaopatrzenia, będące na przypisie krajowych władz skarbowych w Gracu, Celowcu, Lublanie, Tryeście i Innsbruku, ich wypłacanie za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. 216, **750**.
- — kalkulante i aspirante pocztowej kasy oszczędności. 175, **571**.
- zaopatrzenia, zapobieganie nienależnym wypłatom. 85, **239**.
- Pocztowa kasa oszczędności**, ob. Kasa.
- Pocztowe przesyłki**, ob. Przesyłki.
- Pocztowi oficyanci** itd., ob. Oficyanci.
- Pocztowy zakład**, ob. Zakład.
- Podatek domowo-czynszowy**, zmiana terminów zapłaty w okręgu Kratzau. 95, **250**.
- — — — terminów zapłaty w okręgu Marienbad. 187, **652**.

- Podatek domowo-czynszowy**; zmiana terminów zapłaty w okręgu Pielgrzymów. 90, 246.
- **gruntowy** i budynkowy, opust na rok 1909. 114, 367.
 - **od obrotu papierów kredytowych**, jednostki giełdowe papierów notowanych na giełdach swoich. 40, 103; 173, 561.
 - **osobisto-dochodowy**, podział okręgu szacunkowego dla powiatu Frysztat. 186, 651.
 - — — utworzenie nowych okręgów szacunkowych dla starostw w Beruniu i Wsetinie i zmiana liczby członków komisji szacunkowych dla powiatów Litowel i Międzyrzecze Wołoskie. 165, 487.
 - **zarobkowy**, suma ogólna na rok 1909. 114, 367.
 - — zmiana liczby członków komisji dla okręgów rozkładu „miasto Gorycyca“ i „powiat polityczny Gorycyca“. 23, 75.
- Podatki**, dalszy ich pobór w czasie od 1/1 do 30/6 1910 219, 781.
- wydanie nowych kart płatniczych dla ich zapłaty drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności. 45, 121.
 - **osobiste** bezpośrednio, dodatek do przepisu wykonawczego. 141, 435.
- Podatkowe ulgi**, ob. Ulgi.
- Podoficerowie**, postępowanie w razie kompetowania o posady asystentów i oficyantów pocztowych. 10, 41.
- Podwoły wojskowe**, stopy wynagrodzenia od 1/1 1910 do 31/12 1914. 212, 718.
- Podwójne opodatkowanie**, ob. Opodatkowanie.
- Podział krajów repr.** w Radzie państwa na okręgi in spekcyjne dla działalności inspektorów przemysłowych. 66, 196.
- Pola**, szczegółowe postanowienia dla obszaru przystani wojennej i dla portu. 171, 493.
- uzupełniające postanowienia dla przystani. 88, 245.
- Polityczne władze**, ob. Władze.
- Południowo-północno-niemiecka Kolej**, ob. Kolej.
- Pomocnicy pocztowi**, uregulowanie stosunków służbowych. 9, 19.
- Pomostowe wagi**, ob. Wagi.
- Port w Poli**, szczegółowe postanowienia. 171, 493.
- Porty morskie**, zmiana porządku policyjnego, 35, 87.
- Porządek policyjny** dla portów morskich, jego zmiana. 35, 87.
- Posady asystentów i oficyantów pocztowych**, postępowanie z kompetującymi podoficerami. 10, 41.
- Posterunek** zapowiadawczy w Pfannstiel, przekształcenie go na ekspozyturę celną. 188, 652.
- Postępowanie celne** w obrocie hafciarskim, przepis uzupełniający. 170, 493.
- — z kolami do jazdy i samochodami, przeprowadzanymi przez granicę. 159, 479.
 - **przekazowe** z opodatkowaniem piwem, wódką, olejem mineralnym i cukrem, zmiana przepisów wykonawczych. 19, 62.
 - **w sprawach cywilnych**, ob. Układ.
- Pozbytec** i obciążenie nieruchomości państwa. 8, 18.
- Pozsony**, otwarcie ekspozytury urzędu celnego w przystani Spółki żeglugi rzecznej i morskiej. 74, 204.
- Pożyczka** loteryjna państwowa z r. 1860, analogiczne zastosowanie obwieszczeń z d. 6/3 1869, Dz. u. p. nr. 29 i z d. 4/9 1872, Dz. u. p. nr. 136 do odnośnych obligacji. 17, 61.
- Północno-zachodnia Kolej**, ob. Kolej.
- Praga**, przeniesienie na miasto to koncesji na kolejkę Praga—Vysoczany. 53, 151.
- Prezencyjna służba**, ob. Służba.
- Procesowy układ**, ob. Układ.
- Protokół egzaminacyjny** przy egzaminach kancelaryjnych i egzaminach na prowadzących księgi gruntowe. 12, 57.
- Próbné ciśnienie**, ob. Ciśnienie.
- Przedarulanía**, zwołanie sejmku. 137, 427.
- Przedaznia sądowa** w Wiedniu, zmiana odnośnych przepisów. 106, 355.
- Przedsiębiorstwa** magazynowania ropy, warunek koncesyj. 143, 436.
- obowiązane do publicznego składania rachunków, stopa podatkowa na rok 1909. 114, 367.
 - — — ubezpieczenia robotników od wypadków, podział na klasy niebezpieczności. 117, 373.
- Przekazowe postępowanie**, ob. Postępowanie.
- Przemysł krawiecki**, ob. Krawiectwo.
- **rękodzielniczy**, przemysłowe zakłady naukowe galicyjskie, których świadectwa zastępują dowód nauki, względnie zatrudnienia w charakterze czeladnika. 160, 485.
- Przemysłowa Rada**, ob. Rada.
- **szkoła**, ob. Szkoła.
 - **własność**, ob. Własność.
- Przemysłowe zakłady**, ob. Zakłady.

Przemysłowi inspektorzy, ob. Inspektorzy.

Przemysłowy kredyt, ob. Kredyt.

— sąd, ob. Sąd.

Przepis wykonawczy do taryfy celnej, zmiana niektórych postanowień. 21, 65; 28, 79; 42, 117; 55, 153; 76, 207; 91, 246; 203, 687.

Przesyłki pocztowe, drukowane drukiem dla ślepych
zniżenie należności przesyłkowych. 164, 487.

Przewozowe listy, ob. Listy przewozowe.

Przymus prowadzenia list płacy przy ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków. 75, 204.

Przypadek nieszczęśliwy, ob. Ubezpieczenie.

Przyrządy do pomiaru zużycia elektryczności, ich sprawdzanie i uwierzytelnianie. 211, 717.

— do zapobiegania mimowolnemu moczeniu, zakaz wprowadzania i rozprowadzania. 174, 571.

Przystań w Poli, szczegółowe postanowienia. 171, 493.

— — — uzupełniające postanowienia. 88, 245.

Publiczne składanie rachunków, ob. Przedsiębiorstwa.

Pupile, umieszczanie ich pieniędzy w kasach oszczędności i pocztowej kasie oszczędności, ustawa. 198, 661.

— — — — w pocztowej kasie oszczędności, rozporządzenie. 199, 662.

Rada kolejowa, państwowa, statut. 57, 155.

— państwa, jej zwołanie. 33, 85; 150, 455.

— — uzupełnienie regulaminu. 204, 689.

— przemysłowa, nowe statuty. 39, 99.

— rolnicza, nowe statuty. 39, 99.

Rady kolejowe, dyrecyjne, statut. 57, 155.

Regulamin egzaminów państwowych w Akademii zmiennictwa, jego zmiana. 142, 436.

— Rady państwa, jego uzupełnienie. 204, 689.

— ruchu dla kolei żelaznych. 172, 499.

Rejestrowanie marek, ob. Marki.

Bekrucy, ustanowienie kontyngentu na rok 1909 i zwołanie na pobór. 47, 143.

Religijny fundusz, ob. Fundusz.

Renta jednolita, wymiana odnośnych obligacji, opiekujących na okaziciela. 16, 60.

Riva, rozszerzenie upoważnień urzędu celnego. 156, 475.

Robotnicy, podział przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia robotników od wypadków, na klasy niebezpieczności. 117, 373.

— upoważnienie do zawarcia układów międzynarodowych co do ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków. 30, 83.

— uzupełnienie ustaw o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków i na wypadek choroby. 29, 81.

Roboty i dostawy państwowe, oddawanie ich w przedsiębiorstwo. 61, 179.

Rolnicza Akademia, ob. Akademia.

— Rada, ob. Rada.

Ropa, warunek koncesji dla przedsiębiorstw magazynowania ropy i zakładów dla tłoczenia ropy, oraz postępowanie przy zatwierdzaniu tych zakładów. 143, 436.

Rośliny, upoważnienie Urzędu celnego w Asch do ich ekspedycyowania. 56, 155.

— — — — w Ebersdorf do ich ekspedycyowania. 87, 245.

— zakaz dowozu z Australii. 22, 75.

Rovigno, zaliczenie gminy tej do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 93, 249.

Rozkład podatku, ob. Podatek.

Rumunia, układ dodatkowy do konwencji handlowej. 218, 753.

Rupie indyjskie, ich przeliczanie przy wymiarze należności i podatku. 73, 204.

Rzeczoznawcy środków żywności, zmiana przepisów co do nauki i egzaminów. 78, 209.

Samochody, przeprowadzane przez granicę, postępowanie celne. 159, 479.

Sąd obwodowy w Jarosławiu, utworzenie go. 99, 346.

— — w Litomierzycach, wykonywanie kar na wolności i ustanowienie komisji dla wykonywania kar. 125, 407.

— powiatowy Margarethen, przekazanie mu sądownictwa karnego dla dzielnic Wieden i Margarethen. 37, 98.

— — w Bolszowcach, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Dryszczów. 217, 751.

— — w Dolinie, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Belejów. 189, 652.

— — w Engelszell, zmiana nazwy. 105, 355.

— — w Gurk, przydzielenie gminy Pisweg. 18, 61.

— — w Meranie, przydzielenie gminy Marling. 153, 462.

- Sąd powiatowy** w Wyszkowie, przydzielenie gminy Kuczerów. 14, 59.
- **przemysłowy** w Lublanie, utworzenie go. 112, 365.
- Sądownictwo konsularne**, przedłużenie jego wykonywania. 221, 784.
- Schwarzenberg**, przekształcenie urzędu celnego na ekspozyturę. 148, 448.
- Sejm Austrii dolnej**, jego zwołanie. 2, 3; 44, 119; 137, 427; 206, 691.
- — górnej, jego zwołanie. 140, 433; 206, 691.
 - Bukowiny, jego zwołanie. 154, 463; 206, 691.
 - Czech, jego zwołanie. 140, 433.
 - Dalmacyi, jego zwołanie. 137, 427.
 - Galicyi, jego zwołanie. 137, 427.
 - Gorycyi i Gradyski, jego rozwiązanie. 103, 353.
 - — — — jego zwołanie. 2, 3; 206, 691.
 - Istrii, jego zwołanie. 109, 359; 137, 427.
 - Karyntyi, jego rozwiązanie. 20, 63.
 - — — — jego zwołanie. 140, 433.
 - Krainy, jego zwołanie. 2, 3; 140, 433; 206, 691.
 - Moraw, jego zwołanie. 140, 433; 206, 691.
 - Przedarulanii, jego zwołanie. 137, 427.
 - Solnogradu, jego zwołanie. 137, 427; 206, 691.
 - Styryi, jego zwołanie. 137, 427; 206, 691.
 - Śląska, jego zwołanie. 206, 691.
 - Tryestu, jego zwołanie. 109, 359; 137, 427.
 - Tyrolu, jego zwołanie. 2, 3; 206, 691.
- Sesana**, zaliczenie gminy tej do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 214, 749.
- Serbia**, przystąpienie do aktu dodatkowego do układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej. 162, 485.
- stosowanie ogólnych stóp taryfy celnej do przedmiotów stamtąd pochodzących. 52, 150.
 - tymczasowe uregulowanie stosunków handlowych i obrotowych. 1, 1.
- Skarbowa ustawa**, ob. Ustawa.
- Skarbowe władze**, ob. Władze.
- Skóra**, ob. Maszyny do mierzenia skóry.
- Służba dla upaństwowionych linii Spółki kolei państwowych**, Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, jej tymczasowe urządzenie. 136, 422.
- Służba prezenyjna** jednoroczna, uprawnienie absolwentów i uczniów szkół średnich nowego typu. 151, 457.
- **wojskowa** czynna, postępowanie z cywilnymi funkcjonariuszami państwowymi, przyjętymi za kontraktem, w czasie jej pełnienia. 48, 143.
 - — — wypłacanie poborów cywilnych funkcjonariuszy państwowych w czasie jej pełnienia. 49, 144.
- Służbowa instrukcja**, ob. Instrukcja.
- Służbowe stosunki**, ob. Stosunki.
- Solnogród**, uskutecznianie wypłat na rachunek władz politycznych przez pocztową kasę oszczędności. 54, 152.
- zmiana koncesyi na kolej z Ischlu. 84, 237.
 - zwołanie sejmu. 137, 427. 206, 691.
- Sól stołowa**, wymiar ceny worków. 25, 76.
- Spica**, upoważnienie urzędu celnego do wywozowego ekspedycjonowania piwa. 161, 485.
- Spis szlaków kolei**, do których stosuje się umowa międzynarodowa o obrocie towarów. 79, 211.
- towarów nieoclonionych, które w obrębie Tryestu można składać jedynie w osobnych magazynach. 101, 347.
 - urzędów celnych i władz celnych dla umownego obszaru celnego. 116, 371.
 - — — — jego zmiana. 138, 429.
- Spółka kolei fryulska**, zmiana koncesyi. 149, 448.
- — lokalnych, nowa bukowińska, zmiana koncesyi 7, 12.
 - — państwowych, nabycie przez państwo. 46, 122.
 - — — objęcie ruchu przez państwo. 145, 438.
 - — — urządzenie służby. 136, 422.
- Spożytkowywanie zwierząt**, ob. Zwierzęta.
- Sprawdzanie i uwierzytelnianie** maszyn do mierzenia skóry. 208, 693.
- — — przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności. 211, 717.
 - — — wag nachyłowych. 210, 716.
 - — — — pomostowych. 207, 693.
 - — — wodomierza typu XLVI. 51, 149.
 - — — wodomierzy. 209, 701.

- Sprawy cywilne**, układ co do postępowania. 60, 165.
- Sprostowanie błędu**, ob. Błąd.
- Starostwo w Beruniu**, jego utworzenie. 128, 410.
- — — utworzenie okręgu szacunkowego rozkładu podatku osobisto-dochodowego. 165, 487.
- w Wsetinie, jego utworzenie. 128, 410.
- — — utworzenie okręgu szacunkowego rozkładu podatku osobisto-dochodowego. 165, 487.
- Statki**, przewożące bydło, zmiana dotychczasowych postanowień o obowiązku odkażania. 184, 649.
- Statut Zakładu pensyjnego dla funkcyjnaruszy**, uzupełnienie. 32, 84.
- Statuty państwowej Rady kolejowej i dyrekcyjnych rad kolejowych**. 57, 155.
- Rady przemysłowej i Rady rolniczej. 39, 99.
- Stemplowe należitości**, ob. Należitości.
- **znaczki**, ob. Znaczki.
- St. Gallen**, oświadczenie Rady rządowej co do ogzekucyi na podstawie wyroków austriackich. 31, 83.
- Stosunki handlowe i obrotowe z Serbią**, tymczasowe uregulowanie. 1, 1.
- — — — z zagranicą, ich uregulowanie. 218, 753.
- — — — z zagranicą, upoważnienie rządu do ich tymczasowego uregulowania. 50, 147.
- Stosunki służbowe kalkulantek i aspirantek pocztowej kasy oszczędności**. 175, 571.
- — oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych. 9, 19.
- **służby i płacy** mechaników zakładu poczt i telegrafów. 11, 44.
- Stypendyum Hallskie**, postępowanie z osobami, pobierającymi je. 86, 244.
- Styrya**, zwołanie sejm. 137, 427; 206, 691.
- Swinów—Witkowice**, koncesya na kolej do Cieszyna. 130, 413.
- Szacunkowa komisya**, ob. Podatek.
- Szacunkowe okręgi**, ob. Podatek.
- Szkolna opłata**, ob. Opłata.
- Szkoła przemysłowa** stowarzyszenia „Ludmila“ w Budziejowicach, jej świadectwa. 121, 405.
- — — „Vereinigung der arbeitenden Frauen“ w Wiedniu, jej świadectwa. 121, 405.
- Szkoła zawodowa dla przemysłu krawiectwa w Wiedniu**, jej świadectwa. 111, 364.
- Szkoły realne**, ob. Szkoły średnie.
- **średnie** nowego typu, uprawnienie absolwentów i uczniów do jednorocznej służby prezencyjnej. 151, 457.
- **średnie**, rozporządzenie co do czesnego. 41, 113.
- — uiszczanie czesnego przez pocztową kasę oszczędności. 90, 346.
- — zmiana uprawnień. 65, 195.
- Szlaki kolei**, ob. Koleje.
- Śląsk**, uskutecznianie wypłat na rachunek władz skarbowych przez pocztową kasę oszczędności. 215, 749.
- zwołanie sejm. 206, 691.
- Słepi**, ob. Druk dla ślepych.
- Średnie szkoły**, ob. Szkoły.
- Środki żywności**, zmiana przepisów co do nauk i egzaminów rzeczoznawców. 78, 209.
- — zmiana taryfy należitościowej zakładów dla badania środków tych. 155, 465.
- Świadectwa szkoły przemysłowej stowarzyszenia „Vereinigung der arbeitenden Frauen“ w Wiedniu i stowarzyszenia „Ludmila“ w Budziejowicach**. 121, 405.
- — zawodowej dla przemysłu krawiectwa w Wiedniu. 111, 364.
- — zakładów naukowych przemysłowych galicyjskich. 160, 485.
- Taryfa adwokacka, nowa**. 82, 225.
- **celna**, stosowanie ogólnych stop do przedmiotów, pochodzących z Serbii. 52, 150.
- — zmiana niektórych postanowień objaśnień. 64, 192; 108, 356; 158, 475.
- — — — postanowień przepisu wykonawczego i objaśnień. 21, 65; 28, 79; 42, 117; 55, 153; 76, 207; 91, 246; 203, 687.
- **czynszowa wojskowa**, zaliczenie gminy Ampezzo do szóstej klasy. 70, 203.
- — — — gminy Cormons do ósmej klasy. 92, 249.
- — — — gminy Gries do szóstej klasy. 5, 11.
- — — — gminy Parenzo do siódmej a gminy Monfalcone do ósmej klasy. 71, 203.

- Taryfa czynszowa wojskowa**, zaliczenie gminy Rovigno do szóstej klasy. 93, 249.
- — — — gminy Sesana do siódmej klasy. 214, 749.
- — — — gminy Tione do dziewiątej klasy. 169, 493.
- — — — gminy Welsberg do dziewiątej klasy. 104, 355.
- **należyciowa** zakładów dla badania środków żywności, jej zmiana. 155, 465.
- Techniczna akademja**, ob. Akademia.
- Techniczne doświadczenia**, ob. Urząd.
- Technika ubezpieczeń**, ob. Kurs techniki.
- Telegraficzny zakład**, ob. Zakład.
- Telegrafy iskrowe**, układ międzynarodowy. 36, 89.
- Temeszwar**, upoważnienie urzędu celnego do kredytowania cła. 190, 653.
- Teologiczny zakład**, ob. Zakład.
- Terminy zapłaty podatku**, ob. Podatek.
- Thomasdorf**, przekształcenie urzędu celnego na ekspozyturę. 89, 246.
- Tione**, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 169, 493.
- Tivat**, upoważnienie ekspozytury celnej do wywozowego ekspedycyowania piwa. 161, 485.
- Towary nieocłone**, które w obrębie Tryestu można składać jedynie w osobnych magazynach, spis. 101, 347.
- **zapalne**, ich wyrób. 119, 402.
- — warunek koncesyi dla ich wytwarzania i postępowanie przy zezwoleniu na otwarcie odnośnych zakładów. 81, 223.
- Towarzystwo Czerwonego Krzyża**, austr., przyznanie ulg podatkowych i należyciowych. 58, 163.
- Traktat państwowy** z Badenem w celu zapobiegania podwójnym opodatkowaniom. 110, 361.
- Trybunał administracyjny**, zaprowadzenie ubioru urzędowego dla urzędników sędziowskich. 202, 685.
- Tryest**, spis towarów nieocłonych, które można składać jedynie w osobnych magazynach. 101, 347.
- wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zapotrzenia, będących na przypisie krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 216, 750.
- zwołanie sejm. 109, 359; 137, 427.
- Tyrol**, zwołanie sejm. 2, 3; 206, 691.
- Ubezpieczenia**, egzamin państwowy na kursie techniki ubezpieczeń w niemieckiej Akademii technicznej w Bernie. 123, 406.
- Ubezpieczenie od wypadków i choroby**, uzupełnienie odnośnych ustaw. 29, 81.
- — — podział przedsiębiorstw na klasy niebezpieczności. 117, 373.
- — — przymus prowadzenia list płacy. 75, 204.
- — — upoważnienie do zawarcia układów międzynarodowych. 30, 83.
- Ubiór urzędowy** dla urzędników sędziowskich Trybunału administracyjnego. 202, 685.
- Uczniowie**, ob. Szkoły.
- Ujwidék**, upoważnienie urzędu celnego do kredytowania cła. 157, 475.
- Układ** co do postępowania w sprawach cywilnych. 60, 165.
- **dotatkowy** do konwencji handlowej z Rumunią. 218, 753.
- **madrycki** co do rejestrowania marek, przystąpienie Stanów Zjednoczonych Meksykańskich. 135, 422.
- — — — rejestrowania marek, wyliczenie państw, należących do układu tego. 134, 421.
- **międzynarodowy** co do telegrafów iskrowych. 36, 89.
- — dla ochrony własności przemysłowej, przystąpienie Serbii. 162, 485.
- Układy międzynarodowe** co do ubezpieczenia robotników od wypadków, upoważnienie do ich zawarcia. 30, 83.
- Ułgi podatkowe** dla fundacyi i zapisów jubileuszowych. 59, 164.
- — i należyciowe dla austr. Towarzystwa Czerwonego Krzyża. 58, 163.
- Umowa międzynarodowa** o obrocie towarów na kolejach, spis szlaków, do których umowa ta stosuje się 79, 211.
- o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z Państwem niemieckim, jej uzupełnienie. 34, 87; 194, 654.
- Unia międzynarodowa** dla ochrony własności przemysłowej, wyliczenie należących do niej państw. 134, 421.
- Uprawnienia**, jakie nadają szkoły średnie, ich zmiana. 65, 195.
- Urząd celny** w Asch, upoważnienie go do ekspedycyowania roślin. 56, 155.
- — w Budwa, upoważnienie go do ekspedycyowania piwa. 161, 485.

Urząd celny w Castelnuovo, upoważnienie go do ekspedycyowania piwa. 100, **347**.

- — w Ebersdorf, upoważnienie go do ekspedycyowania roślin. 87, **245**.
- — w Hinterschiffel, przekształcenie go na ekspozyturę. 72, **204**.
- — w Miskowcu na dworcu gömörskim, utworzenie go. 193, **654**.
- — w Montecroce, zwinięcie jego ekspozytury w Miss-Sagron. 195, **654**.
- — w Nagyszeben, upoważnienie go do kredytowania cła. 191, **653**.
- — w Pancsova, upoważnienie go do kredytowania cła. 191, **653**.
- — w Pięciokościolach, utworzenie go. 133, **420**.
- — w Pozsony, utworzenie jego ekspozytury w przystani Spółki żeglugi rzecznej i morskiej. 74, **204**.
- — w Riva, rozszerzenie upoważnień. 156, **475**.
- — w Schwarzenbergu, przekształcenie go na ekspozyturę. 148, **448**.
- — w Spica, upoważnienie go do ekspedycyowania piwa. 161, **485**.
- — w Temeszwarze, upoważnienie go do kredytowania cła. 190, **653**.
- — w Thomasdorf, przekształcenie go na ekspozyturę. 89, **246**.
- — w Ujvidék, upoważnienie go do kredytowania cła. 157, **475**.
- — w Vallarsa, utworzenie jego ekspozytury w Piano della Fugazza. 68, **201**.
- — w Vöröstorony, upoważnienie go do kredytowania cła. 190, **653**.
- — w Wels, rozszerzenie upoważnień. 196, **654**.
- — w Wys, upoważnienie go do ekspedycyowania piwa. 161, **485**.
- — w Zimony, upoważnienie go do kredytowania cła. 190, **653**.
- — **dla doświadczeń technicznych**, utworzenie go. 200, **665**.
- — **spraw kredytu przemysłowego**, utworzenie go. 15, **59**.
- — **dziekański**, ustanowienie kwoty wydatku dla dziekanatów gr. kat. archidiecezyi lwowskiej. 13, **59**.
- — **podatkowy** w Engelszell, jego nazwa. 120, **403**.

Urzędowy ubiór, ob. Ubiór.

Urzędy celne dla umownego obszaru celnego, ich spis. 116, **371**.

— — — — zmiana spisu. 138, **429**.

Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1/1 do 30/6 1910. 219, **781**.

- — nabycia przez państwo linii Spółki kolei państwowych, tudzież Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo - północno - niemieckiej. 46, **122**.
- — popierania chowu zwierząt i ich korzystnego spożytkowania. 222, **784**.
- — pozbycia i obciążenia nieruchomości państwa. 8, **18**.
- — przedłużenia ustawy o wykonywaniu sądownictwa konsularnego. 221, **784**.
- — — — uwolnień należnościowych dla przenoszenia majątku i nabywania praw z powodu operacji agrarnych. 131, **419**.
- — składania papierów wartościowych w Banku krajowym Królestwa czeskiego. 77, **209**.
- — ulg podatkowych i należnościowych dla austr. Towarzystwa Czerwonego Krzyża. 58, **163**.
- — umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w kasach oszczędności i pocztowej kasie oszczędności. 198, **661**.
- — uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z zagranicą. 218, **753**.
- — ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1909/1910 i indywidualnego jego rozkładu. 220, **783**.
- — — — rekrutów dla wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej na rok 1909 i zezwolenia na ich pobór. 47, **143**.
- — uwolnienia fundacji i zapisów jubileuszowych od należności stemplowych i bezpośrednich, tudzież ulg podatkowych z tego powodu. 59, **164**.
- — uzupełnienia regulaminu Rady państwa. 204, **689**.
- — wyrobu zapalek i innych towarów zapalnych. 119, **402**.
- — zwrotu kosztów w razie ustanowienia obroncy wężła małżeńskiego i odpowiedzialności zastępców stron za należności. 24, **76**.
- — o bezpośrednich podatkach osobistych, dodatek do przepisu wykonawczego. 141, **435**.
- — o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu. 177, **577**.
- — upoważniająca do uregulowania stosunków handlowych z zagranicą. 50, **147**.

- Ustawa**, upoważniająca do zawarcia układów międzynarodowych co do ubezpieczenia robotników od wypadków. 30, **83**.
- uzupełniająca ustawy o ubezpieczeniu robotników od wypadków i choroby. 29, **81**.
 - zmieniająca postanowienia o popieraniu kultury krajowej w dziedzinie budownictwa wodnego. 4, **7**.
 - — — o przeprowadzaniu odrażania (dezynfekcyi) na kolejach i statkach przewożących bydło. 184, **649**.
 - — — ustawy o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę, oraz znosząca artykuł ustawy, którym zmieniono postanowienia karne ustawy o księgosuszu. 180, **644**.
 - — — ustawy o zapobieganiu zarazie płucnej rogażnicy i o tępieniu tej zarazy. 182, **647**.
 - **skarbowa** na rok 1909. 96, **251**.
- Uście nad Łabą**, przedłużenie terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch kolejki. 126, **407**.
- Uwierzytelnianie**, ob. Sprawdzenie.
- Uwolnienia** należytościowe dla przenoszenia majątku i nabywania praw z powodu operacji agrarnych. 131, **419**.
- Vallarsa**, utworzenie ekspozytury urzędu celnego w Piano della Fugazza. 68, **201**.
- Vöröstorony**, upoważnienie urzędu celnego do kredytowania cła. 190, **653**.
- Vysoczany**, przeniesienie na miasto Pragę koncesyi na kolejkę Praga—Vysoczany. 53, **151**.
- Wagi** nachyłowe, postanowienia dodatkowe co do sprawdzania i uwierzytelniania. 210, **716**.
- pomostowe, zmiana terminów sprawdzania i uwierzytelniania. 207, **693**.
- Wartość handlowa** najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, zmiana spisu 21, **65**; 158, **475**; 203, **687**.
- Wels**, rozszerzenie upoważnień urzędu celnego. 196, **654**.
- Welsberg**, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy wojсковей taryfy czynszowej. 104, **355**.
- Werenczanka**, koncesya na kolej do Okny. 7, **12**.
- Węzeł małżeński**, ob. Obrońca węzła małżeńskiego.
- Wiedeń**, świadectwa szkoły przemysłowej krawieckiej. 111, **364**.
- — — stowarzyszenia „Vereinigung der arbeitenden Frauen“. 121, **405**.
- Wiedeń**, zmiana przepisów co do przedadni sądowej. 106, **355**.
- Wieniec**, ich ekspedycyowanie celne. 122, **405**.
- Władze celne** dla umownego obszaru celnego, spis. 116, **371**.
- **państwowego zarządu kolei**, uproszczenie toku czynności. 102, **350**.
 - **polityczne**, instrukcja służbowa dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych. 179, **641**.
 - — w Austrii dolnej, górnej i Solnogradzie, uskutecznianie wypłat przez pocztową kasę oszczędności. 54, **152**.
 - **skarbowe** na Śląsku i Bukowinie, uskutecznianie wypłat przez pocztową kasę oszczędności. 215, **749**.
 - — w Gracu, Celowcu, Lublanie, Tryeście i Innsbruku, wypłacanie będących na ich przypisie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia przez pocztową kasę oszczędności. 216, **750**.
- Własność przemysłowa**, przystąpienie Serbii do aktu dodatkowego do układu dla ochrony własności tej. 162, **485**.
- — wyliczenie państw należących do Unii międzynarodowej. 134, **421**.
- Wodne budownictwo**, ob. Budownictwo.
- Wodomierz** typu XLVI, jego uwierzytelnianie. 51, **149**.
- Wodomierze**, ich sprawdzanie i uwierzytelnianie. 209, **701**.
- Wojenna przystań**, ob. Przystań.
- Wojenne materiały**, ob. Materiały.
- Wojsko**, ustanowienie kontyngentu rekrutów na rok 1909. 47, **143**.
- Wojskowa służba**, ob. Służba.
- **taryfa czynszowa**, ob. Taryfa.
- Wojskowe podwozy**, ob. Podwozy.
- Worki** na sól stołową, wymiar ich ceny. 25, **76**.
- Wozy kolejowe**, używane do przewozu drobiu, ich czyszczenie i odkażanie. 223, **785**.
- Wódka**, zmiana przepisów wykonawczych co do postępowania przekazowego. 19, **62**.
- Wr. Neustadt**, przystąpienie miejskiej kasy podatkowej do obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności. 38, **98**.
- Wsetin**, utworzenie okręgu szacunkowego rozkładu podatku osobisto-dochodowego. 165, **487**.
- utworzenie starostwa. 128, **410**.

- Wyciąg piwny**, zakaz rozpowszechniania i wprowadzania. 26, 77.
- Wydatek** na prowadzenie urzędu dziekańskiego dla dziekanatów gr. kat. archidiecezyi lwowskiej. 13, 59.
- Wydatki państwowe**, pokrywanie ich w czasie od 1/1 do 30/6 1910. 219, 781.
- Wymiana obligacji** jednolitej renty, opiekujących na okaziciela. 16, 60.
- Wypadek**, ob. Ubezpieczenie.
- Wypłaty** na rachunek Ministerstwa rolnictwa oraz Zarządu domen i lasów w Austrii dolnej przez pocztową kasę oszczędności. 3, 5.
- — — — — władz politycznych w Austrii dolnej, górnej i Solnogradzie przez pocztową kasę oszczędności. 54, 152.
- — — — — skarbowych na Śląsku i Bukowinie przez pocztową kasę oszczędności. 215, 749.
- — — — — poborów zaopatrzenia, zapobieganie nienależnym wypłatom. 85, 239.
- Wys**, upoważnienie urzędu celnego do ekspedycjonowania piwa. 161, 485.
- Wyszków**, przydzielenie gminy Kuczerów do tamtejszego sądu powiatowego. 14, 59.
- Wzory**, ob. Marki.
- Zadar**, dodatki aktywne grona nauczycielskiego przy gr. wsch. zakładzie naukowym teologicznym. 6, 11.
- Zagranica**, upoważnienie rządu do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych. 50, 147.
- — — — — uregulowanie stosunków handlowych i obrotowych. 218, 753.
- Zakaz dowozu** otrąb zmieszanych ze składnikami mineralnymi. 43, 118.
- — — — — roślin i owoców z Australii. 22, 75.
- — — — — handlu obnośnego na obszarze Meranu. 94, 249.
- — — — — wprowadzania aparatów Energos. 67, 199.
- — — — — preparatów „wyciąg piwny“ i „wyciąg piwny gäro“. 26, 77.
- — — — — przyrządów do zapobiegania mimowolnemu moczeniu. 174, 571.
- — — — — wywozu i przewozu materiałów wojennych, jego zniesienie. 69, 201.
- Zakład naukowy** teologiczny, grecko-wschodni w Zadarze, nowe ustanowienie dodatków aktywnych grona nauczycielskiego. 6, 11.
- Zakład pensyjny** dla funkcjonariuszy, uzupełnienie pierwszego statutu. 32, 84.
- — — — — **poczt i telegrafów**, uregulowanie stotunków służby i plac mechanicznych. 11, 44.
- Zakłady dla badania środków żywności**, zmiana taryfy należnościowej. 155, 465.
- — — — — **łóczenia ropy**, warunek koncesyj i postępowanie przy zatwierdzaniu. 143, 436.
- — — — — **wytwarzania towarów zapalnych**, postępowanie przy zezwalaniu na ich otwarcie. 81, 223.
- — — — — **naukowe przemysłowe galicyjskie**, których świadectwa zastępują dowód nauki względnie zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. 160, 485.
- Zaopatrzenie**, ob. Pobory.
- Zapalne towary**, ob. Towary zapalne.
- Zapałki**, ich wyrób. 119, 402.
- Zapisy długu** kolei państwowych, stosowanie obwieszczeń z dnia 6/3 1869, Dz. u. p. Nr. 29, i z dnia 4/9 1872, Dz. u. p. Nr. 136. 17, 61.
- — — — — zmiana postępowania przy dewinkulowaniu. 166, 488.
- — — — — Wiedeńskiego Związku bankowego, ich używanie do korzystnego umieszczania kapitałów. 83, 237.
- Zapowiadawczy posterunek**, ob. Posterunek.
- Zaraza płucna** rogacizny, zmiana dotychczasowych postanowień ustawowych. 182, 647.
- — — — — dotychczasowych postanowień wykonawczych. 183, 648.
- Zaraziłwe choroby**, ob. Choroby.
- — — — — **zwierząt**, ob. Zwierzęta.
- Zarobkowy podatek**, ob. Podatek.
- Zarząd domen i lasów** w Austrii dolnej, uskutecznianie wypłat na jego rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 3, 5.
- Zarząd kolei**, ob. Koleje.
- Zastępca właściciela** lub kierownika apteki publicznej, jego ustanowienie. 113, 366.
- Zastępcy stron**, ich odpowiedzialność za należności. 24, 76.
- Ziemiaństwo**, ob. Akademia.
- Zimony**, upoważnienie urzędu celnego do kredytowania cła. 190, 653.
- Złote monety**, ob. Monety.
- Znaczkę stemplowe**, sporządzanie i używanie kolejowych listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami takimi. 197, 654.

Znaczk stemplowe, zmienione. 163, 485.

Związek bankowy wiedeński, używanie zapisów długu do korzystnego umieszczania kapitałów. 83, 237.

Zwierzęce choroby, ob. Zwierzęta.

Zwierzęta, popieranie ich chowu i korzystnego spożytkowywania. 222, 784.

— ustawa o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu 177, 577.

— — — — rozporządzenie wykonawcze. 178, 595.

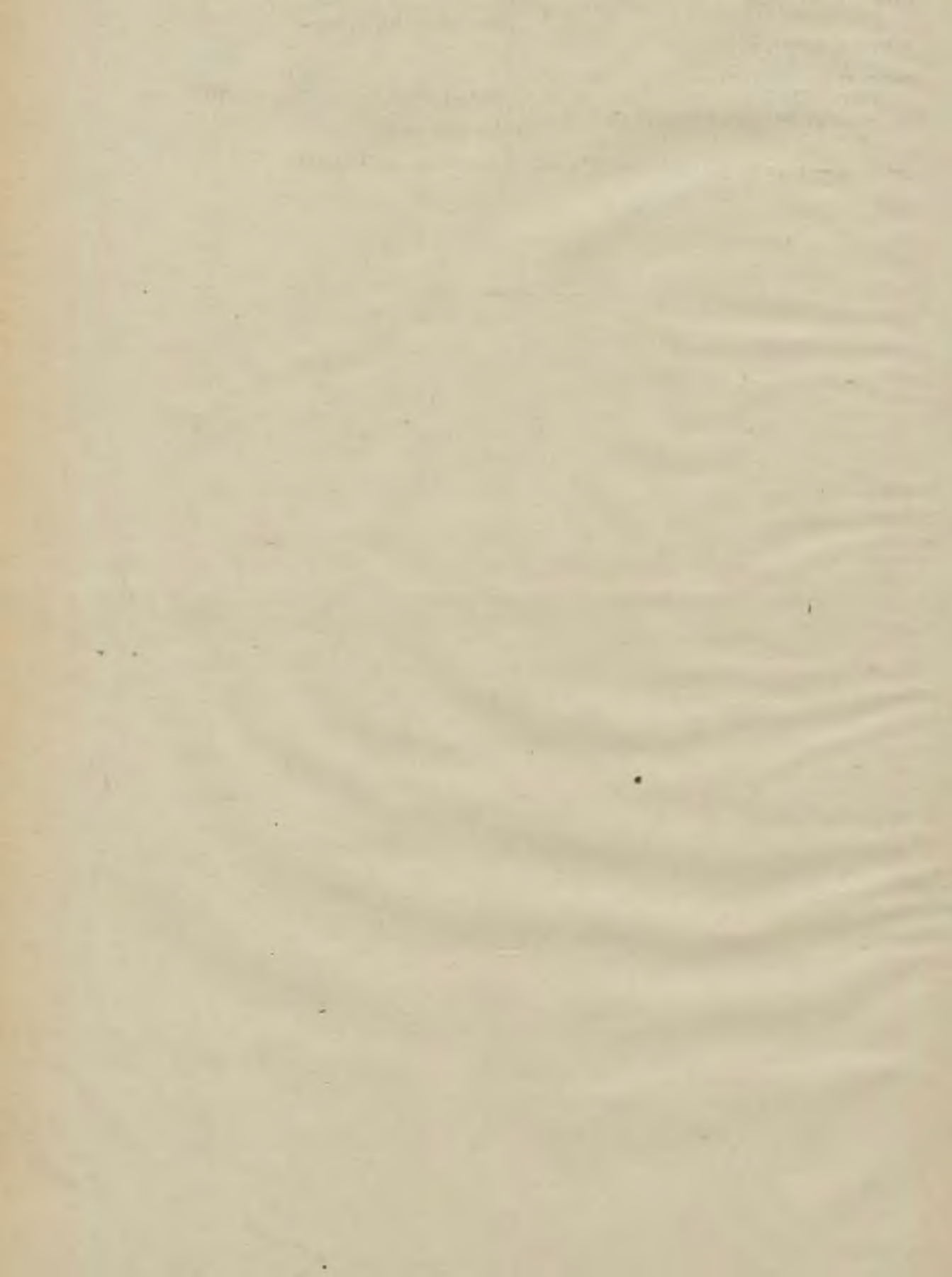
Zwierzęta, uzupełnienie umowy z Państwem Niemieckiem o zaraźliwych chorobach zwierzęcych. 34, 87; 194, 654.

Zwołanie Sejmu, ob. Sejm.

Żegluga na jeziorze Bodeńskim. 213, 719.

Żupa, ob. Breno.

Żywność, ob. Środki żywności.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 1. stycznia 1909.

Treść: № 1. Rozporządzenie, którem reguluje się tymczasowo stosunki handlowe i obrotowe z Serbią do dnia 31. marca 1909.

1.

Rozporządzenie pełnego Ministerstwa z dnia 31. grudnia 1908,

którem reguluje się tymczasowo stosunki handlowe i obrotowe z Serbią do dnia 31. marca 1909.

Na zasadzie ustawy z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 273, którą upoważniono rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą na czas od dnia 1. stycznia do dnia 31. marca 1909, oraz na podstawie układu, zawartego z królewskim Rządem serbskim, rozporządza się w porozumieniu z królewskim Rządem węgierskim,

iż postanowienia rozporządzenia z dnia 29. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 182 o tymczasowym uregulowaniu stosunków handlowych i obrotowych z Serbią mają pozostać nadal w mocy do dnia 31. marca 1909.

Bienerth wlr.

Georgi wlr.

Žáček wlr.

Jorkasch wlr.

Holz knecht wlr.

Pop wlr.

Abrahamowicz wlr.

Haerdtl wlr.

Schreiner wlr.

Mataja wlr.

Kaněra wlr.

Wickenburg wlr.

Forster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1869 za 6 K — h	Rocznik 1889 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1870 " 2 " 80 "	" 1890 " 5 " 40 "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1871 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1892 " 10 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1893 " 6 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1894 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1875 " 4 " — "	" 1895 " 7 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1876 " 3 " — "	" 1896 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1898 " 6 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1899 " 10 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1900 " 7 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1901 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1882 " 6 " — "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1883 " 5 " — "	" 1903 " 9 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1905 " 6 " — "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1906 " 12 " — "
" 1867 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1907 " 13 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	

Cenę sprzedaży rocznika 1908 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1909.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobną część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 3. stycznia 1909.

Treść: № 2. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Krainy, Tyrolu oraz Gorycyi i Gradyski.

2.

Patent cesarski z dnia 31. grudnia 1908,

dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Krainy, Tyrolu oraz Gorycyi i Gradyski.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy zwołuje się na dzień 8. stycznia 1909 do jego ustawowego miejsca zebrania.

Sejmy krajowe księstwa Krainy, uksiążęconego hrabstwa Tyrolu oraz uksiążęconego hrabstwa Gorycyi i Gradyski, odroczone na zasadzie Naszych postanowień, zwołuje się na dzień 8. stycznia 1909 celem podjęcia czynności do ich ustawowych miejsc zebrania.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnem mieście Wiedniu, dnia 31. grudnia tysiąc dziewięćsetnego ósmego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Georgi wkr.

Żáček wkr.

Jorkasch wkr.

Holz knecht wkr.

Pop wkr.

Abrahamowicz wkr.

Haerdtl wkr.

Schreiner wkr.

Mataja wkr.

Kanëra wkr.

Wickenburg wkr.

Forster wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24.
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"		

Cenę sprzedaży rocznika 1908 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1909.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 3. stycznia 1909.

Treść: № 3. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa rolnictwa oraz Zarządu lasów i domen w Austrii dolnej przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

3.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 31. grudnia 1908,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa rolnictwa oraz Zarządu lasów i domen w Austrii dolnej przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1909 uskutecznić należy za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności następujące wypłaty, jeżeli asygnata na nie pochodzi od c. k. Ministerstwa rolnictwa, c. k. Dyrekcji lasów i domen w Wiedniu lub c. k. Zarządów lasów i domen w Austrii dolnej:

- a) pobory aktywalne;
- b) honorarya, strawne, zasługi, ryczałty, koszta podróży i dyety, wynagrodzenia, zapomogi, czynsze najmu i dzierżawy, wkładki przy ubezpieczeniu na wypadek choroby i nieszczęśliwego przypadku, subwencje, pożyczki, zaliczki, zarobki dostawców i kontrahentów, podatki i należności, dodatki patronatowe i dobro-

czynne, kwoty, płacone z tytułu wykupna służebności i inne wydatki nadzwyczajne;

- c) depozyty w gotówce, stypendya i pobory fundacyjne.

§ 2.

Nadto wypłacać należy za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności:

- a) pobory emerytalne i pobory z tytułu zaopatrzenia, wstawiane w rachunki jako ciężar prawidłowego zarządu dóbr funduszu religijnego a będące na przypisie w departamencie rachunkowym c. k. Dyrekcji lasów i domen w Wiedniu;
- b) wydatki na rachunek funduszu melioracyjnego.

§ 3.

Wykluczone od wypłaty przez pocztową Kasę oszczędności są:

- a) kwoty, które mają być płacone odbiorcom za granicą mieszkającym;
- b) kwoty, które muszą być wypłacone faktycznie w złocie;
- c) kwoty na rachunek krajów Korony węgierskiej, władz wspólnych i organów autonomicznych;

§ 4.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym

c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie co do kwot, podlegających likwidacji przez departament rachunkowy Ministerstwa rolnictwa, c. k. centralna Kasa państwa, zaś co do kwot, podlegających likwidacji przez departament rachunkowy Dyrekcji lasów i domen w Wiedniu, c. k. główna Kasa krajowa w Wiedniu.

§ 5.

Do wymienionych wypłat stosowane będą zresztą postanowienia rozporządzenia ministeryal-

nego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje albo doniesienia, które mają być wnoszone, stosować zawsze należy do likwidującego departamentu rachunkowego, t. j. do departamentu rachunkowego Ministerstwa rolnictwa względnie Dyrekcji lasów i domen w Wiedniu.

Jorkasch wlr.

Pop wlr.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 8. stycznia 1909.

Treść: № 4. Ustawa, którą zmienia się rozdział I., postanowienia finansowe, ustawy z dnia 30. czerwca 1884, dotyczącej popierania kultury krajowej w dziedzinie budownictwa wodnego.

4.

Ustawa z dnia 4. stycznia 1909,

którą zmienia się rozdział I., postanowienia finansowe, ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, dotyczącej popierania kultury krajowej w dziedzinie budownictwa wodnego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się rozdział I., postanowienia finansowe, ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, dotyczącej popierania kultury krajowej w dziedzinie budownictwa wodnego, w jego dotychczasowej osnowie; rozdział ten opiewać będzie w przyszłości, jak następuje:

§ 1.

Dla poparcia przedsiębiorstw krajowych, powiatowych, gminnych lub podjętych przez spółki wodne, które mają na celu ochronę własności gruntowej od pustoszenia przez wodę lub zwiększenie wydajności gruntów przez odwodnienie lub nawodnienie, a których wykonanie jest wskazane ze względu na dobro publiczne, może rząd przyznawać zasiłki finansowe z państwowego funduszu melioracyjnego, utworzonego ustawą z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, stosownie do następujących postanowień.

Gdyby przedsiębiorstwo takie, odpowiadające interesowi publicznemu, z powodu swej znacznie-

szej doniosłości lub kosztowności potrzebowało zasiłku odmiennego od postanowień ustawy niniejszej albo tak znacznego, że przez to fundusz melioracyjny ze szkodą dla wspomaganie innych przedsiębiorstw byłby nadmiernie obciążony, wówczas poparcie przedsiębiorstwa tego ze strony państwa będzie zastrzeżone osobnemu unormowaniu.

§ 2.

Państwowemu funduszowi melioracyjnemu przyznaje się, przy równoczesnej zmianie ustawy z dnia 24. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 28, dotyczącej roczną w kwocie 8 milionów koron z funduszy państwowych, którą wstawiać należy do etatu Ministerstwa rolnictwa. Kwoty niezużyte w ciągu roku administracyjnego zatrzymane będą na rzecz funduszu i winny być tymczasowo korzystnie umieszczone; odsetki i raty zwrotne pożyczek udzielonych z funduszu wpływają do niego napowrót.

Państwowym funduszem melioracyjnym zawiaduje Minister rolnictwa w porozumieniu z Ministrem skarbu. Radzie państwa należy przedkładać corocznie do zatwierdzenia zamknięcie rachunkowe, wykazujące stan funduszu i obrót nim.

§ 3.

Projekty i kosztorysy przedsiębiorstw, które mają otrzymać zasiłki z państwowego funduszu melioracyjnego, wymagają przed rozpoczęciem ich wykonania zatwierdzenia Ministra rolnictwa.

Pokrycie kosztów, połączonych z takimi przedsiębiorstwami, należy unormować w drodze osobnych ustaw krajowych, w których musi się ponadto

zapewnić rządowi odpowiedni wpływ na tok przedsięwzięcia i zabezpieczyć w dostateczny sposób dalsze utrzymanie wykonanych zakładów pod względem finansowym i technicznym.

§ 4.

Minister rolnictwa winien przedkładać Radzie państwa do zatwierdzenia preliminarz roczny zasiłków, które w poszczególnych latach mają być przyznane z państwowego funduszu melioracyjnego. Można jednak przedłożyć do Najwyższej sankcji odnośne ustawy krajowe, uchwalone przez sejmy, jeszcze przed tem zatwierdzeniem, a po ich wejściu w życie także wyasygnować raty zasiłków względnie raty pożyczek, objęte przedłożonym preliminarzem rocznym, o ile zwłoka grozi niebezpieczeństwem lub o ile zachodzą inne okoliczności, zasługujące na szczególne uwzględnienie.

§ 5.

Zasiłki, które mają być udzielane z państwowego funduszu melioracyjnego, wymierzane będą stosownie do warunków, podanych w dalszych §§ 6 do 9. Przy zachowaniu tych warunków należy uwzględniać przedsięwzięcia w poszczególnych krajach w ten sposób, aby ta gałąź kultury krajowej doznawała o ile możności równomiernego poparcia.

§ 6.

Na ujęcie potoków górskich, przeprowadzane przy zastosowaniu postanowień ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 117, tudzież na uregulowanie bieżących wód podziemnych, o którym mowa w ustawie z dnia 31. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 96, można przyznać zasiłek z funduszu melioracyjnego aż do maksymalnej wysokości 70 procent sumy kosztów, zatwierdzonej przez Ministra rolnictwa, o ile kraj przyjmie na siebie resztę wydatku.

Od interesowanych (względnie od powiatów, gmin lub spółek wodnych) można zażądać częściowego zwrotu dodatku, przypadającego na kraj; jednakowoż udział, nałożony na nich w tym celu odnośną ustawą krajową, nie może przekraczać 15 procent zatwierdzonej sumy kosztów i musi być uregulowany w ten sposób, iż będzie przypadał do zapłaty dopiero po ukończeniu przedsięwzięcia lub pewnych jego części, niezależnie atoli od świadczeń w naturze, dostarczanych w czasie budowy, które wliczone będą w powyższe 15 procent. Na żądanie wydziału krajowego będą urzędy podatkowe ściągały udziały zobowiązanych na równi z podatkami rządowymi. Ustawodawstwo krajowe może przekazać

wkładki interesowanych na rzecz funduszu konserwacyjnego (§§ 15. i 17.).

Pytanie, czy pewne przedsięwzięcie należy uważać za ujęcie potoków górskich, rozstrzyga Minister rolnictwa.

§ 7.

Na regulację rzek i potoków, tudzież na budowę grobel dla ochrony własności gruntowej od pustoszenia przez wodę można przyznać zasiłek z funduszu melioracyjnego w wysokości 40 procent sumy kosztów, zatwierdzonej przez Ministra rolnictwa, jeżeli udział interesowanych (względnie powiatów, gmin lub spółek wodnych) ograniczono najwyżej do 30 procent i jeżeli reszta kosztów będzie pokryta przez kraj.

Ten zasiłek z funduszu melioracyjnego można podwyższyć aż do maksymalnej wysokości 50 procent przy równoczesnem ograniczeniu udziałów interesowanych najwyżej do 20 procent zatwierdzonych kosztów, jeżeli:

- a) przedsięwzięcie ma wyłącznie lub częściowo za przedmiot nieszkodliwe odprowadzenie wód górskich (bez przedsięwzięcia ujęcia potoków górskich w myśl § 6.), albo uregulowanie bieżących wód podziemnych, o którym mowa w ustawie z dnia 31. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 96, albo
- b) jeżeli kraj pokryje tymczasowo część kosztów, przypadającą na interesowanych (względnie na powiaty, gminy lub spółki wodne), których udziały będą wskutek tego ściągane według postanowień § 6., ustęp 2.

We wszystkich wypadkach, o których mowa w niniejszym paragrafie, można zresztą osobno nałożyć na interesowanych (na powiaty, gminy, spółki wodne) lub na pewną ich część w drodze ustawy krajowej także ponoszenie kosztów wykupna gruntów lub odszkodowania za grunta za wynagrodzeniem, oznaczonem według cen zatwierdzonego preliminarza.

§ 8.

Na odwodnienia i nawodnienia można przyznać z państwowego funduszu melioracyjnego bezzwrotne zasiłki, i to na cele melioracyjne w wysokości 30 procent preliminarza kosztów zatwierdzonego przez Ministra rolnictwa, a na cele potrzebnych regulacji (dla zapewnienia przypiływu) w wysokości 40 procent, o ile kraj przyjmie na siebie co do robót pierwszej kategorii co najmniej 15, a co do robót drugiej kategorii co najmniej 20 procent kosztów.

Jeżeli udział kraju przekracza 30 procent, względnie 40 procent zatwierdzonej sumy kosztów, wówczas można podwyższyć zasiłek z funduszu melioracyjnego aż do wysokości udziału, danego przez kraj.

§ 9.

Do zasiłku na budowę zapór, służących jako część składowa regulacji albo samoistnie do ochrony od pustoszenia przez wodę, mają zastosowanie postanowienia § 7., zaś do popierania budowy zapór, przeznaczonych wyłącznie dla gromadzenia wody w celu nawodnienia ziemi, postanowienia § 8.

Na budowę zapór dla innych celów można przyznać zasiłki, o których mowa w ustępie pierwszym, jedynie w stosunku do korzyści, jaka stąd wynika dla regulacji lub melioracji.

Jeżeli za późniejsze używanie budowli zaporowych, popartych zasiłkiem w myśl ustępu pierwszego, na inne cele pobiera się będzie czynsze wodne, wówczas winny one przypaść na korzyść czynników, które poniosły koszty budowy, w stosunku do ich udziałów, o ile ustawodawstwo krajowe nie przekaże czynszów tych funduszowi konserwacyjnemu (§§ 15. i 17.).

§ 10.

Jeżeli państwo z tytułu posiadania pewnej nieruchomości lub pewnego zakładu wodnego obowiązane jest według ustaw z zakresu prawa wodnego do złożenia udziału, wówczas obowiązek ten nie ulega uchyleniu ani ograniczeniu wskutek zasiłku, przyznanego na zasadzie poprzednich paragrafów.

Natomiast musi być zapewniona także kwota, przeznaczona dla przedsiębiorstwa przez kraj, przy utrzymaniu w mocy tych szczególnych zobowiązań, które według ustaw z zakresu prawa wodnego ciążyą ewentualnie na kraju jako posiadacz nieruchomości lub zakładów wodnych.

§ 11.

Prócz wspomnianych w §§ 5 do 9 zasiłków dla przedsiębiorstw można wyjątkowo wśród stosunków, zasługujących na szczególne uwzględnienie, zapewnić krajowi z funduszu melioracyjnego pożyczkę bezprocentową lub oprocentowaną najwyżej po trzy od sta i zwracalną w ratach, które oznaczone będą w każdym wypadku z osobna, a to aż do wysokości 50 procent tej sumy, którą kraj sam ma ponieść, względnie którą obraca na rzecz przedsiębiorstwa, jako bezwrotny zasiłek lub jako pożyczkę. Pożyczki, które udzielone będą z funduszu melio-

racyjnego w myśl niniejszego paragrafu, należy wciągnąć do rocznych preliminarzy funduszu.

§ 12.

Jeżeli ogół projektowanych kosztów pewnego przedsiębiorstwa będzie w całości lub w części pokryty za pomocą pożyczki, zaciągniętej dla przedsiębiorstwa, wówczas może państwowy fundusz melioracyjny, zamiast udzielania bezpośredniego zasiłku, wziąć stosunkowy udział w spłacaniu rat rocznych, jeżeli udział państwa przekracza sumę 250.000 K.

§ 13.

Jeżeli spółka wodna zaciągnęta pożyczkę przez wypuszczenie częściowych zapisów długu, a wypadki żywiołowe w obszarze spółki spowodują przejściowe ograniczenie jej wypłacalności, wówczas może rząd udzielić spółce celem dopełnienia zobowiązań z tytułu tej pożyczki odpowiedniej zaliczki z funduszu melioracyjnego, oprocentowanej najwyżej po trzy od sta i zwrotnej najwyżej w pięciu równych ratach rocznych.

§ 14.

Przedsiębiorstwa, którym udzielono zasiłków z funduszu melioracyjnego, korzystają z uwolnienia od stempli i należności co do potrzebnych przy ich wykonaniu podań, czynności urzędowych, umów i innych dokumentów dla uzyskania koniecznych środków pieniężnych, dalej co do dokumentów, mających na celu utrzymywanie ewidencji lub potwierdzanie wkładek, wpływających od uczestników, oraz wypłat, uskutecznianych przez spółkę, następnie co do czynności urzędowych, przedsięwziętych celem ściągnięcia udziałów członków, jakoteż co do interesów prawnych i dokumentów w sprawie potrzebnego w danym razie wykupna gruntów.

Jeżeli środki pieniężne potrzebne dla tych przedsiębiorstw będą gromadzone drogą wydania częściowych zapisów długu, wówczas może rząd przyznać odsetkom od tych pożyczek uwolnienie od stemplowego podatku kuponowego.

Jeżeli kraje, powiaty, gminy lub spółki wodne wykonują budowy wodne dla celów kultury krajowej, nie otrzymując zasiłku z funduszu melioracyjnego, wówczas może rząd przyznać im określone powyżej uwolnienie od stempli i należności.

§ 15.

Celem zabezpieczenia konserwacji zabudowań potoków górskich, regulacji i budowli zaporowych w dolinach dla ochrony od pustoszenia przez wodę,

które mają być na przyszłość wspierane z państwowego funduszu melioracyjnego, można, w razie jeżeli zapotrzebowanie, zapewnić się mające przez ustawodawstwo krajowe, celem utworzenia funduszu konserwacyjnego będzie podwyższone o stosowny dodatek a odpowiedni zarząd i odpowiednie użycie funduszu tego zabezpieczone, rozciągnąć zasiłek, który ma być świadczony według §§ 6., 7. i 9., także na ten dodatek. Postanowienie to nie ma zastosowania do odwodnień i nawodnień (§ 8.), tudzież do budowli zaporowych w dolinach, uskutecznianych w celu nawodnienia.

§ 16.

Jeżeli wskutek przedsięwzięcia, wspieranego z państwowego funduszu melioracyjnego, uzyskany będzie grunt, przypadający w myśl ustawy z zakresu prawa wodnego tym, którzy ponoszą koszt przedsięwzięcia, wówczas może rząd zrzec się całkowicie lub częściowo części tych gruntów, odpowiadającej zasiłkowi z funduszu melioracyjnego, a to na rzecz funduszu konserwacyjnego, utworzonego dla utrzymania budowli, o ile także ze strony kraju nastąpi podobne zrzeczenie się.

§ 17.

Jeżeli pewien kraj utworzy fundusz celem zupełnego lub częściowego pokrywania kosztów utrzymania zabudowań potoków górskich oraz budowli regulacyjnych i budowli zaporowych w dolinach dla ochrony od pustoszenia przez wodę, które wykonano w myśl ustawy niniejszej lub ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, a których utrzymanie nie zabezpieczono dostatecznie w inny sposób, wówczas można przyczynić się do uposażenia funduszu tego dodatkiem z państwowego funduszu melioracyjnego, który jednak nie może przekraczać udziału, jakim przyczynia się kraj; przy wymiarze dodatku tego należy uwzględnić zasiłki konserwa-

cyjne ze strony państwowych gałęzi administracji na rzecz odnośnych przedsięwzięcia, które ewentualnie ciążą już na skarbie państwa.

Dodatek ten można uczynić zawisłym od warunku, iż będzie on wypłacany w postaci uiszczania rat rocznych.

W każdym jednak razie zależy on od tego, aby zarząd i użycie funduszu konserwacyjnego, tudzież techniczne nadzorowanie i przeprowadzenie konserwacji było unormowane w porozumieniu z rządem.

Na rzecz takiego funduszu konserwacyjnego można stosownie do umowy przekazać także dodatki konserwacyjne dla nowego przedsięwzięcia, o których mowa w §§ 15. i 16.

§ 18.

Postanowienia ustawy niniejszej nie naruszają popierania mniejszych melioracji z kredytu, przyznanego Ministerstwu rolnictwa w preliminarzu państwowym pod tytułem subwencji; z postanowień tych nie można wyprowadzać pretensji pod względem wymiaru wspomnianych świadczeń.

Również nie można stąd wywodzić prawa do podwyższenia zasiłków z państwowego funduszu melioracyjnego, zapewnionych już przez ustawodawstwo krajowe, a także zwrot takich kwot nie doznaje zmiany wskutek ustawy niniejszej.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi rolnictwa i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 4. stycznia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Jorkasch wkr.

Pop wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 20. stycznia 1909.

Treść: (№ 5—8.) 5. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Gries do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 6. Rozporządzenie, którem, zmieniając częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 10. czerwca 1907, ustanawia się na nowo dodatki aktywne systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim Zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze. — 7. Obwieszczenie, dotyczące udzielenia koncesyi na normalnotorową kolej lokalną z Werenczanki do Okny i zmiany postanowień koncesyjnych co do istniejących linii Nowej bukowińskiej Spółki kolei lokalnych. — 8. Ustawa, dotycząca pozbycia przedmiotów, należących do nieruchomości państwowej.

5.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 2. listopada 1908,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Gries do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Gries w Tyrolu do szóstej klasy taryfy czynszowej wojskowych kwaterunków, która obowiązuje do końca roku 1910.

Georgi wlr.

Jorkasch wlr.

6.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty oraz Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1908,

którem, zmieniając częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 10. czerwca 1907, Dz. u. p.

Nr. 145, ustanawia się na nowo dodatki aktywne systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim Zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze.

§ 1.

Dodatek aktywny, należący się w myśl § 1., ustępu 2. ustawy z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 24, profesorom przy grecko-wschodnim Zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze, ustanawia się na kwotę 840 K rocznie.

§ 2.

Minister wyznań i oświaty może na wniosek grecko-wschodniego biskupa w Zadarze na zasadzie zadowolającego w każdym kierunku sprawowania służby podwyższyć ten dodatek aktywny po upływie, w regule dziesięciu, względnie dwudziestu lat służby, przebytej przy tym zakładzie naukowym lub przy państwowej szkole średniej, do 966 K, względnie do 1.127 K.

§ 3.

Postanowienia § 3. powołanego rozporządzenia ministeryalnego, dotyczące kwoty, która ma być wliczona do podstawy wymiaru poboru emerytalnego, przypadającego według postanowienia ustępu 1.,

§ 3, ustawy z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 24. systemizowanemu gronu nauczycielskiemu przy grecko-wschodnim Zakładzie naukowym w Zadarze, oraz uiszczania rocznych wkładek na cele emerytalne, nie ulegną zmianie.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. września 1908.

Jorkasch wlr.

Kanëra wlr.

7.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 9. stycznia 1909,

dotyczące udzielenia koncesyi na normalnotorową kolej lokalną z Werenczanki do Okny i zmiany postanowień koncesyjnych co do istniejących linii Nowej bukowińskiej Spółki kolei lokalnych.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadają w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Nowej bukowińskiej Spółce kolei lokalnych żadaną koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, poruszanej lokomotywą, która ma być zbudowana jako normalnotorowa kolej lokalna od stacyi Werenczanka na należącej do Spółki linii Łużan—Zaleszczyki do Okny, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, i z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 71 i z tem zastrzeżeniem, iż wspomniana kolej lokalna Werenczanka—Okna ma stanowić wraz z dotychczasowymi liniami Spółki jednolite przedsiębiorstwo.

Z tego powodu ustala się na nowo wynikające z koncesyi prawa i obowiązki wspomnianej spółki akcyjnej odpowiednio do zmienionych stosunków, jak następuje:

Rozdział I.

§ 1.

Co do kolei żelaznych Łużan—Zaleszczyki, Hliboka—Seret, Radowce—Frassin (Brodina), Ne-połokoutz—Wyżnica i Ickany—Suczawa, oraz co do kolei podjazdowej Karlsberg—Putna zatrzymają i nadal moc obowiązującą postanowienia §§ 1. do 4. włącznie i 9. Najwyższego dokumentu koncesyjnego

z dnia 25. września 1895, Dz. u. p. Nr. 161, a co do kolei lokalnej Hadikfalva—Radowce postanowienia §§ 2. i 8. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 29. sierpnia 1885, Dz. u. p. Nr. 141, tudzież §§ 3. i 4. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 25. września 1895, Dz. u. p. Nr. 161, oraz obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 8. października 1898, Dz. u. p. Nr. 192; natomiast tracą moc obowiązującą co do wszystkich wyżej wymienionych linii kolejowych postanowienia §§ 5. do 8. włącznie oraz 10. do 15. włącznie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 25. września 1895, Dz. u. p. Nr. 161, tudzież postanowienia obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 8. października 1901, Dz. u. p. Nr. 161.

§ 2.

Co do kolei lokalnej z Werenczanki do Okny korzysta Spółka z ulg, o których mowa w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 3.

Budowę kolei lokalnej z Werenczanki do Okny należy ukończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej należy natychmiast oddać do użytku publicznego i utrzymywać ją w nieprzerwanym ruchu przez cały okres koncesyjny, mający trwać aż do dnia 24. września 1985 włącznie.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i wyposażenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma Spółka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań z winy Spółki można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 4.

Celem wybudowania kolei lokalnej z Werenczanki do Okny nadaje się Spółce prawo wywłaszczania w myśl postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyznane będzie Spółce także co do ewentualnej budowy tych kolei podjazdowych, których budowę c. k. rząd uznałby za odpowiadającą interesom publicznym.

§ 5.

Budowa kolei lokalnej z Werenczanki do Okny wykonana będzie stosownie do warunków konce-

syjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych i innych zarządzeń, które w tym względzie będą wydane, pod bezpośredniem kierownictwem i nadzorem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych względnie władzy, delegowanej w tym celu przez powyższe Ministerstwo.

Oddanie budowy i dostaw nastąpi na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, zestawionych przy odpowiednim wpływie organów państwowych, z bezpośrednim współudziałem rządu pod warunkami, stosowanymi zwyczajnie przy budowach kolei państwowych.

Roboty, połączone z budową, od da się oddzielić od dostarczenia pieniędzy.

Rozdział II.

Zresztą stosowane będą do wszystkich linii, stanowiących jednolite przedsiębiorstwo, następujące postanowienia.

§ 6.

Państwo poręcza liniom kolejowym Łużan—Zaleszczyki, Hliboka—Sereth, Radowce—Frassin (Brodina), Nepokoutz—Wyznica, Ickany—Suczawa, Karlsberg—Putna, Hadikfalva—Radowce i Werenczanka—Okna, złączonym w jednolite przedsiębiorstwo, roczny czysty dochód ogólny, równający się zapotrzebowaniu na zapłacenie czteroprocentowej dywidendy oraz na raty amortyzacyjne wymienionego poniżej kapitału akcji pierwszeństwa, a mianowicie:

a) akcji pierwszeństwa I. i II. emisji w pierwotnej kwocie imiennej 9,200.000 K, które mają ulec umorzeniu do końca roku 1972, oraz

b) akcji pierwszeństwa III. emisji, które będą wydane celem dostarczenia pieniędzy na kolej lokalną z Werenczanki do Okny i ulegną umorzeniu najpóźniej w przeciągu 70 lat, licząc od dnia dzisiejszego, a to w tej kwocie imiennej, jaką c. k. rząd w czasie właściwym oznaczy i jaka będzie potrzebna celem uzyskania gotówki 1,600.000 K.

Gdyby ogólny czysty dochód roczny wymienionych linii kolejowych nie osiągał gwarantowanej kwoty, wówczas c. k. rząd winien będzie uzupełnić część brakującą.

§ 7.

Z ogólnego czystego dochodu rocznego, zagwarantowanego w myśl § 6., użyć należy na umorzenie kapitału akcji pierwszeństwa kwoty, wyznaczonej planem umorzenia, zatwierdzonym przez c. k. rząd, względnie mającym ulec zatwierdzeniu

rządowemu, według którego cały kapitał zakładowy ma być umorzony w ciągu trwania koncesyi.

§ 8.

Dodatek, który c. k. rząd płacić ma z powodu objęcia gwarancji (§ 6.), asygnowany będzie do wypłaty po poprzedniem zbadaniu przedłożonego, udokumentowanego rachunku rocznego najpóźniej w trzy miesiące po jego przedłożeniu.

Celem wypłaty czteroprocentowej dywidendy i zgodnego z planem spłacenia akcji pierwszeństwa w umówionych terminach płatności, wypłaci jednak skarb stosownie do zapotrzebowania, sprostowanego na podstawie preliminarza dochodów, częściowe kwoty także wcześniej z zastrzeżeniem policzenia, przeprowadzić się mającego na podstawie rachunku rocznego, jeżeli Spółka wniesie odnośną prośbę na sześć tygodni przed terminem zapadalności.

Gdyby po ostatecznem ustaleniu rachunku rocznego, który o ile możliwości przedłożyć należy w ciągu trzech miesięcy po upływie roku obrotowego, okazało się, iż zaliczki wymierzono za wysoko, natenczas winna Spółka zwrócić zaraz otrzymaną nadwyżkę.

Żądanie względem uiszczenia dopłaty ze strony państwa musi się podnieść najpóźniej w przeciągu roku po upływie odnośnego roku obrotowego, w przeciwnym bowiem razie gaśnie ono.

§ 9.

Kwotę, płaconą przez c. k. rząd wskutek objęcia gwarancji, uważać należy jedynie za zaliczkę, oprocentowaną po cztery od sta rocznie.

Jeżeli czysty dochód kolei przenosi zagwarantowaną sumę roczną, natenczas oddać należy zaraz c. k. rządowi odnośną nadwyżkę na spłacenie udzielennej zaliczki wraz z procentami aż do zupełnego jej umorzenia.

Wyrównanie płatnych odsetek poprzedza przytem zwrot zaliczek.

Wierzytelności państwa z tytułu takich zaliczek lub odsetek, których nie zapłacono aż do chwili zgaśnięcia koncesyi lub wykupienia kolei, wyrównać należy z pozostałego majątku przedsiębiorstwa, do którego należy w szczególności także odszkodowanie, uiścić się mające w razie wykupna (§ 17.).

§ 10.

Ewentualne koszta notowania papierów wartościowych na giełdach krajowych i zagranicznych,

ewentualne należności stemplowe od kuponów, oraz podatki, które przedsiębiorstwo płacić będzie po upływie lat wolnych od podatku, można wstawić do rachunku ruchu jako pozycję wydatkową.

To samo odnosi się do ewentualnych dodatków administracyjnych, które mają być płacone od akcji pierwszeństwa, oraz do ewentualnych zwrotów z tytułu podatków i należności.

Od dodatków państwowych nie uiszcza przedsiębiorstwo żadnych podatków.

§ 11.

Co do budowy kolei i co do ruchu na nich stosować się winna Spółka do osnowy niniejszego obwieszczenia, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych i do innych zarządzeń, które będą wydane, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości wydano.

Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość kolei. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 12.

Ruch na kolejach, będących przedmiotem niniejszego obwieszczenia, utrzymywany będzie przez państwo na rachunek Spółki przez cały czas trwania koncesyi, a Spółka obowiązana będzie zwracać rządowi kolei państwowych koszta, z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście ponoszone, które ewentualnie ustali się w pewnej kwocie ryczałtowej. Warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który c. k. rząd zawrze ze Spółką.

Przytem zastrzega się c. k. rządowi prawo urządzenia ruchu, ustalenia taryf dla przewozu osób i towarów, klasyfikacji towarów i wydania wszystkich dodatkowych postanowień, odnoszących się do przewozu towarów, następnie prawo ustalenia

świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz wydziałów służby publicznej, w szczególności na korzyść zarządu pocztowego i zakładu telegrafów państwowych, a to według swobodnego uznania, przy uwzględnieniu istniejących w danym czasie wymogów ruchu i na tak długo, dopóki Spółka istotnie korzystać będzie z gwarancyi państwowej lub dopóki zaliczki gwarancyjne, udzielone przez państwo, będą jeszcze zalegać. Po upływie tego czasu winna Spółka postąpić według odnośnych postanowień, zawartych w kontrakcie ruchu.

Unormowanie taryf osobowych i towarowych oraz świadczeń na cele publiczne pozostanie zawsze zastrzeżone ustawodawstwu a Spółka winna poddać się takiemu unormowaniu.

§ 13.

Spółka ma prawo wydania akcji pierwszeństwa, idących pod względem uprawnienia do dywidendy i umorzenia przed akcjami zakładowymi, aż do kwoty, którą oznaczy c. k. rząd, i pod warunkami, ustanowionymi przez c. k. rząd.

Dywidenda pierwszeństwa, należąca się akcyom pierwszeństwa, zanim dla akcji zakładowych zaistnieje prawo do poboru dywidendy, nie może być wyznaczona w wyższej kwocie jak 4 od sta; dopłata z dochodów późniejszych lat nie może mieć miejsca.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. rządowi.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów, które za zezwoleniem c. k. rządu rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, wraz z nabyciem parku wozowego, i które należy wykazać, oraz kwot, które c. k. rząd wyznaczy na uposażenie funduszu rezerwowego, mające nastąpić z kapitału zakładowego, dalej na nabycie zapasów materiałów i na uposażenia kasowe z doliczeniem odsetek interkalarnych i kwot amortyzacyjnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, oraz straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych dalszych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po zupełnem zużyciu pierwszego kapitału zakładowego miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należyte wykazane.

§ 14.

Transporty wojskowe muszą być przewożone po zniżonych cenach taryfowych.

Pod względem zastoso^wania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązującą będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych każdorazem obowiązują na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zebrania kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Spółka obowiązana jest przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznieniu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie chorych i rannych, przewożonych w postawie leżącej na rachunek skarbu wojskowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla Spółki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na wymienionych kolejach. Przepisy rzeczono^go rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla Spółki mocy obowiązującej z chwilą, w której urządzenie poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na Spółce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tych linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy i wyposażenia kolei.

Spółka obowiązana jest uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armji, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 15.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżone stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 16.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, obowiązana jest Spółka dozwolić c. k. rządowi na jego żądanie, każdego czasu współużywania kolei do ruchu między kolejami już istniejącymi lub mającymi powstać dopiero w przyszłości — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by c. k. rząd mógł przy swobodnem ustanowieniu taryf przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywanymi kolejami lub ich częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 17.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanych kolei w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Jeżeli wykupno nastąpi w chwili, w której co do żadnej z linii jednolitego przedsiębiorstwa kolejowego Spółki nie zaistniał obowiązek płacenia podatków, natenczas aż do upływu okresu uwolnienia od podatków, służącego pierwszej linii, która wstąpi w obowiązek opłaty podatku, stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu rentę wykupna uiścić się mającą bez opłaty podatku. Zarazem oznaczy się na przyszłość rentę wykupna z uwagi na to, że uwolnienie od podatków, przyznane liniom Spółki, upływa w rozmaitym czasie, w ten sposób, iż zawsze za czas, począwszy od tego dnia, w którym co do poszczególnych linii kolejowych zaistnieje obowiązek płacenia podatku, obliczy się przypadający na nie podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej lat wciągniętych w obliczenie przecięcia i potrąci się go z dochodów odnośnych lat, tak, iż za czas po upływie wolności podatkowej, przysługującej linii, która na końcu wstępuje w obowiązek opłaty podatku, potrąci się z dochodów wszystkich linii przypadający na nie podatek wraz z dodatkami. Do pozostałej reszty dolicza się, ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie czasowego uwolnienia od podatków, przysługującego poszczególnym lub wszystkim liniom przedsiębiorstwa Spółki, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz inne opłaty publiczne za wydatki ruchu, podczas gdy co do dochodów linii wolnych jeszcze od podatku w czasie wykupna znajdą analogiczne zastosowanie postanowienia zawarte w poprzedzających ustępach.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy dla odnośnych linii także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziesiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy Spółce jako wynagrodzenie za wykupno kolei przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na zgodne z planem oprocentowanie i umorzenie pożyczek, ubezpieczonych przez wpis do ksiąg kolejowych a zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu celem pokrycia policzalnych kosztów założenia wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego, zatwierdzonego przez c. k. rząd i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupno kolei, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienione wyżej raty ryczałtowe w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać Spółce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo, zapłacenia w każdym czasie, zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych Spółce w myśl postanowień powyższych

punktów, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą wówczas po takim kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 6., bez dalszej odpłaty, własność koncesyonowanych kolei, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu, tudzież używanie tych kolei, a to ze wszystkimi do nich należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe, będące ewentualnie własnością Spółki i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem c. k. rządu.

8. Postanowienie c. k. rządu, tyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa ze stosunku gwarancyjnego lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 6.), którą państwo zapłacić ma Spółce a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania obliczy się tymczasowo, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

9. C. k. rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, tyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Spółka obowiązana jest postarać się o to, aby c. k. rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby Spółka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. rząd miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością Spółki, która natomiast odpowiadać ma sama za wszelkie należytości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Spółka obowiązana jest oddać c. k. rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

§ 18.

Gdy koncesja zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanych olei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przy-

należności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je Spółka posiadała, jakoteż rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 19.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi, jak i w razie wykupienia kolei (§ 17.), zatrzymuje Spółka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. rząd upoważnił Spółkę z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 20.

Komisarz ustanowiony przez c. k. rząd ma także prawo bywania na posiedzeniach rady zawodowej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, postanowieniom koncesyjnym lub statutowi Spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku takim winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie z mocą wiążącą Spółkę.

§ 21.

C. k. rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesją lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesję za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Forster wlr.

8.**Ustawa z dnia 17. stycznia 1909,
dotycząca pozbycia przedmiotów, należących do
nieruchomej własności państwowej.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu do pozbycia następujących przedmiotów nieruchomości własności państwowej i to nie poniżej wartości szacunkowej, ustalonej sądownie:

1. skarbowego miejsca budowlanego w Bernie, Plac Dominikański Nr. 5;
2. realności c. k. Władzy morskiej w Tryeście;
3. realności, zostających w używaniu zarządu wojskowego, liczba wykazu hipotecznego 621 gminy katastralnej Wiedeń, dzielnica III. i liczba wykazu hipotecznego 30 gminy katastralnej Wiedeń, dzielnica IX.

Cenę, uzyskaną z sprzedaży nieruchomości wymienionych pod 1 i 2, należy zarachować jako dochód z pozbycia nieruchomości państwowych, cenę, uzyskaną z sprzedaży realności wymienionych pod 3, należy oddać do rozporządzenia zarządu wojskowego celem nabycia innych realności.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 17. stycznia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Jorkasch wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 21. stycznia 1909.

Treść: (Nr 9 — 11.) 9. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych. — 10. Rozporządzenie, dotyczące postępowania z uprawnionymi do ubiegania się podoficerami przy kompetowaniu o posady asystentów względnie oficyantów pocztowych. — 11. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania stosunków służby i płacy mechaników Zakładu poczt i telegrafów.

9.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909,

dotyczące uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 17. stycznia 1909 rozporządza się, co następuje:

Artykuł I.

„Postanowienia normalne co do stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych“, obwieszczone rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, a zmienione częściowo rozporządzeniami Ministerstwa handlu z dnia 23. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 89 i 90, zastępuje się z mocą obowiązującą od dnia 1. października 1908 następującymi nowymi postanowieniami normalnymi.

Artykuł II.

Wyrażenia „oficyanci pocztowi“, „aspiranci pocztowi“, „pomocnicy pocztowi“ itd. obejmują w postanowieniach normalnych zarówno funkcjonaryszy płci męskiej jak i funkcjonaryuszki od-

nośnej kategorii, o ile poszczególnych postanowień nie wydano wyłącznie dla osób jednej lub drugiej płci.

Artykuł III.

Zaliczenie oficyantów pocztowych płci męskiej do klas starszeństwa służbowego, ustanowionych w § 21. postanowień normalnych, należy przeprowadzić na podstawie faktycznych etatów z dnia 30. września 1908, w ten sposób, iż zaliczy się oficyantów dotychczasowej

III. klasy, 3. stopnia do	I. klasy	} starszeństwa służbowego
III. „ 2. „ „ II. „	III. „ 1. „ „ III. „	
II. „ 3. „ „ IV. „	II. „ 2. „ „ VI. „	
II. „ 2. „ „ VI. „	II. „ 1. „ „ VII. „	
II. „ 1. „ „ VII. „	I. „ 3. „ „ VIII. „	
I. „ 3. „ „ VIII. „	I. „ 2. „ „ IX. „	
I. „ 2. „ „ IX. „	I. „ 1. „ „ X. „	
I. „ 1. „ „ X. „		

z tem jednak zastrzeżeniem, iż z jednej strony ci oficyanci dotychczasowej II. klasy, 3. względnie 2. stopnia, którzy ukończyli w odnośnym stopniu dwa lata lub więcej, zaliczeni będą do nowych klas starszeństwa służbowego V. względnie VII., a z drugiej strony, iż tych oficyantów pocztowych dotychczasowej II. klasy, 2. stopnia, którzy przed dniem 30. września 1908 złożyli egzamin poczmistrzowski, zaliczy się do nowej VII., względnie jeżeli

przebyli w tej klasie i w tym stopniu więcej jak dwa lata, do nowej VIII. klasy starszeństwa służbowego.

Artykuł IV.

Oficyantki pocztowe należy przydzielić do klas starszeństwa służbowego, ustanowionych w § 22. postanowień normalnych, w ten sposób, iż zaliczy się oficyantki pocztowe dotychczasowej

XI.	klasy starszeństwa służbowego	do I.	klasy starszeństwa służbowego
X.		„ II.	
IX.		„ III.	
VIII.		„ IV.	
VII.		„ V.	
VI.		„ VI.	
V.		„ VII.	
IV.		„ VIII.	
III.		„ IX.	
II.		„ X.	
I.		„ XI.	
I. a		„ XII.	

z tem jednak zastrzeżeniem, iż te oficyantki pocztowe dotychczasowych klas starszeństwa służbowego X., IX., VIII. i VII., które przebyły w odnośnej klasie starszeństwa służbowego dwa lata lub więcej, zaliczone będą do nowych klas starszeństwa służbowego III., względnie IV., V. i VI.

Artykuł V.

Nadający się do policzenia czas służby, przebyty do dnia 1. października 1908 przez oficyantów pocztowych płci męskiej w dotychczasowym stopniu płacy, względnie przez oficyantki pocztowe w dotychczasowej klasie starszeństwa służbowego, będzie policzony pod względem posunięcia do bezpośrednio wyższej nowej klasy starszeństwa służbowego, z tem jednak zastrzeżeniem, iż tym oficyantom pocztowym płci męskiej, którzy z 3. względnie 2. stopnia II. klasy zaliczeni będą zaraz do V. względnie VII. lub VIII. klasy starszeństwa służbowego, i tym oficyantom pocztowym, które w dotychczasowych klas starszeństwa służbowego X., IX., VIII. i VII. zaliczone będą zaraz do nowych klas starszeństwa służbowego III., względnie IV., V. i VI., liczy się tylko czas służby, przebyty ponad dwa lata w dotychczasowym stopniu względnie w dotychczasowej klasie starszeństwa służbowego.

Artykuł VI.

Nadający się do policzenia czas służby, przebyty do dnia 1. października 1908 przez oficyantów pocztowych płci męskiej w 1. stopniu I. klasy, względnie przez oficyantki pocztowe w klasie starszeństwa służbowego I. a, będzie policzony także

pod względem przyznania dodatków z tytułu starszeństwa służbowego, o których mowa w § 24. postanowień normalnych.

Artykuł VII.

Do kandydatów na posady oficyantów względnie aspirantów pocztowych, których dopuszczono już do praktyki, rozpoczętej w październiku 1908, nie odnosi się ograniczenie pod względem najniższej granicy wieku, ustanowione w § 2., punkcie 3. umieszczonych poniżej postanowień normalnych.

Artykuł VIII.

Oficyanci i aspiranci pocztowi, którzy pobierają obecnie dwudziestoprocentowy dodatek służbowy, unormowany w § 35., punkcie 3. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, będą i nadal uprawnieni do poboru tego dodatku służbowego przez czas zatrudnienia na dotychczasowym miejscu służbowym, a to bez względu na zarządzenie objęte § 30. umieszczonych poniżej postanowień normalnych.

Artykuł IX.

Aż do wydania wspomnianych w § 35. postanowień normalnych przepisów co do umundurowania oficyantów pocztowych pozostaną w mocy postanowienia, wydane pod tym względem w § 41. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, z tym dodatkiem, iż oficyanci pocztowi płci męskiej I. i II., tudzież oficyantki pocztowe I. i II. klasy starszeństwa służbowego mają nosić jako odznaki odróżniające po jednej rozecie, oficyanci pocztowi płci męskiej III. do V., tudzież oficyantki pocztowe III. do VII. klasy starszeństwa służbowego po dwie rozety, zaś oficyanci pocztowi VI. do X., tudzież oficyantki pocztowe VIII. do XII. klasy starszeństwa służbowego po trzy rozety srebrne, umieszczone na klapach na ramięch względnie na wyłogach bluzy uniformowej.

Artykuł X.

Ci oficyanci pocztowi, którzy przed dniem 1. października 1902 złożyli jako ekspedytorzy pocztowi dawny egzamin wstępny dla państwowej służby pocztowej a także egzamin ruchu, mają bez względu na wykształcenie szkolne prawo ubiegania się o posady asystentów pocztowych. Zresztą można dopuścić do uczęszczania na kurs naukowy pocztowy i telegraficzny względnie do złożenia egzaminu ruchu tylko tych oficyantów pocztowych płci męskiej, którzy ukończyli co najmniej cztery klasy szkoły średniej lub trzyklasową szkołę handlową i mają za sobą co najmniej ośm lat służby.

Artykuł XI.

Kompetentom, którzy w dniu 30. września 1902 byli wciągnięci do etatu ekspedytorów pocztowych, policzy się przy sposobności zamianowania ich oficyantami pocztowymi względnie przy sposobności ich zatrudnienia jako aspirantów pocztowych pod względem zaliczenia do klas starszeństwa służbowego względnie przyznania wyższych stopni płacy dziennej cały czas, który upłynął od dnia wcielenia.

Artykuł XII.

Oficyanci pocztowi VIII. do X. i oficyantki pocztowe IV. do XII. klasy starszeństwa służbowego,

egzaminowani tylko dla jednego działu służby, będą pod względem posunięcia do wyższej klasy starszeństwa służbowego uwolnieni od warunku uzyskania podwójnego uzdatnienia.

Artykuł XIII.

Postanowienia artykułów VI., X., XIII., XVI., XVIII., XXII., XXIII., XXIV. i XXV. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77 będą miały i nadal analogiczne zastosowanie.

Mataja wlr.

Postanowienia normalne

co do

stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych.

§ 1.

Oprócz urzędników ruchu zatrudnia się w służbie ruchu Zakładu pocztowego i telegraficznego nadto:

- a) oficyantów względnie aspirantów pocztowych (§§ 2. do 60.);
- b) pomocników pocztowych (§§ 61. do 67.).

§ 2.

Warunkiem uzyskania posady aspiranta względnie oficyanta pocztowego jest:

1. wykazanie obywatelstwa austriackiego;
2. nieskazitelność pod względem obywatelskim i moralnym;
3. wiek pomiędzy 17. a 35. rokiem (§ 6., l. 3.);
4. dowód fizycznego uzdolnienia i zupełnej zdolności do służby, dostarczony przez przedłożenie świadectwa lekarza rządowego, względnie przez zbadanie ze strony lekarza zakładowego;
5. dowód wymaganej znajomości języków w miarę potrzeby służbowej;
6. dowód odpowiedniego wykształcenia ogólnego (§ 6., l. 4.);
7. dowód odbycia przepisanej praktyki i złożenia egzaminu (§§ 5. do 9.).

§ 3.

Kobiety mogą uzyskać posadę oficyantki (aspirantki) pocztowej tylko pod warunkiem, że są stanu wolnego, względnie wdowiego lub rozwiedzione, a w każdym razie bezdzietne.

§ 4.

Posady oficyanta (aspiranta) pocztowego nie mogą uzyskać:

1. ci, których sąd karny zasądził za zbrodnie lub czyn karygodny, popełniony z chęci zysku;
2. ci, którzy popadli w konkurs, przez czas trwania konkursu;
3. zostający pod kuratelą;
4. ci, którzy mieli już posadę w służbie państwowej, lecz zostali z własnej winy wydalenii.

Gdyby bez zezwolenia Ministerstwa handlu przyjęto do służby osobę, wyłączonej od niej według niniejszych postanowień, wówczas należy uważać stosunek służbowy za rozwiązany z chwilą ustalenia tego stanu rzeczy a dotyczącą osobę wydalić bezzwłocznie ze służby bez postępowania dyscyplinarnego.

§ 5.

Uzyskanie posady oficyanta (aspiranta) pocztowego jest zawisłe od pomyślnego wyniku poprzedniej praktyki, która ma na celu wykształcenie kandydatów we wszystkich gałęziach służby w zakresie potrzebnym ze względu na ich zajęcie.

§ 6.

Pod względem dopuszczenia kandydatów do praktyki obowiązująco będą następujące postanowienia:

1. Dopuszczyć należy tylko taką liczbę kandydatów, by z uwzględnieniem kandydatów ewentualnie prenotowanych (§ 10.) można ich było umieścić na systemizowanych posadach przypuszczalnie w prze-

ciągu najbliższych 18 miesięcy, przyczem należy zwłaszcza wziąć także pod uwagę przypuszczalne zapotrzebowanie męskich względnie żeńskich sił roboczych;

2. pomiędzy kobietami należy wśród równych zresztą warunków dać pierwszeństwo córkom (wdowom, rozwiedzionym żonom) funkcyjaryuszy zakładu pocztowego i telegraficznego, a w dalszym rzędzie funkcyjaryuszy rządowych (osób wojskowych);

3. wiek minimalny ustalony w § 2. pod l. 3. musi być osiągnięty najpóźniej z rozpoczęciem praktyki, względnie oznaczony tamże wiek maksymalny nie może być jeszcze przekroczony w tym czasie;

4. od kandydatów wymaga się ukończenia czterech lat krajowej szkoły średniej (liceum dla dziewcząt) albo ukończenia co najmniej dwuklasowej szkoły handlowej z dobrym postępem, względnie wykazania się świadectwem uwolnienia z całkowicie ukończonej szkoły wydziałowej (punkt 5. reskryptu c. k. Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 12. czerwca 1903, l. 22787, Dz. rozp. M. Nr. 36.).

Kandydatów, posiadających wykształcenie przygotowawcze, które nie odpowiada powyższym postanowieniom, można jedynie wówczas dopuścić do praktyki, jeżeli wykaza się świadectwem ze złożonego z pomyślnym postępowaniem egzaminu, obejmującego materiał naukowy czterech niższych klas krajowej szkoły średniej, dwuklasowej szkoły handlowej albo zupełnej szkoły wydziałowej.

§ 7.

Praktyka ma trwać sześć miesięcy i zaczynać się prawidłowo w październiku każdego roku; dzieli się ona na dwie części, z których każda trwa trzy miesiące.

W części pierwszej winni kandydaci poświęcić się teoretycznemu i praktycznemu wykształceniu w służbie pocztowej przy eraryalnym urzędzie pocztowym, pełniącym służbę oddawczą, lub przy klasowym urzędzie pocztowym, sprawującym tę samą funkcję, a kierowanym przez poczmistrza albo oficjanta pocztowego.

Drugą część praktyki należy odbyć przy eraryalnym urzędzie pocztowym. W ciągu tejże winni kandydaci odbyć kurs, który prowadzić będą urzędnicy ruchu. Zadaniem tego kursu jest wydoskonalenie kandydatów w teorii służby pocztowej oraz w służbie telegraficznej, tudzież wykształcenie ich w służbie telefonicznej i zapoznanie z odnoszącymi się do nich przepisami osobistymi. Z tem połączyć należy praktyczne wykształcenie w służbie telegraficznej i telefonicznej w miejscu kursu naukowego.

Wykształcenie w tej części praktyki należy zastosować do potrzeby, a o ile to okaże się potrzebne, można potworzyć osobne grupy naukowe.

Kandydatom, którzy są już w tym stopniu wykształceni, że mogą być ze skutkiem zatrudnieni w służbie, przyznawać się będzie przez czas ich zatrudnienia wynagrodzenie po 25 h za godzinę służby.

Za naukę w pierwszej części praktyki winni korzystający z niej uiścić z góry opłatę za naukę w kwocie 15 K miesięcznie; nauka w drugiej części praktyki jest bezpłatna.

§ 8.

Kandydatów przydziela się z urzędu do urzędów, przy których mają odbywać praktykę, przyczem należy ile możliwości uwzględniać życzenia kandydatów. Przy urzędzie pocztowym III. klasy może pozostawać na praktyce w danym czasie tylko jeden kandydat a przy urzędzie pocztowym I. i II. klasy może równocześnie korzystać z praktyki tylko dwóch kandydatów; oznaczenie liczby kandydatów, których ma się przydzielić na praktykę do urzędów eraryalnych, zależy będzie od szczególnych stosunków dotyczącego urzędu.

Przed rozpoczęciem praktyki winni kandydaci złożyć w obecności jednego świadka płci męskiej do rąk kierownika urzędu przyrzeczenie wierności i przestrzegania tajemnicy urzędowej (zobacz załącznik 1.). Dokument przyrzeczenia podpisany przez składającego je oraz przez kierownika urzędu i świadka należy przesłać dyrekcji poczt i telegrafów.

Podczas pierwszej części praktyki nie należy dopuszczać kandydatów do samoistnego załatwiania czynności służbowych, połączonych z odpowiedzialnością.

§ 9.

Przy końcu praktyki winni kandydaci poddać się egzaminowi ze wszystkich działów służby w miejscu, gdzie ukończyli drugą część praktyki.

Egzamin dzieli się na pisemny i ustny, z którym łączy się praktyczne wypróbowanie kandydata w pełnieniu służby.

Egzamin pisemny polega na opracowaniu łatwiejszego tematu z zakresu służby ruchu. Egzamin ustny obejmuje oprócz przepisów osobowych nadto przepisy i instrukcje co do służby pocztowej, służbę rachunkową i służbę przy pocztowej kasie oszczędności, główne zarysy geografii komunikacji, dostateczną wprawę w nadawaniu i odbieraniu depesz na aparacie, obchodzenie się z aparatami i bateriami, obliczanie taksy od telegramów, włączanie pojedynczej stacyi pośredniej i końcowej, wreszcie przepisy należytościowe i rachunkowe co do służby telegraficznej i telefonicznej.

Egzamin składa się przed komisją, złożoną z delegowanego organu dyrekcji jako przewodniczącego, z urzędnika technicznego i z dwóch urzędników ruchu, z których jeden sprawować ma zarazem czynności protokolanta. W razie potrzeby można

Załącznik 1.

w miejsce urzędnika technicznego ustanowić komisarzem egzaminacyjnym jeszcze trzeciego urzędnika ruchu.

Co do cenzury egzaminacyjnej ustanowione są trzy stopnie („znakomicie uzdolniony“, „uzdolniony“, „nieuzdolniony“). W razie pomyślnego wyniku wydaje się świadectwo z wyniku egzaminu. Jeżeli rezultat jest niedostateczny, winna komisja rozstrzygnąć równocześnie co do powtórzenia egzaminu, przyczem pozwalać się będzie na powtórzenie egzaminu albo *a*) bez powtórzenia praktyki w przeciągu terminu, wynoszącego trzy do dwunastu miesięcy, albo *b*) dopiero na podstawie zupełnego lub częściowego powtórzenia praktyki. Dwukrotne powtarzanie egzaminu może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

Wystąpienie w czasie praktyki powoduje konieczność jej powtórzenia; w razie gdyby kandydat wystąpił po ukończeniu praktyki przed egzaminem lub w ciągu tegoż, winna w pierwszym wypadku dyrekcyja poczt i telegrafów, a w drugim wypadku komisja egzaminacyjna powziąć dalsze postanowienie co do wyznaczenia terminu egzaminacyjnego według rozróżnień, ustalonych powyżej na przypadek powtórzenia egzaminu.

§ 10.

Kandydatów, którzy złożyli wyżej wspomniany egzamin, należy wciągnąć do „Spisu ekspektantów“. Spis ten prowadzić się ma jako wykaz bieżący i to w dwóch częściach oddzielnie dla kandydatów płci męskiej i żeńskiej. Uszeregowanie w obu częściach spisu odbywa się w ten sposób, że najpierw wstawia się tych ekspektantów z pomiędzy uczestników jednego i tego samego roku praktyki w okręgu każdej dyrekcyi, którzy złożyli egzamin z wynikiem znakomitym, następnie pozostałych ekspektantów tego samego roku, którzy przy egzaminie otrzymali notę „uzdolniony“, wkońcu zaś tych ekspektantów, którzy egzamin złożyli dopiero powtarzając go. Uszeregowanie w obrębie każdej z tych grup należy przedsiębrać podług daty wniesienia podań o dopuszczenie do praktyki. Kandydatów, którzy złożyli egzamin dopiero na podstawie zupełnego lub częściowego powtórzenia praktyki, umieszcza się razem z uczestnikami roku powtórzenia.

§ 11.

Kandydatów zaciągniętych do spisu ekspektantów zatrudnia się albo w charakterze aspirantów pocztowych albo też przez nadanie im posady oficjanta pocztowego.

Przy powoływaniu ekspektantów należy w ogólności trzymać się kolei, ustalonej w spisie ekspektantów, chyba że względy służbowe wymagają odstąpienia od tej kolei.

Powołanie kandydatów do zajęcia służbowego w charakterze aspirantów pocztowych należy zanotować w spisie ekspektantów a zarazem uwidocznić miejsce i czas trwania zatrudnienia, oraz stopień płacy dziennej.

Ekspektantom wyznaczy się termin, w ciągu którego mają uczynić zadość wezwaniu względem zgłoszenia się do służby. Termin ten wyznacza się według uznania dyrekcyi poczt i telegrafów; w żadnym jednak razie nie może on być krótszy, jak 24 godzin.

Ekspektantów, którzy nie uczynią zadość wezwaniu względem zgłoszenia się do służby w ciągu wyznaczonego im terminu, nie mogąc usprawiedliwić niestawienia się ważnymi powodami (chorobą, dotrzymaniem terminu wypowiedzenia itp.), należy, o ile wypadek tego rodzaju zdarzy się po raz pierwszy, ustawić poza wszystkimi innymi ekspektantami tego samego roku praktyki, zaś w razie powtórzenia się wykreślić ze spisu ekspektantów (§ 10.). O tem, czy niezastosowanie się do wezwania można uważać za wystarczająco usprawiedliwione, rozstrzyga ostatecznie Dyrekcyja poczt i telegrafów.

Ewentualne ponowne wpisanie takich ekspektantów do spisu ekspektantów może nastąpić jedynie z uwzględnieniem chwili ich ponownego zgłoszenia się i to, o ile od czasu złożenia egzaminu względnie od czasu ostatniego zajęcia służbowego (§ 12.) upłynął przeciąg czasu dłuższy od trzech lat, jedynie na zasadzie ponownego odbycia praktyki próbnej i złożenia ponownego egzaminu.

§ 12.

Ekspektantów zatrudnia się w charakterze aspirantów pocztowych pomocniczo na czas potrzeby. Uzasadniony przez to stosunek służbowy nie jest trwały; przeciwnie można aspirantów pocztowych uwolnić ze służby bez poprzedniego wypowiedzenia:

1. z upływem czasu, na który zawiązano stosunek służbowy;
2. jeżeli z powodu zmienionych stosunków służbowych okażą się zbędnymi;
3. jeżeli dopuszcza się ciężkich wykroczeń przeciw obowiązkom służbowym albo jeżeli w ciągu zatrudnienia praktycznego okaże się ich zupełne ni nadawanie się do służby.

Uwolnienie pociąga za sobą w przypadku wymienionym pod l. 3. zarazem utratę ekspektatywy.

Pod względem służbowym podlegają aspiranci pocztowi przełożonym (kierownikom) urzędów (oddziałów urzędu), do których są przydzieleni; aspiranci pocztowi, użyeci w zastępstwie poczmistrzów lub ekspedyentów pocztowych do administracyi klasowych urzędów pocztowych, podporządkowani są wprost dyrekcyom poczt i telegrafów.

Każdemu aspirantowi pocztowemu należy przy sposobności jego pierwszego zatrudnienia służbo-

wego przypomnieć przyrzeczenie (§ 8.), złożone przy rozpoczęciu praktyki.

§ 13.

Zwyczajne pobory aspirantów pocztowych stanowią płacę dzienną, wypłacaną w ratach miesięcznych z dołu, która wymierzona będzie w sposób następujący:

A. dla aspirantów pocztowych:

Stopień płacy dziennej	W okręgu									
	Wiednia	I		II		III		IV		
	klasy dodatków aktywalnych									
	wynosić będzie płaca dzienna									
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
1	3	—	2	80	2	60	2	40	2	20
2	3	20	3	—	2	80	2	60	2	40
3	3	40	3	20	3	—	2	80	2	60

B. dla aspirantek pocztowych:

Stopień płacy dziennej	W okręgu									
	Wiednia	I		II		III		IV		
	klasy dodatków aktywalnych									
	wynosić będzie płaca dzienna									
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
1	2	50	2	45	2	40	2	30	2	20
2	2	75	2	65	2	60	2	45	2	30
3	3	—	2	85	2	80	2	60	2	40

Stopy 1. stopnia płacy dziennej stosować należy w obu wypadkach podczas pierwszego i drugiego roku służby; stopy 2. stopnia płacy dziennej podczas trzeciego i czwartego roku służby; zaś stopy 3. stopnia płacy dziennej, gdy czas służby przenosi cztery lata.

§ 14.

Pobór płacy dziennej przywiązany jest wogóle do warunku rzeczywistego pełnienia służby. Wyjątki od tej zasady zachodzą w następujących wypadkach:

a) w razie choroby wypłać się będzie aspirantom pocztowym płacę dzienną przez przeciąg pierwszych trzech miesięcy w pełnej wysokości,

natomiast w następnych dwóch miesiącach zmniejszy się ją o 25 procent. Z upływem piątego miesiąca zastanawia się płacę dzienną; co do aspirantów pocztowych, przyjętych jedynie na pewien czas oznaczony (§ 12., punkt 1.), nastąpi zamknięcie płacy dziennej najpóźniej z upływem tego czasu;

b) wśród okoliczności, zasługujących na uwzględnienie można pozostawić aspirantom pocztowym połowę płacy dziennej w razie powołania ich do wyćwiczenia wojskowego przez przeciąg czasu, wyznaczony ustawowo do wykształcenia rekrutów, tudzież przez czas niemożności pełnienia służby, spowodowanej odbywaniem ćwiczenia wojskowego.

§ 15.

Aspirantom pocztowym, którzy w ciągu miesiąca zmieniają miejsce służbowe, należy w razie, gdyby wskutek tego powstała różnica w wymiarze płacy dziennej, likwidować każdorazową wyższą względnie niższą płacę za odpowiednią część miesiąca.

§ 16.

Posunięcie aspirantów pocztowych na wyższe stopnie płacy dziennej (§ 13.) zarządza się z urzędu, przyczem wliczać należy każde rzeczywiste zatrudnienie (bez względu na to, czy odbyto je przy urzędzie pocztowym eraryalnym lub też urzędzie pocztowym klasowym).

§ 17.

Przez nadanie posady oficjanta pocztowego, wchodzą mianowani w trwały stosunek służbowy względem państwa, który może ulec rozwiązaniu tylko pod warunkami, wymienionymi w tych postanowieniach normalnych; stają się oni urzędnikami Zakładu poczt i telegrafów i korzystają jako tacy z przywilejów i uprawnień, wymienionych w postanowieniach normalnych.

Oficjanci pocztowi podlegają pod względem służbowym przełożonym (kierownikom) urzędów (oddziałów urzędu), do których są przydzieleni.

Oficjanci pocztowi, użyci w zastępstwie poczmistrzów lub ekspedyentów pocztowych do administracji klasowych urzędów pocztowych, podporządkowani są wprost dyrektorom poczt i telegrafów.

§ 18.

Każdy oficjant pocztowy otrzymuje przy mianowaniu dekret, w którym uwidocznienie należy kategorię służbową, klasę starszeństwa służbowego, do której zaliczono odnośnego funkcyjnarjusza (§ 21. względnie 22.), tudzież miejsce służbowe i wymiar poborów.

Mianowany ma potwierdzić pisemnie odbiór dekretu nominacyjnego z tym dodatkiem, że zapoznał się z treścią postanowień normalnych.

Przypadającą według ustawy należność za nadanie posady służbowej uiszczają mający oficyanci pocztowi stosownie do postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. grudnia 1905, l. 68.608, Dz. rozp. p. i t. Nr. 132.

Od każdego oficyanta pocztowego należy przy zamianowaniu go odebrać przysięgę służbową (zobacz załącznik 2.).

Załącznik 2.

§ 19.

Oficyanci pocztowi płci męskiej i żeńskiej tworzą w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów osobny etat, dzielący się według klas starszeństwa służbowego.

§ 20.

Prawidłowe pobory oficyantów pocztowych stanowi płaca roczna, wypłacana w miesięcznych ratach z góry i zależna z jednej strony od klasy starszeństwa służbowego a z drugiej strony od miejsca służbowego.

§ 21.

Płacę roczną oficyantów pocztowych płci męskiej ustanawia się według następującego wzoru:

Klasa starszeństwa służbowego	W okręgu				
	Wiednia	I	II	III	IV
	klasy dodatków aktywalnych				
k o r o n					
I.	1.300	1.200	1.150	1.100	1.050
II.	1.400	1.300	1.250	1.200	1.150
III.	1.500	1.400	1.350	1.300	1.250
IV.	1.600	1.500	1.450	1.400	1.350
V.	1.700	1.600	1.550	1.500	1.450
VI.	1.800	1.700	1.650	1.600	1.550
VII.	2.000	1.850	1.800	1.750	1.700
VIII.	2.200	2.050	2.000	1.950	1.900
IX.	2.400	2.250	2.200	2.150	2.100
X.	2.600	2.450	2.400	2.350	2.300

§ 22.

Płacę roczną oficyantek pocztowych ustanawia się według następującego wzoru:

Klasa starszeństwa służbowego	W okręgu				
	Wiednia	I	II	III	IV
	klasy dodatków aktywalnych				
k o r o n					
I.	1.100	1.050	1.000	950	900
II.	1.150	1.100	1.050	1.000	950
III.	1.200	1.150	1.100	1.050	1.000
IV.	1.250	1.200	1.150	1.100	1.050
V.	1.350	1.300	1.250	1.200	1.150
VI.	1.450	1.400	1.350	1.300	1.250
VII.	1.600	1.500	1.450	1.400	1.350
VIII.	1.750	1.650	1.600	1.550	1.500
IX.	1.900	1.800	1.750	1.700	1.650
X.	2.050	1.950	1.900	1.850	1.800
XI.	2.200	2.100	2.050	2.000	1.950
XII.	2.350	2.250	2.200	2.150	2.100

§ 23.

Posady oficyantów pocztowych nadaje się na razie jako posady prowizoryczne.

Pod względem zaliczenia do klas starszeństwa służbowego etatu oficyantów pocztowych i pod względem dalszego posunięcia policza się czas służby, przebyty w charakterze aspiranta pocztowego.

Stale zatwierdzenie tymczasowych oficyantów pocztowych ma miejsce przy sposobności ich posunięcia do bezpośrednio wyższej klasy starszeństwa służbowego, następującego po pierwszym zaliczeniu do etatu oficyantów pocztowych, jednak tylko pod warunkiem zadowalającego pełnienia służby.

Posunięcie oficyantów pocztowych płci męskiej do klas starszeństwa służbowego II. do V. następuje zawsze po dwóch, zaś posunięcie do klas starszeństwa służbowego VII. do X. zawsze po trzech latach, przebytych w poprzedzającej klasie.

Posunięcie oficyantek pocztowych do klas starszeństwa służbowego II. do VI. następuje zawsze po dwóch, zaś posunięcie do klas starszeństwa służbowego VII., tudzież IX. do XII. zawsze po trzech latach, przebytych w klasie poprzedzającej.

Posunięcie oficyantów pocztowych płci męskiej do VI. klasy starszeństwa służbowego nastąpi co najmniej po dwóch, zaś posunięcie oficyantek pocztowych do VIII. klasy starszeństwa służbowego co najmniej po trzech latach, przebytych w klasie poprzedzającej i zależy od warunku zadowalającego pełnienia służby.

Oficyanci pocztowi płci męskiej używają od chwili przejścia do VI. klasy starszeństwa służbowego tytułu urzędowego „Adjunkt pocztowy“, zaś oficyantki pocztowe od chwili przejścia do VIII. klasy starszeństwa służbowego tytułu urzędowego „adjunktka pocztowa“.

§ 24.

Oficyanci pocztowi, posunięci do najwyższej klasy starszeństwa służbowego, mają po każdym czterech latach służby, przebytych w tej klasie, prawo do dodatków z tytułu starszeństwa służbowego w wymiarze po 100 K.

§ 25.

Posunięcie oficyantów pocztowych do wyższych klas starszeństwa służbowego oraz przyznanie dodatków z tytułu starszeństwa służbowego należy zarządzać corocznie w dwóch terminach w ten sposób, iż oficyanci płci męskiej, którzy aż do dnia 31. marca względnie 30. września każdego roku włącznie, oraz oficyantki, które aż do dnia 30. czerwca względnie 31. grudnia każdego roku włącznie ukończą czas służby, wymagany dla posunięcia do wyższej klasy lub przyznania dodatku z tytułu starszeństwa służbowego, mają rozpocząć pobieranie wyższych poborów z następnym dniem 1. kwietnia, względnie 1. października tego samego roku, albo z następnym dniem 1. lipca tego samego roku, względnie z dniem 1. stycznia najbliższego roku. Od posunięcia tego będą wyłączeni w razie niezadowalającego pełnienia służby w myśl postanowień § 23. oficyanci pocztowi płci męskiej, należący do V., względnie oficyantki pocztowe, należące do VII. klasy starszeństwa służ-

bowego. Gdyby wyłączenie to miało się rozciągać na czas dłuższy aniżeli sześć półroczy, wówczas może ono być orzeczone tylko w drodze dyscyplinarnej (§ 46.).

§ 26.

Ubytki, jakie powstaną w ciągu roku w porównaniu z systemizowanym ogólnym etatem posad oficyantów pocztowych, należy pokryć każdorazowo w miarę potrzeby i bez względu na terminy, wspomniane w § 25., przez mianowanie odpowiedniej liczby ekspektantów oficyantami pocztowymi.

Przytem należy uwzględnić z pośród ekspektantów ile możności przedewszystkiem tych aspirantów pocztowych, którzy już pozostają w służbie, względnie tych, którzy pełnili służbę, zresztą zaś postępować według postanowienia o porządku kolejnym, zawartego w § 10., przy czem jednak powinno się mieć na względzie także przypuszczalne zapotrzebowanie męskich, względnie żeńskich sił roboczych.

§ 27.

Korzystanie z poborów należnych oficyantom pocztowym zależy od warunku faktycznego pełnienia służby, pomijając wypadki nieobecności w służbie, spowodowanej chorobą należyte wykazaną, urlopem prawidłowo udzielonym lub stawieniem się do służby wojskowej w wypadkach, unormowanych w § 5. ustawy z dnia 22. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 59, pod lit. a, b i d (zobacz załącznik 3.).

Załącznik 3.

Rozpoczęcie i zamknięcie poborów należnych oficyantom pocztowym stosuje się do zasad, obowiązujących pod tym względem co do urzędników państwowych.

§ 28.

Do poborów nadzwyczajnych (poborów bocznych) należą:

1. dodatki służbowe (§§ 29. i 30.),
2. należytości za służbę nocną,
3. należytości za jazdę konwojową,
4. tantiemy telegraficzne,
5. należytości za większą pracę i godzinowe stosownie do istniejących w tym względzie postanowień.

§ 29.

Dodatki służbowe pobierać będą:

1. oficyanci i aspiranci pocztowi, ustanowieni administratorami pocztowymi, dodatek administracyjny, wynoszący przy urzędach pocztowych I. klasy 10 K, przy urzędach pocztowych II. klasy 8 K, a przy urzędach pocztowych III. klasy 5 K miesięcznie;
2. oficyanci pocztowi, którym przy urzędzie pocztowym I. klasy poruczono zamykanie kasy lub drugi klucz od kasy, dodatek kasowy w kwocie 5 K miesięcznie i to ewentualnie w połączeniu z dodatkiem administracyjnym;

3. oficyanci (aspiranci) pocztowi przy urzędach eraryalnych dodatki za nadzór, dodatki aparatuowe, dodatki za zmianę, za zbieranie i dodatki kasowe stosownie do osobnych postanowień, istniejących w tym względzie.

§ 30.

Oficyanci i aspiranci pocztowi, pełniący służbę przy urzędach w takich miejscowościach, w których ogólna ilość osób obcych, przebywających tamże w ciągu pewnego sezonu, wynosi więcej aniżeli 200 procent stałej liczby mieszkańców, pobierają przez czas trwania tego sezonu dodatek w wysokości 20 procent swej płacy miesięcznej względnie płacy dziennej, przypadającej za miesiąc trzydziestodniowy; jeżeli miejscowości tego rodzaju zaliczono wyjątkowo bez względu na liczbę mieszkańców do wyższej klasy dodatków aktywalnych, wówczas należy obliczyć ten dodatek służbowy, przyjmując za podstawę pobory, które wypadająby stosownie do szematu klas dodatków aktywalnych ze względu na rzeczywistą liczbę ludności miejscowej. Urzędy pocztowe, przy których dodatki te mają być stosowane, ogłosi się z początkiem każdego roku w dzienniku rozporządzeń pocztowych i telegraficznych z wymienieniem czasu, przez który będą wypłacane.

Wymienione wyżej dodatki służbowe należy wypłacać w miarę rzeczywistego zajęcia miesięcznie z dołu i to w danym razie *pro rata temporis*.

§ 31.

Oficyantom pocztowym, którzy mają się stawić do odbycia ustawowej służby wojskowej prezencyjnej, zastrzeże się posadę służbową na czas tego powołania, nie uwzględniając jednak czasu wojskowej służby prezencyjnej pod względem posunięcia do wyższych klas starszeństwa służbowego.

§ 32.

Co do poborów oficyantów pocztowych w razie ich stawienia się do szeregów w przypadku uruchomienia oraz w razie ich użycia w służbie telegrafów i poczt polowych wydane będą osobne postanowienia.

§ 33.

Stałym oficyantom pocztowym można udzielać bezprocentowych zaliczek pod warunkami, obowiązującymi co do udzielania zaliczek rzeczywistym urzędnikom państwowym.

§ 34.

Pod warunkami, obowiązującymi wogóle co do udzielania remuneracji pieniężnych i zapomóg,

można przyznawać remuneracje pieniężne i zapomogi dla oficyantów i aspirantów pocztowych.

§ 35.

Pod względem umundurowania oficyantów pocztowych wydane będą osobne postanowienia.

§ 36.

Bezpośredni przełożony może udzielać oficyantom pocztowym na ustnie wniesioną prośbę, przy równoczesnem doniesieniu o tem do dyrekcji poczt i telegrafów, w ciągu roku urlopu aż do dni 14, o ile służba na to pozwala i o ile nie wynikną koszta zastępstwa.

Dłuższe urlopy wymagają zezwolenia Dyrekcji poczt i telegrafów.

§ 37.

W razie nieobecności w służbie, spowodowanej chorobą, należy niezwłocznie zrobić służbowe doniesienie, które ma być przedłożone przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów. Gdyby nieobecność w służbie spowodowana zastąpieniem trwała dłużej jak ośm dni, wówczas należy przedłożyć świadectwo lekarskie, o ile nie nastąpi zbadanie przez lekarza zakładowego; także w razie krótszych nieobecności w służbie można zażądać przedłożenia świadectwa lekarskiego.

W czasie trwania choroby pobierają oficyanci pocztowi swoje zwyczajne pobory aż do upływu jednego roku, o ile już wcześniej nie będą przeniesieni w czasowy lub stały stan spoczynku.

§ 38.

Dla wszystkich oficyantów pocztowych dotychczasowego okręgu prowadzić się będzie w dyrekcjach poczt i telegrafów osobne tabele służbowe i kwalifikacyjne.

Będą one obejmować:

1. ogólne daty wraz z datami odnoszącymi się do służby wojskowej;

2. daty co do studyów, znajomości języków i egzaminów;

3. wymienienie każdorazowego miejsca służbowego i rodzaju zatrudnienia;

4. orzeczenie co do kwalifikacji podług rubryk:

a) pilność,

b) zdolności,

c) zachowanie się w służbie,

d) zachowanie się pozasłużbowe i to podług stopni:

ad a) nadzwyczajna, zadowalająca, mała,

ad b) znakomite, dobre, małe,

ad c) zupełnie odpowiednie, odpowiednie,

mniej odpowiednie,

ad d) bez zarzutu, mniej odpowiednie.

Tabele kwalifikacyjne utrzymywać należy w ewidencji; w tym celu winni:

1. oficyanci pocztowi podawać bezzwłocznie do wiadomości przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów wszystkie zmiany, zaszłe w ich stosunkach osobistych, o ile one i tak już nie są z urzędu znane;

2. przełożeni wszystkich urzędów, przy których są zatrudnieni oficyanci pocztowi, (poczmistrz, przełożeni urzędów eraryalnych, ewentualnie administratorowie poczt) wydawać podług wyżej podanych rubryk orzeczenie swoje co do kwalifikacji dotyczących osób każdorazowo z końcem roku a względnie, jeżeli oficyant pocztowy zmienia posadę w ciągu roku, przy sposobności wystąpienia ze służby i przysłać ją dyrekcji poczt i telegrafów. Oficyantów pocztowych, pełniących czynności administratorów pocztowych (§ 17.) kwalifikuje organ inspekcyjny. Przy dawaniu kwalifikacji należy postępować z największą sumiennością; wydający kwalifikację jest za nią odpowiedzialny pod karą dyscyplinarną.

Każdemu oficyantowi pocztowemu należy na jego prośbę podać do wiadomości raz na rok kwalifikację odnoszącą się do niego; funkcjonaryusz ten ma także prawo wniesienia w przeciągu dni ośmiu w przepisanej drodze służbowej ewentualnych zarzutów przeciw kwalifikacji, które dyrekcya poczt i telegrafów rozstrzyga ostatecznie.

§ 39.

Postanowienia §§ 14. do 19., 23. do 28., następnie 90. do 98. obwieszczonego reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. rozp. p. Nr. 100, regulaminu służbowego dla urzędników i sług, podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu (zobacz załącznik 4.) mają analogiczne zastosowanie do oficyantów i aspirantów pocztowych.

Załącznik 4.

Oficyanci i aspiranci pocztowi są zatem w szczególności obowiązani przykładać się do prac, których wymaga poruczona im w danym razie służba, wiernie, pilnie i uczciwie, podług najlepszej wiedzy i możliwości, oraz przyswoić sobie sumiennie wiadomości i wprawę, jakich do tego potrzeba. Są oni odpowiedzialni za szybkie i punktualne wykonanie poruczonych im czynności służbowych, winni dotrzymywać dokładnie godzin urzędowych, a w przypadku koniecznym, gdy zajdzie nadzwyczajna potrzeba, pełnić służbę także poza godzinami urzędowymi. Oficyanci i aspiranci pocztowi mają dalej obowiązek, zachować wobec każdego tajemnicę co do spraw służbowych. Odpowiadają za poruczone im dobro i za każdą szkodę państwa, wynikłą z ich winy. Przełożonym swoim winni są oficyanci i aspiranci pocztowi posłuszeństwo i szacunek; w obcowaniu służbowym z innymi funkcjonaryuszami i ze stronami powinni zachowywać się uprzejmie; za-

brania się im najsurowiej przyjmowania od stron podarunków lub innych korzyści z powodu swych czynności urzędowych, względnie zapewniania ich sobie. Oficyanci i aspiranci pocztowi winni także poza służbą zachowywać się przyzwoicie i honorowo, oraz wstrzymać się od niedozwolonych zajęć ubocznych.

§ 40.

Oficyanta lub aspiranta pocztowego nie wolno przydziałać do urzędu, z którego przełożonym jest on spokrewniony albo spowinowacony w linii wstępnej lub zstępnej, względnie spokrewniony w linii bocznej aż do czwartego stopnia albo spowinowacony aż do drugiego stopnia, lub z którym jest związany węzłem małżeńskim.

§ 41.

Oficyanci pocztowi obowiązani są zgodzić się na czasowe zatrudnienie w innym miejscu służbowym (i to w razie potrzeby także przy urzędach pocztowych III. klasy).

W tym przypadku mają oni prawo:

- a) do wynagrodzenia kosztów jazdy koleją lub okrętem parowym na miejscach II. klasy, tudzież do przyznania należytości dojazdowej do stacy i odjazdowej ze stacy w ryczałtowej kwocie 75 h za każdą jazdę do stacy i ze stacy;
- b) na przestrzeniach, których nie można przebyć koleją lub okrętem parowym, prawo do stałego wynagrodzenia w kwocie 30 h za kilometr drogi na pokrycie kosztów jazdy;
- c) do dyet za każdy dzień niezbędnie potrzebny na podróż, które wymierzone będą w kwocie 3 K dla oficyantów i oficyantek pocztowych, należących do I. i II. klasy starszeństwa służbowego, w kwocie 4 K dla oficyantów pocztowych III. do V. włącznie i dla oficyantek pocztowych III. do VII. włącznie klasy starszeństwa służbowego, wreszcie w kwocie 5 K dla oficyantów pocztowych VI. do X. włącznie i dla oficyantek pocztowych VIII. do XII. klasy starszeństwa służbowego;
- d) do strawnego za każdy dzień czasowego zatrudnienia na innym miejscu służbowym, które wymierzyć należy dla żonatych oficyantów pocztowych jak pod c), a dla oficyantów pocztowych stanu wolnego w kwocie 2 K, względnie 3 i 4 K dziennie. Gdyby czasowe zatrudnienie miało trwać przypuszczalnie dłużej jak 4 tygodnie, w takim razie przyznać należy tygodniowy ryczałt tytułem strawnego, i to zależnie od różnorodnych stosunków w kwocie pomiędzy 15 a 20 K dla żonatych oficyantów pocztowych I. i II. klasy starszeństwa służbowego, w kwocie od 20 do 25 K dla żonatych ofi-

cyantów pocztowych III. do V. klasy starszeństwa służbowego, a w kwocie od 25 do 30 K dla oficyantów VI. do X. klasy starszeństwa służbowego; dla oficyantów pocztowych płci męskiej i stanu wolnego, tudzież dla oficyantek pocztowych wymierza się ryczałt tytułem strawnego w kwocie, wynoszącej 70 procent stóp wyżej oznaczonych, przyczem pod względem klas starszeństwa służbowego personelu żeńskiego obowiązywać ma postanowienie wydane pod c).

Owdowiałych oficyantów pocztowych płci męskiej, mających dzieci, postawić należy na równi z żonatymi, w przeciwnym razie na równi z oficyantami pocztowymi stanu wolnego.

§ 42.

Oficyantów pocztowych można przenieść do innego urzędu pocztowego w ich dotychczasowym okręgu dyrekcyjnym albo w porozumieniu z dotyczącą dyrekcją poczt i telegrafów do urzędu pocztowego w innym okręgu dyrekcyjnym. Przeniesienie to może nastąpić na prośbę, z urzędu lub za karę.

Oficyantom pocztowym można pozwolić na zamianę miejsc służbowych, o którą proszą zgodnie obie strony.

Przy przeniesieniu (zamianie miejsc służbowych) na własną prośbę, oraz przy przeniesieniu za karę winni oficyanci pocztowi ponosić kosztów przeniesienia z własnych funduszków.

Oficyanci pocztowi przeniesieni z urzędu mają prawo:

- a) do zwrotu kosztów podróży dla własnej osoby podług norm, ustalonych w § 41. pod lit. a), b) i c);
- b) do zasiłku na koszt przesiedlenia się, który należy wymierzyć z uwzględnieniem stosunków osobistych oficyanta pocztowego, nigdy jednak wyżej jak w kwocie 200 K.

§ 43.

Aspiranci pocztowi mają w razie, jeżeli zatrudnią się ich w miejscu, nie będącym ich miejscem zamieszkania lub miejscem dotychczasowej służby, prawo do wynagrodzenia kosztów podróży według postanowień, wydanych w § 41. pod lit. a) do c) dla oficyantów pocztowych, należących do I. lub II. klasy starszeństwa służbowego, tudzież prawo do strawnego w kwocie 2 K podczas pierwszych dwóch tygodni czasowego zatrudnienia na innym miejscu.

§ 44.

Aspiranci i prowizoryczni oficyanci pocztowi płci męskiej potrzebują do zawarcia małżeństwa poprzedniego pozwolenia na piśmie.

O pozwolenie to prosić należy przełożoną dyrekcję poczt i telegrafów najpóźniej na 14 dni przed zawarciem małżeństwa, wymieniając imię i nazwisko narzeczonej i dołączając jej świadectwo moralności.

Zawarcie małżeństwa bez otrzymania odnośnego pozwolenia stanowi występek służbowy.

§ 45.

W razie, jeżeli odpadł jeden z warunków, unormowanych w § 3., należy uważać stosunek służbowy oficyantek (aspirantek) pocztowych za rozwiązany z chwilą stwierdzenia tego stanu rzeczy i dotyczącą osobę niezwłocznie ze służby uwolnić; ponowne połączenie się małżonków rozwiedzionych należy postawić na równi z zawarciem małżeństwa.

§ 46.

Przepisy, obowiązujące pod względem postępowania dyscyplinarnego z urzędnikami państwowymi, a przedewszystkiem postanowienia cesarskiego rozporządzenia z dnia 10. marca 1860, Dz. u. p. Nr 64, będą miały analogiczne zastosowanie do oficyantów pocztowych z tą zmianą, że w miejsce kary pozbawienia możliwości postąpienia na wyższy stopień, orzec można jako karę dyscyplinarną odjęcie możliwości postąpienia do wyższej płacy na czas oznaczony lub nieoznaczony, a w miejsce przeniesienia w drodze karnej na inne miejsce służbowe z niższymi poborami, przeniesienie do bezpośrednio niższej klasy starszeństwa służbowego na czas od jednego do najwyżej sześciu półroczy.

Gdyby oficyant pocztowy zawieszony w służbie nie mógł opędzić kosztów utrzymania siebie i swojej rodziny, należy mu przyznać alimentację, którą wyznacza się z reguły na jego formalną prośbę a tylko w tym razie z urzędu, gdyby potrzeba jej była notorycznie znaną.

Alimentację wymierzać należy odpowiednio do potrzeby w wysokości od jednej do dwóch trzecich płacy rocznej.

Jeżeli zawieszenie zniesiono w drodze rekursu lub jeżeli w dochodzeniu dyscyplinarnem uznano ostatecznie zawieszony w służbie oficyanta pocztowego za zupełnie wolnego od winy, w takim razie należy mu wypłacić dodatkowo pełną kwotę zamkniętych poborów, po strąceniu pobranej ewentualnie alimentacji.

§ 47.

Stosunek służbowy oficyantów pocztowych ulega rozwiązaniu, pominiawszy przypadki, unormowane w §§ 4. i 45.:

1. u prowizorycznych oficyantów pocztowych przez wypowiedzenie służby, które nastąpić może z zachowaniem sześciotygodniowego terminu wypowiedzenia tak ze strony oficyantów pocztowych, jak i ze strony dyrekcji poczt i telegrafów;

2. przez zrzeczenie się posady służbowej (§ 48.);
3. przez przeniesienie w stały stan spoczynku (§ 49.);
4. wskutek wydalenia ze służby;
5. przez śmierć.

§ 48.

W razie zrzeczenia się posady służbowej następuje dobrowolne wystąpienie ze służby przy równoczesnym zrzeczeniu się tytułu, poborów i wszystkich innych praw, ewentualnie wynikających ze stosunku służbowego.

§ 49.

Przeniesienie oficyantów pocztowych w stan spoczynku stosuje się do norm, obowiązujących pod tym względem co do urzędników państwowych.

Oficyantów pocztowych, przeniesionych w czasowy stan spoczynku można w razie, gdy odzyskają pełną zdolność do służby przyjąć do niej napowrót w przeciągu następnych pięciu lat, licząc od chwili przejścia w stan spoczynku, i to z zaliczeniem do dawniejszej klasy starszeństwa służbowego, przy czem jednak co do posunięcia do wyższych poborów nie uwzględnia się czasu przepędzonego w stanie spoczynku. Niezgodzenie się na ponowne zatrudnienie w służbie pociąga za sobą te same skutki, co rezygnacja ze służby.

Po upływie wymienionego terminu winno nastąpić przeniesienie w stały stan spoczynku.

§ 50.

Co do zaopatrzenia oficyantów pocztowych na starość i ich zaopatrzenia pensyjnego będą miały zastosowanie postanowienia rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108 i 109, jakoteż późniejsze rozporządzenia i reskrypty, normujące ten przedmiot, z tą zmianą, iż postanowienia, wydane dla pomocniczych urzędników pocztowych, będą obowiązywać co do oficyantów pocztowych płci męskiej, a postanowienia, wydane dla manipulantek poczt i telegrafów, co do oficyantek pocztowych przy uwzględnieniu osobnych zarządzeń, wydanych w następujących §§ 51. do 57.

§ 51.

Oficyantom pocztowym płci męskiej policzy się dla uzasadnienia i wymiaru państwowych poborów emerytalnych czas służby wojskowej, poświęcony na odbycie ustawowej służby wojskowej prezencyjnej, a przypadający na czas ich służby cywilnej, bez uiszczania osobnych wkładek emerytalnych, o ile ten okres służby wojskowej przypadł po dniu 30. września 1908; pod względem czasu służby wojskowej, przebytego aż do dnia 30. września 1908,

obowiązywać będą i nadal postanowienia § 25. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108.

§ 52.

Podstawy emerytury dla wymiaru bieżących poborów emerytalnych oraz wkładek oficyantów pocztowych, które mają być uiszczane na cele zaopatrzenia, ustanawia się w sposób następujący:

A. Dla oficyantów pocztowych płci męskiej:

W klasie starszeństwa służbowego	wynosić będzie podstawa emerytury
I	1000 K
II	1050 K
III	1100 K
IV	1200 K
V	1300 K
VI	1400 K
VII	1550 K
VIII	1700 K
IX	1850 K
X	2000 K

B. Dla oficyantek pocztowych:

W klasie starszeństwa służbowego	wynosić będzie podstawa emerytury
I	1000 K
II	1050 K
III	1100 K
IV	1150 K
V	1200 K
VI	1250 K
VII	1300 K
VIII	1400 K
IX	1500 K
X	1600 K
XI	1700 K
XII	1800 K

§ 53.

Przy wymiarze innych poborów zaopatrzenia i odpraw (§ 2., lit. *b* do *f*, względnie § 15. i § 17. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108), należących się oficyantom pocztowym oraz osobom przez nich osieroconym, należy podstawy emerytury, przytoczone w § 52. zniżyć o 10 procent.

§ 54.

Do podstawy emerytury oficyantów i oficyantek pocztowych, należących do najwyższej klasy starszeństwa służbowego, należy doliczyć ewentualne dodatki z tytułu starszeństwa służbowego (§ 24.).

§ 55.

Prawidłowe pobory emerytalne oficyanta pocztowego nie mogą być wymierzone w kwocie niższej od 600 K.

§ 56.

Wymiar pensji wdowich wynosi:

- a) dla wdów po oficyantach pocztowych I. do V. klasy starszeństwa służbowego . . . 700 K;
- b) dla wdów po oficyantach pocztowych VI. do IX. klasy starszeństwa służbowego . . . 750 K;
- c) dla wdów po oficyantach pocztowych X. klasy starszeństwa służbowego 800 K.

§ 57.

Kwotę odprawy, która w myśl postanowienia § 16., l. 2., lit. *d* rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108 ma być wypłacona prowizorycznym oficyantom pocztowym, opuszczającym służbę wskutek wypowiedzenia jej ze strony dyrekcji poczt i telegrafów, wyznacza się dla prowizorycznych oficyantów pocztowych, których czas służby wynosił najwyżej jeden rok, na 100 K, a dla oficyantów, mających za sobą dłuższy czas służby, na 200 K.

§ 58.

Oficyanci pocztowi, ustanowieni ekspedyentami pocztowymi, występują na czas trwania tej służby czasowo z etatu oficyantów pocztowych i mają być traktowani przez czas tego zajęcia pod względem stosunków osobistych i poborów podług norm obowiązujących w danym razie dla urzędów III. klasy. Funkcjonariusze ci zatrzymują swój charakter służbowy i prawo ubiegania się o posady poczmistrzów, a również prawo noszenia przysługującego im uniformu.

W razie czynnego lub biernego wypowiedzenia umowy służbowej przejąć należy takich ekspedyen-

tów pocztowych na razie do spisu ekspektantów i zamieścić w nim stosownie do ich dawniejszej rangi; można ich także przejąć napowrót na etat oficyantów pocztowych, przyczem należy ich zaliczyć, przy zastrzeżeniu im rangi, do tej klasy starszeństwa służbowego, do której byliby doszli, gdyby byli stale pozostali na etacie.

Postanowienie to należy stosować także do ekspektantów, których ustanawia się wprost ekspedyentami pocztowymi.

Oficyantów pocztowych i ekspektantów, których ustanawia się ekspedyentami pocztowymi, należy utrzymywać w ewidencji w osobnym zapisku.

§ 59.

Ekspedyentki pocztowe, należące do stanu oficyantów pocztowych, którym w razie zamążpójścia pozwolono pozostać nadal w służbie, wyłączone są od ponownego przejścia na etat oficyantów pocztowych, dopóki nie zajdą co do nich warunki, ustanowione w § 3.; zatrzymają one jednak prawo ubiegania się o posady poczmistrzów i ekspedyentów pocztowych, stosownie do postanowień, obowiązujących pod tym względem.

§ 60.

Podoficerowie, posiadający certyfikaty w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, i nadający się na posady oficyantów pocztowych, mają prawo pierwszeństwa przy obsadzaniu tych posad.

Bliższe postanowienia pod względem dopuszczenia kandydatów takich do praktyki, jakoteż obsadzania nimi opróżnionych posad służbowych, ustalone są w rozporządzeniu Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 10.

§ 61.

Pomocnikami pocztowymi są osoby, uzdolnione do pełnienia służby pocztowej i telefonicznej, a używane przez poczmistrzów i ekspedyentów pocztowych pod ich kierunkiem, gwarancją i odpowiedzialnością do pełnienia tych działań służby.

Z reguły nie wolno zatrudniać pomocników pocztowych przy urzędach pocztowych I. klasy, tudzież przy takich urzędach pocztowych II. klasy, przy których systemizowana jest posada oficyanta pocztowego; za zezwoleniem Ministerstwa handlu można jednak przy urzędach pocztowych II. klasy, przy których systemizowana jest posada oficyanta pocztowego, pozwolić (przy równoczesnem zwnięciu systemizowanej posady oficyanta), by dotyczący poczmistrz zatrudniał w charakterze pomocnika pocztowego ekspektanta (§ 10.), który po myśli postanowień § 40. byłby wykluczony od pełnienia służby przy dotyczącym urzędzie pocztowym.

§ 62.

Do służby w charakterze pomocników pocztowych dopuszczone będą tylko osoby nieposzlakowane, które posiadają obywatelstwo austriackie, liczą co najmniej 16 lat wieku i ukończyły przynajmniej zupełną szkołę ludową.

Osoby, które w myśl postanowień § 4. byłyby wykluczone od uzyskania posady oficjanta pocztowego, nie mogą być także zatrudnione w charakterze pomocników pocztowych.

§ 63.

O zamiarze używania pomocnika pocztowego należy donieść dyrekcji poczt i telegrafów w czasie właściwym.

O ile dyrekcja poczt i telegrafów nie uzna za stosowne zakazać z ważnych powodów użycia upatrzonemu pomocnikowi pocztowemu, winna ona przyjąć doniesienie zatwierdzająco do wiadomości i polecieć poczmistrzowi (ekspedyentowi pocztowemu), by w obecności świadka odebrał przez podanie ręki od pomocnika pocztowego przyrzeczenie wierności i przestrzegania tajemnicy urzędowej (zobacz załącznik 5. łącznik 5.).

Dyrekcje poczt i telegrafów mają zresztą także prawo usunięcia zatrudnionego już pomocnika pocztowego od dalszego pełnienia służby.

§ 64.

Organa inspekcyjne mają obowiązek przekonywania się podczas podróży służbowych przez krótki egzamin ustny o uzdatnieniu pomocników pocztowych do pomocniczego pełnienia służby. Gdyby się przy tem okazało, że pomocnik pocztowy zupełnie się nie nadaje, lub gdyby przy kontroli agend urzędowych dotyczącego urzędu pocztowego nasunęły się inne zarzuty co do osoby pomocnika pocztowego, wówczas winna dyrekcja poczt i telegrafów na wniosek organu inspekcyjnego usunąć go od pełnienia służby.

§ 65.

Także ekspektanci na posady oficjantów pocztowych (§ 10.) mogą być zatrudniani w charakterze

pomocników pocztowych. W tym przypadku wystarczy, jeżeli doniesienie do dyrekcji poczt i telegrafów nastąpi równocześnie z przyjęciem; odpada także egzamin ze strony organu inspekcyjnego (§ 64.).

Pomocnikom pocztowym tego rodzaju ma jedynie służbodawca przed rozpoczęciem służby przypomnieć przyrzeczenie wierności i przestrzeganie tajemnicy urzędowej, złożone w myśl § 8.

Zatrudnienie służbowe w charakterze pomocnika pocztowego jest obojętne dla dalszego zawodu służbowego ekspektantów, z tym jednakże wyjątkiem, że ekspektantów, którzy w charakterze pomocników dopuścili się grubych wykroczeń przeciw obowiązkowi służbowemu, należy wykreślić stanowczo ze spisu ekspektantów (§ 10.).

§ 66.

Pomocnicy pocztowi pozostają względem swego służbodawcy (poczmistrza, ekspedyenta pocztowego) w prywatnym stosunku służbowym, a ewentualne wynagrodzenie pozostawia się obopólnej umowie.

§ 67.

Za trzymanie pomocników pocztowych nie udziela się ekspedyentom pocztowym żadnego dodatku. Użycie pomocników pocztowych przy urzędach pocztowych II. klasy ma wprawdzie z reguły iść także na rachunek poczmistrza, można jednak dotyczącemu poczmistrzowi przyznać dodatek manipulacyjny, a to:

- a) przy urzędach pocztowych II. klasy, stopnia 1. (o więcej niż 30.000 jednostek), w kwocie 700, 600 lub 500 K;
- b) przy urzędach pocztowych II. klasy, stopnia 1. (o mniej niż 30.000 jednostek), w kwocie 600, 500 lub 400 K;
- c) przy urzędach pocztowych II. klasy, stopnia 2. w kwocie 400, 320 lub 240 K,

przyczem stosować się będzie stopę najwyższą do pomocników pocztowych płci męskiej, stopę najniższą do żon dotyczących poczmistrzów, stopę zaś średnią do wszystkich innych pomocników pocztowych płci żeńskiej.

Przyrzeczenie.

Wobec tego, że dopuszczono Pana do praktyki przy c. k. Zakładzie poczt i telegrafów, przyrzeknie Pan, że będzie Pan sumiennie pełnił obowiązki, ciążące na Panu w czasie tej praktyki a szczegółowo przepisane, że będzie Pan chętnie stosował się do ustaw i do poleceń, wydawanych Mu przez Jego przełożonych, oraz wiernie przestrzegał tajemnicy urzędowej.

„Do tego, co mi obecnie odczytano a co zrozumiałem jasno i należycie, powinienem i chcę stosować się wiernie.“

.....
(Podpis składającego przyrzeczenie.)

Powyższe przyrzeczenie złożono dnia dzisiejszego w naszej obecności.

....., dnia 19 ..

.....
(Podpis świadka.)

.....
(Podpis kierownika urzędu pocztowego.)

Nr.

Załącznik 2.

Przysięga służbowa.

Złoży Pan przysięgę Panu Bogu Wszechmogącemu i będzie Pan ślubował na honor i uczciwość, iż dochowa Pan niezłomnej wierności i posłuszeństwa Najjaśniejszemu Księżu i Panu, Franciszkowi Józefowi Pierwszemu, z Bożej łaski Cesarzowi austriackiemu, Apostolskiemu Królowi węgierskiemu, Królowi czeskiemu, dalmatyńskiemu, kroackiemu, sławońskiemu, galicyjskiemu, łodomeryjskiemu i illyryjskiemu, Arcyksiężu austriackiemu itd. itd. a po Nim Jego dziedzicom, pochodzącym z Jego rodu i krwi.

Przysięgnie Pan, że będzie Pan niezłomnie przestrzegał ustaw zasadniczych Państwa, że będzie Pan sumiennie pełnił obowiązki połączone z Jego urzędem a szczegółowo przepisane, przytem zaś miał zawsze na względzie jak największą korzyść dla służby Jego c. i k. Mości oraz Państwa, że będzie Pan chętnie stosował się do ustaw i poleceń, wydawanych Mu przez Jego przełożonych, i wiernie przestrzegał tajemnicy urzędowej.

Prócz tego przysięgnie Pan, że ani nie należy Pan obecnie do żadnego towarzystwa zagranicznego o celach politycznych, ani też w przyszłości do towarzystwa takiego nie przystąpi.

„Do tego, co mi obecnie odczytano a co zrozumiałem jasno i należycie, powinienem i chcę stosować się wiernie.

Tak mi Panie Boże dopomóż!“

.
(Podpis składającego przysięgę.)

., dnia 19 . . .

Powyzszą przysięgę złożono w dniu dzisiejszym w naszej obecności.

.
(Podpis świadka.)

.
(Podpis odbierającego przysięgę.)

Wyciąg

z ustawy z dnia 22. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 59, tyczącej się uregulowania stosunków osobistych i służbowych cywilnych funkcjonariuszy państwowych, należących do siły zbrojnej.

§ 5.

Każdy z cywilnych funkcjonariuszy państwowych zatrzymuje podczas pełnienia czynnej służby:

- a) celem własnego wykształcenia wojskowego w ciągu okresu, wyznaczonego ustawowo dla wykształcenia rekrutów;
- b) z powodu peryodycznych ćwiczeń wojskowych;
- c) w razie mobilizacji i
- d) w razie powołania pospolitego ruszenia

swoją cywilną posadę służbową i swój cywilny stopień służbowy.

Odbywanie takiej służby wojskowej nie stanowi przeszkody pod względem awansu w cywilnej służbie państwowej, ani też nie powoduje przerwy pięciolecia, którego upływ jest wymagany dla postąpienia na wyższy stopień płacy.

Podczas czynnej służby wojskowej, pełnionej celem odbycia ustawowej służby prezencyjnej, zatrzymuje każdy cywilny funkcjonariusz państwowy cywilną posadę służbową tej samej kategorii i tej samej rangi, jednak pięciolecie, którego upływ jest warunkiem postąpienia na wyższy stopień płacy, ulega przez to przerwie, z wyjątkiem czasu trwania mobilizacji wspomnianej pod c).

Rok wojenny po myśli § 10. ustawy z dnia 27. grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 158) nadaje się wprawdzie do wliczenia do ogólnego czasu służby, jednak nie do pięciolecia, wymaganego dla uzyskania wyższych poborów w czynnej cywilnej służbie państwowej.

Zasady, podane co do pięciolecia, znajdują analogiczne zastosowanie także pod względem uzyskania innych polepszeń poborów, zależnych od upływu pewnego czasu (na przykład dodatków dziesięcioletnich).

Wyciąg

z regulaminu służbowego dla urzędników i sług, podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu.

(Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 28. listopada 1852, ogłoszony reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. rozp. Nr. 100 z r. 1852.)

§ 14.

Urzędnicy i słudzy są odpowiedzialni za ściśle stosowanie się do przepisów służbowych i instrukcyi dla nich wydanych.

Są oni obowiązani, wykonywać powierzone sobie czynności sumiennie i zgodnie z ustawami, oraz stosować się do wszelkich zarządzeń swych przełożonych, wydawanych w sprawach urzędowych.

Zarządzenia, które mogłyby pociągać za sobą odpowiedzialność urzędników podwładnych, należy ile możności wydawać na piśmie.

§ 15.

Urzędnicy i słudzy winni ściśle przestrzegać tajemnic urzędowych, nawet gdyby one doszły tylko ustnie do ich wiadomości, a zobowiązanie to ciąży na nich nawet po wystąpieniu ze służby państwowej.

§ 16.

Dopóki urzędnicy i słudzy istotnie zostają w służbie lub otrzymują jakiś emolument z kasy państwowej, nie wolno im ogłaszać w gazetach zażaleń przeciw zarządzeniom przełożonych lub innych stosunków, wynikających ze związku służbowego.

§ 17.

Od każdego urzędnika i sługi państwowego wymaga się, ażeby także w życiu prywatnem zachowywał się stosownie do swego stanowiska i swej godności.

§ 18.

Urzędnikom i sługom zabrania się najsurowiej przyjmowania podarunków w sprawach urzędowych.

§ 19.

Urzędnicy i słudzy nie mogą poświęcać się ani brać udziału w takim zajęciu ubocznem lub przedsiębiorstwie jakiegobądź rodzaju, które

1. już z powodu swej natury lub ze względu na stanowisko urzędnika lub sługi mogłyby uzasadnić obawę stronniczości przy sprawowaniu urzędu lub służby, albo któreby
2. nie zgadzało się z przyzwoitością lub z zewnętrzną godnością urzędników i sług lub ze stopniem służbowym pierwszych, wreszcie któreby
3. zabierało urzędnikowi lub słudze czas ze szkodą dla dokładnego spełniania obowiązków zawodowych.

O dopuszczalności zajęcia ubocznego dla urzędnika lub sługi rozstrzyga bezpośredni przełożony w urzędzie z zastrzeżeniem rekursu do władzy wyższej.

§ 23.

Każdy urzędnik i sługa jest obowiązany w miarę swych sił i bez pretensyi do osobnego wynagrodzenia spełniać te nadzwyczajne czynności, jakiego ze względów służbowych oraz z osobliwszych przyczyn były mu obok zwyczajnych obowiązków na jakiś czas poruczone przez przełożonego; w tym względzie wolno mu tylko odwołać się do wyższej władzy, które to odwołanie nie ma jednak skutku odwołczego.

§ 24.

Każdy urzędnik jest obowiązany, nie tylko złożyć się za wynagrodzeniem ustawowych kosztów podróży i dyet lub za przyznaniem wyznaczonych kwot ryczałtowych na czasowe zatrudnienie na innym miejscu, a nie tam, gdzie ma posadę, lecz także może on być, gdyby względy służbowe tego wymagały, przeniesiony stale na inne miejsce służbowe za zwrotem ustawowych kosztów przesiedlenia.

§ 25.

Wyjawszy wypadki choroby, którą należy niezwłocznie podać do wiadomości przełożonych i wedle okoliczności należycie udowodnić, nie wolno urzędnikowi lub słudze uchylać się bez szczególnego pozwolenia (urlopu) od urzędu lub służby.

Kto może udzielać takiego pozwolenia stosownie do czasu jego trwania i jakie okoliczności trzeba w tym celu wykazać, o tem stanowią szczególne przepisy służbowe.

§ 26.

Jeżeli urzędnik albo sługa prosi o urlop na dłużej, niż na kwartał, i urlop ten otrzyma, w takim razie (wyjawszy przypadek należycie udowodnionej choroby lub ważnych względów służbowych) nie pobiera on po upływie tego kwartału aż do ponownego wstąpienia do służby płacy względnie wynagrodzenia. Wyjątki od tego pravidła wymagają Najwyższego zezwolenia.

§ 27.

Urzędnik, który ma obowiązek składania rachunków lub który pełni służbę przy kasie, nie może z reguły rozpocząć nawet udzielonego mu urlopu, jeżeli nie wykazał, po uprzednim przeprowadzeniu skona kasy i likwidacyi, należytego stanu i prawidłowego oddania kasy lub materyałów, zostających pod jego zarządem.

Na zwolnienie od tego obowiązku potrzeba zezwolenia Ministerstwa (wyjawszy przypadki nagłe, w których można zadowolić się złożeniem stosownego zabezpieczenia).

§ 28.

W każdym dekreście, zawiadamiającym o udzieleniu urlopu, należy podać chwilę, od której udzieleny urlop ma się zacząć.

Oddalenie się z urzędu lub służby bez udowodnienia choroby lub bez otrzymania urlopu, tudzież wszelkie nieusprawiedliwione przekroczenia tego ostatniego, karać należy jako występki służbowy.

Gdyby urzędnik albo sługa, nie udowodniwszy choroby i bez urlopu, nie jawił się w urzędzie przez ośm dni lub gdyby w przeciągu dni czterestu po upływie urlopu nie powrócił do służby, w takim razie odciągnie mu się płacę za każdy dzień opuszczony.

§ 90.

Urzędnicy i słudzy odpowiadają za szkodę, wynikłą w urzędzie lub służbie z ich winy (zwłaszcza przez przekroczenie lub zaniedbanie ich instrukcyi służbowej) i są obowiązani do jej zwrotu.

Jeżeli szkoda wynikła z winy kilku osób, wówczas każda z nich odpowiada za część szkody, spowodowaną przez jej zawinienie. Jeżeli nie można stwierdzić udziału poszczególnych osób w rządzonej szkodzie, albo jeżeli wyrządzono szkodę umyślnie, natenczas odpowiadają wszyscy za jednego a jeden za wszystkich.

§ 91.

Z reguły nie można pozywać urzędników i sług przed sądami cywilnymi z powodu ich czynności urzędowych; sędzia cywilny musi więc natychmiast odrzucić każdą tego rodzaju skargę przeciw nim wniesioną.

Wyjątek zachodzi tylko w tym wypadku, jeżeli strona otrzyma od właściwej władzy administracyjnej lub karnej wyraźne pozwolenie udania się na drogę prawa przeciw urzędnikowi lub słudze z powodu jego czynności urzędowej.

§ 92.

Pretensye rządu (Skarbu) do urzędników lub sług, wynikające jedynie ze stosunku służbowego, należy załatwiać w drodze administracyjnej. To samo stosuje się do podobnych pretensyi przeciw państwu.

§ 93.

Przepis powyższy stosuje się przeto nietylko do pretensyi, odnoszących się do należyłości urzędników lub sług albo członków ich rodziny (np. płacy, wynagrodzenia, emerytury, zaliczek, kosztów podróży itd.), lecz wogóle do wszystkich pretensyi państwa do urzędników i sług oraz pretensyi tych ostatnich do państwa, o ile one są oparte na stosunku służbowym.

§ 94.

Władze sądowe są przeto obowiązane dozwolić na zasadzie takich orzeczeń administracyjnych zabezpieczenia lub egzekucyi.

§ 95.

Nawet bez pośrednictwa sądu może dotycząca władza administracyjna zarządzić w celu ściągnięcia lub zabezpieczenia pretensyi skarbu, wynikających ze stosunku służbowego, potrącenia z płacy, wynagrodzenia lub innych poborów urzędników i sług

i uzyskać je od kas bezpośrednio albo za pośrednictwem ich władz przełożonych.

§ 96.

Potrącenia te nie mogą w niezem doznać naruszenia wskutek zajęć lub odstąpić uzyskanych już przedtem przez strony prywatne, skutkiem czego strony prywatne mogą dochodzić swych praw według obowiązujących w tym względzie szczególnych przepisów tylko co do tej części płacy, wynagrodzenia lub emerytury, której wypłata nie uległa wstrzymaniu.

§ 97.

Potrącenie z alimentacyi nie może mieć miejsca nawet na rzecz skarbu.

§ 98.

Spadku po urzędniku lub słudze, który wobec Skarbu państwa miał obowiązek składania rachunków, nie można przyznać spadkobiercom bez zgody dotyczącej władzy administracyjnej, chyba w toku postępowania egzekucyjnego.

Przyrzeczenie.

Wobec tego, że zezwolono na zatrudnienie Pana w charakterze pomocnika pocztowego, przyrzeknie Pan, że będzie Pan sumiennie pełnił obowiązki połączone z Jego służbą i wiernie przestrzegał tajemnicy urzędowej.

„Do tego co mi obecnie odczytano a co zrozumiałem jasno i dokładnie, powinienem i chcę wiernie stosować się.“

.....
(Podpis składającego przyrzeczenie.)

Powyższe przyrzeczenie złożono dnia dzisiejszego w naszej obecności.

....., dnia 19 ..

.....
(Podpis świadka.)

.....
(Podpis kierownika urzędu pocztowego.)

10.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909,

dotyczące postępowania z uprawnionymi do ubiegania się podoficerami przy kompetowaniu o posady asystentów względnie oficjantów pocztowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 17. stycznia 1909 zastępuje się w porozumieniu z c. k. Ministerstwem obrony krajowej postanowienia, dotyczące postępowania z uprawnionymi do ubiegania się podoficerami przy kompetowaniu o posady asystentów względnie oficjantów pocztowych, które to postanowienia ogłoszono rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 78, następującymi postanowieniami:

Artykuł I.

Prawo do bezpośredniego uzyskania posady asystenta pocztowego mają ci z podoficerów, uprawnionych do ubiegania się, którzy otrzymali certyfikat celem starania się o posady, wymienione w ustępie pierwszym § 5. ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, jeżeli

- a) ukończyli przynajmniej cztery niższe klasy szkoły średniej albo równorzędny z nimi zakład naukowy lub trzy klasy szkoły wydziałowej z wynikiem dostatecznym albo też jeżeli pełnią służbę w charakterze aspirantów na rachmistrzów wojskowych i
- b) jeżeli w myśl rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. lipca 1897, l. 43526, Dz. rozp. p. i t. Nr. 78, uczęszczali na kurs naukowy pocztowy i telegraficzny, połączony z sześciomiesięczną praktyką próbną przy urzędzie pocztowym w siedzibie dyrekcji poczt i telegrafów a przy końcu teje złożyli egzamin ruchu z postępowaniem co najmniej dobrym.

Artykuł II.

Podoficerowie, uprawnieni do ubiegania się i posiadający certyfikat w myśl pierwszego ustępu § 5. ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, którzy nie odpowiadają warunkom, podanym w artykule I. pod lit. a, mają na razie (art. XI.) tylko prawo do uzyskania posad oficjantów pocztowych i to tylko pod tym warunkiem, jeżeli ukończyli sześciomiesięczną praktykę próbną przy urzędzie pocztowym, unormowaną w §§ 7. i 8. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia

1909, Dz. u. p. Nr. 9 i złożyli egzamin, o którym mowa w § 9. tego rozporządzenia, z cenzurą co najmniej „uzdolniony“.

Artykuł III.

Podoficerowie, uprawnieni do ubiegania się i posiadający certyfikaty w myśl ustępu pierwszego § 5. ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, którzy wprawdzie odpowiadają warunkom, podanym w artykule I. jednak przy egzaminie ruchu otrzymali cenzurę: „Nie złożył, uznany jednak za uzdolnionego do służby oficjanta pocztowego“, mają również na razie (art. X.) tylko prawo do otrzymania posad oficjantów pocztowych.

Artykuł IV.

Celem umożliwienia kandydatom, uprawnionym do ubiegania się, przeglądu przystępnych dla nich posad, ogłaszać będzie Ministerstwo handlu w miesiącu lipcu każdego roku w formie, odpowiadającej postanowieniom ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, konkurs na przybliżoną liczbę posad asystentów i oficjantów pocztowych, które w ciągu roku następnego będą przypuszczalnie obsadzone.

Podania kandydatów uprawnionych do ubiegania się, którzy albo już otrzymali certyfikat po myśli ustępu pierwszego § 5. wymienionej ustawy lub którzy otrzymają go przypuszczalnie po ukończeniu dwunastego roku służby prezencyjnej, o dopuszczeniu do kursu naukowego pocztowego i telegraficznego (art. I.), względnie do sześciomiesięcznej praktyki próbnej (art. II.) należy wnieść tak wcześnie, by one najpóźniej do dnia 1. września każdego roku wpłynęły do Ministerstwa handlu.

Kandydaci, zostający jeszcze w czynnej służbie, mają wnieść podania swoje w drodze przełożonej komendy, względnie c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub też c. i k. wspólnego Ministerstwa wojny.

W podaniach należy zarazem wymienić dyrekcję poczt i telegrafów, w której okręgu kandydat chce uzyskać posadę; ewentualnie można (w razie ubiegania się o posadę oficjanta pocztowego) oznaczyć także urząd pocztowy, przy którym kandydat pragnie odbywać praktykę (§ 8. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9.).

Podoficerów, będących jeszcze w dwunastym roku służby prezencyjnej, należy jednak dopuścić do kursu naukowego względnie do praktyki próbnej tylko wtedy, jeżeli dotyczący podoficer odbywa w chwili rozpoczęcia kursu względnie praktyki próbnej już drugą połowę dwunastego roku służby prezencyjnej.

Artykuł V.

Na podstawie podań, wniesionych w myśl artykułu IV., utrzymywać się będzie w Ministerstwie handlu przegląd kandydatów i przydziałać ich w czasie właściwym, przy równoczesnem przesłaniu podań, do poszczególnych dyrekcji poczt i telegrafów. Przy przydziale tym będzie się wprawdzie uwzględniać w ogólności życzenia, wyrażone przez kandydatów co do miejsca służbowego, jednak Ministerstwo handlu zastrzega sobie prawo przydzielania poszczególnych kandydatów z jednej strony odpowiednio do stosunków osobistych i służbowych w poszczególnych okręgach dyrekcyjnych, a z drugiej strony przy uwzględnieniu znajomości języków i przynależności kandydatów.

Oplata za naukę, oznaczona w ostatnim ustępie § 7. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9, będzie co do podoficerów uprawnionych do ubiegania się przejęta na etat Zakładu poczt i telegrafów.

Artykuł VI.

Dyrekcje poczt i telegrafów winny w czasie właściwym powołać kandydatów do kursu naukowego względnie do praktyki próbnej i to drogą bezpośredniej korespondencji z przelożonymi komendami wojskowymi kandydatów, ewentualnie co do kandydatów, którzy nie są już w czynnej służbie, bezpośrednio.

Dyrekcje poczt i telegrafów winny zarazem, niezależnie od powołania, zarządzanego na podstawie podań, spowodować natychmiast dochodzenia co do zachowania się kandydatów pod względem obywatelskim i obyczajowym przed ich wstąpieniem do służby wojskowej, ewentualnie po wystąpieniu z teje. W razie niepomyślnego wyniku dochodzeń tych należy bezzwłocznie donieść o tem Ministerstwu handlu, które następnie zniesie się z c. k. Ministerstwem obrony krajowej, względnie z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny.

Artykuł VII.

Uprawnionych do ubiegania się frekwentantów kursu naukowego pocztowego i telegraficznego należy jeszcze przed upływem szóstego miesiąca urlopu, bez wygotowania formalnego potwierdzenia frekwencji i bez osobnej prośby, poddać egzaminowi ruchu w sposób przepisany.

O wyniku egzaminu należy donieść bezzwłocznie Ministerstwu handlu przy ponownem przedłożeniu podań podoficerów. Kandydatom wręcza się świadectwa z egzaminu, ewentualnie rezolucję co do niepomyślnego wyniku egzaminu (§ 35. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. lipca 1897, l. 43526, Dz. rozp. p. i t. Nr. 78).

Artykuł VIII.

Uprawnieni do ubiegania się frekwentanci kursu naukowego pocztowego i telegraficznego, którzy otrzymali przy egzaminie ruchu przynajmniej cenzurę „złożył z dobrym postępem“, mianowani będą na podstawie doniesienia o wyniku egzaminu (art. VII.), i to kandydaci, pozostający w dwunastym roku służby prezencyjnej, ewentualnie dopiero po dodatkowem przedłożeniu certyfikatu, asystentami pocztowymi o ile możności (art. V.) w tych okręgach dyrekcyjnych, które sobie wybrali.

W tym celu zarezerwuje się odpowiednią liczbę posad asystentów pocztowych, opróżnionych podczas trwania kursu naukowego.

Asystentów pocztowych tego rodzaju szereguje się pomiędzy sobą przedewszystkiem podług wyniku egzaminu a w obrębie grup z jednakowym wynikiem egzaminu, podług czasu rzeczywiście odbytej służby czynnej, gdy zaś czas ten jest równy, podług rangi wojskowej, a w ostatnim rzędzie podług wieku, podczas gdy kandydatów, będących w dwunastym roku służby prezencyjnej, którzy przedłożą certyfikat dopiero po zamianowaniu innych kandytów uprawnionych do ubiegania się, szeregować się będzie podług dnia ich nominacyi.

Artykuł IX.

Podoficerów uprawnionych do ubiegania się, których dopuszczono do praktyki próbnej celem uzyskania posad oficyantów pocztowych, należy jeszcze przed upływem szóstego miesiąca urlopu poddać egzaminowi, o którym mowa w § 9. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9; tych podoficerów, którzy złożyli egzamin, należy równocześnie z wygotowaniem i wręczeniem świadectwa z egzaminu, i to kandydatów, będących w dwunastym roku służby prezencyjnej, dopiero po przedłożeniu certyfikatu, mianować oficyantami pocztowymi i zaliczyć do V. klasy starszeństwa służbowego względnie o ile w chwili zamianowania wysłużyli więcej jak 13 lat wojskowej służby prezencyjnej, od razu do VI. klasy starszeństwa służbowego (§ 21. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9). Celem umieszczenia tych podoficerów na posadach należy wstrzymać się z obsadzeniem odpowiedniej liczby posad oficyantów pocztowych w odnośnym okręgu dyrekcyjnym.

Ministerstwu handlu należy złożyć sprawozdanie o wynikach praktyki próbnej i egzaminu, tudzież o umieszczeniu podoficerów na posadach.

Artykuł X.

Jeżeli frekwentanci kursu naukowego pocztowego i telegraficznego otrzymali przy egzaminie ruchu cenzurę „nie złożył, uznany jednak za uzdol-

nionego do służby oficjanta pocztowego“, wówczas należy ich z urzędu spowodować do złożenia pi-semnego oświadczenia, czy chcą powtórzyć egzamin ruchu, czy też zrzec się tego powtórzenia i starać o uzyskanie posady oficjanta pocztowego, i to w tym ostatnim przypadku z wymienieniem okręgu dyrekcyjnego, w którym życzą sobie uzyskać posadę.

Oświadczenie to należy dotęczyć do doniesienia, które się przesyła po myśli artykułu VII.

Ministerstwo handlu przesyła następnie podanie dotyczącego podoficera wraz z jego oświadczeniem jednej z dyrekcyi poczt i telegrafów i to wedle możności dyrekcyi wymienionej w oświadczeniu z poleceniem, by dotyczącego podoficera mianowała oficjantem pocztowym.

Oficjantów pocztowych tego rodzaju należy pod względem zaliczenia do klas starszeństwa służbowego traktować tak, jak oficjantów pocztowych, mianowanych w myśl artykułu IX.

Artykuł XI.

Oficjanci pocztowi, którzy otrzymali posady na zasadzie certyfikatu po myśli ustępu pierwszego § 5. ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, mają prawo żądać, jeżeli przy egzaminie na oficjanta pocztowego uzyskali cenzurę „znakomicie uzdolniony“, najpóźniej po odbyciu trzyletniej, w innych zaś przypadkach po odbyciu czteroletniej zadowolającej służby w charakterze oficjanta pocztowego, dopuszczenia ich do kursu naukowego pocztowego i telegraficznego i ewentualnego przeniesienia w tym celu w drodze urzędowej do miejsca siedziby dyrekcyi poczt i telegrafów.

Odnośne podania wnosić należy najpóźniej do dnia 15. września w przepisanej drodze służbowej do Ministerstwa handlu, które w razie, jeżeli zachodzą odnośne wymogi, wyda równocześnie dalsze polecenia pod względem dopuszczenia kandydatów do kursu naukowego pocztowego i telegraficznego, uwzględniając przytem o ile możności życzenia wyrażone co do miejsca służbowego.

Artykuł XII.

Uprawnionych do ubiegania się podoficerów, posiadających certyfikaty w myśl § 4. ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, dopuszcza się będzie na próbę również do sześciomiesięcznej praktyki próbnej w służbie pocztowej, unormowanej w §§ 7. i 8. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9, celem uzyskania posad oficjantów pocztowych, pod warunkiem, że wykażą ogólne wykształcenie przynajmniej w zakresie, objętym planem nauki klasy piątej szkoły ludowej pięcio- lub więcejklasowej. Dowodu tego należy dostarczyć przez przedłożenie świadectwa uwolnienia z pięcio- lub więcejklasowej po-

wszechnej szkoły ludowej, z którego wynika ukończenie V. kursu rocznego, albo też świadectwa uwolnienia szkoły wydziałowej. Gdyby kandydat nie mógł przedłożyć takiego świadectwa uwolnienia, w takim razie ma udowodnić swoje ogólne wykształcenie świadectwem z egzaminu złożonego umyślnie w tym celu z dobrym wynikiem w jednej z powyżej wspomnianych kategorii powszechnych szkół ludowych z materyału V. kursu rocznego.

Artykuł XIII.

Co do wnoszenia podań przez kandydatów tego rodzaju, co do ich przydzielania i powoływania do praktyki próbnej, jakoteż dopuszczania do egzaminu, o którym mowa w § 9. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9, znajdują analogiczne zastosowanie odnośne postanowienia artykułów IV., V., VI. i IX. Tych podoficerów, którzy złożyli egzamin, należy, równocześnie z wygotowaniem i wręczeniem świadectwa z egzaminu, i to kandydatów będących w dwunastym roku służby prezencyjnej dopiero po przedłożeniu certyfikatu, mianować oficjantami pocztowymi na razie w charakterze prowizorycznym, z tym dodatkiem, że postanowienia § 47., l. 1. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9, tyjące się dopuszczalności wypowiedzenia służby, mają do nich zastosowanie.

Dyrekcye poczt i telegrafów mają w tym celu wstrzymać się z obsadzeniem odpowiedniej liczby posad oficjantów pocztowych.

Pod względem zaliczenia oficjantów pocztowych tego rodzaju do klas starszeństwa służbowego będą stosowane postanowienia artykułu IX., ustęp 1.

Ministerstwu handlu należy złożyć sprawozdanie o wynikach praktyki próbnej i egzaminu, tudzież o umieszczeniu podoficerów na posadach.

Oficjantów pocztowych tego rodzaju, którzy przy egzaminie na oficjanta pocztowego otrzymali cenzurę „znakomicie uzdolniony“, należy po odbyciu zadowolającej jednorocznej służby w charakterze oficjanta pocztowego, a w innych przypadkach po odbyciu zadowolającej dwuletniej służby zatwierdzić stale w ich charakterze służbowym.

Co do uzyskania posad asystentów pocztowych będą stosowane do tego rodzaju podoficerów, mianowanych oficjantami pocztowymi, postanowienia artykułu X. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9, z tym dodatkiem, że w razie późniejszego wykazania wykształcenia przygotowawczego, o którym mowa w artykule I., pod lit. a, należy z oficjantami tego rodzaju postępować po myśli postanowień artykułu XI., ustęp 1.

Mataja wr.

11.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909,****dotyczące uregulowania stosunków służby i płacy mechaników Zakładu poczt i telegrafów.**

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 17. stycznia 1909 rozporządza się, co następuje:

Artykuł I.

„Postanowienia normalne co do stosunków służby i płacy mechaników Zakładu poczt i telegrafów“, ogłoszone niniejszem rozporządzeniem, wejdą w życie z dniem 1. lutego 1909.

Artykuł II.

Dotychczasowych pomocników mechaników i mechaników pomocniczych, którzy w tym charakterze wysłużyli więcej jak rok, należy zaraz zamianować mechanikanu w myśl postanowień normalnych.

Pod względem zaliczenia do szematu płacy, zaprowadzonego niniejszymi postanowieniami normalnymi (§ 8.), należy z potrąceniem jednego roku policzyć cały czas służby, wysłużony przez od-

nośne osoby w charakterze mechaników pomocniczych lub pomocników mechaników w myśl rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 64, względnie przed wejściem rozporządzenia tego w życie w charakterze pomocników mechaników dawnego systemu.

Tych mechaników pomocniczych, którzy mają za sobą czas służby krótszy od roku, należy na razie ustanowić aspirantami na mechaników a dopiero po ukończeniu roku służby zamianować mechanikami, pomijając wyjątkowo egzamin przepisany w § 4. postanowień normalnych.

Artykuł III.

Z dniem, w którym „Postanowienia normalne co do stosunków służby i płacy mechaników Zakładu poczt i telegrafów“ wejdą w życie, traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 64, dotyczące uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników przy Zakładzie poczt i telegrafów, tudzież rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 91, zmieniające niektóre postanowienia powyższego rozporządzenia, wreszcie wszystkie inne postanowienia, nie będące w zgodzie z postanowieniami normalnymi.

Mataja wlr.

Postanowienia normalne

co do

stosunków służby i płacy mechaników Zakładu poczt i telegrafów.

§ 1.

Do ustawiania i utrzymywania w dobrym stanie urządzeń technicznych przy państwowych zakładach telegraficznych i telefonicznych używa się mechaników, których stosunki służby i płacy stosują się do następujących postanowień.

§ 2.

Warunkiem uzyskania posady mechanika jest:

1. wykazanie obywatelstwa austriackiego;
2. nieskazitelność pod względem obywatelskim i moralnym;
3. wiek, nie przekraczający 35 lat;
4. zdolność fizyczna, sprawdzona zbadaniem, podjętem przez lekarza zakładowego;
5. dowód wyuczenia się rzemiosła mechanika;
6. wykazanie przynajmniej trzechletniego zawodowego zatrudnienia w warsztacie aparatom Zakładu poczt i telegrafów.

Kompetenci, którzy uzyskali dowód uzdolnienia w rzemiośle mechanika przez ukończenie szkół zawodowych, są uwolnieni od dostarczenia dowodu, wymaganego w punkcie 5.

§ 3.

Uprawnieni do ubiegania się podoficerowie, którzy posiadają certyfikat w myśl ustępu pierwszego § 5. ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, mogą uzyskać posady mechaników, jeżeli przed odbyciem służby wojskowej wyuczili się rzemiosła mechanika względnie uzyskali dowód uzdolnienia w tem rzemiośle i jeżeli mogą wykazać kilkoletnie praktyczne zatrudnienie w charakterze podoficerów w służbie elektrotechnicznej wojska lub marynarki wojennej.

Uprawnieni do ubiegania się podoficerowie, którzy jako chłopcy lub uczniowie w służbie elek-

trycznej otrzymali odpowiednie wykształcenie fachowe w szkole maszyn marynarki wojennej, są uwolnieni od przedstawiania dalszego dowodu wyuczenia się rzemiosła mechanika i mogą domagać się już co najmniej po jednorocznym praktycznym zatrudnieniu w charakterze podoficerów w służbie elektrotechnicznej marynarki nadania im posad mechaników.

§ 4.

Innych kandydatów, co do których zachodzą wymogi określone w § 2., punkt 1. do 5., którzy jednak nie mogą wykazać przepisanego tamże w punkcie 6. zatrudnienia w warsztacie aparatom Zakładu poczt i telegrafów, można wyjątkowo, jeżeli dostarczą dowodu przynajmniej trzechletniego zawodowego zatrudnienia w przedsiębiorstwie (zakładzie) elektrotechnicznym, przyjąć jako aspirantów na mechaników w miarę rozporządzalnych posad mechaników. Winni oni po jednorocznym próbnym zatrudnieniu w tym charakterze poddać się egzaminowi co do obchodzenia się z aparatami telegraficznymi i telefonicznymi, poczem mianowani będą mechanikami, o ile złożą egzamin z postępowym dobrym. Egzamin powyższy zdaje się w odnośnej dyrekcji poczt i telegrafów. Jednorazowe powtórzenie tegoż jest dopuszczalne. Aspiranci na mechaników, którzy aż do upływu drugiego roku służby nie złożyli egzaminu tego, będą usunięci ze służby.

Od aspirantów na mechaników winien ich bezpośredni przełożony w urzędzie odebrać przy rozpoczęciu służby w obecności świadka płci męskiej przyrzeczenie wierności i dochowywania tajemnicy urzędowej (zobacz załącznik 1.).

Aspiranci na mechaników pobierają wynagrodzenie dzienne, wynoszące w Wiedniu 4 K, w I. okręgu klas dodatków aktywalnych 3 K 80 h, w II. okręgu 3 K 60 h, w III. okręgu 3 K 40 h, a w IV. okręgu 3 K 20 h. Wynagrodzenie dzienne pobiera się w miesięcznych ratach z dołu, a zależy

ono w ogólności od warunku faktycznego pełnienia służby. Wyjątki od tej ostatniej zasady zachodzą w następujących wypadkach:

- a) W razie choroby wypłacać się będzie aspirantom na mechaników płacę dzienną przez przeciąg pierwszych trzech miesięcy w pełnej wysokości, natomiast w następnych dwóch miesiącach zmniejszy się ją o 25 procent. Z upływem piątego miesiąca zastawia się płacę dzienną.
- b) Wśród okoliczności, zasługujących na uwzględnienie można pozostawić aspirantom na mechaników połowę płacy dziennej w razie powołania ich do wyćwiczenia wojskowego przez przeciąg czasu, wyznaczony ustawowo do wykształcenia rekrutów, tudzież przez czas niemożności pełnienia służby, spowodowanej odbywaniem ćwiczenia wojskowego.

Stosunek służbowy aspirantów na mechaników może ulec rozwiązaniu przez wypowiedzenie służby; w tym celu ustanawia się obustronnie czteronastodniowy termin wypowiedzenia.

Gdyby jednak aspirant na mechanika dopuścił się znacniejszego wykroczenia przeciw obowiązkowi służbowemu lub gdyby pokazało się, że jest on oczywiście niezdolny do służby, wówczas należy go odalić bez poprzedniego wypowiedzenia.

§ 5.

Posadę mechanika nadaje się dekretem. Mianowani wchodzi w stały stosunek służbowy do państwa,

który może ulec rozwiązaniu tylko pod warunkami, oznaczonymi w § 21.

Mianowany winien na piśmie potwierdzić odbiór dekretu z tym dodatkiem, iż zapoznał się z treścią postanowień normalnych.

§ 6.

Należytość, którą z powodu nadania posady służbowej opłacać mają mechanicy według pozycji taryfy 40, lit. a, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, obliczyć należy przy zastosowaniu postanowienia § 16., lit. c ustawy o należytościach na podstawie dziesięciokrotnych poborów rocznych według skali III.

Do obliczania, przypisywania i ściągania należytości przypadających z powodu nadania posad służbowych stosować należy w analogiczny sposób postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. grudnia 1905, l. 68608, Dz. rozp. p. i tel. Nr. 132.

§ 7.

Od każdego mechanika należy przy rozpoczęciu służby a względnie, jeżeli tenże był już zajęty jako aspirant na mechanika, po doręczeniu dekretu, obejmującego mianowanie go mechanikiem, odebrać przysięgę służbową (zobacz załącznik 2.).

§ 8.

Mechanicy otrzymują płacę roczną według następującego szematu:

Klasa starszeństwa służbowego	W o k r ę g u				
	Wiednia	I.	II.	III.	IV.
	klasy dodatków aktywalnych				
	k o r o n				
I.	1600	1450	1400	1350	1300
II.	1800	1650	1600	1550	1500
III.	2000	1850	1800	1750	1700
IV.	2200	2050	2000	1950	1900
V.	2400	2250	2200	2150	2100
VI.	2600	2450	2400	2350	2300
VII.	2800	2650	2600	2550	2500
VIII.	3000	2850	2800	2750	2700
IX.	3250	3050	3000	2950	2900
X.	3500	3250	3200	3150	3100
XI.	3750	3450	3400	3350	3300
XII.	4000	3650	3600	3550	3500

Płacę wypłaca się w ratach miesięcznych z góry.

Posunięcie do klas starszeństwa służbowego II. i III. następuje po dwóch, a do klas starszeństwa służbowego IV., tudzież VI. do VIII. po trzech, zaś do klas X. do XII. po czterech latach służby, przebytych w klasie poprzedzającej.

Każdy rzeczywisty czas służby, przebyty w charakterze mechanika, nadaje się do policzenia przy posunięciach, które będą zarządzane z urzędu.

Postąpienie do V. klasy starszeństwa służbowego winno nastąpić co najmniej po trzech, a postąpienie do IX. klasy starszeństwa służbowego co najmniej po czterech latach służby, przebytych w klasie poprzedzającej, i zależy od warunku zadowalającego pełnienia służby.

Z chwilą przejścia do IX. klasy starszeństwa służbowego otrzymują mechanicy tytuł służbowy starszych mechaników.

§ 9.

Posunięcie mechaników do wyższych klas starszeństwa służbowego należy zarządzać corocznie w dwóch terminach w ten sposób, iż mechanicy, którzy aż do dnia 31. marca względnie 30. września każdego roku włącznie ukończą czas służby, wymagany dla posunięcia do wyższej klasy, mają rozpocząć pobieranie wyższych poborów z następnym dniem 1. kwietnia względnie 1. października tego samego roku. Od posunięcia tego będą wyłączeni w razie nie zadowalającego pełnienia służby w myśl postanowień § 8. mechanicy IV. względnie VIII. klasy starszeństwa służbowego. Gdyby wyłączenie to miało się rozciągać na czas dłuższy, aniżeli sześć półroczy, wówczas może ono być orzeczone tylko w drodze dyscyplinarnej (§ 20).

§ 10.

Pobór płacy rocznej zależy od warunku faktycznego sprawowania służby, pomijając wypadki nieobecności w służbie spowodowanej należyście udowodnioną chorobą, urlopem, udzielonym zgodnie z przepisami, lub stawieniem się do służby wojskowej w przypadkach, unormowanych w § 5. ustawy z dnia 22. czerwca 1878, Dz. n. p. Nr. 59, pod lit. a, b i c (zobacz załącznik 3.).

Pobór płacy rozpoczyna się w razie mianowania mechanikiem z pierwszym dniem miesiąca, następującego po mianowaniu, a w razie posunięcia do wyższych klas starszeństwa służbowego z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po ukończeniu dwulecia, względnie trzechlecia, względnie czterolecia.

Płacę roczną należy zamknąć:

1. w razie uzyskania wyższych poborów, z chwilą zarządzenia wypłaty tych nowych poborów;

2. w razie stawienia się do odbycia wojskowej służby prezencyjnej, tudzież w przypadkach rozwiązania stosunku służbowego, z końcem odnośnego miesiąca.

Wynagrodzenia uboczne mechaników, które będą im wypłacane w razie nadzwyczajnych czynności służbowych lub zatrudnień, uregulowane są osobnymi przepisami.

§ 11.

Mechanikom, którzy mają się stawić do odbycia ustawowej służby wojskowej prezencyjnej, zastępuje się posadę służbową na czas tego powołania, nie uwzględniając jednak czasu wojskowej służby prezencyjnej pod względem uzyskania wyższych poborów.

§ 12.

Mechanikom można udzielać pod warunkami, obowiązującymi co do udzielania zaliczek rzeczywistym urzędnikom państwowym, bezprocentowych zaliczek aż do kwoty maksymalnej, równającej się trzechmiesięcznej płacy, których zwrot ma nastąpić najwyżej w dwudziestu ratach miesięcznych.

§ 13.

Pod warunkami, obowiązującymi wogóle co do udzielania remuoceracji pieniężnych i zapomóg, można przyznawać remuneracje pieniężne i zapomogi dla mechaników.

§ 14.

Bezpośredni przełożony w urzędzie może udzielać mechanikom na ustnie wniesioną prośbę przy równoczesnem doniesieniu o tem do dyrekcji poczt i telegrafów w ciągu roku urlopu aż do dni 14, o ile służba na to pozwala i o ile nie wynikną koszty zastępstwa.

Dłuższe urlopy wymagają zezwolenia dyrekcji poczt i telegrafów.

§ 15.

W razie nieobecności w służbie spowodowanej chorobą należy niezwłocznie zrobić służbowe doniesienie, które następnie ma być przedłożone dyrekcji poczt i telegrafów.

Gdyby nieobecność w służbie trwała dłużej jak ośm dni, wówczas należy przedłożyć świadectwo

lekarskie, o ile nie nastąpi zbadanie przez lekarza zakładowego; także w razie krótszych nieobecności w służbie można zażądać przedłożenia świadectwa lekarskiego.

W czasie trwania choroby pobierają mechanicy swą płacę aż do upływu jednego roku, o ile już wcześniej nie będą przeniesieni w czasowy lub stały stan spoczynku.

§ 16.

Dyrekcje poczt i telegrafów winny prowadzić co do mechaników dotyczącego okręgu tabelle służbowe i kwalifikacyjne.

Będą one obejmować:

1. ogólne daty wraz z datami, odnoszącymi się do służby wojskowej;

2. daty co do studyów, wykształcenia fachowego, ewentualnych egzaminów i znajomości języków;

3. wymienienie każdorazowego miejsca służbowego i rodzaju zatrudnienia;

4. orzeczenie co do kwalifikacji podług rubryk:

- a) pilność,
- b) zdolności,
- c) zachowanie się w służbie,
- d) zachowanie się pozasłużbowe i to podług stopni:

ad a) nadzwyczajna, zadowalająca, mała,

ad b) znakomite, dobre, małe,

ad c) zupełnie odpowiednie, odpowiednie, mniej odpowiednie,

ad d) bez zarzutu, mniej odpowiednie.

Tabele kwalifikacyjne utrzymywać należy w ewidencji; w tym celu winni:

1. mechanicy podawać bezzwłocznie do wiadomości przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów wszystkie zmiany, zaszłe w ich stosunkach osobistych, o ile one i tak już nie są z urzędu znane;

2. przełożeni urzędów, przy których zatrudnieni są mechanicy IV. względnie VIII. klasy starszeństwa służbowego, wydawać podług wyżej podanych rubryk orzeczenie swoje co do kwalifikacji dotyczących osób każdorazowo z końcem roku a względnie, jeżeli mechanik zmienia posadę w ciągu roku, przy sposobności wystąpienia ze służby i przysyłać ją dyrekcji poczt i telegrafów. Przy dawaniu kwalifikacji należy postępować z największą sumiennością; wydający kwalifikację jest za nią odpowiedzialny pod karą dyscyplinarną.

Każdemu mechanikowi IV. względnie VIII. klasy starszeństwa służbowego należy na jego prośbę podać do wiadomości raz na rok kwalifikację od-

noszącą się do niego; funkcjonaryusz ten ma także prawo wniesienia w przeciągu dni ośmiu w przepisanej drodze służbowej ewentualnych zarzutów przeciw kwalifikacji, o których dyrekcja poczt i telegrafów rozstrzyga ostatecznie.

§ 17.

Postanowienia §§ 14. do 19., 23. do 28., następnie 90. do 98. obwieszczonego reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. rozp. p. Nr. 100, regulaminu służbowego dla urzędników i sług, podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu (zobacz załącznik 4.) mają analogiczne zastosowanie do mechaników a także do aspirantów na mechaników.

§ 18.

Mechanicy i aspiranci na mechaników są zatem w szczególności obowiązani przykładać się do prac, których wymaga poruczona im każdorazowo służba, wiernie, pilnie i uczciwie, podług najlepszej wiedzy i możliwości oraz przyswoić sobie sumiennie wiadomości i wprawę, jakich do tego potrzeba.

Są oni odpowiedzialni za szybkie i punktualne wykonanie poruczonych im czynności służbowych, winni dotrzymać dokładnie godzin urzędowych, a w przypadku koniecznym, gdy zajdzie nadzwyczajna potrzeba, pełnić służbę także poza godzinami urzędowymi.

Mechanicy i aspiranci na mechaników mają dalej obowiązek zachować wobec każdego tajemnicę co do spraw służbowych. Odpowiadają za poruczone im dobro i za każdą szkodę państwa, wynikłą z ich winy. Przełożonym swoim winni są posłuszeństwo i szacunek; w obcowaniu służbowym z innymi funkcjonaryuszami i ze stronami powinni zachowywać się uprzejmie; zabrania się im najsurowiej przyjmowania od stron podarunków lub innych korzyści z powodu swych czynności urzędowych względnie zapewniania ich sobie.

Mechanicy i aspiranci na mechaników winni także poza służbą zachowywać się przyzwoicie i honorowo, oraz wstrzymać od niedozwolonych zajęć ubocznych.

§ 19.

Żadnego mechanika ani aspiranta na mechanika nie wolno przydzielać do urzędu, z którego przełożonym jest on spokrewniony albo spowinowacony w linii wstępnej lub zstępnej, względnie spokrewniony w linii bocznej aż do czwartego stopnia albo spowinowacony aż do drugiego stopnia.

§ 20.

Przepisy, obowiązujące pod względem postępowania dyscyplinarnego z urzędnikami państwo-

wymi a przede wszystkim postanowienia cesarskiego rozporządzenia z dnia 10. marca 1860, Dz. u. p. Nr. 64, będą miały analogiczne zastostowanie do mechaników z tą zmianą, że w miejsce kary pozbawienia możności postąpienia na wyższy stopień orzec można jako karę dyscyplinarną odjęcie możności postąpienia do wyższej płacy na czas oznaczony lub nieoznaczony, a w miejsce przeniesienia w drodze karnej na inne miejsce służbowe z niższymi poborami przeniesienie do bezpośrednio niższego stopnia płacy na czas od jednego do najwyżej sześciu półroczy.

Gdyby mechanik zawieszony w służbie nie mógł opędzić kosztów utrzymania siebie i swojej rodziny, należy mu przyznać alimentację, którą wyznacza się z reguły dopiero na jego formalną prośbę a tylko w tym razie z urzędu, gdyby potrzeba jej była notorycznie znaną.

Alimentację wymierzać należy odpowiednio do potrzeby w wysokości od jednej do dwóch trzecich płacy rocznej.

Jeżeli zawieszenie zniesiono w drodze rekursu lub jeżeli uznano ostatecznie zawieszzonego w służbie mechanika za wolnego od winy, w takim razie należy mu wypłacić dodatkowo pełną kwotę zamkniętych poborów po strąceniu pobranej ewentualnie alimentacji.

§ 21.

Stosunek służbowy mechaników ulega rozwiązaniu:

1. przez zrzeczenie się posady służbowej (§ 22.);
2. przez przeniesienie w stały stan spoczynku (§ 23.);
3. przez oddalenie ze służby;
4. przez śmierć.

§ 22.

W razie zrzeczenia się posady służbowej następuje dobrowolne wystąpienie ze służby przy równoczesnym zrzeczeniu się tytułu, poborów i wszystkich innych praw, ewentualnie wynikających ze stosunku służbowego.

Do przyjęcia rezygnacji z posady służbowej powołana jest dyrekcya poczt i telegrafów z tem ograniczeniem, że przyjęcie rezygnacji mechanika, zostającego w śledztwie karnem lub dyscyplinarnem, zastrzeżone jest Ministerstwu handlu.

§ 23.

Przeniesienie mechaników w stan spoczynku stosuje się do norm, obowiązujących pod tym względem co do funkcyonaryuszy państwowych.

Mechaników przeniesionych w czasowy stan spoczynku można w razie, gdy odzyskają pełną zdolność do służby, przyjąć do niej napowrót

w przeciągu następnych pięciu lat, licząc od chwili przejścia w stan spoczynku, i to z zaliczeniem do dawniejszej klasy starszeństwa służbowego, przy czem jednak co do posunięcia do wyższych poborów nie uwzględni się czasu przepędzonego w stanie spoczynku. Niezgodzenie się na ponowne zatrudnienie w służbie pociąga za sobą te same skutki co rezygnacya ze służby. Po upływie wymienionego terminu winno nastąpić przeniesienie w stały stan spoczynku.

§ 24.

Postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108, dotyczące udzielania przez państwo zaopatrzenia ustanowionym za dekretem poczmistrzom, pocztowym urzędnikom pomocniczym i manipulantom przy pocztach i telegrafach, będą mieć analogiczne zastosowanie także do mechaników, z uwzględnieniem postanowień poniżej podanych (§§ 25. do 28.).

§ 25.

Podstawy emerytury dla wymiaru bieżących poborów emerytalnych oraz wkładek mechaników, które mają być uiszczane na cele zaopatrzenia, ustanawia się w sposób następujący:

Klasa starszeństwa służbowego	Podstawa emerytury
I	1250
II	1400
III	1550
IV	1700
V	1850
VI	2000
VII	2200
VIII	2400
IX	2600
X	2800
XI	3000
XII	3200

Przy wymiarze innych poborów zaopatrzenia i odpraw (§ 2., lit. b do f, względnie § 15. i § 17. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108), należących się mechanikom oraz osobom przez nich osieroconym, należy podstawy emerytury zniżyć o dziesięć procent.

§ 26.

Prawidłowe pobory emerytalne mechanika nie mogą być wymierzone w kwocie niższej od 800 K.

§ 27.

Wymiar pensji wdowich wynosi:

- a) dla wdów po mechanikach I. do VIII. klasy starszeństwa służbowego 800 K;
- b) dla wdów po mechanikach IX. do XI. klasy starszeństwa służbowego 1000 K;
- c) dla wdów po mechanikach XII. klasy starszeństwa służbowego 1200 K.

§ 28.

Mechanikom można na ich prośbę policzyć dodatkowo czas służby, odbytej faktycznie w charakterze aspirantów na mechaników, przyczem stosowane być mają w sposób analogiczny postanowienia, wydane w §§ 3. i 25. rozporządzenia Minister-

stwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108, co do pomocniczych urzędników pocztowych płci męskiej.

Czas służby wojskowej, przebyty przez mechaników względnie aspirantów na mechaników podczas pełnienia cywilnej służby państwowej celem dopełnienia ustawowej służby wojskowej prezencyjnej, będzie uwzględniony bez uiszczania dodatkowych dopłat przy obliczaniu czasu służby, nadającego się do policzenia pod względem wymiaru poborów emerytalnych.

Mechanikom, zamianowanym na podstawie certyfikatu w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, policzy się bez dalszej dopłaty czas ich czynnej służby wojskowej bez względu na to, czy przejście z niej nastąpiło bezpośrednio lub pośrednio.

Przyrzeczenie.

Wobec tego, że przyjęto Pana jako aspiranta na mechanika c. k. Zakładu poczt i telegrafów, przyrzeknie Pan, że będzie Pan sumiennie pełnił obowiązki, połączone z Jego służbą a szczegółowo przepisane, że będzie Pan chętnie stosował się do ustaw i do poleceń, wydawanych Mu przez Jego przełożonych, oraz wiernie przestrzegał tajemnicy urzędowej.

„Do tego, co mi obecnie odczytano a co zrozumiałem jasno i należycie, powinieć i chcę wiernie stosować się.“

.....
(Podpis składającego przyrzeczenie.)

Powyższe przyrzeczenie złożono dnia dzisiejszego w naszej obecności.

....., dnia 19 ..

.....
(Podpis świadka.)

.....
(Podpis kierownika urzędu pocztowego.)

Nr.

Przysięga służbowa.

Złoży Pan przysięgę Panu Bogu Wszechmogącemu i będzie Pan ślubował na honor i uczciwość, iż dochowa Pan niezłomnej wierności i posłuszeństwa Najjaśniejszemu Księciu i Panu, Franciszkowi Józefowi Pierwszemu, z Bożej łaski Cesarzowi austriackiemu, Apostolskiemu Królowi węgierskiemu, Królowi czeskiemu, dalmatyńskiemu, kroackiemu, sławońskiemu, galicyjskiemu, lodomeryjskiemu i illyryjskiemu, Arcyksięciu austriackiemu itd. itd. a po Nim Jego dziedzicom, pochodzącym z Jego rodu i krwi.

Przysięgnie Pan, że będzie Pan niezłomnie przestrzegał ustaw zasadniczych Państwa, że będzie Pan sumiennie pełnił obowiązki połączone z Jego urzędem a szczegółowo przepisane, przytem zaś miał zawsze na względzie jak największą korzyść dla służby Jego c. i k. Mości oraz Państwa, że będzie Pan chętnie stósował się do ustaw i poleceń, wydawanych Mu przez Jego przełożonych, i wiernie przestrzegał tajemnicy urzędowej.

Prócz tego przysięgnie Pan, że ani nie należy Pan obecnie do żadnego towarzystwa zagranicznego o celach politycznych, ani też w przyszłości do towarzystwa takiego nie przystąpi.

„Do tego, co mi obecnie odczytano a co zrozumiałem jasno i należycie, powinienem i chcę stosować się wiernie.

Tak mi Panie Boże dopomóż!”

.
(Podpis składającego przysięgę.)

., dnia 19 . . .

Powyższą przysięgę złożono w dniu dzisiejszym w naszej obecności.

.
(Podpis świadka.)

.
(Podpis odbierającego przysięgę.)

Wyciąg

z ustawy z dnia 22. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 59, tyczącej się uregulowania stosunków osobistych i służbowych cywilnych funkcjonariuszy państwowych, należących do siły zbrojnej.

§ 5.

Każdy z cywilnych funkcjonariuszy państwowych zatrzymuje podczas pełnienia czynnej służby:

- a) celem własnego wykształcenia wojskowego w ciągu okresu, wyznaczonego ustawowo dla wykształcenia rekrutów;
 - b) z powodu peryodycznych ćwiczeń wojskowych;
 - c) w razie mobilizacji i
 - d) w razie powołania pospolitego ruszenia
- swoją cywilną posadę służbową i swój cywilny stopień służbowy.

Odbywanie takiej służby wojskowej nie stanowi przeszkody pod względem awansu w cywilnej służbie państwowej, ani też nie powoduje przerwy pięciolecia, którego upływ jest wymagany dla postąpienia na wyższy stopień płacy.

Podczas czynnej służby wojskowej, pełnionej celem odbycia ustawowej służby prezencyjnej, zatrzymuje każdy cywilny funkcjonariusz państwowy cywilną posadę służbową tej samej kategorii i tej samej rangi, jednak pięciolecie, którego upływ jest warunkiem do postąpienia na wyższy stopień płacy, ulega przez to przerwie, z wyjątkiem czasu trwania mobilizacji wspomnianej pod c.

Rok wojenny po myśli § 10. ustawy z dnia 27. grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 158) nadaje się wprawdzie do wliczenia do ogólnego czasu służby, jednak nie do pięciolecia, wymaganego dla uzyskania wyższych poborów w czynnej cywilnej służbie państwowej.

Zasady, podane co do pięciolecia, znajdują analogiczne zastosowanie także pod względem uzyskania innych polepszeń poborów, zależnych od upływu pewnego czasu (na przykład dodatków dziesięcioletnich).

Wyciąg

„z Regulaminu służbowego dla urzędników i sług, podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu“.

(Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 28. listopada 1852, ogłoszony reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. rozp. Nr. 100 z r. 1852.)

§ 14.

Urzędnicy i słudzy są odpowiedzialni za ściśle stosowanie się do przepisów służbowych i instrukcji dla nich wydanych.

Są oni obowiązani, wykonywać powierzone sobie czynności sumiennie i zgodnie z ustawami, oraz stosować się do wszelkich zarządzeń swych przełożonych, wydawanych w sprawach urzędowych.

Zarządzenia, które mogłyby pociągnąć za sobą odpowiedzialność urzędników podwładnych, należy ile możności wydawać na piśmie.

§ 15.

Urzędnicy i słudzy winni ściśle przestrzegać tajemnic urzędowych, nawet gdyby one doszły tylko ustnie do ich wiadomości, a zobowiązanie to ciąży na nich nawet po wystąpieniu ze służby państwowej.

§ 16.

Dopóki urzędnicy i słudzy istotnie zostają w służbie lub otrzymują jakiś emolument z kasy państwowej, nie wolno im ogłaszać w gazetach zażaleń przeciw zarządzeniom przełożonych lub innych stosunków, wynikających ze związku służbowego.

§ 17.

Od każdego urzędnika i sługi państwowego wymaga się, aby także w życiu prywatnym zachowywał się stosownie do swego stanowiska i swej godności.

§ 18.

Urzędnikom i sługom zabrania się najsurowiej przyjmowania podarunków w sprawach urzędowych.

§ 19.

Urzędnicy i słudzy nie mogą poświęcać się ani brać udziału w takim zajęciu ubocznym lub przedsiębiorstwie jakiegobądź rodzaju, które

1. już z powodu swej natury lub ze względu na stanowisko urzędnika lub sługi mogłoby uzasadnić obawę stroniczości przy sprawowaniu urzędu lub służby, albo któreby

2. nie zgadzało się z przyzwoitością lub z zewnętrzną godnością urzędników i sług lub ze stopniem służbowym pierwszych, wreszcie któreby

3. zabierało urzędnikowi lub słudze czas ze szkodą dla dokładnego spełniania obowiązków zawodowych.

O dopuszczalności zajęcia ubocznego dla urzędnika lub sługi rozstrzyga bezpośredni przełożony w urzędzie z zastrzeżeniem rekursu do władzy wyższej.

§ 23.

Każdy urzędnik i sługa jest obowiązany w miarę swych sił i bez preleńsi do osobnego wynagrodzenia spełniać te nadzwyczajne czynności, jakieby ze względów służbowych oraz z osobliwszych przyczyn były mu obok zwyczajnych obowiązków na jakiś czas poruczone przez przełożonego; w tym względzie wolno mu tylko odwołać się do wyższej władzy, które to odwołanie nie ma jednak skutku odwołczego.

§ 24.

Każdy urzędnik jest obowiązany, nie tylko zгодzić się za wynagrodzeniem ustawowych kosztów podróży i dyet lub za przyznaniem wyznaczonych kwot ryczałtowych na czasowe zatrudnienie na innym miejscu, a nie tam, gdzie ma posadę, lecz także może on być, gdyby względy służbowe tego wymagały, przeniesiony stale na inne miejsce służbowe za zwrotem ustawowych kosztów przesiedlenia.

§ 25.

Wyjawszy przypadki choroby, którą należy niezwłocznie podać do wiadomości przełożonych i wedle okoliczności należyście udowodnić, nie wolno urzędnikowi lub słudze uchylać się bez szczególnego pozwolenia (urlopu) od urzędu lub służby.

Kto może udzielać takiego pozwolenia stosownie do czasu jego trwania i jakie okoliczności trzeba w tym celu wykazać, o tem stanowią szczególne przepisy służbowe.

§ 26.

Jeżeli urzędnik albo sługa prosi o urlop na dłużej niż na kwartał, i urlop ten otrzyma, w takim razie (wyjawszy przypadek należyście udowodnionej choroby lub ważnych względów służbowych) nie pobiera on po upływie tego kwartału aż do ponownego wstąpienia do służby płacy względnie wynagrodzenia. Wyjątki od tego pravidła wymagają Najwyższego zezwolenia.

§ 27.

Urzędnik, który ma obowiązek składania rachunków lub który pełni służbę przy kasie, nie może z reguły rozpocząć nawet udzielonego mu urlopu, jeżeli nie wykaże, po uprzednim przeprowadzeniu skontra kasy i likwidacji, należytego stanu i prawidłowego oddania kasy lub materiałów, zostających pod jego zarządem.

Na zwolnienie od tego obowiązku potrzeba zezwolenia Ministerstwa (wyjawszy przypadki nagłe, w których można zadowolić się złożeniem stosownego zabezpieczenia).

§ 28.

W każdym dekrete, zawiadamiającym o udzieleniu urlopu, należy podać chwilę, od której udzielony urlop ma się zacząć.

Oddalenie się z urzędu lub służby bez udowodnienia choroby lub bez otrzymania urlopu, tudzież wszelkie nieusprawiedliwione przekroczenia tego ostatniego, karać należy jako występki służbowy.

Gdyby urzędnik albo sługa, nie udowodniwszy choroby i bez urlopu, nie jawił się w urzędzie przez ośm dni lub gdyby w przeciągu dni czternastu po upływie urlopu nie powrócił do służby, w takim razie odciągnie mu się płacę za każdy dzień opuszczony.

§ 90.

Urzednicy i sludzy odpowiadają za szkodę, wynikłą w urzędzie lub służbie z ich winy (zwłaszcza przez przekroczenie lub zaniedbanie ich instrukcyi służbowej) i są obowiązani do jej zwrotu.

Jeżeli szkoda wynikła z winy kilku osób, wówczas każda z nich odpowiada za część szkody, spowodowaną przez jej zawinienie. Jeżeli nie można stwierdzić udziału poszczególnych osób w zrzędzonej szkodzie, albo jeżeli wyrządzono szkodę umyślnie, natenczas odpowiadają wszyscy za jednego a jeden za wszystkich.

§ 91.

Z reguły nie można pozywać urzedników i slug przed sądami cywilnymi z powodu ich czynności urzędowych; sędzia cywilny musi więc natychmiast odrzucić każdą tego rodzaju skargę przeciw nim wniesioną.

Wyjątek zachodzi tylko w tym wypadku, jeżeli strona otrzyma od właściwej władzy administracyjnej lub karnej wyraźne pozwolenie udania się na drogę prawa przeciw urzednikowi lub sludze z powodu jego czynności urzędowej.

§ 92.

Pretensye rządu (Skarbu) do urzedników lub slug, wynikające jedynie ze stosunku służbowego, należy załatwiać w drodze administracyjnej. To samo stosuje się do podobnych pretensyi przeciw państwu.

§ 93.

Przepis powyższy stosuje się przeto nie tylko do pretensyi odnoszących się do należności urzędników lub służ albo członków ich rodziny (np. płacy, wynagrodzenia, emerytury, zaliczek, kosztów podróży itd.), lecz wogóle do wszystkich pretensyi państwa do urzędników i służ oraz pretensyi tych ostatnich do państwa, o ile one są oparte na stosunku służbowym.

§ 94.

Władze sądowe są przeto obowiązane pozwolić na zasadzie takich orzeczeń administracyjnych zabezpieczenia lub egzekucyi.

§ 95.

Nawet bez pośrednictwa sądu może dotycząca władza administracyjna zarządzić w celu ściągnięcia lub zabezpieczenia pretensyi skarbu, wynikających ze stosunku służbowego, potrącenia z płacy, wynagrodzenia lub innych poborów urzędników i służ

i uzyskać je od kas bezpośrednio albo za pośrednictwem ich władz przełożonych.

§ 96.

Potrącenia te nie mogą w niczem doznać naruszenia wskutek zajęć lub odstąpień uzyskanych już przedtem przez strony prywatne, skutkiem czego strony prywatne mogą dochodzić swych praw według obowiązujących w tym względzie szczególnych przepisów tylko co do tej części płacy, wynagrodzenia lub emerytury, której wypłata nie uległa wstrzymaniu.

§ 97.

Potrącenie z alimentacyi nie może mieć miejsca nawet na rzecz skarbu.

§ 98.

Spadku po urzędniku lub służce, który wobec Skarbu państwa miał obowiązek składania rachunków, nie można przyznać spadkobiercom bez zgody dotyczącej władzy administracyjnej, chyba w toku postępowania egzekucyjnego.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 21. stycznia 1909.

Treść: № 12. Rozporządzenie, dotyczące protokołu egzaminacyjnego przy egzaminach kancelaryjnych, egzaminach kancelaryjnych zastępczych i egzaminach na prowadzących księgi gruntowe.

12.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 14. stycznia 1909,

dotyczące protokołu egzaminacyjnego przy egzaminach kancelaryjnych, egzaminach kancelaryjnych zastępczych i egzaminach na prowadzących księgi gruntowe.

Na podstawie § 99. ustawy o organizacji sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217 rozporządza się:

§ 42. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 170 (rozporządzenia o służbie kancelaryjnej) przestanie obowiązywać w swem dotychczasowem brzmieniu z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia i będzie opiewał w przyszłości w sposób następujący:

§ 42.

Co do egzaminu należy prowadzić książkę protokółową według dołączonego wzoru /.. Poszczególne pytania, stawianych przez komisarzy egzaminacyjnych, nie należy zapisywać. Przy egzaminie nie używa się protokółanta.

Jeżeli kilka komisji egzaminacyjnych urzęduje równocześnie, można prowadzić książkę protokółową w kilku egzemplarzach. Jeżeli książka ta ma być używana przez kilka lat, wówczas bieżące numerowanie w przedziałkach 1. do 5. winno w każdym roku zaczynać się na nowo.

Jeżeli z powodu niepomyślnego wyniku egzaminu pisemnego nie dopuszczono kandydata do egzaminu ustnego, wówczas należy to wpisać do książki protokółowej z odpowiednią uwagą.

W przypadku, o którym mowa w § 41., ustęp ostatni, należy poświadczyć wynik egzaminu w dwóch następujących po sobie przedziałkach poprzecznych osobno co do drugiego i co do pierwszego egzaminu kancelaryjnego.

Holzknicht wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. stycznia 1909.

Treść: (№ 13—16.) 13. Rozporządzenie, którem reguluje się na nowo kwotę nadającego się do fasyonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego dla dziekanatów grecko-katolickiej archidiecezyi lwowskiej. — 14. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Kuczerów do okręgu Sądu powiatowego w Wyszkwowie. — 15. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu dla spraw kredytu przemysłowego. — 16. Rozporządzenie, dotyczące wymiany obligacyi jednolitej renty, opiewających na okaziciela a należących do wyższych kategorii kwot, na takie same obligacye po 100 K (50 zhr.).

13.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty i Ministerstwa skarbu z dnia 14. stycznia 1909,

którem reguluje się na nowo kwotę nadającego się do fasyonowania wydatku, na prowadzenie urzędu dziekańskiego dla dziekanatów grecko-katolickiej archidiecezyi lwowskiej.

Zmieniając częściowo rozporządzenie z dnia 19. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 107, ustanawia się kwotę wydatków dziekańskich, które w zeznaniach, składanych według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należy uznać za wydatek, dla dziekanatów grecko-katolickiej archidiecezyi lwowskiej począwszy od dnia 1. stycznia 1909 na kwotę 160 K, a to niezależnie od zbadania kwestyi, czy odnośnemu proboszczowi, któremu poruczono prowadzenie spraw dziekańskich, należy się w ogóle w myśl powołanej ustawy uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego, względnie z państwowej dotacyi tegoż funduszu.

Jorkasch wlr.

Kanëra wlr.

14.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. stycznia 1909,

dotyczące przydzielenia gminy Kuczerów do okręgu Sądu powiatowego w Wyszkwowie.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59 wydziela się gminę Kuczerów z okręgu sądowego Buczowice i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego w Wyszkwowie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. kwietnia 1909.

Holzknicht wlr.

15.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 20. stycznia 1909,

dotyczące utworzenia c. k. Urzędu dla spraw kredytu przemysłowego.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłoświej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia

26. grudnia 1908 na utworzenie Urzędu dla spraw kredytu przemysłowego, podporządkowanego wprost Ministerstwu robót publicznych jako organ wykonawczy.

Wickenburg wkr.

16.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. stycznia 1909,

dotyczące wymiany obligacji jednolitej renty, opiekujących na okaziciela a należących do wyższych kategorii kwot, na takie same obligacje po 100 K (50 zlr.).

Postanowienie, zawarte w § 1. obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. marca 1869, Dz. u.

p. Nr. 29, według którego obligacje jednolitej renty, opiekujące na okaziciela, wymienia się na takie same obligacje, należące do niższej kategorii kwot, jedynie aż do granicy 200 K (100 zlr.), uchyla się z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

W przyszłości będzie się zatem wymieniać opiekujące na okaziciela obligacje po 20.000 K (10.000 zlr.), 2000 K (1000 zlr.), i 200 K (100 zlr.) także na obligacje po 100 K (50 zlr.) tego samego rodzaju i z tym samym terminem oprocentowania za pobraniem przypadającej do uiszczenia należności blankietowej i przy ewentualnem wyrównaniu odsetek.

Jorkasch wkr.

Rok 1909.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 31. stycznia 1909.

Treść: (№ 17—19.) 17. Obwieszczenie, dotyczące analogicznego zastosowania poszczególnych postanowień obwieszczenia z dnia 6. marca 1869, oraz postanowień obwieszczenia z dnia 4. września 1872, do obligacyi państwowej pożyczki loteryjnej z roku 1860, do zapisów długu kolei państwowych i do kolejowych obligacyi pierwszeństwa, które państwo przyjęło do spłacenia z własnych funduszów. — 18. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Pisweg do okręgu Sądu powiatowego w Gurk w Karyntyi. — 19. Rozporządzenie, zmieniające częściowo przepisy wykonawcze, dotyczące postępowania przekazowego z opodatkowaniem piwem, wódką, olejem mineralnym i cukrem.

17.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1908,

dotyczące analogicznego zastosowania poszczególnych postanowień obwieszczenia z dnia 6. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 29, oraz postanowień obwieszczenia z dnia 4. września 1872, Dz. u. p. Nr. 136 do obligacyi państwowej pożyczki loteryjnej z roku 1860, do zapisów długu kolei państwowych i do kolejowych obligacyi pierwszeństwa, które państwo przyjęło do spłacenia z własnych funduszów.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 6. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 29, o ile odnoszą się do zapisywania względnie przepisywania i wypisywania obligacyi renty (§ 1., ustęp 1. i 5.), tudzież postanowienia obwieszczenia z dnia 4. września 1872, Dz. u. p. Nr. 136 mają w przyszłości stosować się analogicznie także do obligacyi państwowej pożyczki loteryjnej z roku 1860, do zapisów długu kolei państwowych i do kolejowych obligacyi pierwszeństwa,

które państwo przyjęło do spłacenia z własnych funduszów.

Jorkasch wlr.

18.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1909,

dotyczące przydzielenia gminy Pisweg do okręgu Sądu powiatowego w Gurk w Karyntyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59 wydziela się gminę Pisweg z okręgu Sądu powiatowego St. Veit i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego w Gurk.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1909.

Holzkmnecht wlr.

19.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 29. stycznia 1909,**

zmieniające częściowo przepisy wykonawcze, dotyczące postępowania przekazowego z opodatkowaniem piwem, wódką, olejem mineralnym i cukrem.

W porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu zmienia się rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. października 1906, Dz. u. p. Nr. 207 w sposób następujący:

Ustęp czwarty będzie opiewał:

„W tym wypadku ma dotyczące przedsiębiorstwo transportowe zwrócić przesyłkę wraz z wygotowaną pierwotnie kartą przejścia, w której nagłówku podać należy we formie wyciągu treść pisemnego zarządzenia wysyłającego, napowrót do obszaru krajów, z którego posyłka pochodzi a wysyłający ma ją w niezmienionej jakości i ilości dostawić do pierwotnego urzędu wysyłkowego, oddając równocześnie unikat karty przejścia.“

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Jorkasch wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 4. lutego 1909.

Treść: № 20. Patent cesarski, dotyczący rozwiązania sejmu karyntyjskiego.

20.

Patent cesarski z dnia 2. lutego 1909,

dotyczący rozwiązania sejmu karyntyjskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski, Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenemsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy Księstwa karyntyjskiego jest rozwiązany i należy zarządzić nowe wybory do tegoż sejmu.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 2. lutego tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Georgi wkr.

Żátek wkr.

Jorkasch wkr.

Holz knecht wkr.

Pop wkr.

Abrahamowicz wkr.

Haerdtl wkr.

Schreiner wkr.

Mataja wkr.

Kanéra wkr.

Wickenburg wkr.

Forster wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1869 za 6 K — h	Rocznik 1889 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1870 " 2 " 80 "	" 1890 " 5 " 40 "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1871 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1892 " 10 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1893 " 6 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1894 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1875 " 4 " — "	" 1895 " 7 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1876 " 3 " — "	" 1896 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1898 " 6 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1899 " 10 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1900 " 7 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1901 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1882 " 6 " — "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1883 " 5 " — "	" 1903 " 9 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1905 " 6 " — "
" 1866 " 1 " 40 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1906 " 12 " — "
" 1867 " 1 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1907 " 13 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1908 " 9 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 11. lutego 1909.

Treść: *M* 21. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, oraz objaśnień do taryfy celnej i spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908.

21.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 10. lutego 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej i spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115 na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełniają się względnie zmieniają się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W § 14., A, l. 2., a) i b) przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy zamiast „50 K“ umieścić „55 K“.

II. Co do objaśnień.

W ustępie 2. uwagi 2. do Nru 23. należy po słowie „pszenica strychninowa“ zamiast „Nr. 622.“ wstawić: „Nr. 630.“

W uwadze do Nru 26. (owies strychninowy) należy „Nr. 622.“ przemienić na „Nr. 630.“

W uwadze 4. do Nru 62. należy zamieścić następujący odsyłacz jako ustęp siódmy:

Preparaty ostrawki lekarskiej (służące jako środki tępienia szczurów i myszy), Nr. 630.

W uwadze 6. do Nru 82. należy wykreślić ostatnie trzy wiersze i zastąpić je następującym postanowieniem:

Impregnowane odpadki gąbek do tępienia szczurów, myszy itp., Nr. 630.

W uwadze 2. do Nru 87. należy wstawić jako ustęp drugi:

Sprowadzanie bakcyli Löfflera na myszy dozwolone jest tylko za zezwoleniem władzy politycznej I. instancyi.

Uwagi do Nrów 285., 290., 294., 296., oraz uwagi ogólne do Nrów 298. i 299., wreszcie uwagi do Nrów 298., 299. i 300. należy zmienić w sposób następujący:

Nr. 285.

Uwagi 1. (1) Za tektury uważa się masę papierową, składającą się przeważnie z surowych włókien o niewielkiej czystości, której nadano kształt grubych arkuszy lub tablic. Stosownie do sposobu wyrabiania odróżnia się tektury czerpane, składane lub klejone.

(2) Wyrób tektur czerpanych odbywa się w podobny sposób, jak wyrób papieru czerpanego; tektury te mają przeważnie niejednorodną grubość i szorstką powierzchnię.

(3) Tektura składana składa się z pewnej liczby cienkich warstw papierowych, położonych na sobie w stanie niezupełnie wysuszonym, które następnie sprasowano i wysuszo jako wspólną całość.

(4) Tektury klejone (tektury przednie, kartony) wyrabia się przez połączenie gotowych (suchych) arkuszy papierowych za pomocą środka lepiącego (przeważnie klejstru z klejem).

(5) Tektury tego numeru mogą być także słabo wygięte albo dla zapobieżenia wystrzępieniu zaokrąglone na brzegach lub zaopatrzone klamrą blaszaną.

2. (1) Do ordynarnych tektur Nru 285. *a* należą te wszystkie tektury czerpane lub składane, które wskutek swego materiału lub sposobu obróbienia są szorstkie, gąbczaste, kruche i które posiadają znacznie mniejszą twardość, wytrzymałość i sprężystość aniżeli inne tektury tego numeru. Tektury składane będą traktowane według Nru 285. *a* także wówczas, jeżeli zewnętrzne ich warstwy są białe lub w masie (także różnobarwnie) barwione i nie mają tej samej jakości i barwy, co wewnętrzne warstwy pośrednie. Także tektury barwione w masie, tudzież tektury ordynarne, sporządzone z rozmaitych składanych warstw materii barwionych w masie należą tutaj.

(2) Surowa tektura szmaciana (surowa tektura dachowa) jest to tektura, sporządzona ze szmat, niejednokrotnie także pofalowana (zebrowata), ciemnoszara, miękka, włosista, filcowata, o wielkiej zdolności wchłaniania, która przychodzi w handlu w zwojach i służy do wyrobu tektur asfaltowych i namazionych. Różni się ona od zwyczajnych tektur szarych lub introligatorskich oraz tektur drzewnych tem, iż te ostatnie są jasnoszare, białe lub brunatne, twardsze i o mniejszej zdolności wchłaniania a nadto posiadają o wiele większy ciężar gatunkowy.

(3) Tektura ze słomy jest to krucha, żółta tektura, składająca się z jednolitego materiału (materiału słomianego), na której powierzchni dostrzec można często kawałki słomy.

Do Nru 285. *a* należą dalej:

(4) Tektury filtrowe (grube tafle z masy ze szmat bawełnianych także z nieznaczną przymieszką asbestu); wyroby papierowe wszelkiego rodzaju w formie tektur lub z składanych warstw papierowych; drzewo patentowane (masa podobna do drzewa, wyrobiona ze starych lin i innych roślinnych materii włóknistych do pokrywania dachów, wykładania w tafle, wykładania kotłów parowych itp.); tektura patentowana z naparzonego materiału drzewnego (naśladowana tektura skórzana).

(5) Tektury ordynarne, napojone pokostem olejnym (do celów budowlanych itp.) należą do Nru 286; te zaś, które następnie powleczone farbą, gipsem, barytem etc., zadrukowano we wzory, linie itp., albo drogą prasowania zaopatrzone w kreski, kratki lub inny deseń należą do Nru 285. *c*.

(6) W razie wątpliwości, czy ma się do czynienia z tekturą lub papierem do pakowania, należy wyroby tego rodzaju, których ciężar wynosi 300 *g* lub więcej na metr kwadratowy, ekspedycywać jako tektury, zaś wyroby o mniejszym ciężarze jako papier pakunkowy.

(7) Wyjątkowo mogą urzędy celne główne ekspedycywać dla znanych wytwórców papy da-

chowej tekturę surową do wyrobu tektury dachowej o wadze metra kwadratowego poniżej 300 *g* jako tekturę ordynarną Nru 285. *a*, z zastrzeżeniem okolicznościowej kontroli przez najbliższy organ celny lub organ straży skarbowej, który otrzyma odpowiednio wiadomienie. Użycie sprawdzonego w ten sposób papieru pakunkowego do innych celów prócz do wyrobu papy dachowej jest wzbronione.

3. (1) Gładkie tektury do prasowania i tektury błyszczące (Nr. 285. *b*) są to tektury gęste, sprężyste, zazwyczaj składane z kilku warstw, przeważnie zabarwione żółto lub brunatnie, wyrobione z czystej jednolitej masy (w głównej części ze szmat), którym nadano nadzwyczajną gładkość, dochodzącą do politeru. Na równi z nimi postawione będą wszystkie gładkie tektury, czerpane lub składane z jednolitego czystego materiału, które posiadają zbity przekrój, tudzież tak zwane tektury twarde, którym nadano szczególną twardość zarówno przez nader silne prasowanie jak i przez pewne dodatki, tak n. p. tektury ogniowe (szara tektura używana w podobny sposób, jak tektura do prasowania), tektura żelazna (*Carton de fer*), także wygięta, używana przy budowie wozów kolejowych, tektura skórzana, tektura olejna (gęsta, jednolita), dalej masa papierowa w taflach, nielakierowana. Tutaj należą także te gęste materiały w rodzaju tektury, które składają się z celulozy preparowanej solami metalowymi i spojonej przy wysokim ciśnieniu. Przychożą one nieobrobione w handlu w postaci płyt w stanie bielonym (jasnoszarym) lub zabarwionym (czerwonym, czarnym itd.) pod nazwą: włókna wulkan, stabilit, parkesin itd.

(2) Tektury łupkowe (Nr. 285. *b*) są to tablice papierowe, wyrobione z mocnej, cienkiej, gładkiej tektury, przy użyciu pokostu z oleju lnianego i farby olejnej, do której dodano sadzy i proszku pumekowego; mogą one być także pocięte w kształcie tabliczek rachunkowych, lecz nie liniowane. Tabliczki te liniowane albo oprawione, Nr. 300.

(3) Tektury asbestowe, zwane także tekturami dachówkowymi, Nr. 401.

4. (1) Do kartonów przednich (używanych na bilety wizytowe, karty pocztowe, karty z widokami, do robót kartonowych, celów fotograficznych etc.) należą zarówno satynowane, kartony pojedyncze, grube papiery, które jako takie opuszczają maszynę do wyrobu papieru, jak i kartony klejone (składane), składające się z naklejonych jeden na drugim arkuszy papieru (także papieru pakunkowego) albo z warstw pośrednich z papieru gorszej jakości i naklejonego na nich papieru wyżej oclonego z wyjątkiem papieru złotego i srebrnego. Do przednich kartonów należy dalej zaliczyć tektury wszelkiego rodzaju, pociągnięte następnie farbą etc. po jednej stronie lub po obu stronach (z wyjątkiem tektury malarzkiej, zob. Nr. 289.), zaopatrzone deseniem morskim, zadrukowane w linie lub inne wzory lub polakierowane albo którym przez prasowanie nadano deseń na powierzchni. Odcisków sita drucianego lub filcu markującego nie należy uważać za prasowanie.

(2) Papiery kartonowe o wadze metra kwadratowego poniżej 200 *g*, nie kreskowane, Nr. 289., te same kreskowane, Nr. 290. *a*.

(3) Co do odróżniania pojedynczych kartonów od papieru rysunkowego i papieru nie wymienionego szczegółowo zobacz Nr. 289.

Nr. 290.

Ustęp 5. uwag do Nru 290. należy wykreślić.

Nr. 294.

Uwagi. 1. Tutaj należy: prawdziwy papier złoty i srebrny (pociągnięty farbą jak okrą, bielą ołowną etc. i gumą albo rozczynem kleju i obłożony prawdziwym złotem lub srebrem listkowem, następnie zaś wygładzony pomiędzy walcami); nieprawdziwy papier złoty i srebrny (powleczony proszkiem brązowym, rozziartym w kleju); papier obłożony listkami metalowymi lub papier złożony na brzegach, tudzież wszelki papier, zaopatrzony ozdobami ze złota, srebra lub brązu na tle białem lub kolorowem, gładki lub prasowany w całych arkuszach, o ile nie przedstawia się jako wyrób masowy fabrykacji drukowanych obrazów lub nie podpada pod Nr. 298.

2. (1) Papier złoty i srebrny, nie osłonięty, nie naciągnięty, w paskach odgraniczonych po obu stronach prostolinijnie, także w zwojach, nie jest wyłączony od ekspedycyowania według Nru 294.

(2) Dalej należą do Nru 294. wszystkie papiery przekłuwane, sztanconwane, podziurkowane, także tektury, papiery do pakowania i papiery pstre, z wyjątkiem adamaszku bibułowego, w całych arkuszach, jak papier kanwowy (papier do haftowania lub wyrobu patynek), poprzębijany w formie krat do haftów etc.; papiery koronkowe w arkuszach (powybijane na wzór koronek lub z brzegiem tego rodzaju), także takie same papiery listowe etc.

(3) Karty zakardowe, Nr. 300 a 3.

(4) Papier kanwowy, fasonowany albo z drukowanymi wzorami do haftowania, Nr. 299. a.

(5) Paski do szaf, tudzież wszelkie paski z papieru koronkowego i w t. p. sposób wytłaczanego, Nr. 299. a.

(6) Papier monotype, Nr. 300. a 3.

(7) Mocny papier z wybitymi wielkimi dziurkami do przenoszenia jedwabników nie będzie zaliczany do papierów przekłuwanych, lecz ekspedycyowany stosownie do jakości papieru.

(8) Garnitury komórek z papieru do hodowli jedwabników, zob. Nr. 2. do Nru 300.

Nr. 296.

Uwagi. 1. (1) Do Nru 296. należą te wszystkie papiery, których nie wyliczono w taryfie imienne ani też nie przydzielono do pewnego numeru taryfy w drodze uwag do poszczególnych numerów tej klasy, bez względu na to, czy są one surowe, bielone, barwione w masie (także marmurkowane w masie), klejone lub nieklejone, a w szczególności:

(2) Papier, papier listowy, pocięty jedynie na arkusze, także zginany; papier drukowy (nieklejony papier drukowy na książki lub dzienniki); papier klosetowy, także pocięty, lecz nie zginany, nie podziurkowany i nie w kartonach; papier do kopiowania (do odbijania pisma), nie preparowany chemicznie; papier do

igieł; papier przeciw rdzy czyli papier grafitowy (papier preparowany proszkiem grafitowym, służący do ochrony przeciw rdzy) i inne tym podobne papiery z wybicciem metalowem; welna papierowa (paski papierowe wszelkiego rodzaju do opakowania owoców stołowych itp.); papier do pakowania składany z kilku warstw; papier do pisania (papier kancelaryjny, konceptowy, do maszyn pisarskich itp.); papier do pakowania, tudzież papier jedwabny o ciężarze poniżej 30 g na metr kwadratowy; bibułki do papierosów; te wszystkie rodzaje papieru w całych arkuszach lub w zwojach o szerokości powyżej 15 cm (także adjustowane w sposób używany w handlu, lecz nie w kartonach).

(3) Pod względem znamion, odróżniających papier pakunkowy wzgl. pergaminowy od papieru nie wymienionego szczegółowo, zob. uwagę 1. przy Nrze 287., oraz uw. przy Nrze 291. Do Nru 296. należy także papier aralien czyli tak zwany papier ryżowy, t. j. cienko krajany rdzeń drzewny do wyrobu sztucznych kwiatów, także barwiony.

(4) Papier, nie wymieniony osobno w zwojach o szerokości, wynoszącej 15 cm i mniej, Nr. 300.

(5) Papier barytowy itp. papiery powleczone farbami, Nr. 290.

(6) Papier listowy, papier do pisania itp. z złożonymi brzegami lub z obwódkami w rodzaju koronek, Nr. 294.

(7) Papier listowy, papier do pisania itp. tylko zadrukowany z wymienieniem firmy lub z innymi literami albo rycinami o charakterze handlowym, Nr. 298.

(8) Papier do druków artystycznych, Nr. 290.

(9) Bibułka do papierosów w arkuszach, powleczona rozczynem pokostu lub przykrojona do sprzedaży drobnej, adjustowana etc., Nr. 300.

(10) Bibułka do papierosów z odpadków tytoniowych (bibułka tytoniowa), Nr. 22.

2. Do Nru 296. a należą wszystkie gładkie rodzaje papieru, t. j. wszystkie rodzaje satynowane, półszorstkie lub szorstkie, nie wzorowane, nie wymienione osobno w taryfie, i to także wówczas, jeżeli są zaopatrzane ozdobami we formie druku wodnego (tak zwany papier singhaleski itp.), albo jeżeli przedstawiają linie, wytworzone już na drodze mokrej za pomocą sita lub filcu markującego.

3. (1) Do Nru 296. b należą papiery listowe, papiery do pisania itp. papiery z czarnymi lub kolorowymi liniami, kwadratami, punktami etc., kreskowane papiery do nut, papier zadrukowany w linie do kartek na wzory itp.; tudzież papier z przezroczystymi (tak zwanymi wodnymi) liniami, przez które wytwarza się pewien rodzaj pokreskowania.

(2) Drukowane podkładki do pisania (leniuszki), Nr. 300.

4. Do Nru 296. c należą papiery listowe i inne papiery osobno nie wymienione, również papiery pergaminowe i pakunkowe w wytłoczonymi deseniami, także monogramami, herbami, obwódkami itp. ozdobami, z wypukło prasowanymi liniami, arabeskami, deseniami w ro-

dzaju płótna lub materyi pikowej etc.; oraz papiery tego rodzaju, które za pomocą druku walcami lub prasą zaopatrzone w deseń szagrynowy, gufrowany, prążkowany, ziarnisty lub mrowy, z wyjątkiem papierów, podpadających pod Nr. 288 c (bibuła adamaszkowa) i Nr. 290. b (prasowany papier pstry); dalej papiery krepowe, t. j. takie, które wskutek osobnego urządzenia oskrubującego na walcach odbiorczych maszyny do wyrobu papieru otrzymały deseń pomarszczony, także krepowa wata opatrunkowa z papieru; faliste papiery pakunkowe ze słomy, prasowane falisto (do opakowywania flaszek etc.).

Uwagi ogólne do Nrów 298. i 299.

(1) Ze względu na różnorodne traktowanie celne, któremu podlegają obrazowe wytwory drukarskie Nrów 298. i 299. stosownie do sposobu wyrobu zwłaszcza w obrocie umownym, należy zwrócić uwagę na następujące znamiona rozmaitych sposobów powielania, istotne pod względem odróżnienia:

(2) Przez towary, wykonane drogą fotomechaniczną, rozumie się w ogólności zarówno fotografie (obrazy bromku srebra i chlorku srebra), wytworzone za pomocą pospiesznej maszyny do kopiowania, jak i te wyroby drukowe, które wytworzone na sposób znanych poprzednio procedurów (druk kamienny, metalowy) lecz za pomocą form drukarskich, przygotowanych drogą chemiczną przy użyciu fotografii, jak n. p. światłodruki, heliografiry, fotocynotypie, autotypie, fotolitografie etc. Jeżeli obraz płyty drukarskiej jest pogłębiony, jak przy miedziorytach i stalorytach, wówczas otrzymuje się tak zwane druki pogłębione (heliografiry, zwane także światłodrukami miedzianymi, fotografiry).

(3) Kopie (fotografie), sporządzone przy pomocy fotograficznej pospiesznej maszyny do kopiowania, są to obrazy srebrne, wytworzone przez wyświetlenie i wywołanie fotograficznych papierów bromku srebra lub chlorku srebra. Są one przeważnie matowe, ale także lśniące, o odcieniu czarnym, brunatnym, czerwonym etc. Powierzchnia obrazu przedstawia się pod lupą jako wytonowana spoiście. Takie obrazy srebrne bieleją po pokropieniu ich skoncentrowanym roztworem chlorku miedziawego lub cyanku czerwonego.

(4) Światłodruki (zwane także fototypią, heliotypią) są to obrazy podobne do fotografii, sporządzone na prasie do płaskiego druku przy użyciu tłustej farby. Za płytę drukującą służy wyświetlona (poddana kąpieli wodnej) warstwa żelatyny chromowej, znajdująca się na płycie szklanej. Światłodruki przedstawiają pod lupą nader delikatne, charakterystyczne, pomarszczone ziarenka, powiązane z sobą robaczkowato. Zwyczajny światłodruk jest jednobarwny i to albo na papierze białym, albo kolorowym (także lśniącym), przy użyciu farby drukarskiej, czarnej, brunatnej, niebieskawej lub o innym odcieniu.

(5) Do wyrobów drukowych o druku wgłębionym (heliografiry, fotografiry) zalicza się wyroby, wykonane na prasie miedziorytniczej. Można je poznać po tem, iż są one wydrukowane tłustą farbą i że farba zwłaszcza przy osobno stojących kreskach lub silnych częściach obrazu

przedstawia się jako widocznie wzniesiona nad papier. (Pochodzi to stąd, że zwilżony i silnie do kliszy przyciśnięty papier drukowy otrzymał farbę z wgłębionych części obrazu kliszy.) Cechę tę wykazują również całkiem wybitnie druki, sporządzone na prasie do druku płaskiego a przedstawiające przeważnie tylko litery.

(6) Autotypie są to obrazy w półtonach, drukowane zwyczajnie na prasie drukarskiej a rzadziej na prasie litograficznej. Przedstawiają one albo rozłożenie obrazu na punkty i kreski, używane drogą fotograficzną przez skrzyżowane linie (rygi), albo przy tak zwanej autotypii ziarnistej nieregularne punkty podobne do ziarna litograficznego. Otrzymuje się je przy pomocy tak zwanego przyrządu do rygowania t. j. płyty szklanej, na której są pociągnięte mniej lub więcej delikatne i blisko siebie stojące czarne linie w położeniu skrzyżowaniem (rygi), co przy użyciu lupy można dokładnie poznać po strukturze rygów.

(7) Fotolitografie są to obrazy linijne, wykonane na prasie do druku płaskiego. Za kliszę służy kamień litograficzny lub przedmiot zastępujący go (cynk, aluminium etc.), na którym za pomocą fotograficznego kopiowania wytwarza się rysunek gotowy do druku.

(8) Inne wytwory drukarskie, które stosownie do tego, czy są jedno-, dwu- lub więcejkolorowe podpadają pod Nr. 298. a lub b, są następujące:

(9) Litografie, t. j. pisma lub obrazy, drukowane tłustą farbą drukarską na prasie do druków płaskich z kamienia litograficznego lub materiału zastępującego go (jakoto cynku, aluminium [t. zw. algrafia], płyt z wapienia naciekowego itp.). Przedstawiają one częścią obrazy linijne (rysunek piórkim lub przedruk gawir kamiennych), częścią przycienienie, uzyskane przez ziarnowanie a pochodzące od kamienia etc. o powierzchni ziarnisto-chropawej (n. p. rysunek kredkowy). Ziarno przycienionych obrazów litograficznych jest więcej jędrne, oderwane, mniej lub więcej okrągłe, które można zatem pod lupą odróżnić od ziarna światłodruków;

(10) Drzeworyty, t. j. druki wgłębione, przeważnie jednobarwne, które wytwarza się za pomocą form drukarskich, ritych w drzewie (albo klisz z nich) na zwykłej prasie drukarskiej albo tyglowej prasie drukarskiej.

(11) Miedzioryty i staloryty, tudzież obrazy sztychowane, t. j. druki przeważnie jednobarwne, wytwarzane na prasie do miedziorytów (rodzaj prasy kalandrowej) przy pomocy grawirowanych, nacinanych lub wygrzanych płyt miedzianych lub stalowych i odznaczające się wypukłością farby nad papier, wspomnianą przy wyrobach drukowych o druku wgłębionym.

(12) Obrazy półwypukłe (relief), t. j. obrazowe wyroby drukarskie, wytworzone przez półwypukłe prasowanie bez użycia barw, należy ekspedycyować tak jak obrazy.

(13) Pod względem taryfowego traktowania wyrobów drukowych Nru t. 298. i 299. obowiązuje zasada, iż należy liczyć tylko farby, które na papier później nadrukowano, pociągnięto etc. Farby, którą papier przedstawia w masie, nie należy więc wliczać; przy papierze pstrym albo papierze złożym i srebrnym należy wziąć w rachubę przy taryfowaniu także farby papieru.

Nr. 298.

Uwagi. 1. (1) Druki, ogłoszenia i plakaty o różnobarwnym druku w tekście należy uważać za dwubarwne wzgl. wielobarwne.

(2) Druki, ogłoszenia i plakaty o wytłaczaniem, wyciskaniem piśmnie lub ozdobienu, Nr. 300. b 2.

(3) Druki, ogłoszenia itp., nadchodzące w kopertach, opakach etc., można oclić osobno; te same druki z wlepioną lub dającą się oddzielić kartą korespondencyjną należy oclić według jakości karty, o ile one same przez się nie podpadają pod pozycję, obłożoną wyższem cłem, albo o ile karta nie pozostaje w nieistotnym tylko stosunku do rozmiaru ogłoszenia (mianowicie przy zeszytych katalogach etc.).

2. (1) Do Nru 298. należą wszystkie poniżej wymienione przedmioty, wykonane na papierze lub tekturze (także składane z warstw) bez obrazów lub po części z obrazami, a w szczególności:

(2) Druki, jakoto papier do pisania lub tabele z wydrukowanymi rubrykami, literami itp., listy przewozowe, rachunki, kartki rachunkowe, spisy potraw, blankiety wekslowe, niewygotowane papiery wartościowe, świadectwa, papiery do korespondencji handlowej itp., które mają być wypełnione lub uzupełnione;

(3) Ogłoszenia, jakoto okólniki, opakowania papierowe, papiery z podaniem sposobu użycia pewnych przedmiotów, papiery reklamowe, prospekty, programy teatralne, rozkłady jazdy i książki z rozkładami jazdy kolei żelaznych i okrętów parowych austriackich, węgierskich i bośniacko-hercegowińskich, cenniki, książki reklamowe; okładki do książek i kalendarzy w całych arkuszach lub po części

(4) Zadrukowany papier do opakowania, który w żadnym kierunku nie przekracza 15 cm, Nr. 300.

(5) Etykiety i winiety, zob. uw. 3.

(6) Natomiast należy ekspedyować według Nru 647. bez pobrania cła:

Książki z rozkładami jazdy, rozkłady jazdy, plakaty (także z rycinami), druki taryfowe, taryfy związkowe, zestawialne bilety jazdy (także w zeszytach) i odnoszące się do nich spisy, wydawane przez przedsiębiorstwa komunikacyjne, prowadzone poza obrębem umownego obszaru celnego obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej; książki adresowe, szematyzmy, katalogi wystawowe i biblioteczne innych krajów, tudzież plakaty wystawowe, odnoszące się do wystaw, urządzanych poza umownym obszarem celnym; oficjalne peryodyczne katalogi książek (na przykład spis książek, które wyszły w niemieckim handlu księgarskim, *Bibliographie de la France, Catalogue de la librairie française* etc.), naukowe bibliografie co do poszczególnych gałęzi wiedzy, katalogi nakładowe i aukcyjne do użytku w handlu księgarskim (dzieł sztuki), tudzież spisy składowe gotowych sortymentów (to jest spisy składowe firm, które odstępują dzieła innych nakładców jedynie księgarzom) i katalogi składowe antykwary, wszystkie te przedmioty, o ile są wydawane przez osiadłych poza umownym obszarem celnym nakładców, księgarzy względnie handlujących dziełami sztuki; również katalogi i cenniki wszelkiego rodzaju, które nadchodzą pocztą w poszczególnych egzemplarzach (i to bez względu na wagę poje-

dynczych sztuk), dalej tak zwane pakiety kartkowe, dołączane do pakietów książkowych księgarzy, tudzież prospekty na książki (dzieła muzyczne) do rozpowszechnienia w handlu księgarskim (dzieł muzycznych), jednak tylko o tyle, o ile bywają przesyłane w pakietach pocztowych. Według Nru t. 647. należy również ekspedyować bez pobrania cła, jako pisma drukowe treści beletrystycznej, podręczniki podróże (przewodniki) i broszury, mające jedynie na celu zwrócenie uwagi na pewną okolicę przez opisanie jej przyrodzonej piękności, o ile nie przeważa część, obejmująca ogłoszenia, a także prospekty i broszury, odnoszące się do wystaw, urządzanych poza umownym obszarem celnym; podczas gdy inne publikacje dla przejeźdźnych, składające się w większym lub mniejszym stopniu z ogłoszeń a mające na celu zalecenie pewnego zakładu, miejsca kąpielowego etc., podpadają pod Nr. 298.

(7) Przy zeszytych drukach i ogłoszeniach, katalogach, cennikach, książkach reklamowych itp. nie uwzględnia się okładek z papieru także wówczas, jeżeli okładki te są ozdobione kilkubarwnymi obrazami, drukiem złotym i srebrnym albo jeżeli są wytłaczane; druki etc. w innych okładkach (piótnie introligatorskim, skórce, ceracie itp.) albo oprawne (z okładkami sztywnymi lub na pół sztywnymi), Nr. 300. Grzbiet i rogi z materiałów przednich nie wywierają jednak wpływu na taryfowanie. Jeżeli atoli oprawa, a przy drukach zeszytych (broszurowanych) okładka stanowi główną część składową, t. j. jeżeli oprawiono (zeszyto) tylko nieznaczną ilość kartek, jak n. p. przy spisach potraw, spisach win etc., wówczas należy przedsięwziąć oclenie według oprawy wzgl. według okładek.

(8) Cenniki, katalogi i inne druki, obejmujące wyłącznie albo prawie wyłącznie tylko obrazy (ryciny), tudzież te, których tekst zajmuje nieznaczną część w stosunku do rycin, należą do Nru 299. e na równi z papierami do korespondencji itp. papierami, przygotowanymi do wypełnienia drukiem i piśmem, które są zapelnione rycinami tak, iż zakres zwyczajnego przyozdobienia (ryciny zakładów fabrycznych, towarów i znaków towarowych, medali wystawowych itp.) ulega istotnemu przekroczeniu.

(9) Plakaty są to większe papiery zadrukowane, służące do reklamy, także składane z kilku warstw albo naciągnięte na tekturze lub piótnie. Mogą one być także ozdobione rycinami lub mieć same charakter rycin, o ile ich przeznaczenie jako plakatu da się niewątpliwie rozpoznać po druku, napisach etc.

(10) Uszka, pętelki itp. do zawieszania oraz listwy drewniane i metalowe nie wchodzą w rachubę.

(11) Ryciny (masowe wytwory fabrykacji obrazów drukowanych) z pozostawieniem wolnego miejsca, bez napisów, druku itp. także wówczas, jeżeli można ich użyć na plakaty, Nr. 299. e.

(12) Plakaty w połączeniu z blokami kalendarzowymi, małymi termometrami itp., oprawione, albo pod szkłem i w ramach, tudzież w ogóle w dalszych połączeniach prócz wymienionych wyżej, Nr. 300.

(13) Plakaty z papieru, powleczone celuloidem, Nr. 300. e.

3. (1) Etykiety, winiety bez rycin, nie przykrojone, nie gumowane, w całych arkuszach, Nr. 298., te same przykrojone, sztancowane lub gumowane, Nr. 300., z rycinami wszelkiego rodzaju (także tylko z rycinami znaków towarowych, marek fabrycznych, medali wystawowych itp.), w całych arkuszach, przykrojone, sztancowane lub gumowane, Nr. 299. e.

(2) Karty reklamowe, karty adresowe, z życzeniami, z ogłoszeniami etc. (z wyjątkiem podpadających pod Nr. 299. e, 2 γ), Nr. 299. a.

Nr. 299.

Uwagi. 1. (1) Do Nru 299. a należą: Artykuły balowe, karnawałowe i psikusy (n. p. podkładki do bukietów, ordery papierowe, porządki tańców, maski i przybory do masek [także powleczone woskiem itp.], figle, papierowe kule śnieżne i tak zwane konfetti [okrągłe, kwadratowe lub inaczej ukształtowane kawałeczki papieru], węże powietrzne [serpentynty]; figurki, ozdoby na stół, pudełka na kosztowności etc. z papieru lub masy papierowej; zadrukowane paski do szaf, dostosowane papiery cukiernicze, ozdoby trumien (figury, ornamenty itp.); litery papierowe; plecionki z pasków papierowych; umbrzy na lampy; lampiony (również podobne latarnie papierowe, japońskie i chińskie) itp., wszystkie te przedmioty także z obrazkami; karty adresowe, pochwalne, karty z zaproszeniami, z zaleceniami, z menu, z zawiadomieniem o zaręczynach, ślubach, bilety wizytowe i karty z życzeniami (także karty korespondencyjne z życzeniami), tudzież bilety, karty pilności, zakładki, papier kanwowy, fasonowany także tylko z wydrukowanym wzorem haftów itp. druki bez wielobarwnego ozdobienia obrazowego.

(2) Wachlarze, także wachlarze dekoracyjne z papieru, bez względu na wielkość, Nr. 271.

(3) Do do oclenia pasków z papieru złotego, srebrnego i koronkowego, zob. uwagę do Nru 294.

2. (1) Do z zabawek Nru 299. b należą między innymi zabawki dziecinne, gry obrazkowe, gry towarzyskie, gry czarodziejskie itp. z papieru, tektury, masy papierowej lub masy z włókien drzewnych, tudzież z tektury kamiennej i materiałów formierskich, należących do tej klasy, następnie książki z obrazkami do wyciągania, ozdoby na drzewko, balony, obrazki do rozkładania i składania etc., dalej zabawki z drzewa, obciążone w całości papierem (kostki itp.), tudzież zabawki (także figury zwierząt) z waty, albo z tkanin, wypchanych watą, wełną drzewną, trocinami itp. materiałami do wypełniania, przyciem należy pokrycie wziąć pod uwagę jako połączenie.

(2) Gry towarzyskie, kwalifikujące się jako karty do gry, należą do Nru 302.

(3) Kapturki z tektury (sztancowane z tektury nasadki do główek lalek), tudzież surowe główki lalek lub członki lalek z masy tekturowej, z tektur kamiennych lub podobnych materiałów, Nr. 300.

(4) Lalki i główki lalek z robotami perkarskimi Nru 265., Nr. 300 d; z naśladowaniami robót perkarskich, zob. uwagi wstępne. Główki lalek, powleczone woskiem, Nr. 639.

(5) Wzorki do skrzynek budowlanych etc., Nr. 299. c.

(6) Co do oclenia zabawek, zob. uwagi wstępne.

(7) Co do ograniczenia obrotu zabawek dziecinnych, pomalowanych preparatami szkodliwymi dla zdrowia, oraz obrotu marek do gry, podobnych do będących w obiegu monet krajowych i zagranicznych, zob. p. w. § 18.

3. Do Nru 299. e należą serwety (nieozdobione obrazkami), kołnierze, mankiety, półkoszulki, te ostatnie także wówczas, jeżeli materia stanowi stronę widoczną, a papier jedynie podkład lub warstwę pośrednią. Bielizna, wykonana z materji przez ich uszycie, a zawierająca wewnątrz dla usztywnienia papier, podpada pod Nr. 274.

4. (1) Do Nru 299. d należą kwiaty, kwiecie, pączki, liście, owoce, torebki nasienne, pręciki, słupki itp. naśladownictwa naturalnych kwiatów i części składowych kwiatów, dalej kwiaty fantazyjne — za które uważać należy także naśladownictwa motyli, chrząszczy, muszek etc., używane podobnie jak kwiaty naturalne jako strój, ozdoba pokojowa etc. — z papieru, tektury itp., wraz z przedmiotami takimi z tak zwanego papieru z rdzenia czyli papieru ryżowego, także przerobione na bukiety, girlandy, tudzież w połączeniu z materiałami zwyczajnymi lub przednimi. Części składowe kwiatów (igły erika etc.), sporządzone z papieru przez wybicie, należą tu również.

(2) Kwiaty i części składowe kwiatów z papieru, obciążone materiałami albo przerobione materiałami lub przędzami (pręciki, słupki), Nr. 261., wzgl. 262.; z papieru, napojonego woskiem lub cerezyną, Nr. 639.

(3) Owoce (jabłka, wiśnie itp.) z waty, Nr. 261.

5. (1) Obrazy i karty z widokami, należące do Nru 299. e, mogą być zaopatrzone w druk złoty i srebrny tudzież w brzegi złote lub srebrne. mogą być dalej wypukło prasowane (obrazy relief), przebijane, wycinane w figury lub sztancowane. Druk złoty lub srebrny, oraz brzegi srebrne lub złote wchodzą tu w rachubę jedynie jako barwa.

(2) Pod względem zastosowania stóp celnych jest obojętne, czy należące tu druki przychodzą w całych arkuszach lub w formie dostosowanej.

(3) Przy ocenianiu jedno-, dwu- lub wielobarwnych obrazów i druków pomija się barwę papieru, na którym wykonano odnośne obrazy i druki. Zasadą jest, że należy liczyć tylko farby, które później wydrukowano wzgl. pociągnięto na zasadniczej barwie papieru.

(4) Wyroby masowe fabrykacji druku obrazów, oprawione w albumy, książki itp., także z brzegami lub rogami z materiałów przednich, zeszyte, wlepione w okładki, w oprawę (także albumy), również tylko włożone tam lub wsunięte, w ramach z drzewa, metalu, celulozoidu lub innych zwyczajnych albo przednich materiałów, wzgl. pod szkłem i w ramach, będą oczone według jakości użytego do obrazów papieru, o ile oprawa, okładki lub ramy itp. nie podlegają wyższej stopie celnej, w którym to wypadku należy wziąć te ostatnie za podstawę taryfowania. Jeżeli natomiast oprawa, okładki, mapy itp. stanowią właściwą główną część składową, jak n. p. przy dyplomach, pamiątnikach itp., wówczas winno nastąpić oclenie według jakości oprawy, okładek etc., o ile same wytwory drukowe nie podlegają wyższej stopie celnej.

(5) Do kontraktowo wolnych od cła arkuszy z obrazkami dla dzieci (t. zw. arkuszy z figurkami, arkuszy z żołnierzami, figurami teatralnymi, arkuszy do kolorowania i wycinania itp.), arkuszy do modelowania, wzgl. kartonów do modelowania — także arkuszy i kartonów z lalkami do ubierania — i wzorków do wyrzynania (do malowania przez wypalanie) należą nietylko wyroby tego rodzaju w luźnych arkuszach, lecz także takie, które dla ochrony podczas handlu są zeszyte i wzdłuż jednego boku podziurkowane celem łatwiejszego wydawania poszczególnych arkuszy.

(6) Arkusze z obrazkami dla dzieci, oprawione (także we formie albumów leporello), konturowane, sztancowane etc. należy odciec tak, jak książki z obrazkami dla dzieci wzgl. jak papier z obrazkami.

(7) Do Nru 299. e należą także książki z obrazkami dla dzieci z tekstem i bez tekstu, obcięte według konturu figury tytułowej, tudzież takie, których boki szersze są ze sobą tak połączone, iż obrazki dadzą się rozkładać wzgl. ustawić jako związane z sobą paski (t. zw. format leporello lub album leporello).

(8) Przez krótki tekst książek z obrazkami dla dzieci, które według umowy podlegają cłu, należy rozumieć imienne określenia przedmiotów lub obrazków albo nie więcej jak dwie linie tekstu (werszem) do każdego obrazka. Jeżeli jednak słowa tekstu (wersze) pod każdym obrazkiem przedstawiają się jako część łącznego opowiadania, wyrażonego w książce, wówczas nie należy wymierzać cła od książki z obrazkami, jako będącej wytworem literackim.

Do Nru 299. e należą dalej:

(9) O d b i j a n k i (metachromatypie), także pismo do odbijania, sporządzone na wzór odbijank, jedno- lub wielobarwne kwiaty i ornamenty, a także teksty pisma, używane do wytwarzania deseniów lub napisów na towarach porcelanowych, szklanych, metalowych etc.; papier z obrazkami, przez który rozumieć należy papier zadrukowany obrazkami (z wyjątkiem papieru pstrego, zob. Nr. 290.) a przeznaczony do adjustowania towarów, do zabawek (także arkusze do modelowania, arkusze z obrazkami do kolorowania i wycinania, wzorki do gier, polegających na składaniu, do skrzynek budowlanych itp.), do robót kartonowych (także na oprawę książek, na okładki), do etykiet, winiet itp.; dalej papier z obrazkami, przysposobiony do uzupełnienia przez późniejsze dodatki drukowane lub pisane, jakoto papiery listowe, dyplomy podobnego rodzaju itp., o ile one nie są przydzielone do Nru 298., tudzież wzory deseniowe dla tkalni i drukarni, obrazki, służące za wzory do haftowania i szycia (na błogosławieństwa domowe itp.), z wyjątkiem zaopatrzonych tylko w wydrukowany wzór do haftu etc., ryciny mód, obrazki na tarczach i wogóle wszelki, do dalszego obrobienia służący papier, zaopatrzony w obrazki i figury, przy którym obrazowe przedstawienie nie jest samo przez się wyłącznym celem ostatecznym; przedstawienia graficzne z anatomii, matematyki, mechaniki, historii naturalnej, fizyki etc. do celów literackich i naukowych. (Co do wolnych od cła wzorów i przedstawień graficznych, zob. uwagi do Nru 648., ustęp 15. i 16.) Wzory do pisania i rysowania, zeszyty do malowania i rysunkowe, obejmujące

Wzorki do malowania wzgl. rysowania i obrazki (kontury), przeznaczone do kolorowania; wzory do szycia, haftowania; etykiety i winiety z obrazowymi przedstawieniami wszelkiego rodzaju (także tylko z rycinami znaków towarowych, marek fabrycznych, medali wystawowych itp.) w całych arkuszach, przykrojone lub sztancowane, także marki z portretami i do pieczętowania; glacier (diaphanien, multikolor), t. j. papiery w rodzaju pergaminu, które uczyniono przezroczystymi za pomocą matery olejnych i zadrukowano barwnymi wzorami, imitacje malarstwa na szkle; karty adresowe, pochwalne, z zaproszeniami, z zaleceniami, z menu, z zawiadomieniem o zaręczynach, ślubach, bilety wizytowe i karty z życzeniami, tudzież bilety, kartki pilności, zakładki do książek itp. druki z wielobarwnym przyozdobieniem obrazem.

(10) Szablony do haftu, zob. także ustęp 12. uw. do Nru 647.

(11) Papier drukowy z wydrukowanymi ilustracjami do dzienników i książek, których tekst ma być dodrukowany na tym samym papierze dopiero w krajach tutejszych, należy ekspedycyować nie jako papier z obrazkami, lecz według Nru 648. z zastrzeżeniem, iż takie użycie go będzie wykazane.

(12) Z zastrzeżeniem udowodnienia odnośnego użycia należy ekspedycyować według Nru 648. także ilustracje do dzieł naukowych lub służących do nauki, których nakład nastąpił w krajach tutejszych.

(13) Obrazki do kart do gry, także w arkuszach, mogą być sprowadzane tylko przez koncesyonowanych wytwórców kart do gry i tylko za poprzednim zezwoleniem władzy skarbowej 1. instancyi. Jako takie podlegają one kontroli a nie podpadają jeszcze stemplowi od kart do gry; po ocenie należy je zatem przesać do naczelnej władzy skarbowej, w której okręgu mieszka odbiorca, w innych wypadkach należy zwrócić przesyłkę za granicę. Papier z obrazkami kart do gry, które nie są wyższe nad 18 i nie szersze nad 12 mm, nie podlega ani podatкови od kart do gry ani kontroli.

(14) Obrazki do kart do gry należy deklarować w ten sam sposób, jak karty do gry (Nr. 302.).

(15) Obrazy z galarety, zadrukowane, pomalowane lub prasowane etc., Nr. 610.

(16) Obrazki, drukowane lub malowane na tkaninach (z wyjątkiem obrazów i fotografii na płótnie), jako obrazki, służące za wzory do haftu na kanwie, matery na story do okien itp., jak odnośne zadrukowane towary tkackie; obrazy drukowane, litografowane, fotografowane etc. na innych materyach, jak skórce, ceracie itp., jak towary z tych matery.

(17) Arkusze z obrazkami do zabawek dzieciennych, przedstawiające obrazki i numera do gier kostkowych, gier w wyścigi etc., także z tekstem, Nr. 299 b.

(18) Książki z obrazkami reklamowymi, służące jedynie do celów reklamy, które nie mogą wejść w rachubę jako książki z obrazkami i przy których nadto nie przeważają obrazowe przedstawienia, Nr. 298.

Nr. 300.

Uwagi. 1. (1) Tutaj należą wszystkie papiery, ukształtowane przez wycięcie sztancami, przykrojenie lub inne obrobienie, o ile nie podpadają pod Nr. 298. lub 299., następnie wszystkie wyroby introligatorskie i kartonowe, tudzież towary z masy papierowej lub masy z włókien drzewnych. Zabawki dziecięce z masy papierowej etc. należą także w stanie surowym do Nru 299. b, z wyjątkiem lalek i części składowych lalek, które w stanie surowym i nie połączone z innymi materiałami są zaliczone do Nru 300. a.

(2) Papier, pocięty we formie arkuszy albo tylko w paski o szerokości powyżej 15 cm i bez wyraźnie oznaczonego celu użycia, należy jeszcze traktować jako papier. Natomiast należy na przykład paski z papieru, przykrojone na sprzączki, opaski adresowe, do adjustowania sztuk tkaniny etc.; tudzież paski papierowe w formie zwojów (zwoje papierowe), — t. j. papiery nawinięte, pocięte na paski już przy fabrykacji papieru albo także później — o szerokości 15 cm i poniżej odliczyć jako towary papierowe, nie wymienione szczegółowo, z wyjątkiem papieru tego rodzaju, należącego do Nru 294.

(3) Figurki, drobiazgi do ozdoby stołu, pudelecza na kosztowności etc., sporządzone z papieru lub masy papierowej, należą do Nru 299. a, inne ornamentowane towary papierowe do Nru 300. b.

(4) Przy towarach Nru 300. c należy w obrocie umownym uważać połączenie z płótnem introligatorskim za równorzędne z połączeniem z materiałami tkackimi.

2. Do Nru 300. należą między innymi:

(1) Albumy (albumy na poezye, pamiętniki etc.) i okładki do albumów z czystym papierem albo podobne okładki, służące do umieszczenia w nich (wkłajania, włożenia lub wsunięcia) obrazów, fotografii itp., także z przyrządami grającymi (porówn. także uw. 5. do Nru 299.); kartki do przywieszania z papieru kartonowego, służące do adjustowania lub oznaczania towarów (także zaopatrzone w nitki lub uszka, a nie wyłącznie do nalepiania); biblorapy (do automatycznego oprawiania książek); podkładki pod szklanki z piwem (kółka sztancowane z tektury drzewnej itp.) z listwami brzeźnymi, pojedynczymi, także we formie ząbka perłowego, lub krętymi albo innymi podobnymi o pojedynczej ornamentacji, z podaniem firmy lub z sentencjami (Nr. 300 a 3), z wydrukowanymi obrazkami osobami brzeźnymi, obrazkami albo markami ochronnymi, robiącymi wrażenie obrazków (Nr. 300. b, 2 a); przyrządy do szybkiego porządkowania papierów; koperty listowe (także z napisanym adresem), tudzież papier listowy bez kopert lub z kopertami w kartonach (jeżeli jednak kartony są obłożone wyższym cłem, wówczas winno ocenić nastąpić według tego wyższego cła); papier brylantowy (papier pokryty łuskami błyszczu albo szkła i barwnym proszkiem); papier velour (papier aksamitny lub sukienny t. j. papier pokryty barwnym pyłkiem wełnianym); papier klejowy (papier powleczony klejem lub innymi środkami lepкими, przygotowany do nalepiania), tudzież papiery na muchy, powlezione klejem, książki i kalendarze z doszytym lub doprawionym papierem, przygotowanym do zapisków, przy których czyste kartki nie stoją w nieistotnym stosunku do

rozmiaru całej książki, dalej papier do kopiowania, pisania lub rysowania, oprawiony na wzór książek albo przynajmniej tylko zeszyty, n. p. książki do wzorami (do pisania lub rysowania), książki do kopiowania, książki kantorowe, handlowe, do notowania, dzienniczki itp., także w oprawie lub w okładkach; struny z papierów pergaminowych; beczki i inne naczynia z masy papierowej także z dnami i obręczami z drzewa i żelaza; tektury do filtrowania, przygotowane do wstawienia w prasy do filtrowania, przybitki do naboi z tektury, karty zakardowe z wybitymi dziurkami; kalendarze (blokowe, miniaturowe, kieszonekowe, do wsuwania, do zapisywania, kalendarze ściennie itp.), oraz kalendarze w formie książek bez dodatków literackich; grzbiety kalendarzy, części torbeczek ściennych i inne artykuły z kałtonu; papier klosetowy w pakietach z pozaginanyimi kartkami, tudzież papier klosetowy, pocięty na kartki w kartonach lub w zwojach, podziurkowanych w równych odstępach; z powodu podziurkowania nie ma jednak papier ten prawa do ulg umownych dla papieru w zwojach; papier klosetowy, pocięty, także zeszyty drutem, Nr. 296.; guziki z masy papierowej; karty korespondencyjne bez obrazków i bez znaczków wartościowych; karty takie z znaczkami wartościowymi, Nr. 647.; podkładki liniowane, drukowane (leniuszki); patrony malarskie (szablony dla malarzy pokojowych); papier monotypy w zwojach, na dłuższych brzegach zwyczajnie dziurkowany; papiery osmotyczne (papiery pergaminowe z wybitymi dużymi otworami, przysposobione do założenia w przyrządy osmotyczne); packing felt (materiał uszczelniający, zbity na pilśń z włókien bawełnianych i spojony przy pomocy środków lepjących) w wstążkowatych paskach; papier do pakowania, falisty, sporządzony przez przylepienie falisto prasowanego (gufrowanego) papieru pakunkowego na papier płaski; papier przykrojony (także sztancowany) do pewnego oznaczonego użytku, n. p. na kartki do przywieszania, etykiety, bilety wizytowe, fotografie, koperty; wzory kroju dla modystów, wycięte figury, patrony, kartki papierowe, czerpane ręcznie, także z fałdem liniowym na menu, porządki tańców, bilety wizytowe lub koperty listowe (karty takie w arkuszach, tudzież papiery listowe, czerpane ręcznie, Nr. 296); kapturki tekturowe, nasadki do głów lalek, sztancowane z tektury, tudzież głowy lalek i członki lalek z masy tekturowej itp., surowe, nie malowane, nie pociągnięte i nie lakierowane; tabliczki do rachowania i tabliczki szkolne z papieru łupkowego, torby (torby papierowe, także torby listowe, torebki itp.), zlepiene, zeszyte lub złączone uszkami metalowymi, także podszyte materiałem, dalej tutki papierowe lub kapsle dla aptekarzy etc. zaginane tylko; sentencje (biblijne i inne) na kartonach; bibułki do papierosów (częściowo powlezione rozczynem pokostu (papier ambré), przykrojone do sprzedaży drobnej albo adjustowane w paczkach, książeczkach, zwitkach itp.; cygarniczki do cygar i papierosów, także z piórkiem.

(2) Garnitury komórek z papieru do hodowli jedwabników, a mianowicie kartki papierowe — z papieru pergaminowego, wycięte we formie trapezu (w linii podstawowej także rozszerzone) i zaopatrzone na liczne drobne otworki —

(w urzędach celnych, obdzielonych wzorami, należy odciec takie kartki papierowe według dalszej jakości papieru, to jest według Nru 296., zaś wyrobione z nich woreczki papierowe z bawełnianymi sznurkami do ściągania i zawieszania według Nru 300. a).

3. (1) Przy albumach, książkach itp., tudzież przy okładkach na nie, przy biblioraptach, przyrządach do szybkiego porządkowania papierów itp. nie uwzględnia się przy taryfowaniu rogów i grzbietów ze skóry lub tkanin; również samo oblamowanie brzegów tkaniną, tudzież przedstawienia obrazowe, nie wychodzące poza zakres emblematów handlowych, nie mają przy pudełkach tekturowych i kartonach, wprowadzanych jako osłony towarów, wpływu na taryfowanie. Natomiast należy uwzględnić klamry, okucia itp. ozdoby przy wymienionych towarach; również przy taryfowaniu robót kartonowych należy wziąć pod uwagę pokrycia wewnętrznych przedziałów, przegródki i znajdujące się na nich hafty, oraz kabłąki metalowe, okucia itp. ozdoby.

(2) Przy taryfowaniu guzików Nru 300. nie uwzględnia się nszek wraz z znajdującymi się na nich płytkami metalowymi, oraz podkładek z przędzy lub materyi, które służą do przyszycia. Jeżeli jednak płytki metalowe lub obramowania przechodzą na powierzchnię widzialną, wówczas należy je uwzględnić, o ile skutkiem tego wchodzi w grę wyższe taryfowanie.

4. (1) Kartki hektograficzne z żelatyny z środkowymi warstwami z arkuszy papieru, Nr. 610.

(2) Dna do kapeluszy (wkłady do kapeluszy, paski do kapeluszy itp.) z papieru, Nr. 297.

(3) Wełna papierowa, Nr. 296. a.

(4) Okładki do albumów, obciążnięte skórą, Nr. 339. (zob. uw. 2. do tego numeru).

(5) Co do oclenia zabawek, zobacz uwagi wstępne.

Po ustępie 1. uwagi 2. do ogólnej uwagi 2. a doklasy XXXVIII. należy wstawić jako ustęp drugi:

Towary blaszane, tylko szorowane Nru 445. należy ekspedycyować tak, jak towary z blach ukształtowanych.

W uwadze 6. do tej samej uwagi należy wykreślić ostatnie zdanie.

Ustęp 1. uwagi 3. do Nru 432. ma opiewać:

Blachy surowe (blachy czarne Nr. 432. a) posiadają rozmaitych wygląd zewnętrzny stosownie do rozmaitych stadyów obróbki, prowadzących do ich wykończenia:

a) niezarzone, są one tak twarde, jak wyrób walcowany, nie dadzą się łatwo zginać i posiadają albo po obu stronach barwę czerwonałą albo są tylko po jednej stronie metalowo-białe, zaś po drugiej stronie mają również barwę czerwonałą;

b) zarzone, — w którym to stanie blachy przechodzą zazwyczaj — wykazują one mniejszą twardość i wskutek tego dadzą się łatwiej zginać; posiadają one przeważnie nierównomierne zabarwienie czarno-niebieskie lub niebiesko-szare, często z mniej lub więcej ja-

snymi plamami i wykazują zazwyczaj niebieski brzeg względnie barwy szmelcowe, będące następstwem utlenienia, które dokonują się wskutek dostępu powietrza. Zarzone blachy surowe przychodzą jednak także w jednolitem zabarwieniu myszato-szarem lub ciemno-szarem.

Blachy surowe różnią się od blach oczyszczonych i ukształtowanych tem, że posiadają mniej lub więcej rozległą warstwę zendry, często dostrzegalną tylko na brzegu, która odpryskuje przy ostrem zgięciu blachy. Powierzchnia surowych blach jest zawsze chropawa i ma wygląd matowy. Dostrzegalny niejednokrotnie nierówny wygląd obu stron blach, a zwłaszcza błyszczące, mniej lub więcej jasne plamy także z przyległymi barwami szmelcowymi pochodzą stąd, iż przy równoczesnem zarzeniu wielu tafli te stykają się nawzajem nierównomiernie, a nieraz ulegają nawet wspólnemu prażeniu w poszczególnych miejscach, skutkiem czego miejsca te pozostają mniej lub więcej metalowo-białe, ponieważ bezpośredni dostęp powietrza doznał przeszkody. Inne miejsca, do których powietrze miało dostęp, a zwłaszcza brzegi tafli wykazują natomiast wyraźną warstwę zendry.

Ustęp 1., 2. i 3. uwagi 4. do Nru 432. należy zastąpić następującą osnową:

Blachy oczyszczone (hajcowane) (Nr. 432. b) są to blachy, przy których usunięto warstwę zendry, poddawszy ją działaniu kwasów. Mają one zazwyczaj barwę jaśniejszą, aniżeli blachy surowe, są w środku tafli metaliczno-białe, białoszare lub żółtawo-szare z niebieskim brzegiem względnie z barwami szmelcowymi i zawsze wolne od warstwy zendry. Jeżeli blachy oczyszczone będą jeszcze wygładzone walcami w stanie zimnym, wówczas zowią się one blachami ukształtowanymi.

Tak jak blachy oczyszczone należy odciec także blachy o silnym połysku, to jest równomiernie szaroniebieskie blachy o tłustym połysku i gładkim wyglądzie, które otrzymały postać tę przez to, iż warstwa zendry, która wytworzyła się na blasze w piecu żarowym, przyeciśnięta została silnie do blachy przy dalszem walcowaniu pod gładkimi walcami. Przy ostrem zginaniu takich blach odpryskuje warstwa zendry. Blach tych nie należy brać za jedno z blachami surowymi, również szaroniebieskimi, zazwyczaj grubszymi, podpadającymi pod Nr. 432. a, które służą do wyrobu nożów do sieczkarni, taśm do pił i tym podobnych i posiadają również warstwę zendry naciśniętą przy walcowaniu i wygląd tłusty, które jednak wykazują połysk o wiele więcej matowy, aniżeli blachy o silnym połysku.

Samo wyrównanie blach, przez które nadaje im się równy kształt, nie wywiera żadnego wpływu na ich taryfowanie.

W ustępie 2. uwagi 8. do Nru 432. należy wykreślić drugie zdanie: „Wytwarza się je warstwy cynku“.

Ustęp drugi uwagi 2. do Nru 445. należy zastąpić następującą osnową:

Towary blaszane, tylko szorowane należy traktować według Nru 445. b tak, jak towary z blachy ukształtowanej.

W ustępie 2. uwagi 2. do Nru 531. należy na początku przed słowami „maszyny do tuczenia“ wstawić słowa: „aparaty do zabijania i suszenia kokonów jedwabników“.

Ustęp 4. tejże uwagi należy wykreślić.

Uwagę 3. do Nru 574. należy zastąpić następującą osnową:

Armatury magnesów, tudzież magnesy zaopatrzone w armaturę (owinięte lub złączone z innymi częściami) albo nie owinięte, lecz już silnie razem zespolone (magnesy prętowe, podkowiaste, pierścieniowe, flaszkowe etc.), jednak nie złączone jeszcze razem w aparaty elektryczne (aparaty pomiarowe, liczydła, zapalacze itp.) podpadają pod Nr. 574., o ile nie należą do Nru 539. jako elektromagnesy do maszyn elektrycznych (z nawiniętym drutem i bez tegoż). Natomiast należy luźne magnesy (magnesy prętowe, podkowiaste, pierścieniowe, flaszkowe etc.), nie owinięte, nie złączone, magnetyzowane lub nie, także z otworami lub w inny sposób obrobione, odcić jako nie wymienione szczegółowo towary żelazne Nru 483. stosownie do ich bliższej taryfowej jakości.

Aparaty magnesowe do celów przemysłowych lub rolniczych, do usuwania części żelaza ze zboża, mąki, mąki karkowej, śmieci, piasku itp., tudzież magnesy, zaopatrzone armaturą, albo tylko złączone, służące do sporządzania aparatów takich albo do budowy maszyn klasy XL. wogóle, należy ekspedycyować według postanowień uwag ogólnych do klasy XL.

Małe magnesy (magnesy prętowe lub podkowiaste), jak zabawki stosownie do bliższej ich jakości.

W miejsce ustępu drugiego uw. 2. do Nru 583 należy wstawić następujący odsyłacz:

Gwoździe stroikowe (kolki stroikowe, zwane mylnie także śrubami fortepianowymi), zob. uw. 1., ustęp 4. do Nru 462.

Odsyłacz, zamieszczony na końcu uwag do Nru 616. „Pastyłki kefirowe, zob. Nr. 630.“ należy zmienić na „Pastyłki kefirowe, Nr. 132“.

W ustępie przedostatnim uwag do Nru 619. należy wykreślić słowa „bezwodnik octowy“; jako ustęp ostatni należy dołączyć do uwag tych następujący odsyłacz:

Bezwodnik octowy, Nr. 622.

W uwadze 2. do Nru 630 należy wstawić jako ustęp trzeci i czwarty:

Dalej należą do Nru 630. wszystkie środki do tępienia szczurów i myszy bez względu na ich skład i opakowanie, które nie podpadają pod Nr. 87. jako szczepianki i kultury drobnoustrojów (na przykład bakcyl Löfflera na myszy) i które nie są w taryfie osobno taryfowane (na przykład arsenik, Nr. 597. f). Do takich środków do tępienia myszy i szczurów, podpadających pod Nr. 630., należą między innymi owies strychninowy, pszenica strychninowa, fuchsol, powidelka fosforowe, skulein (preparat z ostrawki lekarskiej) etc.

Środki do tępienia szczurów i myszy nie ulegają tym ograniczeniom obrotu, które dotyczą towarów leczniczych, a natomiast ulegają ograniczeniom obrotu, odnoszącym się do trucizn (§ 18., lit. a, l. 1. p. w.), o ile zawierają trucizny (na przykład fosfor, arsenik etc.).

Ustęp 7. uwagi 5. do Nru 630. należy wykreślić.

III. Co do spisu wartości.

W spisie przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622., wydanym rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84, należy po słowie „Bezwodnik kwasu fosforowego“ wstawić artykuł „Bezwodnik octowy“ z przeciętną wartością handlową w kwocie 220 K za 100 kilogramów i wymiarem cła w kwocie 33 K za 100 kilogramów netto w obrocie autonomicznym względnie traktatowym.

Rozporządzenie niniejsze nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Jorkasch wtr.

Mataja wtr.

Pop wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 13. lutego 1909.

Treść: (Nr 22—26.) 22. Rozporządzenie, dotyczące rozciągnięcia wydanego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 20. kwietnia 1898, zakazu dowozu z Ameryki świeżych roślin i świeżych owoców, dotkniętych mszycą tarczycowatą *San José*, na przedmioty tego rodzaju, pochodzące z Australii. — 23. Obwieszczenie, dotyczące zmiany liczby członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla okręgów rozkładu „miasto Gorycyca“ i „powiat polityczny Gorycyca (wsie)“. — 24. Ustawa, dotycząca zwrotu kosztów w razie ustanowienia obrony węża małżeńskiego i odpowiedzialności zastępców stron za należności. — 25. Rozporządzenie, dotyczące wymiaru ceny worków na sól stołową. — 26. Rozporządzenie, dotyczące zakazu rozpowszechniania i wprowadzania preparatów „wyciąg piwny“ i „wyciąg piwny gäro“, zalecanych do wyrabiania taniego napoju domowego.

22.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i handlu z dnia 16. stycznia 1909,

dotyczące rozciągnięcia wydanego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 54, zakazu dowozu z Ameryki świeżych roślin i świeżych owoców, dotkniętych mszycą tarczycowatą *San José*, na przedmioty tego rodzaju, pochodzące z Australii.

Celem zapobieżenia zawleczeniu mszycy tarczycowatej *San José* (*aspidiotus perniciosus*) z Australii rozporządza się, iż postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 54, dotyczące zakazu dowozu i przewozu z Ameryki świeżych roślin, świeżych odpadków roślinnych, materiałów, służących do ich opakowania, oraz świeżych owoców i świeżych odpadków owocowych, dotkniętych mszycą tarczycowatą *San José*, mają być stosowane także do przedmiotów tego rodzaju, pochodzących z Australii.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Haerdtl wlr.

Jorkasch wlr.

Mataja wlr.

Pop wlr.

23.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. stycznia 1909,

dotyczące zmiany liczby członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla okręgów rozkładu „miasto Gorycyca“ i „powiat polityczny Gorycyca (wsie)“.

Liczbę członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla okręgów rozkładu miasto Gorycyca i powiat polityczny Gorycyca (wsie) podwyższa się począwszy od okresu rozkładu 1910/1911 z 4 na 6 dla każdego okręgu.

W ślad za tem należy spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony restrytem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, sprostować w następujący sposób:

(Strona 901. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okrąg rozkładu	Siedziba komisji	Ilość członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
1	Miasto Gorycyja	Starostwo w Gorycyi	4	6
2	Powiat polityczny Gorycyja (wsie)	Starostwo w Gorycyi	4	6

Jorkasch wlr.

24.**Ustawa z dnia 2. lutego 1909,**

dotycząca zwrotu kosztów w razie ustanowienia obrońcy wężła małżeńskiego i odpowiedzialności zastępców stron za należitości.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Koszta obrońcy wężła małżeńskiego w postępowaniu o unieważnienie lub rozwiązanie małżeństwa zwrócić ma małżonek, uznany za winnego. Jeżeli uznano winę obojga małżonków lub nie uznano winy żadnego z nich, albo jeżeli w postępowaniu wdrożonem z urzędu stwierdzono ważność małżeństwa, wówczas winni oboje małżonkowie zwrócić do niepodzielnej ręki kosztu obrońcy wężła małżeńskiego.

Jeżeli cofnięto lub odrzucono żądanie względem unieważnienia lub rozwiązania małżeństwa, wówczas winna ta strona, która postawiła odnośny wniosek, a jeżeli oboje małżonkowie wniosek ten postawili, wówczas winny obie strony zwrócić do niepodzielnej ręki kosztu obrońcy wężła małżeńskiego. W przypadku, wymienionym w § 9. ustawy z dnia 16. lutego 1883, Dz. u. p. Nr. 20, spadają kosztu na pozostałego małżonka.

§ 2.

Zastępca ustanowiony przez stronę nie odpowiada za należitości świadków i rzeczoznawców oraz za kosztu podróży i komisji, narosłe w postępowaniu sądowem lub administracyjnem, chyba gdyby wyraźnie przyjął tę odpowiedzialność.

Znosi się postanowienia dekretu nadwornego z dnia 25. stycznia 1825, Nr. 2066 z. u. s., oraz rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 3. lipca 1854, Dz. u. p. Nr. 169, o ile stoją w sprzeczności z niniejszem postanowieniem.

§ 3.

Ustawa ta wchodzi w życie z chwilą ogłoszenia.

Wykonaniem jej zajmie się Minister sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 2. lutego 1909.

Franciszek Józef wlr.

Blenerth wlr.

Holzknecht wlr.

25.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. lutego 1909,**

dotyczące wymiaru ceny worków na sól stołową.

Koszta dostarczenia worków, które ma się pobierać w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 5. sierpnia 1904, Dz. u. p. Nr. 83 przy wydawaniu soli stołowej, oznacza się począwszy od dnia 1. marca 1909 na 76 h za każde 100 kg soli przy opakowaniu po 50 kg (2 worki), a na 1 K 04 h przy opakowaniu po 25 kg (4 worki).

Ewentualne zmiany tych kosztów ogłaszane będą w przyszłości w odnośnych c. k. zarządach salinarnych przez przybicie dotyczących uwiadomień.

Jorkasch wlr.

26.**Rozporządzenie Ministerstw spraw
wewnętrznych, skarbu i handlu
z dnia 6. lutego 1909,**

dotyczące zakazu rozpowszechniania i wprowadzania preparatów „wyciąg piwny“ i „wyciąg piwny gäro“, zalecanych do wyrabiania taniego napoju domowego.

Na podstawie artykułu VII ustawy o caryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20,

zabrania się ze względów zdrowotnych wprowadzania i rozpowszechniania w krajach tutejszych artykułów firmy Hildebrand et Möller w Hanowerze „wyciąg piwny“ i „wyciąg piwny gäro“, zalecanych do wyrabiania taniego napoju domowego, a składających się z farby cukrowej z dodatkiem chmielu lub bez tegoż.

Zakaz niniejszy nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Haerdtl wlr.**Jorkasch wlr.****Mataja wlr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły w stanie **wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. lutego 1909.

Treść: (Nr 27 i 28.) 27. Rozporządzenie, dotyczące zmiany ciśnienia próbnego dla kotłów przy lokomotywach. — 28. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

27

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem kolei żelaznych z dnia 27. stycznia 1909,

dotyczące zmiany ciśnienia próbnego dla kotłów przy lokomotywach.

Na podstawie § 3. ustawy z dnia 7. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 112, dotyczącej próbowania i peryodycznego badania kotłów parowych, i przy częściowej zmianie § 4., ustęp 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. października 1875, Dz. u. p. Nr. 130, dotyczącego środków ostrożności dla uniknięcia eksplozyi kotłów parowych, rozporządza się:

§ 1.

Ciśnienie próbne, które ma być zastosowane przy próbowaniu kotłów lokomotyw, powinno równać się najwyższemu dopuszczalnemu nadmiarowi ciśnienia pary, zwiększonemu o ciśnienie pięciu atmosfer.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wickenburg wlr.

Forster wlr.

28.

Rozporządzenie Ministerstw skarbn, handlu i rolnictwa z dnia 18. lutego 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906., Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20., obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W załączniku A przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej (stopy tary) należy zamieścić zamiast stopy procentowej: „6 w balach“, ustanowionej dla jedwabiu Nrów 241—246, następujące postanowienie:

5 w balach w podwójnych lub wielokrotnych opakowaniach z tkanin bawełnianych, lnianych lub jutowych.

II. Co do objaśnień.

W ustępie 10. uwagi 4. do Nru 148. należy wykreślić stojące w nawiasie słowo „bistr manganowy“.

W ustępie 1. uwagi 1. do Nru 150. należy na końcu wiersza dziesiątego po słowie „regenerowany“ wstawić słowa: „i wodorotlenek manganowy“.

Ustęp 3. uwagi 2. do Nru 150. i ustęp 4. uwagi do Nru 606. należy wykreślić.

Ustęp 4. uwag do Nru 272. należy uzupełnić na końcu dodatkkiem: „wzgl. Nr. 476“.

W ustępie 1. uwagi 2. do Nru 625. należy wstawić po zdaniu drugim:

Tak jak z farbami alizarynowymi należy dalej postąpić z tymi barwikami, które pochodzą od antracenu i z powodu swej prawdziwości są uważane w farbiarstwie za równorzędne z właściwymi farbami alizarynowymi także wówczas, gdy nie posiadają właściwości zapraw barwiących.

W ustępie 1. uwagi 3. do Nru 625. należy w wierszu przedostatnim między słowami „ekspedycywaniam“ a „przy“ wstawić następujący ustęp:

stwierdzić. Przy prawdziwych barwikach, pochodzących od antracenu, które mają być traktowane tak jak farby alizarynowe, jakkolwiek nie posiadają właściwości zapraw barwiących, może to nastąpić na życzenie strony przez porównanie z wzorami towarów, które strona winna dostarczyć a które po urzędowym zawierdzeniu wydane będą przez Ministerstwo skarbu urzędem celnym, wymienionym przez stronę. We wszystkich innych wypadkach należy stwierdzić przynależność odcieć się mających barwików do poszczególnych grup, opisanych bliżej w uwadze 2., drogą bezpośredniego badania.....

W uwagach do Nru 626., rozdział I., ustęp 3. należy wykreślić słowa „bistr manganowy“.

W ustępie 16. uwagi 3. do Nru 604. należy słowo „surowego“ zastąpić słowem „czystego“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wtr.

Bráf wtr.

Weiskirchner wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 26. lutego 1909.

Treść: (№ 29—32.) 29. Ustawa, którą uzupełnia się częściowo ustawy, dotyczące ubezpieczenia robotników od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby. — 30. Ustawa, dotycząca upoważnienia do zawarcia międzynarodowych układów w dziedzinie ubezpieczenia robotników od nieszczęśliwych wypadków. — 31. Rozporządzenie, którem podaje się do wiadomości oświadczenie złożone przez Radę rządową kantonu St. Gallen odnośnie do egzekucji na podstawie austriackich wyroków oraz zakres zapewnionej przez to wzajemności. — 32. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia pierwszego statutu „Powszechnego Zakładu pensyjnego dla funkcjonariuszy“.

29.

Ustawa z dnia 8. lutego 1909,

którą uzupełnia się częściowo ustawy, dotyczące ubezpieczenia robotników od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Przymus prowadzenia list płacy.

§ 1.

Posiadacze przedsiębiorstw ubezpieczonych od nieszczęśliwych przypadków są obowiązani do prowadzenia zapisków, potrzebnych celem stwierdzenia poborów poszczególnych ubezpieczonych, które mogą być policzone przy ubezpieczeniu, oraz do przechowywania tych zapisków co najmniej przez przeciąg pięciu lat i okazywania ich na żądanie właściwych organów zakładu.

Obowiązek ten nie rozciąga się na posiadaczy przedsiębiorstw rolniczych i leśnych, podlegających ubezpieczeniu w myśl § 1., ustępu 3., l. 2. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1

z roku 1888, pomijając przedsiębiorstwa, zajmujące się zawodowo wynajmowaniem maszyn rolniczych.

Powyższe postanowienia nie naruszają dalej idących obowiązków pod względem prowadzenia zapisków co do płacy, które ciążyą na posiadaczach przedsiębiorstw na zasadzie innych przepisów.

Co do urzędzenia zapisków, wspomnianych w ustępie pierwszym, oraz co do miejsca ich przechowywania można wydać szczegółowe postanowienia w drodze rozporządzenia.

Kasy chorych, urządzone na zasadzie ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, mają obowiązek zezwalania zakładom ubezpieczenia robotników od wypadków względnie ich legitymowanym delegatom w razie potrzeby na przegląd zapisków i dokumentów, odnoszących się do zgłaszania i wypisywania ubezpieczonych, tudzież obowiązek udzielania im potrzebnych wyjaśnień.

Celem ułatwienia kontroli nad zapiskami co do płacy w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1., ustępie 2. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków, przyznaje się zakładom ubezpieczeń prawo przeglądania za pośrednictwem swych delegatów urzędowych zezwoleń na budowę (planów konsensowych, konsensów budowlanych) u odnośnych władz budowlanych.

Jeżeli posiadacz przedsiębiorstwa nie dopełni rozmyślnie lub wskutek grubego niedbalstwa ciążą-

cego na nim w myśl ustępu 1. obowiązku względem prowadzenia i przechowywania zapisków albo jeżeli dopełni go jedynie w sposób tak wadliwy, iż stwierdzenie policzalnych poborów nie da się przeprowadzić z dostateczną pewnością, albo jeżeli posiadacz przedsiębiorstwa odmawia przedłożenia zapisków właściwemu organowi zakładu, wówczas ma zakład ubezpieczeń prawo wymierzenia wkładki z urzędu na podstawie dat z ubiegłych okresów wkładkowych albo na podstawie innych dochodzeń. Wymiar taki można zacząć w drodze sprzeciwu jedynie tylko o tyle, o ile da się udowodnić, iż polega on na niezastosowaniu lub niewłaściwym zastosowaniu ustawy albo na oczywiście mylnych założeniach faktycznych albo iż postępowanie dotknięte jest istotnymi wadami.

Postanowienia karne § 51. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków odnoszą się także do przedsiębiorców, których zapiski co do płacy zawierają nieprawdziwe szczegóły faktyczne, a postanowienia karne § 52. powołanej ustawy także do tych przedsiębiorców, którzy nie dopełniają istniejącego w myśl ustępu pierwszego obowiązku względem prowadzenia i przechowywania zapisków co do płacy.

§ 2.

Zakłady ubezpieczenia robotników od wypadków mogą zamiast zestawiania obliczeń wkładek umówić się z posiadaczami takich przedsiębiorstw, przy których sposób stwierdzenia wkładki ubezpieczeniowej, przewidziany w § 21. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków, jest połączony z trudnościami, co do innego sposobu stwierdzania przypadającej do zapłaty wkładki ubezpieczeniowej, albo też zgodzić się na płacenie rocznych kwot ryczałtowych.

Posiadacze przedsiębiorstw, z którymi zawarto umowy tego rodzaju, są uwolnieni przez czas ważności tych umów od obowiązku, o którym mowa w § 1., ustęp 1.

Przedawnienie wkładek ubezpieczeniowych.

§ 3.

Prawo do ustalenia wkładek ubezpieczeniowych, które stosownie do przepisu ustawy lub statutu mają być płacone zakładowi ubezpieczenia od wypadków, powiatowej kasie chorych lub kasie chorych przy pewnym stowarzyszeniu, przedawnia się w ciągu trzech lat po upływie odnośnego okresu wkładkowego.

Jeżeli posiadacz przedsiębiorstwa podał zakładowi ubezpieczenia od wypadków, powiatowej kasie chorych lub kasie chorych przy pewnym stowarzyszeniu dowodnie nieprawdziwe szczegóły co

do zatrudnionych przezeń osób lub co do ich zarobku w celu ukrócenia wkładek, wówczas prawo do ustalenia tych wkładek przedawnia się w ciągu dziesięciu lat po upływie odnośnego okresu wkładkowego.

Przedawnienie prawa do ustalenia ulega przerwie wskutek każdej czynności urzędowej, wyjednaniej celem ustalenia przez zakład lub kasę, a to z tą chwilą, w której posiadacz przedsiębiorstwa dowie się o czynności urzędowej, zaś co do wkładek przy ubezpieczeniu od wypadków także wówczas, jeżeli ubezpieczony, należący do przedsiębiorstwa, opóźniającego się z wkładkami, albo krewni takiego ubezpieczonego wnieśli żądanie względem przyznania odszkodowań, przewidzianych w ustawie o ubezpieczeniu od wypadków.

Prawo do żądania zapłaty ustalonych wkładek ubezpieczeniowych przedawnia się w ciągu sześciu lat po upływie okresu wkładkowego, w którym posiadacz przedsiębiorstwa otrzymał od zakładu lub kasy zawiadomienie o wyniku ustalenia.

Przedawnienie prawa do żądania zapłaty ulega przerwie przez doręczenie wezwania płatniczego, wystosowanego do posiadacza przedsiębiorstwa, przez wdrożenie egzekucji, przez przyznanie terminu zapłaty, tudzież stosownie do przepisów, zawartych w ordynacyi konkursowej.

Odsetki zwłoki i odsetki tytułem wynagrodzenia od wkładek ubezpieczeniowych.

§ 4.

Od zaległych wkładek ubezpieczeniowych, przypadających na rzecz zakładu ubezpieczenia od wypadków, powiatowej kasy chorych lub kasy chorych przy pewnym stowarzyszeniu, należy opłacać odsetki zwłoki, jeżeli zaległość przenosi 50 K. Wysokość tych odsetek wynosi cztery od sta na rok. Zwłoka w zapłacie zachodzi po stronie obowiązującego do zapłaty wówczas, jeżeli nie uiszczono zapłaty w przeciągu miesiąca, licząc od dnia ustawowego lub statutowego terminu płatności i nie uzyskano zezwolenia na odroczenie zapłaty z wyraźnym darowaniem odsetek zwłoki.

Od zapłaconej tytułem wkładek ubezpieczeniowych nadwyżki może posiadacz przedsiębiorstwa żądać odsetek z tytułu wynagrodzenia w wysokości odsetek zwłoki, jeżeli przypadające do zwrotu wkładki ubezpieczeniowe przenoszą 50 K.

Moc obowiązująca.

§ 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Klauzula wykonawcza.

§ 6.

Wykonaniem ustawy tej zajmie się Mój Minister spraw wewnętrznych i Mój Minister sprawiedliwości w porozumieniu z Moimi innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 8. lutego 1909.

Franciszek Józef włr.

Biennerth włr.

Haerdtl włr.

Hochenburger włr.

30.**Ustawa z dnia 12. stycznia 1909,**

dotycząca upoważnienia do zawarcia międzynarodowych układów w dziedzinie ubezpieczenia robotników od nieszczęśliwych wypadków.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do zawarcia z rządami takich państw, w których istnieją instytucje, odpowiadające tutejszemu ustawodawstwu o ubezpieczeniu od wypadków, układów celem unormowania wzajemnych stosunków w tej dziedzinie. Przy tem można pod warunkiem wzajemności:

1. wykluczyć obowiązek ubezpieczenia co do robotników i urzędników przemysłowych przy takich zakładach w krajach tutejszych, które są częściami składowymi przedsiębiorstwa zagranicznego, a rozszerzyć go na robotników i urzędników przemysłowych przy takich zakładach za granicą, które są częściami składowymi przedsiębiorstwa krajowego,

2. uregulować postępowanie, które ma być zachowane przy ustalaniu takich zakładów, odmiennie od postanowień odnośnych ustaw krajowych,

3. przyznać uchylenie postanowień § 42., ustęp 1. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888 (odprawa w kapitale dla uprawionych cudzoziemców, przebywających za granicą) co do obywateli tych państw, których analogiczne ustawodawstwo uznaje również korzystne traktowanie obywateli austriackich.

§ 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Mi-

nistrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z Moimi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 12. lutego 1909.

Franciszek Józef włr.

Biennerth włr.

Haerdtl włr.

31.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. lutego 1909,**

którem podaje się do wiadomości oświadczenie złożone przez Radę rządową kantonu St. Gallen odnośnie do egzekucyi na podstawie austriackich wyroków oraz zakres zapewnionej przez to wzajemności.

Rada rządowa kantonu St. Gallen złożyła pismem z dnia 29. grudnia 1908 następujące oświadczenie:

„Na zasadzie artykułu 339. ustawy, odnoszącej się do wymiaru sprawiedliwości dla kantonu St. Gallen z dnia 9. lipca 1900, zapewnia się w tym kantonie wykonanie prawomocnych wyroków cywilnych sądów austriackich, zapadłych odnośnie do roszczeń z zakresu prawa majątkowego, w szczególności także co do ustalonych tamże roszczeń do kosztów sądowych i należytości, o ile wyroki te wydał sędzia sam przez się właściwy, którego właściwości nie wyklucza także ustawodawstwo, obowiązujące w kantonie St. Gallen. Dodatkowe badanie prawności lub trafności orzeczenia albo odnośnego postępowania nie nastąpi, z wyjątkiem pytania, czy dotknięty egzekucją był należycie zawezwany do postępowania przed sądem austriackim i czy wskutek nieprawidłowości w postępowaniu nie miał przeskody do wzięcia w niem udziału. Publicznego ogłoszenia nie będzie się uważać za należyte wezwanie, jeżeli pozwany mieszka w kantonie St. Gallen i jeżeli nie wdał się w spór przed sądem austriackim. Również wykluczone jest wykonanie wyroków, sprzeciwiającym się dobrym obyczajom lub celowi jednej z ustaw, obowiązujących w kantonie St. Gallen“.

W tym zakresie należy uważać za zapewnioną także wzajemność, jeżeli rozchodzi się o to, by wykonać w krajach tutejszych w myśl § 79. ord. egz. zapadły w kantonie St. Gallen prawomocny wyrok cywilny odnośnie do roszczeń z zakresu prawa majątkowego, w szczególności także co do ustalonych tamże roszczeń do kosztów sądowych i taks.

Hochenburger włr.

32.**Rozporządzenie Ministerstwa
spraw wewnętrznych z dnia
19. lutego 1909,**

dotyczące uzupełnienia pierwszego statutu „Powszechnego Zakładu pensyjnego dla funkcjonariuszy“.

Pierwszy statut „Powszechnego Zakładu pensyjnego dla funkcjonariuszy“, wydany rozporząd-

dzeniem ministeryalnym z dnia 1. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 62, uzupełnia się w sposób następujący:

§ 30 a).

W roku 1909. można odroczyć odbycie zwyczajnego walnego zgromadzenia do końca października tego roku.

Haerdtl wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 2. marca 1909.

Treść: № 33. Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa.

33.

Patent cesarski z dnia 27. lutego 1909,

dotyczący zwołania Rady państwa.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski, Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Rada państwa zwołana zostaje na dzień 10. marca 1909 do Naszego stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 27. lutego tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.	Biliński wkr.
Abrahamowicz wkr.	Georgi wkr.
Haerdtl wkr.	Żáček wkr.
Schreiner wkr.	Wrba wkr.
Stürgkh wkr.	Ritt wkr.
Bráf wkr.	Weiskirchner wkr.
	Hochenburger wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24.

także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnuje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza, = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 2. marca 1909.

Treść: (№ 34 i 35.) 34. Obwieszczenie, odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905, zawartej między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckiem i ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906. — 35. Rozporządzenie, dotyczące zmiany porządku policyjnego dla portów morskich, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1884.

34.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 20. lutego 1909,

odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905, zawartej między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckiem i ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906.

Ze względu na podział administracyjny, istniejący obecnie w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, należy

w dodatku I. do powołanej umowy wciągnąć na stronie 304., przy XII (trzeci obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Warnsdorf“, a na stronie 305., przy XVII (ósmo obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Brandys n. Ł.“,

dalej należy w dodatku II. a wciągnąć na stronie 309., przy XXI (pierwszy obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Warnsdorf“ a na stronie 310. przy XXV (piąty obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Brandys n. Ł.“.

Bráf wlr.

35.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. lutego 1909,

dotyczące zmiany porządku policyjnego dla portów morskich, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33.

Z pod zarządzenia, wydanego w §§ 25. i 52. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33, według którego zapasy amunicji mają być wyładowane przed zajęciem stanowisk w porcie, wyjmuje się okręty wojenne.

Wskutek tego uzupełnia się § 25. powołanego rozporządzenia dodatkiem:

„Postanowienia powyższe nie odnoszą się do okrętów wojennych“.

Drugi ustęp § 52. odpada.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Weiskirchner wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,

także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. -- Wydana i rozesłana dnia 11. marca 1909.

Treść: (№ 36—38.) 36. Rozporządzenie, którem ogłasza się postanowienia międzynarodowego układu co do telegrafów iskrowych z daty Berlin, dnia 3. listopada 1906. — 37. Rozporządzenie, dotyczące przekazania sądownictwa w sprawach karnych dla dzielnic Wieden i Margarethen Sądowi powiatowemu Margarethen. — 38. Obwieszczenie, dotyczące przystąpienia miejskiej Kasy podatkowej w Wr. Neustadt do obrotu przekazowego c. k. pocztowej Kasy oszczędności.

36.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. lutego 1909,

którem ogłasza się postanowienia międzynarodowego układu co do telegrafów iskrowych z daty Berlin, dnia 3. listopada 1906.

Następujące postanowienia międzynarodowego układu co do telegrafów iskrowych, zawartego na międzynarodowej konferencji dla telegrafii iskrowej w Berlinie, dnia 3. listopada 1906 między rządami austriackim, węgierskim, niemieckim, Stanów zjednoczonych Ameryki, argentyńskim, belgijskim, brazylijskim, bułgarskim, chilijskim, duńskim, hiszpańskim, francuskim, wielkobrańskim, greckim, włoskim, japońskim, meksykańskim, Monaco, norweskim, niderlandzkim, perskim, portugalskim, rumuńskim, rosyjskim, szwedzkim, tureckim i urugwajskim, wraz z układem dodatkowym i protokołem końcowym ogłasza się niniejszem z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z tym dodatkiem, iż postanowienia te weszły w życie w dniu 1. lipca 1908.

Convention radiotélégraphique internationale.

Article 1er.

Les Hautes Parties contractantes s'engagent à appliquer les dispositions de la présente Convention dans toutes les stations radiotélégraphiques — stations côtières et stations de bord — ouvertes au service de la correspondance publique entre la terre et les navires en mer qui sont établies ou exploitées par les Parties contractantes.

Układ międzynarodowy co do telegrafów iskrowych.

Artykuł 1.

Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się, stosować postanowienia niniejszego układu do wszystkich stacyi telegrafu iskrowego, służących do publicznej komunikacji między lądem a okrętami na morzu — stacyi wybrzeżnych i pokładowych — które Strony umawiające się urządziły lub utrzymują w ruchu.

Elles s'engagent, en outre, à imposer l'observation de ces dispositions aux exploitations privées autorisées, soit à établir ou à exploiter des stations côtières radiotélégraphiques ouvertes au service de la correspondance publique entre la terre et les navires en mer, soit à établir ou à exploiter des stations radiotélégraphiques ouvertes ou non au service de la correspondance publique à bord des navires qui portent leur pavillon.

Article 2.

Est appelée station côtière toute station radiotélégraphique établie sur terre ferme ou à bord d'un navire ancré à demeure et utilisée pour l'échange de la correspondance avec les navires en mer.

Toute station radiotélégraphique établie sur un navire autre qu'un bateau fixe est appelée station de bord.

Article 3.

Les stations côtières et les stations de bord sont tenues d'échanger réciproquement les radiotélégrammes sans distinction du système radiotélégraphique adopté par ces stations.

Article 4.

Nonobstant les dispositions de l'article 3, une station peut être affectée à un service de correspondance publique restreinte déterminé par le but de la correspondance ou par d'autres circonstances indépendantes du système employé.

Article 5.

Chacune des Hautes Parties contractantes s'engage à faire relier les stations côtières au réseau télégraphique par des fils spéciaux ou, tout au moins, à prendre d'autres mesures assurant un échange rapide entre les stations côtières et le réseau télégraphique.

Article 6.

Les Hautes Parties contractantes se donnent mutuellement connaissance des noms des stations côtières et des stations de bord visées à l'article 1er, ainsi que de toutes les indications propres à faciliter et à accélérer les échanges radiotélégraphiques qui seront spécifiées dans le Règlement.

Article 7.

Chacune des Hautes Parties contractantes se réserve la faculté de prescrire ou d'admettre que

Zobowiązują się one dalej do nałożenia obowiązku stosowania się do tych postanowień na przedsiębiorstwa prywatne, upoważnione przez nie do urządzenia lub utrzymywania w ruchu stacyi telegrafu iskrowego, bez względu na to, czy są to stacye wybrzeżne dla komunikacyi publicznej między lądem a okrętami na morzu, czy też stacye na pokładzie okrętów, noszących ich banderę, i to zarówno wówczas, gdy te stacye pokładowe są otwarte dla komunikacyi publicznej jak i nie.

Artykuł 2.

Za stacyę wybrzeżną uważa się każdą stacyę telegrafu iskrowego, urządzoną na stałym lądzie lub na okręcie, stojącym stale na kotwicy i używaną do wymiany wiadomości z okrętami na morzu.

Każdą stacyę telegrafu iskrowego urządzoną na okręcie, nie stojącym stale na kotwicy, zowie się stacyą pokładową.

Artykuł 3.

Stacye wybrzeżne i stacye pokładowe są obowiązane do wzajemnej wymiany telegramów iskrowych bez względu na system telegrafii iskrowej, jakim się posługują.

Artykuł 4.

Niezależnie od postanowień artykułu 3. można dla pewnej stacyi zaprowadzić ograniczenia komunikacyi publicznej bez względu na to, czy ograniczenia takie mają swoje uzasadnienie w celu wymiany wiadomości czy też w innych okolicznościach niezależnych od systemu będącego w użyciu.

Artykuł 5.

Każda z wysokich Stron kontraktujących zobowiązuje się do połączenia stacyi wybrzeżnych z siecią telegraficzną za pomocą osobnych przewodów albo do wydania przynajmniej innych takich zarządzeń, któreby zapewniały szybką wymianę depeesz między stacyami wybrzeżnymi a siecią telegraficzną.

Artykuł 6.

Wysokie Strony kontraktujące podadzą sobie wzajemnie do wiadomości nazwy stacyi wybrzeżnych i pokładowych, wymienionych w artykule 1., oraz wszystkie szczegóły określone bliżej w regulaminie, a nadające się do uproszczenia i przyśpieszenia wymiany wiadomości drogą telegrafu iskrowego.

Artykuł 7.

Każda z wysokich Stron umawiających się zastrzega sobie prawo zarządzenia lub zezwolenia,

dans les stations visées à l'article 1er, indépendamment de l'installation dont les indications sont publiées conformément à l'article 6, d'autres dispositifs soient établis et exploités en vue d'une transmission radiotélégraphique spéciale sans que les détails de ces dispositifs soient publiés.

Article 8.

L'exploitation des stations radiotélégraphiques est organisée, autant que possible, de manière à ne pas troubler le service d'autres stations de l'espèce.

Article 9.

Les stations radiotélégraphiques sont obligées d'accepter par priorité absolue les appels de détresse provenant des navires, de répondre de même à ces appels et d'y donner la suite qu'ils comportent.

Article 10.

La taxe totale des radiotélégrammes comprend:

1° la taxe afférente au parcours maritime, savoir:

- a) la „taxe côtière“ qui appartient à la station côtière,
- b) la „taxe de bord“ qui appartient à la station de bord,

2° la taxe pour la transmission sur les lignes du réseau télégraphique calculée d'après les règles générales.

Le taux de la taxe côtière est soumis à l'approbation du Gouvernement dont relève la station côtière; celui de la taxe de bord, à l'approbation du Gouvernement dont le navire porte le pavillon.

Chacune de ces deux taxes doit être fixée suivant le tarif par mot pur et simple, avec minimum facultatif de taxe par radiotélégramme, sur la base de la rémunération équitable du travail radiotélégraphique. Chacune d'elles ne peut dépasser un maximum à fixer par les Hautes Parties contractantes.

Toutefois chacune des Hautes Parties contractantes a la faculté d'autoriser des taxes supérieures à ce maximum dans le cas de stations d'une portée dépassant 800 kilomètres, ou de stations exceptionnellement onéreuses en raison des conditions matérielles de leur installation et de leur exploitation.

Pour les radiotélégrammes originaires ou à destination d'un pays et échangés directement avec

aby przy stacyach, wymienionych w artykule 1., zaprowadzono i utrzymywano w ruchu niezależnie od urządzeń, których szczegóły będą ogłoszone stosownie do artykułu 6., także inne urządzenia celem specjalnego przesyłania wiadomości drogą telegrafu iskrowego, których szczegóły nie potrzebują być ogłoszane.

Artykuł 8.

Ruch stacyi telegrafu iskrowego należy ile możności urządzić tak, aby służba innych stacyi tego rodzaju nie doznawała przez to przeszkód.

Artykuł 9.

Stacye telegrafu iskrowego mają obowiązek przyjmowania depesz, pochodzących od okrętów, które znajdują się w niebezpieczeństwie na morzu, z bezwarunkowym pierwszeństwem, tudzież obowiązek dawania odpowiedzi na depesze takie i zastosowania się do nich w sposób należyty.

Artykuł 10.

Ogólna należytość za telegramy iskrowe obejmuje:

1. należytość za przesłanie depeszy przez morze, a mianowicie:

- a) „należytość wybrzeżną“, przypadającą stacyi wybrzeżnej,
- b) „należytość pokładową“, przypadającą stacyi pokładowej,

2. należytość za przesłanie depeszy na liniach sieci telegraficznej, obliczoną według postanowień ogólnych.

Wysokość należytości wybrzeżnej ulega zatwierdzeniu tego rządu, któremu podlega stacya wybrzeżna, a wysokość należytości pokładowej zatwierdzeniu tego rządu, pod którego banderą okręt płynie.

Każda z obu tych należytości winna być ustalona według czystej taryfy słownej na podstawie odpowiedniego odszkodowania za pracę połączoną z telegrafowaniem iskrowem, przyczem dopuszczalne jest ustanowienie pewnej należytości minimalnej za każdy telegram iskrowy. Żadna z tych obu należytości nie może przekraczać kwoty maksymalnej, którą oznaczają Wysokie Strony kontraktujące.

Każda z Wysokich Stron kontraktujących ma jednak prawo dopuszczenia należytości wyższych od tych opłat maksymalnych, o ile rozchodzi się o stacye, których meta dziania przenosi 800 kilometrów albo których urządzenie i ruch są niezwykle kosztowne wskutek zachodzących istotnie warunków.

Wysokie Strony kontraktujące podadzą sobie wzajemnie co do telegramów iskrowych, wymienia-

les stations côtières de ce pays, les Hautes Parties contractantes se donnent mutuellement connaissance des taxes applicables à la transmission sur les lignes de leurs réseaux télégraphiques. Ces taxes sont celles qui résultent du principe que la station côtière doit être considérée comme station d'origine ou de destination.

Article 11.

Les dispositions de la présente Convention sont complétées par un Règlement qui a la même valeur et entre en vigueur en même temps que la Convention.

Les prescriptions de la présente Convention et du Règlement y relatif peuvent être à toute époque modifiées d'un commun accord par les Hautes Parties contractantes. Des conférences de plénipotentiaires ou de simples conférences administratives, selon qu'il s'agira de la Convention ou du Règlement, auront lieu périodiquement; chaque conférence fixera elle-même le lieu et l'époque de la réunion suivante.

Article 12.

Ces conférences sont composées de délégués des Gouvernements des Pays contractants.

Dans les délibérations, chaque pays dispose d'une seule voix.

Si un Gouvernement adhère à la Convention pour ses colonies, possessions ou protectorats, les conférences ultérieures peuvent décider que l'ensemble ou une partie de ces colonies, possessions ou protectorats est considéré comme formant un pays pour l'application de l'alinéa précédent. Toutefois le nombre des voix dont dispose un Gouvernement, y compris ses colonies, possessions ou protectorats, ne peut dépasser six.

Article 13.

Un Bureau international est chargé de réunir, de coordonner et de publier les renseignements de toute nature relatifs à la radiotélégraphie, d'instruire les demandes de modification à la Convention et au Règlement, de faire promulguer les changements adoptés et, en général, de procéder à tous travaux administratifs dont il serait saisi dans l'intérêt de la radiotélégraphie internationale.

Les frais de cette institution sont supportés par tous les Pays contractants.

Article 14.

Chacune des Hautes Parties contractantes se réserve la faculté de fixer les conditions dans

ných w bezpośredniej komunikacji z stacyami wybrzeżnymi kraju nadania lub przeznaczenia, te należności, które przypadają za przesyłkę na ich liniach telegraficznych. Przy obliczaniu tych należności należy wyjść z założenia, iż stacya wybrzeżna ma uchodzić za stacyę nadania lub przeznaczenia.

Artykuł 11.

Postanowienia układu niniejszego uzupełnione będą regulaminem, który będzie miał tę samą moc obowiązującą co układ i wejdzie wraz z nim w życie.

Wysokie Strony kontraktujące mogą każdej chwili zmienić w drodze wzajemnego porozumienia przepisy niniejszego układu i należącego doń regulaminu. Od czasu do czasu odbywać się będą, w miarę tego, czy rozchodzić się będzie o układ albo o regulamin, konferencye pełnomocników lub zwyczajne konferencye administracyjne. Każda konferencya oznaczy sama miejsce i czas najbliższego zebrania się.

Artykuł 12.

Konferencye te będą składały się z delegatów rządów Państw umawiających się.

Przy obradach przysługuje każdemu Państwu tylko jeden głos.

Jeżeli pewien Rząd przystąpi do układu ze względu na swe kolonie, posiadłości albo obszary, zostające pod jego ochroną, wówczas mogą późniejsze konferencye postanowić, iż ogół lub pewna część tych kolonii, posiadłości albo obszarów chronionych ma być uważana za kraj w myśl postanowienia ustępu poprzedzającego. Ilość głosów, przysługujących pewnemu Rządowi, nie może jednak wraz z głosami jego kolonii, posiadłości lub obszarów chronionych, przekraczać sześciu.

Artykuł 13.

Biuro międzynarodowe ma obowiązek zbierania, zestawiania i ogłaszania wszelkich wiadomości, odnoszących się do telegrafii iskrowej, tudzież obowiązek opiniowania wniosków na zmianę układu i regulaminu, ogłaszania ułożonych zmian i zajmowania się w ogólności wszystkimi pracami administracyjnymi, któreby poruczono mu w interesie międzynarodowej telegrafii iskrowej.

Koszta instytucji tej ponosić będą wszystkie Państwa umawiające się.

Artykuł 14.

Każda z Wysokich Stron umawiających się zastrzeżenie sobie prawo ustanowienia warunków, pod

lesquelles elle admet les radiotélégrammes en provenance ou à destination d'une station, soit de bord, soit côtière, qui n'est pas soumise aux dispositions de la présente Convention.

Si un radiotélégramme est admis, les taxes ordinaires doivent lui être appliquées.

Il est donné cours à tout radiotélégramme provenant d'une station de bord et reçu par une station côtière d'un Pays contractant ou accepté en transit par l'Administration d'un Pays contractant.

Il est également donné cours à tout radiotélégramme à destination d'un navire, si l'Administration d'un Pays contractant en a accepté le dépôt ou si l'Administration d'un Pays contractant l'a accepté en transit d'un Pays non contractant, sous réserve du droit de la station côtière de refuser la transmission à une station de bord relevant d'un Pays non contractant.

Article 15.

Les dispositions des articles 8 et 9 de cette Convention sont également applicables aux installations radiotélégraphiques autres que celles visées à l'article 1er.

Article 16.

Les Gouvernements qui n'ont point pris part à la présente Convention sont admis à y adhérer sur leur demande.

Cette adhésion est notifiée par la voie diplomatique à celui des Gouvernements contractants au sein duquel la dernière Conférence a été tenue et par celui-ci à tous les autres.

Elle emporte de plein droit accession à toutes les clauses de la présente Convention et admission à tous les avantages y stipulés.

Article 17.

Les dispositions des articles 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 11, 12 et 17 de la Convention télégraphique internationale de St-Petersbourg du 10/22 juillet 1875 sont applicables à la radiotélégraphie internationale.

Article 18.

En cas de dissentiment entre deux ou plusieurs Gouvernements contractants relativement à l'interprétation ou à l'exécution, soit de la présente Convention, soit du Règlement prévu par l'article 11, la question en litige peut, d'un commun accord,

którymi dopuści telegramy iskrowe z pewnej lub do pewnej stacyi pokładowej albo wybrzeżnej, nie podpadającej pod postanowienia niniejszego układu.

Jeżeli telegram iskrowy będzie dopuszczony, wówczas mają wejść w zastosowanie zwyczajne stopy należytościowe.

Każdy telegram iskrowy, pochodzący z okrętu a odebrany przez stacyę wybrzeżną jednego z Państw kontraktujących lub otrzymany jako telegram przejściowy przez administracyę jednego z nich, należy przesłać dalej.

Również należy dalej przesłać każdy telegram iskrowy przeznaczony dla okrętu, jeżeli administracya jednego z Państw umawiających się przyjęła go do przesyłki albo otrzymała jako telegram przejściowy od jednego z państw, które nie przystąpiły do układu, z zastrzeżeniem dla stacyi wybrzeżnej prawa odmówienia dalszej przesyłki do stacyi pokładowej, podlegającej państwu, które nie przystąpiło do układu.

Artykuł 15.

Postanowienia artykułów 8. i 9. niniejszej umowy mają zastosowanie także do innych zakładów telegrafów iskrowych, prócz wymienionych w artykule 1.

Artykuł 16.

Rządom, które nie wzięły udziału w niniejszym układzie, dozwolone będzie na ich żądanie przystąpienie do niego.

Przystąpienie to podane będzie w drodze dyplomatycznej do wiadomości tego z pośród Rządów umawiających się, na którego obszarze odbyto ostatnią konferencyę; ten zaś Rząd zawiadomi o niem wszystkie inne Rządy interesowane.

Skutkiem prawnym przystąpienia jest zgodzenie się na pełną osnowę niniejszego układu i udział we wszystkich korzyściach nim objętych.

Artykuł 17.

Postanowienia artykułów 1., 2., 3., 5., 6., 7., 8., 11., 12. i 17. międzynarodowego układu telegraficznego z daty Petersburg, dnia 10./22. lipca 1875 stosują się do międzynarodowej telegrafii iskrowej.

Artykuł 18.

W razie różnicy zdań pomiędzy dwoma lub więcej z Rządów kontraktujących co do tłumaczenia lub wykonania niniejszego układu względnie regulaminu, o którym mowa w artykule 11., można za wspólną zgodą poddać sporną kwestyę rozstrzy-

être soumise à un jugement arbitral. Dans ce cas, chacun des Gouvernements en cause en choisit un autre non intéressé dans la question.

La décision des arbitres est prise à la majorité absolue des voix.

En cas de partage des voix, les arbitres choisissent, pour trancher le différend, un autre Gouvernement contractant également désintéressé dans le litige. A défaut d'une entente concernant ce choix, chaque arbitre propose un Gouvernement contractant désintéressé; il est tiré au sort entre les Gouvernements proposés. Le tirage au sort appartient au Gouvernement sur le territoire duquel fonctionne le Bureau international prévu à l'article 13.

Article 19.

Les Hautes Parties contractantes s'engagent à prendre ou à proposer à leurs législatures respectives les mesures nécessaires pour assurer l'exécution de la présente Convention.

Article 20.

Les Hautes Parties contractantes se communiqueront les lois qui auraient déjà été rendues ou qui viendraient à l'être dans leurs Pays relativement à l'objet de la présente Convention.

Article 21.

Les Hautes Parties contractantes conservent leur entière liberté relativement aux installations radiotélégraphiques non prévues à l'article 1 et, notamment, aux installations navales et militaires, lesquelles restent soumises uniquement aux obligations prévues aux articles 8 et 9 de la présente Convention.

Toutefois, lorsque ces installations font de la correspondance publique, elles se conforment, pour l'exécution de ce service, aux prescriptions du Règlement en ce qui concerne le mode de transmission et la comptabilité.

Article 22.

La présente Convention sera mise en exécution à partir du 1er juillet 1908, et demeurera en vigueur pendant un temps indéterminé et jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où la dénonciation en sera faite.

La dénonciation ne produit son effet qu'à l'égard du Gouvernement au nom duquel elle a été faite. Pour les autres Parties contractantes, la Convention reste en vigueur.

gnięciu sądu polubownego. W tym wypadku wybiera każdy z odnośnych Rządów jeden z innych Rządów nie interesowanych w tej sprawie.

Rozstrzygnięcie sędziów polubownych zapada bezwzględną większością głosów.

W razie równości głosów wybierają sędziowie polubowni celem rozstrzygnięcia sprawy spornej trzeci z Rządów kontraktujących, również nie interesowany w sprawie. Jeżeli nie przyjdzie do zgody pod względem tego wyboru, wówczas każdy z sędziów polubownych proponuje jeden z nieinteresowanych Rządów umawiających się. Pomiedzy proponowanymi Rządami losuje się. Los wyciąga ten Rząd, na którego obszarze urzęduje biuro międzynarodowe, wspomniane w artykule 13.

Artykuł 19.

Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się do wydania lub zawnioskowania u swych ciał ustawodawczych takich zarządzeń, które są potrzebne dla zabezpieczenia wykonania niniejszego układu.

Artykuł 20.

Wysokie Strony kontraktujące podadzą sobie do wiadomości ustawy, odnoszące się do przedmiotów niniejszego układu, które w ich krajach zostały już lub będą w przyszłości wydane.

Artykuł 21.

Wysokie Strony kontraktujące zatrzymują zupełną swobodę co do zakładów telegrafu iskrowego, nie wymienionych w artykule 1., zwłaszcza co do zakładów dla marynarki i wojska, które podlegają jedynie zobowiązaniom, przewidzianym w artykułach 8. i 9. niniejszego układu.

Jeżeli jednak zakłady takie biorą udział w ruchu publicznym, wówczas będą one przy wykonywaniu służby stosowały się pod względem sposobu przesyłki i obrachunku do przepisów regulaminu.

Artykuł 22.

Układ niniejszy wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1908 i pozostanie w mocy przez czas bliżej nieoznaczony aż do upływu jednego roku od dnia, w którym nastąpi wypowiedzenie.

Wypowiedzenie dotyczy tylko tego Rządu, który je wniósł. Dla reszty stron umawiających się pozostanie układ nadal w mocy.

Engagement additionnel.

I.

Chaque station de bord visée à l'article 1er de la Convention sera tenue d'intercommuniquer avec toute autre station de bord sans distinction du système radiotélégraphique adopté respectivement par ces stations.

II.

Les Gouvernements qui n'ont pas adhéré à l'article ci-dessus peuvent, à toute époque, faire connaître, en adoptant la procédure indiquée à l'article 16 de la Convention, qu'ils s'engagent à en appliquer les dispositions.

Ceux qui ont adhéré à l'article ci-dessus peuvent, à toute époque, faire connaître, dans les conditions prévues à l'article 22 de la Convention, leur intention de cesser d'en appliquer les dispositions.

Układ dodatkowy.

I.

Każda ze stacji pokładowych, wymienionych w artykule 1. układu, ma obowiązek komunikowania się z każdą inną stacją pokładową bez względu na używany przez nie system telegrafu iskrowego.

II.

Rządy, które nie przystąpiły do powyższego artykułu, mogą oznajmić każdej chwili przy przestrzeganiu postępowania wskazanego w artykule 16. układu, iż zobowiązują się do stosowania jego postanowień.

Rządy, które przystąpiły do powyższego artykułu, mogą każdej chwili pod warunkami, o których mowa w artykule 22. układu, oznajmić swój zamiar nie stosowania się nadal do jego postanowień.

Protocole final.

I.

Les Hautes Parties contractantes conviennent qu'à la Conférence prochaine le nombre des voix dont chaque pays dispose (article 12 de la Convention) sera décidé au début des délibérations de manière que les colonies, possessions ou protectorats, admis à bénéficier de voix puissent exercer leur droit de vote au cours de tous les travaux de cette Conférence.

La décision prise aura un effet immédiat et restera en vigueur jusqu'à sa modification par une Conférence ultérieure.

En ce qui concerne la prochaine Conférence, les demandes tendant à l'admission de nouvelles voix en faveur de colonies, possessions ou protectorats qui auraient adhéré à la Convention seront adressées au Bureau international six mois au moins avant la date de la réunion de cette Conférence. Ces demandes seront immédiatement notifiées aux autres Gouvernements contractants qui pourront, dans un délai de deux mois, à partir de la remise de la notification, formuler des demandes semblables.

II.

Chaque Gouvernement contractant peut se réserver la faculté de désigner, suivant les circonstances, certaines stations côtières qui seront exemptées de l'obligation, imposée par l'article 3 de la Convention sous la condition que, dès l'application de cette mesure, il soit ouvert sur son territoire une ou plusieurs stations soumises aux obligations de l'article 3, et assurant le service radiotélégraphique dans la région desservie par les stations exemptées d'une manière satisfaisant aux besoins de la correspondance publique. Les Gouvernements qui désirent se réserver cette faculté doivent en donner notification dans la forme prévue au deuxième alinéa de l'article 16 de la Convention, au plus tard trois mois avant la mise en vigueur de la Convention ou, dans le cas d'adhésions ultérieures, au moment de l'adhésion.

Protokół końcowy.

I.

Wysokie Strony kontraktujące zgadzają się na to, iż na najbliższej konferencji ma się z początkiem obrad ustalić ilość głosów, którą każdy kraj rozporządza (artykuł 12. układu), w ten sposób, aby kolonie, posiadłości lub obszary chronione, którym przyznano głosy, mogły wykonywać swe prawo głosowania w ciągu wszystkich prac tej konferencji.

Oдносне postanowienie wejdzie zaraz w życie i pozostanie w mocy aż do ewentualnej zmiany przez późniejszą konferencyę.

Ze względu na najbliższą konferencyę należy wnioski co do przyznania nowych głosów koloniom, posiadłościom lub obszarom chronionym, które przystąpiły do układu, wystosować do biura międzynarodowego najpóźniej na sześć miesięcy przed chwilą zebrania się tej konferencji. O wnioskach tych zawiadomi się natychmiast inne Rządy umawiające się, które mogą postawić podobne wnioski w ciągu terminu dwumiesięcznego, licząc od doręczenia uwiadomienia.

II.

Każdy z Rządów umawiających się może zastrzec sobie prawo oznaczenia stosownie do okoliczności pewnych stacyi wybrzeżnych, które będą wyjęte z pod zobowiązania, określonego artykułem 3. układu, jednak pod warunkiem, iż począwszy od chwili wprowadzenia tego zarządzenia powstanie na jego obszarze jedna lub więcej stacyi, podlegających zobowiązaniu określonemu artykułem 3, które zapewnią służbę telegrafu iskrowego w obrębie działania stacyi wyłączonych w sposób, czyniący zadość potrzebom komunikacyi publicznej. Rządy, które chcą zastrzec sobie prawo powyższe, winny oznajmić to w formie, określonej w ustępie drugim artykułu 16. układu, najpóźniej w trzy miesiące przed wejściem układu w życie albo w razie późniejszego przystąpienia równocześnie z przystąpieniem.

Les Pays dont les noms suivent déclarent, dès à présent, qu'ils ne se réserveront pas cette faculté:

Autriche, Hongrie, Allemagne, États-Unis d'Amérique, Argentine, Belgique, Brésil, Bulgarie, Chili, Grèce, Mexique, Monaco, Norvège, Pays-Bas, Roumanie, Russie, Suède, Uruguay.

III.

Le mode d'exécution des dispositions de l'article précédent dépend du Gouvernement qui se sert de la faculté d'exemption; ce Gouvernement a pleine liberté de décider de temps en temps, suivant son propre jugement, combien de stations et quelles stations seront exemptées. Ce Gouvernement a la même liberté en ce qui concerne le mode d'exécution de la condition relative à l'ouverture d'autres stations soumises aux obligations de l'article 3 et assurant le service radiotélégraphique dans la région desservie par les stations exemptées d'une manière satisfaisant aux besoins de la correspondance publique.

IV.

Il est entendu qu'afin de ne pas entraver les progrès scientifiques, les dispositions de l'article 3 de la Convention n'empêchent pas l'emploi éventuel d'un système radiotélégraphique incapable de communiquer avec d'autres systèmes, pourvu toutefois que cette incapacité soit due à la nature spécifique de ce système et qu'elle ne soit pas l'effet de dispositifs adoptés uniquement en vue d'empêcher l'intercommunication.

V.

L'adhésion à la Convention du Gouvernement d'un pays ayant de colonies, possessions ou protectorats ne comporte pas l'adhésion de ses colonies, possessions ou protectorats, à moins d'une déclaration à cet effet de la part de ce Gouvernement. L'ensemble de ces colonies, possessions et protectorats ou chacun d'eux séparément peut faire l'objet d'une adhésion distincte ou d'une dénonciation distincte dans les conditions prévues aux articles 16 et 22 de la Convention.

Il est entendu que les stations à bord de navires ayant leur port d'attache dans une colonie, possession ou protectorat peuvent être désignées comme relevant de l'autorité de cette colonie, possession ou protectorat.

Następujące Państwa oświadczają już teraz, iż nie zastrzegą sobie tego prawa:

Austria, Węgry, Niemcy, Stany zjednoczone Ameryki, Argentyna, Belgia, Brazylia, Bułgaria, Chile, Grecya, Meksyk, Monaco, Norwegia, Niderlandy, Rumunia, Rosya, Szwecya, Urugwaj.

III.

Sposób przeprowadzenia postanowień artykułu poprzedzającego zależy od Rządu, który skorzysta z prawa zaprowadzenia wyjątku; Rząd ten ma zupełną swobodę oznaczenia od czasu do czasu według własnego uznania, ile stacyi ma być wyjętych i których stacyi ma wyjęcie to dotyczyć. Rząd odnośny ma tę samą swobodę pod względem sposobu dopełnienia warunku, według którego ma się otworzyć inne stacye, podlegające zobowiązaniu określonemu artykułem 3, które zapewnią służbę telegrafu iskrowego w obrębie działania stacyi wyłączonych w sposób, czyniący zadość potrzebom komunikacyi publicznej.

IV.

Istnieje zgoda co do tego, iż w interesie nie tamowania postępów wiedzy postanowienia artykułu 3. układu nie będą stanowić przeszkody pod względem ewentualnego zastosowania takiego systemu telegrafu iskrowego, przy którym komunikacya z innymi systemami nie jest możliwa, z zastrzeżeniem jednak, iż powodem tego może być tylko specjalna właściwość systemu a nie urządzenia zaprowadzone jedynie celem uniemożliwienia komunikacyi z innymi systemami.

V.

Przystąpienie do układu, dokonane przez Rząd pewnego kraju, który posiada kolonie, posiadłości lub obszary chronione, nie obejmuje zarazem przystąpienia jego kolonii, posiadłości lub obszarów chronionych, chyba że przedłożono stosowne oświadczenie tego Rządu. Kolonie, posiadłości lub obszary chronione pewnego kraju mogą stosownie do postanowień artykułów 16. i 22. układu stanowić łącznie lub pojedynczo przedmiot osobnego przystąpienia albo osobnego wypowiedzenia.

Istnieje zgoda co do tego, iż stacye na pokładzie okrętów, których przynależna przystań leży w pewnej kolonii, posiadłości lub w pewnym obszarze chronionym, mogą być oznaczone jako podlegające tej kolonii, posiadłości lub temu obszarowi chronionemu.

VI.

Il est pris acte de la déclaration suivante:

La délégation italienne en signant la Convention doit toutefois faire la réserve que la Convention ne pourra être ratifiée de la part de l'Italie qu'à la date de l'expiration de ses contrats avec M. Marconi et sa Compagnie, ou à une date plus rapprochée si le Gouvernement du Roi d'Italie pourra la fixer par des négociations avec M. Marconi et sa Compagnie.

VI.

Przyjmuje się do wiadomości następujące oświadczenie:

Delegacja włoska musi przy podpisaniu układu zrobić zastrzeżenie, iż Włochy mogą ratyfikować układ dopiero w chwili zgaśnięcia swych umów z Marconim i jego spółką, względnie w czasie wcześniejszym, jeżeli rząd Króla włoskiego będzie mógł czas ten oznaczyć na podstawie pertraktacyi z Marconim i jego spółką.

Weiskirchner wtr.

37.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3. marca 1909,

dotyczące przekazania sądownictwa w sprawach karnych dla dzielnic Wieden i Margarethen Sądowi powiatowemu Margarethen.

Na zasadzie § 9. procedury karnej z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119 przekazuje się, zmieniając częściowo rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 28. stycznia 1882, Dz. u. p. Nr. 13, sądownictwo w sprawach karnych dla dzielnic miejskich Wieden i Margarethen Sądowi powiatowemu Margarethen we Wiedniu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. sierpnia 1909.

Hochenburger wtr.

38.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu z dnia 3. marca 1909,

dotyczące przystąpienia miejskiej Kasy podatkowej w Wr. Neustadt do obrotu przekazowego c. k. pocztowej Kasy oszczędności.

Miejska Kasa podatkowa w Wr. Neustadt przystąpiła za zezwoleniem Ministerstwa skarbu do obrotu przekazowego c. k. pocztowej Kasy oszczędności.

Można więc uiszczać zapłaty na rzecz wymienionej Kasy podatkowej także w drodze obrotu czekowego i kliringowego c. k. pocztowej Kasy oszczędności.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. października 1906, Dz. u. p. Nr. 226, stosują się także do tego obrotu płatniczego.

Biliński wtr.

Weiskirchner wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. marca 1909.

Treść: № 39. Obwieszczenie, dotyczące wydania nowych statutów dla Rady przemysłowej i Rady rolniczej.

39.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu, Ministerstwa rolnictwa i Ministerstwa robót publicznych z dnia 23. lutego 1909,

dotyczące wydania nowych statutów dla Rady przemysłowej i Rady rolniczej.

Jego cesarska i królewska Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia 20. lutego 1909, aby w miejsce wspólnego statutu dla Rady przemysłowej i rolniczej, ogłoszonego obwieszczeniem Ministerstw handlu i rolnictwa z dnia 6. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 91, a zmienionego w myśl obwieszczeń Ministerstw handlu i rolnictwa z dnia 29. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 4 z roku 1899, z dnia 2. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 10 i z dnia 5. stycznia 1906, Dz. u. p. Nr. 7, weszły w życie nowe statuty, zamieszczone poniżej oddzielnie.

I. Statut Rady przemysłowej.

§ 1.

Zadaniem Rady przemysłowej jest wydawanie opinii i stawianie wniosków w sprawach, dotyczących interesów przemysłu, wielkiego handlu i górnictwa, i to na wezwanie Ministra handlu względnie, o ile rozchodzi się o sprawy górnicze, Ministra robót publicznych albo z własnego popędu.

Wyjątek stanowią wszystkie sprawy, odnoszące się wyłącznie lub przeważnie do ruchu kolejowego, podczas gdy sprawy więcej ogólne, które jedynie częściowo stoją w związku z ruchem kolejowym, należą do zakresu działania Rady przemysłowej.

§ 2.

Rada przemysłowa składa się ze 120 członków. Członków powołuje się częścią drogą wyboru a częścią drogą mianowania na przeciąg pięciu lat.

W razie ustąpienia członka przed upływem okresu urzędowania obsadza się opróżnione miejsce na resztę okresu urzędowania.

§ 3.

Radę przemysłową składa się w następujący sposób:

I. 34 członków wybierają izby handlowe i przemysłowe, w ten sposób, że izba wiedeńska, praska, liberzecka, berneńska i trysteńska wysyłają po dwóch członków a wszystkie inne izby po jednym członku ze sfer przemysłu lub wielkiego handlu.

II. 34 członków wybierają te stowarzyszenia przemysłowe lub związki zawodowe, które Minister handlu oznaczy na każdy okres urzędowania.

III. 10 członków wybierają korporacje górnicze, które Minister robót publicznych wyznaczy na każdy okres urzędowania.

IV. 32 członków mianuje Minister handlu, a 10 członków Minister robót publicznych.

Do Rady przemysłowej mogą być wybrani tylko własnowolni obywatele austriaccy, którzy

w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa prowadzą przedsiębiorstwo przemysłowe albo handlowe na wielką skalę albo górnicze, względnie kierują takim przedsiębiorstwem albo są zawodowo zajęci przy kierownictwie takiego przedsiębiorstwa.

§ 4.

Minister handlu powołuje Radę przemysłową w miarę potrzeby najmniej dwa razy w roku.

Na żądanie przynajmniej jednej trzeciej części członków winno się ją zwołać na posiedzenie nadzwyczajne.

Na pełnych posiedzeniach przewodniczy Minister handlu lub zastępca przezeń wyznaczony.

Posiedzenia nie są publiczne.

Opinie ustala się drogą głosowania obecnych członków.

§ 5.

Dla przedwstępnych obrad nad przedmiotami rozpraw ustanowi się stałe oddziały a w razie potrzeby komitety.

Sposób ich tworzenia i odnawiania określony będzie porządkiem czynności.

Oddziały i komitety winny gromadzić materiał w sprawach, należących do ich zakresu działania, i przedkładać umotywowane wnioski pełnemu zgromadzeniu za pośrednictwem sprawozdawców.

Porządek czynności określi, pod jakimi warunkami oddziały i komitety mają prawo wydawania stanowczych opinii. W tych wypadkach nie zapada uchwała na pełnym zgromadzeniu.

Stale oddziały i komitety, które będą zwoływane w miarę potrzeby, obradują pod kierunkiem przewodniczącego wybranego z ich grona lub jego zastępcy.

Posiedzenia oddziałów i komitetów nie są publiczne.

§ 6.

Na pełnym zgromadzeniu tudzież w oddziałach i komitetach można stosownie do postanowień porządku czynności przesłuchiwać rzeczoznawców.

Na pełne zgromadzenia oraz na posiedzenia oddziałów i komitetów wysyła rząd przedstawicieli według swego uznania.

§ 7.

Jeden z departamentów Ministerstwa handlu ma obowiązek dopomagania Radzie przemysłowej przy spełnianiu jej zadań, załatwiania czynności

biurowych i popierania prac oddziałów i komitetów przez dostarczanie potrzebnego materiału tudzież przez zarządzanie wskazanych w danym razie dochodzeń.

§ 8.

Urząd członków Rady przemysłowej jest urzędem honorowym, z którym nie jest połączone wynagrodzenie.

Członkowie nie mieszkający w Wiedniu otrzymują w czasie podróży do Wiednia i z powrotem oraz przez czas trwania posiedzenia dyety po 16 K dziennie, o ile już z innego tytułu nie pobierają dyet z kas państwowych.

Celem wzięcia udziału w posiedzeniach otrzymują oni również na liniach kolejowych, pozostających w zarządzie państwowym, prawo wolnej jazdy dowolną klasą przy podróży na posiedzenia i z posiedzeń.

Koszta podróży, poniesione wskutek użycia innych zakładów komunikacyjnych, będą im zwracane.

§ 9.

Porządek czynności uchwała sama Rada przemysłowa. Ten porządek czynności podlega zatwierdzeniu Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych.

§ 10.

W sprawach, wchodzących zarówno w zakres działania Rady przemysłowej jak i Rady rolniczej lub Rady rękodzielniczo-przemysłowej, można spowodować wspólne obrady.

Obrady te odbywają się we wspólnym wydziale. Wydział ten składa się z równej, jednak nie wyższej nad ośm, liczby członków odnośnych rad przybocznych, wybranych z pełnego grona lub przez pewien oddział.

Wydział wspólny ma zebrać się na zarządzenie przewodniczącego jednej z interesowanych rad przybocznych albo na żądanie pełnego zgromadzenia lub pewnego oddziału jednej z tych rad.

Wydział wspólny wybiera na przewodniczących po jednym członku rad przybocznych zastąpionych w wydziale wspólnym, którzy przewodniczą na przemian.

Głosowanie w wydziale wspólnym należy przedsięwziąć oddzielnie według przynależności członków do tej rady przybocznej, która wysłała ich do wspólnego wydziału (głosowanie kuryalne).

Wynik obrad będzie stanowił przedmiot dalszego postępowania w interesowanych Radach przybocznych.

II. Statut Rady rolniczej.

§ 1.

Zadaniem Rady rolniczej jest wydawanie opinii i stawianie wniosków w sprawach, dotyczących interesów rolnictwa i leśnictwa, i to na wezwanie Ministra rolnictwa albo z własnego popędu.

§ 2.

Rada rolnicza składa się z 84 członków. Członków powołuje się częścią drogą wyboru a częścią drogą mianowania i to na okres urzędowania, wynoszący pięć lat. Członkami Rady rolniczej mogą być tylko własnowolni obywatele austriacy.

W razie ustąpienia członka przed upływem okresu urzędowania obsadza się opróżnione miejsce na resztę okresu urzędowania.

§ 3.

Skład Rady rolniczej jest następujący:

I. 17 członków wybierają wydziały krajowe poszczególnych królestw i krajów w ten sposób, iż każdy wydział krajowy wysyła jednego przedstawiciela. Jeżeli okres urzędowania jednego z członków wydziału krajowego kończy się w czasie okresu urzędowania Rady rolniczej, wówczas winien wydział krajowy dokonać ponownie wyboru przedstawiciela na resztę okresu urzędowania Rady rolniczej.

II. 42 członków wybierają krajowe rady kultury, spółki, stowarzyszenia i zawodowe związki rolnicze i leśnicze, które Minister rolnictwa wyznaczy na każdy okres urzędowania.

III. 25 członków mianuje Minister rolnictwa.

Dla każdego członka należy wybrać względnie zamianować także zastępcę.

§ 4.

Rada rolnicza dzieli się na dwa stałe oddziały a mianowicie oddział rolniczy i oddział leśniczy.

W miarę potrzeby można ponadto utworzyć także osobne oddziały.

§ 5.

Rada rolnicza wydaje opinie i stawia wnioski prawidłowo (§ 6., ustęp 1.) na podstawie uchwał

pełnego zgromadzenia i to we wszystkich sprawach, należących do jej zakresu działania.

Przewodniczy Minister rolnictwa lub zastępca, którego on wyznaczy.

Opinie i wnioski ustala się drogą głosowania obecnych członków.

Posiedzenia Rady rolniczej nie są publiczne.

§ 6.

Jeżeli rozchodzi się o sprawy, które według zdania przewodniczącego Rady rolniczej dotyczą wyłącznie jednego ze stałych oddziałów, o których mowa w § 4., wówczas sam ten oddział wyda odnośne opinie względnie postawi odnośne wnioski.

Dla spraw, nad którymi obradować ma Rada rolnicza, czy to na swem pełnem zgromadzeniu czy też w jednym z swych oddziałów, ustanowić należy sprawozdawców. Celem odpowiedniego przygotowania uchwał można również ustanowić komitety dla poszczególnych spraw albo dla pewnych kategorii spraw.

Kierownictwo w oddziałach względnie w komitetach sprawują przewodniczący, wybrani przez nie z ich grona, albo zastępcy tychże.

Uchwały oddziałów względnie komitetów zapadają drogą głosowania obecnych członków.

Posiedzenia oddziałów i komitetów nie są publiczne.

§ 7.

Na podstawie uchwały pełnego zgromadzenia albo oddziałów i komitetów można na odnośnych posiedzeniach przesłuchiwać rzeczoznawców.

Na pełne zgromadzenia oraz na posiedzenia oddziałów i komitetów wysyła rząd przedstawicieli według swego uznania.

§ 8.

Minister rolnictwa zwołuje Radę rolniczą w miarę potrzeby a przynajmniej raz na rok.

Na żądanie co najmniej połowy członków Rady rolniczej winno zwołać się ją na posiedzenie nadzwyczajne.

Jeżeli rozchodzi się o jedną ze spraw, wymienionych w § 6., ustęp 1., wówczas należy zwołać odnośny oddział na żądanie dwóch trzecich części jego członków celem odbycia posiedzenia nadzwyczajnego.

§ 9.

Urząd członków Rady rolniczej jest urzędem honorowym, z którym nie jest połączone wynagrodzenie.

Członkowie nie mieszkający w Wiedniu otrzymują w czasie podróży do Wiednia i z powrotem oraz przez czas trwania posiedzenia dyety po 16 K dziennie, o ile już z innego tytułu nie pobierają dyet z kas państwowych.

Celem wzięcia udziału w posiedzeniach otrzymują oni również na liniach kolejowych, pozostających w zarządzie państwowym, prawo wolnej jazdy dowolną klasą przy podróży na posiedzenia i z posiedzeń.

Koszta podróży, poniesione wskutek użycia innych zakładów komunikacyjnych, będą im zwracane.

§ 10.

W sprawach, wchodzących w zakres działania zarówno Rady rolniczej jak i Rady przemysłowej, można spowodować wspólne obrady.

Obrady te odbywają się we wspólnym wydziale. Wydział ten składa się z równej, jednak nie wyższej nad ośm, liczby członków wymienionych rad przybocznych, wybranych z pełnego grona albo przez pewien oddział lub komitet.

Wydział wspólny ma zebrać się na zarządzenie przewodniczącego jednej z tych rad przybocznych albo na żądanie pełnego zgromadzenia lub pewnego oddziału jednej z tych rad.

Wydział wspólny wybiera na przewodniczących po jednym członku rad przybocznych zastępowanych w wydziale wspólnym, którzy przewodniczą na przemian.

Głosowanie w wydziale wspólnym należy przedsięwziąć oddzielnie według przynależności członków do tej rady przybocznej, która wysłała ich do wspólnego wydziału (głosowanie kuryalne).

Wynik obrad będzie stanowił przedmiot dalszego postępowania w interesowanych radach przybocznych.

§ 11.

Ministerstwo rolnictwa wyda dla Rady rolniczej porządek czynności, który po zaopiniowaniu go przez Radę tę ustalony będzie ostatecznie przez Ministerstwo rolnictwa.

§ 12.

Jeden z departamentów Ministerstwa rolnictwa będzie miał obowiązek dopomagania Radzie rolniczej przy spełnianiu jej zadań, załatwiania czynności biurowych i popierania prac pełnego zebrania, oddziałów i komitetów przez dostarczanie potrzebnego materiału tudzież przez zarządzanie wskazanymi w danym razie dochodzeń.

Ritt wlr.

Bráf wlr.

Weiskirchner wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 13. marca 1909.

Treść: № 40. Rozporządzenie, dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swoich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych.

40.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. marca 1909,

dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swoich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych.

Ponieważ od wejścia w życie rozporządzenia z dnia 30. marca 1908, Dz. u. p. Nr. 64, którem ustanowiono jednostki giełdowe, służące za podstawę do wymierzania podatku od obrotu papierów wartościowych, notowanych na giełdach swoich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), dopuszczono na giełdach tych niektóre papiery wartościowe, dotąd nie notowane, do notowania a niektóre zaprzestano notować, przeto Ministerstwo skarbu postanawia na zasadzie upoważnienia, nadanego mu

w § 4., l. 2., ust. 3. ustawy z dnia 9. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 195, o opodatkowaniu obrotu papierów wartościowych (podatek giełdowy), ogłosić w miejsce załączników, obwieszczonych rozporządzeniem z dnia 30. marca 1908, Dz. u. p. Nr. 64, następujące, nowo wygotowane załączniki A do C, podające warunki zawierania interesów co do jednostki giełdowej papierów, notowanych na giełdach swoich, które rozstrzygają pod względem wymiaru podatku giełdowego.

O ile według powołanej ustawy obrót pieniężny nie stanowi podstawy opodatkowania, uchodzi co do wszystkich papierów wartościowych, wymienionych w tych załącznikach, imienna kwota 5.000 zł. w. a. czyli 10.000 K za jednostkę giełdową.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 15. marca 1909.

Biliński wlr.

Załącznik A—C.

Załącznik A,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie wiedeńskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto poniżej umieszczonym spisem, uchodzi za jednostkę giełdową kwota imienna 5000 zł. a. w. czyli 10.000 K.

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Ogólny dług państwowy.		Kwota imienna:	
Losy z r. 1860. po 500 zł. w. a. 4 ^o / _o . . .	2.500 zł. w. a.	Kolejowe obligacje pierwszeństwa, objęte przez państwo do splacenia.	
„ „ „ 1860. po 100 „ „ „ 4 ^o / _o . . .	2.500 „ „ „	Kolei Albrechta 300 zł. sr. 5 ^o / _o	5.100 zł. srebr.
„ „ „ 1864. po 100 „ „ „	2.500 „ „ „	detto 200 „ złot. = 400 M. = 20 £ = 500 fr. 5 ^o / _o . . .	5.000 zł. złotem
„ „ „ 1864. po 50 „ „ „	2.500 „ „ „	Czeskiej kolei półn. em. 1882, 300, 1500, 3000 M. 4 ^o / _o	10.200 marek
Listy zastawne dóbr państwowych 120 zł. w. a. (300 fr.)	25 sztuk	„ „ „ em. 1902, 500, 1000, 2000 M. 3 ¹ / ₂ ^o / _o	10.000 „
B. Państwowy dług królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.		Kolei zach. czeskiej em. 1885 M. 4 ^o / _o . . .	10.200 „
Austr. renta złota, wol. od pod., w zł. 4 ^o / _o	5.000 zł. złotem	Kolei Elżbiety 600 i 3.000 mk.	10.200 „
Kolejowe zapisy długu państwa.		detto 400 i 2.000 „ wol. od pod.	10.000 „
Kolei Elżbiety w złocie, wol. od pod., po 10.000 zł. 4 ^o / _o	5.000 zł. złotem	Moraw.-śląsk. kolei centr. 600 i 3000 K.	10.200 K
C. Państwowy dług krajów Korony węgierskiej.		Pilz.-brzeż., wol. od pod., 150 zł. srebr. . .	5.100 zł. w. a. sr.
Akcje kolejowe, przestemplowane na obligacje długu państwa.		Kolei Rudolfa (dobra sk. sol.) M.	5.000 zł. złotem
Kolei Elżbiety 200 zł. m. k. . .	25 sztuk	C. Państwowy dług krajów Korony węgierskiej.	
detto Linc-Budziej. 200 „ w. a. sr.	25 „	Węg. renta złota 4 ^o / _o	5.000 zł. złotem
detto Salch.-Tyr. 200 „ „ „ „	25 „	„ oblig. poż. p. w zł. na reg. Żel. Br. K.	12.000 K
Kolei Kremskiej 200 i 2.000 K	25 „	„ pożyczka premiowa po 100 zł. . . .	2.500 zł. w. a.
		detto po 50 zł.	2.500 „ „ „
		„ oblig. prem. regul. Cisy i Szeg., podl. los., w. a.	2.500 „ „ „

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
	Kwota imienna:		Kwota imienna:
D. Inne pożyczki publiczne.			
Pożycz. miasta Wiednia (srebro lub złoto) z r. 1874. 5%	5.000 zł. złotem	Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1903 w mark. 3½%	10.000 marek
Renta włoska 100 lirów 3¾%	10.000 lir. kap.	Kolei ostrawsko-friedlandzkiej K 4%	10.200 K
Rosyjska pożyczka państw. z r. 1906. 5%	9.480 koron	Kolei prasko-duchc. em. 1896 w mar. 3%	10.200 marek
Bułgar. pożycz. hip. państw. z r. 1892. w zlocie	5.000 zł. złotem	Spółki kolei państwowych fr. 3%	25 sztuk
„ pożycz. (tyt.) państw. z r. 1902.	10.000 fr.	detto em. 1874 fr. 3%	25 „
Bułgar. państw. pożyczka w zlocie 1907. 4½%	9.520 K	detto X. em. 1885 fr. 3%	25 „
Turecki konw. dług państw. z r. 1903 4%	12.500 fr.	detto sieć uzupeł. fr. 3%	25 „
		detto 500 frank. = 405 M. 4%	25 „
		detto em. 1895 w m. 3%	10.000 marek
		detto I. em. zł. złotem 5%	5.000 zł. złotem
		detto II. em. 1874 zł. złot. 5%	5.000 „ „
		detto (Berni-Rossice) 5%	5.100 zł. srebr.
		detto em. 1883 w m. 4%	10.000 marek
		Sp. kolei połud., styczeń-lipiec fr. 3%	25 sztuk
		detto kwiecień-paźdz. fr. 3%	25 „
		detto 500 fr. = 405 M. 4%	25 „
		detto zł. srebr. lub złot. 5%	5.000 zł. złotem
		detto w markach 4%	10.000 marek
		Poż. pierw. zjed. kol. żel. węg. w m. 4½%	10.000 „
E. Listy zastawne, obligacje pożyczek gminnych i kolejowych tudzież obligacje bankowe.		G. Obligacje innych przedsiębiorstw przewozowych.	
Banku kred. ziem. cent., austr. podl. los. w 34 l. 150 zł. sr. op. w zł. 2%	5.100 zł. srebr.	Sp. żegl. par. na Dunaju 400 i 10.000 M. 4%	10.000 marek
Banku kred. ziem. cent., austr. podl. los. w 34 l. 300 marek 2¼%	5.100 zł. złotem	Sp. żegl. parow. na Dunaju em. 1886 M. 4%	10.000 „
		Lloyda austr. em. 1881 po 500 zł. zł. 5%	5.000 zł. złotem
Poż. ks. Schwarzenberga, w markach 4%	10.000 marek	„ em. 1882 po 500 zł. zł. 5%	5.000 „ „
		„ „ 1884 po 500 „ „ 4½%	5.000 „ „
		„ „ 1887 po 500 „ „ 4%	5.000 „ „
		„ „ 1895 po 1000 i 5000 zł. złotem 4%	5.000 „ „
F. Obligacje pierwszeństwa kolei żelaznych.		H. Obligacje spółek przemysłowych.	
Kolei duchc.-podmok. I. em. 1869 srebr. w. a. 5%	5.100 zł. w. a. s.	Sp. gór. austr. alp. 500, 2.500, 12.500 fr. 4½%	12.500 fr.
Kolei duchc.-podmok. II. em. 1871 srebr. w. a. 5%	5.100 „ „ „ „	Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1883 500 fr. = 200 zł. złotem 5%	5.000 zł. złotem
Kolei duchc.-podmok. III. em. 1874 złot. 5%	5.100 zł. złotem		
Kolei duchc.-podmok. em. 1891 zł. srebr. 4%	5.100 zł. w. a. s.		
Kolei duchc.-podmok. em. 1891 w mark. 4%	10.200 marek		
Kolei kosz.-bogum. em. 1889 w m. 4%	10.000 „		
detto em. 1891 „ „ 4%	10.000 „		
Sp. kolei lwow.-czern.-jasskiej em. 1884 srebr. 4%	5.100 zł. w. a. s.		
Sp. kolei lwow.-czern.-jassk. wol. od pod. em. 1884 srebr. 4%	5.100 „ „ „ „		
Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark. 5%	10.200 marek		
Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark. konwert. 3½%	10.200 „		

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:
<p>I. Losy rozmaite.</p> <p><i>a) Losy oprocentowane.</i></p> <p>Zakł. kred. ziem., pow., austr., obl. prem. em. 1880 po 100 zł. w. a. 3% 25 sztuk</p> <p>Zakł. kred. ziem., pow., austr., obl. prem. em. 1889 po 100 zł. w. a. 3% 25 „</p> <p>Losy regul. Dunaju z r. 1870. po 100 zł. w. a. 5% 25 „</p> <p>Banku hipot. węg., obl. prem. po 100 zł. w. a. 4% 25 „</p> <p>Pożyczki prem. serb. po 100 fr. 2% 25 „</p> <p><i>b) Losy bezprocentowe.</i></p> <p>Bazyliki budap. (bud. katedry) 5 zł. w. a. 50 sztuk</p> <p>Zakładu kredyt. dla handlu i przemysłu 100 zł. w. a. 25 sztuk</p> <p>Clary'ego 40 zł. m. k. 10 sztuk</p> <p>Pożyczki miasta Insbruku 20 zł. w. a. 25 sztuk</p> <p>Pożyczki loter. krakowskiej 20 zł. w. a. 25 „</p> <p>Pożyczki prem. lublańskiej 20 zł. w. a. 25 „</p> <p>Gminy miasta Budy 40 zł. w. a. 25 „</p> <p>Palffy'ego 40 zł. m. k. 10 sztuk</p> <p>Austr. towarz. Czerwonego Krzyża 10 zł. w. a. 25 sztuk</p> <p>Węgier. towarz. Czerwonego Krzyża 5 zł. w. a. 50 sztuk</p> <p>Fundacyi Rudolfa 10 zł. w. a. 25 sztuk</p> <p>Salma 40 zł. m. k. 10 sztuk</p> <p>Pożyczki prem. salcburskiej 20 zł. w. a. 25 sztuk</p> <p>Tureck. poż. kol. obl. prem. po 400 fr. 25 „</p> <p>Losy komun. wiedeńsk. z r. 1874. 100 zł. w. a. 25 „</p> <p>Cedule losowe 3% oblig. premiov. Zakł. kred. ziem. em. 1880 25 „</p> <p>Cedule losowe 3% oblig. premiov. Zakł. kred. ziem. em. 1889 25 „</p> <p>Cedule losowe 4% obl. premiov. Banku hipot. węgier. 25 „</p>		<p>K. Akcje przedsiębiorstw przewozowych.</p> <p>„Adria“, kr. węg. Sp. żegl. 25 sztuk</p> <p>Kolei uściecko-cieplskiej 5 sztuk</p> <p>Austr.-belg. Spółki kolei żelaznej 25 sztuk</p> <p>Kolei Barcs-Pakracz akc. pierwsz. 25 „</p> <p>Spółki ruchu kolei orient. 25 „</p> <p>Zjedn. kolei Lasu Czeskiego akc. pierw. I. i II. em. 25 „</p> <p>Kolei północno-czeskiej 25 „</p> <p>Kolei bożeńsko-merańskiej, c. k. uprz. 25 „</p> <p>Spółki kolei lokalnej bernieńskiej 25 „</p> <p>Kolei lokal. bukowińskich akc. pierw. 25 „</p> <p>detto akcye zakład. 25 „</p> <p>Kolei busztiehradzkiej (lit. B) 5 sztuk</p> <p>detto (lit. B) 25 sztuk</p> <p>Spółki austr. żegl. par. na Dun., I. c. k. up. Kolei duchcowsko-podmokielskiej 25 sztuk</p> <p>Zjedn. spół. żegl. na Łabie 5 sztuk</p> <p>Kolei północnej Ferdynanda 5 „</p> <p>Kolei fryulskiej akc. pierwsz. 25 sztuk</p> <p>Kolei pięciokość.-bareskiej 25 „</p> <p>Kolei lokalnej Fürstenfeld-Hartberg (Neu- dau) akc. pierw. lit. A 25 „</p> <p>Sp. kol. na Gaisberg akc. pierwsz. 25 „</p> <p>Kolei Gleisdorf-Weiz akc. pierwsz. 25 „</p> <p>Spółki kolej. i gór. gradecko-köflach. 25 „</p> <p>Spółki kolei kahlenb. (system Rigi) 25 „</p> <p>Kolei koszycko-bogumińskiej 25 „</p> <p>Kolei Lwów-Bełzec (Tomaszów) akc. pierw. 25 „</p> <p>Spółki kolei lwowsko-czern.-jasskiej 25 „</p> <p>Kolei lokal. Lwów-(Kleparów) Jaworów, akc. pierw. 25 „</p> <p>Kolei Leoben-Vorderuberg 25 „</p> <p>Lloyda austr. 25 „</p> <p>Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. A 25 „</p> <p>Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. B 25 „</p> <p>Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. zakł. Kolei półn.-zach. austr. 25 „</p> <p>detto (lit. B) 25 „</p> <p>Kolei lokal. wsch.-galic. akc. pierwsz. 25 „</p>	

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
Kolei ostrawsko-frydlandzkiej	25 sztuk	Galic. banku hip. akcyj.	25 sztuk
Kolei prasko-duchcowskiej	25 „	detto banku dla handlu i przem.	25 „
Kolei prasko-duchcowskiej, akcyje pierwsz.	25 „	Stowarz. żyr. i kas. wied.	25 „
Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akcyje pierwsz.	25 „	Banku hipot. austr.	25 „
Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. A	25 „	detto węgier.	25 „
Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. B	25 „	Banku hipot. kraj. kroac.-slaw.	25 „
Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. B	25 „	Banku dla krajów austr. (Länderbanku) .	25 „
Spółki salcb. kolei żel. i tramw.	25 „	Banku kraj. bośn.-herc.	25 „
Spółki kolei państwowych	25 „	Banku kred. roln. dla Czech	25 „
Spółki kolei południowej	25 „	Banku lombard. i eskont. wied.	25 „
Kolei łącz. połudn.-póln.-niemieckiej . .	25 „	Banku handl. i przem. w Mor. Ostrawie	25 „
Kolei w dolinie Samoszy, akcyje pierwsz.	10 sztuk	Spółki akc. kant. weks. „Merkur“	25 „
Międzyn. akc. Towarz. przew.	25 sztuk	Banku górno-austr. i salcburskiego . . .	25 „
Kolei Überetsch, akc. pierwsz.	5 sztuk	Banku austr.-węgier.	5 sztuk
Kolei zach. węg. (Stuhlw.-Raab-Grac) . .	25 „	Praskiego Banku kredytowego	25 sztuk
Kolei Wieden-Pottendorf-Wr.-Neustadt .	25 „	Węg. banku roln. i rent., Sp. a.	25 „
Spółki akc. wied. kolei lokal.	25 „	Węg. handl. sp. akc.	25 „
		Węg. powsz. sp. akc. kas oszcz. w Buda- peszcie	10 sztuk
Kolei Uście-Cieplice, dow. uczest. . . .	5 sztuk	Centr. kraj. węg. kasy oszcz.	10 sztuk
Spółki akc. kolei państw., dow. uczest. .	25 sztuk	Banku Union	25 sztuk
		Banku Union z kuponu 1908	25 „
L. Akcyje banków.		Banku Union, czeskiego	25 „
Banku anglo-austr.	25 sztuk	Banku ojczystego, sp. akc. w Budapeszcie	25 „
Stowarzyszenia bankowego wiedeńskiego	25 „	Banku obrotowego, powszechnego . . .	25 „
Banku esk. i weksl. bielsko-bialskiego . .	25 „	Živnostenská banka	25 „
Zakładu kred. ziem. austr.	25 „		
Banku przemysł. czeskiego	25 „	Zakłady ubezpieczeń.	
Banku kred. ziem. central. austr.	25 „	Sp. akc. „Allianz“ ubezp. na życie i rent	25 sztuk
Banku hip. centr. węg. kas oszcz. t. s. a.	10 sztuk	Sp. akc. „Anker“ ubezp. na życie i rent	5 sztuk
Banku komerc. węg. w Peszcie	5 sztuk	„Assicurazioni generali“	5 sztuk
Zakładu kred. dla handlu i przem.	25 sztuk	Spółki akc. austr. ubezpiecz. „Donau“ .	25 sztuk
Banku kred. węgier. powsz.	25 „	Spółki akc. peszt. ubezpiecz. „Foncière“	25 „
Zakł. kr. austr. dla przeds. kom. i z. pub.	25 „	Sp. akc. węg. ubez. od gradob. i kontras.	25 „
Banku depoz. powsz.	25 „	Sp. ubez. od gr. i kontras. „Meridionale“	25 „
Banku eskont. czeskiego	25 „	Sp. ubez. „Phönix“ austr., c. k. uprz. .	25 „
detto morawskiego	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej wiedeńskiej .	25 „
Banku eskont. marylorskiego	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej „Securitas“ .	10 sztuk
Banku eskont. styryjskiego, c. k. uprz. .	25 „	Sp. I. austr. powsz. ubez. od wypadków	5 „
Towarz. eskont. dolno-austr.	25 „	Sp. międzyn. akc. ubez. od wypadków .	5 „
detto i banku weksl. węg.	25 „	Zakładu wied. ubez. na życie i rent . .	25 sztuk
		Spółki asekuracyjnej wiedeńskiej . . .	25 „

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
M. Akcye przedsiębiorstw przemysłowych.			
Spółki akc. rafinerji oleju mineralnego „Apollo”	25 sztuk	Huty szklane, przedt. J. Schreiber & Neffen, Sp. a.	10 sztuk
Spółki akc. fabr. em. i met. „Austria”	25 „	Fabryki cementu portl. w Holeszowie	25 sztuk
Spółki budown. powszech. austr.	25 „	Spółki akc. browar. w Göss	25 „
detto I. pow. Stow. urzęd.	25 „	Götz P. & C. Sp. ak. wyrębu drzewa i tartaku parowego	20 sztuk
Towarz. budow. dolno-austr.	25 „	Sp. akc. kop. węgla w Gran-Szászvár	25 sztuk
Beocsińskiej spółki akc. Union fabr. cementu	25 „	Browaru akc. grac., pierw. (Schreiner)	10 sztuk
Spółki austr. górniczej i hutniczej	25 „	Sp. akc. fabr. wag. i masz. w Gracu J. W.	25 sztuk
Browarn. spółki akc. (Schellenhof)	25 „	Greinitz Sp. a. hut żelaznych i przemysłu żel.	25 „
Bosn. fabr. amon. i sody s. a. I.	25 „	Spółki akc. fabr. gum., austr.-ameryk.	25 „
Bern. sp. akc. browar. i fabryk. siodu I.	25 „	Sp. akc. węg. wyrobu towarów gumowych	25 „
detto a. fabryk. świec i mydła	25 „	Fabr. nab. kap. i met. w Hirtenbergu	25 „
detto fabrykacyi maszyn	25 „	Spółki akc. handlu drzewem	25 „
detto wyrobu towar. wełn.	25 „	Spółki akc. hotel. pierw. wiedeń.	25 „
Spółki kopal. węgla w Moście	25 „	Hutter i Schrantz, Sp. akc. fabr. sit i filcu	25 „
Spółki akc. browaru w Brunn	25 „	Fabr. spir. i chem. pr. sp. akc. w Młod. Bolesławiu	25 „
Spółki akc. dynamitu Nobla	25 „	Przędzalni i tkalni juty, I. austr.	25 „
Spółki przem. żel. i stal. w Egedy	25 „	Fabryki kabli i Sp. akc. przem. drut.	25 „
Zakładu austr. kom. kolej.	25 „	Sp. akc. wyrobu kabli w Preszburgu	25 „
Spółki akc. węg. kom. kolej.	25 „	Przędzalni i tkal. baweł. w Kleinmünchen	25 „
Spółki wypoż. wozów kolej., pierwszej	25 „	Stowarzyszenia przemysłu węglowego	25 „
Fabr. pap. i sp. nakłd. Elbemühl	25 „	Spółki akc. fabr. cementu w Königshofe	25 „
Towarz. elektr. powsz. austr.	25 „	Spółki węgl. w Łańkowicach	25 „
detto S. a. zjednocz.	25 „	Fabryki cukru lipn.-brzecl. Sp. akc.	25 „
detto Sp. akc. powsz. budapeszt.	25 „	Fabryka cem. portl. w Lengenfeld, Sp. a.	20 sztuk
detto węgier.	25 „	Leykam-Josefsthal	25 sztuk
Braci Enderlin fabr. druk. i mech. tkactwa	25 „	Browaru w Liesing	25 „
Tkalni i apretury w Felixdorfie	25 „	Browaru akc. i fabr. siodu w Lincu	25 „
Felten & Guillaume, fabr. elektr. kabli, Sp. akc.	25 „	Spółki akc. cukrow. w Lobosicach	25 „
Fabryki fezów, austr. sp. akc.	25 „	Spółki akc. fabr. lokomot., wied.	25 „
Spółki akc. galic. naft. karpac. przedtem Sp. gór. i hut.	20 sztuk	detto przedt. G. Sigla w Wr.-Neustadt	25 „
Towarz. gazow., powsz. austr. węg.	10 sztuk	Spółki akcyj. brow. i fabr. siodu w Mor. Ostrawie	25 „
Austr. Sp. akc. oświell. gaz.	10 sztuk	Spółki akc. bud. m. Branda i Lhuilliera	25 „
Sp. akc. węg. światła żarowego	25 sztuk	detto „ „ „ „ „ „	25 „
Towarz. przemysł. gazow. wied.	10 sztuk	akcye pierwszeństwa	25 „
		Spółki akc. bud. m. w Pradze Daněk i C.	25 „
		Spółki akc. fabryki masz. N. Heid	25 „

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:
Spółki akc. hotel „Metropole”	25 sztuk	Fabryki maszyn i wozów w Simmeringu	25 sztuk
Towarz. gór. austr. alpej.	25 „	Spółki akc. fabryk Skody	25 „
„Moravia“, Sp. a. browarów i wyrobu słodu	25 „	Sp. akc. fabr. wyrobów żelaznych szopr- grackiej	20 sztuk
Towarz. przem. żelaz. nadragaskiego . . .	25 „	Spółki fabr. pap. i nakł. Steyermühl . . .	25 sztuk
Spółki fabr. wag. w Nesselsdorfie	25 „	Stözla synowie S. a. fabr. szkła	25 „
Spółki akc. fabr. papieru w Nettingsdorf	25 „	Sp. akc. fabr. telefonów przedtem J. Ber- liner w Hanowerze	10 sztuk
Spółki akc. fabr. papieru w Neusiedl . . .	25 „	Fabr. kob. i mater. mebl. F. H. i syn. . . .	25 sztuk
Spółki półn. czesk. kop. węgla	25 „	Spółki kop. węgla w Terbowlu	25 „
Półn. węg. zjedn. kop. węgla	25 „	Spółki turec. mon. tyton.	25 „
Spółki akc. hutn. i gór. górno-węg. . . .	25 „	Towarz. kop. węgla, węgier., powsz. . . .	25 „
Towarz. przem. olejnego	25 „	Spółki budow. Union	25 „
Fabr. wapna hidraul. i cementu portland. w Perlmoos	25 „	Spółki mater. budow. Union	25 „
Browaru akc. w Pilźnie, pierw.	5 sztuk	Spółki fabr. żelaza i blachy Union	25 „
Fabr. papieru w Pitten, c. k. uprzyw. . . .	25 sztuk	Spółki akc. vares. przem. żel.	25 „
„Poldihütte“ sp. akc. fabr. stali lanej . . .	25 „	Fabr. magnezytu w Veitsch	25 „
Austr. spółki akc. fabr. cement. portlandz.	25 „	Wagner R. Ph., L. i J. Biro & A. Kurz, Sp. akc.	25 „
Browaru poschachskiego w Lincu	25 „	Spółki fabr. broni, austr.	25 „
Przędzalni i tkalni baweł. w Pottendorfie	25 „	Waldheim, Józ. Eberle & Co., Sp. akc. druk. i nakł.	25 „
detto detto akc. pierw.	25 „	Waldmühle, Sp. akc. wyr. cementu portl. i rom.	25 „
Spółki przem. żelaz. w Pradze	25 „	Weitzer J. Sp. masz. wag. lodu Arad	25 „
Sp. akc. I. fabr. łuszcz. ryżu w Tryeście	25 „	Towarz. akcyj. gór. zach. czesk.	25 „
Fabr. żel. w Rimamurány-Sálgó-Tarján . .	25 „	Spółki budow. wiedeńskiej	25 „
Spółki gór. rossiekiej	25 „	Sp. fabr. cegiel i budow. wienerberskiej	25 „
Sp. akc. kop. węgla kam. w Sálgó-Tarján	25 „	Zenica Sp. akc. przemysłu żelaznego . . .	25 „
Browaru akc. w Sarajewie	25 „	Spółki czeskiej przemysł. cukrow.	25 „
Sp. akc. fabr. papieru w Schlöglmühl . . .	25 „	Spółki akc. węg. „	5 sztuk
„Schodnica“ sp. akc. przem. naft.	10 sztuk		
Fabr. śrub i tow. kutyh Brevillier & Co. i A. Urban z synami	25 sztuk		

Załącznik B,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie praskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie praskiej a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto umieszczonym poniżej spisem, uchodzi za jednostkę giełdową imienna kwota 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Akcje banków. (Rubryka F ceduły giełdowej.)	
Založní úvěrní ústav v Hradci Králové (Zakładu kredytowego zaliczkowego w Hradcu Králové)	25 sztuk
První česká všeob. akc. společn. pro pojišťování na život (Pierwszego czeskiego powszechnego Towarzystwa akc. ubezpieczeń na życie)	25 „
První pražská zastavárna (Pierwszej praskiej Spółki zastawniczej)	5 sztuk
Pierwszego czeskiego powszechnego Banku kontrasekuracyjnego (První česká všeob. zajišť. banka)	25 sztuk
B. Akcje przedsiębiorstw przewozowych. (Rubryka G ceduły giełd.)	
Elektr. drobná dráha Praha—Libeň—Vysočany (Kolejki elektr. Praga—Libeň—Wysoczany)	25 sztuk
Praskiej Spółki żeglugi parowej na Weltawie i Łabie (Pražská spol. paropl. po Vltavě a Labi)	5 sztuk
Kolei lokalnej Postelberg—Laun (Akcje pierwszeństwa)	25 sztuk
Kolejki Kōnigshof—Berun—Koněprus	25 „
C. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych. (Rubryka H ceduły giełd.)	
Akciová továrna na vyrábění umělých hnojiv a lučebnin v Kolíně (Fabryki akcyjnej wyrobu nawozu sztucznego i chemikaliów w Kolinie)	25 sztuk
Podolskiej fabryki cementu (Podolská cementárna)	25 „
Český akc. pivovar v Č. Budějovicích (Akc. czesk. brow. w Budziejowicach)	5 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej fabryk. wschodnich towarów cukrowych i czekolady w Królewskich Winogradach po K 200 (První česká akc. společnost továren na orient. cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech)	25 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej rafinerii cukru (První česká spol. pro raf. cukru [Modřany])	25 „
Kolińskiej fabryki surogatów kawy, Przeds. akc. czesko-mor. stowarz. kupców (Kolínská továrna na kávové náhražky akciový podnik česko-moravského kupectva v Kolíně)	5 sztuk
Spółki akcyjnej praskiej budowy maszyn (dawniej Ruston) (Pražská strojnická spol. [dř. Ruston])	25 sztuk
První česko-moravská továrna na stroje v Praze (Pierw. czesko-morawskiej fabryki maszyn w Pradze)	25 „
Akciová společnost „zámecký pivovar v Kolíně“ (Sp. akc. browaru zamkowego w Kolinie)	5 sztuk

Załącznik C,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie tryeścieńskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie tryeścieńskiej, a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto umieszczonym poniżej spisem, stanowi jednostkę giełdową imienna kwota 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Akcje banków.	
Banca commerciale Triestina (Banku komercyjnego tryeścieńskiego)	10 sztuk
„ „ „ II. em. (Banku komercyjnego tryeścieńskiego II. em.)	25 sztuk
Kroacko-slawońskiej krajowej centralnej kasy oszczędności	25 „
B. Akcje towarzystw ubezpieczenia.	
Riunione Adriatica di Sicurtà	10 sztuk
Węg. Tow. kontrasek. „Panonia“	10 „
Pierwszej czeskiej powsz. Spółki akc. ubezpieczeń na życie (Prima Società gen. Boema di assicuraz. sulla vita)	25 sztuk
C. Akcje przedsiębiorstw przewozowych i przemysłowych.	
Stabilimento tecnico Triestino	25 sztuk
„ „ „ (Akcje pierwszeństwa)	25 „
Società d'Aquedotto Aurisina (Towarzystwa wodociągowego Aurisina)	10 sztuk
Stowarzyszenia akcyjnego „Tergesteo“	10 „
Società Triestina Tramway (Spółki tramwajowej tryeścieńskiej)	50 „
Krakowskiej spółki tramwajowej	25 sztuk
Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste (Spółki akcyjnej tryeścieńskich kolejek) akcje zakład.	25 „
Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste (Spółki akcyjnej tryeścieńskich kolejek) akc. pierw.	25 „
Zjednoczonej austr. Sp. akc. żegl.	25 „
Filatoio meccanico di Aidussina (Sp. akc. przedzalni mech. w Hajduszynie)	25 „
Società Triestina per la Mondatura del Caffè (Tryeścieńskiej Sp. akc. sortowania kawy)	25 „
Raffineria Triestina di Oli minerali (Tryeścieńskiej rafinerii ol. miner.)	10 sztuk
Spremitura di Oli vegetali (Sp. akc. fabrykacji olejów roślinnych)	25 sztuk
Società anon. per l'utilizzazione delle forze idraul. d. Dalmazia (Sp. akc. dla wyzyskania sił wodnych Dalmacji)	25 „
Jutificio Triestino (Sp. akc. tryeścieńskiej przemysłu jutowego)	25 „
Navigazione libera Triestina (Tryeścieńskiej Sp. akc. wolnej żeglugi)	25 „
Società anonima Coloniale di Trieste (Sp. akc. kolonialnej)	25 „

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały rocznik 1909 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K. Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 14. marca 1909.

Treść: № 41. Rozporządzenie, dotyczące czesnego w państwowych szkołach średnich (gimnazyach, gimnazyach realnych i wyższych, wyższych gimnazyach realnych, ośmioklasowych gimnazyach realnych, zreformowanych gimnazyach realnych i szkołach realnych).

41.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 7. marca 1909,

dotyczące czesnego w państwowych szkołach średnich (gimnazyach, gimnazyach realnych i wyższych, wyższych gimnazyach realnych, ośmioklasowych gimnazyach realnych, zreformowanych gimnazyach realnych i szkołach realnych).

Ze względu na niektóre zarządzenia, wydane rozporządzeniem Ministra wyznań i oświaty z dnia 11. czerwca 1908, l. 26651, Dz. r. m. Nr. 37 z roku 1908, pod względem egzaminowania i klasyfikowania w szkołach średnich, uważam za stosowne wydać na zasadzie § 9. ustawy z dnia 9. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 46, następujące postanowienia co do czesnego w szkołach średnich utrzymywanych przez państwo (gimnazyach, gimnazyach realnych, wyższych gimnazyach realnych, ośmioklasowych gimnazyach realnych, zreformowanych gimnazyach realnych i szkołach realnych):

1. Czesne, przypadające za jedno półrocze, oznaczone będzie i nadal w dotychczasowym trojnym wymiarze:

- a) dla Wiednia w wysokości pięćdziesięciu (50) koron,
- b) dla miejscowości, liczących więcej niż 25.000 mieszkańców, prócz Wiednia w wysokości czterdziestu (40) koron,
- c) dla innych miejscowości w wysokości trzydziestu koron (30 koron).

2. Aż do odmiennego zarządzenia opłacać się będzie czesne przy użyciu zaprowadzonych marek opłaty szkolnej. Osobne przepisy istniejące w tym względzie pozostaną i nadal w mocy.

3. Do opłaty czesnego obowiązany jest każdy uczeń publiczny, o ile nie uzyskał prawidłowego uwolnienia od tejsze, tudzież z reguły każdy zapisany prywatysta i każdy uczeń nadzwyczajny względnie każdy hospitant.

4. Uczniowie publiczni pierwszej klasy winni złożyć czesne w pierwszym półroczu z góry najpóźniej w przeciągu pierwszych trzech miesięcy po rozpoczęciu się roku szkolnego.

5. Uczniom publicznym pierwszej klasy można odroczyć zapłatę czesnego aż do końca I. półrocza:

- a) jeżeli przyznano im co do „zachowania się“ jedną z dwóch pierwszych not przepisanej skali cenzur, a co do postępów we wszystkich obowiązkowych przedmiotach naukowych (z wyjątkiem gimnastyki) co najmniej cenzurę „dostatecznie“;
- b) jeżeli oni a względnie osoby obowiązane do ich utrzymania są rzeczywiście biedne, to znaczy tak ograniczone w stosunkach majątkowych i dochodowych, iż zapłacenie czesnego nie byłoby dla nich możliwe bez dotkliwego niedostatku.

6. Celem uzyskania odroczenia czesnego dla ucznia pierwszej klasy należy wnieść w przeciągu dni ośmiu po przyjęciu go podanie do dyrekcji tej szkoły średniej, do której uczęszcza, z dołączeniem urzędowego świadectwa co do stosunków majątkowych i dochodowych, wystawionego nie dawniej

jak przed rokiem. Świadectwa te winny określać stosunki powyższe tak dokładnie i wyczerpująco, aby można było ocenić je w sposób dostatecznie pewny.

W dwa miesiące po rozpoczęciu się roku szkolnego winno grono nauczycielskie zastanowić się na podstawie postępów odnośnych uczniów, ujawnionych aż do tego czasu, nad tem, czy zachodzą co do nich także warunki wymagane w myśl punktu 5., lit. a niniejszego rozporządzenia.

Grono nauczycielskie winno odrzucić podania takich uczniów, co do których warunki te nie zachodzą, przyczem należy zwrócić uwagę uczniów, iż powinni uczynić zadość obowiązkowi zapłacenia czesnego w ciągu terminu określonego w punkcie 4.

Inne podania przedkłada się bezwzględnie wraz z odpowiednimi wnioskami grona nauczycielskiego krajowej władzy szkolnej, która rozstrzyga o nich stosownie do wymogów podanych w punkcie 5., a pozwalając odroczenia orzeka zarazem stanowcze uwolnienie od opłaty czesnego za I. półrocze pod warunkiem, że wykaz (świadectwo półroczne) za I. półrocze przedstawi co do „zachowania się“ jedną z dwóch pierwszych not przepisanej skali cenzur, a co do postępów w przedmiotach obowiązkowych (z wyjątkiem gimnastyki) co najmniej cenzurę „dostatecznie“. Co do przedmiotów względnie obowiązkowych wymaga się dla uzyskania stanowczego uwolnienia od opłaty czesnego co najmniej cenzury „dostatecznie“, jeżeli według istniejących zasad cenzura z odnośnego przedmiotu działa także w kierunku niekorzystnym.

Jeżeli wynogi te nie zachodzą przy końcu półrocza, wówczas winien dotyczący uczeń złożyć czesne jeszcze przed początkiem II. półrocza.

Rozstrzygnięcie krajowej władzy szkolnej należy ogłosić w odpowiednim terminie przed upływem czasokresu wyznaczonego do zapłaty czesnego (punkt 4.).

7. Czesne ma być płacone przez uczniów publicznych i nadzwyczajnych względnie przez hospitantów z góry w przeciągu pierwszych sześciu tygodni każdego półrocza z wyjątkiem tych wypadków, w których wchodzi w zastosowanie postanowienia co do uiszczania czesnego w I. półroczu przez uczniów publicznych pierwszej klasy (punkt 4.), względnie co do odraczania opłaty czesnego (punkt 5. i 6.) albo uwalniania od niej (punkt 11.—17.).

Uczniom obowiązującym do opłaty czesnego, którzy w przeciągu wspomnianego terminu sześciotygodniowego względnie trzechmiesięcznego nie uczynili zadość swemu zobowiązaniu, nie jest dozwolone dalsze uczęszczanie do szkoły. Uczniowie, których podania o odroczenie zapłaty czesnego załatwiono odmownie, winni złożyć czesne w prze-

ciągu 14 dni od chwili odnośnego zawiadomienia, gdyż w przeciwnym razie nie będzie im dozwolone dalsze uczęszczanie do szkoły.

8. Prywatyci winni wykazać przed dopuszczeniem do egzaminu rocznego (względnie półrocznego), iż zapłacili czesne za rok ubiegły (względnie za półrocze ubiegłe).

9. Prawidłowo nie zwraca się zapłaconego już czesnego, i to także wtedy, gdy uczeń opuszcza szkołę lub będzie wykluczony przed upływem półrocza.

Potwierdzenie odbioru na opłacone czesne ma jednak przy usprawiedliwionem przeniesieniu się do innej państwowej szkoły średniej znaczenie także dla zakładu, do którego uczeń musiał się przenieść, i to bez względu na wysokość czesnego, istniejącego w tej szkole.

10. Jeżeli uczeń opuścił szkołę z powodu choroby przed upływem pierwszej połowy półrocza lub jeżeli umarł przed tą chwilą, wówczas może krajowa władza szkolna zezwolić na skutek osobnego podania na zwrócenie czesnego, zapłaconego za dotyczące półrocze.

11. Uczniom publicznym można przyznać uwolnienie od opłaty czesnego, o ile oni nie otrzymali go już w myśl punktu 6., ustęp 4., jeżeli uczniowie ci:

- a) uzyskali w ostatnim półroczu co do „zachowania się“ jedną z dwóch pierwszych not przepisanej skali cenzur;
- b) wykazują w ostatnim półroczu pomyślny wynik postępu w naukach, a w szczególności: jeżeli przyznano im, o ile rozchodzi się o I. półrocze, co najmniej cenzurę „dostatecznie“ we wszystkich obowiązkowych przedmiotach naukowych (z wyjątkiem gimnastyki), tudzież w danym razie w tych przedmiotach względnie obowiązkowych, w których odnośna cenzura działa według istniejących zasad także w kierunku niekorzystnym, o ile zaś rozchodzi się o II. półrocze, jeżeli uznano ich za uzdatnionych do postąpienia do klasy bezpośrednio wyższej, przyczem wystarcza, jeżeli uznano ucznia „w ogólności“ za uzdatnionego do postąpienia;
- c) jeżeli oni a względnie osoby obowiązane do ich utrzymania są rzeczywiście biedne, to znaczy tak ograniczone w stosunkach majątkowych i dochodowych, iż zapłacenie czesnego nie byłoby dla nich możliwe bez dotkliwego niedostatku.

12. Aż do odmiennego zarządzenia można uwalniać od opłaty czesnego także w połowie.

Warunkiem takiego uwolnienia jest zupełne dopełnienie wymogów, ustanowionych w punkcie 11.,

lit. a i b, tudzież okoliczność, aby ze względu na stosunki majątkowe i dochodowe uczniów a względnie osób obowiązanych do ich utrzymania należało przyjąć, iż nie są oni wprawdzie niezdolni do wszelkiej zapłaty, iż jednak nie mogą uczynić zadość odnośnemu obowiązkowi w pełnym zakresie.

13. Każde uwolnienie od czesnego zarówno zupełne jak i w połowie rozpoczyna się w tem półroczu, w którym go udzielono, i ma być utrzymane w mocy tylko tak długo, dopóki zachodzą wszystkie warunki, od których zależy jego prawidłowe użycie.

Ci, którzy dobrowolnie powtarzają pewną klasę a byli w półroczu bezpośrednio poprzedzającym uwolnieni od opłaty czesnego, korzystać będą z uwolnienia tego tak długo, dopóki zachodzą co do nich ogólne warunki uwolnienia (punkt 11., względnie 12.).

Wskutek tego należy przeprowadzić w każdym półroczu dokładną rewizję wszystkich uwolnień od czesnego ze względu na „zachowanie się“ i postęp odnośnych uczniów w naukach. O wyniku tej rewizji winno grono nauczycielskie zawiadomić krajową władzę szkolną, poczem krajowa władza szkolna ma w danym razie orzec utratę uwolnienia od czesnego i zawiadomić o tem odnośnego ucznia.

14. W razie jeżeli zezwolono pewnemu uczniowi na powtórzenie egzaminu lub na egzamin dodatkowy, nie pociąga to za sobą samo przez się utraty uwolnienia. Egzamin musi być jednak złożony z wynikiem pomyślnym w ciągu pierwszych sześciu tygodni następnego półrocza.

15. Celem uzyskania uwolnienia od opłaty czesnego należy wnieść podanie do dyrekcji odnośnej szkoły średniej przed upływem terminu wy-

znaczono do zapłaty czesnego z dołączeniem ostatniego świadectwa szkolnego (wykazu) oraz urzędowego świadectwa co do stosunków majątkowych i dochodowych, wystawionego nie dawniej jak przed rokiem.

To ostatnie świadectwo winno określać stosunki powyższe tak dokładnie i wyczerpująco, aby można było ocenić je w sposób dostatecznie pewny. Każde takie świadectwo, będące podstawą uwolnienia, należy w ogólności tak długo uważać za ważne, dopóki szczególne okoliczności nie podadzą w wątpliwość dalszego istnienia potwierdzonych stosunków. Można jednak każdej chwili zażądać przedłożenia nowego świadectwa.

16. Na podstawie dokładnego zbadania tych dokumentów i z uwzględnieniem własnych spostrzeżeń winno grono nauczycielskie przedstawić wnioski swoje krajowej władzy szkolnej. Grono nauczycielskie jest odpowiedzialne zarówno za te wnioski jak i za dokładne zbadanie i prawdziwość przedstawionych przez siebie stosunków faktycznych.

17. O wnioskach grona nauczycielskiego rozstrzyga krajowa władza szkolna. Celem uniknięcia zwrotów zapłaconego już czesnego należy rozstrzygnięcie to wydać i podać do wiadomości uczniów w każdym razie w przeciągu terminu wyznaczonego do zapłaty czesnego.

Przeciw rozstrzygnięciu krajowej władzy szkolnej nie służy rekurs.

18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie; równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dawniejsze przepisy, dotyczące tego przedmiotu.

Stürgkh wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały rocznik 1909 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K. Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXI. — Wydana i rozesłana dnia 20. marca 1909.

Treść: (Nr 42 i 43.) 42. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej. — 43. Rozporządzenie, dotyczące zakazu dowozu otrąb, zmieszanych ze składnikami mineralnymi.

42.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 17. marca 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W załączniku *A* przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej (stopy tary) należy w kolumnie „Stopy tary“ wstawić następujące uzupełnienia:

Przy Nrze 2. *a* (kawa, surowa) i 2. *b* (kawa, palona) zawsze na końcu:

<p>Dla wzorów: 7 w woreczkach bez względu na materiał o wadze poszczególnych sztuk do 500 gramów brutto, 25 w puszkach blaszanych do 1 kilograma brutto.</p>
--

Przy Nrze 3. (herbata) na końcu:

<p>Dla wzorów: 7 w woreczkach bez względu na materiał o wadze poszczególnych sztuk do 150 gramów brutto, 30 w puszkach blaszanych o wadze poszczególnych sztuk 250 gramów brutto.</p>

W załączniku *B* do § 23. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy w uwadze na dole tekstu do Nru 425. zamieścić pomiędzy wymienionymi także urzędami celnymi, upoważnionymi do wymiaru cła od naczyni garncarskich pochodzących z Wenecyi i Apulii, także Urząd celny główny w Szybeniku.

II. Co do objaśnień.

W punkcie 6. ustępie 14. uwag wstępnych (główki lalek) należy skreślić słowa „albo Nru 301. *a*“.

W ustępie 3. uwagi do Nru 312. należy wykreślić w wierszu 15. słowa „Węże, małe, do pokojowych przewodów gazowych etc.“

Przedostatni ustęp uwagi tej odpada. Natomiast należy zamieścić jako ustęp ostatni następujący odsyłacz:

Co do oclenia węzów, zobacz uwagę 2., ustęp 1. do Nru 320.

Ustęp 1. uwagi 2. do Nru 320. odpada i ma być zastąpiony następującym nowym ustępem:

Do Nru 320. *b* należą węże wszelkich rozmiarów także z nasadami tudzież wkładami drucianymi z metali nieszlachetnych z wyjątkiem węzów z płyt patentowawych (Nr. 309.), oraz takich, przy których taryfowanie według XXX. klasy taryfy jest w ogóle wykluczone (jak na przykład przy

rukach kauczukowych do wyrobu sztucznych kwiatów i przy wężach z pokryciem z jedwabiu lub pasamonów).

W ustępie 1. uwagi 4. do Nru 394. należy wykreślić cztery pierwsze wiersze i zastąpić je następującym postanowieniem:

Do Nru 394. a 1. należą także cienkie połupane z brył płyty (tabliczki, szyby) z lyszczyku (miki) i szkła panińskiego (szkła kamiennego, łupku kamiennego, spatu gipsowego), jeżeli są pocięte na tabliczki

W uwadze 3. do Nru 425., należy zamieścić pomiędzy urzędami celnymi, upoważnionymi do wymiaru cła od zwyczajnych naczyń garncarskich pochodzących z Wenecji i Apulii, także Urząd celny główny w Szybeniku.

Na końcu ustępu pierwszego uwagi 2. do Nru 534. należy wykreślić kropkę i dodać następujące słowa:

tudzież maszyny do robót półczoszkowych płaskich z podstawą lub bez niej o wadze pojedynczych sztuk, przenoszącej 200 kilogramów.

Jako ustęp ostatni należy zamieścić w uwadze 5. do Nru 535. następujące zdanie:

Maszyny półczoszkowe (maszyny do robót półczoszkowych płaskich) z podstawą lub bez niej, o wadze poszczególnych sztuk, przenoszącej 200 kilogramów, należy ekspedyować jak krosna do robót dzianych Nru 534.

Pierwsze zdanie ustępu 3. uwagi 2. do Nru 538. należy zastąpić następującą osnową:

Zgrzeblarki walcowe do bawełny są to wielkie maszyny do zgrzeblania towarów bawełnianych (tkanin, trykotów) za pomocą obić iglastych, umieszczonych na wielkich bębnach i walcach.

W uwadze 1. do Nru 596. należy zamieścić na końcu ustępu 4. następujący odsyłacz:

Drobno sproszkowana siarka z znaczną ilością wtryolu miedzi, obacz ustęp 2. uwagi 1. do Nru 602.

W uwadze 1. do Nru 599. należy pod lit. e wykreślić część ustępu, następującą po słowach: „poda kontrolę”, i zastąpić ją następującym tekstem:

a nadto w razie, gdy prócz handlu solami nawozowymi prowadzi równocześnie także handel solą kuchenną i bydłą, przyjmie obowiązek przechowywania soli nawozowych oddzielnie od soli kuchennej i bydłowej, sprzedawania ich w opakowaniu oryginalnym i prowadzenia zapisku co do jej sprowadzania i pozbywania, do którego należy imiennie wciągać poszczególnych nabywców.

Ustęp 2. uwagi 1. do Nru 602. należy zastąpić następującym postanowieniem:

Tutaj należą także mechaniczne mieszaniny wtryolu miedzi z lojkiem, sodą, siarką itp., używane jako środek zwalczania chorób roślin, o ile wtryol miedzi nie przychodzi jedynie w zupełnie

nieznacznymi ilościami; w przeciwnym wypadku należy mieszaniny te ekspedyować według ich głównej części składowej, względnie tej części, która podlega najwyższemu cłu.

Rozczyny wtryolu miedzi, zmieszane z amoniakiem płynnym (azurin) i stały siarkan miedziowo-amonowy, Nr. 622.

W ustępie 4. uwag do Nru 639. należy wykreślić słowa: „etc., tudzież lalki i części składowe lalek“.

W uwadze 1. do Nru 653. należy zamieścić przed ustępem ostatnim:

Dowóz otrąb, zafalszowanych składnikami mineralnymi, jest zakazany (z. p. w. § 18.). Przy ekspedyowaniu otrąb należy je zatem w następujący sposób zbadać pod względem istnienia składników mineralnych:

Jeżeli drobną ilość badanych otrąb zakłóci się w probierce z chloroformem a następnie zostawi w spokoju przez kilka sekund, wówczas otręby pływające będą na powierzchni płynu, podczas gdy znajdujące się ewentualne dodatki mineralne (proszek z marmuru, baryt itp.) osadzą się na dnie rurki. Niektóre rodzaje otrąb zawierają zresztą także ślady takich zanieczyszczeń mineralnych, które pochodzą z mielenia a tem samem nie mogą dać powodu do zakwestyonowania towaru, n. p. piasek itp. Te części składowe odróżniają się jednak już zewnętrznym swoją barwą od podobnych środków zafalszowania, domieszanych umyślnie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wr.

Bráf wr.

Weiskirchner wr.

43.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 17. marca 1909,

dotyczące zakazu dowozu otrąb, zmieszanych ze składnikami mineralnymi.

Na zasadzie art. VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20 zabrania się w porozumieniu z rządem królewsko-węgierskim ze względów policyi zdrowia dowozu otrąb, zmieszanych ze składnikami mineralnymi.

Zakaz niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wr.

Haerdtl wr.

Bráf wr.

Weiskirchner wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana 25. marca 1909.

Treść: № 44. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmku dolno-austriackiego.

44.

Patent cesarski z dnia 22. marca 1909,

dotyczący zwołania sejmku dolno-austriackiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jeruzolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modęński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski, Hrabia na Hohenemsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy, odroczone na zasadzie Naszego postanowienia, zwołuje się w celu podjęcia czynności na dzień 27. marca 1909 do miejsca zebrania ustawą wyznaczonego.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 22. marca tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Georgi wkr.

Záček wkr.

Wrba wkr.

Ritt wkr.

Weiskirchner wkr.

Biliński wkr.

Haerdtl wkr.

Schreiner wkr.

Stürgkh wkr.

Bráf wkr.

Hochenburger wkr.

Dulęba wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1909.

Treść: (Nr 45 i 46.) 45. Rozporządzenie, dotyczące wydania nowych kart płatniczych dla zapłaty podatków i innych opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej Kasy oszczędności. — 46. Ustawa, dotycząca nabycia przez państwo austriackich linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych i kilku części składowych innego majątku tej Spółki, tudzież austriackiej Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

45.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i sprawiedliwości w porozumieniu z c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 19. marca 1909,

dotyczące wydania nowych kart płatniczych dla zapłaty podatków i innych opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej Kasy oszczędności.

W miejsce czerwonych kart płatniczych dla zapłaty podatków i innych opłat publicznych drogą obrotu przekazowego c. k. pocztowej Kasy oszczędności, zaprowadzonych rozporządzeniem ministerjalnym z dnia 2. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 191, a sprzedawanych po cenie 7 h, zaprowadza się począwszy od dnia 1. maja 1909 nowe karty płatnicze, które można nabywać po cenie 2 h za sztukę w c. k. urzędach pocztowych, w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności i u sprzedawców pocztowych znaczków wartościowych; karty te różnią się od wspomnianych dotychczasowych kart płatniczych głównie tem, iż nie jest dołączona do nich karta korespondencyjna.

Te karty płatnicze, wykonane drukiem czerwonym, mogą być używane obok poświadczeń zło-

żenia pocztowej Kasy oszczędności o zielonem tle, oddanych do użytku stron w myśl rozporządzeń ministerjalnych z dnia 25. października 1906, Dz. u. p. Nr. 226 i z dnia 9. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 65, i służą do wpłat (z wyjątkiem zapłaty ceł) na rzecz kas i urzędów, wymienionych na odcinku kart płatniczych.

Poświadczenie odbioru, potwierdzone przez urząd pocztowy, zastępować będzie prawidłowo także przy użyciu nowych czerwonych kart płatniczych podobnie jak przy wspomnianych zielonych poświadczeniach złożenia potwierdzenie tej kasy, dla której zapłata jest przeznaczona; kasa ta wystawiać będzie osobne poświadczenie odbioru jedynie wówczas:

1. jeżeli strona tego żąda i wyrazi żądanie to przez przyklepienie na odwrotnej stronie karty płatniczej marki listowej, odpowiadającej opłacie pocztowej za kartę korespondencyjną lub list zamknięty.

Osobne potwierdzenie odbioru będzie w tym wypadku wydane stosownie do wartości nalepionej marki na nieopłaconej karcie korespondencyjnej lub w nieopłaconym liście zamkniętym (liście kartkowym) i ma być zaopatrzone po stronie adresu uwagą: „Opłata uiszczona (reskrypt Ministerstwa handlu z dnia 27. lipca 1906, l. 23079)“.

2. także w innych wypadkach, prócz wspomnianych pod l. 1., jeżeli kwota wpłacona musi być zarachowana w sposób odmienny od oświadczenia strony.

Potwierdzenie kasowe będzie w tym razie wydane na karcie korespondencyjnej, podlegającej opłacie pocztowej.

Dotychczasowe poświadczenia złożenia wspomniane na wstępie wycofa się z obiegu z dniem 30. kwietnia 1909, jednak zapłata przy użyciu tych poświadczeń będzie dopuszczalna jeszcze do dnia 31. lipca 1909.

Po tym czasie nie można już używać poświadczeń tych; można jednak wymieniać je bezpłatnie w urzędach pocztowych do dnia 31. października 1909 na nowe karty płatnicze po wyrównaniu różnicy za pomocą pocztowych znaczków wartościowych.

Biliński wtr.

Weiskirchner wtr.

Hochenburger wtr.

46.

Ustawa z dnia 27. marca 1909,

dotycząca nabycia przez państwo austriackich linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych i kilku części składowych innego majątku tej Spółki, tudzież austriackiej Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Zatwierdza się następujące układy, zawarte pomiędzy Ministerstwami kolei żelaznych i skarbu w imieniu Rządu z jednej strony a odnośnymi spółkami kolejowymi z drugiej strony:

- a) układ zawarty w Wiedniu dnia 21. października 1908 co do nabycia przez państwo austriackich linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych i kilku części składowych innego majątku tej Spółki;
- b) układ, zawarty w Wiedniu dnia 21. października 1908 co do nabycia przez państwo austriackiej Kolei północno-zachodniej;
- c) układ, zawarty w Wiedniu dnia 21. października 1908 co do nabycia przez państwo Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

Artykuł II.

Upoważnia się Ministra skarbu, aby celem przeprowadzenia wymiany akcji, przyznanej w myśl § 4. układu co do nabycia przez państwo austriackiej Kolei północno-zachodniej i w myśl § 3. układu co do nabycia przez państwo Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, tudzież celem dopełnienia wszystkich wiszących zobowiązań tych obu Spółek i opędzenia kosztów ich likwidacji, wreszcie celem pokrycia inwestycji, które mają być podjęte na obu wyżej wspomnianych kolejach, przechodzących na państwo, wydał państwowe kolejowe zapisy długu a mianowicie:

- a) z powodu nabycia austriackiej Kolei północno-zachodniej w kwocie imiennej 204,000.000 K (dwustu czterech milionów koron) a
- b) z powodu nabycia Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej w kwocie imiennej 38,000.000 K (trzydziestu ośmiu milionów koron).

Te państwowe kolejowe zapisy długu mają być oprocentowane, począwszy od dnia 1. stycznia 1909, po cztery od sta bez jakiegokolwiek potrąceń z tytułu podatków, należności lub z innego jakiego tytułu i spłacone do końca roku 1968 w kwocie imiennej również bez jakiegokolwiek potrąceń z tytułu podatków, należności lub z innego tytułu.

Artykuł III.

Układ, powołany w artykule I, lit. a), jak również wszystkie do jego przeprowadzenia potrzebne przeniesienia własności i inne czynności, prawne, zmiany statutów, podania, uwolnienia, wpisy i wykreślenia hipoteczne, umowy, protokoły-wygotowania, potwierdzenia odbioru i inne dokumenty jakiegokolwiek rodzaju korzystają z uwolnienia od stempli i należności.

Dla układów, powołanych w artykule I, lit. b) i c), jak również wszystkich przeniesień własności, innych aktów prawnych, umów, dokumentów, podań, wpisów hipotecznych i wygotowań urzędowych, potrzebnych celem ich wykonania przyznaje się uwolnienie od stempli i należności.

Artykuł IV.

Ruch na liniach kolejowych, stanowiących przedmiot układów, wymienionych w artykule I, utrzymywać będzie Rząd we własnym zarządzie.

Wyjątek od tego postanowienia stanowić będzie ruch na linii Halbstadt—granica państwa ku Friedland, który może być i nadal na zasadzie umowy utrzymywany przez królewsko-pruskie koleje państwowe.

Artykuł V.

Prawa, wyliczone w § 15. układu co do nabycia przez państwo austriackich linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych i kilku części składowych innego majątku tej Spółki, tudzież w § 12. układu co do nabycia przez państwo austriackiej Kolei północno-zachodniej i w § 11. układu co do nabycia przez państwo Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, zastrzeżone zostają odnośnemu personalowi służbowemu, przejętemu przez państwo wskutek tych układów, aż do czasu wcielenia do statusu osobowego c. k. austriackich kolei państwowych.

Każdemu funkcyonaryuszowi, którego państwo przejęło wskutek układów niniejszych, pozostawia się do woli, albo dać się wpisać do statusu osobowego c. k. austriackich kolei państwowych albo pozostać pod dotychczasowymi warunkami w statusie tej kolei, z której etatu przejęty został przez państwo.

W razie wcielenia personalu, przejętego przez państwo wskutek układów niniejszych, do szematu płac c. k. austriackich kolei państwowych, nie może personal ten doznać żadnego uszczerbku co do swych stałych poborów.

Aż do odmiennego ustawowego uregulowania winien c. k. zarząd kolei państwowych przy obsadzeniu posad służbowych na stacyach, przy kierownictwach przestrzeni, ogrzewalniach i warsztatach uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, austriackiej Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej mieć na uwadze obie narodowości, uwzględniając i utrzymując ile możliwości istniejące tam faktyczne stosunki narodowościowe, a nadto biorąc w rachubę wymogi ruchu, zachodzące pod względem językowym.

Artykuł VI.

Pod względem wymiaru podatku zarobkowego od linii kolejowych, przechodzących na Rząd wskutek ustawy niniejszej, wydaje się, odmiennie od §§ 104. i 106. ustawy o podatku osobistym, i to z mocą obowiązującą do końca roku 1965 co

do linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, a do końca roku 1963 co do linii c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej, wreszcie do końca roku 1946 co do linii c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, o ile aż do tych terminów nie będą wydane w drodze ustawy inne zarządzenia, następujące postanowienia:

Z podatku zarobkowego, wymierzanego dla państwowych kolei żelaznych, należy począwszy od roku 1908 wydzielać corocznie z góry kwoty, równające się podatkowi zarobkowemu, wymierzonemu na rok 1907 uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych dla jej austriackich linii kolejowych, oraz c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej. Kwoty te należy wymierzać w tem miejscu względnie w tych miejscach, gdzie wymiar ten powinienby nastąpić według ogólnych postanowień ustawowych, każdorazowo obowiązujących, gdyby upaństwowione przedsiębiorstwa były jeszcze własnością wspomnianych wyżej spółek kolejowych i były przez nie utrzymywane w ruchu.

Począwszy od roku 1908 nie należy natomiast uwzględniać długości szlaków austriackich linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej przy miejscowym podziale podatku od innych kolei państwowych, pozostającego po wydzieleniu kwot, wymienionych w ustępie poprzedzającym, na korzyść krajów przeciętych liniami uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej; gminy, nie przecięte żadną inną koleją państwową prócz upaństwowionych linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej nie wchodzi również w rachubę przy przeprowadzić się mającym w myśl § 104., ustęp 7. ustawy o podatku osobistym podziale kwoty, któraby ewentualnie przypadła na odnośne kraje koronne z podatku przypisanego dla pozostałej sieci kolei państwowych.

Artykuł VII.

Upoważnia się Rząd, aby po otrzymaniu państwów wartościowych c. k. uprz. czeskich kolei handlowych oraz Spółki akcyjnej kolei Zvolenoves-

Smečna, które w myśl §§ 3. i 4. układu powołanego w artykule I., lit. a) mają być przeniesione na Rząd, wykupił w chwili, którą uzna za stosowną, koleje te na rzecz państwa, przejmując zarazem wszystkie aktywa i pasywa obu przedsiębiorstw.

Dla układów, które w tym względzie będą zawarte z wspomnianymi Spółkami, oraz dla wszystkich przeniesień własności, innych aktów prawnych, umów, dokumentów, podań, wpisów hipotecznych i wygotowań urzędowych, które będą potrzebne do ich przeprowadzenia, przyznaje się uwolnienie od stempli i należności.

Artykuł VIII.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 27. marca 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Biliński wkr.

Wrba wkr.

Układ,

zawarty we Wiedniu dnia 21. października 1908 między c. k. Ministerstwem kolei żelaznych i c. k. Ministerstwem skarbu w imieniu c. k. Rządu z jednej strony a uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółką kolei państwowych z drugiej strony co do nabycia przez państwo austriackich linii kolejowych oraz kilku części składowych innego majątku tej Spółki.

§ 1.

Uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych przenosi na c. k. Rząd a Rząd obejmuje z mocą wsteczną od dnia 1. stycznia 1908

1. własność wszystkich austriackich linii kolejowych, odstąpionych w swoim czasie Spółce przez państwo albo koncesyonowanych później tudzież nabytych przez Spółkę inną drogą, które są wpisane do ksiąg kolejowych c. k. Sądów krajowych w Wiedniu, Pradze i Bernie, a to w tym zakresie i w tym stanie, w jakich uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych posiadała je lub miała prawo posiadać w dniu 31. grudnia 1907, z jedynym wyjątkiem parcel Nr. 135/24 i Nr. 135/25 gminy katastralnej Wiedeń, dzielnica X. (Favoriten);

2. wszystkie koleje dojazdowe, będące własnością uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych a łączące się z liniami kolejowymi Spółki i z linią Spółki akcyjnej kolei Zvolenoves — Smečna, z tem ograniczeniem, iż leżące poza granicą kolejową tory dojazdowe fabryki maszyn w Wiedniu, należącej do Spółki, i tory dojazdowe do fabryki brykietów, odgałęziające się od kolei dojazdowej do szybu Teodora kopalni węgla w Brandeisl a leżące poza granicą kolejową, jakoteż ich budowa torowa w obrębie granicy kolejowej pozostaną własnością uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, oraz iż z po-

śród torów dojazdowych, leżących na gruncie kopalni węgla w Brandeisl, jedynie budowa torowa przejdzie na c. k. Rząd;

3. tory i inne urządzenia w stacjach dobiegowych, dalej wszystkie nieruchomości i ruchome przynależności linii kolejowych, wliczając tu tabor wozy Spółki, przedmioty zapasowe i przedmioty należące do inwentarza, materiały użytkowe i zapasy wszelkiego rodzaju;

4. wszystkie do księgi kolejowej nie wciągnięte a w Austrii położone grunta i budowle Spółki z jedynym wyjątkiem

a) kopalni węgla i zakładów przemysłowych w Czechach, będących własnością Spółki, wraz z wszystkimi do nich należącymi przedmiotami, gruntami i przynależnościami jakiegokolwiek rodzaju, oraz

b) fabryki maszyn, położonej obok głównego dworca kolejowego Spółki w Wiedniu, dzielnica X. z wszystkimi do niej należącymi przedmiotami, gruntami i przynależnościami jakiegokolwiek rodzaju.

§ 2.

Uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych zapłaci ponadto c. k. Rządowi kapitał w kwocie 16,000.000 K (szesnaście milionów koron), który będzie zwrócony stosownie do postanowień § 12. niniejszego układu.

§ 3.

Uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych przenosi dalej na c. k. Rząd a ten ostatni obejmuje wszystkie akcje i obligacje pierwszeństwa c. k. uprz. czeskich kolei handlowych z tem ograniczeniem, iż odsetki od tych obligacji pierwszeństwa, bieżące za czas od dnia 1. stycznia 1908, oraz dywidendy od akcji, należące się za czas od dnia 1. stycznia 1908, przypadają na rzecz c. k. Rządu.

Obowiązek gwarancyjny uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, zachodzący co do obligacji pierwszeństwa c. k. uprz. czeskich kolei handlowych, przestaje istnieć z dniem 1. stycznia 1908 z tem wzajemnem, zastrzeżeniem, iż uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych zrzeka się niniejszem wszelkich praw jakiegokolwiek rodzaju, które jej przysługiwały w obec c. k. uprz. czeskich kolei handlowych według stanu z dnia 31. grudnia 1907 i po zgodnem z umową użyciu nadwyżki, osiągniętej w roku 1907 przez c. k. uprz. czeskie koleje handlowe, oraz wszelkich praw do nadwyżek, które czeskie koleje handlowe uzyskają począwszy od dnia 1. stycznia 1908.

§ 4.

Uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych przenosi wreszcie na c. k. Rząd a ten ostatni obejmuje wszystkie akcje Spółki akcyjnej kolei Zwolenoves—Smečna oraz dowody uczestnictwa wydane w zamian za wylosowane akcje tej Spółki również z tem zastrzeżeniem, iż dywidendy przypadające na akcje i dowody uczestnictwa za czas począwszy od dnia 1. stycznia 1908, będą należące do c. k. Rządu i że uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych zrzeka się wszelkich praw jakiegokolwiek rodzaju, które jej przysługiwały w obec Spółki akcyjnej kolei Zwolenoves—Smečna według stanu z dnia 31. grudnia 1907 i po zgodnem ze statutem użyciu nadwyżki, osiągniętej w roku 1907 przez Spółkę akcyjną kolei Zwolenoves—Smečna.

§ 5.

Jako opłatę za wymienione w § 1. linie kolejowe, które państwo ma nabyć, wraz z przynależnościami i za wyszczególnione tamże dalsze części majątku uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież za świadczenia, wyliczone w §§ 2., 3. i 4., przejmuje c. k. Rząd następujące pożyczki pierwszeństwa uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych

do wyłącznej zapłaty z własnych funduszów, a mianowicie:

- a) z trzechprocentowych pożyczek pierwszeństwa dawnej sieci (I. do X. emisji) niewylosowaną jeszcze w dniu 1. stycznia 1908 kwotę w sumie imiennej 473,144.500 (czteryście siedemdziesiąt trzy miliony sto czterdzieści cztery tysiące pięćset) franków;
- b) z trzechprocentowych pożyczek pierwszeństwa sieci uzupełniającej (serya A, emisja I. do IV.) niewylosowaną jeszcze w dniu 1. stycznia 1908 kwotę w sumie imiennej 185,577.000 (sto osiemdziesiąt pięć milionów pięćset siedemdziesiąt siedem tysięcy) franków;
- c) z czteroprocentowej pożyczki pierwszeństwa z roku 1900 niewylosowaną jeszcze w dniu 1. stycznia 1908 kwotę w sumie imiennej 81,751.000 (osiemdziesiąt jeden milionów siedemset pięćdziesiąt jeden tysięcy) franków i
- d) z czteroprocentowej pożyczki pierwszeństwa z roku 1883 niewylosowaną jeszcze w dniu 1. stycznia 1908 kwotę w sumie imiennej 84,408.000 (osiemdziesiąt cztery miliony czterysta osiem tysięcy) marek waluty niemieckiej.

Uznaje się zgodnie, iż c. k. Rząd wstępuje z dniem 1. stycznia 1908 w miejsce uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych także w prawa i obowiązki, które na zasadzie § 2. układu z daty Wiedeń, dnia 27. czerwca 1893, zatwierdzonego przez władzę kuratelarną, przysługują uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych co do wymienionych powyżej pod a i b trzechprocentowych obligacji pierwszeństwa, a zwłaszcza w prawo nabycia 75 procent obligacji pierwszeństwa sieci uzupełniającej (pożyczka serya A sieć uzupełniająca, emisja I. do IV.), które według ułożonego ogólnego planu umorzenia mają być corocznie umarzane, w drodze kupna z wolnej ręki zamiast w drodze losowania.

Co do pożyczek pierwszeństwa, wymienionych powyżej pod a do d, które c. k. Rząd przyjął do wyłącznego spłacenia z własnych funduszów, ma tenże obowiązek wykupienia na własny rachunek wszystkich kuponów płatnych po dniu 1. stycznia 1908 i wylosowanych obligacji, oraz obowiązek ponoszenia wszystkich ciężarów i wydatków, połączonych począwszy od dnia 1. stycznia 1908 z obligacjami, przejętymi do wyłącznej zapłaty z własnych funduszów, wliczając tu także należność stemplową od kuponów, jednak z tym wyjątkiem, iż c. k. Rząd nie przejmuje obowiązku ponoszenia ewentualnych zagranicznych należności, które przypadają do uiszczenia za notowanie tych pożyczek pierwszeństwa na giełdzie.

O ile co do tych świadczeń, przejętych przez c. k. Rząd, podnoszonoby roszczenia w obec uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, zobowiązuje się c. k. Rząd do dania uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych zupełnego zaspokojenia i odszkodowania.

Do kosztów dostarczenia waluty na poczet pożyczek pierwszeństwa, przejętych przez c. k. Rząd do wyłącznej zapłaty z własnych funduszków, przyczyniać się będzie uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych począwszy od dnia 1. stycznia 1908 w ten sposób, iż z kwoty, płaconej jej w myśl artykułu III. układu z dnia 7. czerwca 1891 półrocznie przez królewsko-węgierski Rząd do końca roku 1965 tytułem dopłaty do raty wykupna za węgierskie linie kolejowe, należące dawniej do Spółki, oddawać będzie c. k. Rządowi każdorazowo połowę tej kwoty, o którą dopłata powyższa przenosi półroczną sumę 132.096 K 74 h (sto trzydzieści dwa tysiące czterdzieści sześć koron 74 halerzy).

Wykupno zapadłych przed dniem 1. stycznia 1908 kuponów i wylosowanych obligacji pożyczek pierwszeństwa Spółki, które c. k. Rząd przejął do wyłącznej zapłaty z własnych funduszków, winna skutecznie i nadal uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych.

§ 6.

Uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych winna i nadal pokrywać własnym kosztem rachunek wymienionych poniżej pożyczek pierwszeństwa Spółki, a mianowicie:

- a) pięcioprocentowych pożyczek pierwszeństwa z dnia 31. maja 1873 i z dnia 23. grudnia 1874;
- b) pięcioprocentowej pożyczki pierwszeństwa kolei Berno—Rossice z dnia 1. lipca 1872;
- c) trzechprocentowej pożyczki pierwszeństwa w markach z dnia 28. lutego 1895.

Wszystkie koszty połączone z pożyczkami tymi a zwłaszcza z wypłatą kuponów i wylosowanych obligacji winna uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych ponieść z własnych funduszków. Zobowiązuje się ona przeto do zupełnego zaspokojenia i odszkodowania c. k. Rządu na wypadek, gdyby co do tych pożyczek pierwszeństwa, nie przyjętych przez c. k. Rząd do zapłaty z własnych funduszków, miały być kiedykolwiek z tytułu prawa zastawu podniesione roszczenia przeciw c. k. Rządowi jako wpisanemu do ksiąg kolejowych właścicielowi linii kolejowych, obciążonych zastawem dla zabezpieczenia tych pożyczek.

§ 7.

Renta wykupna w wysokości 56.000 K (pięćdziesięciu sześciu tysięcy koron) rocznie, bieżąca do roku 1959 a przyznana uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych za należący do niej dawniej udział w jednej szóstej części w wiedeńskiej kolei łączącej, płacona będzie Spółce także w przyszłości pod dotychczasowymi warunkami.

§ 8.

Z mocą wsteczną od dnia 1. stycznia 1908 wstępuje c. k. Rząd jako następca prawny uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych we wszystkie stosunki prawne, zachodzące między Spółką tą a osobami trzecimi odnośnie do przedmiotów, które c. k. Rząd ma nabyć.

C. k. Rząd przejmuje w szczególności wszystkie prawa i zobowiązania, wynikające ze wszystkich umów zawartych z osobami trzecimi odnośnie do przedmiotów nabycia, oraz wszystkie spory, odnoszące się do tych przedmiotów, tudzież wszelkie wierzytelności i zobowiązania, wynikające z obrachunków, dotyczących służby dochodów, a zwłaszcza z kartelów, związków, refakeyi i zwrotów oraz ze związku dla ubezpieczenia odpowiedzialności, o ile wierzytelność i zobowiązania te nie były w dniu 31. grudnia 1907 już obliczone.

Wskutek tego wstępuje c. k. Rząd także we wszystkie umowy, zawarte przez uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych z zarządami kolei, łączących się z liniami kolejowymi, które mają być nabyte, a dotyczące połączenia, służby w stacjach dobiegowych lub utrzymywania ruchu na łączących się obcych szlakach kolejowych przez uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych, tudzież we wszystkie umowy, odnoszące się do kolei dojazdowych, łączących się z liniami kolejowymi, które mają być nabyte, w miejsce uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych ze wszystkimi prawami, służącymi jej, i wszystkimi zobowiązaniami, ciążącymi na niej.

Zwłaszcza przejmuje c. k. Rząd wszystkie prawa i zobowiązania, wynikłe dla uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych na zasadzie odnośnych układów co do połączenia z królewsko-pruskimi kolejami państwowymi przy Neusorge i Ottendorf oraz co do utrzymywania ruchu na pruskim szlaku kolejowym od granicy państwa przy Ottendorf do Mittelsteine.

§ 9.

Od objęcia przez c. k. Rząd, które ma nastąpić w myśl postanowień § 8., są wyłączone:

a) wierzytelności i długi Spółki, objęte bilansem za rok 1907 w pożyczkach dłużników i wierzycieli, z wyjątkiem wymienionych w §§ 3. i 4. wierzytelności do c. k. uprz. czeskich kolei handlowych i do Spółki akcyjnej kolei Zwolenowes—Smečna; uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych winna będzie zwłaszcza pokryć z własnych fundusów wkładki ubezpieczeniowe, jakie na podstawie bilansu Zakładu ubezpieczeń od wypadków austriackich kolei dla stowarzyszeń zawodowych z dnia 31. grudnia 1905 policzone będą przez Zakład ten uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych;

b) ewentualne inne zobowiązania płatnicze, pochodzące jeszcze z wykonania i zakupna przed dniem 31. grudnia 1907 przedmiotów, które mają być nabyte, tudzież wydatki obrotowe odnoszące się do administracji po dzień 31. grudnia 1907, a wreszcie także podatek zarobkowy wraz z dodatkami, przypadający za czas aż do dnia 31. grudnia 1907 włącznie, tudzież wszystkie inne podatki, opłaty, dodatki i należności, odnoszące się do tego czasu a przypadające do zapłaty od tych przedmiotów.

§ 10.

Zapasy kasowe w gotówce i papierach wartościowych, znajdujące się w dniu 31. grudnia 1907 w kasach Spółki i to zarówno w urzędzie centralnym jak i na przestrzeni albo ulokowane w inny sposób, pozostaną własnością Spółki z wyjątkiem papierów wartościowych, które w myśl §§ 3. i 4. mają być oddane c. k. Rządowi.

§ 11.

Zbadanie i zamknięcie obrachunków gwarancyjnych sieci uzupełniającej za lata 1905, 1906 i 1907 przeprowadzone będzie na podstawie obowiązujących pod tym względem postanowień i układów. Przytem uznaje się zgodnie, iż co do zaliczek państwowych z tytułu gwarancji państwowej dla sieci uzupełniającej, które uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych otrzymała i które w danym razie mogą jeszcze z obrachunku po koniec roku 1907 wynikać, oraz co do procentów narosłych od tych zaliczek nie ciąży na Spółce dalszy obowiązek zwrotu.

Koszta inwestycji, które uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych poniosła dla sieci uzupełniającej w drodze zaliczki

do końca roku 1907, zwróci c. k. Rząd Spółce w myśl postanowień § 12. niniejszego układu.

§ 12.

Uznaje się zgodnie, iż w razie, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 20.), uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych będzie prowadzić ruch na liniach kolejowych, które mają być nabyte, oraz zarząd innych przedmiotów majątkowych, które na zasadzie układu tego przechodzą na państwo, bez osobnego wynagrodzenia na rachunek i w interesie państwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1908 aż do dnia fizycznego oddania (§ 13.).

Spółka winna także dopełniać dalej na rachunek państwa aż do dnia fizycznego oddania (§ 13.) świadczeń, przejętych przez c. k. Rząd stosownie do § 5. Wszystkie wydatki i koszta wynikłe stąd dla Spółki będą jej zwrócone przez c. k. Rząd, natomiast zaś winna uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych zwrócić c. k. Rządowi wszystkie wydatki i koszta, poniesione ewentualnie przezeń na rachunek pożyczek pierwszeństwa, pozostających w myśl § 6. nadal ciężarem Spółki.

Począwszy od dnia dzisiejszego nie przedsięweźmie Spółka bez poprzedniego zezwolenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych pozbycia ani zastawienia przedmiotów, objętych niniejszym układem, i zasięgnie zezwolenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych co do wszystkich spraw, przekraczających zakres zwyczajnego toku interesów, tudzież przy zawieraniu umów, których przedmiot przenosi wartośćią swą kwotę 50.000 K (pięćdziesiąt tysięcy koron) lub których skuteczność rozciąga się poza dzień 31. grudnia 1909; zezwolenie to będzie uważać się za udzielone, jeżeli nie odmówiono go wyraźnie w przeciągu dni 14. Spółka obowiązana jest do zwrotu szkód i niekorzyści wynikłych dla c. k. Rządu wskutek pominięcia tych postanowień.

Z chwilą gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 20.), komisarz rządowy ustanowiony dla Spółki będzie miał nadto obowiązek strzeżenia interesów c. k. Rządu i będzie w tym celu uprawniony do zawieszania ewentualnych uchwał zarządu Spółki, któreby uznał za sprzeciwiające się interesom skarbowym państwa. Uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych przyjmuje nadto zobowiązanie stosowania się począwszy od tej chwili przy ruchu na liniach kolejowych nabytych przez państwo oraz przy zarządzie innych przedmiotów majątkowych, które na zasadzie niniejszego układu przeszły na państwo, do zarządzeń, któreby w tym względzie wydało c. k. Ministerstwo kolei

żelaznych. Co do utrzymywania ruchu obowiązują zresztą dotychczasowe zasady, przepisy co do rachunkowości i zwyżaje.

Obowiązek uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych do utrzymywania na rachunek państwa ruchu na liniach kolejowych, nabytych przez państwo, gaśnie z dniem 31. grudnia 1909.

Gdyby w czasie od dnia 1. stycznia 1908 do dnia dzisiejszego zaszyły wskutek sprzedaży lub obciążenia zastawem zmiany co do przedmiotów, które państwo ma nabyć, wówczas Spółka da za to państwu zupełne odszkodowanie.

Wszystkie dochody, czynsze i pożytki, uzyskane począwszy od dnia 1. stycznia 1908 z linii kolejowych i innych przedmiotów majątkowych Spółki, które mają być nabyte przez państwo, należą do c. k. Rządu, który z drugiej strony ponosić ma wszystkie wydatki obrotowe, jakie począwszy od tej chwili powstały lub jeszcze powstają co do tych przedmiotów z tytułu urządzeń, nabycia, lub ruchu i zarządu, a zwłaszcza także podatek zarobkowy z dodatkami, przypadający za czas począwszy od dnia 1. stycznia 1908, oraz wszystkie inne podatki, opłaty, dodatki i należności, które odnoszą się do tego czasu a mają być uiszczane od powyższych przedmiotów. Rozumie się samo przez się, że wydatki na należności stemplowe od kuponów akcji i na tantiemy rady zawiadowczej spadają wyłącznie na uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych.

Gdyby z tytułu zobowiązań, które według powyższych postanowień ciążyą na c. k. Rządzie, podniesiono pretensje przeciw uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych, wówczas c. k. Rząd da Spółce pod tym względem zupełne zaspokojenie i odszkodowanie.

Obrachunek z administracji za rok 1908, sprawowanej przez uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych na rachunek państwa, nastąpi najpóźniej do dnia 30. kwietnia 1909. Obrachunek z administracji za czas późniejszy aż do chwili fizycznego oddania c. k. Rządowi (§ 13.) przedmiotów, które mają być nabyte, nastąpi najpóźniej w trzy miesiące po tem oddaniu. Saldo, wynikające z obu obrachunków, obliczone będzie wraz z kwotą 16,000,000 K (szesnaście milionów koron), o której mowa w § 2., i wraz z przewidzianym w § 11. zwrotem wydatków inwestycyjnych sieci uzupełniającej, pokrytych przez Spółkę w drodze zaliczki, a pozostała reszta będzie wyrównana, z zastrzeżeniem zbadania rachunków, w przeciągu czterech tygodni po przedłożeniu wspomnianego na końcu obrachunku.

Przy obrachunkach powyższych nie liczy się procentów ani na korzyść ani na niekorzyść jednej z obu stron umawiających się.

§ 13.

Oddanie i odebranie wszystkich przedmiotów majątkowych, wymienionych w §§ 1., 3. i 4., w fizyczne posiadanie c. k. Rządu winno nastąpić, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 20.), równocześnie z objęciem ruchu przez c. k. Rząd w dniu, który c. k. Rząd wyznaczy, najpóźniej zaś w dniu 31. grudnia 1909, na podstawie osobnego protokołu. Równocześnie winna uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych oddać c. k. Rządowi swe wszystkie akta, dokumenty, plany, księgi handlowe, rachunki i inne zapiski, odnoszące się do budowy i ruchu kolei, które państwo ma nabyć, oraz do innych przedmiotów majątkowych, które mają być oddane państwu, zaś Rząd będzie przechowywał akta te co najmniej przez 10 lat a w razie szczególnej ich doniosłości do dnia 31. grudnia 1965 w ten sposób, by rada zawiadowcza Spółki lub pełnomocnicy rady tej mogli każdej chwili z nich korzystać.

§ 14.

Gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 20.), należy zhipotekować w księdze kolejowej względnie gruntowej prawo własności państwa na wszystkich austriackich liniach kolejowych uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych oraz na innych nieruchomościach, nabytych przez państwo, a uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych winna bezzwłocznie wystawić potrzebne w tym celu dokumenty prawne.

Równocześnie winno nastąpić przeniesienie parcel Nr. 135/24 i Nr. 135/25 gminy katastralnej Wieden, dzielnica X. (Favoriten), wymienionych w § 1., l. 1., do ogólnej księgi gruntowej przy zhipotekowaniu prawa własności na rzecz uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych względnie jej fabryki maszyn.

§ 15.

Państwo przejmie cały personal służbowy uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych. zatrudniony przy austriackich kolejach Spółki i przy służbie skarbowej, z mocą wsteczną od dnia 1. stycznia 1908 z zastrzeżeniem praw jego, nabytych aż do dnia dzisiejszego względnie za wyraźnym zezwoleniem c. k. Rządu także po tym dniu, bez względu na to, czy prawa te opie-

rają się na regulaminach służbowych (przepisach osobowych) albo na innych normach pragmatycznych, czy też na osobnych umowach służbowych względnie dekretach.

Co do tych przez państwo przejętych funkcyjonyaryuszy, za których Spółka opłacała dotychczas przypadający od poborów podatek osobisto-dochodowy i podatek od płac z dodatkami, opłacać będzie c. k. Rząd podatki te wraz z dodatkami i nadal aż do chwili wcielenia odnośnych funkcyjonyaryuszy za ich zgodą do etatu osobowego austriackich kolei państwowych.

C. k. Rząd zapewnia przejętemu przez siebie personalowi uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych zaspokojenie praw do zaopatrzenia oraz innych praw, które powstały dla niego i jego członków rodziny stosownie do istniejących obecnie statutów zakładu pensyjnego urzędników uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych względnie statutów zakładu prowizyjnego uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych.

C. k. Rząd przyjmuje dalej na siebie, stosownie do wchodzących w zastosowanie statutów zakładu pensyjnego względnie prowizyjnego Spółki, zaspokojenie praw do zaopatrzenia, przysługujących tym wszystkim funkcyjonyaryuszom, znajdującym się obecnie w stanie spoczynku, którzy w czasie przeniesienia w stan spoczynku byli zatrudnieni przy austriackich kolejach lub w służbie skarbowej Spółki, tudzież zaspokojenie ewentualnych praw do zaopatrzenia, przysługujących członkom rodziny tych funkcyjonyaryuszy.

Również i w podobny sposób przyjmuje na siebie c. k. Rząd wypłatę zapadłych już pensji, prowizji i innych poborów z tytułu zaopatrzenia, przysługujących wdowom i sierotom po tych funkcyjonyaryuszach, którzy w czasie przeniesienia w stan spoczynku byli zatrudnieni przy austriackich kolejach lub w służbie skarbowej Spółki.

To samo odnosi się do funkcyjonyaryuszy uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, eksponowanych przy c. k. uprz. czeskich kolejach handlowych, przy kolei żelaznej Zwolenoves—Smečna oraz przy centralnych biurach obrachunkowych.

Gdyby któryś z tych funkcyjonyaryuszy, pensjonistów, prowizjonistów lub członków ich rodziny, których prawa do zaopatrzenia i inne prawa mają być zaspokojone przez c. k. Rząd, podniósł pretensje w obec uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych lub jej zakładu pensyjnego albo prowizyjnego, wówczas winien c. k. Rząd

dać pod tym względem Spółce względnie jej zakładowi pensyjnemu albo prowizyjnemu zaspokojenie i odszkodowanie.

C. k. Rząd zobowiązuje się płacić tym obecnym lub byłym funkcyjonyaryuszom austriackich linii kolejowych i służby skarbowej Spółki, którym lub których członkom rodziny uprzywilejowana austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych przyznała do dnia dzisiejszego albo za zezwoleniem c. k. Rządu także i po tym dniu na wypadek wystąpienia ze służby lub śmierci pobory zaopatrzenia lub dodatki do poborów zaopatrzenia albo dary z łaski, odprawy itp., przypadające do wypłaty nie z funduszu pensyjnego względnie prowizyjnego, te pobory zaopatrzenia, dodatki, dary z łaski, odprawy itp. pod tymi samymi warunkami i według tych samych zasad, jakie dotąd były stosowane przez uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych, o ile wspomniane pobory zaopatrzenia, dodatki, dary z łaski, odprawy itp. nie zapadły już przed dniem 1. stycznia 1908.

Również będzie c. k. Rząd prolongował te pobory zaopatrzenia, dodatki, dary z łaski itp., które według postanowień poprzedzających ma płacić, względnie będzie je przenosił po śmierci uprawnionych do poboru na osieroconych członków rodziny i to pod tymi samymi warunkami i według tych samych zasad, jakie dotąd były stosowane przez uprzywilejowaną austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych.

Obowiązek płacenia poborów zaopatrzenia, dodatków, darów z łaski, odpraw itp., które zapadły przed dniem 1. stycznia 1908, będzie należał do uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, która także co do prolongaty i przeniesienia tych poborów postąpi według zasad, jakie dotąd były w użyciu.

Co do kasy chorych dla funkcyjonyaryuszy i robotników austriackiej sieci uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych wstąpi c. k. Rząd w prawa i obowiązki Spółki. Wspomniana kasa chorych utrzymana będzie nadal ze swymi statutami aż do złączenia z kasą chorych dla personalu c. k. austriackich kolei państwowych jednak bez ujmy dla przysługującego c. k. Rządowi prawa do wydania zarządzeń w myśl § 49. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

§ 16.

Ze względu na powyższe postanowienia § 15. przekaże się c. k. Rządowi z mocą wsteczną od dnia 31. grudnia 1907 i na podstawie wartości bilansowych, ustalonych ze względu na ten dzień,

taką kwotę z majątku funduszu pensyjnego tudzież z majątku funduszu prowizyjnego, jaka odpowiada stosunkowi sumy policzalnych dla wymiaru pensyi względnie prowizyi poborów funkcyonaryuszy Spółki, którzy w dniu 31. grudnia 1907 byli zajęci przy kolejach Spółki i w służbie skarbowej, do sumy policzalnych dla wymiaru pensyi względnie prowizyi poborów całego personalu, który w dniu 31. grudnia 1907 pozostawał w czynnej służbie Spółki.

§ 17.

Układ niniejszy, tudzież wszystkie do jego wykonania potrzebne przeniesienia własności i inne czynności prawne, zmiany statutów, podania, uwolnienia, wpisy i wykreślenia hipoteczne, umowy, protokoły, wygotowania, potwierdzenia odbioru i inne dokumenty jakiegokolwiek rodzaju korzystają z uwolnienia od stempli i należytości.

W razie dalszego istnienia obowiązku Spółki do uiszczania podatku zarobkowego rozstrzygać będzie pod względem obliczenia podatku minimalnego wyłącznie kapitał, ulokowany w przedsiębiorstwach austriackich, pozostających nadal własnością Spółki.

Gdyby wskutek wyłączenia aktywów i pasywów z bilansu uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, które nastąpi wskutek układu niniejszego, okazał się niedobór lub nadwyżka w zamknięciach rachunkowych Spółki za lata 1908 i 1909, wówczas niedobór ten względnie nadwyżka ta ma być stale pomijana przy wymiarze podatku zarobkowego, przypadającego od uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych.

§ 18.

Strony umawiające się zrzekają się prawa zaczepiania układu niniejszego z powodu pokrzywdzenia nad połowę wartości.

§ 19.

Wszystkie spory, któreby ewentualnie wynikły z układu niniejszego, winny być rozstrzygane w pierwszej instancji przez c. k. Sąd krajowy w Wiedniu.

§ 20.

Układ niniejszy uzyska moc obowiązującą dla uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych przez przyjęcie go na walnem zgromadzeniu akcyonaryuszy, które ma być zwołane najpóźniej na dzień 31. października 1908, zaś dla c. k. Rządu przez konstytucyjne zawierzenie, o które należy następnie wystarać się.

Gdyby zatwierdzenie to nie nastąpiło do dnia 31. marca 1909, wówczas obie strony nie będą nadal związane układem niniejszym, a postanowienia zawarte w układzie tym nie będą w żadnym kierunku przesądzać obustronnych prawnych punktów widzenia.

Z chwilą gdy układ niniejszy stanie się zupełnym, tracą moc obowiązującą wszystkie koncesye, udzielone uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych lub przeniesione na nią, a odnoszące się do linii kolejowych, wykupionych przez państwo, tudzież wszystkie odnośne układy tak, iż uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych nie przysługują nadal na tej podstawie żadne prawa ani nie ciąży na niej żadne zobowiązania w obec państwa.

W dowód tego sporządzono układ niniejszy w dwóch egzemplarzach z uwolnieniem od stempli i należytości i oddano jeden z nich c. k. Rządowi a drugi uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółce kolei państwowych.

C. k. Minister kolei żelaznych:

Derschatta wlr.

L. S.

C. k. Minister skarbu:

Korytowski wlr.

L. S.

Uprzywilejowana austriacko-węgierska
Spółka kolei państwowych:

Taufig wlr.

Dr. M. Mayr wlr.

L. S.

Układ,

zawarty we Wiedniu dnia 21. października 1908 pomiędzy c. k. Ministerstwem kolei żelaznych i c. k. Ministerstwem skarbu w imieniu c. k. Rządu z jednej strony a c. k. uprz. austriacką Koleją północno-zachodnią z drugiej strony w przedmiocie nabycia austriackiej Kolei północno-zachodniej przez państwo.

§ 1.

Spółka akcyjna c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej przenosi na c. k. Rząd, a Rząd przejmuje jako uniwersalny prawonabywca z działaniem wstecznym od dnia 1. stycznia 1908 cały majątek c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej, w szczególności

a) własność obu sieci kolei żelaznych, należących do Spółki, a to:

1. gwarantowanej sieci kolejowej, stanowiącej przedmiot Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 8. września 1868, Dz. u. p. Nr. 143,

2. sieci uzupełniającej, stanowiącej przedmiot Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 25. czerwca 1870, Dz. u. p. Nr. 109.

obu sieci kolejowych w tym zakresie, w jakim one są wpisane do księgi kolejowej c. k. Sądu krajowego w Wiedniu;

b) wszystkie koleje dojazdowe, będące własnością c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i łączące się z liniami kolejowymi Spółki, a zwłaszcza także kolej dojazdową z Dzieczyna do Laube do tamtejszego placu przeładowczego nad Łabą wraz z tym placem i wszystkimi do niego należącymi zakładami i przedmiotami wykwapowania, następnie tory i inne urządzenia Spółki w stacjach dobiegowych, dalej wszystkie nieruchomości i ruchome przynależności kolei, wliczając tu tabor wozowy Spółki, przedmioty zapasowe i przedmioty, należące do inwentarza, materiały użytkowe i zapasy wszelkiego rodzaju. wreszcie wszystkie grunta, należące do Spółki

a niewpisane do księgi kolejowej, wraz z znajdującymi się na nich urządzeniami, wliczając tu także mieszkania dla urzędników, domy robotnicze i zakłady warsztatowe w Nimburgu;

c) wszystkie inne aktywa Spółki a zwłaszcza fundusze Spółki wraz z dotacjami, przekazanymi funduszom tym z dochodów roku 1907, następnie zaległe wierzytelności oraz wszystkie zapasy kasowe i zapasy w papierach wartościowych, z wyjątkiem jednak kwot potrzebnych na wypłacenie za rok 1907 dywidendy od akcji w wysokości, postanowionej przez 43. (zwyczajne) walne zgromadzenie akcyonaryuszy c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej, odbyte dnia 29. maja 1908;

d) wszystkie niepuszczone jeszcze w obieg zapisy długu $3\frac{1}{2}$ procentowych pożyczek pierwszeństwa Spółki lit. A, lit. B i lit. C z dnia 1. maja 1903, tudzież $3\frac{1}{2}$ procentowe arkusze kuponowe dla 5 procentowych obligacji pierwszeństwa, będących w obiegu a dotychczas nie skonwertowanych.

Znajdujące się w posiadaniu Spółki, nie wydane jeszcze 10.000 akcji lit. B należy natychmiast zniszczyć.

Co do funduszków, zawiadywanych przez Spółkę (funduszu pensyjnego, kasy chorych i funduszu zapomogowego), wstępuje c. k. Rząd w miejsce Spółki (§ 12.).

§ 2.

C. k. uprz. austriacka Kolej północno-zachodnia zrzeka się, począwszy od dnia 1. stycznia 1908, renty wykupna w kwocie 78.000 K (siedemdziesiąt

osiem tysięcy koron) rocznie, przyznanej jej za należącej do niej dawniej udział w jednej szóstej części w wiedeńskiej kolei łączącej.

§ 3.

Równocześnie z aktywami i zapasami majątku Spółki. przechodzą na c. k. Rząd, i to również z działaniem wstecznem od dnia 1. stycznia 1908 także wszystkie pasywa, zobowiązania, wydatki, ciężary i długi Spółki jakiegokolwiek rodzaju, a zwłaszcza także wszystkie jeszcze nieobrachowane wierzytelności i długi z kartelów i związków, jak niemniej zobowiązania z tytułu refakcyi, zwrotów itd., w szczególności zaś przejmując Rząd do wyłącznego zapłacenia z własnych funduszów pożyczki pierwszeństwa Spółki, a to:

pożyczkę pierwszeństwa z dnia 1. marca 1871, z której w dniu 31. grudnia 1907 kwota imienna 9,450.800 K (dziewięć milionów czterysta pięćdziesiąt tysięcy osiemset koron) była oprocentowana po 5 od sta, a kwota imienna 68,186.400 K (sześćdziesiąt osiem milionów sto osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta koron) po $3\frac{1}{2}$ od sta;

pożyczkę pierwszeństwa z dnia 1. października 1871, z której w dniu 31. grudnia 1907 kwota imienna 2,711.600 K (dwa miliony siedemset jedenaście tysięcy sześćset koron) była oprocentowana po 5 od sta, a kwota imienna 41,978.800 K (czterdzieści jeden milionów dziewięćset siedemdziesiąt osiem tysięcy osiemset koron) po $3\frac{1}{2}$ od sta;

pożyczkę pierwszeństwa z dnia 12. grudnia 1874, z której w dniu 31. grudnia 1907 kwota imienna 3,590.400 (trzy miliony pięćset dziewięćdziesiąt tysięcy czterysta) marek w. n. była oprocentowana po 5 od sta, a kwota imienna 22,103.400 (dwadzieścia dwa miliony sto trzy tysiące czterysta) marek w. n. po $3\frac{1}{2}$ od sta;

pożyczkę pierwszeństwa z dnia 10. grudnia 1885 w kwocie imiennej, wynoszącej pierwotnie 22,000.000 K (dwadzieścia dwa miliony koron);

pożyczkę pierwszeństwa lit. A z dnia 1. maja 1903 w kwocie imiennej, wynoszącej pierwotnie 22,681.000 K (dwadzieścia dwa miliony sześćset osiemdziesiąt jeden tysięcy koron);

pożyczkę pierwszeństwa lit. B z dnia 1. maja 1903 w kwocie imiennej, wynoszącej pierwotnie 13,761.000 K (trzynaście milionów siedemset sześćdziesiąt jeden tysięcy koron), i

pożyczkę pierwszeństwa lit. C z dnia 1. maja 1903 w kwocie imiennej, wynoszącej pierwotnie 8,062.400 (osiem milionów sześćdziesiąt dwa tysiące czterysta) marek w. n.

C. k. Rząd jako prawonabywca Spółki wstępuje również we wszystkie prawa i zobowiązania, wynikłe dla Spółki na zasadzie odnośnych układów pod względem ruchu na królewsko-pruskim szlaku kolei państwowej od granicy państwa przy Mladkov-Lichkov aż do stacyi dobiegowej Mittelwalde, oraz pod względem budowy i utrzymywania w ruchu stacyi Dzieczyn i Stredni Dol i szlaku kolejowego, łączącego te stacye, tudzież pod względem innych umów, odnoszących się do ruchu przedsiębiorstwa, jakoto umów co do połączeń, kolei dojazdowych i ruchu etc.

Również wstępuje c. k. Rząd także w nierozstrzygnięte ewentualnie spory Spółki jako jej prawonabywca na własny rachunek i niebezpieczeństwo.

Ruch na liniach kolei państwowej z Czaśławia do Zawratec—Trzemosznic, z Skowic do Wrdy-Buczyc i z Czaśławia do Moczowic, prowadzony dotąd przez Spółkę na rachunek państwa, należy z chwilą przejścia przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1., w fizyczne posiadanie państwa (§ 9.) objąć we własny zarząd c. k. Rządu.

Wszystkie kaucyje, opusty itp., znajdujące się w powyższej chwili w rękach Spółki a odnoszące się do budowy i ruchu przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1., należy oddać c. k. Rządowi.

§ 4.

Jako odpłatę za nabyte przedsiębiorstwo Spółki przyznaje c. k. Rząd wymianę każdej akcyi zakładowej i każdej akcyi lit. B c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej na kwotę imienną 485 K (cztery-sta osiemdziesiąt pięć koron), oraz wymianę każdego dowodu uczestnictwa na kwotę imienną 85 K (osiemdziesiąt pięć koron) w państwowych kolejowych zapisach długu, opiekujących na 400 K (czterysta koron) lub pewną wielokrotną tej kwoty. Wymiana ta przeprowadzona będzie przez c. k. Rząd najpóźniej począwszy od dnia 15. czerwca 1909.

Wydane przy tej sposobności państwowe kolejowe zapisy długu oprocentowane będą, począwszy od dnia 1. stycznia 1909, po 4 od sta bez jakichkolwiek potrąceń z tytułu podatków, należności lub z innego tytułu, będą zaopatrzone kuponami odsetkowymi, płatnymi półrocznie z dołu dnia 1. lipca i 2. stycznia, i spłacone w kwocie imiennej aż do końca roku 1968 również bez jakichkolwiek potrąceń z tytułu podatków, należności lub z innego tytułu. Aż do upływu roku 1920 dopuszczalne są jednak spłaty tylko według planu umorzenia, który ma być wydrukowany na państwowych kolejowych zapisach długu.

O ile zupełne wyrównanie wspomnianej wyżej kwoty wymiennej po 485 K za akcyę względnie po

85 K za dowód uczestnictwa nie może nastąpić przez wydanie państwowych kolejowych zapisów długu po 400 K, należy resztującą kwotę nominalną, nie dającą się wyrównać za pomocą takich zapisów długu, po odpowiednim jej przerachowaniu wypłacić w gotówce. Przerachowanie to winno nastąpić według kursu niższego o $\frac{1}{2}$ (pół) procent od ostatniego kursu pieniężnego renty, utworzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 131 (4procentowej austriackiej renty koronowej), notowanego na giełdzie wiedeńskiej przed pierwszym dniem terminu wymiany, który to kurs nie może jednak przekraczać 100 (stu) procent. Przy wypłacaniu takich reszt uiszcza się w gotówce 4procentowe odsetki od ich kwoty imiennej za czas od dnia 1. stycznia 1909 aż do pierwszego dnia terminu wymiany.

Wezwanie do wymiany akcji i dowodów uczestnictwa wraz z kuponami akcji zakładowych, płatnymi po dniu 1. stycznia 1909, względnie wraz z kuponami akcji lit. B i dowodów uczestnictwa, płatnymi po dniu 1. lipca 1909, które to kupony nie będą już wypłacone, ogłosić winien c. k. Rząd trzy razy publicznie w odstępach ośmiodniowych w dziennikach „Wiener Zeitung“ i „Prager Zeitung“.

Do przeprowadzenia wymiany przyzna się akcyonaryuszom termin co najmniej trzymiesięczny, licząc od ostatniego ogłoszenia. Równowartość akcji, których nie przedstawiono do wymiany w ciągu tego terminu lub terminu ewentualnie przedłużonego, złoży c. k. Rząd do depozytu sądowego.

Z chwilą, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 17.) i gdy przedmioty majątkowe, przechodzące na c. k. Rząd, będą oddane w fizyczne posiadanie tegoż (§ 9.), nastąpi zlikwidowanie Spółki. Likwidację przeprowadzi c. k. Rząd, względnie organa przez niego wyznaczone. Koszta likwidacji poniesie c. k. Rząd.

§ 5.

Ruch kolei, wymienionych w § 1., i zarząd innych przedmiotów majątkowych, przechodzących w myśl § 1. na c. k. Rząd, prowadzony będzie już począwszy od dnia 1. stycznia 1908 na rachunek c. k. Rządu.

Dochody z przedsiębiorstwa Spółki przypadają zatem od dnia 1. stycznia 1908 na rzecz c. k. Rządu.

Wszystkie dochody i wydatki z przedsiębiorstwa Spółki, które wynikną począwszy od tej chwili, przypadają na korzyść względnie na niekorzyść państwa. Do wydatków tych należą zwłaszcza także wszystkie podatki wraz z dodatkami, tudzież ekwiwalent należności wraz z dodatkiem szkolnym

i inne opłaty publiczne, wreszcie należność za nadzór państwowy, należność stempłowa od kuponów i koszta notowania papierów kredytowych Spółki na giełdach publicznych.

§ 6.

Ponieważ dochody z przedsiębiorstwa Spółki przypadają począwszy od roku 1908 już na rzecz c. k. Rządu, przeto należy z powyższych dochodów względnie na rachunek c. k. Rządu pokryć odnoszące się do rachunku od dnia 1. stycznia 1908 zapotrzebowanie na oprocentowanie i umorzenie wymienionych w § 3. pożyczek pierwszeństwa Spółki, tudzież zapotrzebowanie na wykupienie akcji lit. B, przypadających do wylosowania w roku 1908, i na wydanie należnych dowodów uczestnictwa.

Na poczet tych dochodów względnie na rachunek c. k. Rządu wypłacony będzie również kupon akcji zakładowych, przypadający do zapłaty w dniu 1. lipca 1908, i kupon płatny w dniu 1. stycznia 1909, każdy w kwocie 10 K (dziesięć koron), tudzież kupon akcji lit. B, przypadający do zapłaty w dniu 1. lipca 1909, w kwocie 20 K (dwadzieścia koron), oraz kupon dowodów uczestnictwa płatny w dniu 1. lipca 1909 w kwocie 4 K (cztery korony).

§ 7.

Uznaje się zgodnie, iż co do zaliczek państwowych z tytułu gwarancji państwowej, które c. k. uprz. austriacka Kolej północno-zachodnia otrzymała i które wynikną z obrachunku do końca roku 1907, oraz co do procentów narosłych od tych zaliczek nie ciąży nadal na Spółce obowiązek zwrotu.

§ 8.

W razie, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 17.) będzie c. k. uprz. austriacka Kolej północno-zachodnia prowadzić ruch na liniach kolejowych, które mają być nabyte, oraz zarząd innych przedmiotów majątkowych, które na zasadzie układu tego przechodzą na państwo, bez osobnego wynagrodzenia na rachunek i w interesie państwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1908 aż do dnia fizycznego oddania (§ 9.).

Począwszy od dnia dzisiejszego nie przedsięwzięmie Spółka bez poprzedniego zezwolenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych pozbycia ani zastawienia przedmiotów, objętych niniejszym układem, i zasięgnie zezwolenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych co do wszystkich spraw, przekraczających

zakres zwyczajnego toku interesów, tudzież przy zawieraniu umów, których przedmiot przenosi wartością swą kwotę 50.000 K (pięćdziesiąt tysięcy koron) lub których skuteczność rozciąga się poza dzień 31. grudnia 1909; zezwolenie to będzie się uważać za udzielone, jeżeli nie odmówiono go wyraźnie w przeciągu dni 14. Spółka obowiązana jest do zwrotu szkód i niekorzyści wynikłych dla c. k. Rządu wskutek pominięcia tych postanowień.

Z chwilą, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 17.) komisarz rządowy ustanowiony dla Spółki będzie miał nadto obowiązek strzeżenia interesów c. k. Rządu i będzie w tym celu uprawniony do zawieszania ewentualnych uchwał zarządu Spółki, któreby uznał za sprzeciwiające się interesom skarbowym państwa. C. k. uprz. austriacka Kolej północno-zachodnia przyjmuje nadto zobowiązanie stosowania się począwszy od tej chwili przy ruchu linii kolejowych nabytych przez państwo oraz przy zarządzie innych przedmiotów majątkowych, które na zasadzie niniejszego układu przeszły na państwo, do zarządzeń, któreby w tym względzie wydało c. k. Ministerstwo kolei żelaznych. Zresztą obowiązywać będą co do utrzymywania ruchu dotychczasowe zasady, przepisy obrachunkowe i zwyczajne.

Obowiązek c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej do utrzymywania ruchu na nabytych przez państwo liniach kolejowych na rachunek państwa gaśnie z dniem 31. grudnia 1909.

§ 9.

Fizyczne posiadanie wszystkich przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1., winno przejść na c. k. Rząd, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 17.), w dniu, który c. k. Rząd oznaczy, a najpóźniej w dniu 31. grudnia 1909. Oddanie i odebranie nastąpi na podstawie osobnego protokołu.

§ 10.

Równocześnie z oddaniem kolei i innych przedmiotów majątkowych, przeznaczonych do oddania, w posiadanie i zarząd c. k. Rządu (§ 9.) należy oddać c. k. Rządowi znajdujące się w rękach Spółki dokumenty, plany, książki, rachunki i całe jej archiwum, a Rząd przechowywać będzie te dokumenty i materiały przez czas, przepisany według odnośnych postanowień kodeksu handlowego.

§ 11.

Skoro układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 17.), należy przeprowadzić jak najspieszniej wpi-

sanie do księgi kolejowej względnie gruntowej prawa własności państwa na wszystkich liniach kolejowych Spółki i na innych nabytych nieruchomościach.

Spółka jest obowiązana wystawić niezwłocznie na żądanie c. k. Rządu dokumenty prawne, potrzebne do hipotecznego przeniesienia prawa własności na państwo i wydać je Rządowi.

§ 12.

Państwo przejmie cały personal służbowy c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej z zastrzeżeniem jego praw, nabytych przed dniem podpisania niniejszego układu, względnie za wyraźnym zezwoleniem c. k. Rządu także po tym dniu, bez względu na to, czy prawa te opierają się na ordynacji służbowej i innych przepisach pragmatycznych lub na osobnych umowach służbowych względnie dekrétach. W szczególności także zapewnia c. k. Rząd personalowi temu wyraźnie utrzymanie w mocy praw do zaopatrzenia oraz innych praw, które powstały dla niego i jego członków rodziny na podstawie istniejących obecnie statutów pensyjnych c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej oraz przepisów uzupełniających, wydanych aż do wyżej podanego dnia, tudzież na podstawie osobnych umów służbowych.

Co do funkcjonaryuszy c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej, za których Spółka opłacała dotychczas podatek osobisto-dochodowy i podatek od płac, przypadający od ich poborów, wraz z dodatkami, opłacać będzie c. k. Rząd podatki te wraz z dodatkami także i nadal w sposób dotąd używany aż do chwili wcielenia odnośnych funkcjonaryuszy za ich zgodą do statusu osobowego c. k. austriackich kolei państwowych.

Zakład pensyjny założony przez c. k. uprz. austriacką Kolej północno-zachodnią dla jej urzędników i służby tudzież wdów i sierót po nich, oraz kasa chorych i fundusz zapomogowy będą utrzymane i nadal ze swymi statutami i wymienionymi wyżej przepisami uzupełniającymi, dopóki w sposób przepisany statutem nie zajdzie w tym względzie zmiana, względnie o ile i dopóki nie nastąpi za zgodą obu stron uprawnionych złączenie z równorzędnymi funduszami zaopatrzenia lub funduszami dobroczynnymi c. k. austriackich kolei państwowych, co do kasy chorych jednak bez ujmy dla przysługującego c. k. Rządowi prawa do wydania zarządzeń w myśl § 49. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

C. k. Rząd wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki, przysługujące względnie ciążące na c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej

co do funduszu pensyjnego, kasy chorych i funduszu zapomogowego, stosownie do istniejących obecnie statutów i przepisów uzupełniających, które będą wydane do dnia podpisania niniejszego układu. Upoważnienia, przyznane tymi statutami radzie zawiadowczej Spółki, wykonywane będą przez c. k. Rząd.

Bieżące wsparcia roczne, przyznawane dotychczas przez zarząd c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej ze względów słuszności, będzie c. k. Rząd płacił i nadal. Pod względem przyznania na nowo darów z łaski wysłużonym funkcyonaryuszom, którzy stali się niezdolnymi do pracy (wliczając tu także robotników), oraz wdowom i sierotom po nich, postępować będzie c. k. Rząd według zasad, wypowiedzianych przez zarząd c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej w okólniku z dnia 19. grudnia 1907, Nr. 143362/A₁.

§ 13.

Z chwilą, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 17.), tracą moc obowiązującą obie koncesyje nadane względnie przeniesione na c. k. uprz. austriacką Kolej północno-zachodnią co do sieci kolejowych, wymienionych w § 1.

§ 14.

Strony umawiające się zrzekają się prawa zacepienia niniejszego układu z powodu pokrzywdzenia nad połowę wartości.

§ 15.

Wszystkie spory, któreby ewentualnie wynikły z niniejszego układu, mają być rozstrzygane w pierwszej instancji przez c. k. Sąd krajowy we Wiedniu.

§ 16.

Układ niniejszy oraz potrzebne dla jego przeprowadzenia przeniesienia własności i inne czynności prawne, tudzież umowy, dokumenty, podania, wpisy hipoteczne i wygotowania urzędowe korzystają z uwolnienia od stempli i należności.

§ 17.

Układ niniejszy uzyska moc obowiązującą dla c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej przez zatwierdzenie ze strony walnego zgromadzenia akcyonaryuszy, które odbędzie się najpóźniej do dnia 31. października 1908, zaś dla c. k. Rządu przez zatwierdzenie konstytucyjne, o które należy następnie wystarać się.

O ile zatwierdzenie konstytucyjne nie nastąpiłoby do dnia 31. marca 1909, nie będą obie strony nadal związane układem.

W dowód tego spisano układ niniejszy w dwóch egzemplarzach z uwolnieniem od stempli i należności i oddano jeden z nich c. k. Rządowi a drugi Spółce akcyjnej c. k. uprz. austriackiej kolei północno-zachodniej.

C. k. Minister kolei żelaznych:

C. k. Minister skarbu:

C. k. uprz. austriacka Kolej północno-zachodnia:

Derschatta wlr.

Korytowski wlr.

Taufig wlr. Schenk wlr.

L. S.

L. S.

L. S.

Układ,

zawarty w Wiedniu dnia 21. października 1908 między c. k. Ministerstwem kolei żelaznych i c. k. Ministerstwem skarbu w imieniu c. k. Rządu z jednej strony a c. k. uprzyw. Koleją łączącą południowo-północno-niemiecką co do nabycia przez państwo Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

§ 1.

Spółka akcyjna c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej przenosi na c. k. Rząd a Rząd przejmuje jako uniwersalny prawonabywca z działaniem wstecznem od dnia 1. stycznia 1908 cały majątek c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, a w szczególności:

- a) własność linii kolejowych, stanowiących przedmiot Najwyższych dokumentów koncesyjnych z dnia 15. czerwca 1856, Dz. r. M. h. Nr. 46, z dnia 22. sierpnia 1865, Dz. u. p. Nr. 79 i z dnia 31. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 62, w tym zakresie, w jakim one wpisane są do księgi kolejowej c. k. Sądu krajowego w Pradze;
- b) wszystkie koleje dojazdowe, będące własnością c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej i łączące się z liniami kolejowymi Spółki, oraz tory i inne urządzenia w stacjach dobiegowych, należące do niej, dalej wszystkie nieruchomości i ruchome przynależności kolei, wliczając tu tabor wozowy Spółki, przedmioty zapasowe i przedmioty, należące do inwentarza, materiały użytkowe i zapasy wszelkiego rodzaju, następnie wszelkie grunta, należące do Spółki a nie wpisane do księgi kolejowej, wraz z znajdującymi się na nich zakładami, wliczając tu także odlewnię żelaza w Liberecu razem z wszystkimi przynależnościami w stałych i ruchomych maszynach, urządzeniach, materiałach i zapasach;

- c) wszystkie inne aktywa Spółki, zwłaszcza zaś zaległe wierzytelności, tudzież wszystkie zapasy kasowe i zapasy w papierach wartościowych, z wyjątkiem jednak kwot potrzebnych na wypłacenie za rok 1907 dywidendy od akcji w wysokości, postanowionej przez 57. walne zgromadzenie akcyonaryuszy c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, odbyte dnia 29. maja 1908.

Co do funduszków, zawiadywanych przez Spółkę (funduszu pensyjnego, kasy chorych, funduszu zapomogowego), wstępuje c. k. Rząd w miejsce Spółki (§ 11.).

§ 2.

Równocześnie z aktywami i zapasami majątku Spółki przechodzą na c. k. Rząd i to również z działaniem wstecznem od dnia 1. stycznia 1908 także wszystkie pasywa, zobowiązania, wydatki, ciężary i długi Spółki jakiegokolwiek rodzaju, a zwłaszcza także wszystkie jeszcze nie obrachowane wierzytelności i długi z kartelów i związków, jak niemniej zobowiązania z tytułu refakcji, zwrotów itd.; w szczególności zaś przejmuje Rząd do wyłącznego zapłacenia z własnych funduszków zalegające jeszcze pożyczki Spółki, a mianowicie resztę z udziału Spółki akcyjnej c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej w imiennej kwocie, wynoszącej pierwotnie 6,300.000 K (sześć milionów trzysta tysięcy koron), w pożyczce loteryjnej c. k. uprz. austriackiego Zakładu kredytowego dla handlu i przemysłu, tudzież nieumorzone jeszcze obligacye

4procentowej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, wynoszącej pierwotnie 48,000.000 K (czterdzieści osiem milionów koron), którą Spółka zaciągnęła w roku 1892 a która ciąży hipotecznie na jej liniach kolejowych.

C. k. Rząd, jako prawonabywca Spółki, wstępuje również we wszystkie prawa i zobowiązania, wynikłe dla Spółki na podstawie odnośnych układów co do połączenia z królewsko-saskimi kolejami państwowymi tudzież co do utrzymywania ruchu na królewsko-pruskich szlakach kolei państwowej od granicy państwa pod Königshan aż do stacyi dobiegowej Liebau i od granicy państwa pod Tschernhausen aż do stacyi dobiegowej Seidenberg, oraz co do innych umów, odnoszących się do ruchu przedsiębiorstwa, jakoto umów co do połączeń, kolei dojazdowych i ruchu etc.

Również wstępuje c. k. Rząd w wiążące ewentualnie spory Spółki jako jej prawonabywca na własny rachunek i niebezpieczeństwo.

Ruch na linii kolei państwowej z Königshan do Schazlar, prowadzony dotąd przez Spółkę na rachunek państwa, ma być z chwilą przejścia przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1., w fizyczne posiadanie państwa (§ 8.) objęty we własny zarząd c. k. Rządu.

Wszystkie kaucyje, opusty itp., znajdujące się w powyższej chwili w rękach Spółki a odnoszące się do budowy i ruchu przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1., należy oddać c. k. Rządowi.

§ 3.

Jako odpłatę za nabyte przedsiębiorstwo Spółki przynajmniej c. k. Rząd wymianę każdej akcji c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej na kwotę imienną 425 K (czteryście dwadzieścia pięć koron), oraz wymianę każdego dowodu uczestnictwa na kwotę imienną 15 K (piętnaście koron) w państwowych kolejowych zapisach długu, opiewających na 400 K (czteryście koron) lub pewną wielokrotną tej kwoty. Wymiana ta przeprowadzona będzie przez c. k. Rząd najpóźniej począwszy od dnia 15. czerwca 1909. Wydane przy tej sposobności państwowe kolejowe zapisy długu będą oprocentowane, począwszy od dnia 1. stycznia 1909, po 4 od sta bez jakichkolwiek potrąceń z tytułu podatków, należności lub z innego tytułu, będą zaopatrzone kuponami odsetkowymi, płatnymi półrocznie z dołu dnia 1. lipca i 2. stycznia, i spłacone w kwocie imiennej aż do końca roku 1968 również bez jakichkolwiek potrąceń z tytułu podatków, należności lub z innego tytułu. Aż do upływu roku

1920 dopuszczalne są jednak spłaty tylko według planu umorzenia, który ma być wydrukowany na państwowych kolejowych zapisach długu.

O ile zupełne wyrównanie wspomnianej wyżej kwoty wymiennej po 425 K za akcję względnie po 15 K za dowód uczestnictwa nie może nastąpić przez wydanie państwowych kolejowych zapisów długu po 400 K, należy resztującą kwotę nominalną, nie dającą się wyrównać za pomocą takich zapisów długu, po odpowiednim jej przerachowaniu, wypłacić w gotówce. Przerachowanie to winno nastąpić według kursu niższego o $\frac{1}{2}$ (pół) procent od ostatniego kursu pieniężnego renty, utworzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 131 (4procentowej austriackiej renty koronowej), notowanego na giełdzie wiedeńskiej przed pierwszym dniem terminu wymiany, który to kurs nie może jednak przekraczać 100 (stu) procent. Przy wypłacie takich reszt uiszcza się w gotówce 4procentowe odsetki od ich kwoty imiennej za czas od dnia 1. stycznia 1909 aż do pierwszego dnia terminu wymiany.

Wezwanie do wymiany akcji i dowodów uczestnictwa wraz z kuponami płatnymi po dniu 1. lipca 1909, które nie będą już wypłacone, ogłosić winien c. k. Rząd trzy razy publicznie w odstępach ośmiodniowych w dziennikach „Wiener Zeitung“ i „Prager Zeitung“.

Do przeprowadzenia wymiany przyzna się akcyonaryuszom termin co najmniej trzymiesięczny, licząc od ostatniego ogłoszenia. Równowartość akcji, których nie przedstawiono do wymiany w ciągu tego terminu lub terminu ewentualnie przedłużonego, złoży c. k. Rząd do depozytu sądowego.

Z chwilą, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 16.) i gdy przedmioty majątkowe, przechodzące na c. k. Rząd, będą oddane w jego fizyczne posiadanie (§ 8.), nastąpi zlikwidowanie Spółki. Likwidację przeprowadzi c. k. Rząd, względnie organa przezeń wyznaczone. Koszta likwidacji poniesie c. k. Rząd.

§ 4.

Ruch kolei wymienionych w § 1. i zarząd innych przedmiotów majątkowych, przechodzących w myśl § 1. na c. k. Rząd, prowadzony będzie już począwszy od dnia 1. stycznia 1908 na rachunek c. k. Rządu.

Dochody z przedsiębiorstwa Spółki przypadają zatem od dnia 1. stycznia 1908 na rzecz c. k. Rządu.

Wszystkie dochody i wydatki z przedsiębiorstwa Spółki, które wynikną począwszy od tej chwili, przypadają na korzyść względnie na niekorzyść państwa. Do wydatków tych należą zwłaszcza także wszystkie podatki wraz z dodatkami tudzież ekwiwalent należyciowy wraz z dodatkiem szkolnym i inne opłaty publiczne, wreszcie należytość za nadzór państwowy, należytość stemplowa od kuponów i koszta notowania papierów kredytowych Spółki na giełdach publicznych.

§ 5.

Skoro dochody z przedsiębiorstwa Spółki przypadają już od roku 1908 c. k. Rządowi, przeto należy do dochodów tych względnie na rachunek c. k. Rządu pokryć odnoszące się do rachunku od dnia 1. stycznia 1908 zapotrzebowanie na oprocentowanie i umorzenie wymienionych w § 2. pożyczek Spółki, tudzież zapotrzebowanie na wykupienie akcji, przypadających do wylosowania w roku 1908, i na wydanie należnych dowodów uczestnictwa.

Na poczet tych dochodów względnie na rachunek c. k. Rządu wypłacony będzie również kupon akcji, przypadający do zapłaty w dniu 1. lipca 1908, w kwocie 9 K (dziewięć koron), kupon akcji płatny w dniu 1. stycznia 1909 w kwocie 8 K (osiem koron), kupon akcji, przypadający do zapłaty w dniu 1. lipca 1909, w kwocie 1 K (jednej korony), oraz kupon dowodów uczestnictwa płatny w dniu 1. lipca 1908 i 1. lipca 1909 w kwocie po 1 K (jednej koronie).

§ 6.

Uznaje się zgodnie, iż co do zaliczek państwowych z tytułu gwarancji państwowej, które c. k. uprzyw. Kolej łącząca południowo-północno-niemiecka otrzymała i które wynikną z obrachunku do końca roku 1907, oraz co do procentów narosłych od tych zaliczek nie ciąży na przyszłość na Spółce obowiązek zwrotu.

§ 7.

W razie, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 16.), będzie c. k. uprzyw. Kolej łącząca południowo-północno-niemiecka utrzymywać ruch na liniach kolejowych, które mają być nabyte, oraz prowadzić zarząd innych przedmiotów majątkowych, które na zasadzie układu tego przechodzą na państwo, bez osobnego wynagrodzenia na rachunek i w interesie państwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1908 aż do dnia fizycznego oddania (§ 8.).

Począwszy od dnia dzisiejszego nie przedsięwzięmie Spółka bez poprzedniego zezwolenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych pozbycia ani zastawienia przedmiotów, objętych niniejszym układem, i zasięgnie zezwolenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych co do wszystkich spraw, przekraczających zakres zwyczajnego toku interesów, tudzież przy zawieraniu umów, których przedmiot przenosi wartośćią swą kwotę 50.000 K (pięćdziesiąt tysięcy koron), lub których skuteczność rozciąga się poza dzień 31. grudnia 1909; zezwolenie to będzie się uważać za udzielone, jeżeli nie odmówiono go wyraźnie w przeciągu dni 14. Spółka obowiązana jest do zwrotu szkód i niekorzyści, wynikłych dla c. k. Rządu wskutek pominięcia tych postanowień.

Z chwilą gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 16.), komisarz rządowy ustanowiony dla Spółki będzie miał nadto obowiązek strzeżenia interesów c. k. Rządu i będzie w tym celu uprawniony do zawieszania ewentualnych uchwał zarządu Spółki, któreby uznał za sprzeciwiające się interesom skarbowym państwa. C. k. uprzyw. Kolej łącząca południowo-północno-niemiecka przyjmuje nadto zobowiązanie stosowania się począwszy od tej chwili przy ruchu linii kolejowych nabytych przez państwo oraz przy zarządzie innych przedmiotów majątkowych, które na zasadzie niniejszego układu przeszły na państwo, do zarządzeń, któreby w tym względzie wydało c. k. Ministerstwo kolei żelaznych. Co do utrzymywania ruchu obowiązują zresztą dotychczasowe zasady, przepisy co do rachunkowości i zwyczajne.

Obowiązek c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej do utrzymywania na rachunek państwa ruchu na liniach kolejowych, nabytych przez państwo, gaśnie z dniem 31. grudnia 1909.

§ 8.

Fizyczne posiadanie wszystkich przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1., winno przejść na c. k. Rząd, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 16.), w dniu, który c. k. Rząd oznaczy, a najpóźniej w dniu 31. grudnia 1909. Oddanie i odebranie nastąpi na podstawie osobnego protokołu.

§ 9.

Równocześnie z oddaniem kolei i innych przedmiotów majątkowych, przeznaczonych do oddania, w posiadanie i zarząd c. k. Rządu (§ 8.) należy oddać c. k. Rządowi znajdujące się w rękach Spółki dokumenty, plany, książki, rachunki i całe

jej archiwum, a Rząd przechowywać będzie te dokumenty i materiały przez czas, przepisany według odnośnych postanowień kodeksu handlowego.

§ 10.

Gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 16.), należy niezwłocznie zahipotekować w księdze kolejowej względnie gruntowej prawo własności państwa na wszystkich liniach kolejowych Spółki oraz na innych nabytych nieruchomościach.

Spółka winna bezzwłocznie wystawić na żądanie c. k. Rządu dokumenty prawne, potrzebne do hipotecznego przeniesienia prawa własności na państwo i wydać je Rządowi.

§ 11.

Państwo przejmie cały personal służbowy c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej z zastrzeżeniem jego praw, nabytych przed dniem podpisania niniejszego układu względnie za wyraźnem zezwoleniem c. k. Rządu także po tym dniu, bez względu na to, czy prawa te opierają się na ordynacji służbowej i innych przepisach pragmatycznych lub na osobnych umowach służbowych względnie dekreтах. W szczególności także zapewnia c. k. Rząd personalowi temu wyraźne utrzymanie w mocy praw do zaopatrzenia oraz innych praw, które powstały dla niego i jego członków rodziny na podstawie istniejących obecnie statutów pensyjnych c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej oraz przepisów uzupełniających, wydanych aż do wyżej podanego dnia, tudzież na podstawie osobnych umów służbowych.

Co do funkcyjonyaryuszy c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, którym Spółka zwracała dotychczas podatek osobisto-dochodowy i podatek od płac, przypadający od ich pborów, wraz z dodatkami, opłacać będzie c. k. Rząd podatki te wraz z dodatkami także i nadal w sposób dotąd używany aż do chwili wcielenia odnośnych funkcyjonyaryuszy za ich zgodą do statusu osobowego c. k. austriackich kolei państwowych.

Zakład pensyjny, założony przez c. k. uprzyw. Kolej łączącą południowo-północno-niemiecką dla jej urzędników i służby tudzież wdów i sierót po nich, oraz kasa chorych i fundusz zapomogowy będą utrzymane i nadal ze swymi statutami i wymienionymi wyżej przepisami uzupełniającymi, dopóki w sposób przepisany statutem nie zajdzie zmiana w tym względzie, względnie o ile i dopóki nie nastąpi za zgodą obu stron uprawnionych złą-

czenie z równorzędnymi funduszami zaopatrzenia lub funduszami dobroczynnymi c. k. austriackich kolei państwowych, co do kasy chorych jednak bez ujmy dla przysługującego c. k. Rządowi prawa do wydania zarządzeń w myśl § 49. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

C. k. Rząd wstępuje we wszystkie prawa i zobowiązania, przysługujące względnie ciężące na c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej co do funduszu pensyjnego, kasy chorych i funduszu zapomogowego stosownie do istniejących obecnie statutów i przepisów uzupełniających, które będą wydane do dnia podpisania niniejszego układu. Upoważnienia, przyznane tymi statutami radzie zawiadowczej Spółki, wykonywane będą przez c. k. Rząd.

Bieżące wsparcia roczne, przyznawane dotychczas przez zarząd c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej ze względów słuszności, będzie c. k. Rząd płacił także i nadal. Pod względem przyznania na nowo darów z łaski wysłużonym funkcyjonyaryuszom (wliczając tu także robotników), którzy stali się niezdolnymi do pracy, oraz wdowom i sierotom po nich postępować będzie c. k. Rząd według zasad, wypowiedzianych przez zarząd c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej w okólniku z dnia 19. grudnia 1907, 143362/A₁.

§ 12.

Z chwilą, gdy układ niniejszy stanie się zupełnym (§ 16.), tracą moc obowiązującą koncesje, udzielone c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

§ 13.

Strony umawiające się zrzekają się prawa zaczepienia niniejszego układu z powodu pokrzywdzenia nad połowę wartości.

§ 14.

Wszystkie spory, któreby ewentualnie wynikły z niniejszego układu, mają być rozstrzygane w pierwszej instancji przez c. k. Sąd krajowy w Wiedniu.

§ 15.

Układ niniejszy oraz potrzebne do jego przeprowadzenia przeniesienia własności i inne interesy prawne, umowy, dokumenty, podania, wpisy hipoteczne i wygotowania urzędowe korzystają z uwolnienia od stempli i należności.

§ 16.

Układ niniejszy uzyska moc obowiązującą dla c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej przez zatwierdzenie ze strony walnego zgromadzenia akcyonaryuszy, które odbędzie się najpóźniej do dnia 31. października 1908, zaś dla c. k. Rządu przez zatwierdzenie konstytucyjne, o które należy następnie wystarać się.

O ile zatwierdzenie konstytucyjne nie nastąpiłoby do dnia 31. marca 1909, nie będą obie strony nadal związane układem.

W dowód tego spisano układ niniejszy w dwóch egzemplarzach z uwolnieniem od stempli i należności i oddano jeden z nich c. k. Rządowi a drugi Spółce akcyjnej c. k. uprzyw. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

C. k. Minister kolei żelaznych:

Derschatta wlr.

C. k. Minister skarbu:

Korytowski wlr.

C. k. uprzyw. Kolej łącząca południowo-północno-niemiecka:

Taubig wlr.

Liebig wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły w **stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIII. — Wydana i rozesłana dnia 15. września 1909.

Treść: (Nr 138 i 139.) 138. Obwieszczenie, dotyczące zmiany spisu urzędów celnych. — 139. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia Najwyższej koncesyi na kolej lokalną od stacyi Hustopec do miasta Hustopca.

138.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. sierpnia 1909, dotyczące zmiany spisu urzędów celnych.

Urząd celny poboczny II. klasy, istniejący w gminie Wiesenthal Czeski a przytoczony w spisie urzędów celnych, Dz. u. p. Nr. 116 z roku 1909 pod nazwą „Wiesenthal“, ma w przyszłości nosić nazwę „Wiesenthal Czeski“.

Biliński wlr.

139.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. września 1909,

dotyczące przeniesienia Najwyższej koncesyi na kolej lokalną od stacyi Hustopec do miasta Hustopca.

Gdy Pan Ludwik Redlich, fabrykant w Hustopcu, nabył w drodze kupna kolej lokalną od

stacyi Hustopec do miasta Hustopca, wybudowaną i puszczoną w ruch przez radcę komercyjnego i morawsko-śląskiego adwokata krajowego Pana Dra Karola barona Offermanna oraz właściciela dóbr i fabryk Pana Wiktora von Bauer na zasadzie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 20. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 91, przeto na podstawie Najwyższego upoważnienia przenosi się prawa i obowiązki, jakie co do wymienionej kolei lokalnej wynikły z koncesyi dla wspomnianych koncesjonaryszy, na Pana Ludwika Redlicha i ustala je przy tej sposobności odpowiednio do zmienionych stosunków, jak następuje:

I.

Postanowienia, zawarte w §§ 1. do 5. włącznie, dalej w §§ 7. do 11. włącznie, wreszcie w §§ 13. do 15. włącznie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 20. kwietnia 1894. Dz. u. p. Nr. 91, pozostają w mocy z tą zmianą, iż w ustępie l. § 13. należy się powołać nie na l. 5. § 12., lecz na l. 7. zmienionego w dalszym ciągu § 12. i stosownie do tego zamiast słów „fundusze obrotowe i zasobne“ wstawić słowa „rezewy obrotowe i kapitałowe“. Dalej należy zastąpić w tekście wyraz „koncesjonarysze“ zawsze oznaczeniem „koncesjonaryusz“.

W miejsce postanowień, zawartych w §§ 6. i 12. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia

20. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 91, które niniejszem uchyla się, wchodzi przepisy następujące:

§ 6.

Nadaje się koncesyonaryuszowi prawo utworzenia, za osobnem zezwoleniem rządu i pod warunkami, które rząd ustanowi, spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu rządu.

Jako rzeczywisty kapitał zakładowy koncesyonowanej kolei ustala się niniejszem należycie wykazaną cenę nabycia kolei lokalnej z doliczeniem wydatków ubocznych, które również winny być odpowiednio udowodnione.

Koszta dalszych nowych budowli, wykonanych po nabyciu kolei, lub koszta pomnożenia urządzeń ruchu można jedynie wówczas doliczyć do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez rząd.

Statuty spółki i formularze akcyi, które będą wydane, wymagają zatwierdzenia rządowego.

§ 12.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 2. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu stanowi przez resztujący okres wolności podatkowej rentę wykupna, uiszczyć się mającą bez opłaty podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej należy równocześnie oznaczyć rentę wykupna w ten

sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się, ze względu na to, że stosownie do § 131. lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie czasowego uwolnienia od podatków, określonego w § 2., wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupno kolei przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1 do 3, bez uwzględnienia dodatku, wspomnianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału zakładowego, zatwierdzonego przez rząd i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupno kolei, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienioną wyżej ratę ryczałtową w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo zapłacenia w każdym czasie, zamiast niepłatnych jeszcze rent,

należnych koncesjonaryuszowi w myśl postanowień powyższych punktów, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długi państwa. Obligacye długi państwa liczone będą wówczas po takim kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długi państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1 do 6, bez dalszej odpłaty własność koncesjonowanej niniejszem kolei, wolna od ciężarów, tudzież jej używanie, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe, będące ewentualnie własnością koncesjonaryusza i jego przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem rządu.

8. Postanowienie rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź na zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1 do 6), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania obliczy się tymczasowo, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

9. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia, jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, tyczącej się wykupna, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili, nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracyi, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesjonaryusz obowiązany jest postarać się o to, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracyi wykupna.

Gdyby koncesjonaryusz nie uczynił zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez jego zezwolenia i bez interwencyi sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należitości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracyi wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomych przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesjonaryusz obowiązany jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycyi wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niego w tym celu jeszcze wymagano.

II.

Koncesjonaryusz obowiązany jest postarać się o zaopatrzenie funkcyjaryusza, zajętych przy ruchu koncesjonowanej kolei, na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich

rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej przynajmniej takie same korzyści dla członków, względnie nakładającej przynajmniej takie same zobowiązania na koncesyonaryusza, jak zakład emerytalny wyżej wspomniany.

To zaopatrzenie na wypadek niezdolności do pracy i na starość należy przeprowadzić w ten sposób, iż koncesyonaryusz lub przedsiębiorstwo, wchodzące w jego miejsce będzie miało obowiązek

zgłaszania w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę, jako maszyniści, palacze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Wrba wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 16. września 1909.

Treść: № 140. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów: Czech, Austrii górnej, Karyntyi, Krainy i Moraw.

140.

Patent cesarski z dnia 15. września 1909,

dotyczący zwołania sejmów: Czech, Austrii górnej, Karyntyi, Krainy i Moraw.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Krainy i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmanski, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan

na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy królestwa Czech, arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy i księstwa Karyntyi zwołuje się na dzień 21. września 1909 do ich ustawowych miejsc zebrania.

Odroczone na podstawie Naszych postanowień sejmy margrabstwa Moraw i księstwa Krainy zwołuje się celem podjęcia na nowo czynności do ich ustawowych miejsc zebrania, a to pierwszy na dzień 21. września, drugi na dzień 23. września 1909.

Dan w Naszem głównem i stołecznem mieście Wiedniu, dnia 15. września tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Biliński wkr.

Georgi wkr.

Haerdtl wkr.

Żáček wkr.

Schreiner wkr.

Wrba wkr.

Stürgkh wkr.

Ritt wkr.

Bráf wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Dulęba wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1909.

Treść: (№ 141—145.) 141. Dodatek piąty do przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896 o bezpośrednich podatkach osobistych. — 142. Rozporządzenie, którem zmienia się § 27. regulaminu dla egzaminów państwowych w Akademii rolniczej z dnia 7. czerwca 1906. — 143. Rozporządzenie, obowiązujące na obszarze królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskim, którem ustanawia się warunek koncesyi dla przemysłowych przedsiębiorstw magazynowania ropy i zakładów dla tłoczenia ropy, oraz przepisuje postępowanie przy zatwierdzaniu zakładów przemysłowych dla tłoczenia ropy. — 144. Obwieszczenie, dotyczące wyłączenia naczelnego zarządu kopalni bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego z zakresu działania Ministerstwa rolnictwa i przekazania go Ministerstwu robót publicznych. — 145. Obwieszczenie, dotyczące objęcia przez państwo ruchu na upaństwowionych liniach uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież na c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

141.

Dodatek piąty

do przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych.

(Ogłoszony reskryptem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 20. sierpnia 1909, l. 87338/1908.)

Opłacanie i miejsce wymierzania podatku przy powszechnym podatku zarobkowym od przemysłów obnośnych i wędrownych.

Artykuł 61., l. 5. ma opiewać:

„Jeżeli podatek płaci się w samym urzędzie podatkowym, wówczas winien urząd ten potwierdzić zapłatę w przedłożonej mu w krótkiej drodze książce obnoścy, w paszporcie handlowym, na licencji itd., a w potwierdzeniu tem podać zarówno liczbę i datę nakazu płatniczego, jak i czas oraz obszar miejscowy, za który podatek zapłacono.

Jeżeli podatek wpłaca się za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności, wówczas ma być potwierdzenie powyższe udzielone przez ten organ, który wydaje dokument przemysłowy, i to z wyraźnym odwołaniem się na pocztowe poświadczenie

odbioru, które strona ma przedłożyć i które należy dołączyć do dokumentu przemysłowego lub nakazu płatniczego.

Gdyby nie można było potwierdzić zapłaty podatku na dokumencie obnoścy lub przemysłowca wędrownego, wówczas należy je zamieścić na nakazie płatniczym.

W razie, gdy z powodu przedłużenia lub rozszerzenia upoważnienia przemysłowego nie przypisuje się podatku, ma władza podatkowa zawidymować jedynie dokument przemysłowy na żądanie władzy przemysłowej lub posiadacza upoważnienia na przemysł wędrowny.“

Uchyła się artykuł 61., l. 6. w brzmieniu, objętem dodatkiem czwartym (Dz. u. p. Nr. 168, z roku 1905) do przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy o podatkach osobistych; przepis ten winien w przyszłości opiewać:

„Jeżeli obowiązany do zapłaty podatku ma miejsce zamieszkania w gminie, położonej w okręgu politycznej władzy powiatowej, udzielającej upoważnienia na handel obnośny lub przemysł wędrowny, wówczas przypisuje się podatki w gminie miejsca zamieszkania opodatkowanego; we wszystkich innych wypadkach należy wymierzać podatek w tej gminie, w której władza podatkowa pierwszej instancyi, właściwa do wymiaru podatku ma swoją siedzibę.

Ta sama zasada pod względem miejsca wymiaru podatku ma wejść w zastosowanie co do wymiaru ewentualnej nadwyżki (§ 78., ustęp 4.) także w razie rozszerzenia upoważnienia poza opodatkowany już obszar terytorjalny.

Łączną kwotę rocznej należitości należy pobrać na rachunek wymiaru za rok bieżący.“

Biliński wlr.

142.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 15. września 1909,

którym zmienia się § 27. regulaminu dla egzaminów państwowych w Akademii rolniczej z dnia 7. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 117.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia rozporządza się, iż w § 27. regulaminu dla egzaminów państwowych w Akademii rolniczej z dnia 7. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 117, a mianowicie w ustępie 8., dotyczącym przedmiotów obowiązkowych egzaminów szczególnych przy III. egzaminie państwowym dla studium techniki kultury, należy w miejsce słów „operacy agrarnych i nauki o katastrze“ wstawić słowa „operacy agrarnych, części prawniczo-administracyjnej, operacy agrarnych, części technicznej wraz z nauką o katastrze“.

Zmiana ta wchodzi w życie z rokiem szkolnym 1909/10.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

143.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 16. września 1909,

obowiązujące na obszarze Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim, którym ustanawia się warunek koncesyi dla przemysłowych przedsiębiorstw magazynowania

ropy i zakładów dla tłoczenia ropy, oraz przepisuje postępowanie przy zatwierdzaniu zakładów przemysłowych dla tłoczenia ropy.

Na zasadzie § 24., ustęp 1. i 2. i § 57., ustęp 3., tudzież § 27., ustęp 2. ordynacyi przemysłowej rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Na obszarze Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim zaprowadza się warunek koncesyi dla następujących gałęzi przemysłu:

1. dla przemysłowych przedsiębiorstw magazynowania ropy,
2. dla przemysłowego prowadzenia zakładów dla tłoczenia ropy (*pipelines*).

§ 2.

Koncesyi udziela namiestnictwo po wysłuchaniu odnośnej izby handlowej i przemysłowej.

Prócz istnienia wymogów, przepisanych w ogólności dla rozpoczęcia przemysłów koncesyowanych, należy przytem uwzględnić nadto stosunki lokalne oraz ogólny stan przemysłu naftowego i konsumcyi ropy.

Władza nadająca koncesyę może ją cofnąć, jeżeli nie puszczono przedsiębiorstwa w ruch w ciągu 6 miesięcy po udzieleniu koncesyi albo jeżeli później przez równie długi przeciąg czasu zaszła przerwa w ruchu.

§ 3.

Władzy nadającej koncesyę zastrzeżone zostaje prawo szczegółowego uregulowania przedsiębiorstw, wymienionych w § 1., pod względem polityki przemysłowej. Zatwierdzeniu władzy tej podlegają zwłaszcza taryfy i regulaminy powyższych przedsiębiorstw.

§ 4.

Zatwierdzenie zakładów dla tłoczenia ropy na obszarze Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim może być udzielone tylko na zasadzie postępowania, przepisanego w § 27., ustęp 1., ordynacyi przemysłowej.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Haerdtl wlr.

Weiskirchner wlr.

144.**Obwieszczenie Ministerstw wyznań i oświaty, robót publicznych i rolnictwa z dnia 17. września 1909,**

dotyczące wyłączenia naczelnego zarządu kopalni bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego z zakresu działania Ministerstwa rolnictwa i przekazania go Ministerstwu robót publicznych.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmileśniej zatwierdzić Najwyższem postanowieniem z dnia 20. maja 1909 wyłączenie zarządu kopalni bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego z wydziału Ministerstwa rolnictwa i przekazanie go Ministerstwu robót publicznych.

Wskutek tego zmienia się na podstawie Najwyższego upoważnienia §§ 1., 2., 4., 8., 24., 27. i 28. Statutu dla zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa rolnictwa z dnia 24. stycznia 1900, Dz. u. p. Nr. 17, w sposób następujący:

§ 1.

Naczelny kierunek i nadzór dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego sprawuje stosownie do zasad, postanowionych przez Najjaśniejszego Pana, c. k. Ministerstwo rolnictwa co do lasów i domen, a c. k. Ministerstwo robót publicznych co do kopalni w granicach ogólnego zakresu działania c. k. Ministerstw.

§ 2.

Prócz spraw, które przekraczają ogólny i szczególny zakres działania c. k. Ministerstwa rolnictwa względnie c. k. Ministerstwa robót publicznych, zastrzega się nadto do Najwyższej decyzji sprawy następujące:

- a) zatwierdzanie preliminarzy rocznych i
- b) zatwierdzanie rocznych zamknięć rachunkowych dla wszystkich gałęzi zarządu dóbr.

§ 4.

Do bezpośredniego zarządzania kopalniami funduszu i innymi przedmiotami majątkowymi, bę-

dącymi z nimi w związku, powołany jest osobny urząd, który ma siedzibę w Jakobenach, używa tytułu „C. k. Zarząd górniczy w Jakobenach“ i podlega Ministerstwu robót publicznych we wszystkich sprawach, dotyczących technicznej strony przedsiębiorstwa, spieniężania płodów górniczych i rachunkowości, zaś Dyrekcyi dóbr we wszystkich innych sprawach.

§ 8.

Dyrekcya podlega Ministerstwu rolnictwa we wszystkich sprawach, odnoszących się do lasów i domen, zaś Ministerstwu robót publicznych we wszystkich sprawach, dotyczących kopalni; z ograniczeniem, unormowanem w § 4. co do Zarządu górniczego w Jakobenach, podlegają Dyrekcyi wszystkie urzędy i organa, ustanowione do zarządzania dobrami tego funduszu i należącymi do nich zakładami.

§ 24.

Szczegółowy zakres działania oraz tok czynności Dyrekcyi i podlegających jej organów, tudzież zakres działania i tok czynności Zarządu górniczego w Jakobenach, następnie obowiązki służbowe urzędników i sług a wreszcie pobory służbowe urzędników i sług, z wyjątkiem płac i dodatków aktywalnych, normują osobne instrukcyje i przepisy, które wyda Minister rolnictwa co do lasów i domen, a Minister robót publicznych co do kopalni.

§ 27.

Pobory aktywalne i emerytalne urzędników i sług, ustanowionych dla zarządu dóbr, tudzież ich wdów i sierót, oraz w ogóle wszelkie wydatki na zarząd dóbr pokrywane będą bezpośrednio z bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego; natomiast otrzyma rząd w zamian za wydatki, powstałe dla niego wskutek załatwiania interesów bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego przez krajowy Urząd płatniczy (§ 21.) i przez Prokuratorę skarbu (§ 26.) w Czerniowcach, odpowiednie wynagrodzenie z bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego w wysokości, co do której ułożą się każdorazowo Ministerstwa rolnictwa, wyznań i oświaty oraz robót publicznych z jednej strony a Ministerstwo skarbu z drugiej strony.

§ 28.

Mianowanie dyrektora dóbr i urzędników VI. klasy stopnia służbowego zastrzeżone jest Najjaśniejszemu Panu.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1909.

Treść: (№ 47—49.) 47. Ustawa, którą ustanawia się na rok 1909 kontyngenty rekrutów potrzebnych do utrzymania wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i zezwala na ich pobór. — 48. Rozporządzenie, dotyczące postępowania z cywilnymi funkcjonariuszami państwowymi, przyjętymi za kontraktem, których powołano na czas nieoznaczony do pełnienia czynnej służby wojskowej. — 49. Rozporządzenie, dotyczące postępowania przy wypłacaniu poborów cywilnych, należących się cywilnym funkcjonariuszom państwowym w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej.

47.

Ustawa z dnia 26. marca 1909,

którą ustanawia się na rok 1909 kontyngenty rekrutów, potrzebnych do utrzymania wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, i zezwala na ich pobór.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Kontyngent rekrutów, potrzebny do utrzymania wojska i marynarki wojennej, ustanawia się na rok 1909 w liczbie 103.100, z której w myśl postanowień ustępu 1. i 2., § 14. ustawy o służbie wojskowej przypada 59.024 na królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa, zaś kontyngent rekrutów potrzebnych dla obrony krajowej w liczbie 19.240, prócz rekrutów, którzy ponadto mają być w myśl ustawy dostarczeni z Tyrolu i Vorarlbergu.

Zezwala się na pobór w powyższym roku wyżej wymienionych kontyngentów oraz rezerwy zapasowej z pośród zdolnych do broni, należących do klas wieku, powołanych ustawowo do służby.

§ 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonaniem jej zajmie się Mój Minister obrony krajowej, który porozumie się z Moim wspólnym Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 26. marca 1909.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Georgi wkr.

48.

Rozporządzenie pełnego Ministerstwa z dnia 30. marca 1909,

dotyczące postępowania z cywilnymi funkcjonariuszami państwowymi, przyjętymi za kontraktem, których powołano na czas nieoznaczony do pełnienia czynnej służby wojskowej.

Cywilnym funkcjonariuszom państwowym, przyjętym za kontraktem, których powołano na czas nieoznaczony do pełnienia czynnej służby wojskowej, zatrzymuje się podczas pełnienia tej służby posady zajmowane do tej chwili.

Wspomniany powyżej czas służby wojskowej wliczony będzie do czasu cywilnej służby państwowej.

Rodziny powołanych, które potrzebują pomocy, mają prawo do zasiłków, przewidzianych w ustawie z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, §§ 17. i nast.

Bienert wlr.	Biliński wlr.
Georgi wlr.	Haerdtl wlr.
Żátek wlr.	Schreiner wlr.
Wrba wlr.	Stürgkh wlr.
Ritt wlr.	Bráf wlr.
Weiskirchner wlr.	Hochenburger wlr.
Dulęba wlr.	

49.

Rozporządzenie pełnego Ministerstwa w porozumieniu z wspólnym Ministerstwem wojny i c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 30. marca 1909,

dotyczące postępowania przy wypłacaniu poborów cywilnych, należących się cywilnym funkcyjaryuszom państwowym w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej.

W drodze zmiany i w miejsce postanowień uchylonego niniejszem punktu 5. rozporządzenia pełnego Ministerstwa z dnia 26. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 3. z roku 1888 wydaje się następujące zarządzenia pod względem wypłacania poborów cywilnych, należących się cywilnym funkcyjaryuszom państwowym w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej:

a) Wypłata poborów cywilnych podczas pełnienia czynnej służby wojskowej następuje w tej samej kasie cywilnej, z której cywilny funkcyjaryusz państwowy pobierał przed zgłoszeniem się do pełnienia służby wojskowej (pełne) należności cywilne, połączone z czynną służbą cywilną.

Do wypłat tych nie stosują się postanowienia „Rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 166, dotyczącego zaprowadzenia list płatniczych dla poborów funkcyjaryusza państwowych“. Natomiast uskutecznia się wypłatę po przedło-

zeniu kwitu, podpisanego własnoręcznie przez uprawnionego do poboru z wymienieniem jego stopnia wojskowego i cywilnego stanowiska służbowego, a widymowanego przez komendanta odnośnego oddziału (przy władzach wojskowych, komendach i zakładach przez odnośnego przełożonego), i to wprost do rąk tej osoby, którą uprawniony do poboru wymienił jako upoważnioną do odbioru czy to na kwicie czy też w innej formie.

b) Widymata, która może mieć miejsce dopiero w dniu zapadłości pokwitowanej kwoty poborów cywilnych, ma być uważana za potwierdzenie, że uprawniony do poboru pozostaje przy życiu i że jego podanie co do wojskowego charakteru służbowego jest prawdziwe.

c) Okoliczność, uniemożliwiająca własnoręczne podpisanie kwitu, należy wyrazić w klauzuli, mieszczącej widymatę. Dodatek taki do klauzuli, obejmującej widymatę, zastępuje własnoręczny podpis.

d) Pod względem potrąceń z tytułu podatku osobisto-dochodowego i podatku od płac obowiązują postanowienia przepisu manipulacyjnego, ogłoszonego reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 3. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 209, oraz postanowienia dodatków, wydanych odnośnie do tego przepisu.

e) Potrącenia z należytości cywilnych, zarządzane celem pokrycia taks, dodatków pensyjnych, zaliczek lub zwrotów, pozostają w mocy w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej, jednak tylko o tyle, o ile ogół tych potrąceń znajduje pokrycie w asygnowanej kwocie należytości cywilnych.

f) Pod względem egzekucji na pobory służbowe rozstrzygają postanowienia ustawy z dnia 21. kwietnia 1882, Dz. u. p. Nr. 123 i art. IX. p. 8. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78, tudzież postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 24. października 1897, Dz. u. p. Nr. 250.

g) Stempel od kwitu pobiera się we wszystkich wypadkach w drodze potrącenia.

h) Jeżeli członkowie rodziny cywilnego funkcyjaryusza państwowego, który posiada własne gospodarstwo i żonę lub dzieci, nie mogą w ciągu dni ośmiu po zapadłości odebrać jego wyasygnowanych należności cywilnych jedynie z powodu braku kwitu i jeżeli skutek tego utrzymanie pozostałych członków rodziny jest zagrożone, wówczas należy wypłacić tymczasowo połowę wyasygnowanych należności cywilnych do rąk wymienionego w swoim czasie pełnomocnika, a jeżeli pełnomocnika takiego nie naznaczono, do rąk żony lub dzieci,

względnie do rąk tej osoby, która opiekuje się dziećmi, za potwierdzeniem odbioru, widywanem przez dotychczasowego naczelnika cywilnego funkcjonariusza państwowego przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej. Osobne dochodzenia co do tego, czy utrzymanie pozostałych członków rodziny jest zagrożone, nie będą przeprowadzane. Potwierdzenie odbioru, widywanem w sposób przepisany, służy za legitymację pod względem uprawnienia do poboru. Formalne przekazanie (asygnowanie) poboru nie będzie miało miejsca. Takie wypłaty częściowe należy uważać za zaliczki na poczet płacy i potrącić z najbliższej raty, przypadającej do wypłaty po nadejściu pokwitowania cywilnego funkcjonariusza państwowego. Gdyby to okazało się niemożliwe z powodu śmierci cywilnego funkcjonariusza państwowego, wówczas należy pokryć nadebraną kwotę przez potrącenia z emerytur i zaopatrzeń jego członków rodziny.

i) W książce likwidacyjnej albo, jeżeli istnieją arkusze likwidacyjne, na kartce, doczepionej do arkusza likwidacyjnego, należy uwidocznic imię, nazwisko i dokładny adres tych osób, którym wypłacono poszczególne raty poborów.

k) Powyższe zarządzenia mają znaleźć zastosowanie także w tych wypadkach, w których wypłata poborów następuje za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności w myśl postanowień instrukcji, ogłoszonej w Dzienniku rozporządzeń Ministerstwa skarbu Nr. 59 z roku 1908, z tą zmianą, iż kwity należy przysyłać wprost do likwidującego departamentu rachunkowego i zaopatrzyć je dokładnym adresem odbierającego zapłatę. Likwidujący departament rachunkowy winien przy realizowaniu kwitów zaopatrzyć je klauzulą likwidacyjną, uporządkować według gałęzi rachunkowości i postąpić z nimi w myśl §§ 8. i nast. powołanej instrukcji.

Bienert wlr.

Georgi wlr.

Żáček wlr.

Wrba wlr.

Ritt wlr.

Weiskirchner wlr.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Schreiner wlr.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

Hochenburger wlr.

Dulęba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1869 za 6 K — h	Rocznik 1889 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1870 " 2 " 80 "	" 1890 " 5 " 40 "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1871 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1892 " 10 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1893 " 6 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1894 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1875 " 4 " — "	" 1895 " 7 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1876 " 3 " — "	" 1896 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1898 " 6 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1899 " 10 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1900 " 7 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1901 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1882 " 6 " — "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1883 " 5 " — "	" 1903 " 9 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1905 " 6 " — "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1906 " 12 " — "
" 1867 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1907 " 13 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1908 " 9 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.

Wszystkich urzędników koncepcyjnych, technicznych, urzędników domen, urzędników gospodarczych, rachunkowych i prowentowych, tudzież kierownika urzędów pomocniczych mianuje dla lasów i domen Minister rolnictwa; wszystkich urzędników koncepcyjnych, technicznych, kasowych, rachunkowych i kancelaryjnych, tudzież elewów górniczych, podurzędników, służbę i oficyantów kancelaryjnych mianuje dla kopalni Minister robót publicznych.

Dyrekcji służy prawo mianowania oficyała kancelaryjnego i kancelistów przy dyrekcji dóbr, podurzędników i sług, tudzież przyjmowania elewów leśniczych i praktykantów rachunkowych.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

Ritt wlr.

145.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 22. września 1909,

dotyczące objęcia przez państwo ruchu na upaństwowionych liniach uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież na c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

Na podstawie porozumienia się Ministerstwa kolei żelaznych z Ministerstwem skarbu obejmuje

państwo z dniem 15. października 1909 ruch na upaństwowionych w myśl ustawy z dnia 27. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 46, liniach uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież na c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

Z dniem tym rozpoczną działalność swoją c. k. Dyrekcya dla linii Spółki kolei państwowych i c. k. Dyrekcya Kolei północno-zachodniej, które będą utworzone w myśl § 1. zasad tymczasowego urzędzenia służby na upaństwowionych liniach uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprz. austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej, zatwierdzonych najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 24. sierpnia 1909 i ogłoszonych obwieszczeniem z dnia 6. września 1909, Dz. u. p. Nr. 136.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 28. września 1909.

Treść: № 146. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej kolejki wązkotorowej od stacji Iglawa na linii c. k. kolei państwowych Wiedeń—Dzieczyn do Głównego Placu miasta Iglawy.

146.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 15. września 1909,

dotyczące koncesjonowania elektrycznej kolejki wązkotorowej od stacji Iglawa na linii c. k. kolei państwowych Wiedeń—Dzieczyn do Głównego Placu miasta Iglawy.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych nadało na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach drugorzędnych z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, tudzież ustawy z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i. k. wspólnem Ministerstwem wojny gminie miasta Iglawy koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej kolejki wązkotorowej od stacji Iglawa na linii c. k. kolei państwowych Wiedeń—Dzieczyn do Głównego Placu miasta Iglawy, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, w dalszym ciągu bliżej określonymi.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej przynajmniej się koncesjonariuszce ulgi skarbowe, wymie-

nione w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

Czas trwania uwolnień podatkowych, przewidzianych w artykule V., lit. d) tej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesjonariuszka jest obowiązana ukończyć budowę wspomnianej na wstępie kolei najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonariuszka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacji pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonariuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesjonariuszce także co do ewentualnej budowy tych

kolei podjazdowych, których budowę c. k. rząd uznałby za odpowiadającą interesom publicznym.

§ 4.

O ileby celem wybudowania koncesyonowanej kolei miano użyć dróg publicznych, winna koncesyonaryuszka postarać się o odnośne pozwolenie u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Przy budowie kolei koncesyonowanej i ruchu na niej powinna koncesyonaryuszka stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, mają zastosowanie do kolei drugorzędnych, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby zostały ewentualnie w przyszłości wydane, wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów, które rzeczywiście, wyłożono na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej, i które należy wykazano, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, oraz straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych dalszych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. rząd.

§ 7.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przyznawać wolną jazdę na kolei podoficerom i ordynansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie ułożyć należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Gdyby władze z powodu uroczystości, pochodów wojska lub parad albo z powodu robót około kanałów, przewodów rurowych itd. uznały za potrzebne wstrzymać na pewien czas ruch na jakiejś przestrzeni koncesyonowanej kolei, wówczas ma koncesyonaryuszka poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom władz i nie może rościć sobie żadnego prawa do wynagrodzenia za stratę, poniesioną wskutek czasowego wstrzymania ruchu.

§ 9.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą wraz z swymi pakunkami podróznymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi.

§ 10.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te, jak i za inne świadczenia na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać stosownego wynagrodzenia, które hędzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejki a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 11.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyonaryuszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o za-

opatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego, związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same obowiązki jak zakład wspomnianego związku.

Zaopatrzenie to należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka miała obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej stałych funkcjonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcjonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako motorowi, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiedzialniem ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 12.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać c. k. Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie w należytych czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawiania rocznej statystyki kolejowej.

§ 13.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzezonego czasu, jeżeli nie dopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, tudzież otwarcia

ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§ 14.

Prawo kaduka na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyjonowanej kolei.

§ 15.

Koncesyonaryuszce nie wolno oddawać osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyjonowanej kolei, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. rządu.

§ 16.

C. k. rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są wykonane we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzić, aby wadom zachodzącym w tym względzie zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 17.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych w koncesyi, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 5. października 1909.

Treść: (№ 147—149.) 147. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Muszyny—Krynicy do Krynicy. — 148. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schwarzenbergu na ekspozyturę celną. — 149. Obwieszczenie, dotyczące udzielenia koncesyi na normalnotorową kolej lokalną z Cervignano do Belvedere i zmiany postanowień koncesyjnych co do istniejących linii c. k. uprz. fryulskiej Spółki kolei żelaznych.

147.

Dokument koncesyjny z dnia 20. września 1909

na kolej lokalną z Muszyny—Krynicy do Krynicy.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia udzielam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Wydziałowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, poruszanej lokomotywą, która ma być wybudowana jako normalnotorowa kolej lokalna, od stacyi Muszyna—Krynica na linii c. k. kolei państwowych Tarnów—Leluchów do Krynicy, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, i z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonarusz z ulg, przewidzianych w artykule V. ustawy

z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryusz jest obowiązany ukończyć budowę koncesyonowanej kolei najpóźniej w przeciągu 2 lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w nieprzerwanym ruchu przez cały okres koncesyjny w czasie od dnia 15. marca do dnia 15. października każdego roku.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i wyposażenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesyonaryusz na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszowi także co do ewentualnej budowy

tych kolei dojazdowych, których budowę c. k. rząd uznałby za odpowiadającą interesom publicznym.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854. Dz. u. p. Nr. 238 i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby ewentualnie w przyszłości wydano. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a zwłaszcza ze względu na zmniejszoną chyżość. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po niższych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i co do ulg dla podróżujących wojskowych są każdorazem w mocy na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych tudzież do żandarmerii i to nietylko w podrózach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podrózach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojskowego w pozycyi leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy powyższego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, obowiązywać będą koncesyonaryusza począwszy od chwili, w której urzędownie poda się je do jego wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesyonaryuszu tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesyonaryusz jest obowiązany uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 7.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, utrzymywany będzie przez państwo na rachunek koncesyonaryusza, o ile nie przyjdzie do skutku inna umowa, a koncesyonaryusz będzie obowiązany zwracać zarządowi kolei państwowych koszta, rzeczywiście ponoszone z powodu utrzymywania tego ruchu. Warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który c. k. rząd zawrze z koncesyonaryuszem.

§ 8.

Koncesyonaryusz obowiązany jest postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyonaryuszy na przypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryusza przynajmniej takie same obowiązki, jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić. by koncesyonaryusz lub przedsiębiorstwo w jego miejsce

wstępującymi obowiązkiem zgłaszania w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcjonariuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcjonariuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, palacze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiedniemu ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, jest koncesyonaryusz obowiązany dozwolić c. k. rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać, na których rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, by c. k. rząd mógł przy swobodnym ustanawianiu taryf, przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesyonaryuszowi prawo utworzenia, za osobnem zezwoleniem c. k. rządu i pod warunkami, które on ustanowi, spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Statut spółki oraz wzory akcji, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu c. k. rządu.

Koncesyonaryuszowi zastrzega się prawo wypuszczenia częściowych zapisów dłużnych odnośnie do pożyczki pierwszeństwa, która będzie przezeń zaciągnięta, a to pod warunkami, oznaczonymi przez c. k. rząd; formularze obligacji pierwszeństwa, które będą wypuszczone, względnie osnowa skryptu dłużnego, który w danym razie będzie wystawiony celem zaciągnięcia pożyczki ubezpieczonej w księgach kolejowych a nie rozłożonej na częściowe zapisy długu, wymagają zatwierdzenia ze strony c. k. rządu.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu c. k. rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park wozowy oraz na uposażenie rezerwy

kapitałowej, oznaczonej przez c. k. rząd, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośnie kosztu do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztu te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. rząd.

§ 11.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej ukończeniu i puszczeniu w ruch w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa kolejowego w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu przedstawia w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacona bez ściągnięcia podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały okres koncesyjny w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupiona przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na zgodne z planem oprocentowanie i umorzenie pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych i ubezpieczonych w księgach kolejowych, z doliczeniem raty rocznej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego, zatwierdzonego przez c. k. rząd, i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupioną kolej, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienioną wyżej ratę ryczałtową w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia każdej chwili do zapłacenia z własnych funduszków w miejsce koncesyonaryusza pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie, zalegającej jeszcze według zatwierdzonego planu amortyzacyjnego w chwili wykupna; w przypadku tym niższy się należąca renta wykupna o kwotę, potrzebną na oprocentowanie i umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą powyższemu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. ma być doliczony do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszowi w myśl postanowień powyższych punktów, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępu 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu hędzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacji długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wyku pienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, wymienionego pod l. 1 do 7, bez dalszej odpłaty własność koncesyonowanej obecnie kolei, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko w szącymi jeszcze resztami pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu, tudzież używanie kolei, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryusza i jego przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem c. k. rządu.

9. Postanowienie c. k. rządu, tyjące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1 do 7), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejow-

wemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

10. G. k. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji, dotyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o to, aby c. k. rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesyonaryusz nie uczynił zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. rząd miał prawo nawet bez jego zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesyonaryusz obowiązany jest oddać c. k. rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niego w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9, lit. b) ustawy

o koncesjach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, będące ewentualnie własnością koncesyonaryusza, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi jak i w razie wykupienia kolei (§ 11), zatrzymuje koncesyonaryusz na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. rząd upoważnił koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 15.

C. k. rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom zachodzącym w tym względzie zapobieżono, względnie aby je usunięto.

C. k. rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza, a w szczególności prawo nadzorowania w sposób, jaki tylko za stosowny uzna, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesyonaryusza, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej ma komisarz ustanowiony przez c. k. rząd także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji. sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za

potrzebne, oraz prawo zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe: w przypadku takim winien jednak konisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i mieć dla spółki moc obowiązującą.

§ 16.

C. k. rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można koncesyę uznać za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych § 2, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Wrba wtr.

148.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. września 1909,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schwarzenbergu na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Schwarzenbergu przekształca się na ekspozyturę Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Angerhäuser i pozostawia jej dotychczasowe upoważnienia.

Biliński wtr.

149.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 29. września 1909,

dotyczące udzielenia koncesyi na normalnotorową kolej lokalną z Cervignano do Belvedere i zmiany postanowień koncesyjnych co do istniejących linii c. k. uprz. fryulskiej Spółki kolei żelaznych.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadając w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami c. k. uprz. fryulskiej Spółce kolei żelaznych żadaną koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej kolei lokalnej od stacji Cervignano na należącej do Spółki linii Monfalcone (Ronchi) — Cervignano przez Akwileję do Belvedere, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264 i z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 70 i z tem zastrzeżeniem, iż kolej lokalna Cervignano — Belvedere ma stanowić wraz z istniejącą już linią Spółki od Monfalcone (Ronchi) do Cervignano, tudzież z koleją dojazdową do przystani Rosega jednolite przedsiębiorstwo.

Z tego powodu ustala się na nowo wynikające z koncesyi prawa i obowiązki wspomnianej Spółki akcyjnej odpowiednio do zmienionych stosunków, jak następuje:

Rozdział I.

§ 1.

Co do kolei lokalnej Monfalcone (Ronchi) — Cervignano, oraz co do kolei dojazdowej do przystani Rosega zatrzymają i nadal moc obowiązującą postanowienia §§ 1., ustęp pierwszy i drugi. 2., 8. i 9. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 22. maja 1893, Dz. u. p. Nr. 96; natomiast tracą moc obowiązującą postanowienia §§ 1., ustęp trzeci do szóstego, 3. do 7. włącznie i 10. do 19. włącznie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 22. maja 1893, Dz. u. p. Nr. 96.

§ 2.

Co do kolei lokalnej z Cervignano do Belvedere korzysta Spółka z ulg, o których mowa w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 3.

Budowę kolei lokalnej z Cervignano do Belvedere należy ukończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej należy natychmiast oddać do użytku publicznego i utrzymywać ją w nieprzerwanym ruchu przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i wyposażenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma Spółka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań z winy Spółki można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 4.

Celem wybudowania kolei lokalnej Cervignano — Belvedere nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia w myśl postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyznane będzie Spółce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których budowę rząd uznałby za odpowiedzialną interesom publicznym.

§ 5.

Budowa kolei lokalnej z Cervignano do Belvedere wykonana będzie stosownie do zarządzeń, wydanych w tym względzie przez Ministerstwo kolei żelaznych, pod bezpośrednim kierownictwem i nadzorem Ministerstwa kolei żelaznych względnie władzy, delegowanej w tym celu przez powyższe Ministerstwo.

Oddanie budowy i dostaw nastąpi przy bezpośrednim współdziałaniu rządu i o ile możliwości pod warunkami, stosowanymi zwyczajnie przy budowach kolei państwowych.

Roboty połączone z budową odda się oddzielnie od dostarczenia pieniędzy.

Rozdział II.

Zresztą stosowane będą do linii, stanowiących jednolite przedsiębiorstwo, następujące postanowienia:

§ 6.

Państwo poręcza liniom kolejowym Monfalcone (Ronchi)—Cervignano wraz z koleją dojazdową do przystani Rosega i Cervignano—Belvedere,

złączonym w jednolite przedsiębiorstwo, roczny czysty dochód ogólny, równający się zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta i raty amortyzacyjne pożyczek pierwszeństwa 1. i 2. emisji, zabezpieczonych hipotecznie na kolei lokalnej Monfalcone (Ronchi)—Cervignano i mających ulec umorzeniu najpóźniej od dnia 1. lipca 1967, w kwocie imiennej 1,300.000 zlr. waluty austriackiej w papierach = 2,600.000 K, względnie w kwocie 300.000 zlr. waluty austriackiej w papierach = 600.000 K, z doliczeniem takiego samego zapotrzebowania dla dalszej pożyczki pierwszeństwa, która będzie zaciągnięta w celu wybudowania linii kolejowej Cervignano—Belvedere, otrzyma hipoteczne zabezpieczenie na tej linii i ulegnie umorzeniu najpóźniej w przeciągu 70 lat, licząc od dnia dzisiejszego, a to w tej kwocie imiennej, jaką w swoim czasie oznaczy rząd i jaka będzie potrzebna celem uzyskania kwoty 1,400.000 K w gotówce, tudzież z uwzględnieniem zapotrzebowania na czteroprocentową dywidendę pierwszeństwa oraz na raty amortyzacyjne dla kapitału akcyjnego pierwszeństwa Spółki, wynoszącego 240.000 zlr. waluty austriackiej w papierach = 480.000 K.

Gdyby czysty dochód roczny nie osiągał gwarantowanej kwoty, wówczas winien będzie rząd uzupełnić część brakującą.

§ 7.

Z ogólnego czystego dochodu rocznego, zagwarantowanego w myśl § 6, użyć należy na umorzenie wspomnianych pożyczek pierwszeństwa i akcyj pierwszeństwa kwoty, wyznaczonej planami umorzenia, zatwierdzonymi przez rząd, względnie mającymi ulec zatwierdzeniu rządowemu, według których cały kapitał zakładowy ma być umorzony w ciągu trwania koncesyi.

§ 8.

Dodatek, który rząd płacić ma z powodu objęcia gwarancyi, asygnowany będzie do wypłaty po poprzednim zbadaniu przedłożonego, udokumentowanego rachunku rocznego najpóźniej w trzy miesiące po jego przedłożeniu.

Celem zastrzeżonego oprocentowania i zgodnego z planem spłacenia pożyczek i akcyj pierwszeństwa w umówionych terminach płatności wypłaci jednak skarb stosownie do zapotrzebowania, sprostowanego na podstawie preliminarza dochodów, częściowe kwoty także wcześniej z zastrzeżeniem policzenia, przeprowadzić się mającego na podstawie rachunku rocznego, jeżeli Spółka wniesie odnośną prośbę na sześć tygodni przed terminem zapadalności.

Gdyby po ostatecznem ustaleniu rachunku rocznego, który o ile możności przedłożyć należy w ciągu trzech miesięcy po upływie roku obrotowego, okazało się, iż zaliczki wymierzono za wysoko, natenczas winna Spółka zwrócić zaraz otrzymaną nadwyżkę z doliczeniem procentów po sześć od sta.

Żądanie względem uiszczenia dopłaty ze strony państwa musi się podnieść najpóźniej w przeciągu roku po upływie odnośnego roku obrotowego, w przeciwnym bowiem razie gaśnie ono.

§ 9.

Kwotę, płaconą przez rząd wskutek objęcia gwarancyi, uważać należy jedynie za zaliczkę, oprocentowaną po cztery od sta rocznie.

Jeżeli czysty dochód kolei przenosi zagwarantowaną sumę roczną, natenczas oddać należy rządowi zaraz odnośną nadwyżkę na spłacenie udzielonej zaliczki wraz z procentami aż do zupełnego jej umorzenia.

Wyrównanie płatnych odsetek poprzedza przytem zwrot zaliczek.

Wierzytelności państwa z tytułu takich zaliczek lub odsetek, których nie zapłacono aż do chwili zgaśnięcia koncesyi lub wykupienia kolei, wyrównać należy z pozostałego majątku przedsiębiorstwa, do którego należy w szczególności także odszkodowanie, uiścić się mające w razie wykupna (§ 18).

§ 10.

Ewentualne koszta notowania papierów wartościowych na giełdach krajowych i zagranicznych, oraz podatki, które przedsiębiorstwo płacić będzie po upływie lat wolnych od podatku, można wstawić do rachunku ruchu jako pozycję wydatkową.

To samo odnosi się do ewentualnych dodatków administracyjnych i należności stemplowych od kuponów, które mają być płacone od pożyczki pierwszeństwa względnie pożyczki hipotecznej, zaciągniętej celem zgromadzenia kapitału dla linii Cervignano—Belvedere, tudzież do ewentualnych zwrotów z tytułu podatków i należności, które mają być uiszczone instytucyi finansowej, udzielającej pożyczki.

Co do należności stemplowych od kuponów, które mają być płacone od pożyczek, zabezpieczonych hipotecznie na kolei lokalnej Monfalcone (Ronchi)—Cervignano, nie jest to dopuszczalne.

Od dodatków państwowych nie uiszcza przedsiębiorstwo żadnych podatków.

§ 11.

Przy budowie kolei i ruchu na nich stosować się winna Spółka do osnowy niniejszego obwieszczenia, do warunków koncesyjnych i do innych zarządzeń, które będą wydane przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości wydano.

Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu koncesyonowanej kolei, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 12.

Ruch na kolejach, będących przedmiotem niniejszego obwieszczenia, utrzymywany będzie przez państwo na rachunek Spółki przez cały czas trwania koncesyi.

Spółka obowiązana będzie zwracać rządowi kolei państwowych koszta, rzeczywiście ponoszone z powodu utrzymywania tego ruchu.

Warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze ze Spółką.

Przytem zastrzega się rządowi prawo urządzenia ruchu, ustalenia taryf dla przewozu osób i towarów, klasyfikacji towarów i wydania wszystkich dodatkowych postanowień, odnoszących się do przewozu towarów, następnie prawo ustalenia świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz władz służby publicznej, w szczególności na korzyść zarządu pocztowego i zakładu telegrafów państwowych, a to według swobodnego uznania, przy uwzględnieniu istniejących w danym czasie wymogów ruchu.

Unormowanie taryf osobowych i towarowych oraz świadczeń na cele publiczne pozostanie zawsze zastrzeżone ustawodawstwu, a Spółka winna będzie poddać się takiemu unormowaniu.

§ 13.

Celem pokrycia zapotrzebowania na budowę linii Cervignano—Belvedere przyznaje się Spółce prawo zaciągnięcia pod warunkami, oznaczonymi

przez rząd, prócz pożyczek pierwszeństwa, ubezpieczonych już hipotecznie na liniach kolejowych Monfalcone (Ronchi) — Cervignano, pożyczki pierwszeństwa, rozłożonej ewentualnie na częściowe zapisy dłużne, oprocentowanej najwyżej po cztery od sta i mającej ulec umorzeniu najpóźniej w ciągu 70 lat, a to w kwocie imiennej (§ 6), którą oznacza rząd.

Pozbycie tej pożyczki pierwszeństwa ma być przeprowadzone według wskazówek rządu.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i imiennego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się ze zasadę, że oprócz kosztów, które za zezwoleniem rządu rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu oraz na budowę i urządzenie kolei, wraz z nabyciem parku wozowego, i które należy wykazać, oraz prócz kwoty, którą rząd wyznaczy na nabycie zapasów materiałów i na uposażenia kasowe, z doliczeniem odsetek interkalarnych i kwot amortyzacyjnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, oraz straty na kursie, istotnie poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadnych dalszych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po zupełnem zużyciu pierwszego kapitału zakładowego miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń LUX i jeżeli koszta te będą należyte wykazane.

Formularze obligacji pierwszeństwa, które w danym razie będą wydane, wymagają zatwierdzenia rządu.

§ 14.

Transporty wojskowe muszą być przewożone po niższych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych każdorazem obowiązują na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i do pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych tudzież do żandarmeryi, i to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zebrania kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Spółka obowiązana jest przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupna i utrzymania w pogotowiu przyborów

dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie chorych i rannych, przewożonych w postawie leżącej na rachunek skarbu wojskowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla Spółki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanych kolejach. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla Spółki mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na Spółce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tych linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy i wyposażenia kolei.

Spółka obowiązana jest uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 15.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 16.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, obowiązana jest Spółka dozwolić rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do ruchu między kolejami, już istniejącymi lub mającymi powstać dopiero w przyszłości, na których rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, by rząd mógł przy swobodnem ustanowieniu taryf przeprować lub kazać przeprować tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywanymi kolejami lub ich częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 17.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9, lit. b) ustawy

o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na czas aż do dnia 21. maja 1983 włącznie; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego terminu, jeżeli nie dopełniono zobowiązań Spółki co do rozpoczęcia i ukończenia budowy oraz otwarcia ruchu wskutek takiego zawinienia Spółki, które nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11. ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§ 18.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanych kolei w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Wynagrodzenie, które przypadnie do zapłaty w razie wykupna, będzie polegało na tem, że państwo przejmie do zapłaty z własnych funduszków w miejsce Spółki pożyczki pierwszeństwa, wymienione w § 6., oraz ewentualne dalsze pożyczki hipoteczne, zaciągnięte przez Spółkę za zezwoleniem rządu celem pokrycia policzalnych kosztów zakładowych, w kwotach, zalegających w chwili wykupna jako jeszcze nieumorzone, oraz iż wypłaci ponadto w gotówce lub w państwowych zapisach dłużnych kwotę, równającą się kapitałowi akcyjnemu, który w chwili wykupna będzie wisiał jako jeszcze nie umorzony.

Obligacye długu państwa liczone będą wówczas po takim kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczia bezpośrednio poprzedzającego.

2. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1, bez dalszej odpłaty, własność koncesyonowanych niniejszem kolei, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem rządu, tudzież używanie tych kolei, a to ze wszystkimi do nich należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe, będące ewentualnie własnością Spółki i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem rządu.

3. Postanowienie rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta obejmować będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa ze stosunku gwarancyjnego lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a które ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania obliczy się tymczasowo, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

4. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, tyczącej się wykupna, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby poczynszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracyi, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie wymienionych w niej nieruchomości przedmiotów majątkowych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

5. Spółka obowiązana jest postarać się o to, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracyi wykupna.

Gdyby Spółka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez interwencyi sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Poczynszy od chwili wykupienia odbywać się, będzie ruch na wykupionych kolejach na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

6. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracyi wykupna (l. 3) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach

przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Spółka obowiązana jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

§ 19.

Gdy koncesya uplynie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność kolei i ich używanie, wraz z wszystkimi ruchomymi i nieruchomymi przynależnościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, będące ewentualnie własnością Spółki, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, w zakresie, określonym w § 18, l. 2.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi, jak i w razie wykupienia kolei (§ 18), zatrzymuje Spółka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia rząd upoważnił Spółkę z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 20.

Komisarz ustanowiony przez rząd ma także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, sprawującej zarząd Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, i prawo zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki względnie były szkodliwe dla publicznego dobra; w przypadku takim winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzyi, która zapaść ma bezzwłocznie i obowiązywać Spółkę.

§ 21.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyjnymi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. października 1909.

Treść: № 150. Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa.

150.

Patent cesarski z dnia 8. października 1909,

dotyczący zwołania Rady państwa.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatynski, Kroacki, Sławoński. Galicyjski, Lodomeryjski i Iliryski: Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki: Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmanski, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski: Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu.

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenemsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Zwołuje się Radę państwa na dzień 20. października 1909 dn Naszego stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnem mieście Wiedniu, dnia 8. października tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef włr.

Biennerth włr.

Biliński włr.

Georgi włr.

Haerdtl włr.

Żáček włr.

Schreiner włr.

Wrba włr.

Stürgkh włr.

Ritt włr.

Bráf włr.

Weiskirchner włr.

Hochenburger włr.

Dulęba włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozesłana dnia 10. października 1909.

Treść: (№ 151—153.) 151. Rozporządzenie, dotyczące uprawnienia absolwentów i uczniów szkół średnich nowego typu do jednorocznej służby prezencyjnej. — 152. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Nezamyslic do Morkowic. — 153. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Marling do okręgu Sądu powiatowego w Meranie.

151.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z wspólnym Ministrem wojny z dnia 17. sierpnia 1909,

dotyczące uprawnienia absolwentów i uczniów szkół średnich nowego typu do jednorocznej służby prezencyjnej.

Postanowienia § 25., ustęp pierwszy, lit. a i b, tudzież § 28., ustęp pierwszy ustawy o służbie wojskowej, odnoszące się do dobrodziejstwa jednorocznej służby prezencyjnej w poczcie orężnym względnie w charakterze farmaceuty, będą miały zastosowanie także do uczniów i absolwentów świeżo zaprowadzonych ośmioklasowych gimnazjów realnych, zreformowanych gimnazjów realnych i wyższych gimnazjów realnych typu dziecińskiego, o których mowa w rozporządzeniu c. k. Ministra wyznań i oświaty z dnia 29. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 65.

Georgi wlr.

152.

Dokument koncesyjny z dnia 27. września 1909,

na kolej lokalną z Nezamyslic do Morkowic.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia udzielałam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami wiceprezydentowi Krajowej Rady kultury Margrabstwa Morawskiego Drowi Cyrylowi Seifer-towi w Napagedl koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej kolei lokalnej od stacyi Nezamyslice na linii c. k. kolei państwowych Berno—Przcrów do Morkowic, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jako też ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, i z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryusz z ulg, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1909.

Treść: № 50. Ustawa, którą upoważnia się rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą.

50.

Ustawa z dnia 30. marca 1909,

którą upoważnia się rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z tymi państwami zagranicznymi, co do których zachodzi konieczność przedłużenia istniejących układów, i to tymczasowo na zasadzie najdalej idącego uprzywilejowania.

§ 2.

Wykonanie ustawy tej, która nabierze mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu pełnemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 30. marca 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Biliński wkr.

Georgi wkr.

Haerdtl wkr.

Żáček wkr.

Schreiner wkr.

Wrba wkr.

Stürgkh wkr.

Ritt wkr.

Bráf wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Dulęba wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,

także w roku 1909. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1909** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1869 za 6 K — h	Rocznik 1889 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1870 " 2 " 80 "	" 1890 " 5 " 40 "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1871 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1892 " 10 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1893 " 6 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1894 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1875 " 4 " — "	" 1895 " 7 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1876 " 3 " — "	" 1896 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1898 " 6 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1899 " 10 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1900 " 7 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1901 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1882 " 6 " — "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1883 " 5 " — "	" 1903 " 9 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1905 " 6 " — "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1906 " 12 " — "
" 1867 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1907 " 13 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1908 " 9 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysługuje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

§ 2.

Koncesyonaryusz ma obowiązek ukończenia budowy koncesyonowanej kolei najpóźniej w przeciągu 2 lat, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesyonaryusz na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszowi także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe muszą być przewożone po zniżonych cenach taryfowych. Pod względem

zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują każdorazem na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych tudzież do żandarmeryi i to nie tylko w podrózach na koszt skarbu, lecz także w podrózach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryusz obowiązany jest przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupna i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojskowego w pozycyi leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczonożnego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesyonaryusza mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do jego wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesyonaryuszu tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia kolei i systemu ruchu.

Koncesyonaryusz jest obowiązany uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i ochrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżone stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesyonaryuszowi powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. rządu.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesyonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryusza.

W przypadku takim winien koncesyonaryusz zwracać c. k. rządowi koszta, rzeczywiście ponoszone z powodu utrzymywania tego ruchu.

Warunki utrzymywania tego ruchu unormowane będą zresztą w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesyonaryuszem.

§ 8.

Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na przypadek choroby i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileh nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej przynajmniej takie same korzyści członkom, względnie nakładającej przynajmniej takie same obowiązki na koncesyonaryusza, jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie na wypadek choroby i na starość należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryusz lub przedsiębiorstwo w jego miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, palacze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni — przy odpowiednim ich zatrudnieniu — najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, obowiązany jest koncesyonaryusz dozwolić c. k. rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać, na których rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, by c. k. rząd mógł przy swobodnym ustanowieniu taryf przewozić lub kazać przewozić tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesyonaryuszowi prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem c. k. rządu i pod warunkami, które on ustanowi, spółki akcyjnej, która przejmie wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Przyznaje się koncesyonaryuszowi prawo wydania akcji pierwszeństwa, idących pod względem oprocentowania i umorzenia przed akcjami zakładowymi, aż do kwoty, którą oznaczy c. k. rząd.

Dywidenda, należąca się akcyom pierwszeństwa, zanim dla akcji zakładowych zaistnieje prawo do dywidendy, nie może być wyznaczona w kwocie wyższej, jak cztery od sta, przyczem jednak dopłata z dochodów późniejszych lat nie jest dopuszczalna.

Statut spółki oraz wzory akcji, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu c. k. rządu.

Osnowa skryptu dłużnego, który będzie wystawiony celem zaciągnięcia pożyczki, ubezpieczonej w księgach kolejowych a nie rozłożonej na częściowe zapisy długu, wymaga zatwierdzenia c. k. rządu.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów, które rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, tudzież na budowę i urządzenie kolei, wraz z nabyciem parku kolejowego oraz na uposażenie rezerwy kapitałowej, oznaczonej przez c. k. rząd, i które będą należycie udowodnione, z doliczeniem odsetek interkalarnych, zapłaconych rzeczywiście w okresie budowy i straty na kursie, któreby istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po ukończeniu budowy miano wystawić jeszcze jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w ciągu okresu koncesyjnego według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. rząd.

§ 11.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu

ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu rentę wykupna, która ma być wypłacona bez pobrania podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131, lit. a, ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie czasowego uwolnienia od podatków, określonego w § 1., wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupno kolei przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, zapadających z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupiona przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu na pokrycie

policealnych kosztów zakładowych i zabezpieczonych w księgach kolejowych, wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału zakładowego, zatwierdzonego przez c. k. rząd i na umorzenie go w ciągu trwania koncesyi, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupno kolei, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienioną wyżej kwotę ryczałtową w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo przejęcia w każdym czasie do zapłaty z własnych funduszków w miejsce koncesyonaryusza pożyczek, zaciągniętych dla zgromadzenia kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie, zalegającej jeszcze w czasie wykupna według zatwierdzonego planu umorzenia, w którym to wypadku renta wykupna, przypadająca do wypłaty, obniży się o kwotę, potrzebną na oprocentowanie i umorzenie wymienionego kapitału pożyczkowego, tudzież w danym razie o odpowiadającą temu zapotrzebowaniu kwotę dodatku, który w myśl postanowień ustępów 2. i 3. ma być doliczony do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszowi w myśl postanowień powyższych punktów, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się to samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w tym wypadku po kursie takim, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1 do 7, bez dalszej odpłaty, własność koncesyonowanej niniejszem kolei, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającymi jeszcze resztami pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu, tudzież używanie tej kolei, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc

tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesjonariusza i jego przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

9. Postanowienie c. k. rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, w którym wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź dla zaspokojenia pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo ma zapłacić przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania obliczy się tymczasowo przy równoczesnem oznaczeniu terminu i miejsca płatności.

10. C. k. rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia, jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji dotyczącej się wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie wymienionych w niej nieruchomości przedmiotów majątkowych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesjonariusz obowiązany jest mieć o to staranie, aby c. k. rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesjonariusz nie uczynił zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. rząd miał prawo nawet bez jego zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć wspomniane przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają przeto wszelkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należitości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. C. k. rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesjonariusz obowiązany jest oddać c. k. rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby w tym celu ewentualnie od niego jeszcze potrzebowano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. rząd może uznać koncesyę za zgasłą pod warunkami przewidzianymi w § 16. także przed upływem powyższego czasu.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność koncesjonowanej kolei tudzież jej używanie wraz z wszystkimi ruchomymi i nieruchomymi przynależnościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesjonariusz posiadał, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Tak wtedy, gdy koncesya zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 11), zatrzymuje koncesjonariusz na własność fundusz rezerwowowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego

majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. rząd upoważnił koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem, że przedmioty te nie mają stanowić przynależności kolei.

§ 15.

C. k. rząd ma prawo przekonywania się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są wykonane we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, by istniejącym w tym względzie wadom zapobieżono, względnie aby je usunięto.

C. k. rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza, a w szczególności prawo nadzorowania za pośrednictwem organów nadzorczych, wydelegowanych na koszt koncesyonaryusza, w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej ma komisarz ustanowiony przez c. k. rząd także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, i prawo zawieszania wszystkich takich uchwał i zarządzeń, któreby sprzeciwiały się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i obowiązować spółkę.

§ 16.

C. k. rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zanie-

dbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającym i ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasałą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można koncesyę uznać za zgasałą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b, ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Wrba wlr.

153.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. października 1909,

dotyczące przydzielenia gminy Marling do okręgu Sądu powiatowego w Meranie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę Marling z okręgu Sądu powiatowego w Lana i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego w Meranie.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1910.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozesłana dnia 12. października 1909.

Treść: № 154. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmu bukowińskiego.

154.

Patent cesarski z dnia 10. października 1909,

dotyczący zwołania sejmu bukowińskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Sląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenemsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm Księstwa bukowińskiego zwołuje się na dzień 15. października 1909, do ustawowego miejsca zebrania.

Dan w Naszem głównem i stołecznem mieście Wiedniu, dnia 10. października tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.	Biliński wkr.
Georgi wkr.	Haerdtl wkr.
Żáček wkr.	Schreiner wkr.
Wrba wkr.	Stürgkh wkr.
Ritt wkr.	Bráf wkr.
Weiskirchner wkr.	Hochenburger wkr.
Dulęba wkr.	

Diagnostik und Therapie

Erkrankung / Zustand / Name des Patienten

Am 15. März 1912

Die Untersuchung ergab folgende Befunde:

Die Untersuchung ergab folgende Befunde:

Die Untersuchung ergab folgende Befunde:

Die Untersuchung ergab folgende Befunde:

Die Untersuchung ergab folgende Befunde:

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXI. — Wydana i rozesłana dnia 14. października 1909.

Treść: *Nr* 155. Rozporządzenie, dotyczące zmiany taryfy należyciowej państwowych zakładów dla badania środków żywności.

155.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 28. września 1909,

dotyczące zmiany taryfy należyciowej państwowych zakładów dla badania środków żywności.

Artykuł I.

Uchyła się taryfę należyciową państwowych zakładów dla badania środków żywności, ogłoszoną w dodatku do rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu i rolnictwa z dnia 13. października 1897, Dz. u. p. Nr. 240,

dotyczącego ustanowienia państwowych zakładów dla badania środków żywności i takich środków użytkowych, jakie wymienia ustawa z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 z roku 1897. W miejsce taryfy tej wchodzi taryfa należyciowa, dołączona w dodatku.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. listopada b. r.

Co do badań, które rozpoczęły się przed tą chwilą, powinno się obliczać należyci według taryfy dawniejszej.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Bráf wlr.

Weiskirchner wlr.

Hochenburger wlr.

Taryfa należytościowa państwowych zakładów dla badania środków żywności.

I. Postanowienia ogólne.

1. Należytości, ustanowione w taryfie, mieszczą w sobie wynagrodzenie za materiały i narzędzia, zużyte ewentualnie przy badaniu, tudzież za wygotowanie pisemnego sprawozdania z wyniku badania i orzeczenia.

2. Co do badań chemicznych, nie przewidzianych w taryfie, obowiązują w ogólności następujące postanowienia: Za jakościowe wykazanie każdej nieorganicznej części składowej badanego przedmiotu policza się takse w kwocie 1 korony, za jakościowe wykazanie każdego związku organicznego takse w kwocie od 1 korony do 2 koron, za każde ilościowe oznaczenie poszczególnej części składowej lub poszczególnego związku takse w kwocie 1 korony, o ile w celach przygotowawczych lub w celu rozdzielenia nie musiano zastosować postępowania, wymagającego więcej czasu lub połączonego z większymi trudnościami. Za takie badania, połączone z większą stratą czasu lub większym zachodem, za które nie można z góry ustanowić taksy, oblicza się koszta w ten sposób, iż policza się wynagrodzenie za materiały i narzędzia, zużyte ewentualnie przy badaniu, oraz za spotrzebowany czas, za ten ostatni w wysokości po 4 korony za godzinę.

3. Za badania mikroskopowe, nie przewidziane w taryfie, należy w ogólności w przypadkach prostych policzać należytość w kwocie 4 korony. Za badania, połączone z większą stratą czasu i większym zachodem, oblicza się koszta według zużytego czasu w wysokości po 4 korony za każdą godzinę.

4. Przy badaniach bakteriologicznych, nie objętych taryfą, oblicza się koszta również według taryfy czasowej po 4 korony za godzinę. Ponadto wstawia się w rachunek także spotrzebowane przy badaniu materiały i narzędzia albo zwierzęta, użyte do doświadczeń.

5. Należytość za obszerniejsze opinie higieniczne lub fachowo-techniczne wynosi stosownie do ich rozmiaru, wyłożonego trudu oraz trudności sprawy 10 do 50 koron.

6. Pod względem ewentualnego zwrotu kosztów wydelegowania urzędników zakładowych do przeprowadzenia rewizji i pobrania próbek wchodzi w zastosowanie postanowienia § 8. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. października 1897, Dz. u. p. Nr. 240, dotyczącego utworzenia państwowych zakładów dla badania środków żywności.

7. Za przedsięwzięcie oględzin miejscowych, inspekcji przedsiębiorstwa lub za inne podobne czynności poza zakładem policza się stosownie do spotrzebowanego czasu i nakładu pracy osobną należytość w kwocie od 10 do 40 koron.

8. Przedmioty, przeznaczone do badania, należy nadsyłać bez narażania zakładu na koszta. Przesyłając pewien przedmiot do zakładu należy podać ile możności liczbę bieżącą taryfy, według której badanie ma być przeprowadzone, lub określić w inny sposób jasno powód i cel badania, względnie pożądane rozszerzenie tegoż, aby badanie mogło być od razu w odpowiedni sposób zarządzane. Należy dołożyć wszelkich możliwych starań, aby nadesłana ilość przedmiotu przeznaczonego do badania odpowiadała odnośnym wymaganiom taryfy i aby zachowano podane w taryfie przepisy co do opakowania i przesyłki przedmiotów.

9. Sprawozdania z oględzin i orzeczenia, wydawane przez zakład, odnoszą się wyraźnie tylko do nadesłanej próbki. W certyfikacie zakładu stwierdzać się będzie oznaczenie nadesłanych próbek, całość pieczęci lub marek, użytych do zamknięcia, oraz ich napis, o ile da się odczytać.

10. Do opakowania i przesyłki przedmiotów, przeznaczonych do badania a znajdujących się we flaszkach, naczyniach glinianych itp., zaleca się używanie skrzyń drewnianych z odpowiednimi przegrodami i z wiekiem do zamykania lub też koszów zaopatrzonych wiekiem i niezbędnymi w danym razie przegrodami.

Flaszek nie można pieczętować wprost na korku, lecz należy je zaopatrzyć opaską papierową lub pergaminową i dopiero wówczas w odpowiedni sposób zapieczętować.

II. Postanowienia szczegółowe.

Nr.	Przedmiot badania	Należytość K	Ilość, którą należy dostarczyć do badania	Sposób pobierania próbek i opakowania
1	<p style="text-align: center;">Piwo:</p> <p>a) oznaczenie ciężaru gatunkowego, zawartości alkoholu, wyciągu, popiołu, kwasu i obliczenie pierwotnej koncentracji brzożki, tudzież stopnia fermentacji</p> <p>b) rozbiór zupełny, który obejmuje prócz szczegółów pod a) także oznaczenie cukru, azotu, kwasu fosforowego i gliceryny</p> <p>c) oznaczenie każdego z osobna dalszego składnika prawidłowego po</p> <p>d) oznaczenie kwasu lotnego, np. octowego, siarkawego itp. po</p> <p>e) badanie na kwas salicylowy</p> <p>f) wykazanie zaszłego zubożenia</p> <p>g) wykazanie surogatów chmielu metodą Dragendorffa</p> <p>h) oznaczenie kwasów wolnych, tudzież zawartości alkoholu i wyciągu z ciężaru gatunkowego piwa po wydzieleniu kwasu węglowego i wysokoku wraz z obliczeniem stopnia fermentacji i koncentracji brzożki</p> <p>i) oznaczenie kwasu węglowego</p>	12 24 4 4 2 6 20 6 6	1 litr 2 litry 1/2 litra 1/2 litra 1/2 litra 1/2 litra 4 litry 1 litr 1 litr lub duża flaszka	<p style="text-align: center;">Używać należy flaszek zabarwionych (najlepiej brunatnych). Flaszki muszą być starannie oczyszczone, wypłukane wodą wrzącą, zatłkane szczelnymi, nowymi korkami, opieczetowane i dokładnie poznaczane. Próbkę posyłać należy do badania, jak najwcześniej po ich wzięciu, a aż do odesłania trzymać w miejscu możliwie chłodnym w pozycji leżącej. Wysyłając próbki w porze gorącej w dalszą drogę, zapakować je należy w lodzie.</p>
2	<p style="text-align: center;">Wódka, likiery:</p> <p>a) oznaczenie ciężaru gatunkowego, zawartości alkoholu, wyciągu, popiołu a ewentualnie kwasu</p> <p>b) oznaczenie ciężaru gatunkowego, stwierdzenie zawartości alkoholu za pomocą destylacji i pyknometru</p> <p>c) oznaczenie fuszu metodą Rösego</p> <p>d) oznaczenie zawartości alkoholu bezpośrednio aerometrem</p> <p>e) badanie prawdziwości koniaku, rumu lub innej wódki szlachetnej (Z zastrzeżeniem szczególnych warunków.)</p>	10 6 6 1 12	$\frac{3}{4}$ —1 litra 1/2 litra 1/2 litra $\frac{3}{4}$ —1 litra	<p style="text-align: center;">Jak przy winie.</p>
3	<p style="text-align: center;">Chleb:</p> <p>oznaczenie zawartości wilgoci i popiołu</p>	4	najmniej 100 gramów	<p style="text-align: center;">Należy opakować w papier i chronić od wilgoci.</p>
4	<p style="text-align: center;">Kakao, czekolada:</p> <p>a) badanie na obce tłuszcze</p> <p>b) badanie na mąkę, przymieszki nieorganiczne i obce tłuszcze</p>	8 10	100 gramów 100 gramów	<p style="text-align: center;">Sproszkowane kakao bierze się i pakuje jak próbki korzeni. Próbkę czekolady w tabliczkach.</p>

Nr.	Przedmiot badania	Należytość K	Ilość, którą należy dostarczyć do badania	Sposób pobierania próbek i opakowania
9	<p style="text-align: center;">Tłuszcze (masło, masło topione, tłuszcze kuchenne stałe i płynne):</p> <p>a) oznaczenie zawartości wody</p> <p>b) oznaczenie zawartości tłuszczu</p> <p>c) oznaczenie ciężaru gatunkowego</p> <p>d) oznaczenie stopnia zjełczenia</p> <p>e) oznaczenie popiołu i poszukiwanie przymieszek mineralnych</p> <p>f) badanie na obce tłuszcze:</p> <p>1. próbą krystalizacji</p> <p>2. według Hübla</p> <p>3. według Köttsdorfera</p> <p>4. według Meissla</p> <p>5. według Baudouina na olej sezamowy</p> <p>6. poszukiwanie oleju kotonowego według Halphena lub Becchiego</p> <p>g) poszukiwanie obcych barwików</p> <p>h) poszukiwanie kwasu borowego</p> <p>i) badanie czystości oliwy według Massie-Wolfbauera</p> <p>k) badanie refraktometrem</p> <p>l) oznaczenie wody, tłuszczu, popiołu i stopnia zjełczenia w maśle, maśle topionem, tłuszczu wieprzowym lub margarynie</p>	<p>4</p> <p>4</p> <p>2</p> <p>2</p> <p>4</p> <p>4</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>4</p> <p>1</p> <p>1</p> <p>2</p> <p>2</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>10</p>	<p>najmniej 100 gramów</p> <p>najmniej 100 gramów</p> <p>50 gramów</p> <p>50 gramów</p> <p>100 gramów</p> <p>50 gramów</p> <p>100 gramów</p>	<p>Próbki należy brać z rozmaitych miejsc zapasu, a mianowicie z powierzchni, ze środka i od spodu.</p> <p>Próbki przechować należy w naczyniach porcelanowych, glinianych dobrze polewanych, kamionkowych lub blaszanych. (Słoiki apteczne na maści).</p> <p>Naczynia te zamyka się papierem woskowym lub pergaminowym także zatyczkami drewnianymi lub korkowymi. Owijanie papierem nie jest dopuszczalne.</p> <p>Oleje we flaszkach dobrze oczyszczonych i wysuszonych zamyka się zatyczkami szklanymi lub korkami.</p>
10	<p style="text-align: center;">Soki owocowe, marmolady:</p> <p>a) poszukiwanie sztucznych barwików</p> <p>b) poszukiwanie sacharyny przez wytrząsanie i kosztowanie w toku badania</p> <p>zresztą</p> <p>c) poszukiwanie kwasu salicylowego w toku badania</p> <p>zresztą</p> <p>d) badanie prawdziwości soku owocowego (succus)</p> <p>e) badanie prawdziwości ułopku owocowego</p>	<p>1—4</p> <p>1</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>2</p> <p>10</p> <p>14</p>	<p>najmniej 100 gramów</p> <p>100 gramów</p> <p>100 gramów</p> <p>500 gramów</p> <p>500 gramów</p>	<p>Należy oddawać we flaszkach zatkanych korkiem.</p>
11	<p style="text-align: center;">Przedmioty użytkowe:</p> <p>1. Materye na odzież, przedmioty do ubioru, drukowane i barwione, tudzież inne, obicia, papiery pstrze, zabawki dziecięce drewniane lub metalowe, książki z obrazkami, arkusze obrazkowe itd.:</p> <p>a) badanie co do rodzaju barwików</p> <p>b) oznaczenie zawartości farb szkodliwych dla zdrowia od każdej farby</p>	<p>4</p> <p>6</p>	<p>4 decymetry kwadratowe względnie 1—2 sztuk</p>	<p>Przedmiotem badania są materyale użyte do zabarwienia. Przedmioty, które mają być poddane badaniu, należy zatem wybrać w taki sposób, by farby uchodzące za podejrzane przychodziły na nich w możliwie największej ilości.</p> <p>Przy badaniu zabawek dziecięcych rozchodzi się najczęściej o poszukiwanie barwików szkodliwych dla zdrowia, tudzież sposobu ustalenia tych barwików. Należy dostarczyć po jednym egzemplarzu przedmiotów, które mają być badane.</p>

Nr.	Przedmiot badania	Należytość K	Ilość, którą należy dostarczyć do badania	Sposób pobierania próbek i opakowania
14	<p style="text-align: center;">Miód:</p> <p>a) polaryzacja przed inwersją i po niej, cukier po inwersji (jeżeli zachodzi podejrzenie dodatku cukru trzcinowego także przed inwersją), popiół, badanie mikroskopowe na pyłek kwiatowy</p> <p>b) ogólne oznaczenie cukru</p>	<p>12</p> <p>4</p>	<p>200 gramów</p>	<p>W naczyniach szklanych lub glinianych dobrze polewanych, zamkniętych zatyczkami lub papierem pergaminowym.</p>
15	<p style="text-align: center;">Ser:</p> <p>a) oznaczenie popiołu wraz z badaniem na przemieszki mineralne</p> <p>b) oznaczenie tłuszczu</p> <p>c) badanie na obce tłuszcze według Meissla</p>	<p>4</p> <p>4</p> <p>6</p>	<p>250 gramów</p>	<p>Próbki sera należy opakować w papier pergaminowy lub staniolę albo przesyłać w naczyniach glinianych, dobrze polewanych, zamkniętych papierem.</p>
16	<p style="text-align: center;">Kawa i surogaty kawy:</p> <p>1. Ziarna surowe:</p> <p>badanie co do sztucznego zabarwienia</p> <p>2. Mielona, palona:</p> <p>a) oznaczenie tłuszczu, cukru, popiołu (i wyciągu), tudzież badanie fizykalne</p> <p>b) oznaczenie zawartości kofeiny</p> <p>3. Surogaty kawy:</p> <p>a) oznaczenie wilgoci i popiołu</p> <p>b) oznaczenie wyciągu</p> <p>c) oznaczenie cukru</p> <p>d) badanie mikroskopowe czystości surogatu kawy</p> <p>e) badanie mikroskopowe mieszaniny surogatu</p>	<p>2—4</p> <p>12</p> <p>8</p> <p>4</p> <p>4</p> <p>4</p> <p>6</p> <p>8—12</p>	<p>100 gramów</p> <p>100 gramów</p> <p>100 gramów</p> <p>1 oryginalny pakiet lub 100 gramów</p>	<p>Cała lub mielona. Probki bierze się jak przy korzeniach.</p>
17	<p style="text-align: center;">Środki kosmetyczne:</p> <p>a) badanie na szkodliwe metale</p> <p>b) oznaczenie metali, od każdego po</p> <p>c) badanie na zasady organiczne. od każdej zasady po</p>	<p>4</p> <p>6</p> <p>6—10</p>	<p>flaszka, pudełko itp. lub 50—100 gramów</p>	
18	<p style="text-align: center;">Mąka:</p> <p>a) oznaczenie zawartości wody i popiołu</p> <p>b) oznaczenie zawartości wody i popiołu, tudzież badanie mikroskopowe</p> <p>c) oznaczenie kleju roślinnego, wilgotnego i suchego</p> <p>d) badanie jakości próbą Pekara</p> <p>e) całkowite badanie (oznaczenie wody, popiołu, azotu, drzewnika i badanie mikroskopowe)</p>	<p>4</p> <p>6—10</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>24</p>	<p>najmniej 100 gramów</p> <p>1 kilogram</p>	<p>Próbki bierze się w taki sam sposób, jak przy korzeniach. Jeżeli prócz poszukiwania zwykłych zanieczyszczeń itp., do czego wystarcza 100 gramów mąki, ma się przedsięwziąć nadto próby pieczenia itd., wówczas potrzeba co najmniej 500 gramów.</p>

Nr.	Przedmiot badania	Na- leży- tość K	Ilość, którą należy do- starczyć do badania	Sposób pobierania próbek i opakowania
19	<p>Mleko:</p> <p>a) oznaczenie ciężaru gatunkowego mleka lub serwatki zapomocą areometru, po</p> <p>b) oznaczenie ciężaru gatunkowego i ilości tłuszczu metodą Gerbera</p> <p>c) oznaczenie ciężaru gatunkowego i zawartości tłuszczu metodą Gerbera oraz substancji suchej (metodą wagową)</p> <p>d) oznaczenie ciężaru gatunkowego, stopnia kwasoty, zawartości sernika i białka, tłuszczu, cukru, popiołu, wody</p> <p>e) badanie bezpośrednie na sodę i kwas salicylowy, razem</p> <p>f) badanie na kwas borowy i będzwinowy, od każdego po</p>	1 2 4 16 1 2	1/2 litra 1/2 litra 1 litr 1 litr 1/2 litra	<p>Flaszki muszą być starannie oczyszczone i suche. Biorąc próbki, należy baczyć na to, żeby zapas mleka został poprzednio dokładnie wymieszany. Flaszki napelnić należy aż do korka i dobrze zatkać. Próbki wysyłać należy jak najspieszniej, najkrótszą drogą. Jeżeli to jest niemożliwe, wówczas należy je przechowywać aż do wystania w chłodnej piwnicy lub na lodzie. Posyłając próbki w dalszą drogę podczas upałów, zapakować je należy w lodzie.</p>
20	<p>Nafta:</p> <p>a) badanie, czy jakość odpowiada ustawie</p> <p>b) destylacja frakcyonowana i badanie na obce przymieszki</p> <p>c) oznaczenie gęstości</p>	4 6 1	1/2 litra 1 litr	<p>Pakuje się jak oleje.</p>
21	<p>Śmietana:</p> <p>oznaczenie ciężaru gatunkowego, zawartości wody i tłuszczu</p>	6	1/4 litra	<p>Pakuje się jak mleko.</p>
22	<p>Herbata:</p> <p>a) oznaczenie popiołu, części jego rozpuszczalnej w wodzie i wyciągu</p> <p>b) badanie co do zabarwienia i poszukiwanie obcych przymieszek zapomocą badania botanicznego</p> <p>c) oznaczenie zawartości kofeiny</p>	6 6 8	50 gramów 50 gramów 50 gramów	<p>Jak korzenie.</p>
23	<p>Woda:</p> <p>a) uproszczony rozbiór, obejmujący badanie na żelazo, amoniak, siarkowodór, kwas azotawy, kwas azotowy i kwas siarkowy, oznaczenie ilości pozostałości suchej, tudzież chloru i substancji organicznej (zdolność utlenienia za pomocą nadmanganianu potasowego)</p>	10	2 litry	<p>Ile możliwości we flaszkach z bezbarwnego szkła; użycie dzbanków nie jest dopuszczalne. Jeżeli próbki bierze się ze studzien pompowych, należy przedtem wypompować studnię dokładnie dla usunięcia wody, znajdującej się w przewodzie rurowym. Nie można czyścić pompy przez wsypy-</p>

Nr.	Przedmiot badania	Należytość K	Ilość, którą należy dostarczyć do badania	Sposób pobierania próbek i opakowania
	<p>b) badanie chemiczne pod względem nadawania się wody do picia, obejmujące badanie na siarkowodór, oznaczenie ilości pozostałości suchej, ilości tlenu żelazawego, tudzież wapna, magnezyi, amoniaku, kwasu azotawego, kwasu azotowego, chloru, kwasu siarczanego oraz substancji organicznej (zdolność utlenienia zapomocą nadmanganianu potasowego), jakoteż obliczenie twardości</p> <p>c) zupełny rozbiór chemiczny wody do picia</p> <p>d) 1. tymczasowy rozbiór wody dla stwierdzenia, czy nadaje się jako woda mineralna</p> <p>2. zupełny rozbiór wody mineralnej wraz z pracą przy źródle, lecz z wyłączeniem kosztów podróży, które ma się oznaczyć w każdym wypadku z osobna</p> <p>e) bakteryologiczne oznaczenie ilości drobnoustrojów w wodzie (z wyłączeniem kosztów pobrania próbek)</p> <p>f) bakteryologiczne oznaczenie ilości drobnoustrojów w wodzie (z wyłączeniem kosztów pobrania próbek, zobacz punkt 6. i 7. postanowień ogólnych), tudzież założenie kultur wstępnych dla wykazania bakteryi, wywołujących gnicie i fermentację</p> <p>g) badanie, czy woda nie zawiera bakteryi cholerycznych i duru brzuszego</p> <p>h) badanie mikroskopowe osadu</p>	<p>20</p> <p>60 do 100</p> <p>20 do 100</p> <p>600 do 1000</p> <p>10</p> <p>20</p> <p>50</p> <p>2</p>	<p>3 litry</p> <p>10 litrów</p> <p>10—20 litrów</p>	<p>wanie soli kuchennej. Przed napełnieniem należy wypłukać flaszki kilkakrotnie wodą, która ma być badana, a do ich zamknięcia użyć tylko nowych korków (ewentualnie szczelnie przylegających zatyczek szklanych).</p> <p>Próbki przeznaczone do badania bakteryologicznego, musi się przysyłać ściśle według przepisu w naczyniach sterylizowanych. Na żądanie wydaje zakład przepisy te oraz sterylizowane flaszki.</p>
24	<p>Wino (wino owocowe):</p> <p>a) oznaczenie ciężaru gatunkowego, zawartości alkoholu, wyciągu, gliceryny, kwasu siarkowego i popiołu, ogólnej ilości kwasów wolnych i lotnych, tudzież polaryzacji</p> <p>b) oznaczenie gliceryny metodą Zeisel-Fanto</p> <p>c) sprawdzenie tożsamości, polegające na oznaczeniu alkoholu, wyciągu i ogólnej ilości kwasów</p> <p>d) oznaczenie każdej poszczególniej dalszej normalnej części składowej po</p>	<p>14</p> <p>6</p> <p>6</p> <p>4</p>	<p>2 zwykle flaszki na wino lub 1 litr</p> <p>1/10 litra</p> <p>1/2 litra</p> <p>1/2 litra</p>	<p>Jeżeli wino, które ma być badane, nie jest już we flaszkach, wówczas musi się starannie oczyścić flaszki, przeznaczone do napełnienia winem, usunąć z nich płyn, użyty do oczyszczenia, a po zupełnem napełnieniu flaszek aż po szyjki zamknąć je nowymi korkami jeszcze nie używanymi. Flaszki, zawierające poszczególne próbki wina, muszą być zawsze opieczętowane i dokładnie oznaczone, jak to przepisano przy piwie. Biorąc próbki, trzeba</p>

Nr.	Przedmiot badania	Należytość K	Ilość, którą należy dostarczyć do badania	Sposób pobierania próbek i opakowania
	e) polaryzacja	4	1/2 litra	ile możliwości starać się o stwierdzenie gatunku, roku, ceny, tudzież sprzedawcy (kupca wina, producenta).
	f) poszukiwanie obcych barwików	2—4	1/8 litra	
	g) oznaczenie kwasu lotnego, np. kwasu octowego, kwasu siarkawego itd. po	4	1/2 litra	
	h) poszukiwanie kwasu salicylowego lub borowego	1—2	1/2 litra	
	i) poszukiwanie sacharyny przez wytrząsanie i próbę topienia	4	1/2 litra	
	k) poszukiwanie sacharyny przez wytrząsanie i próbne kosztowanie w toku badania	1		
	zresztą	2	1/2 litra	
	l) badanie wina słodkiego	20	2 zwykłe flaszki na wino lub 1 litr	
25	Towary masarskie:			
	a) oznaczenie zawartości wody	4	100 gramów	Dostarcza się całe kielbasy lub kilka kawałków, wyciętych z różnych części kielbasy. Należy postarać się o możliwie szybką przesyłkę i przechowywanie w chłodzie.
	b) badanie na skrobię	2	50 gramów	
	c) oznaczenie zawartości skrobi	6	100 gramów	
	d) badanie co do sztucznego zabarwienia	2—4	100 gramów	
	e) badanie na środki konserwujące	2—4	100 gramów	
26	Cukier:			
	a) poszukiwanie obcych przymieszek	4	100 gramów	W torebkach papierowych. Przy cukrze tiuczonym odbywa się pobranie i opakowanie próbek tak, jak przy korzeniach.
	b) polaryzacja	4		
	c) oznaczenie popiołu i wody	6		

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 20. października 1909.

Treść: (№ 156—158.) 156. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia upoważnień celnych c. k. Urzędu celnego pobocznego w Riva. — 157. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy w Ujvidék do kredytowania cła. — 158. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908.

156.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 25. września 1909,

dotyczące rozszerzenia upoważnień celnych c. k. Urzędu celnego pobocznego w Riva.

C. k. Urząd celny poboczny I. klasy w Riva zostaje upoważniony do wymierzania cła dowozowego według udźwigu tonn od okrętów Nr. t. 558.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

157.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1909,

dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy w Ujvidék do kredytowania cła.

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu upoważniono królewsko-węgierski Urząd celny główny II. klasy w Ujvidék (Neusatz) do kredytowania cła.

Biliński wlr.

158.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 18. października 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908. Dz. u. p. Nr. 84.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115 na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełniają się względnie zmieniają się w sposób następujący:

W ust. 2., uw. 3. do Nru 107. należy wykreślić zdanie, zaczynające się od słów: „Urzędniczym” w wierszu 17., aż do końca ustępu i wstawić na to miejsce, co następuje:

Stosownie do tego należy pobierać podatek od piwa, wprowadzanego z Niemiec, w następujący sposób, a mianowicie:

- a) albo przyjmując za podstawę 14 stopniową zawartość wyciągu, jeżeli równocześnie z deklaracją przedłożono świadectwo, wystawione przez upoważniony do tego zakład naukowy, tej treści, iż piwo, będące przedmiotem przesyłki, pochodzi z brzezki o nie więcej jak 14 stopniach cukromierza Ballinga, albo
- b) przyjmując za podstawę rzeczywistą zawartość wyciągu, jeżeli zawartość ta będzie stwierdzona certyfikatem rozbioru, przedłożonym razem z deklaracją, a wystawionym przez upoważniony do tego zakład naukowy według umieszczonego poniżej formularza *).

Do wystawiania świadectw, wymienionych pod a), i certyfikatów rozbioru, o których mowa pod b), upoważnione są aż do odmiennego zarządzenia następujące zakłady:

1. Instytut dla przemysłu fermentacyjnego w Berlinie, N., Seestraße Nr. 65 (upoważnienie do podpisywania mają Dr. Hanow, Dr. H. Keil, Dr. Bode i Dr. H. Schulze);

2. laboratorium dla przemysłów rolniczo-technicznych królewskiej Akademii technicznej w Gdańsku (upoważnienie do podpisywania ma prof. A. Wohl);

*) Certyfikat rozbioru

co do pierwotnej zawartości wyciągu brzezki zarodowej w próbce piwa, którą wzięto z oznaczonej poniżej przesyłki piwa.

I. Szczegóły dla stwierdzenia tożsamości.

1. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wysyłającego;
2. Nazwa i siedziba urzędu, pod którego nadzorem pobrano próbkę;
3. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy;
4. Oznaczenie rodzaju piwa;
5. Pość beczek względnie faszek i ogólna ilość przesłanego piwa;
6. Napis na pieczęci faszki próbnej i stwierdzenie dobrego stanu pieczęci tej;

II. Wyniki badania:

1. Wygląd, woń i smak;
2. Oznaczenie piwa cukromierzem po wydzieleniu kwasu węglowego przy + 14° R;
3. Zawartość alkoholu w próbce piwa w procentach ciężarowych;
4. Zawartość wyciągu w próbce piwa w procentach ciężarowych;
5. Zawartość wyciągu w brzezce zarodowej, to jest w tej brzezce, z której wytworzono piwo, obliczona według wzoru:

$$P = \frac{100 (u + 2.0665 A)}{100 + 1.0665 A}$$

6. Pozorny i rzeczywisty stopień odfermentowania:

III. Wniosek końcowy.

Z powyższego badania oraz z ogólnej jakości piwa wynika, że piwo, z którego pobrano nadesłaną próbkę, wytworzono z brzezki piwnej (brzezki zarodowej), której zawartość wyciągu wynosiła

(Data.)

(Pieczęć.)

(Podpis.)

3. Stacya doświadczalna w Wiesbaden (upoważnienie do podpisywania mają prof. Dr. H. Fresenius, prof. Dr. T. W. Fresenius, Dr. fil. R. Fresenius);

4. Stacya naukowa dla browarnictwa w Monachium (upoważnienie do podpisywania mają prof. Dr. Lintner, zastępca prof. Dr. Brand);

5. Zakład doświadczalny dla browarnictwa w Norymberdze (uczelnik prof. Dr. Stockmeier, zastępca Dr. H. Wolfs);

6. Stacya doświadczalna browarniczo-techniczna w Weihenstephan (upoważniony do podpisywania Dr. Hans Vogel).

Urzędy celne wchodowe winny badać świadectwa i certyfikaty rozbioru pod względem zewnętrznej prawidłowości wygotowania i pod względem przynależności do odnośnej przesyłki piwa.

Jeżeli nie okaże się przytem żadna wątpliwość, wówczas należy postąpić pod względem wymiaru podatku od piwa w sposób, przepisany pod a) względnie pod b).

Urzędem celnym, które ekspedycją takie przesyłki piwa przy dowozie, przysługujące prawo pobierania od czasu do czasu próbek, jednak bez zatrzymywania przesyłki.

Próbki takie należy zaopatrzyć oznaką tożsamości, przepisaną w al. 11., uw. 2. do Nr. 107., i przesać pod pieczęcią urzędową i pieczęcią strony do jednego z biur doświadczalnych c. k. technicznej kontroli skarbowej (Wiedeń, Grac, Praga, Pilzno) celem zbadania zawartości wyciągu brzezki zarodowej.

Badanie tych próbek piwa ma być przeprowadzone według instrukcji, zawartej w załączniku A do liczby 3., dodatku A, do § 12. przepisu wykonawczego o podatku od piwa.

Gdyby badanie to stwierdziło zawartość wyciągu brzezki zarodowej, wyższą od 14. stopni cukromierza względnie wyższą od zawartości, podanej w certyfikacie rozbioru, dostarczonym przez stronę, i gdyby różnica ta wynosiła 0.3 stopnia cukromierza lub więcej, wówczas należy w każdym poszczególnym wypadku donieść o tem wprost c. k. Ministerstwu skarbu.

Z przesyłkami piwa, co do których przy badaniu świadectwa lub certyfikatu rozbioru okażą się usterki, tudzież z przesyłkami, nadchodzącymi bez świadectwa lub certyfikatu rozbioru, należy pod względem zawartości brzezki zarodowej, którą ma się przyjąć za podstawę wymiaru podatku od piwa, postąpić według uw. 2., al. 7.

Uwagi do Nru 324. należy wykreślić i zastąpić następującą osnową:

Pod pojęcie płótna introligatorskiego podpadają tkaniny bawełniane i lniane, które wskutek przyrządzenia (apretury) materiałami lepкими posiadają gęstość i wytrzymałość, umożliwiającą obciąganie nimi okładek książek, i które okazują się nieprzydatne do innego użytku, zwłaszcza jako materiały na odzież i podszycie.

Od innych tkanin o silnem przyprawieniu (apreturze), zwłaszcza od materiałóv na fartuchy i podszewki różni się płótno introligatorskie swą twardością i sztywnością przy dotknięciu, oraz tym przymiotem, iż klej lub lep, znajdujący się po stronie lepkiej, nie przebija się na stronę zewnętrzną. Płótno introligatorskie ma zawsze 95 do 100 cm szerokości i jest zapakowane w zwoje, podczas gdy materye na fartuchy i podszewki przychodzą w różnych szerokościach i bywają wprowadzane w handel w sztukach jako towar metryczny albo bez wkładki albo z wkładką z deszczulek. W razie wątpliwości należy zasięgnąć zdania rzeczoznawców.

W ustępie 1., uwagi 3. do Nru 351. należy po słowach: „aby zapobiec wypadaniu wkładek;“ wstawić słowa: „forniry, pomalowane w deseń lub przez patron;“.

Ustę 2., uwagi 2., do Nru 506. należy wykreślić, a na to miejsce wstawić:

Klisze z przedstawieniami obrazkowymi, to jest odbicia, odciski gipsowe, przeznaczone także do użytku w drukarstwie, z metali nieszlachetnych należy odciec jako towary metalowe stosownie do ich obrobienia.

W ustępie 4., uwagi 2. do Nru 649, należy w wierszu trzecim zamiast słów „płótnie bawelnianem“ wstawić słowo „płótnie“.

W wierszu przedostatnim ustępu 3., uwagi do Nru 650. należy po słowach „z metalu do odlewania czcionek“ wstawić słowa: „lub z innych metali nieszlachetnych“.

W wierszu ostatnim tego przepisu należy wykreślić słowa: „ocięc według Nru 514.“ a natomiast zamieścić następującą osnowę: „ocięc jako towary metalowe stosownie do ich obrobienia“.

W wierszu 4., ustępu 4., uwagi do Nru 650. należy wykreślić słowo „natomiast“.

W spisie przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałóv pomocniczych i wytworóv, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622., wydanym rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84, należy wstawić artykuł „Kwas salicylowy, techniczny (nie biały)“ z przeciętną wartością handlową w kwocie 180 K za 100 kg netto i wymiarem cła w kwocie 27 K za 100 kg netto w obrocie autonomicznym względnie traktatowym.

Rozporządzenie niniejsze nabywa zaraz mocy obowiązującej.

Biliński wtr.

Bráf wtr.

Weiskirchner wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 2. kwietnia 1909.

Treść: (№ 51 i 52.) 51. Obwieszczenie, dotyczące dopuszczenia wodomierza typu XLVI. do urzędowego uwierzytelniania. — 52. Rozporządzenie, dotyczące zastosowania ogólnych stóp celnych obowiązującej taryfy celnej do przedmiotów pochodzących z Serbii.

51.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 8. marca 1909, dotyczące dopuszczenia wodomierza typu XLVI. do urzędowego uwierzytelniania.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, tudzież w wykonaniu przepisów o urzędowym badaniu i uwierzytelnianiu przyrządów do pomiaru zużycia wody, ogłoszonych rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 146, dopuściła c. k. główna Komisya miar i wag opisany poniżej wodomierz typu XLVI. do urzędowego uwierzytelniania.

Ritt wlr.

O p i s

(z ryciną)

wodomierza typu XLVI.

Wodomierze tego typu (porów. następującą figurę) różnią się od wodomierzy typu XLII. — wirowników suchych — (porów. Dz. u. p. Nr. 100 z roku 1906) tem, iż także liczydło Z otoczone jest wodą i że ruch koła skrzydlatego F przenoszony bywa przez walec W_1 wprost na liczydło.

W rycinach typów XLII i XLVI. oznaczono odpowiadające sobie części składowe tymi samymi literami.

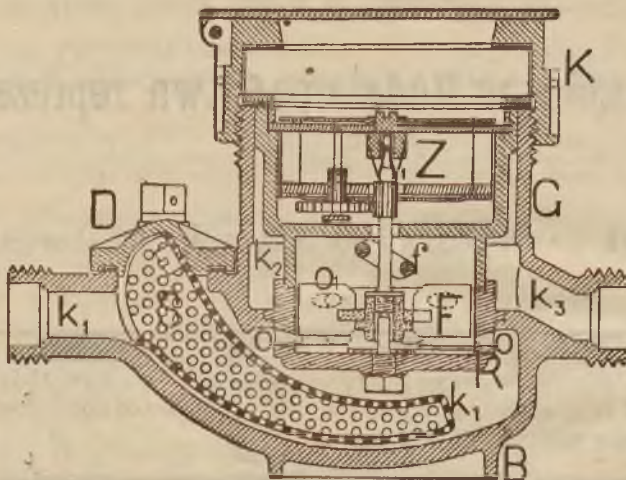
Wiedeń, dnia 28. grudnia 1908.

C. k. główna Komisya miar i wag:

Lang wlr.

Wodomierz typu XLVI.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Siemens i Halske, spółka akcyjna w Wiedniu.)

52.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 1. kwietnia 1909,

dotyczące zastosowania ogólnych stóp celnych obowiązującej taryfy celnej do przedmiotów pochodzących z Serbii.

W porozumieniu z królewsko-węgierskim Rządem rozporządza się, iż aż do odmiennego zarzą-

dzenia należy ekspedyować przedmioty, pochodzące z Serbii, według ogólnych stóp celnych obowiązującej taryfy celnej.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wlr.

Bráf wlr.

Weiskirchner wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. października 1909.

Treść: (159—163.) 159. Obwieszczenie, dotyczące postępowania celnego z kołami do jazdy i samochodami, które bywają wprowadzane względnie wyprowadzane przez granicę w obrocie podróźnych. — 160. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia kilku przemysłowych zakładów naukowych galicyjskich, których świadectwa, stwierdzające ukończenie ze skutkiem takiego zakładu, zastępują całkiem lub częściowo dowód należytego ukończenia nauki, względnie dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. — 161. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia władz celnych w Wys, Budwa, Spica i Tivat do wywozowego ekspedycjonowania piwa. — 162. Obwieszczenie, dotyczące przystąpienia Serbii do brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, odnoszącego się do układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej. — 163. Obwieszczenie, dotyczące wydania zmienionych znaczków stemplowych.

159.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1909,

dotyczące postępowania celnego z kołami do jazdy i samochodami, które bywają wprowadzane względnie wyprowadzane przez granicę w obrocie podróźnych.

I.

Postanowienia co do zagranicznych kół do jazdy i samochodów, wprowadzanych przez granicę w obrocie podróźnych.

1. Koła do jazdy i samochody (Nr. 550. względnie 553. taryfy celnej), wprowadzane przez podróźnych na obszar celny z zagranicy przy sposobności czasowych podróży, uwolnione będą od cła dowozowego pod warunkiem, iż zostaną napowrót wywiezione.

Maszyny powyższego rodzaju, które w obrocie podróźnych wysłano naprzód lub które idą za podróźnymi i które w chwili przekroczenia granicy nie służą do przewozu osób, nie są wykluczone od tego uwolnienia celnego.

2. W celu zabezpieczenia, iż ustanowiony w punkcie 1. warunek powrotnego wywiezienia będzie dopełniony, należy przy dowozie poddać wprowadzone maszyny celnemu postępowaniu zapiskowemu.

3. Do przedsięwzięcia postępowania zapiskowego co do kół do jazdy i samochodów, wprowadzanych na obszar celny w obrocie podróźnych, upoważnione są wszystkie urzędy celne, zarówno graniczne jak i w głębi kraju położone.

4. W celu przeprowadzenia postępowania zapiskowego co do maszyn takich potrzeba w ogólności jedynie ustnej deklaracji.

5. Prócz samych maszyn można poddać postępowaniu zapiskowemu także wiezione na maszynach zapasowe części składowe.

Od benzyny, wiezionej na samochodach w zbiornikach przy motorach, nie będzie się pobierało cła; natomiast podlega ocleniu zapas benzyny, wieziony w osobnych naczyniach.

6. Zabezpieczenie cła od maszyn, ekspedycjonowanych w postępowaniu zapiskowym, należy składać w jeden ze sposobów, dopuszczonych w myśl ordynacji celnej pod względem zabezpieczenia cła w postępowaniu za kartą przewodnią.

Od składania zabezpieczenia cła uwolnieni są jedynie wykazujący się ważną kartą legitymacyjną członkowie tych stowarzyszeń sportowych, którym Ministerstwo skarbu przyznało ulgę tę dla ich członków (p. 10. niniejszego obwieszczenia) lub przyzna ją w przyszłości.

7. Tożsamość wprowadzonych maszyn ustalona będzie przez stwierdzenie znajdujących się na nich oznaczeń i numerów, przy samochodach w szczególności także numeru motoru, tudzież przez założenie plomb ołowianych. Jeżeli tożsamość zapaso-

wych części składowych samochodu da się ustalić na podstawie zewnętrznych znamion (wyciśniętych marek, numerów itd.), można zaniechać materialnego oznaczenia tożsamości tych przedmiotów.

8. Do powrotnego wywiezienia mogą wyznaczyć urzędy celne termin aż do jednego roku z wyjątkiem przypadków, o których mowa w punkcie 10.

Krajowe władze skarbowe mogą w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, przedłużyć termin ten na podstawie umotywowanej prośby na dalszy rok.

Do zezwalania na takie przedłużenie terminu właściwą jest nie tylko krajowa władza skarbowa, przełożona nad urzędem celnym, załatwiający ekspedycję dowozową, lecz także krajowa władza skarbowa, w której okręgu administracyjnym podróżny w danej chwili przebywa.

9. Na podstawie przeprowadzonego postępowania wystawia się poświadczenie zapiskowe, które prócz dat książkowych urzędu celnego winno obejmować także imię i nazwisko podróżnego, rodzaj i znamiona tożsamości maszyny, sposób zabezpieczenia cła oraz termin powrotnego wywiezienia.

10. Stowarzyszeniom kolarzy i klubom automobilowym można udzielić dla członków, którzy mieszkają za granicą i wstępują na obszar celny przy czasowych podróżach, odwołań każdej chwili zezwolenia na korzystanie z obrotu zapiskowego przez linię celną bez składania cła. Przyznanie ułatwienia tego zależy w ogólności od warunku, aby jedna z osób, zamieszkałych w kraju, godnych zaufania i pewnych zobowiązała się na podstawie dokumentu poręki według dołączonego formularza A do zapłacenia przypadającej w myśl ustawy należytości celnej za te maszyny, wprowadzone przez członków odnośnego stowarzyszenia w postępowaniu zapiskowym, które w ciągu terminu zapiskowego nie będą zgodnie z ordynacją celną napowrót wywiezione.

W odnośnych podaniach, które stowarzyszenia sportowe mają wnieść do Ministerstwa skarbu, należy wymienić te c. k. władze celne, które przy przekraczaniu granicy przez członków stowarzyszenia będą powołane do urzędowania.

Członkowie odnośnych stowarzyszeń winni przy tych przejazdach przez linię celną, przy których chcą skorzystać z uwolnienia od obowiązku składania zabezpieczenia celnego, wylegitymować się w odnośnym wchodowym urzędzie celnym przez przedłożenie karty członkostwa.

Karta ta winna podawać:

- a) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres członka,
- b) rodzaj maszyny, jej znak i numer, przy samochodach także numer motoru, tudzież wymienienie wagi samochodu,

c) podpis przewodniczącego stowarzyszenia z odciśnięciem pieczęci stowarzyszenia.

d) oznaczenie czasu ważności karty.

Na podstawie takiej karty członkostwa, którą urząd celny, przedsiębiorcy ekspedycję wchodową, znajdzie w porządku, wystawi się dla członków odnośnego stowarzyszenia poświadczenie zapiskowe, w którym zaznaczy się prócz szczegółów, podanych w punkcie 9., nadto nazwę odnośnego stowarzyszenia sportowego, numer legitymacji, wystawionej przez stowarzyszenie, tudzież imię i nazwisko ręcyciela.

W obrocie zapiskowym, wolnym od składania cła, z którego korzystają członkowie stowarzyszeń sportowych, winien ekspedycję urząd celny wyznaczyć do powrotnego wywiezienia maszyn, wprowadzonych na zasadzie postępowania zapiskowego, termin najwyżej dwumiesięczny, który w żadnym razie nie może być dłuższy od czasu ważności karty członkostwa.

Na żądanie mogą krajowe władze skarbowe przedłużyć termin wyznaczony przez urząd celny do powrotnego wywiezienia, na dalsze dwa miesiące jednak nie poza okres, przez który karta członkostwa pozostaje w mocy.

Ministerstwo skarbu może dozwolnić stowarzyszeniom sportowym, korzystającym z obrotu zapiskowego, wolnego od składania cła, na ich prośbę wystawiania tak zwanych tryptyków według dołączonego wzoru B.

Tryptyki te, które należy wypełniać według wskazówki, umieszczonej na formularzu, służyć mają z jednej strony zamiast karty członkostwa za legitymację dla kolarza lub automobilisty, a z drugiej strony zamiast urzędowych poświadczeń zapiskowych za podstawę do ekspedycji celnej.

Tryptyki, na których znajdują się poprawki lub skrobania, albo przy których wpisy, uskuteczniane przez strony na poszczególnych kartkach, nie zgadzają się z sobą, będą przez urząd celny odrzucone. Postępowanie urzędów celnych z tryptykami stosuje się do umieszczonych na nich wskazówek.

11. Koła do jazdy i samochody, wprowadzone w postępowaniu zapiskowym, można wyprowadzać powrotnie przez dowolny urząd celny.

12. W ciągu terminu, wyznaczonego do powrotnego wywozu, może podróżny także kilkakrotnie przekraczać granicę. Dopóki nie nastąpi ostateczne wywiezienie maszyny z powrotem, należy pozostawić znaki tożsamości na maszynie i na częściach do niej należących. Urząd celny winien potwierdzać każdorazowe wyprowadzenie względnie ponowne wprowadzenie maszyny na odwrotnej stronie poświadczenia zapiskowego, względnie drugiej kartki tryptyku.

13. Przy ostatecznym powrotnym wyprowadzeniu maszyny winien urząd celny po stwierdzeniu

tożsamości umieścić na poświadczeniu zapiskowem a względnie na tryptyku potwierdzenie wywozu i zwrócić zabezpieczenie cła, jeżeli je złożono w gotówce, za pokwitowaniem na poświadczeniu zapiskowem.

Również należy zwrócić stronie dającą się oddzielić część poświadczenia zapiskowego po umieszczeniu na niej potwierdzenia wywozu, względnie główną kartkę tryptyku, zaopatrzoną takim potwierdzeniem.

14. Natychmiastowego zwrotu zabezpieczeń cła, złożonych w gotówce przy wprowadzaniu kół do jazdy i samochodów, może strona żądać w ogólności jedynie w razie wywozu maszyn przez urząd celny główny lub urząd celny poboczny I. klasy. W razie wyprowadzania maszyn przez urzędy celne niższej kategorii ma zwrot taki miejsce jedynie w miarę gotówki, którą urząd rozporządza.

15. Jeżeli graniczny urząd celny, powołany do ekspedycji wywozowej, nie rozporządza gotówką, wystarczającą do zwrotu zabezpieczenia celnego, i jeżeli strona nie chce zgodzić się na to, by uskutecznić ostateczny wywóz powrotny przez inny urząd celny, wówczas należy po ściągnięciu pokwitowanego poświadczenia zapiskowego zamieścić na oddzielić się mającem potwierdzeniu oddania poświadczenia tego uwagę, iż kwota zabezpieczenia przesłana będzie dodatkowo po odciążeniu kosztów przesyłki pod adresem, wskazanym przez stronę.

II.

Postanowienia co do krajowych lub nacyonalizowanych kół do jazdy i samochodów, wyprowadzanych za granicę w obrocie podróźnych.

16. Podróżni, którzy przy czasowych podróźach z obszaru celnego za granicę wiodą z sobą koła do jazdy lub samochody, mogą zapewnić sobie prawo do wolnego od cła powrotnego wprowadzenia tych maszyn przez wystarcanie się o poświadczenie legitymacyjne.

17. Wystawienie poświadczenia legitymacyjnego, które następuje na podstawie ustnej deklaracji, można uzyskać od każdej władzy celnej i to zarówno granicznej jak i położonej wewnątrz kraju.

Istotne wyprowadzenie maszyny potwierdza się na poświadczeniu legitymacyjnem; jeżeli poświadczenie legitymacyjne na koło do jazdy lub sanochód uzyskano od urzędu celnego wewnątrz kraju, należy w powyższym celu dostawić maszynę do granicznego urzędu celnego.

18. Przy przedsięwzięciu ekspedycji na podstawie poświadczenia legitymacyjnego mają ana-

logiczne zastosowanie zarządzenia, wydane w punktach 5. i 7. pod względem postępowania zapiskowego z zagranicznymi kołami do jazdy i samochodami, wprowadzanymi w obrocie podróźnych.

19. Termin do wolnego od cła powrotnego wprowadzenia maszyn należy oznaczyć na poświadczeniu legitymacyjnem najwyżej na przeciąg jednego roku.

Krajowe władze skarbowe mają prawo przedłużenia terminu tego w razie istnienia okoliczności, zasługujących na uwzględnienie, na przeciąg dalszego roku.

20. Do wprowadczego ekspedycyowania kół do jazdy i samochodów, wprowadzonych napowrót do obszaru celnego przy zachowaniu postępowania na zasadzie poświadczenia legitymacyjnego, upoważnione są wszystkie władze celne.

21. W ciągu terminu, wyznaczonego do powrotnego wprowadzenia, może strona przekroczyć granicę także kilkakrotnie. Pod względem formalności, których należy przytem przestrzegać, mają mieć analogiczne zastosowanie postanowienia punktu 12.

III.

Ulgi w obrocie granicznym.

22. Graniczne urzędy celne mają prawo pozwalania zagranicznym cyklistom i automobilistom, którzy są osobami znanymi w urzędzie, zasługującymi na zaufanie i pewnymi, na wprowadzanie i wyprowadzanie przez linię celną należących do nich kół do jazdy i samochodów w bezpośrednim obrocie granicznym przy krótkich jazdach na tej samej drodze celnej z pominięciem ekspedycji zapiskowej i bez żądania zabezpieczenia cła.

Także co do krajowych cyklistów i automobilistów, którzy znani są granicznemu urzędowi celnemu jako osoby pewne i zasługujące na zaufanie, można w bezpośrednim obrocie granicznym przy krótkich jazdach, przedsięwziętych kołami do jazdy względnie samochodami, pominąć pod względem wolnego od cła powrotnego wprowadzenia maszyn na tej samej drodze warunek przeprowadzania postępowania na zasadzie poświadczenia legitymacyjnego oraz oznaczania maszyn plombą tożsamości.

23. Dalej idących ulg granicznych, zwłaszcza zezwolenia na przekraczanie granicy drogami bocznymi przy użyciu kół do jazdy lub samochodów, może udzielać tylko Ministerstwo skarbu.

Ulgi tego rodzaju, istniejące już obecnie, pozostają i nadal w mocy.

Dokument poręczenia.

.....
 zezwolono reskryptem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia
 z zastrzeżeniem dowolnego odwołania za poręczeniem

..... na wolny od składania cła przewóz
 kół do jazdy członków klubu
 samochodów wraz z częściami zapasowymi, używanych przez

Wskutek tego zobowiązuje się podpisan
 wyraźnie na przeciąg lat , tudzież na przeciąg dalszych
 lat kalendarzowych, na które przy przedłużeniu powyższego obrotu dopuszczonoby jego (jej) poręczenia,
 jako ręcyciel (ręcycielka) i wypłata (wypłaczyni) w myśl § 1357 k. c., do natychmiastowego zapła-
 cenia w odnośnych c. k. austr. Urzędach celnych, na ich wezwanie, należności celnych wchodowych
 wraz z należnościami pobocznymi, oraz ewentualnych procentów, wyznaczonych każdorazowo przez
 c. k. Ministerstwo skarbu w drodze rozporządzenia, i pięcioprocentowych odsetek zwłoki za wszystkie

kola do jazdy
 samochody wraz z ekspedyowanymi równocześnie zapasowymi częściami składowymi
 które wprowadzono na obszar celny, i których posiadacze wylegitymowali się jako członkowie
, o ile nie wykazano
 w sposób przepisany ordynacją celną powrotnego wywiezienia tych przedmiotów w ciągu wyznaczonego
 terminu.

Podpisan
 zrzeka się prawa zaprzeczenia faktu legitymacji w charakterze członka wspomnianego wyżej
 lub autentyczności legitymacji
 i nie może podnosić żadnych zarzutów ani przeciw stwierdzonemu przez c. k. austr. Urzędy celne faktowi
 tego wylegitymowania się ani przeciw autentyczności legitymacji.

Dla wszystkich sporów, wynikających z tego objęcia poręki, które w myśl ustawy nie należą przed
 pewien wyłączny sąd szczególny, są w pierwszej instancji wyłącznie właściwymi rzeczowo kompetentne
 sądy w siedzibie c. k. Prokuratury skarbu w Wiedniu.

W dowód tego umieszczono poniżej uwierzytelniony podpis.

....., dnia

(Ma pozostać u posiadacza maszyny.)

Nazwa klubu. Nr. . . . tryptyku.
(Wypełniona przez klub lub (Wypełniony przez klub.)
wyciśnięta pieczętąką.)

Legitymacya

w celu wolnego od składania cła postępowania zapiskowego

z kołem do jazdy dla $\frac{\text{panów}}{\text{pań}}$
marka, Nr.
z samochodem (kołem motorowem)
o wadze brutto
Marka (firma, numer) maszyny
Numer motoru
Zapasowe części składowe, wiezione na maszynie
.
Imię, nazwisko } posia- {
Miejsce zamieszkania } dacza {
Adres }
Zabezpieczenie cła, dane przez
.

(Wypełni klub.)

Podpis posiadacza.

Podpis przewodniczącego klubu.

Potwierdzenie wprowadzenia ze strony urzędu wprowadczego.

Opisaną wyżej maszynę wprowadzono dzisiaj do obszaru celnego.

Termin powrotnego wywozu do

L. S., dnia 19

Podpis.

Potwierdzenie wywozu ze strony urzędu wywozowego.

Opisaną wyżej maszynę wyprowadzono ostatecznie z obszaru celnego.

L. S., dnia 19

Podpis.

(Polnisch.)

(Ma być odłączone przez urząd wywozowy.)

Nazwa klubu. Nr. . . . tryptyku.
(Wypełniona przez klub lub (Wypełniony przez klub.)
wyciśnięta pieczętąką.)

Poświadczenie zapiskowe Nr. . . .

(Duplikat)

co do koła do jazdy dla $\frac{\text{panów}}{\text{pań}}$
marka, Nr.
co do samochodu (koła motorowego)
o wadze brutto
Marka (firma, numer) maszyny
Numer motoru
Zapasowe części składowe, wiezione na maszynie
.
Imię, nazwisko } posia- {
Miejsce zamieszkania } dacza {
Adres }
Zabezpieczenie cła, dane przez
.

(Wypełni klub.)

Termin powrotnego wywozu do 19

Plomby ołowiane założono sztuk

L. S., dnia 19

Podpis.

Potwierdzenie wywozu ze strony urzędu wywozowego.

Opisaną wyżej maszynę wyprowadzono ostatecznie z obszaru celnego.

L. S., dnia 19

Podpis.

(Ma być odłączone przez urząd wprowadczy.)

Nazwa klubu. Nr. . . . tryptyku.
(Wypełniona przez klub lub (Wypełniony przez klub.)
wyciśnięta pieczętąką.)

Poświadczenie zapiskowe Nr. . . .

(Unikat)

co do koła do jazdy dla $\frac{\text{panów}}{\text{pań}}$
marka, Nr.
co do samochodu (koła motorowego)
o wadze brutto
Marka (firma, numer) maszyny
Numer motoru
Zapasowe części składowe, wiezione na maszynie
.
Imię, nazwisko } posia- {
Miejsce zamieszkania } dacza {
Adres }
Zabezpieczenie cła, dane przez
.

(Wypełni klub.)

Termin powrotnego wywozu do 19

Plomby ołowiane założono, sztuk

L. S., dnia 19

Podpis.

Uwaga:

W razie, jeżeli daty na trzech kartkach tryptyku nie zgadniają się z sobą, nie można przeprowadzić co do maszyny postępowania zapiskowego bez składania cła.

Miejsce na potwierdzenie

wywozu	ponownego wprowadzenia
<p>L. S.</p> <p>. dnia . . . 19 .</p> <p>Podpis.</p>	<p>L. S.</p> <p>. , dnia . . . 19 .</p> <p>Podpis.</p>
<p>L. S.</p> <p>. , dnia . . . 19 .</p> <p>Podpis.</p>	<p>L. S.</p> <p>. , dnia . . . 19 .</p> <p>Podpis.</p>
<p>L. S.</p> <p>. , dnia . . . 19 .</p> <p>Podpis.</p>	<p>L. S.</p> <p>. , dnia . . . 19 .</p> <p>Podpis.</p>

160.**Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 12. października 1909,**

dotyczące oznaczenia kilku przemysłowych zakładów naukowych galicyjskich, których świadectwa, stwierdzające ukończenie ze skutkiem takiego zakładu, zastępują całkiem lub częściowo dowód należytego ukończenia nauki, względnie dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym.

Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, zarządza się w uzupełnieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193, stosuje się tak samo jak do zakładów naukowych, wymienionych pod punktem II. ustępu 2. w § 1., tego rozporządzenia, także do następujących niepaństwowych przemysłowych zakładów naukowych w Galicji:

Do wzorowego warsztatu dla nauki kołodziejstwa w Grybowie,

do krajowego warsztatu dla nauki kołodziejstwa w Grzymałowie,

do krajowej szkoły zawodowej kołodziejskiej w Kamionce strumiłowej,

do krajowej szkoły zawodowej kołodziejskiej w Tłumaczu,

do krajowej szkoły zawodowej dla szewców w Kołomyi,

do krajowego warsztatu naukowego dla szewców w Witkowie,

do krajowej szkoły rękodzielniczej w zakładzie dla sierot hrabiego Skarbka w Drohowyżu.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Ritt wlr.

Weiskirchner wlr.

161.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. października 1909,**

dotyczące upoważnienia władz celnych w Wys, Budwa, Spica i Tivat do wywozowego ekspedowania piwa.

W uzupełnieniu spisu władz celnych, wydanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 2. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 116, oznajmia się, iż urzędy celne poboczne w Wys, Budwa i Spica, tudzież ekspozytura celna w Tivat otrzymują upoważnienie do wywozowego ekspedowania piwa za zwrotem podatku.

Biliński wlr.

162.**Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 15. października 1909,**

dotyczące przystąpienia Serbii do brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, odnoszącego się do układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej.

W uzupełnieniu obwieszczenia z dnia 20. maja 1909, Dz. u. p. Nr. 134, dotyczącego państw, należących do Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej, ogłasza się:

Według zawiadomienia c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych doniosła Serbia Szwajcarskiej Radzie Związkowej o swem przystąpieniu do brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, odnoszącego się do międzynarodowego układu unijnego z dnia 20. marca 1883 dla ochrony własności przemysłowej (Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, pod IV).

Według uwiadomienia Szwajcarskiej Rady Związkowej uzyskało przystąpienie to skuteczność prawną z dniem 10. października 1909.

Ritt wlr.

163.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. października 1909,**

dotyczące wydania zmienionych znaczków stemplowych.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1910 będą odane do sprzedaży zmienione znaczki stemplowe.

Różnią się one od znaczków stemplowych, sprzedawanych obecnie a opisanych w rozporządzeniu z dnia 9. października 1897, Dz. u. p. Nr. 244, barwą oraz tem, iż w dolnej części znaczków, przeznaczonej do przepisania, umieszczona jest liczba roku nowej emisji (1910); format znaczków uległ o tyle zmianie, iż znaczki nowej emisji wykonane są zarówno w kategoriach koronowych jak i halersowych w tej samej wielkości; jako wizerunek znaczka zastosowano przy wszystkich kategoriach nowych znaczków rysunek znaczków halersowych emisji z roku 1898.

Wszystkie kategorie znaczków wykonane są drukiem dwubarwnym, a to wszystkie znaczki halersowe barwą niebieską na tle żółto-brunatnem, zaś wszystkie znaczki koronowe barwą czerwoną na tle zielonawem. Wysokość znaczków wynosi wraz z ząbkowanym barwnym brzegiem 36 mm a szerokość 27 mm.

Znaczki stemplowe wydane będą w 27 kategoriach wartości (16 kategorii halersowych i 11 kategorii koronowych), a mianowicie po 1, 2, 4, 10, 14, 20, 24, 25, 26, 30, 38, 40, 50, 64, 72 i 88 halersy, tudzież po 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 20 i 50 koron.

Znaczki stemplowe emisji 1898, znajdujące się obecnie w obiegu, wycofane będą całkowicie ze sprzedaży z dniem 31. marca 1910.

Użycie znaczków stemplowych, wycofanych z obiegu, po tym terminie należy zatem uważać za równoznaczne z niedopełnieniem ustawowej powin-

ności stemplowej; wskutek tego pociąga ono za sobą szkodliwe następstwa, przewidziane w ustawach należytościowych.

Znaczki stemplowe, wycofane z obiegu, których nie zużytkowano, wymieniane będą bezpłatnie na nowe znaczki stemplowe, przy przestrzeganiu postanowień i przepisów ustawowych, w czasie od dnia 1. marca do 31. maja 1910 włącznie w urzędach składu i sprzedaży stempli. Dotyczące podania stron są wolne od stempla.

Sprzedawcy znaczków stemplowych winni wymienić swe zapasy stempli, wychodzących z obiegu, które przekraczają zapotrzebowanie w miesiącach styczniu, lutym i marcu 1910, na nowe znaczki przed dniem 1. kwietnia 1910.

Po dniu 31. maja 1910 nie wymienia się znaczków stemplowych, wycofanych ze sprzedaży, ani nie przyznaje się za nie wynagrodzenia.

Księgi przemysłowe i handlowe, tudzież blankiety wekslowe, rachunki itd., na których użyto znaczków stemplowych poprzednich emisji, przestemplowanych urzędownie w sposób prawidłowy przed dniem 1. kwietnia 1910, mogą być używane bez zarzutu także po tym terminie.

Co do znaczków stemplowych dla opłaty podatku od obrotu papierów wartościowych, tudzież co do innych stemplowych znaczków wartościowych nie zachodzi na razie żadna zmiana.

Biliński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. października 1909.

Treść: (№ 164—167.) 164. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia znizony h należytości przesyłkowych dla przesyłek pocztowych, drukowanych drukiem dla ślepych. — 165. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia nowych okręgów szacunkowych celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla obszarów nowo utworzonych starostw powiatowych w Beruniu i Wsetinie, oraz spowodowanej tem zmiany liczby członków komisji szacunkowych dla powiatów politycznych Litowel i Międzyrzecze Wołoskie. — 166. Rozporządzenie, dotyczące zmiany dotychczasowego postępowania przy dewinkulowaniu państwowych zapisów dłużnych kolejowych oraz kolejowych obligacyi pierwszeństwa, przejętych przez państwo do spłacenia z własnych funduszów. — 167. Rozporządzenie, dotyczące wolnego od opłaty wystawiania obligacyi jednolitego długu państwowego oraz długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

164.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 13. października 1909,

dotyczące ustanowienia znizonych należytości przesyłkowych dla przesyłek pocztowych, drukowanych drukiem dla ślepych.

Przesyłki książek i wiadomości, drukowanych dla użytku ślepych wyłącznie namacalnem pismem punktowem, dopuści się do przewozu pocztowego w otwartem opakowaniu według warunków przesyłkowych, obowiązujących co do przesyłanych druków i to aż do wagi 3 kg. Przytem jest obojętne, czy rozchodzi się o powielenia, czy o pojedyncze wygotowania, które nie mają cechy powszechności. Adres musi być podany w literach zwyczajnych. Przesyłki takie można nadawać, uiszczając za nie pełną opłatę pocztową lub tylko jej część.

Przy opłatnem nadaniu wynosi opłata pocztowa za przesyłkę

wagi do 50 g	3 h
„ ponad 50 g do 100 g	5 „
„ „ 100 „ „ 1000 „	10 „
„ „ 1000 „ „ 2000 „	20 „
„ „ 2000 „ „ 3000 „	30 „

Za przesyłki tego rodzaju, opłacone niedostatecznie, ściągnie się podwójną wysokość brakującej części opłaty pocztowej.

Przesyłki muszą być zaopatrzone po stronie adresowej wyraźną uwagą „Druk dla ślepych“ i nadawane, o ile rozchodzi się o przesyłki wagi powyżej 100 g, w biurze urzędu pocztowego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. listopada 1909.

Weiskirchner wlr.

165.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. października 1909,

dotyczące utworzenia nowych okręgów szacunkowych celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla obszarów nowo utworzonych starostw powiatowych w Beruniu i w Wsetinie, oraz spowodowanej tem zmiany liczby członków komisji szacunkowych dla powiatów politycznych Litowel i Międzyrzecze Wołoskie.

Dla obszarów nowo utworzonych starostw powiatowych w Beruniu i Wsetinie (obwieszczenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 128) ustanawia się na zasadzie §§ 177. i 179. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od dnia 1. stycznia 1910. celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego komisye szacunkowe, z których każda składa się z 6 członków.

Z tą samą chwilą ogranicza się liczbę członków komisji szacunkowych dla powiatów politycznych Litowel i Międzyrzecze Wołoskie z 12 na 6.

W ślad za tem należy uzupełnić względnie sprostować spis okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, w sposób następujący:

(Strona 1352., względnie 1353. części XCII. Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1 Numer okręgu	2 Okrąg szacunkowy	3 Komisya		5 Siedziba komisji	6 Liczba członków komisji
		4 miejscowa	4 powiatowa		
13a	Powiat polityczny Berun	.	1	Starostwo Berun	6
25	Powiat polityczny Litowel	.	1	Starostwo Litowel	6
43	Powiat polityczny Międzyrzecze Wołoskie	.	1	Starostwo Międzyrzecze Wołoskie	6
44a	Powiat polityczny Wsetin	.	1	Starostwo Wsetin	6

Biliński wtr. *

166.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. października 1909,

dotyczące zmiany dotychczasowego postępowania przy dewinkulowaniu państwowych zapisów dłużnych kolejowych oraz kolejowych obligacji pierwszeństwa, przejętych przez państwo do spłacenia z własnych funduszków.

Dewinkulowanie nie przypadających jeszcze do spłacenia państwowych zapisów dłużnych kolejowych oraz kolejowych obligacji pierwszeństwa, przejętych przez państwo do spłacenia z własnych funduszków, uskuteczniąć będzie w przyszłości Kasa długu państwa przez wykreślenie klauzuli, obejmującej winkulację, i równoczesne wyciśnięcie na głównych arkuszach obligacji klauzuli „dewinkulowano“ z dołożeniem daty oraz urzędowego podpisu kasy długu państwa, składającego się z umieszczonego pod słowami „Za c. k. Kasę długu państwa“ podpisu obu naczelných urzędników tej kasy tudzież

z pieczęci urzędowej; wspomniana kasa wyda następnie osobom uprawnionym do poboru dewinkulowane obligacye z dołączeniem przynależnych arkuszy kuponowych. Ta czynność urzędowa odbywa się bez poboru należności.

W miarę istniejącego zapasu blankietów można jednak zamiast papierów wartościowych, zaopatrzonych klauzulą dewinkulacji, otrzymać odpowiednie nowe walory, oznaczone tymi samymi seryami i numerami, za zwrotem pełnych należności taryfowych z tytułu potrzebnego przedrukowania obligacji (arkuszy okładkowych).

Wskutek powyższych postanowień uchylone zostają wszystkie sprzeczne z nimi przepisy, a także ustępy 6. i 8., § 21. obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 276, dotyczącego papierów wartościowych ogólnego długu państwowego i długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przeznaczonych na wojskowe kaucye małżeńskie, doznają z tego powodu analogicznej zmiany.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wtr.

167.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. października 1909,**

dotyczące wolnego od opłaty wystawiania obligacji jednolitego długu państwowego oraz długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Za przepisanie obligacji jednolitego długu państwowego oraz długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, które opiewają na okaziciela, na obligacje, opiewające na oznaczone nazwiska, za przepisanie obligacji takich, które opiewają na oznaczone nazwiska, na obligacje, opiewające na okaziciela lub na inne oznaczone nazwiska, za złączenie lub rozdzielenie obligacji, opiewających na oznaczone nazwiska, dalej za wymianę takich tytułów dłużnych wyższej kategorii wartości, opiewających na okaziciela, na równorzędne tytuły dłużne niższej kategorii war-

tości lub odwrotnie nie będzie się w przyszłości pobierać należności blankietowej.

Skutkiem tego zmienia się analogicznie postanowienia § 2, ustępu 1. obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 29, ludzieź § 6., ustępu 7., § 7, § 9., ustępu 9., § 19., ustępu 7. i § 21., ustępu 8. i 9. obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 276, oraz ustępu 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 21. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 16.

Za wygotowanie nowych państwowych papierów kredytowych w miejsce amortyzowanych, oraz za wymianę uszkodzonych lub nieregularnych papierów kredytowych tego rodzaju należy natomiast uiszczać także w przyszłości należność blankietową w wysokości 40 h od sztuki, a o ile rozchodzi się o państwowe papiery kredytowe, podlegające losowaniu, prócz tej należności także taryfowe koszta druku.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 5. listopada 1909.

Treść: № 168. Obwieszczenie, dotyczące wydania krajowych monet złotych po 100 K stempla austriackiego i wybijania ich na rachunek prywatny.

168.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. października 1909,

dotyczące wydania krajowych monet złotych po 100 K stempla austriackiego i wybijania ich na rachunek prywatny.

Krajowe monety złote po 100 K, które mają być wybijane na zasadzie ustawy z dnia 11. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 201, bić się będzie począwszy od roku 1909 w formie poniżej przedstawionej:

Sztuka stukoronowa przedstawia na stronie przedniej popiersie Jego c. i k. Apostolskiej Mości z następującym napisem w otoku:

„FRANC. IOS. I. D. G. IMP. AUSTR. REX BOH. GAL. ILL. ETC. ET AP. REX HUNG.“

Strona odwrotna przedstawia orła cesarskiego, powyżej niego oznaczenie wartości C CORONAE

i rok wybicia w cyfrach rzymskich jako napis okalający, a poniżej orła cesarskiego oznaczenie wartości 100 COR. i rok wybicia w cyfrach arabskich.

Brzeg jest gładki i zawiera wyryte pogłębionymi literami słowa:

„VIRIBUS UNITIS“.

Wewnętrzne obramowanie stanowi po obu stronach płaski pręcik, a jego wewnętrznego obwodu dotyka koło z pereł (perła obok perły).

Średnica sztuki stukoronowej wynosi 37 mm.

Rysunki monet tych podane są w załączniku.

Pod względem wybijania sztuk stukoronowych na rachunek prywatny odsyła się do obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 13. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 168.

Biliński wlr.

Biuletyn państwa

Biuletyn państwa

VIHIVR VNITIS

Ministerstwo skarbu
 dnia 27. października 1909
 Obwieszczenie
 Ministerstwa skarbu
 w sprawie
 wprowadzenia
 do obiegu
 w Polsce
 nowych
 monet
 100 centymów
 srebrnych
 z profilem
 króla
 Bodo IV
 z roku
 1909

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 11. listopada 1909.

Treść: (№ 169—171.) 169. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Tione do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 170. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia § 14. rozporządzenia o postępowaniu celnem w obrocie hafciarskim. — 171. Rozporządzenie, którem odnośnie do porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884. wydaje się szczegółowe postanowienia dla obszaru przystani wojennej i dla portu w Poli.

169.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Tione do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Tione w Tyrolu do dziewiątej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, obowiązującej do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

170.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 26. października 1909,

dotyczące uzupełnienia § 14. rozporządzenia o postępowaniu celnem w obrocie hafciarskim.

W uzupełnieniu ostatniego ustępu § 14. rozporządzenia Ministerstw skarbu i handlu z dnia

11. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 269 wydaje się zezwolenie, iż nieużyta przędza, którą stosownie do powołanego postanowienia wolno w razie wywozu odpisać według wagi netto, może być w razie pozostawienia jej w kraju przeniesiona na najbliższy okres dowozu.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

171.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 2. listopada 1909,

którem odnośnie do porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33, wydaje się szczegółowe postanowienia dla obszaru przystani wojennej i dla portu w Poli.

§ 1. Obszar przystani wojennej w Poli rozciąga się od przylądka Gustina na wybrzeżu zachodniem aż do przylądka Forticcio na wybrzeżu wschodniem Istrii i obejmuje także wyspy, położone w sąsiedztwie.

§ 2. Ta kotlina morska na obszarze przystani wojennej w Poli, która leży wewnątrz linii: przylądek Compare—przylądek Christo, stanowi przystań wojenną w Poli i dzieli się na przystań wojskową i handlową.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 10. kwietnia 1909.

Treść: (№ 53 i 54.) 53. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia na gminę królewskiego głównego miasta Pragi koncesyi na elektryczną normalnotorową kolejkę z Pragi ku Vysoczanom z odgałęzieniem w Libeń do zamku w Libeń i na przedłużenie linii tej kolejki z jednej strony aż do Vysoczan a z drugiej strony do czesko-morawskiej fabryki maszyn w Libeń. — 54. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz politycznych w Austrii poniżej Anizy, Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

53.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 29. marca 1909,

dotyczące przeniesienia na gminę królewskiego głównego miasta Pragi koncesyi na elektryczną normalnotorową kolejkę z Pragi ku Vysoczanom z odgałęzieniem w Libeń do zamku w Libeń i na przedłużenie linii tej kolejki z jednej strony aż do Vysoczan a z drugiej strony do czesko-morawskiej fabryki maszyn w Libeń.

Gdy gmina królewskiego głównego miasta Pragi nabyła w drodze kupna kolejkę z Pragi ku Vysoczanom z odgałęzieniem w Libeń do zamku w Libeń i z przedłużonymi liniami z jednej strony aż do Vysoczan a z drugiej strony do czesko-morawskiej fabryki maszyn w Libeń, którą to kolejkę wybudowano i puszczono w ruch na zasadzie obwieszczenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia 16. marca 1895, Dz. u. p. Nr. 52, i obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 21. lipca 1898, Dz. u. p. Nr. 133, przeto w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i. k. wspólnem Ministerstwem wojny przenosi się na gminę królewskiego głównego

miasta Pragi prawa i obowiązki, które odnośnie do wspomnianej kolejki powstały w myśl koncesyi dla koncesyonaryusza inżyniera Franciszka Křižika względnie dla spółki akcyjnej „Kolejka elektryczna Praga—Libeń—Vysoczany“ jako jego prawonabywczyni, z tem zastrzeżeniem, iż do kolejki tej będą w przyszłości stosowały się postanowienia powołanych koncesyi z następującymi zmianami i uzupełnieniami:

1. Uchyla się postanowienia § 6., ustępu 1. — 4. i ustępu 9., oraz postanowienia ustępu 1., § 10. obwieszczenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia 16. marca 1895, Dz. u. p. Nr. 52.

2. Natomiast ustęp 1., § 10. ma obecnie opiewać:

„Czas trwania koncesyi wraz z ochroną przeciw budowie nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, ustanawia się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia 16. marca 1895; po upływie tego terminu gasną koncesye.“

3. Koncesyonaryuszka jest obowiązana,

a) przedkładać w czasie właściwym na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych wykazy statystyczne, potrzebne do zestawienia rocznej statystyki kolejowej;

- b) postarać się o zaopatrzenie funkcyjaryuszy, zajętych przy ruchu wspomnianych na wstępie kolejek, na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin w ten sposób, aby powyższe zaopatrzenie na wypadek niezdolności do pracy i na starość przeprowadzone było podobnie jak co do funkcyjaryuszy, względnie rodzin funkcyjaryuszy, zajętych przy innych kolejkach królewskiego głównego miasta Pragi, przez fundusz pensyjny i prowizyjny przedsiębiorstw elektrycznych królewskiego głównego miasta Pragi.

Wrba wlr.

54.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 5. kwietnia 1909,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz politycznych w Austrii poniżej Anizy, Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. lipca 1909 należy uskutecznić przez pocztową Kasę oszczędności z wyjątkiem wypłat, wymienionych w następującym § 2., wszystkie wypłaty, których asygnowanie zarządzają c. k. Namiestnictwa w Wiedniu i Lincu, c. k. Rząd krajowy w Solnogradzie, c. k. Rady szkolne krajowe w Wiedniu, Lincu i Solnogradzie lub Komisye krajowe dla operacji agrarnych w Austrii poniżej Anizy i w Solnogradzie.

§ 2.

Od wypłacania za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności są wyłączone:

- a) wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- b) wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w zlocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych;
- d) zasiłki na utrzymanie, które w myśl ustawy z dnia 21. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 141 mają być płacone rodzinom tych, którzy stawili się do ćwiczenia wojskowego (służbowego) względnie do wykształcenia wojskowego, i
- e) aż do odmiennego zarządzenia wypłaty na rachunek funduszków pensyjnych nauczycieli i krajowych funduszków szkolnych, tudzież zaliczki na przywrócenie winnic zniszczonych przez mszycę winną.

§ 3.

Co do wydatków, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie kasą wypłacającą wyłącznie odnośna c. k. kasa krajowa, a organem likwidacyjnym wyłącznie departament rachunkowy tej politycznej władzy krajowej, na której rachunek wypłata następuje.

§ 4.

Do wymienionych wypłat stosowane będą zresztą analogicznie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne zażalenia wnosić należy do departamentu rachunkowego Namiestnictwa w Wiedniu lub Lincu a względnie Rządu krajowego w Solnogradzie.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Weiskirchner wlr.

§ 3. Przystań wojskowa sięga od oznaczonej w § 2. zewnętrznej granicy przystani wojennej aż do linii, pociągniętej od wschodniego końca kraty arsenalowej przez mieliznę na wschód od Scoglio Olivi do zatoki S. Pietro.

Część przystani, leżąca na wschód od tej linii, tworzy przystań handlową.

Ta część przystani wojskowej, która sięga od zewnętrznej granicy tej przystani aż do linii: przyładek Monumenti—Molo Vergarolla, stanowi przystań zewnętrzną.

§ 4. Wszystkim okrętom handlowym morskim i statkom bez różnicy bandery, które nie są przeznaczone do celów wojskowych, zabroniony jest przystęp do wymienionych poniżej zatok na obszarze przystani wojennej, z wyjątkiem przypadków, podanych w § 5.

A. Zatoka Vergarola:

W obrębie przestrzeni morskiej, ograniczonej dwoma liniami, sięgającymi od punktu idealnego, oddalonego o 20 m w kierunku morza na północny wschód od czoła grobli w Vergarolla, do dwóch tablic ostrzegawczych, z których jedna znajduje się obok stopni dla c. i k. eskadry jachtów, a druga na brzegu na zachód od nasady powyższej grobli.

B. Zatoka San Zeno (Fisella):

W obrębie przestrzeni morskiej, ograniczonej dwoma liniami, łączącymi boję Nr. 28 w Zatoce San Zeno z dwoma tablicami ostrzegawczymi, z których jedna znajduje się około 100 m na zachód od muru okrężnego wybrzeża Fiselli, a druga w pobliżu trzech wmurowanych dział (*postu canonici*).

C. Zatoka Figo:

W obrębie przestrzeni morskiej, ograniczonej od strony morza linią, łączącą tablice ostrzegawcze, umieszczone u wejścia do zatoki Figo.

D. Zatoka Zonchi:

W obrębie przestrzeni morskiej, ograniczonej od strony morza linią, łączącą granice gruntu, należącego do skarbu marynarki.

E. Wewnętrzna kotlina zatoki S. Nicolo, leżącej na wyspie Brioni minor.

W obrębie przestrzeni morskiej, ograniczonej od strony morza linią, prowadzącą od najdalej na południe wysuniętego przyładka wyspy Brioni minor do rafy Zumpin, a stamtąd do najbliższego punktu wyspy Brioni minor.

F. Zatoki: Bus, Lunga, S. Benedetto, Sanadigo, Antilena, Lago, Can, Terra alta, Ovina, Fuora, Saccorgiana, Cacoja i Centinara.

Granice przystani, wymienionych pod F, po które sięga zakaz, oznaczone są znakami, dostrzegalnymi od strony morza.

Zakaz ten nie ma zastosowania do okrętów, należących do c. k. rządu, tudzież do okrętów, zagrożonych niebezpieczeństwem morskim.

§ 5. Ruch w obrębie przystani, wymienionych w § 4., punkcie F, jest dozwolony:

- a) krajowym rybakom pod warunkami, ustanowionymi w dodatku;
- b) statkom, zaopatrzonym w osobne zezwolenie władzy skarbowej;
- c) statkom, służącym wyłącznie do użytku mieszkańców, osiadłych w zatokach, o których mowa w § 4., punkcie F, lub w ich okolicy, o ile statki te są zaopatrzone w przepisany certyfikat.

§ 6. Okrętom handlowym morskim i wszystkim innym statkom prywatnym, które nie są przeznaczone do celów wojskowych a jeżdżą po przystani wojennej, jest zakazane:

A. Zbliżanie się do zakładów amunicyjnych i konserw drzewnych w Vallelunga w obrębie linii, która prowadzi od kamienia granicznego przy przyładku Aguzza do łązni gminnej i jest oznaczona bojami;

B. zbliżanie się do barykad oraz brzegów arsenału uzbrojenia i konstrukcyi, tudzież do przymocowanych tam przedmiotów, łodzi amunicyjnych etc. na odległość poniżej 15 m.

§ 7. Okręty handlowe morskie i inne statki prywatne bez względu na banderę, które znajdują się w obrębie jednej mili morskiej od wybrzeża obszaru przystani wojennej a nie są przeznaczone dla jednej z przystani tego obszaru, mogą być każdej chwili zniewolone przez c. i k. admirałat portowy za pośrednictwem organów marynarki wojennej do opuszczenia tej przestrzeni morza, z wyjątkiem przypadków niebezpieczeństwa morskiego.

§ 8. W przystani wojskowej mogą zarzucać kotwicę i umocowywać się tylko c. i k. okręty wojenne, tudzież takie okręty handlowe morskie i statki, które są przeznaczone do celów wojskowych, albo mają wyładować względnie załadować towary wojskowe w przystani wojskowej, albo wreszcie uzyskały osobne zezwolenie od admirałatu portowego.

Wszystkie inne okręty handlowe mają stawać na kotwicy w porcie handlowym.

§ 9. Obce okręty wojenne, którym pozwolono zawinąć do przystani wojennej, mogą stawać na kotwicy wyłącznie w przystani zewnętrznej. C. i k. admirałat portowy wyznaczy okrętom tym stanowisko.

§ 10. Okrętom handlowym morskim, które wskutek swych rozmiarów lub z innych szczególnych powodów (niebezpieczeństwa morskiego, uszkodzeń, niepomyślnego wiatru) nie mogą zawinąć do przystani handlowej, wolno stawać na kotwicy również tylko w przystani zewnętrznej.

§ 11. W przystani wojskowej można ustawiać łodzie cywilne jedynie za zezwoleniem admiralatu portowego wzdłuż brzegu południowego między marynarską szkołą pływania a stopniami dla eskadry jachtów.

Admiralat portowy udziela zezwolenia tego z zastrzeżeniem odwołania.

§ 12. Do wyciągania łodzi cywilnych na grunt, należący do skarbu marynarki, wzdłuż przestrzeni brzegów, wspomnianej w § 11., potrzebne jest również zezwolenie c. i k. admiralatu portowego.

§ 13. W przystani wojskowej, która przeznaczona jest wyłącznie do celów marynarki wojennej, sprawuje policję portową c. i k. admiralat portowy.

§ 14. C. k. kapitanat portowy i morsko-sanitarny sprawuje policję portową w przystani handlowej, a funkcje urzędowe morsko-sanitarne w obu częściach przystani.

Okrętom handlowym, które w myśl § 8. przeznaczone są dla przystani wojskowej, lecz zostały zakwestyonowane pod względem morsko-sanitarnym przez kapitanat portowy i morsko-sanitarny, wyznaczy kapitanat ten stanowisko w porozumieniu z admirałem portowym.

§ 15. Sporządzanie planów, rysunków, fotografii lub innych zdjęć budynków, terenu lub komunikacji w przystani wojennej i należących do niej wodach terytoryalnych jest wzbronione.

§ 16. Admiralat portowy ma prawo zarządzić nadzorowanie, obsadzenie i zrewidowanie przez organa marynarki wojennej wszystkich okrętów handlowych morskich, statków i łodzi bez względu na banderę, które zajęły stanowisko na obszarze przystani wojennej i na należących do niej wodach terytoryalnych lub przepływają tamtędy, o ile one przedstawiają się jako podejrzane pod względem wojskowym.

§ 17. Gdyby zbadanie takie uzasadniło konieczność zatrzymania okrętu, wówczas należy go oddać kapitanatowi portowemu i morsko-sanitar-nemu.

§ 18. Każdy okręt handlowy morski, wpływający do przystani w Poli, winien wywiesić banderę narodową na odległość dostrzegalności sygnałów.

§ 19. Admiralat portowy może zawsze wysłać łódź na spotkanie wszystkich nadpływających okrę-

tów bez względu na banderę i kazać przy przestrzeganiu przepisów morsko-sanitarnych zasięgnąć wyjaśnień co do przeznaczenia i zamiarów okrętu.

Jeżeli okręt jest przeznaczony do celów wojskowych lub marynarskich, wówczas portowy okręt strażniczy wyznaczy mu tymczasowo odpowiednie miejsce do zarzucenia kotwicy lub boję. Szyper winien następnie wystarać się w kapitanacie portowym i morsko-sanitarnym o dopuszczenie do swobodnej komunikacji, na co otrzyma kartę legitymacyjną; po okazaniu karty tej na portowym okręcie strażniczym wyznaczone mu będzie stałe stanowisko.

Celem umieszczenia okrętu w przystani wojskowej winien szyper zwrócić się do portowego okrętu strażniczego lub do admiralatu portowego dla otrzymania potrzebnych w danym razie wskazówek lub koniecznej pomocy.

§ 20. W przystani handlowej wolno używać tylko boi, umieszczonych przez administrację morską.

§ 21. Okręty, które mają przedsięwziąć czynność ładowania i wyładowania w obrębie c. i k. arsenału morskiego, podlegają pod każdym względem przez czas swego pobytu w tem miejscu przepisom, jakie tam obowiązują co do obchodzenia się z ogniem i światłem, wchodzenia i wychodzenia osób, tudzież innego ruchu osób lub obrotu materjałów.

Jeżeli okręty mają pozostać na stanowisku w arsenałach także przez noc, wówczas nie wolno załoga ich nocować w arsenałach.

§ 22. Okrętom, mającym na pokładzie ładunek łatwo zapalny, wyznaczy stanowisko kapitanat portowy i morsko-sanitarny w porozumieniu z admirałem portowym i to także wówczas, gdy one są przeznaczone dla przystani handlowej.

§ 23. Okrętom handlowym morskim, mającym na pokładzie ładunek nafty, nie wolno zawijać w nocy do przystani w Poli.

Jeżeli ten ładunek nafty nie jest przeznaczony dla Poli, wówczas zawijanie do przystani w Poli jest w ogóle zakazane, wyjąwszy w przypadku wyższej konieczności.

Postanowienie powyższe nie ma zastosowania do parowców, odbywających regularne jazdy, które stosownie do rozkładu jazdy zatrzymują się w Poli.

§ 24. Kapitanat portowy i morsko-sanitarny winien zawiadomić zarząd gminny o przybyciu okrętów handlowych morskich, mających na pokładzie naftę przeznaczoną dla Poli. Naftę należy odwieźć w wszelkim możliwym pośpiechem do przeznaczonego na to składu.

Wyładowanie okrętu odbywa się pod nadzorem powołanych do tego organów portowych, skarbowych i gminnych.

§ 25. Przedmioty łatwo zapalne, należące do skarbu wojkowego lub skarbu marynarki, mogą być pozostawione na brzegu przez noc jedynie pod ścisłym nadzorem wojskowym, o ile ich wcześniejsze uprzątnięcie nie byłoby możliwe.

§ 26. Okręty handlowe morskie mogą być naprawiane w przystani wojskowej jedynie za zezwoleniem admiralatu portowego; odpowiednie stanowisko wyznaczają im kapitanat portowy i morsko-sanitarny.

§ 27. Kierownicy okrętów handlowych morskich są obowiązani, stosować się do zarządzeń admiralatu portowego.

§ 28. W razie nieszczęśliwego wypadku mają okręty handlowe morskie obowiązek natychmiastowego udzielania wszelkiej możliwej pomocy na żądanie admiralatu portowego.

§ 29. Rozporządzenie niniejsze nie narusza dotychczasowych przepisów co do wykonywania

służby nadzorczej przez c. k. straż skarbową na obszarze przystani wojennej.

§ 30. Wykonywanie rybołówstwa na obszarze przystani wojennej w Poli uregulowane jest w dodatku, dołączonym do niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenia z dnia 18. kwietnia 1887, Dz. u. p. Nr. 42, 24. czerwca 1892, Dz. u. p. Nr. 118, 1. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 182, tudzież z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 88 zostają niniejszem uchylone.

Przekroczenia przepisów powyższych będą karane w myśl § 47. porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Welskirchner wtr.

Dodatek.

Szczegółowe postanowienia co do rybołówstwa na obszarze przystani wojennej w Poli.

§ 1. Na obszarze przystani wojennej w Poli mają być analogicznie stosowane przepisy rozporządzenia Ministerstw handlu i rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 5. grudnia 1884, Dz. u. p. Nr. 188, dotyczącego rybołówstwa morskiego, wraz z zarządzeniami, wydanymi w interesie wojskowym w następujących paragrafach.

§ 2. Łodzie rybackie, zajęte połowem ryb na obszarze przystani wojennej w obrębie pierwszej mili morskiej, mogą mieć załogę, składającą się tylko z obywateli Monarchii austriacko-węgierskiej.

§ 3. Admiralat portowy względnie komenda przystani wojennej ma każdej chwili prawo zarządzenia rewizji łodzi rybackich za pośrednictwem organów marynarki wojennej i wojska, sprawujących nadzór i kontrolę.

§ 4. Łodzie rybackie winny stosować się bezwarunkowo do wszystkich wskazówek organów, wymienionych w § 2.

§ 5. Rybołówstwo jest zabronione:

- a) w tej części przystani wojennej, która jest ograniczona z jednej strony linią ognia portowego S. Pietro, wschodnim brzegiem wyspy S. Andrea i północno-zachodnią krawędzią arsenału konstrukcyjnego, a z drugiej strony mostem wyspy oliwnej i brzegiem, sięgającym od mostu tego do ognia portowego S. Pietro;
- b) w zatokach, wymienionych w § 4., A do E umieszczonego wyżej rozporządzenia;
- c) w rejonie Vallengunga w obrębie przestrzeni morza, oznaczonej bojami.

§ 6. Wykonywanie rybołówstwa w częściach przystani wojennej, oznaczonych w § 5., a i b, może

być dozwolone osobom, należącym do wojska i marynarki, na podstawie zezwolenia, którego udzieli c. i k. admiralat portowy. C. i k. admiralat portowy będzie wydawał w tym celu legitymacye.

§ 7. W innych częściach przystani wojennej i w przystani handlowej mogą wszyscy mieszkańcy wybrzeża zajmować się połowem ryb na wędkę. Rybołówstwo przy użyciu sieci lub innych przyrządów zależy od upoważnienia ze strony kapitanatu portowego i morsko-sanitarnego.

§ 8. C. i k. marynarce wojennej przysługują następujące prawa rybackie:

- a) w czasie od dnia 29. września do dnia 3. marca wyłączne prawo rybołówstwa wędką i sieciami na obszarze ograniczonym zachodnią granicą przystani handlowej, południowym i wschodnim brzegiem morskim zatoki Vallengunga oraz linią, prowadzącą od wschodniego czoła grobli przy moście wyspy oliwnej ku przylądkowi Aguzzo w Vallengunga, a to aż do kamienia granicznego, położonego w oddaleniu 79° 2' 0'' na południe od magazynów prochowych;
- b) w czasie od dnia 1. sierpnia do dnia 1. października wyłączne prawo rybołówstwa sieciami na obszarze, ciągnącym się od grobli, łączącej ład stały z wyspą S. Pietro, do Punta Grossa obok wjazdu do przystani.

§ 9. C. i k. marynarka wojenna zezwala aż do odwołania także osobom cywilnym na połów ryb w tych częściach obszarów, wymienionych w § 8, które leżą poza obrębem stref, oznaczonych w § 5., i to w ciągu czasu, w którym zastrzeżone jest dla niej na obszarze tym wyłączne prawo rybołówstwa w ogóle lub rybołówstwa przy użyciu sieci.

§ 10. Połów ryb włokami jest zakazany w całej przystani wojennej.

§ 11. Wstęp na zamknięte grunta skarbowe w celu rybołówstwa wędką jest zakazany.

§ 12. Wstępowanie na grunta skarbowe w celu połowu ryb na sieci względnie wyciąganie sieci na ląd (*tratta*) jest dozwolone aż do odwołania w następujących częściach przystani wojskowej:

Brzeg północny:

od Punta Christo aż do grobli przy laboratorjum amunicji (barak monumenti) z wyłączeniem zatoki Zonchi.

Brzeg południowy:

1. od marynarskiej szkoły pływania aż do wschodniej tablicy ostrzegawczej w zatoce Vergarolla;

2. od zachodniej tablicy ostrzegawczej w zatoce Vergarolla aż do wschodniej tablicy ostrzegawczej w zatoce Zeno (Fisella);

3. od zachodniej tablicy ostrzegawczej w zatoce Zeno (Fisella) aż do wschodniej tablicy ostrzegawczej w zatoce Val Figo.

§ 13. Na zamknięte grunta skarbowe, położone na brzegu południowym, wolno wstępować w celu połowu ryb sieciami jedynie od strony morza, a pobyt rybaków winien ograniczyć się na tę przestrzeń, która jest niezbędnie potrzebna dla

wykonywania ich przemysłu. Zapalanie ogni na gruntach skarbowych jest najsurowiej zakazane.

§ 14. W interesie bezpieczeństwa żeglugi zabronione jest używanie sztucznego światła jako środka pomocniczego przy rybołówstwie morskiem w obrębie całej przystani wojennej i handlowej. Wyjątek ma miejsce jedynie w czasie połowu sardeli, uprawianego w miesiącach letnich, przy którym dozwolone jest używanie na pół zaciemionych latarni w tych częściach przystani, na które rozciąga się pozwolenie rybołówstwa przy użyciu sieci.

§ 15. Kapitanat portowy i morsko-sanitarny wyda odnośne postanowienia szczegółowe w miesiącu kwietniu każdego roku.

§ 16. Sieci należy zakładać w ten sposób, by okręty i barki parowe nie doznawały przeszkód przy jeździe.

§ 17. Łodzie, zajmujące się rybołówstwem w przystani, winny przy wjeżdżaniu i wyjeżdżaniu ustępować się c. i k. okrętom wojennym zarówno we dnie jak i w nocy.

§ 18. Przekroczenia niniejszego porządku rybackiego, o ile nie są karygodne według powszechnej ustawy karnej, karane będą stosownie do postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 13. listopada 1909.

Treść: № 172. Rozporządzenie, dotyczące regulaminu ruchu dla kolei żelaznych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

172.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości i Ministerstwem handlu z dnia 11. listopada 1909,

dotyczące regulaminu ruchu dla kolei żelaznych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

(1) W wykonaniu §§ 2. i 4. ustawy z dnia 27. października 1892, Dz. u. p. Nr. 187, dotyczącej przeprowadzenia umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890 i niektórych postanowień o kolejowym ruchu towarowym, oraz w myśl artykułu IX. układu co do uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa tudzież krajów świętej Korony węgierskiej (ustawa z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278) rozporządza się w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości i Ministerstwem handlu, że zamieszczony poniżej regulamin ruchu ma wejść w życie z dniem 1. stycznia 1910 na wszystkich do ruchu publicznego służących kolejach żelaznych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

(2) Z tym samym dniem uchyla się regulamin ruchu, wprowadzony rozporządzeniem z dnia 10. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 207, wraz z dodatkami do niego.

(3) Królewsko-węgierskie Ministerstwo, z którym porozumiano się w tym względzie, wydaje jednocześnie takie samo rozporządzenie dla kolei w krajach świętej Korony węgierskiej.

Wrba wlr.

Regulamin ruchu

dla

kolei żelaznych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

I.

Postanowienia wstępne.

§ 1.

Zakres mocy obowiązującej.

Regulamin ruchu (oznaczenie skrócone r. r.) obowiązuje na wszystkich kolejach w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, które służą do ruchu publicznego. Do ruchu międzynarodowego ma on zastosowanie tylko o tyle, o ile ruch ten nie jest uregulowany osobnymi postanowieniami.

§ 2.

Postanowienia uzupełniające. Postanowienia odmienne. Zmiany tymczasowe lub przejściowe.

(1) Kolej może wydawać postanowienia uzupełniające za czwoleniem władzy nadzorczej.

(2) W uwzględnieniu szczególnych stosunków może władza nadzorcza zezwolić na wydanie postanowień odmiennych dla poszczególnych szlaków kolejowych, stacji, środków przewozowych, pociągów lub gatunków pociągów oraz dla pewnych rodzajów ekspedycyi.

(3) Do ważności takich postanowień uzupełniających i odmiennych potrzebne jest zamieszczenie ich w taryfie. Także zatwierdzenie tych postanowień musi być widoczne z taryfy.

(4) Władza nadzorcza może zarządzić tymczasowe lub przejściowe zmiany poszczególnych przepisów niniejszego regulaminu i to albo w ogóle albo tylko dla pewnych szlaków kolejowych lub pewnych stosunków obrotowych. Zarządzenia takie muszą być ogłoszone.

II.

Postanowienia ogólne.

§ 3.

Obowiązek przewozu.

(1) Nie można odmówić przewozu,

1. jeżeli uczyniono zadość warunkom, obowiązującym co do przewozu, i innym ogólnym zarządzeniom kolei;

2. jeżeli przewóz nie jest zakazany na zasadzie przepisu ustawowego albo ze względów na porządek publiczny;

3. jeżeli przewóz da się uskutecznić zwyczajnymi środkami przewozowymi;

4. jeżeli przewóz nie doznaje przeszkód wskutek okoliczności, które należy uważać za siłę wyższą.

(2) Kolej nie jest obowiązana przyjmować do przewozu takich przedmiotów, które ze względu na konstrukcję lub ruch interesowanych kolei nie nadają się do przewiezienia.

(3) Kolej ma obowiązek przyjmowania przedmiotów, których ładowanie lub wyładowanie wymaga szczególnych urządzeń, jedynie w takich stacjach i z przeznaczeniem do takich stacji, gdzie urządzenia te znajdują się.

§ 4.

Pociągi.

(1) Do przewozu służą pociągi, kursujące regularnie według pewnego stałego rozkładu jazdy, oraz pociągi, chodzące w miarę potrzeby.

(2) Podejmowanie jazd osobnych na zamówienie zależy od uznania kolei.

§ 5.

Odpowiedzialność kolei za jej personal.

Kolej odpowiada za swój personal i za inne osoby, którymi posługuje się przy uskutecznianiu przewozu.

§ 6.

Taryfy.

(1) Kolej winna ułożyć taryfy, informujące o wszystkich postanowieniach ważnych dla umowy o przewóz, tudzież o cenach przewozu i należytościach. Do ważności taryf potrzebne jest ich ogłoszenie. W razie dopełnienia warunków, podanych w taryfach, należy stosować taryfy dla każdego w ten sam sposób.

(2) Ceny przewozu muszą być ustalone co do swej wysokości.

(3) Podwyższenia taryf lub inne utrudnienia warunków przewozu wchodzi w życie najwcześniej w dwa miesiące po ogłoszeniu, chyba że taryfa była zaprowadzona tylko na pewien oznaczony przeciąg czasu.

§ 7.

Zażalenia.

(1) Zażalenia można wnosić ustnie lub pisemnie.

(2) Na zażalenia należy odpowiadać ile możliwości najprędzej.

§ 8.

Nieporozumienia.

Nieporozumienia między publicznością a służbą rozstrzyga na stacjach urzędnik nadzorczy, a w czasie jazdy kierownik pociągu.

§ 9.

Środki płatnicze.

Poza ustawowych środków płatniczych należy tam, gdzie zachodzi odnośna potrzeba, przyjmować także pieniądze złote i srebrne, mające kurs ustawowy w krajach sąsiednich. Kolej winna oznaczyć kurs, po którym pieniądze te przyjmuje, i ogłosić go w biurach ekspedycyi przez wywieszenie odnośnego wykazu.

III.

Przewóz osób.

§ 10.

Rozkłady jazdy.

Rozkłady jazdy należy przed ich wejściem w moc obowiązującą ogłosić i wywiesić na stacjach

dość wcześniej. Rozkłady te muszą podawać rodzaj pociągów, klasy wozów i czas odjazdu, a dla większych stacji przejściowych i kresowych także czas przyjazdu, oraz ważniejsze połączenia pociągów. Wywieszone rozkłady jazdy własnego okręgu administracyjnego muszą być wydrukowane na papierze jasno-żółtym, a rozkłady jazdy innych zarządów krajowych na papierze białym. Uchylone rozkłady jazdy należy usuwać natychmiast.

§ 11.

Osoby wyłączone od przewozu lub dopuszczone do przewozu jedynie warunkowo.

(1) Można wyłączyć od przewozu osoby, które nie przestrzegają przepisanego porządku, nie stosują się do zarządzeń służby lub obrażają przyzwoitość; dotyczy to w szczególności osób pijanych.

(2) Należy wyłączyć od przewozu osoby, które z powodu chorób lub z innych przyczyn byłyby uciążliwe dla innych podróżnych, o ile nie można im wyznaczyć osobnego przedziału. Cenę jazdy i przewoźne za pakunek należy im zwrócić po potrąceniu kwoty, przypadającej za przestrzeń przebytą.

(3) Osób, dotkniętych dżumą, nie wolno przewozić. Osoby, dotknięte trądem (lepra), cholera (azyatycką), dżumą osutkową (tyfusem plamistym), żółtą gorączką lub ospą (krostami) albo podejrzane o jedną z tych chorób, mogą być przewożone jedynie wówczas, jeżeli lekarz urzędowy, właściwy dla stacji odjazdowej, potwierdzi dopuszczalność przewozu. Osoby, dotknięte trądem lub podejrzane o tę chorobę, należy przewozić w przedziale zamkniętym z osobnym wychodkiem, zaś inne wymienione tu osoby w osobnym wozie.

(4) Osoby, chore na tyfus (dur brzuszny), błonicę, czerwonkę, szkarlatynę, odrę, kszusiec lub zapalenie ślinianki przyusznej, należy przewozić w przedziale zamkniętym z osobnym wychodkiem. Jeżeli pewna osoba podejrzana jest o jedną z tych chorób, wówczas może kolej zażądać przedłożenia świadectwa lekarskiego, stwierdzającego rodzaj choroby.

(5) Za osobny wóz lub osobny przedział należy uiścić należytość taryfową.

(6) Co do zwrotu pakunku por. § 34., ust. (4) i (5).

§ 12.

Ceny jazdy. Zniżenie dla dzieci.

(1) Na każdej stacji należy wywiesić lub wyciąć wyciąg z taryfy, obejmujący ceny sprzedawanych tam biletów.

(2) Dzieci aż do ukończonego czwartego roku życia przewozi się bezpłatnie, o ile nie zażądano dla nich osobnego miejsca. Dzieci w wieku od ukończonego czwartego aż do ukończonego dziesiątego roku życia, tudzież dzieci młodsze, dla których zażądano osobnego miejsca, należy przewozić po cenach niższych.

§ 13.

Bilety.

(1) Przed rozpoczęciem jazdy musi podróżny nabyć bilet; taryfa może dopuścić w tym względzie wyjątków.

(2) Bilet musi podawać przestrzeń, rodzaj pociągu, klasę i cenę jazdy.

(3) Czas trwania ważności biletu musi być ustalony w taryfie.

§ 14.

Kupno biletów.

(1) Kasy osobowe należy otwierać na stacjach o słabszym ruchu najmniej na pół godziny, a na stacjach o silniejszym ruchu najmniej na godzinę przed chwilą odjazdu.

(2) Na pięć minut przed odjazdem pociągu gaśnie prawo domagania się wydania biletu.

(3) Kolej może żądać, by cenę jazdy płacono odliczonymi pieniędzmi.

§ 15.

Zamawianie przedziałów lub poszczególnych miejsc.

(1) Na żądanie podróżnych należy im oddać do rozporządzenia całe przedziały za cenę oznaczoną w taryfie, jeżeli nie sprzeciwia się temu względ na ruch przedsiębiorstwa lub komunikację. Zamówienie musi być skuteczne najmniej na 30 minut przed odjazdem.

(2) Za przedział płaci się najwyżej tyle biletów, ile przedział ten obejmuje miejsc. Do przedziału takiego nie można przyjąć więcej osób, niż wynosi ilość zapłaconych biletów.

(3) Zamówione przedziały musi się oznaczyć napisem.

(4) Taryfa ma postanawiać, czy przy poszczególnych pociągach można zamawiać pewne oznaczone miejsca.

§ 16.

Kontrola biletów. Dodatki do cen jazdy. Bilety wstępu na peron.

(1) Na żądanie należy okazać bilet przy wejściu do poczekalni, przy wstępie na peron i opuszczaniu

go, przy wchodzeniu do wozu, tudzież każdej chwili podczas jazdy; stosownie do zarządzeń, istniejących co do końcowej przestrzeni drogi, należy oddać bilet na krótki czas przed ukończeniem jazdy lub po jej ukończeniu.

(2) Podróżny, który nie może okazać ważnego biletu, winien zapłacić za przebytą przestrzeń, a jeżeli stacya odjazdowa nie będzie natychmiast niewątpliwie wykazana, za całą przestrzeń, którą pociąg przejechał, podwójną wysokość ceny jazdy, a najmniej 6 K. Kwotę tę należy zapłacić także wówczas, jeżeli pociąg nie ruszył jeszcze z miejsca. Kto bez wezwania uwiadomi konduktora lub kierownika pociągu, iż nie mógł kupić biletu, winien zapłacić dodatek do ceny taryfowej w kwocie 1 K, jednak nie więcej, jak podwójną wysokość tej ceny.

(3) Podróżny, który odmawia natychmiastowej zapłaty, może być usunięty z pociągu. Podróżny usunięty z pociągu nie ma prawa domagania się, aby mu wydano pakunek podróży w innej stacyi jak w stacyi przeznaczenia.

(4) Na stacyach z zamkniętym peronem winny osoby, nie posiadające ważnego biletu jazdy, nabyć przed wstąpieniem w obręb zamkniętych części stacyi bilet wstępu na peron. Bilet ten należy okazać przy wstępie i oddać przy opuszczaniu części zamkniętej. Kto bez ważnego biletu wstępuje w obręb zamkniętych części stacyi, ma zapłacić 1 K.

(5) Kto, nie mając zamiaru jechania, zajmuje miejsce w pociągu, przygotowanym do odjazdu, winien zapłacić 6 K.

(6) Za zezwoleniem władzy nadzorczej wolno kolejom unormować w taryfie w sposób jednolity te wypadki, w których ze względów słuszności pominięto się całkowicie lub częściowo ściąganie kwot, wymienionych w ustępach (2), (4) i (5).

(7) We wszystkich wypadkach, w których uiszczono dopłatę, należy wydać poświadczenie zapłaty.

§ 17.

Poczekalnie.

(1) Poczekalnie otwierać należy najmniej na godzinę przed odejściem pociągu.

(2) Na stacyach przejściowych wolno przybywającym podróżnym zatrzymywać się w poczekalni tej kolei, którą mają jechać dalej, aż do odejścia ich pociągu. Nie mogą jednak żądać, aby poczekalnia była dla nich otwarta w czasie od 11. godziny wieczór do 6. godziny rano. Tylko wówczas, jeżeli czas między przyjazdem ostatniego pociągu a odjazdem pierwszego pociągu wynosi mniej aniżeli cztery godziny, muszą być poczekalnie na stacyach

przejściowych lub na stacyach, gdzie pociągi zatrzymują się przez noc, otwarte dla przybywających podróżnych, którzy chcą jechać dalej.

(3) Osobom, wymienionym w § 11., można zabronić pobytu w poczekalniach.

(4) Palenie tytoniu w poczekalniach może być zakazane.

§ 18.

Przedziały dla kobiet i dla niepalących.

(1) W każdym pociągu musi znajdować się przynajmniej jeden przedział drugiej i jeden trzeciej klasy, przeznaczony dla kobiet, jeżeli pociąg ma trzy lub więcej przedziałów odnośnej klasy.

(2) W przedziałach dla kobiet nie można umieszczać mężczyzn, nawet jeżeli jadące tam kobiety zgadzają się na to. Branie do przedziałów tych chłopców aż do ukończonego dziesiątego roku życia jest dozwolone.

(3) O ile niema urządzonych osobnych przedziałów dla palących i niepalących, wolno palić w klasie pierwszej jedynie za zezwoleniem wszystkich podróżnych tego samego przedziału. W pociągach, obejmujących przedziały drugiej i trzeciej klasy, muszą znajdować się dla niepalących przedziały drugiej klasy, a jeżeli budowa wozów na to pozwala, także trzeciej klasy. W innych przedziałach tych klas i w klasie czwartej jest palenie dozwolone, o ile także w czwartej klasie nie ma przedziałów dla niepalących.

(4) Przedziały dla niepalących i dla kobiet należy oznaczyć stosownym napisem.

(5) W przedziałach dla niepalących i dla kobiet nie wolno palić nawet za zezwoleniem innych podróżnych, a również nie wolno wchodzić do przedziałów tych z zapalonymi cygarami, papierosami lub fajkami.

(6) W pociągach, w których niema wagonów z zamkniętymi przedziałami, należy ile możności postarać się o oddzielne umieszczenie niepalących i kobiet.

§ 19.

Wsiadanie i wyznaczanie miejsc.

(1) Na większych stacyach należy wywoływać w poczekalniach czas do wsiadania.

(2) Służba ma prawo, a na żądanie podróżnych także obowiązek wyznaczania im miejsc.

(3) Podróżni, przybywający z biletami bezpośrednimi, mają pierwszeństwo przed nowo przybyłymi.

(4) Przy wsiadaniu może podróżny zająć po jednym miejscu dla siebie i dla każdej z osób, jadących w jego towarzystwie. Kto opuszcza swe miejsce, nie założwszy go, traci prawo do tego miejsca. [Por. jednak § 15., ust. (4)]

§ 20.

Zwracanie biletów i ich wymiana.

(1) Podróżny ma tylko wtenczas prawo do jazdy w tej klasie, na którą bilet jego opiewa, jeżeli można wyznaczyć mu tam miejsce. Jeżeli nie dostanie miejsca ani w tej klasie, ani przynajmniej chwilowo w klasie wyższej, wówczas może on żądać przewozu niższą klasą, w której znajdują się jeszcze miejsca wolne, i zwrócenia różnicy w cenie, albo może zaniechać podróży i zażądać zwrotu ceny jazdy oraz przewoźnego za pakunek. Odszkodowanie nie należy mu się.

(2) Na stacyi odjazdowej może podróżny jeszcze na pięć minut przed odejściem pociągu wymienić swój bilet, o ile go jeszcze nie przecięto albo o ile go użyto dowodnie tylko do wstępu na peron, na inny bilet, wyrównując różnicę w cenie.

(3) O ile taryfa nie zawiera innych postanowień, można odbywać część podróży w wyższej klasie lub pociągiem o wyższych cenach jazdy za zapłatą dodatku, oznaczonego w taryfie.

§ 21.

Odjazd. Spóźnienie się podróżnego.

(1) Po wydaniu sygnału do odjazdu nie można już nikogo dopuścić do jazdy odnośnym pociągiem.

(2) Kto spóźni się do pociągu, nie ma prawa ani do zwrotu ceny biletu ani do odszkodowania.

(3) Jeżeli chce jechać późniejszym pociągiem, dla którego bilet jego nie jest sam przez się ważny, wówczas winien przedłożyć niezwłocznie bilet ten urzędnikowi nadzorcemu, który zamieści na nim klauzulę, zapewniającą mu ważność dla pociągu obranego. Czas trwania ważności biletów nie doznaje przez to przedłużenia. W razie użycia pociągu o wyższych lub niższych cenach jazdy należy wyrównać różnicę.

(4) Pod względem zwrotu pakunku [ust. (2)] obowiązują analogicznie przepisy § 34., ust. (4) i (5).

§ 22.

Otwieranie okien.

Tylko za zezwoleniem wszystkich osób, jadących tym samym przedziałem, mogą okna po obu

stronach wozu być równocześnie otwarte. Zresztą zaś rozstrzyga konduktor, jeżeli podróżni nie mogą zgodzić się co do tego, czy okna mają być otwarte lub zamknięte.

§ 23.

Uszkodzenie wozów lub ich urządzenia.

Koszta, powstałe przez uszkodzenie lub zanieczyszczenie wozów albo ich urządzenia, mają być zwrócone. Kolej może żądać natychmiastowej zapłaty lub zabezpieczenia. Jeżeli kolej ustanowiła stałe stopy odszkodowania, wówczas należy wymierzyć odszkodowanie według tych stóp.

§ 24.

Postępowanie na stacyach pośrednich. Zatrzymanie się pociągu na przestrzeni.

(1) Po przyjeździe na stacyę należy wywołać jej nazwę oraz ewentualną zmianę wozów, a nadto czas postoju, jeżeli tenże wynosi więcej niż 4 minuty. Skoro pociąg zatrzyma się, winna służba potwierać drzwi tych wozów, z których podróżni chcą wysiadać.

(2) Jeżeli pociąg zatrzyma się wyjątkowo poza stacyą na dłużej, wówczas mogą podróżni wysiadać jedynie za wyraźnym zezwoleniem kierownika pociągu. Muszą oni natychmiast oddalić się od toru kolei i zająć napowrót swe miejsca na pierwszy znak kierownika pociągu.

§ 25.

Przerwanie jazdy w stacyach pośrednich.

Taryfa musi postanawiać, ile razy, na jak długo i pod jakimi warunkami może podróżny przerwać jazdę w stacyach pośrednich.

§ 26.

Spóźnienie się i wyjątkowe niekursowanie pociągów. Przerwy w ruchu.

(1) Spóźniony odjazd lub przyjazd albo wyjątkowe niekursowanie pewnego pociągu nie uzasadnia prawa do żądania odszkodowania.

(2) Jeżeli skutek spóźnienia się pociągu stracono połączenie z innym pociągiem albo jeżeli pewien pociąg wyjątkowo nie kursuje wcale lub kursuje jedynie z ograniczeniami, wówczas może podróżny domagać się zwrotu ceny biletu i przewoźnego za pakunek za tę przestrzeń, której nie przejechał.

(3) Jeżeli podróżny odstępuje w takim wypadku od zamiaru dalszej jazdy i wraca do stacji odjazdowej najbliższym i najdogodniejszym pociągiem bez przerywania jazdy, wówczas należy mu zwrócić cenę biletu i przewoźne za pakunek oraz przyznać bezpłatną jazdę powrotną w tej klasie, za którą zapłacił jadąc poprzednio, a jeżeli w pociągu nie ma takiej klasy, w klasie bezpośrednio wyższej. Pretensje swoje winien podróżny zgłosić pod rygorem ich utraty, przedkładając bilet jazdy, u urzędnika nadzorczego natychmiast po przybyciu na stację, gdzie zaprzestaje podróży, a po powrocie na stację odjazdowej. Na obu tych stacjach należy poświadczyć podróżnemu uskutecznienie zgłoszenia.

(4) Jeżeli podróżny zrzeka się zwrotu ceny biletu i wolnego przejazdu powrotnego, wówczas winna kolej przewieźć go wraz z pakunkiem bez dopłaty najbliższym i najdogodniejszym pociągiem, który kursuje po tym samym lub innym szlaku do tej samej stacji przeznaczenia i służy do ruchu osobowego, jeżeli w ten sposób przyjazd do stacji przeznaczenia da się przyspieszyć. Wzajemny regres kolei nie ulega przez to zmianie.

(5) Kolej jest uprawniona wyłączyć na podstawie taryfy poszczególne pociągi lub rodzaje pociągów od pomocniczego korzystania z nich.

(6) Jeżeli wypadki elementarne lub inne ważne okoliczności uniemożliwiają jazdę na pewnym szlaku, wówczas winna kolej postarać się według możliwości w inny sposób o dalszy przewóz aż do szlaku, nadającego się do jazdy.

(7) Kolejom żelaznym wolno za zezwoleniem władzy nadzorczej zaprowadzić drogą taryfy w sposób jednolity dalsze ułatwienia.

(8) Spóźnienia pociągów, wynoszące więcej jak 15 minut, i przerwy w ruchu należy ogłaszać przez przybicie odnośnego uwiadomienia.

§ 27.

Branie ze sobą zwierząt do pociągów osobowych.

(1) Zwierząt nie wolno brać ze sobą do wozów osobowych.

(2) Wyjątek stanowią małe pieski i inne małe zwierzęta, które trzyma się na kolanach, jeżeli inni podróżni nie sprzeciwiają się ich zabraniu do przedziału. Psy wszelkiej wielkości wolno wieźć ze sobą, jeżeli posiadaczom ich można oddać do rozporządzenia osobny przedział.

(3) Zresztą obowiązują co do psów, wiezionych przez podróżnych, następujące przepisy:

1. Psy, umieszczone w klatkach itp., dostatecznie zabezpieczających, mogą być dopuszczone przez kolej do przewozu w wozach pakunkowych lub owarowych.

2. Psy, nie umieszczone w klatkach itp., należy przewozić w przeznaczonych na to częściach wozów. Jeżeli miejsc takich niema albo jeżeli są już zajęte, wówczas nie można żądać przewiezienia.

3. Ładowaniem i wyładowaniem psów, nie umieszczonych w klatkach itp., tudzież ich przeładowaniem na stacjach przejściowych winien zająć się podróżny.

4. Kolej nie jest obowiązana do przechowywania psów, których nie odebrano zaraz po przybyciu na stację przeznaczenia.

5. Oznaczenie interesu, połączonego z dostawą, nie jest dopuszczalne.

(4) W taryfie należy postanowić, czy i za jakie zwierzęta ma podróżny płacić należytość przewozową. Na uiszczoną zapłatę wystawia mu się poświadczenie.

(5) Za każde zwierzę, podlegające opłacie a wiezione bez takiego poświadczenia, należy zapłacić:

w razie zgłoszenia, uskutecznionego na czasie [§ 16., ust. (2)] dopłatę w wysokości 1 K do ceny taryfowej, lecz nie więcej jak podwójną wysokość tej ceny; w braku takiego zgłoszenia podwójną wysokość ceny, a najmniej 6 K. W innych wypadkach, prócz wymienionych w ust. (2), należy usunąć zwierzę z wozu osobowego. Przepis § 16., ust. (6) obowiązuje w sposób analogiczny.

(6) Co się zresztą tyczy przewozu zwierząt, obacz §§ 30., ust. (a), 40. i nast., tudzież 48. i nast.

§ 28.

Branie ze sobą pakunku ręcznego do wozów osobowych.

(1) Przedmioty łatwo przenośne (pakunek ręczny) można brać ze sobą do wozów osobowych, o ile inni podróżni nie doznają przez to niewygód i o ile nie sprzeciwiają się temu przepisy celne, podatkowe lub policyjne.

(2) Na umieszczenie pakunku ręcznego w pierwszej, drugiej i trzeciej klasie ma podróżny do rozporządzenia jedynie miejsce ponad swoim siedzeniem i pod niem. Na siedzeniach nie wolno umieszczać pakunków.

(3) Do czwartej klasy wolno brać ze sobą także narzędzia podręczne, tornistry, ciężary w koszykach, torbach lub koszach plecnych i inne podobne przedmioty, które idąc pieszo można nosić.

(4) Podróżny winien sam pilnować wiezionych ze sobą rzeczy. Kolej odpowiada za nie jedynie wówczas, jeżeli ponosi winę.

§ 29.

Przedmioty, których nie wolno brać ze sobą do wozu.

(1) Przedmiotów niebezpiecznych, a zwłaszcza nabitej broni palnej, dalej materii wybuchowych, łatwo zapalnych, gryzących, cuchnących i innych tym podobnych nie wolno brać ze sobą do wozów.

(2) Wykraczający przeciw temu postanowieniu odpowiada za wszelką, stąd wynikającą szkodę, a nadto podlega karze policyjno-kolejowej.

(3) Służba ma prawo przekonywania się o jakości przedmiotów, które podróźni zabierają ze sobą do wozów.

(4) Osoby, noszące broń palną przy wykonywaniu służby publicznej, tudzież myśliwi i strzelcy mogą brać ze sobą amunicję podręczną. Eskorce więźniów, jadącej wraz z nimi w osobnych wozach lub przedziałach wozów, wolno mieć przy sobie nabitą broń palną.

IV.

Przewóz pakunku podróźnego.

§ 30.

Pojęcie.

(1) Podróźny może nadawać potrzebne mu w podróży przedmioty do przewiezienia jako pakunek podróźny.

(2) Pakunek podróźny musi przez opakowanie swoje w kufrach, koszach podróźnych, torbach podróźnych, pudełkach na kapelusze, małych paczkach itp. znamionować się jako taki.

(3) Taryfa ma postanawiać w sposób jednolity, czy i pod jakimi warunkami można przyjmować jako pakunek podróźny rzeczy, które nie dadzą się zaliczyć do przedmiotów potrzebnych w podróży, tudzież zwierzęta w dostatecznie zabezpieczających klatkach itp., oraz pojazdy.

(4) Przedmiotów, wykluczonych od przewozu jako towar, tudzież przedmiotów, wymienionych w § 29., nie można nadawać jako pakunku podróźnego pod rygorem skutków, unormowanych w § 60.

(5) Taryfa musi oznaczyć, czy i pod jakimi warunkami przyjmować się będzie jako pakunek podróźny przedmioty, wymienione w § 54., ust. (2) B, liczba 1.

§ 31.

Zapakowanie. Usuwanie dawniejszych znaków transportowych.

(1) Pakunek podróźny musi być zapakowany bezpiecznie i trwale. Można nie przyjąć pakunku

niezapakowanego lub wadliwie zapakowanego. Jeżeli mimo to przyjmie się go do przewozu, wówczas kolej ma prawo umieszczenia odpowiedniego zapisku na rewersie pakunkowym (§ 32.). Przyjęcie rewersu pakunkowego z tym zapiskiem uchodzi za uznanie tego stanu rzeczy.

(2) Dawniejsze znaki (odnoszące się do przewozu kolejowego, pocztowego lub inne znaki, które możnaby wziąć za kolejowe znaki transportowe) musi się usunąć z pakunków.

§ 32.

Nadawanie pakunków. Rewers pakunkowy.

(1) Pakunek podróźny należy dostawić do biura ekspedycji w ciągu czasu, wyznaczonego do kupna biletów; można jednak odmówić przyjęcia pakunku, którego nie dostawiono najpóźniej na 15 minut przed odejściem pociągu. Taryfa musi przepisywać w sposób jednolity, czy przy nadawaniu pakunku należy okazać bilet jazdy.

(2) Jeżeli podróźny chce podać interes połączony z dostawą, wówczas musi to nastąpić najpóźniej na 1/2 godziny przed odejściem pociągu przy równoczesnem opłaceniu należności taryfowej. Jeżeli obowiązek zwrotu szkody jest w myśl § 35., ust. (2) ograniczony do pewnej kwoty maksymalnej, wówczas oznaczenie interesu połączonego z dostawą na wyższą kwotę nie jest dopuszczalne.

(3) Pojazdy, dopuszczone jako pakunek podróźny, których nie można umieścić w wozie pakunkowym, należy zgłosić na stacyi początkowej najpóźniej na 2 godziny, a na innych stacyach najpóźniej na 24 godzin przed czasem odjazdu i dostawić je najpóźniej na godzinę przedtem.

(4) Przewoźne za pakunek należy opłacić przy nadaniu.

(5) Przy przyjęciu pakunku należy wręczyć podróźnemu rewers pakunkowy, a w razie podania interesu połączonego z dostawą zanotować na nim także podaną kwotę; w przeciwnym razie nie ma podanie to skutku prawnego. Na żądanie powinno się wydać podróźnemu prócz rewersu pakunkowego także poświadczenie co do zapłaty przewoźnego za pakunek.

(6) Jeżeli w wypadkach nagłych przewozi się wyjątkowo pakunek z zastrzeżeniem późniejszej ekspedycji albo jeżeli przyjęto pakunek na stacyach, nie załatwiających ekspedycji pakunkowej, wówczas uważa się go mimo to za przyjęty do przewozu z chwilą odbioru.

(7) Co do przewozu kół do jazdy można wydać w taryfie osobne przepisy.

§ 33.

Ekspedycya celna, podatkowa lub policyjna.

Podróżni powinni być obecni przy ekspedycya celnej, podatkowej lub policyjnej swego pakunku. Za przekroczenie terminu dostawy (§ 37.), spowodowane nieprzebraniem tego postanowienia, nie przysięga się wynagrodzenia szkody.

§ 34.

Wydanie pakunku.

(1) Pakunek wydaje się za zwrotem rewersu pakunkowego. Kolej nie jest obowiązana do badania uprawnienia posiadacza rewersu.

(2) Posiadacz rewersu ma prawo żądać wydania pakunku na stacyi przeznaczenia w miejscu wydawania pakunków, skoro po nadejściu pociągu, do którego pakunek nadano, upłynął czas potrzebny do przygotowania pakunków i do przeprowadzenia ewentualnej ekspedycyi celnej, podatkowej lub policyjnej. Jeżeli pojazdy, których nie da się umieścić w wozie pakunkowym, muszą w czasie drogi przejść na inny pociąg, wówczas można żądać, aby je przewieziono dalej dopiero najbliższym pociągiem osobowym.

(3) Jeżeli nie odebrano pakunków w ciągu 24 godzin, a pojazdów w ciągu 2 godzin po przyjeździe pociągu, wówczas należy uiścić należność składową lub postojową, przepisana w taryfie. Jeżeli pojazd nadejdzie po godzinie 6. wieczorem, wówczas liczy się czas do odebrania go od godziny 8. rano dnia następnego.

(4) Prawidłowo należy wydać pakunek jedynie na tej stacyi, do której go ekspedyowano. Na żądanie podróżnego można jednak, jeżeli czas i okoliczności pozwalają na to i jeżeli nie sprzeciwiają się temu przepisy celne, podatkowe lub policyjne zwrócić pakunek na stacyi wysyłkowej lub wydać go na jednej ze stacyi pośrednich za zwrotem rewersu pakunkowego i okazaniem biletu.

(5) W razie nie dostarczenia rewersu pakunkowego jest kolej obowiązana do wydania pakunku jedynie wtedy, gdy uprawnienie do odebrania go będzie wiarygodnie wykazane; można także żądać złożenia zabezpieczenia.

(6) Podróżny, któremu nie wydano pakunku w czasie właściwym, ma prawo domagać się, by mu potwierdzono na rewersie pakunkowym dzień i godzinę, kiedy zażądał wydania.

§ 35.

Odpowiedzialność kolei za zginiecie, ubytek lub uszkodzenie pakunku.

(1) Za pakunek podróżny odpowiada kolej, o ile w rozdziale niniejszym nie wydano odmiennych postanowień, według przepisów o odpowiedzialności za towary (rozdział VIII.).

(2) Przy szczególnych stosunkach ruchowych może kolej za zezwoleniem władzy nadzorczej ograniczyć w taryfie odszkodowanie, które ma być płacone w razie zginiecia, ubytku lub uszkodzenia pakunku podróżnego, do pewnej kwoty maksymalnej. Co do wysokości odszkodowania przy przedmiotach § 54., ust. (2) B, liczba 1 obowiązuje § 89., ust. (2). Jeżeli ma się do czynienia z działaniem rozmyślnem lub wielką niedbałością, nie można powoływać się na ograniczenie odpowiedzialności do kwoty maksymalnej.

(3) Za zginiecie, ubytek lub uszkodzenie przedmiotów, pozostawionych w przewożonych pojazdach [§ 30., ust. (3)], odpowiada kolej jedynie w razie zawinienia.

§ 36.

Zginiecie pakunku podróżnego.

(1) Za zginiecie pakunku podróżnego odpowiada kolej jedynie wówczas, jeżeli zażądano zwrotu pakunku na stacyi przeznaczenia w ciągu 14 dni po przybyciu pociągu, do którego go nadano.

(2) Brakujący pakunek uważa się za zaginiony po upływie 3 dni od przybycia pociągu, do którego był nadany.

(3) Jeżeli później odnaleziono pakunek, należy zawiadomić o tem podróżnego, o ile jego miejsce pobytu da się stwierdzić. W ciągu 30 dni od chwili otrzymania zawiadomienia może tenże żądać, aby mu wydano pakunek bez kosztów na jednej ze stacyi w krajach tutejszych za zwrotem kwoty, pobranej tytułem odszkodowania, i po potrąceniu z niej wynagrodzenia szkody, przypadającego w myśl § 37. z powodu przekroczenia terminu dostawy. W razie wydania pakunku na stacyi odjazdowej należy się podróżnemu zwrot przewoźnego.

§ 37.

Odpowiedzialność kolei za przekroczenie terminu dostawy.

(1) W razie przekroczenia terminu dostawy winna kolej wynagrodzić wykazaną szkodę, a mianowicie:

a) jeżeli nie wymieniono interesu połączonego z dostawą, za każde rozpoczęte 24 godzin przekroczenia terminu, najwyżej zaś za 3 dni, w kwocie aż do 20 h za każdy kilogram nie-

dostawionego pakunku, przy pojazdach aż do 30 K za każdy niedostawiony pojazd;

a) jeżeli podano interes połączony z dostawą, aż do oznaczonej kwoty. Jeżeli kwota ta jest niższa od odszkodowania, wyznaczonego pod a), wówczas można żądać tego ostatniego odszkodowania.

(2) W razie gdy szkoda nie powstała lub gdy jej nie wykazano, ma kolej zapłacić:

a) jeżeli nie wymieniono interesu połączonego z dostawą, za każde rozpoczęte 24 godzin przekroczenia terminu, najwyżej zaś za 3 dni, 10 h za każdy kilogram niedostawionego pakunku, przy pojazdach 15 K za każdy niedostawiony pojazd;

b) jeżeli podano interes połączony z dostawą, za każde rozpoczęte 24 godzin przekroczenia terminu, najwyżej jednak za 3 dni, 20 h za każdy kilogram niedostawionego pakunku, przy pojazdach 30 K za każdy niedostawiony pojazd, atoli nie powyżej oznaczonej kwoty. Jeżeli kwota ta jest niższa od odszkodowania, wyznaczonego pod a), wówczas można żądać tego ostatniego odszkodowania.

(3) Odpowiedzialność kolei jest wykluczona, jeżeli przekroczenie terminu wynikało ze zdarzenia, którego kolej ani nie spowodowała ani nie mogła uchylić.

(4) Co do wypadków, w których należy się pełny zwrot szkody, porównaj § 95.

§ 38.

Posługacze.

(1) Na stacjach, gdzie zachodzi potrzeba tego, należy ustanowić posługaczy, którzy mają w obrębie dworca kolejowego przenosić pakunki podróżne i ręczne do miejsc, wskazanych przez podróżnych.

(2) Posługacze powinni nosić odznaki służbowe i mieć przy sobie drukowaną instrukcję służbową wraz z taryfą należytości. Na żądanie mają oni okazać taryfę, tudzież wydać znaczek, opatrzony ich numerem.

(3) Taryfa musi być wywieszona w biurach nadawania i wydawania pakunków oraz w miejscach, służących do ich przechowywania.

(4) Za pakunek, oddany posługaczom w myśl ust. (1), odpowiada kolej tak jak za pakunek podróżny, powierzony jej do przewozu.

§ 39.

Przechowywanie pakunku.

Na stacjach, w których ekspeduje się pakunki podróżne, należy według możliwości zaprowadzić urządzenia, umożliwiające podróżnemu złożenie pakunku w tymczasowe przechowanie za opłatą należytości, która będzie ogłoszona w wywieszonym uwiadomieniu. W tym wypadku odpowiada kolej jako zachowawca.

V.

Przewóz przesyłek ekspresowych.

§ 40.

Przyjmowanie.

(1) Przedmioty, nadające się do przewozu w wozie pakunkowym, należy przyjmować jako przesyłki ekspresowe stosownie do bliższego postanowienia, zawartego w taryfie.

(2) Każda sztuka przesyłki musi być zaopatrzona w dokładny i trwale przymocowany adres odbiorcy. Jeżeli przesyłka nie ma być doręczona odbiorcy, wówczas musi się dodać do adresu każdej przesyłki nadto uwagę „Do osobistego odbioru“ lub „Ma pozostać na kolei“.

(3) Przesyłki ekspresowe należy dostawiać do wyznaczonych przez kolej biur ekspedycji w ciągu godzin urzędowych, ogłoszonych w wywieszonym uwiadomieniu.

(4) Kolej jest obowiązana stwierdzić bezpłatnie wagę przesyłki przy jej przyjmowaniu. Wysyłającemu lub jego zastępcy wolno być obecnym przy tem stwierdzeniu.

(5) Na żądanie wysyłającego należy poświadczyć przyjęcie przesyłki we formie, którą oznaczy kolej wysyłkowa.

§ 41.

Przewóz.

(1) Przesyłki ekspresowe przewozi się tak jak pakunki. Jeżeli przy poszczególnych pociągach przewóz ich jest ograniczony lub wykluczony, należy pociągi te ogłosić.

(2) Jeżeli wysyłający nie wymieni przy nadawaniu przesyłki pociągu, którym przesyłka ma być przewieziona, wówczas należy ją przewieźć najbliższym stosownym pociągiem.

§ 42.

Wydawanie.

(1) Odbiorca ma prawo, zażądać wydania przesyłki ekspresowej na stacji przeznaczenia w biurze ekspedycji, skoro po nadejściu pociągu, którym przesyłka miała być przewieziona, upłynął

czas potrzebny do prawidłowego przygotowania pakunków do wydania.

(2) Jeżeli odbiorca nie odbierze przesyłki po nadejściu pociągu i jeżeli nie wysłano jej z zastrzeżeniem, iż ma pozostać na kolei, wówczas doniesie się odbiorcy o przesyłce lub doręczy się mu ją stosownie do taryfy kolei odbiorczej. O przesyłkach, przeznaczonych do osobistego odebrania, należy zawsze zawiadomić odbiorcę. Zawiadomienie o przesyłce lub doręczeniu jej musi nastąpić w ciągu terminów, wyznaczonych w §§ 78. i 79. dla przesyłek pośpiesznych.

§ 43.

Dalsze przepisy.

Taryfa musi postanawiać w sposób jednolity, czy i o ile postanowienia, odnoszące się do pakunku podróznego (rozdział IV.) lub do towarów (rozdział VIII.), obowiązują dla przesyłek ekspresowych obok osobnych przepisów, które w tym względzie będą wydane.

VI.

Przewóz zwłok.

§ 44.

Nadawanie.

(1) Zwłoki, ekspedyowane na podstawie certyfikatu przewozowego lub pośpiesznych listów przewozowych, należy przyjmować do przewozu pociągami, służącymi do ruchu osobowego; używania pociągów pośpiesznych można zakazać.

(2) Przesyłki zwłok musi się zapowiedzieć na stacyi, z której pociąg wychodzi, najmniej na 6 godzin, a na innych stacyach najmniej na 12 godzin przed odjazdem.

(3) Każde zwłoki muszą być hermetycznie zamknięte w silnem opakowaniu metalowem, a opakowanie to musi być tak mocno osadzone w skrzyni drewnianej, aby nie mogło się tam przesuwac.

(4) Przy nadaniu należy oddać kolei paszport na zwłoki według wzoru załącznika A, który przy wydawaniu zwłok będzie wręczony odbiorcy. Przy przesyłkach zwłok, pochodzących z państw zagranicznych, z którymi zawarto układy pod względem wzajemnego uznawania paszportów na zwłoki, wystarczy paszport właściwej władzy zagranicznej. Władze krajowe i zagraniczne, upoważnione do wystawiania paszportów na zwłoki, wymieni się w osobnem ogłoszeniu. Paszport na zwłoki jest ważny na całą przestrzeń transportu.

(5) Stosownie do przepisu taryfy należy ekspedyować zwłoki albo na podstawie certyfikatu przewozowego, który kolej ma wystawić i wręczyć wysyłającemu, albo na podstawie listów przewozowych (§ 55.).

(6) Załadowaniem winien zająć się wysyłający.

(7) Przewoźne należy opłacić przy nadaniu. Kto nadaje zwłoki pod nieprawdziwem oznaczeniem, winien zapłacić dodatkowo różnicę w przewoźnem od stacyi wysyłkowej aż do stacyi przeznaczenia, a nadto uiścić poczworną wysokość całego przewoźnego jako dodatek do tegoż.

§ 45.

Przewóz.

(1) Zwłoki należy przewozić w wozach krytych. Doładowanie przedmiotów, nie należących do zwłok, jest zakazane. Więcej zwłok, które równocześnie nadano w tej samej stacyi wysyłkowej do tej samej stacyi przeznaczenia, można ładować razem do jednego wozu. Zwłoki, nadawane w karawanach zupełnie osłoniętych, mogą być przewożone wozami otwartymi.

(2) Do każdego transportu należy przydać dozorcę, który winien nabyć bilet i jechać tym samym pociągiem. Dodanie dozorczy nie jest potrzebne, jeżeli miejscem przeznaczenia jest stacya kolejowa i jeżeli wysyłający złoży na stacyi wysyłkowej pisemne lub telegraficzne oświadczenie odbiorcy, iż każe odebrać przesyłkę zaraz po otrzymaniu wiadomości o jej nadejściu. Przy przesyłkach pod adresem zakładów pogrzebowych i zakładów palenia zwłok oświadczenie to nie jest potrzebne.

(3) W czasie drogi nie powinno się przeładowywać zwłok bez potrzeby. Należy je przewozić możliwie szybko i bez przerw. Gdy nie można uniknąć dłuższego postoju na stacyi, należy ile możności ustawić wóz ze zwłokami na torze. Jeżeli okazie się niemożliwe przewieźć zwłoki transportowane bez dozoru tymi pociągami, którymi zamierzano je przewieźć, wówczas winna stacya, gdzie przeszkoda ta zaszła, zawiadomić odbiorcę bezpłatnie drogą telegraficzną, którym pociągiem przewóz będzie uskuteczniiony.

§ 46.

Wydawanie.

(1) O przybyciu zwłok, którym nie towarzyszy dozorca, na miejsce przeznaczenia należy niezwłocznie zawiadomić odbiorcę na jego koszt telegraficznie, telefonicznie lub przez umyślnego posłańca.

(2) Wydania zwłok, przewożonych pociągami osobowymi, można żądać w czasie, oznaczonym w § 34., ust. (2).

(3) Odbiorca winien wystawić poświadczenie, stwierdzające odbiór zwłok.

(4) Odbiorca winien w ciągu 6 godzin po przybyciu pociągu do stacyi przeznaczenia wyładować

przesyłkę i odebrać ją. Gdy to nie nastąpi, można oddać zwłoki miejscowej władzy policyjnej. Jeżeli zwłoki nadejdą po godzinie 6. wieczorem, wówczas liczy się termin ten od godziny 8. rano najbliższego dnia; wrznięcie przekroczenia terminu odbioru ma kolej prawo pobierać należytość postojową, oznaczoną w taryfie.

§ 47.

Postanowienia wyjątkowe.

(1) Co do przewozu zwłok na cmentarz w miejscu nadania może kolej wydać za zezwoleniem władzy nadzorczej postanowienia odmienne.

(2) Przy zwłokach, przesyłanych przez władze policyjne, zakłady karne, szpitale lub podobne instytucje do publicznych wyższych zakładów naukowych albo przez zakłady te dalej, nie jest wymagane przydanie dozorczy. Zwłoki takie można nadawać w szczelnie zamkniętych skrzyniach i przewozić pociągami towarowymi na wozach otwartych. Przedmioty twarde (drzewo, metale lub tym podobne) albo przedmioty w twardym opakowaniu (w skrzyniach, beczkach lub tym podobnych) można doładować, lecz należy starać się o to, aby skrzynie ze zwłokami nie doznały uszkodzenia. Od doładowania są wykluczone: środki spożywcze i użytkowe, tudzież ich surowce, a dalej przedmioty wymienione w załączniku C. Za zezwoleniem władzy nadzorczej można pominąć dostarczenie paszportu na zwłoki. Zwłoki takie należy ekspedycyować na podstawie listu przewozowego.

VII.

Przewóz zwierząt żywych.

§ 48.

Nadawanie.

(1) Kolej winna ogłosić, którymi pociągami skutecznie się przewóz zwierząt. Można odmówić przewozu poszczególnych sztuk, jeżeli w pociągu niema odpowiedniego miejsca, wyjąwszy, gdyby zwierzęta takie były zgłoszone najmniej na 24 godzin przedtem.

(2) W dniach niedzielnych i świątecznych nie przyjmuje się zwierząt do przewozu. Wyjątki należy ogłosić przez wywieszenie stosownego uwiadomienia w biurach ekspedycy.

(3) Można odmówić przewozu zwierząt chorych.

(4) Kolej jest obowiązana do przewozu zwierząt dzikich tylko wówczas, jeżeli dopełniono warunków, przepisanych przez nią ze względu na bezpieczeństwo.

(5) Zwierzęta musi się dostarczyć na stację dość wcześniej, i to poszczególne sztuki najpóźniej na godzinę przed odejściem pociągu.

(6) Wysyłający musi zająć się załadowaniem zwierząt i ich bezpiecznym umieszczeniem we wozie, a nadto dostarczyć przyborów potrzebnych do ich przywiązania.

(7) Kolej ma prawo żądać, by transportem zwierząt towarzyszyli dozorczy. Co do zwierząt małych, nadawanych w klatkach przenośnych i dobrze zamkniętych, nie można domagać się przydania dozorczy.

(8) Dozorczy winni doglądać zwierząt w czasie przewozu. Urzędnik nadzorczy ma wyznaczyć dozorcóm na ich żądanie miejsce w wozie pakunkowym albo w jednym z wozów osobowych. Jeżeli w celu uchylenia niebezpieczeństw grożących ruchowi koniecznym jest, by dozorczy znajdowali się w wozie, wiozącym zwierzęta, wówczas muszą oni przebywać tam na żądanie urzędnika nadzorczego lub kierownika pociągu.

(9) Przesyłki zwierząt należy ekspedycyować stosownie do przepisów taryfy na podstawie certyfikatu przewozowego, wystawionego przez kolej, lub na podstawie pośpiesznego listu przewozowego.

(10) Oznaczenie interesu połączonego z dostawą ma co do zwierząt, ekspedycyowanych na podstawie certyfikatu przewozowego, jedynie wówczas skutek prawny, jeżeli zostało zanotowane w certyfikacie przewozowym przez biuro ekspedycyjne stacji odjazdowej.

(11) Można żądać, aby przewoźne zapłacono z góry.

§ 49.

Przewóz.

(1) Przepisy co do ekspedycyowania zwierząt żywych podane są w § 67., ust. (2)—(4).

(2) Bliższe postanowienia co do przewozu zwierząt żywych zawiera załącznik B.

§ 50.

Wydawanie.

(1) Po przybyciu przesyłek zwierząt na stację przeznaczenia należy z możliwym pośpiechem przygotować je do odbioru. Jeżeli po nadejściu przesyłek zwierząt, którym nie towarzyszą dozorczy, do stacji przeznaczenia nie zgłosi się uprawniony do odbioru, wówczas należy zaawizować odbiorcę bezzwłocznie, a w każdym razie w ciągu terminu, wyznaczonego dla przesyłek pośpiesznych [§ 79., ust. (2)].

(2) Odbiorca winien wyładować i zabrać zwierzęta najpóźniej w 2 godziny po ich przygotowaniu do odbioru. Termin ten rozpoczyna się w razie, gdy odbiorca musi być awizowany, najwcześniej w 2 godziny po zawiadomieniu [§ 79.,

ust. (3)]. Po upływie tego terminu może kolej oddać zwierzęta na utrzymanie na niebezpieczeństwo i koszt uprawnionego do rozrządzania nimi, albo też, o ile zezwoli na ich dalsze pozostawienie w wozie lub na dworcu kolejowym, pobierać opłatę postojową, ustanowioną w taryfie.

(3) Termin spoczywa przez czas ekspedycji celnej, podatkowej lub policyjnej, o ile ekspedycja ta nie będzie przewleczona przez wysyłającego, odbiorcę lub dozorcę zwierząt.

(4) Przy odbiorze przesyłki należy zwrócić kolei certyfikat przewozowy. Jeżeli ekspedowano przesyłkę na podstawie pośpiesznego listu przewozowego, wówczas ma się wręczyć list ten odbiorcy za potwierdzeniem odbioru przesyłki.

§ 51.

Termin dostawy.

(1) Terminy dostawy nie mogą przekraczać następujących wymiarów maksymalnych:

Przy odległości aż do 150 kilometrów taryfowych, 1 dnia,

przy większych odległościach, za każde dalsze rozpoczęte 300 kilometrów taryfowych, 1 dalszego dnia.

(2) Termin dostawy rozpoczyna się co do przesyłek, przewożonych pociągiem, odchodzącym przed południem, o godzinie 12. w południe, a co do przesyłek, przewożonych pociągiem, odchodzącym po południu, od północy, następującej po przyjęciu. Termin uważa się za dotrzymany, jeżeli przed jego upływem przygotowano zwierzęta do odbioru na stacyi przeznaczenia.

(3) Bieg terminu dostawy ulega zawieszeniu, prócz wypadków § 75., ust. (7), także na czas postoju w stacyach pojenia i na czas lekarskich oględzin zwierząt.

(4) Wydania koni i psów, przewożonych pociągami osobowymi, można żądać w czasie, oznaczonym w § 34., ust. (2). Jeżeli jednak konie muszą przejść na drodze na inny pociąg, wówczas można domagać się ich dalszego przewiezienia dopiero najbliższym pociągiem osobowym.

§ 52.

Dalsze przepisy.

Zresztą obowiązują co do przewozu zwierząt przepisy rozdziału VIII. w sposób analogiczny.

VIII.

Przewóz towarów.

§ 53.

Przewóz bezpośredni.

Kolej jest obowiązana przyjmować towary do przewozu ze wszystkich i do wszystkich stacyi i ubocznych biur ekspedycji towarowej, które są

urządzone do ruchu towarowego, przyczem nie potrzeba adresu pośredniego przy ich przechodzeniu z jednej kolei na drugą.

§ 54.

Przedmioty, wyłączone od przewozu lub przyjmowane do przewozu jedynie warunkowo.

(1) Wyłączone od przewozu są:

A. Przedmioty, podlegające przymusowi pocztowemu;

B. o ile w ust. (2) A, liczba 1 nie dopuszczono wyjątków:

1. Przedmioty wybuchowe:*)

a) Środki strzelnicze i rozsadzające,**)

b) amunicya,

c) towary zapalne i ognie sztuczne,

d) gazy zgęszczone i skroplone,

e) materye, które w zetknięciu się z wodą wywołują gazy zapalne lub podtrzymujące palenie;

2. materye samozapalne.

(2) Warunkowo przyjmuje się do przewozu:

A. Według przepisów zawartych w załączniku C:

1. Przedmioty wybuchowe i materye samozapalne, wymienione w załączniku C pod I i II (ust. (1) B);

2. płyny palne, materye trujące, gryzące i podlegające gniciu, wymienione w załączniku C pod III do VI.

Przedmioty takie można pakować razem ze sobą lub z innymi przedmiotami jedynie wówczas, jeżeli to jest dozwolone w załączniku C.

B. Ponadto:

1. Sztaby złota i srebra, platynę, pieniądze, monety i papiery, posiadające wartość pieniężną, dokumenty, drogie kamienie, perły prawdziwe, koronki szczególnie wartościowe i hafty szczególnie wartościowe, oraz inne kosztowności, dalej dzieła sztuki, jako to obrazy, rzeźby, odlewy z brązu, antyki o wartości artystycznej.

Warunki przewozu tych przedmiotów winny być oznaczone taryfą.

Za papiery o wartości pieniężnej nie należy uważać: znaczków pocztowych, arkuszy stemplowych i znaczków stemplowych oraz innych podobnych znaczków wartościowych.

*) Do przedmiotów wybuchowych w znaczeniu tego paragrafu należą wszystkie materye zdolne do wybuchu, por. jednak uw. **).

**) Materye zdolne do wybuchu, które nie służą do strzelania lub rozsadzania i nie mogą być doprowadzone do wybuchu przez podpalanie płomieniem, a nie są więcej wrażliwe na wstrząśnienie lub uderzenie, jak dinitrobenzol, nie należą do środków strzelniczych i rozsadzających w znaczeniu tego paragrafu.

2. Przedmioty, których załadowanie lub przewóz powoduje nadzwyczajne trudności ze względu na urządzenia lub ruch jednej z interesowanych kolei.

Kolej może przywiązać przewóz ich do warunków, które będą osobno ułożone.

3. Wozy kolejowe, które mają być przewożone na własnych kołach.

Muszą one znajdować się w takim stanie, by mogły się toczyć. Lokomotywowom, tendrom, parowozom i wozom motorowym musi towarzyszyć fachowy zastępca wysyłającego.

§ 55.

List przewozowy; jego forma.

(1) Do każdej przesyłki musi być dołączony list przewozowy, który winien co do przesyłek zwykłych odpowiadać wzorowi załącznika *D*, a co do przesyłek pospiesznych wzorowi załącznika *E*.

(2) Na listy przewozowe używać należy białego papieru do pisania tej jakości, jaką oznaczy władza nadzorcza. Wszystkie biura ekspedycji towarowej są obowiązane do sprzedawania listów przewozowych po cenach, oznaczonych w taryfie.

(3) Listy przewozowe muszą być zaopatrzone stemplem kontrolnym jednej z kolei tutejszych na dowód, iż odpowiadają przepisom. Listy przewozowe, drukowane nie na rachunek kolei, stempluje się za opłatą należytości, która będzie oznaczona w taryfie; można odmówić ostemplowania, jeżeli nie przedłożono równocześnie co najmniej 100 listów przewozowych.

(4) Części blankietu, obwiedzione grubymi liniami, przeznaczone są do wypełnienia przez kolej, a inne części do wypełnienia przez wysyłającego [por. jednak § 56., ust. (1) *f*].

(5) Dla transportów, powtarzających się regularnie między pewnymi miejscowościami, i dla przesyłek, przeznaczonych do dalszego przewozu morskiego, może władza nadzorcza zezwolić na wyjątki od postanowień powyższych.

§ 56.

Osnowa listu przewozowego.

(1) Wysyłający winien wciągnąć do listu przewozowego:

- a*) Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania tej osoby, której towar ma być dostawiony (odbiorcy);
- b*) stację kolejową lub uboczne biuro ekspedycji towarów, dokąd towar ma być dowieziony (stację przeznaczenia);

c) miejsce przeznaczenia, jeżeli ono nie jest zarazem stacją przeznaczenia;

d) określenie przesyłki według jej zawartości, przy przesyłkach na sztuki także podanie ilości, sposobu opakowania i adresu (albo zamiast adresu znaku i numeru) poszczególnych sztuk przesyłki. Kolej może również przy przesyłkach całowozowych żądać oznaczenia zawartości według ilości sztuk i sposobu opakowania, jeżeli jakość ładunku zezwala na to. Przedmioty, wymienione w załączniku *C*, należy oznaczyć według nazw tamże użytych;

e) wagę przesyłki [por. jednak § 58., ust. (2) i (3)] albo zamiast tego szczegóły, odpowiadające przepisom kolei wysyłkowej;

f) przy towarach, które sam wysyłający załadował, numer i znamiona własności wozu;

g) w razie zapłacenia przewoźnego naprzód zapisek co do uiszczenia opłaty z góry;

h) ewentualny wniosek co do wystawienia duplikatu listu przewozowego lub rewersu odbiorczego;

i) ewentualne podanie interesu połączonego z dostawą i powziętku, ciężącego na towarze;

k) ewentualne zastrzeżenie, że towar ma pozostać na kolei. Przy przedmiotach, wymienionych w załączniku *C*, zastrzeżenie takie nie jest dopuszczalne;

l) dokładne oznaczenie dokumentów, dołączonych do celu dopełnienia przepisów celnych, podatkowych lub policyjnych [§ 65., ust. (1)];

m) przy przesyłkach, podlegających ekspedycji celnej lub podatkowej, wymienienie urzędu, który ma przeprowadzić ekspedycję, o ile wysyłający życzy sobie oznaczyć ten urząd [§ 67., ust. (2)];

n) miejsce i dzień wystawienia;

o) podpis, obejmujący imię i nazwisko lub firmę z podaniem mieszkania. Dodanie adresu dla telegramów i numeru telefonu jest dozwolone.

(2) Kolej może żądać, aby każdą przesyłkę całowozową zaopatrzone w osobny list przewozowy.

(3) Kilka przedmiotów można objąć tym samym listem przewozowym, jeżeli one ze względu na swą jakość dadzą się bez szkody razem załadować i gdy temu nie sprzeciwiają się przepisy celne, podatkowe lub policyjne.

(4) Do towarów, które wysyłający ma załadować lub odbiorca wyładować, tudzież do towarów, przyjmowanych warunkowo do przewozu według § 54., ust. (2), należy dołączyć osobne listy przewozowe.

nie obejmujące innych przedmiotów. Wyjątek w tym względzie dopuszczalny jest tylko wtedy, gdy nadaje się przedmioty załącznika C, zapakowane razem z innymi towarami stosownie do przepisów, podanych w tym załączniku. We wspólnym liście przewozowym musi się jednak w tym wypadku wymienić osobno towary, przyjmowane do przewozu jedynie warunkowo, i oznaczyć je przez dodanie słowa „(warunkowo)*.

(5) Jeżeli miejsce na pierwszej stronie listu przewozowego, przeznaczone do opisanja towarów, okaże się za szczupłe, wówczas powinno się użyć odwrotnej strony blankietu; w razie potrzeby należy dołączyć do listu przewozowego kartki tej samej wielkości i podpisać je osobno. W liście przewozowym należy odwołać się na nie. Jeżeli podaje się ogólną wagę takiej przesyłki, wówczas trzeba ją wciągnąć do listu przewozowego w miejscu na ten cel przeznaczonem. Przy towarach, należących do różnych klas taryfy, należy podać wagę dla każdej klasy taryfowej osobno, jeżeli żąda się oddzielnego obliczenia przewoźnego.

(6) Wysyłający może zastrzec w liście przewozowym, aby na stacyi przeznaczenia poddano towary przeliczeniu i przeważeniu; za to opłaca się należytość taryfową.

(7) Przy nadawaniu towarów do takiego miejsca przeznaczenia, gdzie niema stacyi kolejowej lub ubocznego biura ekspedycyi towarowej, urzędzonych dla ruchu towarowego, może wysyłający wydać w liście przewozowym zarządzenie co do dalszego przewiezienia towaru ze stacyi przeznaczenia na miejsce przeznaczenia [por. § 76., ust. (9)].

(8) Na odwrotnej stronie listu przewozowego może być wydrukowana firma wystawcy. Można także zamieścić tam zapiski, odnoszące się do przesyłki a przeznaczone jako wiadomość dla odbiorcy, na przykład „z posyłki do N. N.“, „na zlecenie N. N.“, „do rozporządzenia N. N.“, „celem przesłania do N. N.“, „dla parowca N. N.“, „ubezpieczono u N. N.“, „celem wywiezienia do N. N.“. Zapiski te nie obowiązują kolei.

(9) Zamieszczanie w liście przewozowym innych oświadczeń i dołączanie do niego innych dokumentów jest niedopuszczalne, o ile nie przepisano tego lub nie uznano za dozwolone w regulaminie niniejszym albo za zezwoleniem władzynadzorczej w taryfie. Te oświadczenia i dokumenty mogą odnosić się tylko do interesu przewozowego.

(10) Wszystkie wpisy w liście przewozowym mogą być także drukowane lub wyciskane pieczętką.

§ 57.

Odpowiedzialność za szczegóły podane w liście przewozowym.

Wysyłający odpowiada wobec kolei za prawdziwość i dokładność szczegółów i oświadczeń,

zamieszczonych w liście przewozowym, i ponosi wszelkie następstwa, wynikające z nieprawdziwości, niedokładności lub niedostateczności wpisów.

§ 58.

Badanie zawartości przesyłki. Stwierdzanie ilości i wagi.

(1) Kolej ma prawo badać każdej chwili zgodność przesyłki z listem przewozowym co do liczby sztuk, wagi i zawartości. Za badanie to nie można pobierać opłat. Uprawnionego do rozrządzania przesyłką należy wezwać do badania zawartości, o ile badanie to nie odbywa się na podstawie zarządzeń policyjnych, które państwo może wydać ze względu na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Jeżeli uprawniony nie zgłosi się, należy przybrać dwóch świadków. Wydatki, któreby w danym razie powstały, mają być zwrócone kolei, jeżeli szczegóły, podane w liście przewozowym, okażą się nieprawdziwymi.

(2) Przy przesyłkach na sztuki, których załadowaniem zajmuje się kolej [§ 59., ust. (1)], jest ona obowiązana do stwierdzenia przy ich przyjęciu ilości sztuk i wagi bez pobierania opłaty. Wysyłającemu lub jego pełnomocnikowi wolno być obecnym przy tem stwierdzeniu. Kolej może pominąć odważanie przesyłki albo przedsięwziąć przy przesyłkach jednego i tego samego rodzaju zważenie próbne, jeżeli wysyłający wpisał wagę w liście przewozowym, a w liście tym nie zastrzeżono przeważenia.

(3) Przy wszystkich innych przesyłkach jest kolej obowiązana, stwierdzić wagę i ilość sztuk na wniosek wysyłającego, wyrażony w liście przewozowym, wyjąwszy, gdyby istniejące urządzenia wagowe okazały się niewystarczające lub gdyby jakość towaru albo stosunki ruchu nie dopuszczały stwierdzenia ilości sztuk. Kolej winna stwierdzić wagę także bez wniosku, jeżeli nie podano jej w liście przewozowym. Za stwierdzenia te należy opłacać należytości taryfowe. Jeżeli stwierdzenie wagi nie da się wykonać na stacyi wysyłkowej, wówczas przeprowadza się je na innej stacyi.

(4) Wysyłający może żądać przy nadaniu, aby mu umożliwiono obecność przy stwierdzaniu ilości sztuk i wagi, o ile stwierdzanie to przedsięwzięte się na stacyi wysyłkowej. Jeżeli wysyłający nie postawi takiego żądania, albo jeżeli opuści daną mu sposobność, wówczas winien on zapłacić jeszcze raz należytość taryfową, gdy stwierdzenie to będzie powtórzone na jego wniosek.

(5) Kolej może przedsięwziąć zważenie towarów całowozowych na wadze pomostowej i przyjąć za podstawę obliczenia wagi ciężar własny, uwidoczny na wozach kolejowych. Jeżeli jednak stosunki ruchu na to pozwalają, należy uczynić zadość wnioskowi

uprawnionego do rozrządzania przesyłką, aby zwano próżny wóz. Czy i jaką należytość będzie się za to pobierać, ma być oznaczone w taryfie.

(c) Stwierdzenie wagi i ilości sztuk winna koleją poświadczyć na liście przewozowym. Jeżeli stwierdzenie to odbywa się na stacyi wysyłkowej, wówczas należy umieścić poświadczenie powyższe także na duplikacie listu przewozowego lub na rewersie odbiorczym.

§ 59.

Ładowanie wozów. Normalna waga ładunkowa. Granica wytrzymałości.

(1) Taryfa winna oznaczyć, czy towary mają być ładowane przez kolej lub przez wysyłającego, o ile regulamin niniejszy nie zawiera w tym względzie przepisów lub o ile nie zaznaczono w liście przewozowym osobnej umowy między wysyłającym a koleją.

(2) Przy ładowaniu wozów decyduje normalna waga ładunkowa, uwidoczniiona na wozach. Obciążenie aż do granicy wytrzymałości, zaznaczonej na wozach, jest dopuszczalne, jeżeli ze względu na naturalną jakość towaru nie zachodzi obawa, iż obciążenie przekroczy podczas przewozu granicę wytrzymałości wskutek wpływów atmosferycznych. Obciążenie, przekraczające granicę wytrzymałości, przeciążenie, nie jest w żadnym wypadku dozwolone. Przy wozach, na których znajdują się tylko jeden napis, odpowiadający normalnej wadze ładunkowej, a oznaczający dopuszczalne obciążenie, można przekroczyć zaznaczoną granicę wagi aż do 5 procent.

§ 60.

Dodatki do przewoźnego.

(1) W razie nieprawdziwego podania zawartości, wagi lub ilości sztuk pewnej przesyłki, tudzież w razie pominięcia przepisów co do bezpieczeństwa, zawartych w załączniku C, należy bez względu na to, czy zachodzi przewinienie wysyłającego lub nie, uiszczać dodatki do przewoźnego, co do których obowiązują następujące postanowienia:

a) Jeżeli pod nieprawdziwym oznaczeniem zawartości nadano do przewozu przedmioty, wymienione w § 54., ust. (1) B i ust. (2) A, albo jeżeli pominięto przepisy co do bezpieczeństwa, podane w załączniku C, wówczas wynosi dodatek do przewoźnego za każdy kilogram surowej wagi przesyłki, gdzie znajdował się taki przedmiot, przy towarach, wykluczonych od przewozu w myśl § 54., ust. (1) B, tudzież przy towarach wybuchowych i samozapalnych, wymienionych w załączniku C pod I i II: 12 K, przy płynach palnych, materyach trujących i gryzących, wymienionych w załączniku C pod III, IV i V: 3 K, przy materyach ulegających

gniciu, wymienionych w załączniku C pod VI: 50 h.

b) W innych wypadkach nieprawdziwego oznaczenia zawartości wynosi dodatek do przewoźnego, o ile to nieprawdziwe oznaczenie nie może spowodować ukrócenia przewoźnego, 1 K za list przewozowy, zresztą zaś podwójną wysokość różnicy pomiędzy przewoźnym, wypadającym wskutek podania nieprawdziwego szczegółu, a przewoźnym należycie obliczonym, i to od stacyi wysyłkowej do stacyi przeznaczenia. Jeżeli połączono w jedną przesyłkę towary, należące do różnych klas taryfy, i jeżeli waga pojedynczych sztuk da się stwierdzić bez szczególnej trudności, wówczas oddzielne obliczenie przewoźnego winno być przyjęte za podstawę oznaczenia dodatku do przewoźnego, o ile obliczenie to wypada taniej. Najmniej pobiera się 1 K.

c) W razie nieprawdziwego podania ilości sztuk lub wagi przesyłki, załadowanej przez wysyłającego, jeżeli przez to może być spowodowane ukrócenie przewoźnego, wynosi dodatek do przewoźnego podwójną wysokość różnicy pomiędzy przewoźnym, wypadającym wskutek podania nieprawdziwego szczegółu, a przewoźnym należycie obliczonym, i to od stacyi wysyłkowej do stacyi przeznaczenia.

d) Wrazie przeciążenia wozu wynosi dodatek do przewoźnego sześciokrotną wysokość przewoźnego od stacyi wysyłkowej do stacyi przeznaczenia za tę wagę, która przekracza granicę obciążenia, ustanowione w § 59., ust. (2). Postanowienie to stosuje się analogicznie także do takich przedmiotów, przy których przewoźne oblicza się nie według wagi. Jeżeli na przykład należy obliczyć przewoźne według powierzchni ładunkowej, wówczas oznacza się dodatek do przewoźnego w ten sposób, iż uważa się przewoźne, obliczone według powierzchni ładunkowej użytego wozu, za przewoźne, przypadające za najwyższą dopuszczalną wagę obciążenia, oblicza stosownie do tego przewoźne za nadwyżkę wagi i bierze znaną kwotę sześciokrotnie.

e) Dodatki do przewoźnego, ustanowione pod a) do d), pobiera się obok siebie, jeżeli równocześnie wykroczone przeciw kilku powyższym przepisom. Jeżeli nieprawdziwe oznaczenie zawartości, które może spowodować ukrócenie przewoźnego, zejdzie się z nieprawdziwym oznaczeniem ilości sztuk lub wagi przesyłki i jeżeli nie rozchodzi się o przedmioty, wymienione w § 54., ust. (1) B i ust. (2) A, wówczas wynosi dodatek do przewoźnego podwójną wysokość różnicy między przewoźnym za podaną liczbę sztuk lub podany ciężar i podaną zawartość z jednej strony, a przewoźnym

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. kwietnia 1909.

Treść: № 55. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, oraz objaśnień do taryfy celnej.

55.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 13. kwietnia 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115 na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W § 29. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy na końcu rozdziału „Do 1.“ zamieścić następujące postanowienia:

Kufry, kosze podróżne itp. środki do opakowania, używane w podróży z przyborami podróżnymi albo należące do nich lub do ruchomości imigrantów, są wolne od cła.

Kufry jako środki opakowania wzorów lub próbek towarowych, które podróżni handlowi wożą z sobą, nie będą wyłączone od ekspedowania bez cła jako przybory podróżne, o ile oczywiście służą tylko do tego celu.

Natomiast podlegają kufry, wprowadzane z towarami handlowymi, podpadającymi opłacie cła, taryfowemu oceniu, o ile nie służą oczywiście tylko za opakowanie przesyłki towarów.

II. Co do objaśnień.

W ustępie 5. uwagi do Nru 153. należy wstawić w wierszu pierwszym po słowie „także“:

kamfora, ukształtowana (w kostkach, płytach, kulkach, laskach etc.), tudzież

W ustępie 6. tej samej uwagi należy wykreślić słowa: „kamfora“ do „tudzież“ włącznie.

Do uwag do Nru 250. należy dodać jako ustęp ostatni:

Postanowienia co do właściwości urzędów celnych do ekspedowania gładkich towarów jedwabnych nie mają zastosowania do ekspedowania towarów wstążkowych Nrów 253. i 259.

W ogólnej uwadze 7., ustęp 2. do Nrów 328. do 337. należy w wierszu szóstym wykreślić słowo „rzemienie“.

W ustępie 4. uwagi 4. do Nru 432. objaśnień należy w wierszu pierwszym zastąpić słowa „tej pozycji taryfowej“ słowami „Nru 432. b“.

W ustępie 2. uwag do Nru 609. należy wykreślić słowa „kit kazeinowy z sernika z minerałami“.

W ustępie 2. uwagi 2. do Nru 630. należy wykreślić w wierszu piątym słowa „kamforę, ukształtowaną“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wlr.

Bráf wlr.

Weiskirchner wlr.

za stwierdzoną ilość sztuk lub stwierdzony ciężar i stwierdzoną zawartość z drugiej strony.

Ponadto należy zapłacić dodatkowo różnicę w przewoźnym i wynagrodzić wynikłą szkodę; także kary, przewidziane w innych postanowieniach ustawowych lub policyjnych, wchodzą w zastosowanie.

(2) Taryfa musi oznaczać w sposób jednolity te zasady, według których pominię się w danym wypadku ze względów słuszności ściąganie dodatków do przewoźnego, ustanowionych w ust. (1), albo będzie się pobierać dodatki niższe.

(3) Nie można pobierać dodatku do przewoźnego:

- a) w razie nieprawdziwego podania wagi lub w razie przeciążenia, jeżeli kolej była obowiązana do stwierdzenia wagi;
- b) w razie zwiększenia się wagi, które zaszło w czasie przewozu, nie powodując przeciążenia, jeżeli wysyłający udowodni, iż zwiększenie się wagi należy przypisać wpływom atmosferycznym;
- c) w razie przeciążenia, spowodowanego przez wpływy atmosferyczne w czasie przewozu, jeżeli wysyłający udowodni, że przy ładowaniu wozu nie przekroczył zaznaczonej normalnej wagi ładunkowej.

(4) Dodatek do przewoźnego staje się należnym z chwilą zawarcia umowy o przewóz (§ 61.). Przy innych towarach, prócz wymienionych w załączniku C, nie można pobierać dodatku do przewoźnego, jeżeli wysyłający przed załadowaniem towarów i przed zarządzeniem środków, przewidzianych w § 58., ust. (1), wyda zlecenie, aby mu wydano towar napowrót [§ 73., ust. (1)]. Do zapłaty dodatku do przewoźnego obowiązany jest wysyłający. Jeżeli odbiorca przyjął list przewozowy i towar, wówczas odpowiada on za dodatek ten w myśl § 76., ust. (4) obok wysyłającego jako współdłużnik jedynie wówczas, jeżeli dodatek do przewoźnego jest widoczny zawiadomienia (§ 79.) i z listu przewozowego.

(5) Roszczenie względem zapłaty lub zwrotu dodatków do przewoźnego ulega jednorocznemu przedawnieniu. Przedawnienie roszczeń względem zapłaty dodatku do przewoźnego zaczyna biec od chwili zapłaty przewoźnego albo od chwili dostawienia towaru, jeżeli przewoźne nie przypadało do zapłaty; zaś przedawnienie roszczeń względem zwrotu rozpoczyna się z chwilą zapłacenia dodatku. Przedawnienie ulega wstrzymaniu lub przerwie stosownie do postanowień, zawartych w § 71., ust. (2).

§ 61.

Zawarcie umowy o przewóz.

(1) Umowę o przewóz uważa się za zawartą z tą chwilą, gdy biuro ekspedycji przyjęło do przewozu towar wraz z listem przewozowym. Jako dowód

przyjęcia należy wycisnąć na liście przewozowym pieczęć dzienną biura ekspedycji. Pieczęcią tą należy zaopatrzyć także każdą z kartek, które w danym razie dołączono do listu przewozowego w myśl § 56., ust. (5).

(2) Przybicie pieczęci winno nastąpić niezwłocznie po zupełnym dostawieniu towaru, objętego listem przewozowym, i po zapłaceniu kwot, które wysyłający ma uiścić z góry; na żądanie wysyłającego ma ono być wykonane w jego obecności.

(3) List przewozowy zaopatrzony pieczęcią służy za dowód umowy o przewóz.

(4) Przy towarach, ładowanych przez wysyłającego, stanowią daty listu przewozowego co do wagi i liczby sztuk tylko wtedy dowód przeciw kolei, jeżeli kolej przeważała lub przeliczyła te sztuki i potwierdziła to w liście przewozowym.

(5) Kolej jest obowiązana potwierdzić na żądanie wysyłającego przyjęcie towaru z wymienieniem dnia, w którym odebrano go do przewozu, na duplikacie listu przewozowego, przedłożonym jej wraz z listem przewozowym i oznaczonym jako duplikat. Wystawienie duplikatu należy stwierdzić na liście przewozowym przez wyciśnięcie pieczęci.

(6) Duplikat nie ma znaczenia listu przewozowego ani ceduły ładunkowej.

(7) Przy towarach, których nie nadaje się w ładunkach całowozowych, można za zgodą wysyłającego wystawić w miejsce duplikatu rewers odbiorczy, który ma to samo znaczenie prawne co duplikat.

(8) Na żądanie wysyłającego należy poświadczyc odbiór towaru także w innej formie, na przykład przez przestemplowanie wpisu w księdze kwitowej lub w podobny sposób. Poświadczenie takie nie ma znaczenia duplikatu listu przewozowego.

§ 62.

Opakowanie i oznaczenie.

(1) O ile jakoś towaru tego wymaga, musi on być bezpiecznie opakowany dla ochrony przed zgnięciem, ubytkiem lub uszkodzeniem.

(2) Jeżeli tego nie dopełniono, wówczas może kolej odmówić przyjęcia towaru albo zażądać, aby wysyłający uznał w liście przewozowym brak opakowania lub jego wady. Jeżeli wysyłający zwykł nadawać na tej samej stacji towary tego samego rodzaju, które powinny być opakowane, bez opakowania albo w opakowaniu, wykazującym te same wady, wówczas może on złożyć raz na zawsze deklarację według wzoru załącznika F. W tym wypadku musi list przewozowy zawierać odwołanie się na tę ogólną deklarację.

(a) O ile kolej odpowiada za szkodę, wynikłą wskutek wad opakowania, uznanych w liście przewozowym lub nie dających się rozpoznać zewnętrznie, postanowione jest w §§ 86. i 84. Jeżeli w liście przewozowym nie uznano wad opakowania, dających się rozpoznać zewnętrznie, jest kolej uwolniona od obowiązku odpowiedzialności tylko wówczas, gdy wysyłający działa podstępnie.

(4) Opakowanie musi być dalej tego rodzaju, aby towar nie mógł spowodować żadnej szkody w razie prawidłowego obchodzenia się z nim ze strony kolei. W przeciwnym razie ma kolej prawo, jeżeli mimo to przyjmuje towar do przewozu, żądać uznania tego stanu w liście przewozowym stosownie do ust. (2). Za szkodę, wynikającą z wad opakowania, potwierdzonych w ten sposób lub nie dających się rozpoznać zewnętrznie, odpowiada wysyłający. Jeżeli nie uznano wad opakowania, dających się rozpoznać zewnętrznie, odpowiada wysyłający tylko wtedy, gdy działa podstępnie.

(5) Kolej może żądać, aby mniejsze przesyłki na sztuki (drobne przedmioty żelazne lub tym podobne), których przyjęcie do przewozu i załadowanie nie da się wykonać bez znacznej straty czasu, złożono we większe całości przez związanie lub opakowanie.

(6) Kolejom przysługuje prawo wydania w drodze taryfy za zezwoleniem władzy nadzorczej jednolitych przepisów co do opakowania i ładowania towarów, które, nie należąc do przedmiotów, wymienionych w § 54., ust. (2) A, mogą jednak ze względu na swe własności spowodować pewne niekorzyści w czasie przewozu.

(7) Przesyłki na sztuki należy oznaczyć trwale, wyraźnie i w taki sposób, któryby wykluczał ich zamienienie. Oznaczenia te muszą zgadzać się z datami listu przewozowego. Dawniejsze znaki (znaki odnoszące się do przewozu kolejowego, pocztowego lub inne znaki, które możnaby wziąć za kolejowe znaki transportowe) musi się usunąć.

(8) Kolej może żądać, aby wysyłający oznaczył przesyłki nadawane na sztuki nazwą stacji przeznaczenia w sposób trwały, o ile jakość towarów dozwala to uczynić bez szczególnej trudności.

§ 63.

Przyjmowanie towarów.

(1) Kolej ma obowiązek przyjmowania towarów do przewozu tylko o tyle, o ile one mogą być przewiezione niezwłocznie. Jeżeli zastanowienie przyjmowania przesyłek wogóle albo dla poszczególnych obszarów wysyłkowych albo co do towarów pewnego szczególnego rodzaju okaże się konieczne z powodu, iż ważne względy ruchu kolejowego lub interesy publiczne nie zezwalają na natychmiastowy przewóz, wówczas potrzebne jest do tego zezwolenie władzy nadzorczej.

(2) Towary musi się dostawiać w czasie godzin służbowych, które kolej winna oznaczyć i ogłosić przez wywieszenie stosownego uwiadomienia.

(3) Kolej nie ma obowiązku przyjmowania przesyłek towarowych w niedziele i dni świąteczne; do przyjmowania przesyłek pośpiesznych jest ona obowiązana, jeżeli nie zachodzą przeszkody pod względem ich ekspedycji celnej lub podatkowej.

(4) Jeżeli wysyłający spowoduje zwłokę w przyjęciu przesyłki, której załadowaniem ma zająć się kolej, przez to, iż nie dostawi w ciągu 24. godzin wszystkich towarów, należących do listu przewozowego, albo iż nie odda sprostowanego listu przewozowego, który zakwestyjonowano z powodu nieprawdziwości lub niedokładności, w ciągu 24. godzin od chwili rozpoczęcia dostawy, albo jeżeli w razie zamieszczenia zapisku co do uiszczenia opłaty z góry nie zapłaci w tym samym terminie kwot przewoźnego i należitości, które mają być uiszczone naprzód, wówczas może kolej pobierać od złożonych towarów składowe, odpowiadające taryfie.

(5) Przygotowania wozów na towary, których załadowaniem ma zająć się wysyłający, musi się żądać na pewien oznaczony dzień, wymieniając towary, przybliżoną ich wagę i stację przeznaczenia. Jeżeli nie można przygotować wozów, wówczas należy w miarę możliwości zawiadomić o tem zamawiającego bezpłatnie. Jeżeli nie dostawiono na czasie wozów, przyobiecanych pisemnie, winna kolej zwrócić koszt dostawy, którą daremnie usiłowano wykonać, a najmniej wysokość opłaty postojowej za jeden dzień. Jeżeli zamówienie wozu odwołano dopiero po przygotowaniu go, lecz przed upływem czasu, wyznaczonego do załadowania [ust. (6)], wówczas winien zamawiający zapłacić należitość, oznaczoną w taryfie, która jednak nie może przekraczać należitości postojowej za jeden dzień. Jeżeli zamówienie będzie odwołane dopiero po upływie czasu, wyznaczonego do załadowania, wówczas należy zapłacić należitość postojową, ustanowioną w taryfie. Przy zamawianiu wozu może kolej żądać zabezpieczenia w wymiarze wspomnianej należitości.

(6) Wysyłający winien prawidłowo uskutecznić ładowanie w ciągu godzin służbowych; musi ono być ukończone w przeciągu czasu, który kolej ogłosi przez wywieszenie stosownego uwiadomienia. Jeżeli termin ten przekroczono lub jeżeli w ciągu czasu, wyznaczonego do załadowania, nie oddano sprostowanego listu przewozowego, który uległ zakwestyjonowaniu z powodu nieprawdziwości lub niedokładności, albo jeżeli w razie zamieszczenia zapisku co do uiszczenia opłaty z góry nie zapłacono w ciągu tego samego terminu kwot przewoźnego i należitości, które miały być złożone naprzód, wówczas winien wysyłający uiścić należitość postojową, oznaczoną w taryfie. Za niedziele i dni świąteczne płaci się

postojowe tylko wówczas, jeżeli termin, wyznaczony do załadowania, upłynął już dnia poprzedniego o godzinie 2. po południu. Jeżeli kilka dni niedzielnych i świątecznych następuje po sobie, wówczas należy pobrać postojowe tylko za jeden dzień. W razie przekroczenia czasu, wyznaczonego do załadowania, o więcej jak 24 godzin może kolej wyładować towar i wziąć go na skład albo oddać spedytorowi lub do publicznego domu składowego, i to na koszt i niebezpieczeństwo wysyłającego.

(7) Bieg terminów, oznaczonych w ust. (4) i (6), spoczywa przez niedziele i dni świąteczne, tudzież przez czas trwania ekspedycji celnej, podatkowej lub policyjnej, o ile wysyłający nie spowodował zwłoki w tej ekspedycji.

(8) Kolej może sama zająć się dostawą przesyłek na sztuki w obrębie miejsca, gdzie znajduje się stacya, lub sąsiednich miejsc za opłatą należności, która będzie ogłoszona w wywieszonym uwiadomieniu, albo też oddać czynność tę przedsiębiorstwu dowozowemu. Osoby zajęte przy tym dowozie uważa się za personal kolei w myśl § 5. Dowoźący winni mieć przy sobie swą taryfę należności i okazywać ją na żądanie.

(9) Wysyłający mogą korzystać z tego urządzenia lub dowozić towary osobiście albo kazać je dostawiać przez innych przedsiębiorców.

(10) Kolej może urządzić uboczne biura towarowe dla ekspedycyowania towarów.

(11) Kolej może przepisać w taryfie, iż przeładowanie towarów, które mają przejść na stacyi wysyłkowej wprost z okrętu na kolej, będzie uskuteczniane przez nią samą lub przez osobnych przedsiębiorców za opłatą należności, które ogłosi się w taryfie lub przez wywieszenie stosownego uwiadomienia. Osoby użyte przy tej czynności uważa się za personal kolei w myśl § 5.

(12) Pod względem skrócenia terminów do ładowania i czasu wolnego od opłaty składowego, tudzież pod względem podwyższenia należności postojowej i składowej obowiązują w sposób analogiczny przepisy, podane w § 80., ust. (8).

§ 64.

Tymczasowe przyjęcie towaru na skład.

(1) Kolej jest obowiązana, wziąć tymczasowo w przechowanie za potwierdzeniem odbioru, te towary, których nie można zaraz przewieźć, o ile miejsce na to pozwala. Przytem może ona zastrzec, iż przyjęcie do przewozu nastąpi dopiero z chwilą, gdy przewóz będzie możliwy. Wysyłający winien oświadczyć w liście przewozowym, iż zgadza się na to, i powtórzyć oświadczenie powyższe w duplikacie. W tym wypadku odpowiada kolej aż do zawarcia umowy o przewóz [§ 61., ust. (1)] według zasad co do odpłatnego przechowywania. Można odmówić przechowywania towarów łatwo psujących się, tudzież przedmiotów, wymienionych w § 54., ust. (2).

(2) Jeżeli kolej przyjmuje do przewozu towary całowozowe, pomimo iż nie można ich zaraz przewieźć, wówczas może ona za zezwoleniem władzy nadzorczej umówić się z wysyłającym, iż termin dostawy będzie liczył się od tego dnia, w którym nastąpi wysłanie. Wysyłający winien oświadczyć w liście przewozowym, iż zgadza się na to, i powtórzyć oświadczenie powyższe w duplikacie. Kolej jest obowiązana, uwidocznic na liście przewozowym chwilę wysłania przez wyciśnięcie osobnej pieczęci i podać ją zaraz do wiadomości wysyłającego.

§ 65.

Przepisy celne, podatkowe, policyjne i statystyczne.

(1) Wysyłający jest obowiązany, dołączyć do listu przewozowego wszystkie dokumenty potrzebne dla dopełnienia przepisów celnych, podatkowych lub policyjnych przed wydaniem towaru odbiorcy; w liście przewozowym należy dokładnie oznaczyć te dokumenty. Kolej nie jest obowiązana do badania, czy papiery powyższe są dokładne i zupełne. Wysyłający odpowiada kolei, o ile na nią nie spada wina, za wszystkie następstwa, wynikające z braku, niedostateczności lub nieprawdziwości tych papierów; nadto winien on zapłacić za czas spowodowanej przez to zwłoki w przewozie, wynoszącej więcej jak 48 godzin, należność składową lub postojową, oznaczoną w taryfie.

(2) Przepisy celne, podatkowe i policyjne dopełniane będą przez kolej, dopóki towar jest w drodze, za opłatą należności, ustanowionych w taryfie. Kolej może pod własną odpowiedzialnością poruczyć zadanie to spedytorowi na koszt uprawnionego do rozrządzania towarem. W obu wypadkach ma kolej obowiązki spedytora.

(3) Jeżeli wysyłający zastrzegł pewien niedopuszczalny lub niewykonalny sposób ekspedycji, wówczas winna kolej spowodować taką ekspedycję, jaką uzna za najkorzystniejszą dla wysyłającego. O zarządzeniu tem należy uwiadomić wysyłającego.

(4) Wysyłający może oświadczyć w liście przewozowym, iż albo on sam albo wymieniony przez niego pełnomocnik chce być obecnym przy ekspedycji celnej lub podatkowej. Na wniosek i za zwrotem kosztów należy zawiadomić wysyłającego lub jego pełnomocnika o przybyciu towaru na stacyę, gdzie ekspedycya ta ma się odbyć. Wysyłający lub jego pełnomocnik ma prawo dawania potrzebnych wyjaśnień co do towaru. Nie są oni jednak upoważnieni do wzięcia towaru w posiadanie ani do osobistego zajęcia się ekspedycją celną.

(5) Na stacyi przeznaczenia może odbiorca zająć się dopełnieniem formalności celnych lub

podatkowych, o ile wysyłający nie postanowił w liście przewozowym inaczej. Jeżeli ani odbiorca ani stosownie do oświadczenia, zamieszczonego w liście przewozowym, wysyłający lub osoba trzecia nie zajmie się dopełnieniem tych formalności, wówczas winna uczynić to kolej; kolej może także pod własną odpowiedzialnością poruczyć czynność tę spedytorowi na koszt uprawnionego do rozrzadzania towarem.

(6) O ile do przesyłki mają być dołączone dokumenty statystyczne, o tem postanawiają odnośnie ustawy i rozporządzenia.

§ 66.

Użycie wozów krytych lub otwartych.

(1) O ile postanowienia niniejszego regulaminu albo przepisy celne, podatkowe lub policyjne albo ważne względy ruchu nie sprzeciwiają się temu, ma wysyłający prawo, żądać w liście przewozowym:

1. aby towary, dla których taryfa przeznaczona wozy otwarte, przewożone były wozami krytymi;

2. aby towary, dla których taryfa przeznaczona wozy kryte, przewożone były wozami otwartymi.

(2) W pierwszym wypadku może kolej pobierać wyższe przewożne, które będzie oznaczone taryfą.

(3) Taryfa winna postanawiać, czy i pod jakimi warunkami pożyczka się nakryć dla wozów otwartych.

§ 67.

Sposób i porządek kolejny przewozu. Droga, którą przewóz ma być uskuteczniony.

(1) Stosownie do użytego formularza listu przewozowego przewozi się towar jako przesyłkę zwyczajną lub pośpieszną. Za zezwoleniem władzy nadzorczej można postanowić w taryfie w sposób jednolity, czy i pod jakimi warunkami należy przyjmować przesyłki pośpieszne do przyśpieszonego przewozu (przyśpieszona przesyłka pośpieszna, przesyłka, idąca pociągami pośpieszonymi).

(2) Wysyłający może oznaczyć w liście przewozowym drogę, którą przewóz ma być uskuteczniony, tudzież wskazać urząd celny lub podatkowy, który ma przeprowadzić ekspedycję celną lub podatkową, i wymienić taryfy, które mają być zastosowane. W tym wypadku może kolej pobrać przewożne na zasadzie podanych wskazówek. Tylko pod następującymi warunkami ma kolej prawo użycia do przewozu przesyłki innej drogi, a nie tej, którą wskazano:

1. że ekspedycja celna lub podatkowa, tudzież potrzebne w danym razie badanie policyjne odbędzie się zawsze w stacjach, oznaczonych przez wysyłającego:

2. że nie będzie się żądać wyższego przewożnego aniżeli to, któreby musiało być zapłacone, gdyby kolej była użyła drogi, wskazanej w liście przewozowym;

3. że termin dostawy towaru nie będzie dłuższy, niż byłby w tym wypadku, gdyby przesyłkę przewieziono drogą, wskazaną w liście przewozowym.

Jeżeli stacya wysyłkowa obrała inną drogę przewozu, wówczas winna ona zawiadomić o tem wysyłającego.

(3) W braku jednego z rozporządzeń, wymienionych w ustępie (*), winna kolej co do zwierząt żywych i przesyłek pośpiesznych zastosować tę taryfę, która zapewnia najkrótszy termin dostawy, a przy równym terminie dostawy za pośrednictwem kilku dróg, taryfę, która następcza najtańszą stopę przewożnego, zaś przy przesyłkach zwyczajnych taryfę, zapewniającą najtańszą stopę przewożnego, a przy równych stopach za pośrednictwem kilku dróg, tę taryfę, która umożliwi najkrótszy termin dostawy.

(4) Jeżeli przepisy co do ekspedycji podatkowej lub celnej nie zgadzają się z rozporządzeniami co do drogi albo z rozporządzeniami, dotyczącymi taryf, wówczas winna kolej uwzględnić jedynie przepisy co do ekspedycji celnej lub podatkowej.

(5) Towary należy przewozić w tym porządku, w jakim przyjęto je do przewozu, o ile ważne względy na ruch kolejowy lub interes publiczny nie usprawiedliwiają wyjątku. Działanie wbrew tym przepisom uzasadnia roszczenie do zwrotu wynikającej stąd szkody.

§ 68.

Obliczanie przewożnego, należitości i wydatków.

(1) Kolej winna wciągnąć do listu przewozowego kwoty, przypadające w myśl taryfy tytułem przewożnego i należitości, przewidzianych w niniejszym regulaminie lub w taryfie.

(2) Prócz tych kwot może kolej wstawić w rachunek tylko wydatki w gotówce n. p. zapłacone przez siebie opłaty wywozowe, dowozowe lub przewozowe, koszty doręczenia, wydatki na niezbędne naprawy lub inne roboty dla utrzymania towaru. Także te kwoty należy uwidocznnić w liście przewozowym z dołączeniem dowodów.

(3) Kolej może pobierać za swe wydatki w gotówce należitość, oznaczoną w taryfie (prowizję); wyjątek stanowią wydatki, wyłożone przez kolej na dowóz kołowy, tudzież przewożne, należitości i kwoty, wydane na opłatę pocztową.

§ 69.

Opłata przewoźnego.

(1) Przy towarach, które według uznania kolei wysyłkowej podlegają szybkiemu zepsuciu albo których wartość nie pokrywa dostatecznie przewoźnego, można żądać zapłacenia przewoźnego z góry. Co do przesyłek, które mają być przewożone po niższych stopach taryfowach (taryfach wyjątkowych), może kolej postanowić w taryfie, czy przewoźne ma być płacone przy nadaniu towaru lub przekazane na odbiorcę.

(2) We wszystkich innych wypadkach ma wysyłający wybór między zaplaceniem przewoźnego przy nadaniu towaru a przekazaniem go na odbiorcę. Wolno zapłacić z góry dowolną część na poczet przewoźnego.

(3) Jeżeli wysyłający chce opłacić przewoźne, wówczas winien on oświadczyć to w liście przewozowym w wyznaczonym na to miejscu (zapiszek co do uiszczenia opłaty z góry).

(4) Jeżeli wysyłający nie doda do zapisku tego żadnego ograniczenia, wówczas zobowiązuje się on do zapłacenia całego przewoźnego wraz z wszystkimi należnościami i wydatkami, które narosną na stacyi wysyłkowej aż do chwili przyjęcia towaru (nieograniczony zapiszek co do uiszczenia opłaty z góry).

(5) Zapiszek co do uiszczenia opłaty z góry nie odnosi się do należności i wydatków, które powstaną dopiero po przyjęciu towaru do przewozu. Jeżeli wysyłający chce przyjąć do zapłaty także i te koszty, winien on oświadczyć to osobno w liście przewozowym.

(6) Stacya wysyłkowa winna wymienić szczegółowo kwoty, które wysyłający objął do zapłaty, nie tylko w liście przewozowym lecz także w duplikacie lub rewersie odbiorczym.

(7) Jeżeli przy nadaniu towaru nie można obliczyć kwoty, przypadającej do zapłaty stosownie do umieszczonego przez wysyłającego zapisku względem uiszczenia opłaty z góry, wówczas może stacya wysyłkowa zażądać złożenia zabezpieczenia, odpowiadającego przypuszczalnie tej kwocie. Również można żądać zabezpieczenia za koszta celne i inne tym podobne, które wysyłający przyjął do zapłaty.

§ 70.

Roszczenia z powodu nienależytego obliczenia przewoźnego.

(1) Jeżeli zaszyły błędy przy obliczaniu przewoźnego lub należności albo przy zastosowaniu taryf (uwzględniając tu także nieprzestrzeganie odnośnych przepisów § 67.), wówczas należy dodatkowo zapłacić tę sumę, o którą zażądano za mało, a zwrócić kwotę nadebraną. Zobowiązanego lub uprawnionego powinno się niezwłocznie o tem zawiadomić.

(2) Jeżeli nie wykupiono listu przewozowego, wówczas winien wysyłający uiścić dopłatę. W razie wykupienia listu tego odpowiada on za dopłatę tylko stosownie do swego zapisku co do uiszczenia opłaty z góry. Zresztą obowiązany jest odbiorca do uiszczenia dopłaty [§ 76., ust. (4)].

(3) Do odbioru nadpłaty, pobranej przy przewoźnym idodochodzenia roszczeń o zwrot przewoźnego uprawniony jest ten, kto uiścił nadpłatę na rzecz kolei.

(4) Pod względem sądowego dochodzenia roszczeń o zwrot przewoźnego przeciw kolei mają zastosowanie przepisy § 100.

§ 71.

Przedawnienie roszczeń, wynikłych z powodu nienależytego obliczenia przewoźnego.

(1) Roszczenia kolei o dopłacenie za nisko pobranego przewoźnego lub za nisko pobranych należności, tudzież roszczenia przeciw kolei o zwrot nadpłaconego przewoźnego lub nadpłaconych należności przedawniają się w jednym roku, o ile oparto roszczenie na nienależym zastosowaniu taryfy lub na błędach przy obliczeniu [§ 70., ust. (1)]. Przedawnienie rozpoczyna się z upływem dnia, w którym uiszczono zapłatę.

(2) Przedawnienie roszczenia o zwrot ulega wstrzymaniu wskutek pisemnego zgłoszenia pretensyi u kolei (reklamacyi). Jeżeli na skutek zgłoszenia zapadnie decyzja odmowna, wówczas termin przedawnienia biegnie dalej od tego dnia, w którym kolej zawiadomi zgłaszającego pisemnie o swem rozstrzygnięciu i zwróci mu środki dowodowe, dołączone ewentualnie do zgłoszenia. Dalsze podania, któreby wniesiono do kolei lub do władz przełożonych, nie wstrzymują przedawnienia. Co do przerwy przedawnienia mają zastosowanie ogólne przepisy ustawowe.

§ 72.

Powziątek. Zaliczka w gotówce.

(1) Wysyłający może obciążyć towar powziętkiem aż do granicy jego wartości.

(2) Za poświadczenie co do obciążenia towaru powziętkiem służy ostemplowany list przewozowy, duplikat lub inne dopuszczalne potwierdzenie nadania towaru. Na żądanie będą ponadto wydawane bezpłatnie osobne rewersy powziętkowe.

(3) Jak tylko zapłacono powziętek, winna kolej zawiadomić o tem wysyłającego i wypłacić mu powziętek. Jeżeli w taryfie uczyniono wypłatę zawiścią od upływu pewnego oznaczonego terminu, wówczas odpada potrzeba osobnego zawiadomienia.

(*) Jeżeli wydano towar bez ściągnięcia powiątku, wówczas winna kolej wynagrodzić wysyłającemu szkodę aż do kwoty powiątku z zastrzeżeniem swych pretensyi przeciw odbiorcy.

(5) Kolej może udzielić zaliczki w gotówce, o ile ona według uznania stacyi wysyłkowej znajduje bezpieczne pokrycie w wartości towaru.

(6) Wysyłający winien wpisać głoskami do listu przewozowego w miejscu na to przeznaczonem kwotę powiątku i udzielonej ewentualnie zaliczki w gotówce. Wpis ten rozstrzyga także wówczas, gdyby różnił się od wpisu, podanego cyframi.

(7) Za obciążenie przesyłki powiątkiem lub zaliczką w gotówce może kolej pobierać należność, ustanowioną w taryfie (provizyę).

§ 73.

Późniejsze rozporządzenia wysyłającego.

(1) Wysyłający ma prawo zarządzenia, by wydano towar napowrót na stacyi wysyłkowej, by wstrzymano go w drodze, zatrzymano na stacyi przeznaczenia albo wydano innemu odbiorcy lub w innem miejscu, albo wreszcie by zwrócono towar do stacyi wysyłkowej. Również może wysyłający rozporządzić, iż powiątek ma być dodatkowo nałożony, podwyższony, niższy lub cofnięty, tudzież iż przesyłka ma być dostawiona bez ściągnięcia przewoźnego i należności. Kolej może jedynie wówczas odmówić wykonania takich rozporządzeń albo odwlec ich wykonanie albo wykonać zarządzenie w odmienny sposób, gdyby zastosowanie się do rozporządzenia powodowało zakłócenie regularnego ruchu towarowego. W tym wypadku winna ona niezwłocznie zawiadomić o tem wysyłającego.

(2) Rozporządzenia innego rodzaju mogą być dopuszczone taryfą w sposób jednolity.

(3) Rozporządzenia muszą odnosić się do całej przesyłki. Należy je podawać w stacyi wysyłkowej na piśmie przy użyciu formularza, który kolej przepisze w taryfie w sposób jednolity. Podpis może być także drukowany lub wyciśnięty pieczęcią. Stacya wysyłkowa winna przesłać rozporządzenie dalej z wszelkim możliwym pośpiechem, a na żądanie wysyłającego i pod warunkami, które będą w taryfie jednolicie ustalone, także w drodze telegraficznej lub telefonicznej.

(4) Wnioskowi, postawionemu wprost w stacyi przeznaczenia a żądającemu zatrzymania przesyłki, można tymczasowo zadość uczynić pod warunkami, które będą ustanowione w taryfie. Wysyłający winien jednak przedłożyć przepisane rozporządzenie w ciągu odpowiedniego terminu. W przeciwnym razie należy postąpić w myśl § 76.

(5) W razie wystawienia duplikatu listu przewozowego lub rewersu odbiorczego służy wysyłającemu prawo rozrządzania przesyłką tylko o tyle, o ile przedłoży te dokumenty i wciągnie także do nich swe rozporządzenia. Jeżeli kolej zastosuje się do zarządzeń wysyłającego, nie zażądawszy przedłożenia duplikatu lub rewersu odbiorczego, wówczas odpowiada ona wobec odbiorcy, któremu wysyłający oddał ten dokument, za szkodę stąd wynikłą. Jeżeli nie wystawiono duplikatu listu przewozowego lub rewersu odbiorczego, może kolej żądać, aby wysyłający wykazał się w sposób odpowiedni.

(6) Jeżeli odbiorca odmawia przyjęcia towaru, wówczas służy wysyłającemu pełne prawo rozrządzania towarem także wówczas, jeżeli nie może przedłożyć duplikatu listu przewozowego lub rewersu odbiorczego.

(7) Jeżeli wysyłający zarządzi, aby przesyłkę wstrzymano w drodze lub zatrzymano na stacyi przeznaczenia, wówczas ma kolej prawo pobierania należności postojowej lub składowej, oznaczonej taryfą, za każde opóźnienie powyżej sześciu godzin. Jeżeli opóźnienie wynosi więcej jak 24 godzin, może kolej wyładować towar i wziąć go na skład albo oddać spedytorowi lub do publicznego domu składowego, i to na niebezpieczeństwo i koszt wysyłającego.

(8) Jeżeli rozporządzenie późniejsze nie zostało spowodowane przez zawinięcie kolei, wówczas może ona żądać za jego wykonanie prócz zwrotu narosłych kosztów przewoźnego, należności i wydatków nadto opłaty, która będzie oznaczona w taryfie. Przy towarach, ulegających łatwo zepsuciu, tudzież przy przesyłkach, których wartość nie pokrywa narosłych kosztów przewozu, należności i wydatków, można żądać zapłaty z góry.

(9) Prawo wysyłającego do rozrządzania przesyłką gaśnie z chwilą, gdy po nadejściu towaru na miejsce dostawy wydano odbiorcy list przewozowy albo gdy odbiorca wniósł w myśl § 76., ust. (2), skargę przeciw kolei. Kolej winna wówczas stosować się jedynie do wskazówek odbiorcy; w razie naruszenia tego obowiązku odpowiada ona odbiorcy za towar.

§ 74.

Przeszkody co do przewozu.

(1) Jeżeli przewiezienie nadanego towaru drogą, wskazaną przez wysyłającego lub wyznaczoną przez kolej, natrafia na przeszkody, wówczas winna kolej przewieźć towar do stacyi przeznaczenia drogą pomocniczą bez pobierania wyższego przewoźnego. Kolejom służy wzajemne prawo regresu względem siebie.

(2) Jeżeli niema drogi posilkowej, winna kolej zażądać, by wysyłający dał odpowiednie rozporządzenie. Wysyłający może w tym wypadku także odstąpić od umowy, musi jednak zapłacić kolei, o ile na nią nie spada wina, prócz przewoźnego za przebyta ewentualnie przestrzeń kolejową nadto należytości taryfowe za przygotowanie przewozu i za wyładowanie.

(3) Jeżeli wysyłający wyda wskutek wezwania kolei zarządzenie co do towaru, lecz nie przedłoży wystawionego w danym razie duplikatu listu przewozowego lub rewersu odbiorczego, wówczas nie może on zmienić ani osoby odbiorcy ani miejsca przeznaczenia.

(4) Jeżeli wysyłający mimo wezwania nie wyda zarządzenia co do towaru, należy postąpić z towarem według przepisów § 81.

§ 75.

Termin dostawy.

(1) Terminy dostawy nie mogą przekraczać następujących terminów maksymalnych:

a) dla przesyłek pośpiesznych:

1. termin do wyeksperyowania . . . 1 dzień,
2. termin do przewiezienia za każde zaczęte 300 kilometrów taryfowych 1 dzień;

b) dla przesyłek zwyczajnych:

1. termin do wyeksperyowania . . . 2 dni,
2. termin do przewiezienia na odległość aż do 100 kilometrów taryfowych 1 dzień,
przy większych odległościach
za każde dalsze zaczęte 200 kilometrów taryfowych 1 dzień.

(2) Termin do wyeksperyowania liczy się raz tylko, bez względu na ilość zarządów kolejowych, uczestniczących w przewozie. Termin do przewiezienia oblicza się według pełnej odległości między stacją wysyłkową a stacją przeznaczenia.

(3) Za zezwoleniem władzy nadzorczej może kolej ustanowić terminy dodatkowe:

1. dla przewozu towarów z ubocznych biur ekspedycji towarowej i do biur takich;
2. dla przewozu przez rzekę, na której nie ma mostu, albo dla przewozu koleją łączącą, która stanowi połączenie między dwoma kolejami, uczestniczącymi w przewozie;
3. dla kolei podrzędnego znaczenia, tudzież przy przejściu towarów z kolei o innej szerokości toru i na takie koleje;
4. przy przejściu towaru z jednej kolei na drugą lub z jednej linii na inną linię tego

samego zarządu kolejowego. Termin dodatkowy może wynosić w tym razie przy przesyłkach pośpiesznych najwyżej 6 godzin, a przy przesyłkach zwyczajnych najwyżej 12 godzin za każdy wypadek przejścia towarów;

5. ze względu na nadzwyczajne stosunki ruchu, w którym to razie wolno wyjątkowo ustanowić terminu dodatkowe z zastrzeżeniem zatwierdzenia władzy nadzorczej.

(4) Terminy do ekspedycji i przewozu [ust. (1)], tudzież terminy dodatkowe, przewidziane w ust. (3), liczba 1 do 4, należy ustanowić w taryfie. Terminy dodatkowe z ust. (3), liczba 5, powinny być osobno ogłoszone i nie obowiązują przed chwilą ogłoszenia. Z ogłoszenia musi być widoczne, czy zatwierdzenie zostało udzielone lub zastrzeżone. Jeżeli władza nadzorcza odmówi dodatkowego zatwierdzenia albo jeżeli zatwierdzenie nie będzie podane do wiadomości w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu terminów dodatkowych, wówczas ustanowienie terminów takich nie ma skutku prawnego.

(5) Co do towarów nadanych przed południem rozpoczyna się termin dostawy o godzinie 12 w południe, a co do towarów nadanych po południu o północy. Termin uważa się za dotrzymany, jeżeli przed jego upływem dostawiono towar odbiorcy. Przy towarach, których stosownie do postanowień kolei odbiorczej lub według zarządzenia odbiorcy nie doręcza się, uważa się termin dostawy za dotrzymany, jeżeli przed jego upływem uwiadomiono odbiorcę o nadejściu towaru [§ 79., ust. (3)] i przygotowano towar do odstawienia.

(6) Przy towarach, które mają pozostać na kolei, a co do których wysyłający nie zastrzegł w liście przewozowym zawiadomienia odbiorcy, i przy towarach, których odbiorca zrzekł się pisemnie zawiadomienia, uważa się termin dostawy za dotrzymany, jeżeli przed jego upływem przygotowano towar na stacji przeznaczenia do odstawy.

(7) Bieg terminów dostawy spoczywa przez czas ekspedycji celnej, podatkowej lub policyjnej, przez czas zwłoki, spowodowanej późniejszym zarządzeniem wysyłającego, i przez czas przerwy w ruchu, która zaszła bez winy kolei a uniemożliwia chwilowo rozpoczęcie przewozu lub jego kontynuowanie.

(8) Jeżeli dzień, następujący po nadaniu towaru, jest dniem niedzielnym lub świątecznym, wówczas termin dostawy dla przesyłki zwyczajnej nadanej po południu rozpoczyna się o dzień później.

(9) W razie, gdy ostatni dzień terminu dostawy przypada na niedzielę lub święto, upływa termin ten przy przesyłkach zwyczajnych dopiero w odpowiedniej godzinie najbliższego dnia powszedniego.

(10) Taryfy wyjątkowe o cenach zniżonych i przedłużonych terminach dostawy można wydać za osobnem zezwoleniem władzy nadzorczej.

§ 76.

Wydanie towaru.

(1) Kolej jest obowiązana oddać odbiorcy w miejscu wydania list przewozowy i towar za zapłatą należności, opartych na umowie o przewóz, i za poświadczeniem odbioru. Za równorzędne z wydaniem towaru odbiorcy uważa się oddanie towaru administracji celnej lub podatkowej w ich lokalach ekspedycyjnych lub składach, które nie pozostają pod zamknięciem kolei, tudzież złożenie towaru u spedytora lub w publicznym domu skladowym, o ile ono jest dopuszczalne w myśl niniejszego regulaminu.

(2) Po nadejściu towaru na miejsce wydania może odbiorca dochodzić przeciw kolei we własnem imieniu praw, uzasadnionych umową o przewóz, po dopełnieniu wynikających stąd zobowiązań, bez względu na to, czy działa przy tem w interesie własnym czy cudzym. Ma on w szczególności prawo żądać od kolei oddania listu przewozowego i wydania towaru, o ile wysyłający nie dał kolei przeciwnego zlecenia, dopuszczalnego jeszcze w myśl § 73.

(3) Za miejsce wydania towaru w myśl ust. (1) i (2) uważa się z zastrzeżeniem postanowień, zawartych w § 78., ust. (1), stacyę przeznaczenia lub uboczne biuro ekspedycji towarów, które wysyłający oznaczył, i to także wówczas, gdyby w liście przewozowym podane było inne miejsce przeznaczenia.

(4) Przyjęcie listu przewozowego i towaru obowiązuje odbiorcę do uiszczenia kolei zapłaty stosownie do listu przewozowego [por. jednak § 70., ust (2)].

(5) Kolej odbiorca winna przy wydaniu towaru ściągnąć wszystkie należności, uzasadnione umową o przewóz, jako to przewoźne, dodatki do przewoźnego, opłaty, powziętki, cła i inne wydatki. Wrazie potrzeby ma ona także wykonać prawo zastawu na towarze.

(6) Taryfa winna postanawiać, czy towary mają być wyładowane przez kolej lub przez odbiorcę, o ile niniejszy regulamin nie zawiera w tym względzie przepisów lub o ile nie został zawarty w liście przewozowym szczególny układ między wysyłającym a koleją.

(7) Kolei wolno doręczyć odbiorcy na jego koszt przesyłki na sztuki, których wyładowaniem ona ma się zająć (§ 78), albo zawiadomić go o ich nadejściu.

Na tych stacyach, na których doręcza się odbiorcy przesyłki na sztuki, należy to ogłosić przez wywieszenie w biurach ekspedycji stosownego uwiadomienia. O nadejściu innych towarów należy zawiadomić odbiorcę [por. jednak § 79., ust. (5)].

(8) Kolej może zastrzec w taryfie, iż przeładowanie towarów, które na stacyi przeznaczenia mają przejść z wozów kolejowych wprost na okręty, będzie uskuteczniane przez nią samą lub przez osobnych przedsiębiorców za opłatą należności, ogłoszonych w taryfie lub w wywieszonym uwiadomieniu. Osoby, zatrudnione przy tej czynności, uważa się za personal kolei w myśl § 5.

(9) Jeżeli w miejscu przeznaczenia niema biura ekspedycji towarowej lub ubocznego biura towarowego i jeżeli kolej nie zaprowadziła żadnych ogólnych urzędzeń w celu dalszego przewozu towarów na to miejsce [§ 78., ust. (1)], a także ani wysyłający ani odbiorca nie postarał się o bezpośredni przewóz dalszy, wówczas ma kolej co do tego przewozu dalszego obowiązki spedytora [§ 85., ust. (1)].

(10) Przy wydawaniu towarów nie można prócz potwierdzenia odbioru żądać żadnych dalszych oświadczeń, mianowicie oświadczeń co do wydania towarów bez zarzutu lub w czasie właściwym. Towary, które odbiorca ma zabrać, należy mu oddać do rozporządzenia, o ile wyładowaniem ich ma zająć się kolej, w magazynach towarowych, a zresztą w miejscach przeznaczonych do wyładowania. Odbiorca winien okazać wykupiony list przewozowy.

§ 77.

Przeliczanie i przeważanie towarów na stacyi przeznaczenia.

(1) Odbiorca może żądać przy wydaniu towarów, aby je przeliczono lub przeważano w jego obecności na dworcu kolejowym. Za manipulację tę winien on zapłacić należność, oznaczoną w taryfie [por. także § 56., ust. (6)].

(2) Kolej jest obowiązana wykonać zawnioskowane przeważanie i przeliczenie, wyjąwszy, gdyby przy przesyłkach całowozowych istniejące przyrządy wagowe okazały się nie wystarczające lub gdyby jakość towaru albo stosunki ruchu nie zezwalały na ustalenie liczby sztuk. Jeżeli odmówiono przeważania towaru, wówczas może odbiorca przeważać towar na najbliższej, nadającej się do tego wadze w obecności pełnomocnika kolei. Odbiorca winien zapłacić powstałe przez to koszta wraz z wynagrodzeniem pełnomocnika.

(3) Co do przeważania towarów całowozowych obowiązują przepisy § 58., ust. (5).

(4) Jeżeli przy przeliczaniu lub przeważaniu stwierdzono ubytek co do liczby lub wagi, za który kolej odpowiada, lecz którego jeszcze nie uznała, wówczas nie może kolej pobierać żadnych należności za stwierdzenie liczby lub wagi i winna zwrócić odbiorcy żądane mu koszta.

§ 78.

Odstawianie.

(1) Kolej może sama odstawiać przesyłki na sztuki w obrębie miejscowości, gdzie znajduje się stacya, lub do miejscowości sąsiednich za opłatą należności, ogłoszonej w wywieszonym uwiadomieniu, albo ustanowić do tego przedsięwzięcia dowozowe [§ 76., ust. (7) i (9)]. Osoby zatrudnione przy tej czynności uważa się za personal kolei w myśl § 5. Dowożący winni mieć przy sobie swą taryfę należności i okazywać ją na żądanie.

(2) Także na tych stacjach, na których kolej zajmuje się odstawianiem towarów, mają odbiorcy prawo odbierać towary osobiście lub kazać je odbierać przez innych przedsiębiorców, a nie tych, których kolei ustanowiła. Jeżeli odbiorcy chcą z prawa tego korzystać, wówczas winni donieść o tem na piśmie do biura ekspedycyi przed nadejściem towaru. Ze względu na ogólne interesy komunikacyjne może jednak kolej ograniczyć lub znieść prawo to za zezwoleniem władzy nadzorczej, i to czasowo lub nawet stale, jeżeli szczególne stosunki tego wymagają.

(3) Jeżeli musi się przenieść towary do lokalów administracyi celnej lub podatkowej, leżących poza obrębem dworców kolejowych, wówczas może kolej zająć się tem sama za zwrotem kosztów albo też poruczyć czynność tę spedytorowi pod własną odpowiedzialnością na koszt uprawnionego do rozrządzenia towarem, i to także wówczas, gdy odbiorca zastrzegł sobie, iż sam zajmie się odebraniem.

(4) Terminy, w ciągu których kolej odstawiać będzie towary odbiorcy, winny być ogłoszone przez wywieszenie odnośnego uwiadomienia w biurach ekspedycyi.

§ 79.

Zawiadomienie odbiorcy o nadejściu towaru.

(1) Zawiadomienie o nadejściu towaru [§ 76., ust. (7)] odbywa się według wyboru kolei przez pocztę albo telefonicznie albo pisemnie przez umyślnego posłańca z oznaczeniem terminu, w ciągu którego należy towar odebrać. Na podstawie pismnego wniosku odbiorcy może biuro ekspedycyi umówić się z nim co do pewnego szczególnego sposobu zawiadomienia.

(2) Zawiadomienie winno nastąpić przy przesyłkach zwyczajnych po ich nadejściu, a najpóźniej natychmiast po przygotowaniu towaru do wydania, zaś przy przesyłkach pośpiesznych w ciągu dwóch

godzin po nadejściu. Przy przesyłkach pośpiesznych, które nadchodzą w dniach powszednich po godzinie 6. wieczorem, a w dniach niedzielnych i świątecznych po godzinie 12. w południe, można żądać zawiadomienia dopiero w następnym dniu rano.

(3) Zawiadomienie uważa się za skuteczne:

- a) w razie przesłania go pocztą w 4 godziny, a telegrafem w 1 godzinę po nadaniu;
- b) w razie przesłania go telefonem z chwilą nadania;
- c) przy innym sposobie przesłania z chwilą wręczenia.

(4) Uwiadomienie wygotowuje się bezpłatnie. Za doręczenie może kolej żądać zwrotu swych wydatków.

(5) Uwiadomienie odpada, jeżeli odbiorca rzekł się go pisemnie, tudzież przy towarach, które mają pozostać na kolei, o ile wysyłający nie zastrzegł go wyraźnie w liście przewozowym.

(6) Jeżeli w czasie drogi przeładowano przesyłkę całowozową z powodu, iż wóz nie nadawał się do dalszego biegu, wówczas musi się donieść o tem odbiorcy przy zawiadomianiu go o nadejściu towaru.

§ 80.

Terminy do odbioru towarów niedoręczanych.

(1) Towary, których wyładowaniem ma zająć się kolej, należy odebrać w godzinach służbowych [§ 63., ust. (2)] w ciągu terminu, oznaczonego w taryfie. Termin ten rozpoczyna się z chwilą uwiadomienia o nadejściu towaru i musi wynosić przynajmniej 24 godzin.

(2) Termin do odbioru towarów, których wyładowaniem ma zająć się odbiorca, należy ogłosić przez wywieszenie w biurze ekspedycyi odnośnego uwiadomienia albo w drodze taryfy. Termin rozpoczyna się od chwili zawiadomienia o nadejściu towaru. Jeżeli nie przygotowano na czasie wozów, które mają być wyładowane, wówczas rozpoczyna się termin do wyładowania dopiero z chwilą, gdy będą przygotowane. Kolej może żądać, aby towary wyładowano i odwieziono w ciągu godzin służbowych.

(3) Jeżeli towary mają pozostać na kolei, a wysyłający nie zastrzegł wyraźnie w liście przewozowym zawiadomienia odbiorcy albo jeżeli odbiorca rzekł się na piśmie zawiadomienia albo jeżeli zawiadomienie nie da się skutecznie, wówczas zaczyna się termin do odebrania towarów od chwili ich przygotowania do odbioru.

(4) W dniach niedzielnych i świątecznych należy wydawać tylko przesyłki pośpieszne pod warunkiem, iż nie zachodzi żadna przeszkoda co do ich ekspedycyi celnej lub podatkowej.

(5) Bieg terminów, wyznaczonych do odbioru, spoczywa przez niedziele i dni świąteczne oraz przez czas ekspedycyi celnej, podatkowej lub policyjnej.

o ile wysyłający lub odbiorca nie spowodował zwłoki pod tym względem.

(6) Jeżeli nie odebrano towaru w ciągu wyznaczonych terminów, wówczas przypada do zapłaty należność składowa lub postojowa, oznaczona w taryfie. Kolej może także wyładować towary, których odbiorca nie wyładował w czasie właściwym, na jego niebezpieczeństwo i koszt [por. także § 81., ust. (6)]. Za niedziele i dni świąteczne należy pobierać należność postojową tylko wówczas, jeżeli termin do wyładowania ubiegł już w dniu poprzednim o godzinie 2. po południu. Jeżeli kilka dni niedzielnych i świątecznych następuje po sobie, wówczas pobiera się należność tę tylko za jeden dzień.

(7) Jeżeli odbiorca, otrzymawszy zawiadomienie, zgłosi się celem odbioru towaru i jeżeli w ciągu godziny po jego przybyciu nie można przygotować towaru do odebrania, wówczas winna kolej zwrócić mu kosztą bezskutecznie usiłowanego odbioru. Na żądanie odbiorcy ma kolej potwierdzić na liście przewozowym, iż bezskutecznie usiłowano odebrać towar.

(8) Gdyby nagromadzenie się towarów zagrażało prawidłowemu tokowi ruchu, wówczas ma kolej prawo skrócenia terminów, wyznaczonych do ładowania, i czasu, przez który nie pobiera się składowego, oraz podwyższenia należności postojowej i składowej, a to w miarę zachodzącej potrzeby. Pod tym względem obowiązują analogicznie przepisy, podane w § 75., ust. (4), co do ustanawiania, zatwierdzania i ogłaszania terminów dodatkowych dla niezwykłych stosunków ruchowych.

§ 81.

Przeszkody co do odstawy. Zwłoka w odbiorze.

(1) Jeżeli nie można odszukać odbiorcy towaru albo jeżeli odbiorca odmawia przyjęcia lub nie wykupi listu przewozowego w przeciągu terminu, który kolej wyznaczy w taryfie, albo jeżeli zajdzie inna przeszkoda co do odstawy, wówczas winna stacya przeznaczenia zawiadomić niezwłocznie wysyłającego za pośrednictwem stacyi wysyłkowej o przyczynie przeszkody i zasięgnąć jego rozporządzenia [por. także § 73., ust. (6)]. Wysyłający może zastrzec w liście przewozowym, iż ma być na swój koszt bezpośrednio zawiadomiony telegraficznie lub przez pocztę; w tym wypadku ma on pod warunkami, które oznaczy taryfa, prawo wystosowania swego rozporządzenia także wprost do stacyi przeznaczenia. Pod warunkami, podanymi w taryfie, może wysyłający także zastrzec w liście przewozowym, iż towar ma mu być zwrócony bez poprzedniego zawiadomienia, jeżeli zajdzie przeszkoda co do odstawy. Zresztą zaś można odesłać towar napowrót tylko wówczas, jeżeli wysyłający zażąda tego wskutek otrzymanego zawiadomienia.

(2) Jeżeli odbiorca odmówił przyjęcia towaru i jeżeli zawiadomiono wysyłającego o tej przeszkodzie, wówczas można odstawić towar dodatkowo tylko za zezwoleniem wysyłającego. We wszystkich innych wypadkach odstawia się towar odbiorcy, który okaże później gotowość jego przyjęcia, o ile tymczasem nie nadeszło do stacyi przeznaczenia inne rozporządzenie wysyłającego.

(3) Jeżeli zawiadomienie wysyłającego nie jest możliwe albo jeżeli wysyłający dopuszcza się zwłoki w wydaniu rozporządzenia lub jeżeli rozporządzenie nie da się wykonać, wówczas winna kolej wziąć towar na skład na niebezpieczeństwo i koszt wysyłającego; w tym wypadku odpowiada kolej za troskliwość właściwą porządnemu kupcowi. Kolej ma jednak także prawo złożenia towarów, nie dających się odstawić, u spedytora lub w publicznym domu składowym na rachunek i niebezpieczeństwo uprawnionego do rozrządzania nimi, po obciążeniu ich powiżkątkiem za koszty i wydatki, ciężące na towarach.

(4) Kolej ma nadto prawo sprzedawać jak najkorzystniej bez dalszych formalności:

a) towary, których nie można odstawić, a które podlegają szybkiemu zepsuciu albo które ze względu na stosunki miejscowe nie mogą być oddane spedytorowi, ani umieszczone na składzie, i to zaraz,

b) towary, których nie można odstawić i których wysyłający nie odebrał napowrót, w 4 tygodnie po upływie czasu wolnego od opłaty składowego lub nawet wcześniej, gdyby wartość ich przez dłuższe leżenie na składzie ulegała nie-stosunkowemu zmniejszeniu albo gdyby kosztą składu nie stały w żadnym stosunku do wartości towaru.

O zamierzonej sprzedaży należy uwiadomić wysyłającego i odbiorcę, wyjąwszy gdyby to nie było możliwe. Jeżeli kolej sama skutecznie sprzedaż, wówczas może pobierać prócz gotowych wydatków nadto należność, oznaczoną w taryfie.

(5) O złożeniu towaru i o jego sprzedaży winna kolej zawiadomić natychmiast wysyłającego i odbiorcę, wyjąwszy gdyby to nie było możliwe; jeżeli kolej zaniedba tego, jest ona obowiązana do zwrotu szkody. Cenę, uzyskaną ze sprzedaży, po potrąceniu wydatków i należności należy oddać do rozporządzenia wysyłającego.

(6) Jeżeli odbiorca wykupi list przewozowy lecz nie odbierze towaru w ciągu terminu, wyznaczonego do odebrania, wówczas należy wezwać go raz jeszcze do odbioru i zawiadomić, iż towar pozostaje na składzie na jego niebezpieczeństwo i koszt. Co do złożenia towarów takich na skład, oddania ich spedytorowi lub do publicznego domu składowego, tudzież co do ich sprzedaży obowiązują analogicznie

przepisy ust. (3) do (5). W razie sprzedaży należy oddać cenę po potrąceniu kosztów do rozporządzenia odbiorcy.

§ 82.

Stwierdzenie przez kolej ubytku, uszkodzenia lub zginienia towaru.

(1) Jeżeli kolej przekonała się lub przypuszcza, iż zaszedł ubytek w towarze lub jego uszkodzenie, albo jeżeli uprawniony do rozrządzania towarem utrzymuje, że się to stało, wówczas winna kolej stwierdzić niezwłocznie na piśmie stan towaru, wysokość szkody, tudzież o ile można przyczynę i czas ubytku lub uszkodzenia. Stwierdzenie takie winno mieć miejsce także w razie zginienia towaru.

(2) Odpis dokumentu, spisane go celem stwierdzenia powyższych okoliczności, należy wydać uprawnionemu do rozrządzania towarem na jego żądanie.

(3). Do stwierdzenia wypadków ubytku lub uszkodzenia towaru należy przybrać prócz uprawnionego do rozrządzania towarem nadto bezstronnych świadków, a na żądanie interesowanych także rzeczoznawców. Jeżeli uprawniony do rozrządzania towarem nie stawia się w ciągu stosownego terminu, wówczas odbywa się stwierdzenie w jego nieobecności. Przybranie uprawnionego do rozrządzania towarem można pominąć jedynie w tych wypadkach, w których zachodzi potrzeba wydania natychmiastowych zarządzeń.

(4) Jeżeli dochodzenie przeprowadzone na wniosek uprawnionego do rozrządzania towarem nie stwierdzi wcale ubytku lub uszkodzenia albo stwierdzi jedynie taki ubytek lub takie uszkodzenie, które kolej już uznała, wówczas winien uprawniony do rozrządzania towarem ponieść kosztą, powstałe wskutek przybrania rzeczoznawców.

§ 83.

Stwierdzenie sądowe przeszkód co do odstawy, zginienia, ubytku i uszkodzenia towaru.

Niezależnie od postępowania, przewidzianego w §§ 81. i 82., może każdy z interesowanych żądać także sądowego stwierdzenia stosownie do obowiązujących postanowień ustawowych.

§ 84.

Odpowiedzialność kolei za zginienie, ubytek lub uszkodzenie towaru w ogólności.

Kolej odpowiada za szkodę, która powstała przez zginienie, ubytek lub uszkodzenia towaru w czasie od przyjęcia go do przewozu aż do odstawy,

wyjąwszy gdy szkoda spowodowana została przez zawinienie uprawnionego do rozrządzania towarem lub takie rozporządzenie tegoż, co do którego kolej nie ponosi winy, albo gdy powstała wskutek siły wyższej, wad opakowania, nie dających się rozpoznać zewnątrz, lub naturalnych własności towaru, mianowicie wewnętrzznego psucia się, zaniku i zwykłego wycieku.

§ 85.

Ograniczenie odpowiedzialności co do miejsca przeznaczenia.

(1) Jeżeli w liście przewozowym podano takie miejsce przeznaczenia, gdzie niema biura ekspedycji towarowej lub ubocznego biura towarowego, urządzone dla ekspedycji towarów, wówczas odpowiada kolej w charakterze przewoźnika tylko aż do ostatniej stacji kolejowej, względnie aż do ostatniego ubocznego biura ekspedycji towarów, które są urządzone dla tej ekspedycji. Co do dalszego przewozu ma ona obowiązek spedytora.

(2) Jeżeli kolej zaprowadziła urządzenia w celu dalszego przewozu towarów do takich miejsc [§ 78., ust. (1)], wówczas odpowiada ona w charakterze przewoźnika aż do miejsca przeznaczenia.

§ 86.

Ograniczenie odpowiedzialności przy szczególnych rodzajach niebezpieczeństwa.

(1) Kolej nie ponosi odpowiedzialności:

1. co do towarów, które według przepisów niniejszego regulaminu albo taryfy lub stosownie do zamieszczonej w liście przewozowym umowy z wysyłającym przewozi się w wozach otwartych, za szkodę, jaka powstanie z niebezpieczeństwa, połączonego z tym sposobem przewozu; pod pojęcie to nie podpada uderzający ubytek na wadze lub zginienie całych sztuk;

2. co do towarów, które według zamieszczonego w liście przewozowym oświadczenia wysyłającego oddano do przewozu nieopakowane lub w niedostatecznym opakowaniu, pomimo iż jakoś ich wymaga opakowania dla ochrony przed zginieniem, ubytkiem lub uszkodzeniem w czasie przewozu, za szkodę, wynikającą z niebezpieczeństwa, połączonego z brakiem opakowania lub jego wadliwym stanem;

3. co do towarów, których załadowaniem i wyładowaniem ma zająć się wysyłający lub odbiorca stosownie do przepisu niniejszego regulaminu albo taryfy lub stosownie do zamieszczonej w liście przewozowym umowy z wysyłającym, za szkodę wynikłą z niebezpieczeństwa, połączonego z załadowaniem i wyładowaniem lub wadliwym ładunkiem;

4. co do towarów, które z powodu swych charakterystycznych własności naturalnych narażone

są na szczególne niebezpieczeństwo zginiecia, ubytku lub uszkodzenia, mianowicie złamania, zardzewienia, wewnętrznego zepsucia, nadzwyczajnego wycieku, wyschnięcia i wysypania, za szkodę, powstałą z tego niebezpieczeństwa;

5. co do zwierząt żywych za szkodę, wynikającą ze szczególnego niebezpieczeństwa, jakie dla nich z przewozem jest połączone;

6. co do towarów, wliczając tu także zwierzęta, którym według niniejszego regulaminu albo taryfy lub stosownie do zamieszczonej w liście przewozowym umowy z wysyłającym należy przydać dozorcę, za szkodę, wynikającą z niebezpieczeństwa, któremu dozór miał zapobiec.

(2) Jeżeli szkoda mogła w danych okolicznościach wyniknąć z jednego z niebezpieczeństw, wymienionych w ust. (1), wówczas przypuszcza się, iż powstała ona z tego niebezpieczeństwa.

(3) Nie można powoływać się na uwolnienie od odpowiedzialności na zasadzie niniejszych przepisów, jeżeli szkoda powstała wskutek zawinienia kolei.

§ 87.

Ograniczenie odpowiedzialności przy ubytkach na wadze.

(1) Co do tych towarów, które wskutek swych naturalnych własności doznają prawidłowo przy przewozie ubytku na wadze, wykluczona jest odpowiedzialność kolei za ubytek na wadze aż do następujących stóp normalnych:

Do wysokości 2 procentów przy towarach płynnych, wilgotnych i następujących towarach suchych:

przy drzewach farbiarskich, tartych i mielonych,
 przy korach,
 przy korzeniach,
 przy lukrecyi,
 przy tytoniu krajany, przy tłuszczach,
 przy mydłach i olejach twardych,
 przy owocach świeżych,
 przy liściach tytoniowych świeżych,
 przy wełnie owczej,
 przy skórach niegarbowanych,
 przy błonach,
 przy skórach garbowanych,
 przy owocach suszonych i pieczonych,
 przy ścięgniach zwierzęcych,
 przy rogach i kopytach,
 przy kościach (całych i mielonych),
 przy rybach suszonych,
 przy chmielu,
 przy kitach świeżych;

do wysokości 1 procentu przy wszystkich innych towarach suchych wyżej określonego rodzaju.

(2) Jeżeli przewozi się kilka sztuk za tym samym listem przewozowym, wówczas oblicza się stopę normalną dla każdej sztuki osobno, o ile podano w liście przewozowym wagę poszczególnych sztuk albo o ile można ją stwierdzić w inny sposób.

(3) Ograniczenie odpowiedzialności nie ma miejsca, o ile ubytek wyniknął w danych okolicznościach nie wskutek naturalnych własności towaru albo o ile przyjęta stopa nie odpowiada tym własnościom lub innym szczegółom danego wypadku.

(4) Jeżeli towar zginął, wówczas nie potrąca się nic z tytułu ubytku na wadze.

(5) Dalej idące uwolnienie kolei od odpowiedzialności w myśl § 86., ust. (1), liczba 4. nie doznaje przez to zmiany.

§ 88.

Wysokość wynagrodzenia szkody w razie zginiecia, ubytku lub uszkodzenia towaru.

(1) Jeżeli kolej musi na zasadzie umowy o przewóz dać wynagrodzenie za zginiecie lub ubytek towaru, wówczas ma ona zwrócić zwyczajną wartość handlową, a w braku tejże wartości zwyczajną, jaką towar tego samego rodzaju i tej samej jakości miał w miejscu wysyłki w chwili przyjęcia przysyłki do przewozu; nadto należy zwrócić te kwoty, które już zapłacono lub które przypadają jeszcze do zapłaty tytułem ceł i innych kosztów, tudzież tytułem przewoźnego.

(2) W razie uszkodzenia towaru należy dać wynagrodzenie za zmniejszenie się wartości, oznaczonej w ust. (1).

(3) Co do wypadków, w których należy dać pełne wynagrodzenie, por. § 95.

§ 89.

Ograniczenie wysokości wynagrodzenia szkody drogą taryfy.

(1) Kolej może ustalić w osobnych warunkach (w taryfach wyjątkowych) pewną kwotę maksymalną, która będzie zwracana w przypadku zginiecia, ubytku lub uszkodzenia towaru, jeżeli te taryfy wyjątkowe w porównaniu z taryfami zwyczajnymi zawierają obniżenie cen za całą przestrzeń przewozu i jeżeli ta sama kwota maksymalna ma zastosowanie do całej tej przestrzeni. Jeżeli wysyłający żąda zastosowania takiej taryfy wyjątkowej, wówczas winien on zaznaczyć to w liście przewozowym, wymieniając taryfę.

(2) Kolej może dalej ograniczyć w taryfie uszkodowanie, które ma być wypłacane w razie zginiecia, ubytku lub uszkodzenia przedmiotów, wymienionych w § 54., ust. (2) B, liczba 1., do pewnej kwoty maksymalnej.

(3) Co do wypadków, w których należy dać pełne wynagrodzenie, por. § 95.

§ 90.

Domniemanie zginięcia towaru.

Uprawniony do odbioru może bez dalszego dowodu uważać towar za zgubiony, jeżeli odstawienie towaru tego najpóźniej w 30. dniu po upływie terminu dostawy okaże się niemożliwe.

§ 91.

Odnalezienie towaru.

(1) Uprawniony do odszkodowania może przy odbiorze zwrotu szkody za towar zgubiony żądać w pokwitowaniu, aby go natychmiast zawiadomiono o ewentualnem odnalezieniu towaru. Postawienie żądania takiego należy mu poświadczyć.

(2) W ciągu 30 dni po otrzymaniu uwiadomienia może uprawniony do odszkodowania żądać, aby mu wydano towar bez kosztów podług jego wyboru na stacyi wysyłkowej lub na stacyi przeznaczenia, oznaczonej w liście przewozowym. Pobrane odszkodowanie winien także zwrócić po potrąceniu zwrotu szkody, przypadającego w myśl § 94. za przekroczenie terminu dostawy.

(3) We wszystkich innych wypadkach może kolej swobodnie rozrządzać odnalezionym towarem.

§ 92.

Oznaczenie interesu połączonego z dostawą.

(1) Wysyłający może podać w liście przewozowym interes połączony z dostawą. Za podanie to opłaca się należność, która będzie oznaczona w taryfie.

(2) Kwota, wyrażająca interes połączony z dostawą, ma być wciągnięta głoskami do listu przewozowego w miejscu na to przeznaczonem.

(3) Należność ma być obliczona za niepodzielne jednostki po 10 K i 10 kilometrów taryfowych i nie może przekraczać 0.25 h za jednostkę. Nadwyżki zaokrągła się na 10 h. Jako najniższą kwotę za przestrzeń od stacyi wysyłkowej do stacyi przeznaczenia pobiera się 40 h.

(4) Jeżeli obowiązek odszkodowania ograniczono w myśl § 89. do pewnej kwoty maksymalnej, wówczas niedopuszczalne jest oznaczenie interesu połączonego z dostawą powyżej tej kwoty.

§ 93.

Wysokość wynagrodzenia szkody za zginięcie, ubytek lub uszkodzenie towaru w razie podania interesu połączonego z dostawą.

Jeżeli podano interes połączony z dostawą, wówczas można żądać w razie zginięcia, ubytku lub

uszkodzenia towaru prócz odszkodowania, oznaczonego w § 88., także zwrotu dalszej szkody aż do wysokości podanej kwoty.

§ 94.

Odpowiedzialność za przekroczenie terminu dostawy.

(1) W razie przekroczenia terminu dostawy winna kolej wynagrodzić udowodnioną szkodę, a mianowicie:

- a) jeżeli nie podano interesu połączonego z dostawą, aż do wysokości przewoźnego,
- b) jeżeli podano interes połączony z dostawą, aż do wysokości oznaczonej kwoty. O ile kwota ta jest niższa od odszkodowania, wyznaczonego pod a), można żądać tego ostatniego odszkodowania.

(2) Jeżeli szkoda nie powstała albo jeżeli jej nie udowodniono, winna kolej zapłacić:

- a) w razie, gdy nie podano interesu połączonego z dostawą,

przy przekroczeniu terminu do 1 dnia włącznie $\frac{1}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu do 2 dni

włącznie $\frac{2}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu do 3 dni

włącznie $\frac{3}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu do 4 dni

włącznie $\frac{4}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu dłużej trwającym $\frac{5}{10}$ przewoźnego;

- b) w razie, gdy podano interes połączony z dostawą,

przy przekroczeniu terminu do 1 dnia

włącznie $\frac{2}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu do 2 dni

włącznie $\frac{4}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu do 3 dni

włącznie $\frac{6}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu do 4 dni

włącznie $\frac{8}{10}$ przewoźnego,

przy przekroczeniu terminu dłużej trwającym całe przewoźne;

jednak nie więcej jak oznaczoną kwotę. O ile kwota ta jest niższa od odszkodowania, wyznaczonego pod a), można żądać tego ostatniego odszkodowania.

(3) Pretensye, wynikające z powyższych postanowień, mogą być dochodzone także obok ewentualnych roszczeń z tytułu zginięcia, ubytku lub uszkodzenia towaru. Jeżeli podano interes połączony z dostawą, wówczas można żądać prócz odszkodowania, obliczonego w myśl § 88., tytułem wynagrodzenia całej dalszej szkody (§ 93.) wraz z szkodą, powstałą wskutek przekroczenia terminu

dostawy, najwyżej kwoty, wymienionej przy podaniu tego interesu. Analogicznie obowiązuje przepis zdania drugiego w ust. (1), *b*).

(4) Odpowiedzialność kolei jest wykluczona, gdy przekroczenie terminu wynikało z takiego zdarzenia, którego kolej ani nie spowodowała ani nie mogła uchylić.

(5) Co do wypadków, w których należy dać pełne wynagrodzenie, por. § 95.

§ 95.

Zwrot szkody w razie działania rozmyślnego lub wielkiej niedbałości kolei.

Jeżeli szkoda została spowodowana przez działanie rozmyślne lub wielką niedbałość kolei, wówczas należy we wszystkich wypadkach zwrócić pełną szkodę.

§ 96.

Utrata praw do odszkodowania.

Jeżeli pod nieprawdziwym oznaczeniem nadano przedmioty, których przewóz jest stosownie do przepisów ustawy lub ze względu na porządek publiczny zakazany, albo przedmioty, wyłączone od przewozu lub przyjmowane do przewozu jedynie warunkowo, albo jeżeli wysyłający pominął środki bezpieczeństwa, przepisane co do takich przedmiotów, wówczas wykluczona jest odpowiedzialność kolei na zasadzie umowy o przewóz.

§ 97.

Wygaśnięcie roszczeń po zapłaceniu przewoźnego i odebraniu towaru.

(1) Po zapłaceniu przewoźnego i innych należności, ciężących na towarze, i po odebraniu towaru gasną wszystkie pretensje przeciw kolei, wynikające z umowy o przewóz.

(2) Wyjątek stanowią:

1. roszczenia do odszkodowania za takie szkody, które zostały spowodowane przez działanie rozmyślne lub wielką niedbałość kolei;

2. roszczenia do odszkodowania z powodu przekroczenia terminu dostawy, jeżeli wniesione będą na piśmie najpóźniej w czternastym dniu, nie licząc dnia odbioru, u jednej z kolei, wymienionych w § 100;

3. roszczenia do odszkodowania z powodu takich wad, które w myśl § 82. lub § 83. stwierdzono przed odebraniem towaru, albo których stwierdzenie wbrew przepisowi, podanemu w § 82., nie nastąpiło z winy kolei;

4. roszczenia do odszkodowania z powodu takich wad, które przy odbiorze nie dały się zewnętrznie dostrzec, jeżeli uprawniony bezzwłocznie po odkryciu wady, a najpóźniej w przeciągu tygodnia po odebraniu towaru albo zażąda pisemnie od kolei przeprowadzenia dochodzeń w myśl § 82. albo zawnioskuje w sądzie oglądnięcie towaru przez rzeczoznawców, a zarazem udowodni, iż wada powstała w czasie między przyjęciem a odstawieniem towaru;

5. roszczenia z powodu niesłusznie pobranych dodatków do przewoźnego, tudzież z powodu nie-należytego obliczenia przewoźnego i należytości (§ 70.).

(3) Odbiorca może nawet po przyjęciu listu przewozowego i opłaceniu przewoźnego odmawiać tak długo przyjęcia towaru, dopóki nie stanie się zadość jego wnioskowi względem stwierdzenia podniesionych wad. Zastrzeżenia przy odbiorze towaru mają skutek jedynie wówczas, gdy nastąpiły za zgodą kolei.

(4) Jeżeli z pośród kilku przedmiotów, należących do jednej przesyłki a wymienionych w liście przewozowym, brakuje niektórych przy odstawie, wówczas może odbiorca wymienić je w poświadczeniu odbioru jako brakujące.

§ 98.

Przedawnienie roszczeń przeciw kolei z powodu zginienia, ubytku lub uszkodzenia towaru albo z powodu przekroczenia terminu dostawy.

(1) Roszczenia przeciw kolei z powodu zginienia, ubytku lub uszkodzenia towaru albo z powodu przekroczenia terminu dostawy przedawniają się w jednym roku.

(2) Przedawnienie rozpoczyna się w razie uszkodzenia lub ubytku towaru z upływem dnia, w którym towar odstawiono, a w razie zginienia towaru lub przekroczenia terminu dostawy z upływem tego terminu.

(3) Przedawnienie ulega wstrzymaniu wskutek pisemnego zgłoszenia pretensji u kolei (reklamacji). Jeżeli na skutek zgłoszenia zapadnie decyzja odmowna, wówczas termin przedawnienia biegnie dalej od tego dnia, w którym kolej zawiadomi zgłaszającego pisemnie o swem rozstrzygnięciu i zwróci mu środki dowodowe, dołączone ewentualnie do zgłoszenia. Dalsze podania, któreby wniesiono do kolei lub do władz przełożonych, nie wstrzymują przedawnienia.

(4) Co do przerwy przedawnienia obowiązują ogólne przepisy ustawowe.

(5) Jednoroczny termin przedawnienia, oraz inne przepisy tego paragrafu nie mają zastosowania, gdy kolej rozmyślnie spowodowała ubytek lub uszkodzenie towaru albo przekroczenie terminu. Nie mają one dalej zastosowania do wzajemnych roszczeń regresowych między kolejami (§ 100.).

§ 99.

Dochodzenie praw, wynikających z umowy o przewóz.

(1) Do dochodzenia przeciw kolei praw, wynikających z umowy o przewóz, uprawniony jest tylko ten, komu przysługuje prawo rozrządzania towarem (por. jednak §§ 60. i 70.).

(2) Jeżeli wysyłający, któremu jako takiemu przysługuje prawo rozrządzania towarem, nie może przedłożyć duplikatu listu przewozowego, rewersu odbiorczego lub poświadczenia stacji wysyłkowej, iż nie wystawiono takiego dokumentu, wówczas może on dochodzić swego roszczenia tylko za zgodą odbiorcy, wyjąwszy gdyby wykazał, iż odbiorca odmówił przyjęcia towaru.

(3) Roszczeń pozasądowych należy dochodzić na piśmie u kolei właściwej według § 100. Jeżeli oddano odbiorcy list przewozowy, wówczas należy go przedłożyć. W razie, gdy rozchodzi się o odszkodowanie z powodu zginienia, ubytku lub uszkodzenia towaru, trzeba dołączyć poświadczenie co do jego wartości.

(4) Kolej winna zbadać podniesione roszczenia z wszelkim możliwym pośpiechem i wydać dochodzącemu decyzję na piśmie, o ile nie przyjdzie do skutku zgodne porozumienie się.

§ 100.

Odpowiedzialność kilku kolei, uczestniczących w przewozie.

(1) Kolej wysyłkowa odpowiada za wykonanie przewozu aż do chwili odstawienia towaru odbiorcy,

bez względu na to, czy używa do przewozu własnych tylko lub także obcych szlaków.

(2) Każda następna kolej przystępuje przez przyjęcie towaru z pierwotnym listem przewozowym do umowy o przewóz stosownie do listu tego i przyjmuje samodzielne zobowiązanie uskutecznienia przewozu według osnowy listu przewozowego.

(3) Niezależnie od wzajemnego regresu między kolejami można jednak dochodzić w drodze skargi roszczeń z umowy o przewóz tylko przeciw kolei wysyłkowej albo przeciw tej kolei, która ostatecznie odebrała towar z listem przewozowym, względnie przeciw tej, na której szlaku szkoda powstała. Powód ma prawo wyboru między tymi kolejami. Prawo wyboru gaśnie z chwilą wytoczenia skargi.

(4) W drodze skargi wzajemnej lub potrącenia można dochodzić roszczeń z umowy o przewóz także przeciw innej kolei, jeżeli skarga kolei tej opiera się na tej samej umowie o przewóz.

(5) Jeżeli jedna z kolei, uczestniczących w przewozie, wynagrodziła szkodę na zasadzie niniejszych przepisów, wówczas służy jej prawo zwrotnego poszukiwania przeciw kolei, która szkodę zawiniła. Jeżeli kolej ta nie da się wysledzić, wówczas winny koleje interesowane ponieść szkodę wspólnie stosownie do długości szlaków, które weszły w użycie przy przewozie, o ile nie będzie stwierdzone, iż szkoda nie powstała na ich liniach. Upoważnienie kolei do zawarcia odmiennych umów pod względem zwrotnego poszukiwania, i to albo z góry albo w pewnym poszczególnym wypadku, nie doznaje przez to zmiany.

IX.

Postanowienia końcowe.

(1) Regulamin ruchu i jego zmiany ogłosi się w Dzienniku ustaw państwa.

(2) Każdy zarząd kolejowy winien trzymać na sprzedaż regulamin ruchu, uzupełniony według najświeższego stanu.

Załącznik A.

(Do § 44. r. r.)

Paszport na zwłoki.

Zwłoki (stan, imię i nazwisko zmarłego, u dzieci zawód rodziców)

zmarłego w wieku (wiek) dnia ..^{go} 19 .. w (miejsceowość) .. na .. (przyczyna

śmierci) złożone według przepisu w trumnie, mają być przewiczone koleją z

przez do celem pogrzebania. Ponieważ udzielono

zezwoleń na przewiezienie zwłok, przeto uprasza się wszystkie władze, przez których okręgi transport

ma przechodzić, aby przepuściły go dalej bez przeszkód i zatrzymywania.

....., dnia ..^{go} .. 19.....

(Pieczeńć.)

(Podpis.)

Załącznik B.

(Do § 49. ust. (2) r. r.)

Blizsze postanowienia co do przewozu zwierząt żywych.**I. Ładowanie.****§ 1.**

(1) O ile stacje są przeznaczone do przewozu zwierząt, muszą one być zaopatrzone w urządzenia, pozwalające ładować i wyładowywać zwierzęta w sposób odpowiedni.

(2) Powierzchnia ładowni stałych musi być tego rodzaju, aby zwierzęta mogły bezpiecznie stapać po nich.

(3) Przenośne ładownie dla zwierząt muszą mieć dostateczną szerokość i być zaopatrzone po obu stronach listwami ochronnymi wysokości co najmniej 20 *cm*, tudzież listwami, ułatwiającymi wchodzenie. Zarówno przy przenośnych ładowniach dla zwierząt jak i przy pomostach do ładowania muszą być zaprowadzone urządzenia, chroniące zwierzęta od zepchnięcia na boki.

(4) Na stacyach, na których odbywają się regularnie większe transporty zwierząt, albo w pobliżu tych stacji muszą znajdować się miejsca ogrodzone (podworce dla bydła) w celu tymczasowego pomieszczenia zwierząt. W miejscach tych, o które zarządy kolejowe mają postarać się, powinny istnieć urządzenia do przywiązywania zwierząt. Miejsca te muszą być podzielone na mniejsze przedziały, w których należy osobno umieszczać zwierzęta rozmaitych gatunków, a zwierzęta duże (konie wraz z kucami, źrebięta, dalek bydło rogate, muły, osły itp.) oddzielnie od zwierząt drobnych (świń, cieląt, owiec, kóz, psów, drobiu itp.); matki pozostają razem z oseskami. Dziedziczne i ładownie dla zwierząt należy oświetlić, jeżeli używa się ich w porze ciemnej.

§ 2.

(1) Zwierzęta powinno się przewozić w wozach krytych. Należy przytem wybierać takie wozy, których

szerokość w świetle wynosi co najmniej 2·6 *m* i które mają w pobliżu stropu na ścianach podłużnych lub czołowych po dwa otwory (klapy powietrzne), zamykalne od wewnątrz, długości co najmniej 0·40 *m* a szerokości 0·30 *m*; wozy te powinny być nadto zaopatrzone w urządzenia pozwalające otwierania drzwi na szerokość 0·35 *m* przy przewozie zwierząt dużych, a 0·15 *m* przy przewozie zwierząt drobnych. Celem zapewnienia dostatecznego dostępu powietrza należy po załadowaniu zwierząt otworzyć drzwi do powyżej przepisanej granicy i odemknąć klapy powietrzne.

(2) Dla świń, owiec i kóz powinno się prawidłowo używać wozów krytych o kilku przedziałach piętrowych i ścianach z łat z urządzeniami do pojenia [§ 5., ust. (1)]. Ściany muszą składać się z desek tak szczelnych albo być zaopatrzone tak szczelnymi klapami, aby zwierzęta były zabezpieczone od przeciągu z dołu i aby gnój i podściółka nie mogły z wozu wypadać.

(3) Ściany wozów umyślnych, służących do przewozu drobiu, muszą składać się z łat i być zaopatrzone listwami ochronnymi, zapobiegającymi wypadaniu nawozu i podściółki.

(4) Jeżeli wyjątkowo musi się użyć do przewozu zwierząt dużych wozów bez otworów powietrznych, wówczas należy otworzyć drzwi przynajmniej do połowy i utrwalić je w tem położeniu tak, aby nie mogły przesunąć się. Otwory w drzwiach powinno się zabezpieczyć zaporami drewnianymi lub kratami. W braku wozów o ścianach z łat należy przewozić świnię, owce i kozy w wozach krytych, posiadających kraty w drzwiach i urządzenia do pojenia [§ 5., ust. (1)]. Kraty w drzwiach i zapory drewniane muszą mieć co najmniej 1·5 *m* wysokości. Krat do drzwi winna dostarczyć kolej.

(5) W czasie zimnej pory roku należy przewozić prosięta, nie nadane w klatkach, na zlecenie

wysyłającego, zamieszczone w liście przewozowym, w wozach krytych przy otwartych klapach powietrznych a zamkniętych drzwiach.

(6) Na żądanie wysyłającego powinno się przewozić konie i muły w wozach wyścielanych (wozach stajennych) pod warunkami, które będą oznaczone w taryfie.

(7) Dolne skrzynki wozów mogą być używane tylko do przewozu poszczególnych sztuk, które zachorowały w ciągu drogi.

(8) W wozach muszą być umieszczone przyrządy do przywiązywania zwierząt, jako to żelazne pierścienie itp.

(9) Powierzchnia ładunkowa wozów, służących do przewozu zwierząt, musi być podana na stronie zewnętrznej wozu, a to przy wozach kilkopiętrowych i wozach podzielonych na kilka przedziałów w ten sposób, aby wielkość każdej z tych części była uwidoczniona.

(10) Co do wozów i przedmiotów, należących do ich urządzenia, które już są w użyciu, może kolejowa władza nadzorcza zezwolić na odstąpienie od powyższych przepisów.

(11) Przy przewozie koni i bydła rogatego winna kolej dostarczyć na żądanie zapór frontowych i drążków działowych za opłatą należyci, która będzie oznaczona w taryfie.

§ 3.

(1) Klatki, skrzynie, kosze, worki i inne przedmioty, służące do przewozu zwierząt, muszą być dostatecznie przestronne i przewiewne. Nie można nadawać zwierząt, które są skrupowane.

(2) Klatki itp. muszą mieć szczelne dno i szczelne ściany do takiej wysokości, aby zanieczyszczenie wozu gnojem lub podściółką było ile możności wykluczone. Przepis ten nie ma zastosowania do drobiu, nadawanego w przesyłkach całowozowych. Klatki itp., składające się częściowo z łąt, muszą być tak urządzone, aby zwierzęta nie mogły przeciskać przez nie poszczególnych części ciała, a nadto powinny mieć taką wysokość, aby zwierzęta mogły tam stać swobodnie. O ile przewóz trwa przyspuszczalnie więcej jak 36 godzin, musi się zaopatrzyć wszystkie klatki itp. także w odpowiednie urządzenia, służące do pojenia zwierząt, a przy przewozie zwierząt drobnych również w urządzenia do ich karmienia. Dno klatek itp. musi być wysypane piaskiem, torfem lub trocinami. Przy ładowaniu należy zwracać uwagę na to, aby świeże powietrze miało dostateczny dostęp do klatek itp., w szczególności nie można umieszczać innych towarów na klatkach, skrzyniach, koszach itp., a klatki itp. wolno ładować ponad sobą tylko wówczas, jeżeli zapomocą listew itp. zabezpieczono wolną przestrzeń powietrza o wysokości co najmniej

3 cm między dnem górnej klatki a wierzchem dolnej.

(3) Przy oznaczaniu największej ilości zwierząt, którą da się załadować do jednego wozu, należy uwzględnić, iż nie wolno ładować zwierząt dużych tak, by stały słożone między sobą lub przyciśnięte do ścian wozu. Przepis ten będzie dopełniony, jeżeli człowiek może się przesunąć pomiędzy załadowanymi zwierzętami. Przy ładowaniu poprzecznym musi nadto między zwierzętami a ścianami wozu pozostać tyle miejsca, aby uszkodzenie zwierząt na głowie lub na zadzie przez otarcie się itp. było wykluczone. Zwierzęta drobne muszą mieć możność położenia się.

(4) Zwierzęta duże i zwierzęta drobne oraz zwierzęta rozmaitego gatunku można ładować do tego samego wozu tylko wówczas, jeżeli każdy gatunek będzie oddzielony od drugiego baryerami albo zaporami z desek lub z łąt. Ograniczenia te odpadają przy przewozie matek wraz z oseskami i przy przewozie drobiu.

(5) Wozy załadowane drobiem nieopakowanym należy przewozić pod zamknięciem plombowem.

(6) Przy przewozie bydła rogatego i nierogacizny należy zaopatrzyć podłogę wozów w podściółkę. Jeżeli wysyłający nie dostarczy podściółki, wówczas winna uczynić to kolej za opłatą należyci, która będzie oznaczona w taryfie. Kolei wolno ograniczyć w taryfie dostarczanie podściółki na pewne stacje. Podłogi tych wozów, których ściany składają się tylko z łąt, oraz tych wozów, których drzwi pozostają otwarte podczas przewozu, nie można zaopatrywać w podściółkę z materiałów palnych. Za materiały palne należy uważać słomę, plewy i podściółkę trawowatą; natomiast można używać trocin, pokropionych wodą z dodaniem piasku lub bez niego, tudzież zwilżonej podściółki torfowej. W razie przeładowania transportu zwierząt, zaopatrzonego w podściółkę, na jednej ze stacji pośrednich musi zarząd kolejowy dostarczyć podściółki do wozów, użytych do dalszego przewozu. Przypadającą za to należyciść oznacza taryfa.

(7) Stacja wysyłkowa może wyłączyć od przyjęcia do przewozu przesyłki, nie odpowiadające niniejszym przepisom.

II. Przewóz.

§ 4.

(1) Zwierzęta żywe przewozi się pociągami bydłecymi i towarowymi, a stosownie do bliższego postanowienia kolei także pociągami osobowymi.

(2) Na szlakach, wykazujących regularny i żywy obrót zwierzętami, winny kursować pociągi bydłecze w pewnych oznaczonych dniach, które

kolej winna ogłosić, i to albo regularnie albo tylko w miarę potrzeby; pociągi te muszą być tak ułożone, aby postój zwierząt, odchodzących i przychodzących liniami dobiegowymi, był ograniczony do niezbędnie potrzebnej miary.

(a) Zasadnicza chyżość pociągów bydłych nie może wynosić mniej aniżeli 25 kilometrów na godzinę; kolejowa władza nadzorcza ma jednak zastrzeżone prawo dopuszczenia wyjątków w razie szczególnych okoliczności.

§ 5.

(1) Wysyłający winien przed załadowaniem nakarmić i napoić wszystkie te zwierzęta, których przewóz potrwa przypuszczalnie 24 godzin lub dłużej. Jeżeli przewóz trwa dłużej aniżeli 36 godzin, wówczas należy poić zwierzęta najpóźniej po upływie każdych 36 godzin. Pojenie zwierząt jest rzeczą personalu, który im towarzyszy. Kolej winna zająć się pojeniem zwierząt, przewożonych bez towarzystwa dozorców, za opłatą, która będzie wyznaczona w taryfie.

(2) Na zlecenie wysyłającego, zamieszczone w liście przewozowym, winny zarządy kolejowe

uskutecznić zlewanie nierogacizny wodą za opłatą, oznaczoną w taryfie. Stacje, na których zlewanie to może być przedsiębrane, należy ogłosić w taryfie.

§ 6.

(1) Przesuwanie wozów załadowanych zwierzętami powinno być ograniczone do niezbędnej potrzeby i przedsiębrane zawsze tylko z szczególną ostrożnością; silnego popychania jednego wozu na drugi należy bezwarunkowo unikać.

(2) Klatek ze zwierzętami nie wolno przyładowaniu i wyładowywaniu popychać, rzucać ani przewracać.

§ 7.

W razie przewozu porą nocną musi personal, towarzyszący transportom zwierząt, być zaopatrzony w dobrze świecące się latarnie. Używanie łatwo zapalnych materiałów do oświetlania, jako to nafty itp. jest wzbronione.

Przepisy co do przedmiotów, przyjmowanych warunkowo do przewozu.

(§ 54., ustęp (2) A.)

I. Przedmioty wybuchowe. *)

Ia. Środki strzelnicze i rozsadzające.

Do przewozu są dopuszczone:

Grupa 1. Środki strzelnicze i rozsadzające, bezpieczne w manipulacji.

- a) Rozsadzające preparaty bezpieczeństwa ze składów rządowych i koncesyjonowane środki rozsadzające, które są uznane za bezpieczne w manipulacji, o ile przedłożono co do nich zezwolenie na przewóz (porównaj także grupę 2. pod b);
- b) nitroceluloza (bawełna strzelnicza, bawełna kleinowa), o ile odpowiada warunkom co do stałości, a mianowicie:
 - α) we formie kosmyków i nieprasowana, o zawartości wody lub alkoholu, wynoszącej co najmniej 25 procent (75 części składników stałych i 25 części płynu);
 - β) prasowana, o zawartości wody, wynoszącej co najmniej 15 procent (85 części składników stałych i 15 części wody) (porównaj także grupę 2. pod c);
- c) trinitrotoluol;
- d) kwas pikrynowy.

*) (1) Przedmioty wybuchowe, przeznaczone do celów doświadczalnych a wykluczone od przewozu kolejowego, w ilościach poniżej 0.5 kg należy przyjąć do przewozu, jeżeli wysyłka ich przychodzi do skutku na zlecenie władzy. Wysyłający winien przy nadaniu wykazać się poleceniem władzy, które ma zawierać także postanowienia co do sposobu opakowania. Polecenie władzy należy dołączyć do listu przewozowego.

(2) Co do przesyłek zarządu wojskowego i co do przesyłek osób prywatnych, przeznaczonych dla zarządu wojskowego, obowiązują osobne przepisy.

Grupa 2. Środki strzelnicze i rozsadzające, które łatwo ulegają eksplozji.

- a) Proch strzelniczy i rozsadzający;
- b) środki rozsadzające ze składów rządowych i środki rozsadzające koncesyjonowane, o ile przedłożono co do nich zezwolenie na przewóz;
- c) nitroceluloza (bawełna strzelnicza, bawełna kleinowa), jeżeli odpowiada warunkom co do stałości, a mianowicie:
 - α) nieprasowana, o zawartości wody, wynoszącej co najmniej 15 procent (85 części składników stałych i 15 części wody) (porównaj także grupę 1. pod b);
 - β) prasowana we formie naboju z powłoką parafinową;
- d) inne przedmioty podlegające eksplozji, o ile przedłożono co do nich osobne zezwolenie na przewóz.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

Grupa 1.

1. Rozsadzające preparaty bezpieczeństwa ze składów rządowych i koncesyjonowane środki rozsadzające, które są uznane za bezpieczne w manipulacji (a).

(1) Koncesyjonowane środki rozsadzające mogą być wprowadzane w obrót jedynie w tych formach, tych osłonach i w tem opakowaniu, jakie są przepisane dla każdego poszczególnego ich rodzaju w deklaracji dopuszczającej. Naczynia odnośne muszą być zaopatrzone napisem, podającym zgodne

Rok 1909.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 21. kwietnia 1909.

Treść: (№ 56 i 57.) 56. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Asch do ekspedycjonowania przesyłek świeżych roślin. — 57. Obwieszczenie, dotyczące wydania nowego statutu dla państwowej Rady kolejowej, oraz statutu dla dyrekcyjnych Rad kolejowych.

56.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych z dnia 13. marca 1909,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Asch do ekspedycjonowania przesyłek świeżych roślin.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które zachować należy w stosunkach z zagranicą dla zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Urząd celnny główny w Asch do ekspedycjonowania przesyłek, nadechodzących z zagranicy a zawierających przedmioty, wymienione pod Nr. 2. dodatku do powyższego rozporządzenia (załącznik C do § 18. przep. wyk. do ustawy o taryfie celnej a, punkt IV.), według przepisów, wydanych co do ekspedycjonowania takich przesyłek przez urzędy celne do tego upoważnione.

Biliński wr.

Haerdtl wr.

Wrba wr.

Bráf wr.

Weiskirchner wr.

57.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 20. kwietnia 1909,

dotyczące wydania nowego statutu dla państwowej Rady kolejowej, oraz statutu dla dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zatwierdzić Najwyższem postanowieniem z dnia 18. kwietnia 1909 następujące statuty państwowej Rady kolejowej i dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Statuty te ogłasza się z tą uwagą, iż osobne wydziały, wybrane przez państwową Radę kolejową na podstawie dotychczasowego statutu, sprawować będą swe czynności aż do wejścia w życie statutu dla państwowej Rady kolejowej t. j. do dnia 15. maja b. r. (§ 13.).

Wrba wr.

I. Statut

państwowej Rady kolejowej.

§ 1.

Zasadnicze stanowisko państwowej Rady kolejowej.

Państwowa Rada kolejowa przydana jest Ministerstwu kolei żelaznych celem wydawania opinii w ogólnych sprawach ekonomicznych z dziedziny obrotu kolejowego.

§ 2.

Skład państwowej Rady kolejowej.

Państwowa Rada kolejowa składa się ze stu dwudziestu ośmiu członków, mianowanych podobnie jak zastępcy członków przez Ministra kolei żelaznych na przeciąg lat pięciu.

Z pośród tych członków powołuje

- a) Minister kolei żelaznych osiemnastu członków według swobodnego uznania a
- b) dwudziestu członków w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, w szczególności siedmiu członków w porozumieniu z Ministrem skarbu, po czterech członków w porozumieniu z Ministrem handlu, Ministrem rolnictwa i Ministrem robót publicznych, a jednego członka w porozumieniu z wspólnym Ministrem wojny.

Nadto zamianuje się

- c) trzydziestu sześciu członków na wniosek izb handlowych i przemysłowych,
- d) trzydziestu ośmiu członków na wniosek krajowych rad kultury, austriackiego Biura centralnego dla strzeżenia interesów rolnictwa i leśnictwa przy zawieraniu traktatów handlowych w Wiedniu, oraz innych zawodowych korporacji i stowarzyszeń rolniczych i leśniczych, wreszcie giełdy dla wytworów rolniczych w Wiedniu i giełdy zbożowej w Pradze,

e) dziewięciu członków na wniosek zawodowych stowarzyszeń górniczych,

f) sześciu członków na wniosek Rady przemysłowej, wreszcie

g) jednego członka na wniosek Rady rękodzielniczo-przemysłowej.

Z pośród siedmiu członków, którzy w myśl lit. b mają być zamianowani w porozumieniu z Ministrem skarbu, powoła się trzech z grona osób, zajętych w zakładach bankowych i kredytowych na stanowiskach naczelnych.

Z pośród członków, którzy mają być zaproponowani w myśl lit. c, przypada na poszczególne izby handlowe i przemysłowe następująca ich liczba: Wiedeń trzech, Berno, Kraków, Lwów, Praga i Tryest po dwóch, Bozen, Brody, Budziejowice, Czerniowce, Cheb, Feldkirch, Gorycy, Grac, Innsbruck, Celowiec, Lublana, Leoben, Linc, Ołmuniec, Pilzno, Ragusa, Liberzec, Rovereto, Rovigno, Solnogród, Splet, Opawa i Zara po jednym.

Z pośród członków, którzy mają być zaproponowani w myśl lit. d, przypada:

1. jeden na wymienione tamże Biuro centralne; dalej przypada

2. po dwóch na krajowe Rady kultury dla Czech i dla Moraw (a mianowicie po jednym na sekcję niemiecką i czeską), dwóch na krajową Radę kultury dla Tyrolu (a mianowicie po jednym na sekcję I. i II.), po jednym na krajowe Rady kultury dla Austrii dolnej, Austrii górnej, Istrii, Dalmacyi i Bukowiny tudzież na c. k. Towarzystwa rolnicze w Gracu, Celowcu, Krakowie, Lwowie, Lublanie i Solnogradzie, dalej po jednym na Towarzystwo rolnicze dla Vorarlbergu, na rolniczy Komitet subwencyjny dla Śląska, wreszcie wspólnie jeden na c. k. Towarzystwa rolnicze w Gorycy i Tryeście;

3. po jednym na powszechny Związek stowarzyszeń rolniczych w Austrii, na Związek stowarzyszeń wiejskich w Austrii dolnej, na Związek

centralny niemieckich stowarzyszeń rolniczych w Pradze, na Związek centralny czeskich stowarzyszeń rolniczych w Pradze, na Związek stowarzyszeń rolniczych w Gracu, na Związek centralny rolniczych stowarzyszeń okręgowych we Lwowie i na Związek gospodarczy w Lublanie;

4. po jednym na austriackie państwowe Towarzystwo leśne, na niemieckie Towarzystwo leśne w Czechach, na czeskie Towarzystwo leśne w Pradze, na morawsko-śląskie Towarzystwo leśne, na styryjskie Towarzystwo leśne, na Towarzystwo leśne dla Krainy i Pobrzeża, na Towarzystwo leśne dla Galicji i na Towarzystwo leśne dla Bukowiny;

5. po jednym na giełdę dla wytworów rolniczych w Wiedniu i na giełdę zbożową w Pradze.

Z pośród członków, którzy mają być zaproponowani w myśl lit. e, przypada po jednym na Stowarzyszenie przemysłowców górniczych, wyrobu żelaza i maszyn w Austrii, na Stowarzyszenie centralne posiadaczy kopalń w Austrii, na Stowarzyszenie górnicze dla Czech, na Stowarzyszenie dla interesów górniczych w północno-zachodnich Czechach w Cieplicach, na Stowarzyszenie górnicze i hutnicze w Morawskiej Ostrawie, na Stowarzyszenie górnicze i hutnicze dla Styrii i Karyntyi, na Stowarzyszenie górnicze w Krakowie, na Związek krajowy producentów nafty we Lwowie i na krajowy Związek naftowy w Galicji.

Zastępców dla członków, wymienionych pod lit. a i b, ustanawia się w ten sam sposób, w jaki przychodzi do skutku mianowanie tych członków.

Dla członków, o których mowa pod lit. c, d, e, f i g, należy przy przedkładaniu propozycji wymienić zarazem zastępców.

Właściwe korporacje winny proponować do państwowej Rady kolejowej jedynie takie osoby, które należą do ich grona względnie do grona objętych nimi związków jako członkowie (w izbach handlowych i przemysłowych także jako członkowie korespondujący).

§ 3.

Sekcje państwowej Rady kolejowej.

Odpowiednio do grup interesów, zastąpionych w państwowej Radzie kolejowej, utworzone będą trzy sekcje, a to dla przemysłu i rękodzieł (wraz z górnictwem), dla handlu i obrotu, tudzież dla rolnictwa i leśnictwa.

Sekcja dla rolnictwa i leśnictwa składa się z tych czterech członków, których zamianowano w myśl § 2., lit. b niniejszego statutu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, oraz z tych trzydziestu ośmiu członków, których zamianowano

w myśl lit. d tego samego paragrafu; wszystkim innym członkom wolno przystąpić do sekcji dla przemysłu i rękodzieł lub do sekcji dla handlu i obrotu.

§ 4.

Zakres działania państwowej Rady kolejowej.

Państwowa Rada kolejowa jest powołana do dawania opinii we wszystkich sprawach ogólnych, dotyczących się obrotu kolejowego, a wchodzących w styczność z interesami przemysłu (wraz z górnictwem), rękodzieł i handlu, tudzież rolnictwa i leśnictwa. Państwowa Rada kolejowa może także stawiać pytania i wnioski w sprawach, należących do jej zakresu działania.

W każdym razie należy przedkładać państwowej Radzie kolejowej do oświadczenia się następujące sprawy, o ile one podlegają zatwierdzeniu ze strony Ministerstwa kolei żelaznych:

- a) ogólną organizację kolejnictwa;
- b) zasady porządków jazdy;
- c) nowe i zmienione taryfy normalne dla osób i towarów;
- d) ogólne zmiany przepisów regulaminowych, o ile nie rozchodzi się o postanowienia techniczne, tudzież zmiany ogólnych postanowień taryfowych, o ile one nie dotyczą wyłącznie przejściowych stosunków wyjątkowych.

Natomiast wyłączone są od traktowania w państwowej Radzie kolejowej wszystkie sprawy natury czysto lokalnej albo dotyczące tylko interesów obrotowych poszczególnego okręgu jednej z dyrekcji, podporządkowanych wprost Ministerstwu kolei żelaznych celem kierowania lokalną służbą ruchu na kolejach żelaznych, utrzymywanych przez państwo, względnie pewnej części takiego okręgu.

§ 5.

Zwoływanie państwowej Rady kolejowej i jej posiedzenia (pełne zebranie).

Minister kolei żelaznych zwołuje państwową Radę kolejową w miarę potrzeby, najmniej zaś dwa razy na rok, a to na wiosnę i w jesieni.

Na żądanie przynajmniej połowy członków, wniesione na piśmie z wymienieniem przedmiotów obrad, winno nastąpić zwołanie Rady na posiedzenie nadzwyczajne.

Na pełnym zebraniu państwowej Rady kolejowej przewodniczy Minister kolei żelaznych lub

zastępca, wyznaczony przezeń z grona urzędników Ministerstwa kolei żelaznych.

Na posiedzenia pełnego zebrania można za zarządzenie przewodniczącego zaprosić także rzeczoznawców z grona osób interesowanych.

Rozprawy pełnego zebrania odbywają się na posiedzeniach niejawnych.

Opinie pełnego zebrania państwowej Rady kolejowej co do przedłożonych mu kwestyi, ustala się drogą głosowania obecnych członków.

Na wniosek, pochodzący z grona zebranych a poparty co najmniej przez pięciu członków, winien przewodniczący zarządzić oddzielne głosowanie w trzech sekcjach (por. § 3.); w tym wypadku należy równorzędnie wciągnąć do protokołu opinie, odpowiadające zapatrywaniu większości w każdej z tych trzech sekcji.

Zapatrywania, różniące się od zdania większości, winny być wpisane do protokołu na żądanie głosujących.

§ 6.

Stałe wydziały i komitety.

Do przedwstępnych obrad nad sprawami, mającymi stanowić przedmiot rozpraw na pełnym zebraniu, wybierze zebranie to stałe wydziały a w razie potrzeby komitety.

Bliższe postanowienia co do utworzenia i odnawiania tych wydziałów i komitetów zawiera porządek czynności.

Minister kolei żelaznych zwołuje wydziały i komitety w miarę potrzeby a nadto na żądanie połowy członków, należących do odnośnego wydziału lub komitetu, wniesione na piśmie z wymienieniem przedmiotów obrad.

Wydziały i komitety obradują pod kierownictwem przewodniczącego, wybranego z ich grona, lub jego zastępcy.

Na posiedzenia wydziałów i komitetów można również zapraszać rzeczoznawców z grona osób interesowanych, a o ile przychodzą pod obrady sprawy kolei prywatnych, także przedstawiciele odnośnych zarządów.

Posiedzenia są niejawne.

Wnioski, które na pełnym zebraniu mają być postawione przez wydziały i komitety za pośrednictwem sprawozdawców, będą ustalane drogą głosowania obecnych członków.

Głosowanie według sekcji, przewidziane w § 5. (ustęp 7.), winno mieć miejsce także w wydziałach i komitetach, jeżeli wniosek taki postawi większość

należących do jednej z trzech sekcji obecnych członków odnośnego wydziału lub komitetu; w tym przypadku winna każda z trzech sekcji postawić wnioski swoje na pełnym zebraniu za pośrednictwem sprawozdawców, których odnośni członkowie wydziału lub komitetu wybiorą ze swego grona.

§ 7.

Zastępstwo rządu.

W posiedzeniach państwowej Rady kolejowej oraz jej wydziałów i komitetów winni brać udział funkcjonariusze Ministerstwa kolei żelaznych i zarządu kolei państwowych, wyznaczeni przez Ministra kolei żelaznych.

Także innym Ministrom przysługuje prawo wysłania na obrady swych przedstawicieli.

§ 8.

Wydawanie stanowczych uchwał przez stałe wydziały i komitety.

Państwowa Rada kolejowa może na podstawie uchwały, powziętej większością dwóch trzecich głosów obecnych członków, upoważnić stałe wydziały i komitety do dawania stanowczych opinii w pewnych sprawach w imieniu państwowej Rady kolejowej. W tym wypadku nie zapadają dalsze uchwały na pełnym zebraniu.

§ 9.

Powoływanie sekcji.

Minister kolei żelaznych winien na pisemne żądanie jednej trzeciej części członków jednej z trzech sekcji, wymienionych w § 3., zwołać odnośną sekcję celem odbycia przedwstępnej narady przed pełnym zebraniem państwowej Rady kolejowej.

§ 10.

Osobiste warunki członkostwa, zgaśnięcie członkostwa i uzupełnianie państwowej Rady kolejowej.

Jeżeli w osobistych stosunkach członka państwowej Rady kolejowej zajdzie taka zmiana, któraby w myśl postanowień niniejszego statutu (§ 2., ustęp ostatni) lub w myśl ogólnych zasad o piastowaniu urzędów publicznych wykluczała jego zamianowanie, wówczas przestaje on być członkiem.

W ciągu pięcioletniego okresu urzędowania państwowej Rady kolejowej będą jednak członkowie Rady tej, zamianowani na wniosek korporacyi,

w razie rozwiązania odnośnej korporacji, utrzymani w swem urzędowaniu jako członkowie państwowej Rady kolejowej aż do ponownego ukonstytuowania się korporacji względnie aż do przedstawienia przez nią innej propozycji.

W razie, gdyby miejsce członka opróżniło się przed upływem pięcioletniego okresu urzędowania, zamianuje Minister kolei żelaznych odnośnego zastępcę członkiem na resztę okresu urzędowania; pod względem zaś zamianowania nowego zastępcy postąpi się w sposób, określony w § 2.

W razie, gdyby jeden z członków z powodu choroby lub innych przeszkód zaszłych co do jego osoby nie mógł pełnić swego urzędu lub doznawał pod tym względem znacznych utrudnień, może Minister kolei żelaznych powołać na jego miejsce zastępcę, a ewentualnie gdyby przeszkody takie istniały stale, przystąpić również do nowej nominacji.

§ 11.

Stanowisko osobiste i należytości członków państwowej Rady kolejowej.

Urząd członków państwowej Rady kolejowej jest urzędem honorowym, z którym nie jest połączone wynagrodzenie.

Członkowie nie mieszkający w Wiedniu otrzymują za podróż do Wiednia i z powrotem oraz przez czas trwania posiedzenia dyety po szesnaście

koron dziennie, o ile już z innego tytułu nie pobierają dyet z kas państwowych.

Celem wzięcia udziału w posiedzeniach korzystają oni również na liniach, na których państwo utrzymuje ruch, z prawa wolnej jazdy dowolną klasą przy podróży na posiedzenia i z posiedzeń.

Koszta podróży, powstałe przez użycie innych zakładów komunikacyjnych, będą im zwracane.

§ 12.

Porządek czynności.

Porządek czynności dla państwowej Rady kolejowej ustanowi Minister kolei żelaznych po wysłuchaniu Rady tej.

§ 13.

Początek mocy obowiązującej statutu.

Statut niniejszy wchodzi w życie w dniu 15. maja 1909.

Z tą samą chwilą gaśnie moc obowiązująca statutu, ogłoszonego obwieszczeniem Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 19. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 59, a zmienionego obwieszczeniami tegoż Ministerstwa z dnia 29. marca 1900, Dz. u. p. Nr. 66, z dnia 8. listopada 1901, Dz. u. p. Nr. 182, z dnia 5. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 92 i z dnia 24. listopada 1906, Dz. u. p. Nr. 225.

II. Statut

dyrekcyjnych Rad kolejowych.

§ 1.

Stanowisko zasadnicze dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Dyrekyom*), podporządkowanym bezpośrednio Ministerstwu kolei żelaznych celem kierowania lokalną służbą ruchu na kolejach żelaznych, utrzymywanych przez państwo, przydane będą dla wydawania opinii w kwestiach ekonomicznych z dziedziny ruchu kolejowego dla obszaru ich okręgów, rady przyboczne, noszące nazwę dyrekcyjnych Rad kolejowych.

§ 2.

Ilość i skład dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Prawidłowo utworzy się po jednej dyrekcyjnej Radzie kolejowej dla okręgu każdej z Dyrekcyi, wymienionych w § 1. Wyjątkowo można jednak wskutek zarządzenia Ministra kolei żelaznych utworzyć jedną dyrekcyjną Radę kolejową dla kilku okręgów dyrekcyjnych.

Dyrekcyjne Rady kolejowe składać się będą z przedstawicieli przemysłu (wraz z górnictwem), sfer handlowych i rękodzielniczych, rolnictwa i leśnictwa oraz osób interesowanych pod względem ruchu przejezdnych w odnośnym okręgu.

Członków tudzież zastępców członków zamianuje Minister kolei żelaznych na przeciąg pięciu

*) Uwaga. Na równi z tymi dyrekcyami stoi pod względem przydania dyrekcyjnych Rad kolejowych c. k. Kierownictwo ruchu w Czerniowcach.

lat częścią według swobodnego uznania a częścią na wnioski znajdujących się w odnośnym okręgu izb handlowych i przemysłowych, tudzież innych związków przemysłowych (górnictwych), rękodzielniczych i kupieckich, następnie istniejących w tym okręgu krajowych rad kultury i innych zawodowych korporacji rolniczych i leśniczych, wreszcie związków krajowych dla ruchu przejezdnych.

Ilość członków, która powinna wynosić najmniej 10 a prawidłowo najwyżej 20, tudzież jej rozkład na różne grupy interesowanych oznaczy Minister kolei żelaznych w porozumieniu z Ministrami handlu, rolnictwa, skarbu i robót publicznych.

Co do rad przybocznych, utworzonych w myśl ustępu 1. dla kilku okręgów, może Minister kolei żelaznych zwiększyć liczbę członków najwyżej do 30.

Właściwe korporacje i stowarzyszenia winny proponować do dyrekcyjnych Rad kolejowych tylko takie osoby, które należą do ich grona jako członkowie (w izbach handlowych i przemysłowych także jako członkowie korespondujący).

§ 3.

Zakres działania dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Dyrekcyjne Rady kolejowe są powołane do wydawania opinii w ważniejszych kwestiach ekonomicznych z dziedziny ruchu kolejowego, które mają charakter czysto lokalny albo przynajmniej dotyczą tylko interesów obrotowych okręgu lub pewnej jego części.

Kwestye taryfowe, o ile nie dotyczą wyłącznie ustanowienia osobnych należności pobocznych dla poszczególnych stacyi albo należącego do zakresu działania dyrekcyi zniżenia pewnych ogólnych należności pobocznych w obrocie towarowym, są wyłączone od traktowania w dyrekcyjnych Radach kolejowych, podobnie jak wszystkie kwestye ogólnejsze, wychodzące poza zakres potrzeb i interesów poszczególnego okręgu, jako zastrzeżone do opiniowania w państwowej Radzie kolejowej.

Dyrekcyjne Rady kolejowe mogą w sprawach, należących do ich zakresu działania, stawiać także samodzielnie wnioski u odnośnej dyrekcyi i żądać od niej wyjaśnień.

Jeżeli naczelnik dyrekcyi jest zdania, że wniosek zgłoszony przez członka nie należy do zakresu działania dyrekcyjnej Rady kolejowej, lecz wchodzi w kompetencję państwowej Rady kolejowej, wówczas winien on bezzwłocznie zasięgnąć rozstrzygnięcia Ministra kolei żelaznych. O ile Minister przychyli się do zapatrywania dyrektora, należy zaraz zwrócić się do wnioskodawcy.

§ 4.

Zwoływanie dyrekcyjnych Rad kolejowych i ich posiedzenia.

Dyrekcyjne Rady kolejowe zbierają się na posiedzenie wskutek zaproszenia ze strony naczelnika właściwej dyrekcyi w miarę potrzeby, a najmniej dwa razy na rok.

W miejsce członków, którzy z powodu choroby lub innych okoliczności, zaszyli co do ich osoby, nie mogą wziąć udziału w wyznaczonym posiedzeniu, należy powołać ich zastępców.

Na posiedzeniach tych przewodniczy funkcyjaryusz, wymieniony w ustępie 1., lub jego zastępca.

Co do rad przybocznych, utworzonych dla kilku okręgów w myśl § 2., ustęp 1., przysługują funkcyje te naczelnikowi dyrekcyi, wyznaczonej przez Ministra kolei żelaznych. Naczelnikom dyrekcyi reszty okręgów wolno brać osobiście udział w obradach rady przybocznej albo poruczyć swe zastępstwo funkcyjaryuszom dyrekcyi.

W posiedzeniach dyrekcyjnych Rad kolejowych winni brać udział funkcyjaryusze państwowego zarządu kolejowego, wyznaczeni przez przewodniczącego a względnie wskutek jego zarządzenia; na posiedzenia te można zapraszać także rzeczoznawców z grona osób interesowanych.

Rozprawy dyrekcyjnych Rad kolejowych toczą się na posiedzeniach niejawnych na podstawie

porządku czynności, który wyda Minister kolei żelaznych.

Opinie dyrekcyjnych Rad kolejowych co do przedstawionych im kwestyi ustala się drogą głosowania obecnych członków.

Zapatrywania, różniące się od zdania większości, należy na żądanie głosujących wciągnąć do protokołu posiedzenia.

Protokoły posiedzeń należy przedkładać Ministerstwu kolei żelaznych w ciągu dni 14. po posiedzeniu.

§ 5.

Stały wydział.

Każda dyrekcyjna Rada kolejowa może wybrać stały wydział celem przeprowadzenia przedwstępnych obrad nad sprawami, mającymi stanowić przedmiot rozpraw.

Dyrekcyjna Rada kolejowa może na podstawie uchwały, powziętej większością dwóch trzecich głosów obecnych członków, upoważnić wydział ten w pewnych poszczególnych sprawach do dawania stanowczych opinii w imieniu dyrekcyjnej Rady kolejowej.

Pod względem rozpraw przeprowadzanych w wydziale będą stosowane analogicznie postanowienia § 4., ustępy 5. i 6.

§ 6.

Osobiste warunki członkostwa, zgaśnięcie członkostwa, uzupełnianie dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Jeżeli w osobistych stosunkach członka dyrekcyjnej Rady kolejowej zajdzie taka zmiana, któraby w myśl postanowień niniejszego statutu (§ 2., ustęp ostatni) lub w myśl ogólnych zasad o piastowaniu urzędów publicznych wykluczała jego zamianowanie, wówczas przestaje on być członkiem.

W ciągu pięcioletniego okresu urzędowania będą jednak członkowie dyrekcyjnych Rad kolejowych w razie rozwiązania korporacji, mających prawo przedkładania propozycji, utrzymać w swem urzędowaniu jako członkowie aż do ponownego ukonstytuowania się korporacji a względnie aż do przedstawienia przez nie innej propozycji.

W razie, gdyby miejsce członka opróżniło się przed upływem pięcioletniego okresu urzędowania, zamianuje Minister kolei żelaznych odnośnego zastępcę członkiem na resztę okresu urzędowania;

pod względem zaś zamianowania nowego zastępcy pośląpi się w sposób, określony w § 2.

W razie, gdyby jeden z członków z powodu choroby lub innych przeszkód zaszłych co do jego osoby stale nie mógł pełnić swego urzędu lub doznawał pod tym względem znacznych utrudnień, może Minister kolei żelaznych przystąpić również do nowej nominacji.

§ 7.

Stanowisko osobiste i należytości członków dyrekcyjnych Rad kolejowych.

Urząd członków dyrekcyjnych Rad kolejowych jest urzędem honorowym, z którym nie jest połączone wynagrodzenie.

Członkowie, nie mieszkający w miejscu, w którym odbywa się posiedzenie, otrzymują za

podróż do miejsca posiedzenia i z powrotem, tudzież przez czas trwania posiedzenia dyety po 10 K dziennie, o ile już z innego tytułu nie pobierają dyet z kas państwowych.

Celem wzięcia udziału w posiedzeniach korzystają oni również na liniach, na których państwo utrzymuje ruch, z prawa wolnej jazdy dowolną klasą przy podróży na posiedzenia i z posiedzeń.

Koszta podróży, powstałe przez użycie innych zakładów komunikacyjnych, będą im zwracane.

§ 8.

Początek mocy obowiązującej statutu.

Statut niniejszy wchodzi w życie z chwilą, którą oznaczy Minister kolei żelaznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

z koncesją oznaczenie środka rozsadzającego i dodatek „Środek rozsadzający grupy 1.“, tudzież imię i nazwisko albo firmę wytwórcy, oznaczenie fabryki, oraz datę i liczbę ministeryalnego zezwolenia na przewóz i datę wyrobu. Napis należy umieścić na naczyniu w ten sposób, aby tenże musiał zostać rozdarty przy otwieraniu przesyłki. Każde naczynie musi być zaopatrzone wyraźnie wyciśniętą plombą fabryczną.

(2) Co do rozsadzających preparatów bezpieczeństwa ze składów rządowych należy w braku osobnych przepisów stosować analogicznie postanowienia powyższe.

2. Nitroceluloza (bawełna strzelnicza, bawełna kleinowa) (b).

Nitroceluloza we formie kosmyków i nieprasowana o zawartości wody lub alkoholu, wynoszącej co najmniej 25 procent (α), oraz nitroceluloza prasowana o co najmniej 15procentowej zawartości wody (β) musi być silnie zapakowana w sposób nieprzepuszczający wody względnie alkoholu w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane. Zamiast naczyń drewnianych można użyć także tak zwanych amerykańskich beczek tekturowych. Naczynia nie mogą być zabijane gwoździami żelaznymi i muszą nosić napis „Nitroceluloza wilgotna. Grupa 1.“

3. Trinitrotoluol (c)

musi być silnie zapakowany w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane. Zamiast naczyń drewnianych można użyć także tak zwanych amerykańskich beczek tekturowych. Naczynia muszą nosić napis „Trinitrotoluol. Grupa 1.“

4. Kwas pikrynowy (d)

musi być silnie zapakowany w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane. Zamiast naczyń drewnianych można użyć także tak zwanych amerykańskich beczek tekturowych. Naczynia muszą nosić napis „Kwas pikrynowy. Grupa 1.“ Do opakowania nie wolno używać ołowiu.

Grupa 2.

1. Proch strzelniczy i rozsadzający (a).

(1) Proch strzelniczy i rozsadzający musi być silnie zapakowany w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane, które uniemożliwiają rozsypywanie się lub sproszkowanie zawartości. Przy naczyniach tych nie mogą znajdować się gwoździe żelazne, śruby lub inne żelazne umocowania (obrace, zawiasy lub tp.). Także metalowe opakowania (z wyjątkiem żelaznych) są dopuszczalne, jeżeli ich zamknięcie jest wprawdzie zupełnie szczelne, lecz w razie pożaru będzie mogło poddać

się naciskowi gazów, wywiązujących się z prochu wewnątrz naczynia.

(2) Przed zapakowaniem w naczynia musi się wsypać luźny proch ziarnisty do gęstych mocnych worków, a mączkę prochową do torb skórzanych albo worków podwójnie tkanych.

(3) Waga brutto jednego naczynia może wynosić najwyżej 130 kg.

(4) Naczynia muszą nosić napis „Proch strzelniczy“, „Proch rozsadzający“, „Grupa 2.“ Przy przesyłkach dowożonych lub przewożonych musi się podać także imię i nazwisko albo firmę wytwórcy.

2. Środki rozsadzające ze składów rządowych i środki rozsadzające koncesjonowane (b).

(1) Koncesjonowane środki rozsadzające mogą być wprowadzane w obrót jedynie w tych formach, tych osłonach i w tem opakowaniu, jakie są przepisane dla każdego poszczególnego ich rodzaju w deklaracji dopuszczającej. Naczynia odnośnie muszą być zaopatrzone napisem, podającym zgodne z koncesją oznaczenie środka rozsadzającego i dodatek „Środek rozsadzający grupy 2.“, imię i nazwisko albo firmę wytwórcy, oznaczenie fabryki, oraz datę i liczbę ministeryalnego zezwolenia na przewóz i datę wyrobu. Napis należy umieścić na naczyniu w ten sposób, aby tenże musiał zostać rozdarty przy otwieraniu przesyłki. Każde naczynie musi być zaopatrzone wyraźnie wyciśniętą plombą fabryczną. Na naczyniu należy umieścić krótkie pouczenie o sposobie otwierania i zamykania naczyń.

(2) Co do środków rozsadzających ze składów rządowych należy w braku osobnych przepisów stosować analogicznie postanowienia powyższe.

3. Nitroceluloza (bawełna strzelnicza i bawełna kleinowa) (c).

(1) Nitroceluloza musi być zapakowana hermetycznie w mocne naczynia drewniane bez obręczy lub zawias żelaznych, i to tak mocno, aby zawartość naczyń nie mogła się ocierać. Prócz naczyń drewnianych dopuszczalne są także tak zwane amerykańskie beczki tekturowe. Naczynia nie mogą być zabijane gwoździami żelaznymi.

(2) Naboje należy przed umieszczeniem ich w naczyniach złączyć w pakiety zapomocą silnej okładki papierowej.

(3) Naczynia muszą nosić napis „Nitroceluloza. Grupa 2.“.

4. Inne przedmioty podlegające eksplozji (d).

Przedmioty podlegające eksplozji, które w poszczególnych wypadkach dopuszczono do przewozu, winny być opakowane według wskazówek, wydanych w każdym przypadku z osobna.

B. Nadawanie.

(1) Środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2. nie można nadawać jako przesyłek pośpiesznych.

(2) Nie wolno ich nadawać do takich stacji i linii kolejowych, gdzie przewóz ich jest wzbroniony.

(3) Przyjęcie można ograniczyć z góry do pewnych dni i pociągów, o ile nie przewozi się przesyłki pociągiem osobnym. Oznaczenie tych dni i pociągów podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

(4) Przewoźne należy uiszczać przy nadaniu. Przesyłki obciążone powziętkiem są wykluczone. Oznaczenie interesu połączonego z dostawą nie jest dopuszczalne.

(5) Niezależnie od osobnych umów, zawartych z koleją w poszczególnych wypadkach, musi być każda przesyłka zgłoszona w biurze ekspedycji najpóźniej na dzień przed nadaniem przy przedłożeniu dokładnego i zupełnego odpisu listu przewozowego. Dostawa przesyłki może nastąpić tylko w porze dnia, oznaczonej pisemnie przez biuro ekspedycji.

(6) Przesyłki, idące pociągami osobnymi, należy zgłaszać u kolei nadawczej najpóźniej na ośm dni przed nadaniem, podając równocześnie stację przeznaczenia.

C. Poświadczenia. Listy przewozowe.

(1) Szczególne postanowienia ustawowe przepisują, czy i jakie poświadczenia są potrzebne przy przewozie środków strzelniczych i rozsadzających.

(2) Zresztą obowiązują następujące dalsze postanowienia:

1. Przy środkach strzelniczych i rozsadzających grupy 1. pod *b*), *c*) i *d*) i grupy 2. pod *c*) musi się dołączyć do każdej przesyłki poświadczenie chemika, uznanego przez kolej, iż środek strzelniczy (rozsadzający) ma skład zgodny z postanowieniami, zamieszczonymi pod I *a*) załącznika C do regulaminu ruchu; ponadto musi wysyłający poświadczyć na liście przewozowym, iż opakowanie odpowiada odpowiednim przepisom.

2. List przewozowy musi prócz tego mieścić w sobie przy przesyłkach grupy 1. dodatek „Środki strzelnicze (rozsadzające) grupy 1.“, a przy przesyłkach grupy 2. dodatek „Środki strzelnicze (rozsadzające) grupy 2.“.

(3) Co do środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2. obowiązują następujące dalsze postanowienia:

Zamieszczone w liście przewozowym oznaczenie środka strzelniczego (rozsadzającego) należy podkreślić czerwonym atramentem. Listy przewozowe muszą podawać prócz ilości naczyń, oraz ich

rodzaju, znaków i numerów także wagę brutto każdego poszczególnego naczynia.

D. Środki przewozowe.

(1) Do przewozu musi się używać krytych wozów towarowych.

(2) Wozów obitych ołowiem lub pokrytych ołowiem nie wolno używać do przewozu kwasu pikrynowego.

(3) Co do środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2. obowiązują następujące dalsze postanowienia:

a) Tylko wozy z sprężynowymi zderzakami i ciągłami, z mocnym, bezpiecznym dachem, szczerbami ścianami i dobrze zamykającymi się drzwiami, ile możności bez urządzeń do hamowania, mogą być używane.

b) Nie wolno używać wozów, w których wewnątrz wystają gwoździe, śruby, muterki itd.

c) Drzwi i okna wozu powinny być zamknięte i uszczelnione. Papieru nie można używać do tego celu.

d) Nie wolno używać wozów, których łożyska osiowe zostały niedawno odnowione, albo które przeznaczone są w najbliższym czasie do rewizji w warszatach.

e) Przesyłki powinny się przewozić w tym samym wozie od stacji nadawczej aż do stacji przeznaczenia; przeładowywać należy ile możności unikać.

f) Na wozach należy nalepić kartki, obejmujące niebiesko wydrukowane oznaczenie „Towary podlegające eksplozji“.

E. Ładowanie.

(1) Środków strzelniczych i rozsadzających grupy 1. i 2. nie wolno ładować w tym samym wozie razem z amunicją grupy 2. i z przedmiotami, wymienionymi pod I *c*), I *d*), I *e*), II, III i V, tudzież z materiałami łatwo zapalnymi. Ołowiu nie można ładować razem z kwasem pikrynowym.

(2) Przy ładowaniu powinno się starannie unikać wstrząsania naczyń; w szczególności nie wolno ich przewracać, toczyć lub posuwać, a także obracać na ziemi około jednego punktu oparcia, lecz przeciwnie należy je zawsze nosić z wielką ostrożnością a szczególnie chronić przed uderzeniem.

(3) Co do ładowania środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2. należy nadto przestrzegać następujących postanowień:

a) Naczynia muszą być ułożone w wozach kolejowych tak mocno, aby były zabezpieczone przed ocieraniem, wstrząsaniem, uderzaniem, przewracaniem lub spadaniem z górnych warstw. W szczególności musi się ładować

beczki i faski w pozycji leżącej równolegle do ścian podłużnych wozu i zabezpieczyć je przed toceniem się przez podkłady drewniane, nakryte kocami.

- b) Wozy mogą być obciążone tylko do wysokości dwóch trzecich normalnej wagi ładunku. Wysokość ładunku we wozy nie może przekraczać 1-3 m, wyjąwszy, gdyby umieszczono ponad sobą nie więcej jak trzy warstwy.
- c) Razem z innymi towarami wolno ładować jedynie ilości do 1000 kg pod warunkiem, iż towary te nie są łatwo zapalne i że nie wyładowuje się ich wcześniej, jak środki rozsadzające.
- d) Środków strzelniczych i rozsadzających nie wolno ładować z magazynów lub ładowni, lecz musi się je ładować na torach bocznych, możliwie oddalonych, ile możności tuż przed odejściem pociągu, którym mają być przewiezione. Załadowanie winien przeprowadzić wysyłający pod nadzorem fachowym. Szczególne przybory do ładowania (koce itp.) winny być dostarczone przez wysyłającego; będą one odstawił odbiorcy wraz z towarem.
- e) Osoby niepowołane nie powinny być dopuszczane na plac ładunkowy, a w razie gdy ładowanie odbywa się wyjątkowo w ciemności, należy plac ten oświetlić latarniami stałymi i wysoko umieszczonymi, których jednak nie można napępniać naftą.

Co do środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2. należy nadto przestrzegać następujących postanowień:

F. Środki ostrożności na dworcach kolejowych i podczas jazdy.

(1) Ani w czasie ładowania ani w czasie jazdy nie wolno palić tytoniu we wozach lub na wozach, ani też utrzymywać tam ognia lub otwartego światła.

(2) Przejeżdżające lokomotywy winny, według możliwości nawet przy spotkaniu na otwartej przestrzeni, zamykać drzwiczki palenisk i klapy popielników; także rurka przewiewu nie może być zwężona. W czasie przejazdu lokomotywy musi się zaprzestać ładowania, zamknąć drzwi wozu, a nie załadowaną część przesyłki okryć płachtą dla zabezpieczenia jej przed ogniem.

(3) Wozy załadowane muszą być oddzielone od maszyny przynajmniej czterema innymi wozami, nie wiozącymi przedmiotów łatwo zapalnych. W myśl niniejszego postanowienia oraz postanowienia pod G ust. (3) nie uważa się węgla kamiennego, węgla brunatnego, koksu i drzewa za przedmioty łatwo zapalne.

(4) Wozów ze środkami strzelniczymi i rozsadzającymi nie wolno nigdy odpychać, lecz należy je także przy sprzęganiu dosuwać z największą ostrożnością.

(5) W razie dłuższych postojów na stacjach pośrednich powinno się umieszczać wozy te na możliwie oddalonych torach bocznych.

G. Oznaczenie pociągów i umieszczanie w pociągach wozów, załadowanych środkami strzelniczymi i rozsadzającymi.

(1) Środków strzelniczych i rozsadzających nie wolno nigdy przewozić pociągami osobowymi, a pociągami mieszanymi można je przewozić tylko tam, gdzie nie chodzą pociągi towarowe.

(2) Pociągami mieszanymi można przewozić tylko ilości do 1000 kg wagi brutto.

(3) Wozy z środkami strzelniczymi i rozsadzającymi należy umieszczać w pociągach jak najdalej od lokomotywy, jednak w ten sposób, aby po nich przychodziły jeszcze trzy wozy nie załadowane przedmiotami łatwo zapalnymi. Przynajmniej cztery takie wozy muszą być umieszczone przed wozami, w których załadowano środki strzelnicze i rozsadzające. Te ostatnie wozy należy silnie posprzęgać zarówno ze sobą jak i z wozami, umieszczonymi na przodzie i w tyle; na każdej stacji pośredniej, gdzie postój pociągu na to zezwala, należy starannie kontrolować dobry stan sprzęgnięcia. Przed wozami, do których załadowano środki strzelnicze i rozsadzające w ilościach najwyżej 100 kg wagi brutto, i po wozach takich wystarczyć wstawić po jednym wozie ochronnym. Przy przesyłkach, których waga brutto wynosi najwyżej 35 kg, nie zachodzi potrzeba włączania osobnych wozów ochronnych.

(4) Na wozach, załadowanych środkami strzelniczymi i rozsadzającymi i na wozie, który znajduje się tuż za nimi lub tuż przed nimi, nie można umieszczać hamowniczych. Natomiast wóz, znajdujący się na końcu pociągu, musi mieć obsługiwany hamulec.

H. Zawiadamianie stacji pośrednich i stacji przeznaczenia.

(1) Jeżeli przesyłka o wadze brutto powyżej 1000 kg ma przejść na inną kolej, wówczas należy jak najwcześniej zawiadomić telegraficznie stację graniczną tej kolei o dowozie przesyłki a równocześnie oznaczyć odnośny pociąg.

(2) Nadejście przesyłki o wadze brutto powyżej 1000 kg ma być telegraficznie zapowiedziane stacji przeznaczenia przez ostatnią stację przejściową, względnie przez stację wysyłkową, leżącą w obrębie tego samego zarządu kolejowego.

J. Przybycie posyłek do stacji przeznaczenia i ich wydanie.

(1) Stacja przeznaczenia, która według rozdziału H ust. (2) otrzymała zapowiedzenie przesyłki od jednej ze stacji poprzednich, winna już naprzód uwiadomić odbiorcę o jej nadejściu; oprócz tego

należy uwiadomić odbiorcę bezwarunkowo zaraz po nadejściu przesyłki. Odbiór przesyłki winien nastąpić bezzwłocznie.

(2) Wyładowanie przesyłki z wozów, które mają pozostać na stacyi, odbywa się o ile możności dopiero bezpośrednio przy odbiorze; co do miejsca, gdzie wyładowanie ma nastąpić, oraz co do ostrożności, których należy przytem przestrzegać, obowiązują przepisy, podane co do załadowania.

(a) Jeżeli musi się wyładować przesyłkę przed jej odebraniem, wówczas należy złożyć towar w miejscu bezpiecznym tak, aby był chroniony przed wilgocią i niebezpieczeństwem ognia, i kazać go dozorować.

(4) W razie nieodebrania przesyłki stosuje się następujące postępowanie:

a) Przesyłki koncesyonowanych środków rozsadzających, których odbiorca nie odebrał (także w niedziele i dni świąteczne) po otrzymaniu zawiadomienia o nadejściu towaru w ciągu najbliższych 9 godzin, przypadających na czas godzin służbowych, ogłoszonych w wywieszonym uwiadomieniu, należy celem możliwie rychłego ich usunięcia z dworca kolejowego oddać do dalszego zarządzenia władzy bezpieczeństwa w miastach, posiadających własny statut gminny, a poza obrębem takich miast c. k. starostwu, tam zaś gdzie to nie jest możliwe, najbliższej komendzie posterunku żandarmeryi po poprzednim zawiadomieniu odnośnej władzy.

b) Przesyłki innych środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2., których nie odebrano w ciągu 24 godzin po zawiadomieniu o nadejściu towaru, należy zwrócić wysyłającemu napowrót na jego koszt albo też, o ile powrotne przesłanie towaru nie może się odbyć w ciągu 3 dni od chwili jego nadejścia z powodu braku odpowiedniego pociągu, postąpić z towarem tym w myśl punktu a). Zarządy kolejowe mają nadto prawo pobierania od przesyłek takich po upływie powyższych 24 godzin podwyższonego składowego.

(5) W razie przeszkód co do przewozu ma kolej prawo, postąpić w myśl ust. (4). Policzenie wyższego składowego nie ma w tym wypadku miejsca.

I b. Amunicya.

Do przewozu są dopuszczone:

Grupa 1. Amunicya bezpieczna w manipulacyi.

1. Lonty bez zapalników:

a) Lonty z prochem czarnym (przędzone sznury lub lonty, składające się z gęstego węża z rdzeniem z prochu czarnego o nieznacznym

przekroju, co do zapalników bezpieczeństwa por. I c), liczba 1, c).

b) Lonty pośpiesznie działające (lonty z grubego węża z rdzeniem z prochu czarnego o znacznym przekroju albo z rdzeniem z nitrowanych nitk bawełnianych).

c) Lonty raptownie działające (rurki metalowe o cienkich ścianach i nieznacznym przekroju z rdzeniem z materji wybuchowych, nie więcej niebezpiecznych jak czysty kwas pikrynowy, albo przędzone sznury o nieznacznym przekroju z rdzeniem z utemperowanej materji piorunującej, nie więcej niebezpiecznej jak proch czarny). Por. jednak grupę 2., 1 a).

2. Podpały o nie wielkiej sile wybuchowej (podpały, które ani wskutek działania kapsli rozsadzających ani wskutek innych urządzeń nie objawiają skutku gwałtownego).

a) Kapsle (z przykrytą lub nie przykrytą powierzchnią masy zapalnej) do broni palnej, blaszki zapałowe.

b) Próżne gilzy do naboji z urządzeniami zapałowymi do broni palnej.

c) Brandle, rurki perkusyjne, śruby zapałowe, zapalniki elektryczne bez podpałów o wielkiej sile wybuchowej, podpałniki do lontów bezpieczeństwa (zapalniki drążkowe), śruby zapałowe perkusyjne lub inne podpały, nabite niewielką ilością prochu czarnego (na przykład t. zw. Alzunder), które doprowadza się do funkcyonowania przez potarcie lub użycie elektryczności.

d) Zapalniki do pocisków bez kapsli rozsadzających lub urządzeń, które wywołują działanie gwałtowne, środki podpałowe do zapalników pociskowych itp.

3. Petardy do sygnałów strzałowych dla zatrzymania pociągu bez masy piorunującej o wielkiej sile wybuchowej. (Co do petard z masą piorunującą o wielkiej sile wybuchowej por. grupę 2., liczbę 2.)

4. Naboje do ręcznej broni palnej.

a) Gotowe naboje metalowe z gilzami, składającymi się wyłącznie z metalu. Pociski muszą być połączone z gilzami tak silnie, by nie mogły się oddzielić i by wysypanie się ładunku prochowego było wykluczone.

b) Gotowe naboje, których gilzy składają się jedynie częściowo z metalu. Cały ładunek prochu musi znajdować się w dolnej metalowej części naboju i być zamknięty przybitką. Tektura musi być tego rodzaju, aby jej złamanie się w czasie przewozu było wykluczone.

c) Gotowe naboje tekturowe z zapalem centralnym. Osłona tekturowa musi mieć grubość, wynoszącą co najmniej 0.7 mm, i być

tego rodzaju, aby jej złamanie się w czasie przewozu było wykluczone.

- d)* Kapsle z kulkami (amunicja do flobertów).
- e)* Kapsle ze śrutem (amunicja do flobertów).
- f)* Kapsle do flobertów bez kulek i śrutu.

Grupa 2. Amunicja, ulegająca łatwej eksplozji.

1. Podpały o wielkiej sile wybuchowej.

- a)* Lonty raptownie działające (przedzone sznury o nieznanym przekroju z rdzeniem z masy piorunującej). (Por. także grupę 1., liczbę 1 *c*.)

b) Kapsle rozsadzające.

- c)* Podpały do podkopów, które pobudza się do działania elektrycznością albo przez potarcie lub podpalenie lontem.

2. Petardy do sygnałów strzałowych dla zatrzymania pociągu z masą piorunującą o wielkiej sile wybuchowej. Co do petard bez masy piorunującej o wielkiej sile wybuchowej por. grupę 1., liczbę 3.

3. Inna amunicja jakiegokolwiek rodzaju, o ile co do niej przedłożono osobne zezwolenie na przewóz.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

Grupa 1.

1. Lonty bez zapalników.

(1) Lonty bez zapalników należy silnie zapakować w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (skrzynie lub beczki), które wykluczają rozsypywanie się lub sproszkowanie zawartości i nie są zaopatrzone żelaznymi obręczami lub zawiasami. Zamiast naczyń drewnianych można użyć także tak zwanych amerykańskich beczulek tekturowych. Naczynia te nie mogą być zabijane żelaznymi gwoździami.

(2) Waga netto lontów w jednym naczyniu nie może przekraczać 60 *kg*. a waga brutto jednego naczynia 90 *kg*. Naczynia muszą nosić napis: „Lonty. Grupa 1. ^a”.

2. Podpały o niewielkiej sile wybuchowej.

(1) Podpały o niewielkiej sile wybuchowej należy pakować w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte skrzynie drewniane; przy podpalach pod *a)* dopuszczalne są także beczki drewniane, a przy nienabitych gilzach do naboju pod *b)* również worki.

(2) Przed umieszczeniem kapsli w naczyniach należy kapsle (*a*) z nieprzykrytą powierzchnią masy zapalnej w ilościach do 1000 sztuk, a kapsle (*a*) z przykrytą powierzchnią masy zapalnej w ilościach do 5000 sztuk zapakować silnie w naczynia blaszane, skrzynki drewniane lub twarde pudełka tekturowe.

(3) Podpały pod *c)* i *d)* należy pakować w naczyniach w ten sposób, aby nie mogły się przesuwac.

(4) Przy podpalach pod *a)*, *c)* i *d)* nie może waga brutto jednego naczynia przekraczać 150 *kg*.

(5) Naczynia muszą nosić napis: „Podpały o niewielkiej sile wybuchowej. Grupa 1. ^a”.

3. Petardy do sygnałów strzałowych dla zatrzymania pociągu bez masy piorunującej o wielkiej sile wybuchowej.

(1) Na petardy należy używać skrzyń drewnianych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych, zrobionych z desek fugowanych grubości co najmniej 22 *mm*, spojonych śrubami drzewnymi; skrzynie te muszą być zupełnie szczelne i umieszczone w pace zewnętrznej, której wielkość może wynosić powyżej 0·06 *m*².

(2) Petardy muszą być silnie ułożone między okrawkami papieru, trocinami lub gipsem albo w inny sposób tak mocno umieszczone i tak odosobnione, aby nie mogły ani dotykać się wzajemnie ani też stykać ze ścianami skrzyni.

(3) Skrzynie muszą nosić napis „Petardy do sygnałów strzałowych dla zatrzymania pociągu. Grupa 1. ^a”.

4. Naboje do ręcznej broni palnej.

(1) Naboje do ręcznej broni palnej należy pakować w naczynia z blachy, drzewa lub twardej tektury tak silnie, aby nie mogły się przesuwac. Naczynia te umieszcza się jedno obok drugiego i jedno nad drugim w wytrzymałych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych skrzyniach zewnętrznych. Miejsca próżne należy wypełnić tekturą, papierem, pakulami, wełną drzewną lub wiórami w stanie zupełnie suchym tak silnie, aby wszelkie trzęsienie się było wykluczone.

(2) Waga brutto jednej skrzyni nie może przekraczać 100 *kg*.

(3) Skrzynie muszą nosić napis: „Naboje do ręcznej broni palnej. Grupa 1. ^a”.

Grupa 2.

1. Podpały o wielkiej sile wybuchowej.

a) Lonty pośpiesznie działające należy pakować w mocne i szczelne naczynia drewniane, zamknięte śrubami drzewnymi, o ścianach grubości co najmniej 22 *mm*. Pomiedzy lontem a naczyniem musi pozostać odstęp, wynoszący co najmniej 50 *mm*. Przestrzeń próżną należy wypełnić suchymi trocinami i zabezpieczyć zapomocą odpowiednich urządzeń tak, aby przez wstrząśnienia w czasie przewozu nie mogła ulec zmianie. Jedno naczynie może obejmować najwyższej 10 *kg* masy piorunującej. Waga brutto jednego naczynia nie może przekraczać 90 *kg*. Naczynia muszą nosić napis: „Lonty pośpiesznie działające. Grupa 2. ^a”.

b) Kapsle rozsadzające.

- (1) α) Najwyżej po 100 sztuk kapsli musi się pakować w pozycji stojącej, jedną obok drugiej, otworem w górę, w silne naczynia blaszane w taki sposób, aby kapsle pojedyncze nawet w razie wstrząśnień nie mogły się poruszać.
- β) Przestrzeń prózną, pozostałą ewentualnie pomiędzy kapslami a naczyniem, musi się wypełnić suchą bibułą, nie zawierającą piasku.
- γ) Dno i stronę wewnętrzną wieka naczynia blaszanego musi się obłożyć pilśnią lub sukniem, a wewnętrzne ściany naczyń okryć papierem kartonowym w ten sposób, by kapsle rozsadzające nie mogły stykać się bezpośrednio z blachą.
- (2) α) Wypełnione w ten sposób naczynia blaszane należy każde z osobna oblepić wytrzymałym papierem do pakowania w ten sposób, aby wieko było silnie przyciśnięte do zawartości a trzęsienie się kapsli wykluczone. Po pięć naczyń blaszanych łączy się okładką z silnego papieru do pakowania w jeden pakiet albo układa mocno w pudełku tekturowym.
- β) Pakiety lub pudełka należy umieścić w mocnej skrzyni drewnianej, której ściany mają co najmniej 22 mm grubości, albo w mocnej skrzyni blaszanej w ten sposób, by ile możliwości nie było przestrzeni próżnej wewnątrz naczyń. Jedynie na boku jednego pakietu lub kilku pakietów z każdej warstwy, o ile się da przy ścianie skrzyni, należy pozostawić miejsce próżne w celu ułatwienia wypakowania skrzyni, aby końcami palców, wsuniętymi w otwór ten, można było łatwo uchwycić pakiet lub pudełko.
- γ) Przestrzeń prózną wewnątrz naczyń należy wypełnić papierem, słomą, sianem, pakułami, wełną drzewną lub wiórami, które to materiały muszą być zupełnie suche; następnie przylutowuje się wieko naczynia, jeżeli ono jest blaszane, a przytwierdza je śrubami mosiężnymi lub śrubami drzewnymi, pobielanymi cyną, jeżeli naczynie jest drewniane. Otwory na śruby musi się wywiercić w wieku i w ścianach jeszcze przed napełnieniem naczynia.
- (3) Naczynie, którego wieko powinno tak przytrzymywać zawartość, by trzęsienie się jej było wykluczone, należy zaopatrzyć nalepionem na wieko pouczeniem o sposobie otwierania i zamykania i umieścić w mocnej i szczelnej skrzyni zewnętrznej, która da się bezpiecznie zamknąć śrubami mosięż-

nymi lub śrubami drzewnymi, pobielanymi cyną, a której ściany mają co najmniej 25 mm grubości, i to wiekiem do góry. Odstęp między naczyniem a skrzynią zewnętrzną musi wynosić po każdej stronie co najmniej 30 mm i być mocno wypełniony trocinami, słomą, pakułami, wełną drzewną lub wiórami drzewnymi w stanie zupełnie suchym.*)

(4) Skrzynia zewnętrzna musi nosić napis „Kapsle rozsadzające. Grupa 2. — Nie rzucać!”

(5) Żadna skrzynia nie może zawierać więcej jak 20 kg masy rozsadzającej i nie może przekraczać wagi brutto 90 kg. Skrzynie, których waga przenosi 25 kg, muszą być zaopatrzone antabami lub listwami.

c) Podpały do podkopów.

(1) Podpały elektryczne z krótkimi drutami lub twardą głową należy pakować w pozycji stojącej w mocne naczynia blaszane, z których żadne nie może zawierać więcej jak 100 sztuk podpałów. Naczynia powinno się wypełnić całkowicie trocinami lub innym podobnym materiałem. Zamiast naczyń blaszanych można używać także pudełek z mocnej i sztywnej tektury albo małych skrzynek drewnianych o co najmniej 3 mm ścianach. Pełne naczynia należy zapakować w skrzynię drewnianą o grubości ścian nie mniejszej jak 22 mm. Waga

*) Uwaga. Pouczenie winno opiewać:

„Skrzynie z kapslami rozsadzającymi otwierać należy w ten sposób, że najprzód wyciąga się śruby z wieka paki zewnętrznej zapomocą dłuta, przyczem powinno się uważać na to, by skrzynia wskutek zbyt silnego oparcia się osoby, używającej dłuta, nie uległa przewróceniu.

Po odsłonięciu wieka skrzyni wewnętrznej należy otworzyć także skrzynię wewnętrzną z zachowaniem tej samej ostrożności i w ten sam sposób, poczem usuwa się na bok zarówno dluto jak i śruby, wyjęte ze ścian skrzyni. W skrzyni wewnętrznej będzie można dostrzec na boku jednego lub kilku pakietów, zawierające kapsle rozsadzające, owiniętych w papier i umieszczonych w najwyższej warstwie, przestrzeń prózną, wypełnioną skrawkami papieru, słomą, sianem, pakułami, wełną drzewną lub wiórami.

Po ostrożnem wydobyciu materiału, którym wypełniono tę przestrzeń prózną, przyczem przez przytrzymanie pakietów najbliższej leżących powinno się zapobiec ich wyciągnięciu razem z materiałem pakunkowym, należy wydobyc końcami palców najprzód pakiet w ten sposób odsłonięty, a następnie dopiero w miarę potrzeby inne pakiety tej warstwy.

Wydobywanie każdej dalszej warstwy pakietów należy przygotować i uskutecznić w ten sam sposób.

Otwieranie poszczególnych pakietów winno odbywać się zdala od reszty zapasu kapsli rozsadzających; przy tej czynności musi się usunąć kawałki bibuły, użyte do wypełnienia próżnej przestrzeni pakietów, poczem będzie można uchwycić palcami same kapsle.

Do otwierania i zamykania skrzyń nie można używać innych narzędzi prócz dłuta (korby wiertarskiej), zapomocą którego usuwa się śruby lub umocowuje je tylko przez wykręcanie lub wkrecanie; zadne takie narzędzia podobnie jak i inne przedmioty metalowe nie mogą znajdować się nawet w pobliżu; wogóle należy postępować z największą ostrożnością bez użycia przemocy, uderzeń i popełnić.”

brutto jednego naczynia nie powinna przekraczać 20 *kg*.

(2) Podpały elektryczne na długich drutach gutaperkowych, drutach woskowanych albo taśmach należy pakować najwyżej po 50 sztuk w pudełkach z silnej i twardej tektury w ten sposób, aby główki zapalników były chronione przed wszelkimi wstrząśnieniami zapomocą nasuniętych osłon kartonowych lub przez staranne ułożenie we wełnie drzewnej lub innym podobnym materyale i aby leżały na przemian to na jednym to na drugim końcu pudełek. Najwyżej 20 tak napęcznionych pudełek tekturowych, które muszą być dobrze zamknięte szpagatem lub opaskami papierowymi, należy zapakować w skrzyni drewnianej o grubości ścian, wynoszącej co najmniej 22 *mm*. Przestrzeń próżną należy szczelnie wypełnić sianem, słomą lub innymi podobnymi materyalami. Waga brutto jednego naczynia nie może przekraczać 55 *kg*.

(3) Podpały elektryczne na drążkach drewnianych lub gilzach papierowych należy łączyć w pakiety, z których żaden nie może zawierać więcej jak 25 sztuk. Najwyżej 20 związanych pakietów tego rodzaju pakuje się w skrzyni drewnianej, której ściany muszą mieć co najmniej 22 *mm* grubości, w ten sposób, aby główki zapalników były chronione przed wszelkimi wstrząśnieniami zapomocą nasuniętych osłon kartonowych z warstwą wełny drzewnej i aby leżały na przemian to na jednym to na drugim końcu skrzyni. Jedna skrzynia może zawierać najwyżej 500 podpałów, a wszystkie przestrzenie próżne należy wypełnić wełną drzewną, słomą, sianem lub innymi podobnymi materyalami. Waga brutto jednego naczynia nie może przekraczać 40 *kg*.

(4) Zapalniki tarciove należy łączyć w wiązki najwyżej po 50 sztuk; koniec druta pocieralnika przy każdym palniku musi się oblepić papierem w taki sposób, by oblepienie sięgało poza uszko druta pocieralnika. Wiazki należy obwinąć na końcach główek palników wełną drzewną a następnie papierem; zagięte końce pocieralników umieścić należy najpierw w przywiązanej i niewypełnionej osłonie papierowej, a następnie w drugiej takiej osłonie, wypełnionej wełną drzewną. Przytem musi się uważać na to, aby wełna drzewna nie mogła wejść w bezpośrednią styczność z drutami pocieralników, a to w celu zapobieżenia, by drut pocieralnika nie zaczepił się lub nie został wyrwany przy wyjmowaniu zapalników lub przy zdejmowaniu osłony papierowej. Najwyżej 10 wiązek należy zapakować do skrzyni z desek, spojonych na cynek i mających co najmniej 22 *mm* grubości, której długość winna być dostosowana do zapalników, i zabezpieczyć je przed przesuwaniami się zapomocą papieru lub wełny drzewnej w stanie zupełnie suchym. Waga brutto jednego naczynia nie może przekraczać 25 *kg*.

(5) Wieka naczyń z podpałami minowymi należy przymocowywać śrubami mosiężnymi lub śrubami drewnianymi, pobielanymi cyną. Dziurki na śruby muszą być wywiercone w wieku i w ścianach jeszcze przed napelnieniem naczynia. Naczynia winny nosić napis „Podpały do podkopów. Grupa 2. — Nie przewracać!”

2. Petardy do sygnałów strzałowych dla zatrzymania pociągu z masą piorunującą o wielkiej sile wybuchowej.

(1) Na petardy należy używać skrzyń drewnianych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych, zrobionych z desek fugowanych grubości co najmniej 22 *mm*, spojonych śrubami drewnianymi; skrzynie te muszą być zupełnie szczelne i umieszczone w pace zewnętrznej, której wielkość może wynosić najwyżej 0·06 *m*³.

(2) Petardy muszą być silnie ułożone między okrawkami papieru, trocinami lub gipsem albo w inny sposób tak mocno umieszczone i tak odosobnione, aby nie mogły ani dotykać się wzajemnie ani też stykać ze ścianami skrzyń.

(3) Naczynia drewniane winny nosić napis „Petardy do sygnałów strzałowych dla zatrzymania pociągu. Grupa 2.”

3. Inna amunicja jakiegokolwiek rodzaju.

Opakowanie amunicji, dopuszczonej w poszczególnych wypadkach do przewozu, winno stosować się do wskazówek, wydanych w odnośnym wypadku.

B. Nadawanie.

Co do amunicji grupy 2. obowiązują przepisy, podane pod I a B co do środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2.

C. Poświadczenia. Listy przewozowe.

(1) Osobne przepisy ustawowe postanawiają, czy i jakie poświadczenia są potrzebne dla przewozu amunicji.

(2) Zresztą obowiązują następujące dalsze postanowienia:

1. Przy amunicji grupy 2. musi wysyłający poświadczyć w liście przewozowym, iż opakowanie odpowiada przepisom załącznika C do regulaminu ruchu.

2. Ponadto musi list przewozowy dla przesyłek grupy 1. nosić dodatek „Amunicja grupy 1.”, a dla przesyłek grupy 2. dodatek „Amunicja grupy 2.”

D. Środki przewozowe.

(1) Do przewozu wszystkich przedmiotów amunicyjnych musi się używać krytych wozów towarowych.

(2) Co do amunicji grupy 2. obowiązują przepisy, podane pod I a D, ust. (1) i (3) dla środków strzelniczych i rozsadzających grupy 2.

E. Ładowanie.

Amunicyj grupy 2. nie wolno łądować w tym samym wozie razem z środkami strzelniczymi i rozsadzającymi grupy 1. i 2., tudzież z przedmiotami, wymienionymi pod I c, I d, I e, II, III, V, jak również z materiałami łatwo zapalnymi. Zresztą obowiązują analogicznie przepisy, podane po I a, E ust. (2) i (3).

F. Inne postanowienia.

Przy przewozie amunicyj grupy 2. należy przestrzegać przepisów, podanych pod I a F do J.

I c. Towary zapalne i ognie sztuczne.

Do przewozu są dopuszczone:

1. Materje zapalne, lonty.

- a) Zapałki zwyczajne i inne zapalniki, zapalające się przez potarcie;
- b) pirotechniczne laseczki zapalne jako to: zapałki z ogniem bengalskim, laseczki z deszczem złotym i kwiatowym, świece czarodziejskie i tym podobne;
- c) lonty bezpieczeństwa (lonty z cienkiego, gęstego węża z rdzeniem z prochu czarnego o nieznacznym przekroju) (co do innych lontów por. I b, grupa 1., l. 1.).

2. Zabawki pirotechniczne, wstążki zapalne.

- a) Cukierki strzelające, karty kwiatowe, listki z papieru kleinowego i podobne przedmioty, zawierające nader nieznaczną ilość papieru kleinowego lub małe punkciki piorunianu srebrowego;
- b) groch piorunujący, granaty piorunujące i inne podobne artykuły z piorunianem srebrowym; 1000 sztuk tych przedmiotów nie może zawierać więcej, jak 1 g piorunianu srebrowego;
- c) bomby z konfetti, cylindry bosko, owoce kotyliionowe i inne podobne przedmioty, zawierające mały ładunek bawelny kleinowej w celu wyrzucania nieszkodliwego naboju, jako to kul z waty, konfetti i tym podobnych;
- d) blaszki zapalne (amorces), wstążki zapalne, wstążki zapalne parafinowane, korki strzelające z masą strzelającą, składającą się z chloranu potasowego lub saletry, z nieznacznymi ilościami fosforu, dalej z siarczku antymonu, siarki, cukru mlecznego, ultramarjny, środków lepiących (dekstryny, gumy) lub tym podobnych; na 1000 takich przedmiotów zapalnych można użyć ogółem najwyżej 7.5 g masy strzelającej. Masa zapalna korka strzelającego może ważyć najwyżej 0.08 g. Powierzchnia masy zapalnej musi być oddalona najmniej o 5 mm od górnego brzegu otworu, wywierconego w korku.

Jeżeli masa zapalna nie leży między listkami papierowymi ani nie jest umieszczona w szczelnej i mocnej miseczce z masy papierowej, wówczas muszą korki być do tego stopnia szczelne i wolne od dziurek, aby przesiąkanie płynnej masy zapalnej było wykluczone. Masa zapalna musi być przykryta warstwą mąki karkowej i nieznaczną ilością nalanej na nią parafiny. Wrazie zamknięcia masy pomiędzy listkami papierowymi wystarcza także naciśnięty pierścień kartonowy, który przytrzymuje masę. Przy użyciu miseczek wystarczy zamknąć otwór korka kawałkiem naciśniętego lub przyklepionego papieru;

- e) tak zwane ognie sztuczne hiszpańskie, jako to cukierki hałasujące, laseczki piorunujące, grad piorunowy.

Jeden przedmiot może ważyć najwyżej 2.5 g i zawierać prócz gumy i farb najwyżej 6 procent fosforu żółtego, najwyżej 23 procent fosforu bezkształtnego, a najwyżej 21 procent chloranu potasowego.

3. Ognie sztuczne.

- a) Ognie sztuczne misterne, jako to rakiety, świece rzymskie, fontanny, koła ogniste, słońca i tym podobne;
- b) ognie sztuczne małe i salonowe, jako to zabki, *Fire crackers*, szmermele, deszcz srebrny i złoty i inne ognie sztuczne, które spala się, trzymając je w ręce;
- c) ognie bengalskie, pochodnie bengalskie, *Signal blue lights* i tym podobne.

Co do składu ogni sztucznych obowiązują następujące postanowienia:

- (1) Ognie te nie powinny wywoływać silnego skutku wybuchowego ani też zawierać mieszanin, któreby mogły łatwo się zapalić albo same przez się albo przez tarcie, uciśnięcie lub uderzenie.

Dozwolone jest:

- a) przy masach azotanowych i przy bengalskich pochodniach magnezowych dodanie domieszki proszku magnezowego, wynoszącej najwyżej 3 procent;
- b) przy osobnych małych przedmiotach świecących, umieszczonych w ogniach sztucznych, użycie mieszanin chloranowych o zawartości chloranu potasowego do 40 procent;
- c) przewożenie mas, napełnionych do rurek papierowych a zawierających magnezję kwasu pikrynowego i sól kwasu chlorowego. Gotowe rurki nie powinny jednak podlegać wybuchowi przez uderzenie, rzucenie lub podpalenie.

Inne mieszaniny, zawierające żółty fosfor, proszek cynkowy, proszek magnezowy lub chlorany, nie są dopuszczalne.

(2) Przedmioty pod *a*) i *b*) muszą składać się głównie z mączki prochowej, zmieszanej z węglem, proszkiem metalowym (sproszkowanym żelazem lanem, sproszkowaną stalą laną), blaszkami aluminiowymi, glejta i innymi proszkami mineralnymi w stanie prasowanym. Zawartość ziarnistego prochu czarnego w jednym przedmiocie może wynosić najwyżej 30 g.

4. Ognie sztuczne sygnałowe,

jako to strzały armatnie i tym podobne, składające się z rurki papierowej, obwiązanej szpagatem i zlepionej, która zawiera najwyżej 75 g prochu ziarnistego z lontem, jednak bez zapalnika wystrzałowego.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

(1) Do opakowania należy używać silnych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych skrzyń drewnianych. Przy przedmiotach liczby 1 *a*) są dopuszczalne także mocne naczynia blaszane. Przy przedmiotach liczb 2 *b*)—*e*), 3 i 4 muszą skrzynie składać się z fugowanych desek; ich ściany boczne muszą być spojone z sobą na cynkę lub zapomocą listew czołowych (tak znane skrzynki francuskie). Przy przedmiotach liczb 2 *b*)—*e*), 3 i 4 muszą skrzynie składać się z desek grubości co najmniej 18 mm; wewnątrz należy je w całości wyłożyć dobrym i wytrzymałym papierem; zamiast papieru można użyć cienkich wkładek z cynku.

(2) Przed umieszczeniem w skrzynkach należy odnośne przedmioty mocno zapakować a to:

a) przedmioty liczb 1 *a*), 2 *a*) i 2 *c*)

w silne okładki papierowe lub pudełka;

b) przedmioty liczby 1 *b*)

w pudełka, a po 10 do 12 pudełek w okładkę papierową;

c) przedmioty liczby 2 *b*)

w skrzynki drewniane albo w mocne pudełka tekturowe, owinięte papierem. przy czem każdy pakunek może obejmować najwyżej 1000 sztuk; do ich trwałego ułożenia należy używać trocin;

d) przedmioty liczby 2 *d*)

α) blaszki zapalne w silne pudełka tekturowe, z których każde może zawierać najwyżej 100 kapsli. Po 12 pudełek z blaszkami zapalnymi należy łączyć zapomocą okładki papierowej w zwoje. a po 12 zwojów w mocne pakiety;

β) wstążki zapalne i wstążki zapalne parafinowane albo jak pod *α*) albo w cylindryczne puszki blaszane z denkami, nasoniętymi szczelnie od góry i od dołu. Każda puszka może obejmować najwyżej 12 zwiniętych zwojów wstążkowych każdy z 50 kapslami. Najwyżej po

30 puszek należy łączyć okładkami papierowymi w mocne pakiety;

γ) korki strzelające w silne pudełka tekturowe, z których każde może zawierać najwyżej 50 sztuk. Korki należy przylepić na dnie pudełka, a przestrzeń próżną wypełnić szczelnie suchymi trocinami lub sproszkowanym korkiem. Na trociny względnie sproszkowany korek należy położyć warstwę waty odpowiedniej wielkości i zamknąć pudełko przykrywką, zachodzącą na boki. Każde pudełko z osobna albo po dwa pudełka razem należy związać, a po 10 pudełek złączyć znowu w mocne pakiety zapomocą okładki papierowej. Jedna skrzynka może obejmować najwyżej 20 pakietów;

e) przedmioty liczby 2 *e*)

w skrzynki drewniane, z których każda może obejmować nie więcej jak 144 sztuk ogni sztucznych, dobrze opakowanych w trociny;

f) przedmioty liczby 3

w silne pudełka tekturowe lub skrzyneczki drewniane; co do przedmiotów, wymienionych pod *c*) tej samej liczby, dopuszczalne są także worki papierowe; większe ognie sztuczne należy opakować w okładki papierowe, o ile miejsce, w którym się je podpala, nie jest zakryte kapturkiem papierowym; w obu wypadkach należy zapobiec wysypywaniu się mieszaniny masz zapalnej;

g) przedmioty liczby 4

w silne pudełka, w których należy mocno ułożyć sygnałowe ognie sztuczne, a poszczególne sztuki oddzielić od siebie grubą warstwą trocin lub inną stosowną materią podobnego rodzaju.

(3) Poruszanie się pakietów w skrzynkach powinno być wykluczone. Przy przedmiotach liczb 2 *b*)—*e*), 3 i 4 musi być przestrzeń próżna w naczyniach zewnętrznych mocno wypełniona odpowiednim suchym materiałem pakunkowym (wełną drzewną, papierem lub t. p., przy korkach strzelających trocinami lub wiórami). Wilgotnego siana, pakulów lub innych przedmiotów, które mogłyby same się zapalić, nie wolno używać. Przy większych figurach pirotechnicznych (transparentach) wystarczy ich bezpieczne umocowanie w skrzyni.

(4) Na naczyniach zewnętrznych musi się podać wyraźnie i trwale przy artykułach liczb 1, 2 *b*)—*e*), 3 i 4 ich zawartość. a przy artykułach liczb 2 *b*)—*e*), 3 i 4 ponadto dokładny adres wysyłającego.

(5) Waga brutto jednej skrzyni z artykułami liczb 2 *b*)—*e*), 3 i 4 nie może przekraczać 100 kg, a ogólna waga masy palnej 20 kg, zaś zawartość prochu ziarnistego pirotechnicznego 2·5 kg.

B. Inne przepisy.

(1) Zapalki liczb 1 *a*) w ilościach aż do 5 *kg*, zapakowane w myśl rozdziału 4, mogą być złączone w jedną przesyłkę z innymi przedmiotami (z wyjątkiem materyi, wymienionych w niniejszym załączniku pod I *a* do *c*, II i III).

(2) Przewóz winien odbywać się we wozach krytych.

(3) Wysyłający musi przy przedmiotach liczb 2 *b*)—*e*), 3 i 4 poświadczyć w listach przewozowych, iż rodzaj i opakowanie przesyłki odpowiada przepisom, podanym pod I *c* załącznika C do regulaminu ruchu.

I d. Gazy zgęszczone i skroplone.**Do przewozu są dopuszczone:****Gazy zgęszczone:**

1. Kwas węglowy i gaz bagienny.
2. Acetylen, rozpuszczony w acetonie i wchłonięty w materye gąbczaste.
3. Gaz świetlny i tlusty, ten ostatni także z domieszką najwyżej 30 procent acetyleny (gaz mieszany), tudzież gaz wodny.
4. Tlen, wodór, azot i powietrze zgęszczone.

Gazy skroplone:

5. Kwas węglowy, bezwodnik podazotawy, amoniak, chlor, kwas siarczany, tlenochlorek węgla (fosgen).
6. Chlorek metylu i chlorek etylu, ten ostatni także perfumowany (Lance-Parfum).
7. Powietrze płynne.

Przepisy co do przewozu.**A. Rodzaj opakowania.**

a) Przy przedmiotach liczb 1—6:

szczelnie zamknięte naczynia z żelaza szwajcowanego, zlewnego lub stali lanej, które przy gazie świetlnym o nadwyżce ciśnienia powyżej 10 atmosfer i przy przedmiotach liczb 2 i 4 muszą być wyrobione bez spojenia. Przy tlenochloroku węgla (fosgenie), chlorku metylu i chlorku etylu także naczynia miedziane. Za opakowanie ochronne dla tych naczyń można używać skrzyń.

b) Przy powietrzu płynnym (liczba 7):

α) Naczynia szklane o podwójnych ścianach, między którymi musi znajdować się próżnia powietrzna.

Muszą one być obłożone filcem i zamknięte zatyczką filcową w ten sposób, by ulatniające się gazy mogły uchodzić, nie wytwarzając wewnątrz znacznego nad-

miaru ciśnienia, przyczem jednak powinno się zapobiec wyciekaniu zawartości. Zatyczka filcowa musi być umocowana na flasce tak, by nie rozluźniała się przy przechylaniu lub przewracaniu flaszki. Każda poszczególna flaszka lub kilka flaszek razem muszą być zabezpieczone od uderzeń zapomożą kosza drucianego o pewnej podstawie lub innego podobnego naczynia. Kosze druciane lub inne naczynia winno się umieścić w skrzyniach metalowych lub pakach drewnianych z wkładem blaszanym, otwartych od góry albo zamkniętych jedynie siatką drucianą, wiekiem podziurkowanym lub innym podobnym urządzeniem. Skrzynie metalowe lub paczki drewniane muszą być szczelne w dolnej swej części aż do takiej wysokości, aby w razie rozbicia się flaszek płyn nie mógł wypływać. W skrzyniach nie mogą znajdować się łatwo zapalne materyały do opakowania, jako to trociny, torf, słoma, siano, natomiast dopuszczalna jest wełna drzewna.

β) Naczynia z innego materyału.

Można ich używać tylko wówczas, jeżeli są tak zabezpieczone przed ogrzaniem, że nie potnieją i nie pokrywają się szronem. Dalsze opakowanie tych naczyń nie jest potrzebne. Przepisy co do zamknięcia flasz szklanych pod *α*) obowiązują analogicznie także co do takich naczyń.

c) Przy roztworach acetyleny (liczba 2) musi się wypełnić całe naczynie masą drobno-gąbczastą, równomiernie rozłożoną. Można napełnić naczynie tylko taką ilością rozczynnika (acetonu), aby zwiększenie się objętości, spowodowane przyjmowaniem acetyleny, mogło odbywać się bez przeszkody i aby przy podniesieniu się ciepłoty zewnętrznej do 45 stopni pozostało dość miejsca na gaz.

B. Jakość materyału i sporządzanie naczyń.

(1) Grubość ścian naczyń nowych z żelaza szwajcowanego, zlewnego, ze stali lanej lub z miedzi należy wymierzyć tak, aby wskutek najwyższego wewnętrznego ciśnienia, jakie może wystąpić, najslabsze ich miejsce nie było narażone na nateżenie, przekraczające jedną piątą część ich wytrzymałości na złamanie, zaś przy naczyniach na materye liczby 2, aby miejsce to przy ciśnieniu próbnym nie było wystawione na nateżenie powyżej 8 *kg* (na milimetr kwadratowy).

(2) Przy butlach (naczyniach o wewnętrznej średnicy co najwyżej 21 *cm* i długości najwyżej 2 *m*) z żelaza szwajcowanego, zlewnego lub ze stali lanej, z wyjątkiem naczyń na przedmioty liczby 2,

dopuszczalne jest większe ich natężenie, jednakowoż grubość ścian nowych butli musi mieć co najmniej takie wymiary, aby ich najsłabsze miejsce nie było wystawione przy próbie ciśnienia (C) na natężenie, przenoszące 30 kg na milimetr kwadratowy. Natężenie materiału, obliczone z uwzględnieniem najsłabszego miejsca ścian i ciśnienia próbnego, musi leżeć przynajmniej o jedną trzecią część poniżej granicy rozciągliwości, oznaczonej przy próbie rozrywania sztabki próbnej, wziętej z gotowych butli. Niedopuszczalny jest materiał, którego granica rozciągliwości leży powyżej 45 kg (na milimetr kwadratowy), albo którego rozszerzanie się wynosi przy rozrywaniu mniej aniżeli 12 mm na 100 mm długości. Za granicę rozciągliwości uważa się w przypadkach wątpliwych stałą zmianę długości sztabki próbnej, przenoszącą 0.002 pierwotnej długości. Grubość ścian butli nie może wynosić mniej aniżeli 3 mm.

C. Urzędowe badanie naczyń.

(1) Naczynia nowe z żelaza szwajcowanego, zlewne, ze stali lanej lub z miedzi muszą być zbadane (B) przed użyciem co do jakości materiału i sposobu wyrobienia przez rzeczoznawcę, upoważnionego ze strony właściwej władzy, oraz podane próbie hydraulicznej. Naczynia na roztwory acetylenowe należy przed użyciem zbadać także co do jakości masy gąbczastej i co do dopuszczalnego napełnienia rozczynnikami (zob. A. c). Próbom hydraulicznym musi się poddać każde naczynie, zaś innym badaniom przynajmniej jedno naczynie na 200. Flaszki (tak zwane bomby) należy przed badaniem starannie wyżarzzyć.

(2) Ciśnienie wewnętrzne, które ma być zastosowane przy próbie hydraulicznej,

a) musi wynosić przy acetylenie, rozpuszczonym w acetonie i wchłoniętym w masy gąbczaste (liczba 2), przynajmniej 40 atmosfer; przy innych gazach zgęszczonych musi ono być o 50 procent wyższe aniżeli ciśnienie, występujące po napełnieniu, przekraczać jednak ciśnienie to co najmniej o 5 atmosfer;

b) musi wynosić przy gazach skroplonych liczb 5 i 6:

przy kwasie węglowym	190 atmosfer
„ bezwodniku podazotawym	180 „
„ amoniaku	30 „
„ chlorze	22 „
„ kwasie siarkawym	12 „
„ tlenochlorku węgla	30 „
„ chlorku metylu	16 „
„ chlorku etylu	12 „

(a) Próbę ciśnienia należy powtórzyć:

a) co 2 lata przy naczyniach na chlor, kwas siarkawy, tlenochlorek węgla, chlorek metylu i chlorek etylu;

b) co 5 lat przy naczyniach na inne gazy.

Wyżarzanie naczyń przy ponownej próbie nie jest potrzebne.

Ponownego badania nie potrzeba przy naczyniach na materye liczby 2. Przy naczyniach tych należy po pięcioletniem ich używaniu zarządzić próby wrywkowe, do których ma się dostarczyć $\frac{1}{2}$ procent naczyń, sprawianych co roku, a najmniej jedno naczynie. Rzeczoznawca musi zbadać co do wytrzymałości i zużycia, tudzież co do jakości masy gąbczastej taką ilość z pośród tych naczyń, jaką uzna za odpowiednią.

(4) Przy próbach ciśnienia muszą istnieć takie urządzenia, któreby umożliwiały potęgowanie ciśnienia bez wstrząśnień. Naczynia muszą wytrzymać ciśnienie próbne bez stałej zmiany formy i bez utraty szczelności.

D. Wyposażenie naczyń (wentyle, napisy).

(1) Naczynia na materye liczb 1 do 6 muszą być zaopatrzone co najmniej w jeden wentyl do napełniania i opróżniania. Przy rozczyinach acetylenu (liczba 2) nie mogą być części wentylów, wchodzące w styczność z gazem, wykonane z miedzi. Przy tlenochlorku węgla, gazie tłustym i mieszanym dopuszczalne są zamiast wentyli zatyczki do zaśrubowania; muszą one zamykać naczynie tak szczelnie, aby jego zawartość nie zdradzała się wonią.

(2) Na naczyniach musi się zaznaczyć w sposób trwały i łatwo dostrzegalny:

a) przy gazach zgęszczonych:

α) wysokość dopuszczalnego ciśnienia;

β) dzień ostatniego badania i pieczęć rzeczoznawcy, który przeprowadził badanie;

b) przy gazach skroplonych:

α) wagę próżnego naczynia wraz z przynależnościami (wentylem, osłoną ochronną, zatyczką itp.);

β) najwyższą dopuszczalną wagę, którą można napełnić naczynie;

γ) dzień ostatniego badania i pieczęć rzeczoznawcy, który przeprowadził badanie.

E. Napełnianie naczyń.

(1) Najwyższe dopuszczalne ciśnienie po napełnieniu wynosi dla naczyń na gazy zgęszczone przy 17-5°:

co do lotnego kwasu węglowego i gazu bagiennego	20	} atmosfer nadwyżki ciśnienia.
„ „ acetyleny, rozpuszczonego w acetonie lub wchłoniętego w masach gąbczastych	15	
„ „ gazu tłustego, mieszanego i wodnego	10	
„ „ tlenu, wodoru, gazu świetlnego, azotu i powietrza zgęszczonego	200	

(2) Najwyższa dopuszczalna granica napełniania naczyń na gazy skroplone liczb 5 i 6 wynosi:

co do kwasu węglowego 1 kg płynu na 1-34 l		} pojemności naczynia.
„ „ bezwodnika podazotowego 1 kg „ „ 1-34 l		
„ „ amoniaku 1 kg „ „ 1-86 l		
„ „ chloru 1 kg „ „ 0-8 l		
„ „ kwasu siarkawego 1 kg „ „ 0-8 l		
„ „ tlenochloru węgla 1 kg „ „ 0-8 l		
„ „ chloru metylowego 1 kg „ „ 1-25 l		
„ „ chloru etylowego 1 kg „ „ 1-25 l		

F. Inne przepisy.

(1) Jeżeli naczynia z gazami liczby 5 (z wyjątkiem chloru) i liczby 6 zapakowano w skrzyniach, wówczas można dopakować do nich inne przedmioty.

(2) Naczynia z gazami zgęszczonymi i skroplonymi liczb 5 i 6, które nie są zapakowane w skrzynie, muszą być zaopatrzone w urządzenia, zapobiegające ich toczeniu się. Wentyle naczyń tych muszą mieć na sobie przykrywkę ochronną z zelaza kutego, stali lub odlewu kowalnego; przy naczyniach miedzianych dopuszczalne są przykrywkę ochronną z miedzi. Nie potrzeba przykrywek takich dla wentyli, które są umieszczone wewnątrz szyi flaszki i chronione przysrubowaną, dobrze przylegającą zatyczką metalową.

(3) Na skrzyniach, w których zapakowano naczynia z gazami zgęszczonymi i skroplonymi liczb 5 i 6, musi się podać dokładnie ich zawartość. Skrzynie drewniane i skrzynki metalowe z powietrzem płynnym (liczba 7) muszą nosić wyraźne napisy „Powietrze płynne“, „Góra“, „Spód“, „Bardzo łatwe do rozbicia“.

(4) Przy każdej przesyłce gazów zgęszczonych (liczba 1 do 4) winien wysyłający wykazać na żądanie ciśnienie, istniejące wewnątrz naczyń, za pomocą dobrze funkcjonującego manometru. Urzędnik odbierający ma potwierdzić w liście przewozowym przeprowadzenie tej próby. Przepis ten nie odnosi się do gazu tłustego i mieszanego w bojach morskich lub innych podobnych naczyniach.

(5) Nie można rzucać przesyłek ani wystawiać ich na działanie promieni słonecznych lub ciepła, idącego z pieca.

(6) Do przewozu należy użyć:

a) wozów otwartych

1. dla gazów zgęszczonych, jeżeli je nadano w pojazdach, urządzonych umyślnie do transportu na gościńcach i przykrytych całkowicie płachtami;

2. dla chloru metylowego i chloru etylowego; w miesiącach od kwietnia do października włącznie muszą być jednak wozy zakryte całkowicie osłonami, o ile nie zapakowano odnośnych naczyń w skrzyniach drewnianych;

3. wozy kotłowe dla gazów skroplonych liczby 5 muszą być zaopatrzone w drewniane pudła zewnętrzne.

b) wozów krytych

1. dla gazów zgęszczonych (porównaj jednak a) liczbą 1 i c) liczbą 1);

2. dla gazów skroplonych liczby 5 w ciągu miesięcy od marca do października włącznie;

3. dla płynnego powietrza.

c) wozów otwartych lub krytych

1. dla gazu tłustego, mieszanego i wodnego; w miesiącach od kwietnia do października włącznie muszą być jednak wozy zakryte całkowicie osłonami, o ile nie zapakowano odnośnych naczyń w skrzyniach drewnianych;

2. dla gazów skroplonych liczby 5 w ciągu miesięcy od listopada do lutego włącznie.

(7) Naczynia z gazami zgęszczonymi lub płynnymi należy ustawić w wozie kolejowym w ten sposób, aby nie mogły przewrócić się ani spaść. Naczynia, obejmujące powietrze płynne, muszą stać prosto i być chronione od uszkodzeń przez inne przesyłki. Nie należy ich także ładować w bezpośredniej bliskości łatwo zapalnych materiałów w drobnych kawałkach lub łatwo zapalnych płynów.

G. Wyjątki od przepisów pod A do F.

(1) Gazy-skroplone liczb 5 w drobnych ilościach, a mianowicie kwas węglowy i bezwodnik podazotawy w ilości do 3 g, amoniak i chlor do 20 g, kwas siarczany bezwodny i tlenochlorek węgla (fosgen) w ilości do 100 g można przewozić także w silnych, zatopionych rurach szklanych pod następującymi warunkami: Rury szklane napełniać można kwasem węglowym i bezwodnikiem podazotawym jedynie do połowy, amoniakiem i chlorem jedynie do dwóch trzecich części, kwasem siarczanym i tlenochlorkiem węgla (fosgenem) jedynie w trzech czwartych częściach. Każdą rurę szklaną musi się zapakować w zalutowaną puszkę blaszaną, wypełnioną krzemionką, tę zaś w silną skrzynię drewnianą. Wolno umieścić kilka puszek blaszanych

w jednej skrzyni, lecz rur, mieszczących amoniak, nie można kłaść do tej samej skrzyni z rurami, zawierającymi chlor. Do puszek blaszanych z gazami płynnymi (z wyjątkiem chloru) można dopakować także inne przedmioty.

(2) Chlorek metylu i chlorek etylu aż do 100 g w rurkach szklanych w ogólnej ilości, wynoszącej najwyżej 5 kg, można pakować osobno albo razem z innymi przedmiotami w silne skrzynie, jeżeli rurki szklane są tam mocno ułożone. Skrzynie muszą nosić napis „Ostrożnie z ogniem“, wydrukowany na czerwonym tle. Jeżeli skrzynie nie zawierają więcej jak 100 g chlorku metylowego lub chlorku etylowego, wówczas można je przewozić w wozach krytych.

(3) Metalowe kapsle z kwasem węglowym (sodor, sparklet), zawierające najwyżej 25 g płynnego kwasu węglowego a najwyżej 1 g gazu na 1·34 cm³ pojemności, przewozić się będzie bez ograniczenia, jeżeli kwas węglowy nie mieści w sobie więcej jak 1/4 procent powietrza.

I e. Materye, które w zetknięciu się z wodą wywiązują gazy zapalne lub podtrzymujące palenie.

Do przewozu są dopuszczone:

1. Metale alkaliów i ziem alkalicznych, jako to sód, potas, wapń i tym podobne, oraz stopy tych metali ze sobą.
2. Węgiel wapniowy, także impregnowany, wodorek wapniowy (hydrolit).
3. Nadtlenek sodowy.
4. Natriumazid.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

(1) Do opakowania należy używać mocnych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych naczyń z żelaza (także z blachy żelaznej). Materye liczby 1 w ilości do 5 kg można przewozić także w naczyniach szklanych, silnych, bezpiecznych i szczelnie zamkniętych. Naczynia te muszą być zupełnie suche lub posmarowane naftą.

(2) Naczynia pakunkowe, obejmujące materye, wymienione pod liczbami 1 i 3, muszą być umieszczone w osłonach ochronnych, a mianowicie:

- a) naczynia z żelaza lub blachy żelaznej, zawierające materye liczby 1, w skrzyniach drewnianych lub żelaznych koszach ochronnych,

b) naczynia szklane, obejmujące materye liczby 1, albo naczynia z materjami liczby 3 w skrzyniach drewnianych z zalutowanym wkładem blaszanym. Naczynia szklane, wstawione do takich skrzyń, należy mocno obłożyć suchą krzemionką lub innym podobnym materiałem niepalnym. Przy naczyniach szklanych, zawierających ilości aż do 250 g, można zamiast skrzyń drewnianych użyć naczyń blaszanych, zamkniętych bezpiecznie i szczelnie.

(3) Na przesyłkach musi się wyraźnie i trwale podać ich zawartość, a nadto muszą one nosić napis: „Chronić przed wilgocią!“

B. Inne przepisy.

(1) Ilości aż do 5 kg, opakowane w myśl rozdziału A, można dopakowywać do innych przedmiotów.

(2) Z przesyłkami należy obchodzić się z szczególną ostrożnością. Nie wolno ich rzucać, a w wozie musi się je umieścić tak pewnie, aby były zabezpieczone przed obcieraniem, wstrząśaniem, uderzaniem, przewracaniem i spadnięciem z górnych warstw.

(3) Do przewozu należy używać wozów krytych.

II. Materye samozapalne.

Do przewozu są dopuszczone:

1. Fosfor zwyczajny (biały i żółty).
2. Fosfor bezkształtny (czerwony), fosforek wapnia, fosforek strontu, fosforek żelaza i podobne połączenia fosforu z metalami.
3. Mieszaniny fosforu bezkształtnego z żywicami lub tłuszczami, których punkt topliwości leży powyżej 35°.
4. Dwuetylek cynku także w roztworze eterowym.
5. Świeżo wyjarzone sadze.
6. Świeżo wypalony węgiel drzewny, mielony lub ziarnisty.
7. Wysoko obciążony jedwab (jedwab cordonnet, souple, bourre de soie i chappe) w pasmach.
8. Następujące materye, natłuszczone lub pokostowane: wełna, włosy, wełna sztuczna, bawełna, jedwab, len, konopie, juta, w stanie surowym, w postaci odpadków, pozostałych przy przedzeniu i tkaniu, jako gałgany lub szmaty; dalej towary powroźnicze, rzemieńce popędowe z bawełny lub konopi, obszycia tkackie, pancierzowe i uprzążne.
9. Natłuszczone wióry żelazne i stalowe (wióry z toczenia, wiercenia i tym podobne).

10. Papier, napszczony tłuszczem lub olejem i wyrobione z niego tutki.

11. Metale piroforyczne.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

(1) Materye liczb 1 i 2 muszą być zapakowane w silne, szczelne i dobrze zalutowane puszkiblaszane, które ustawią się mocno w silnych i bezpiecznie zamkniętych naczyniach drewnianych. Przy materjach liczby 2 w ilościach aż do 2 kg można używać zamiast naczyń blaszanych także naczyńszklanych, dzbanów lub skrzyń. Fosfor zwyczajny musi być otoczony wodą. Na skrzyniach należy podać ich zawartość w sposób dokładny i trwały, a przy fosforze zwyczajnym dołączyć oznaczenie „Góra“.

(2) Materye liczby 3 należy albo zapakować w skrzynie, niedopuszczające rozsypania, albo musi się je wlać do nienabitych naboii.

(3) Dwuetyłek cynku (liczba 4), także w roztworze eterowym, pakuje się w mocne, szczelne i dobrze zamknięte naczynia ze szkła, gliny (kamionki lub tp.) albo z metalu.

Naczynia ze szkła lub gliny należy pojedynczo lub po kilka razem umieścić w mocnych naczyniach blaszanych przy użyciu popiołu lub suchej krzemionki, a te naczynia blaszane szczelnie zalutować. Naczynia metalowe umieszcza się mocno, pojedynczo lub po kilka razem, przy użyciu odpowiedniego materiału pakunkowego, w silnych naczyniach zewnętrznych (plecionych koszach lub metalowych, kubłach albo skrzyniach). Otwarte naczynia zewnętrzne muszą być zaopatrzone osłoną ochronną, która, o ile jest zrobiona ze słomy, trzciny, sitowia lub podobnego materiału łatwo palnego, musi być nasyciona mlekiem glinianem lub wapiennem albo innym podobnym materiałem z dodaniem szkła wodnego.

Każda przesyłka musi być oznaczona wyraźnym napisem, wydrukowanym na czerwonym tle: „Ostrożnie z ogniem!“ Naczynia zewnętrzne, obejmujące balony szklane, muszą być nadto zaopatrzone wyraźnym napisem: „Nosić ostrożnie!“ Nie wolno ich wozić na wózkach ani też przenosić na ramieniu lub na plecach.

(4) Materye liczb 5 i 6 należy pakować w naczynia szczelne i dobrze zamknięte. Naczynia drewniane muszą być wyłożone wewnątrz gęstym materiałem; powinno się je umieszczać w wytrzymałych naczyniach zewnętrznych (koszach, kubłach, skrzyniach).

(5) Materye liczby 7 muszą być zapakowane w silnych skrzyniach. Jeżeli wysokość skrzyń przenosi 12 cm, wówczas musi się stworzyć pomiędzy pojedynczymi warstwami jedwabiu zapomocą krat drewnianych odpowiednie próżne przedziały, będące w związku z otworami w ścianach skrzyni, tak aby powietrze mogło przepływać. Na zewnętrznych ścia-

nach skrzyń należy umieścić listwy, zapobiegające zatkaniu otworów powietrznych.

(6) Z pośród przedmiotów liczby 8 należy pakować używaną wełnę do czyszczenia i wilgotne szmaty do czyszczenia (ścierki do czyszczenia) w naczynia silnie, szczelne i bezpiecznie zamknięte.

(7) Materye liczby 9 należy zapakować w silne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia metalowe. Opakowanie to nie jest potrzebne, jeżeli używa się żelaznych wozów nakrytych lub żelaznych wozów otwartych z osłonami.

(8) Materye liczby 11 muszą być zatopione w rurkach szklanych, a te znów zapakowane w zalutowanych naczyniach blaszanych, wypełnionych krzemionką lub innym odpowiednim materiałem suchoziemistym.

B. Inne przepisy.

(1) Razem z innymi przedmiotami można przy przestrzeganiu przepisów, odnoszących się do naczyń a podanych w rozdziale A, pakować w naczyniu drewnianem, silnem, szczelnem i bezpiecznie zamkniętem:

a) materye liczby 2 w ilościach do 5 kg;

b) dwuetyłek cynku (liczba 4) w ilościach do 2 kg, przyczem naczynia odnośne muszą być silnie umieszczone w skrzyni; nie jest jednak dozwolone pakowanie go razem z innymi materjami samozapalnymi, tudzież z środkami strzelniczymi i rozsadzającymi (I a), amunicją (I b), z towarami zapalnymi i ogniami sztuczными (I c) i z płynami zapalnymi, wymienionymi pod III;

c) materye liczb 10 i 12 bez ograniczenia.

(2) Jeżeli w listach przewozowych poświadczono,

a) iż sadza (liczba 5) i węgiel drzewny, mielony lub ziarnisty (liczba 6) nie są świeżo wypalone (to znaczy, iż leżały na składzie najmniej przez 48 godzin),

b) iż jedwab w pasmach (liczba 7) nie jest wysoko obciążony,

c) iż przedmioty w rodzaju, określonym w liczbach 8 i 9, nie są natuszczane lub pokostowane,

wówczas przewozi się przedmioty te bez ograniczenia.

(3) Materye liczby 8, z wyjątkiem używanej wełny do czyszczenia i szmat do czyszczenia (ścierek do czyszczenia), zapakowanych według rozdziału A, ustęp (6), muszą być suche.

(4) Tutki papierowe liczby 10 wolno przewozić jedynie wówczas, jeżeli w liście przewozowym znajduje się poświadczenie, iż po nasyceniu

łuszczem lub olejem, ogrzano przedmioty te a następnie ochłodzono zupełnie we wodzie.

(5) Do przewozu należy używać:

a) dla dwuetylku cynku (liczba 4) wozów otwartych; mniejsze ilości aż do 10 *kg* wolno ładować, i to osobno albo zapakowane w myśl ustępu (1) b) razem z innymi przedmiotami, także w wozach krytych;

b) dla materii liczb 7, 8 i 10 należy używać tylko wozów krytych albo wozów otwartych, zaopatrzonych zamknięciem z osłon. Wełnę do czyszczenia i szmaty do czyszczenia (ścierki do czyszczenia), zapakowane w myśl rozdziału A, ustęp (6), wolno przewozić także we wozach otwartych.

(6) Co do dwuetylku cynku należy nadto przestrzegać przepisów, podanych pod III B, ustęp (5).

III. Płyny zapalne.

1. Węglowodory, a mianowicie:

a) Olej skalny, surowy i oczyszczony, o ile przy 17·5° posiada ciężar gatunkowy co najmniej 0·780, albo o ile przy stanie barometru, wynoszącym 760 *mm* (w odniesieniu do poziomu morza), wytwarza w przyrządzie Abla pary, niezapalające się w ciepłocie poniżej 21° (Test-petroleum).

Oleje, wytworzone ze smoły węgla brunatnego, oleje torfowe i łupkowe, nafta asfaltowa i destylaty z nich, o ile posiadają przynajmniej wyżej wymieniony ciężar gatunkowy (olej parafinowy, fotogen i tym podobne).

Oleje ze smoły węgla kamiennego, które przy 17·5° mają ciężar gatunkowy, poniżej 0·950 (benzol, toluol, ksyloł, kumul i tym podobne).

Węglowodory innego pochodzenia, które przy 17·5° mają ciężar gatunkowy wynoszący co najmniej 0·830, z wyjątkiem olejów smarowych, które w aparacie systemu Pensky-Martens dopiero przy ciepłocie co najmniej 100° wywiązują gazy zapalne.

b) Olej skalny surowy i oczyszczony, oleje ze smoły węgla brunatnego, oleje torfowe i łupkowe, nafta asfaltowa, tudzież destylaty z nich, o ile mają przy 17·5° ciężar gatunkowy, wynoszący mniej niż 0·780, a więcej niż 0·680.

Nafta z oleju skalnego i destylaty oleju skalnego, tudzież nafty z oleju skalnego (benzyna, ligroina, olej do czyszczenia i tym podobne), o ile materiały te mają przy 17·5° ciężar gatunkowy, wynoszący więcej niż 0·680.

c) Eter naftowy (gazolina, eter gazowy, neolina i tym podobne) i inne podobne wytwory, łatwo zapalne, sporządzone z nafty z oleju skalnego lub ze smoły z węgla brunatnych, o ile materiały te mają przy 17·5° ciężar gatunkowy, wynoszący najwyżej 0·680.

2. Płyny, przyrządzone częścią z nafty z oleju skalnego lub z innych płynów podobnych, łatwo zapalnych, a częścią z żywicy, kauczuku, gutaperki lub mydła.

Ester (eter) wszelkiego rodzaju, na przykład octan amyłowy (co do eteru naftowego por. liczbę 1 c, co do eteru siarczanego por. liczbę 3).

3. Eter etylowy, także zmieszany z innymi płynami (np. krople Hofmanna), roztwory nitrocelulozy w eterze etylowym (kolodium), w alkoholu metylowym, w alkoholu etylowym, w alkoholu amyłowym, w octanie etylowym, w octanie amyłowym, w acetonie, w nitrobenzolu lub w mieszaninach tych płynów (np. lak zapon).

4. Roztwory nitrocelulozy w kwasie octowym.

5. Wyskok drzewny, surowy i oczyszczony, aceton, acetaldehyd (także w roztworze alkoholowym).

6. Ogólny środek do denaturowania spirytusu (wyskok drzewny, zmieszany z pyridyną).

7. Nitrobenzol.

Mieszaniny wyskoku drzewnego i benzolu (z woskiem ziemnym lub bez niego, np. pansol).

8. Dwusiarczek węgla.

9. Oleje tłuste, pokosty, farby zaprawione pokostem, olej terpentynowy (smołowiec) i inne oleje eteryczne, alkohol absolutny, wyskok winny (spirytus), oraz przyrządzone z nich płyny (lak spirytusowy, środki wysuszające, mydła płynne i tym podobne) w ilościach powyżej 40 *kg*.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

(1) Do opakowania należy używać silnych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych naczyń szklanych, glinianych (z kamionki lub tp.) albo metalowych. Rozczynów nitrocelulozy w kwasie octowym nie wolno przysyłać w naczyniach metalowych.

Przy płynach liczb 1 a) i b), 2, 4, 5, 6, 7 i 9 dopuszczalne są także mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (beczki).

(2) Naczynia szklane lub gliniane z płynami liczb 1 do 9, tudzież naczynia blaszane z płynami liczb 3 i 8 należy ustawiać mocno, albo oddzielnie

albo po kilka razem, w silnych naczyniach zewnętrznych (koszach plecionych lub metalowych, kubkach lub skrzyniach) przy użyciu odpowiedniego materiału pakunkowego. Naczynia zewnętrzne (z wyjątkiem skrzyń) muszą być zaopatrzone dobrymi antabami. Otwarte naczynia zewnętrzne muszą mieć osłonę ochronną, która, o ile zrobiona jest ze słomy, trzciny, sitowia lub innych podobnych materiałów łatwych palnych, powinna być nasycona mlekiem glinianem lub wapiennym albo innym podobnym z domieszką szkła wodnego.

(3) Naczynia blaszane lub inne naczynia metalowe wolno napełniać płynami liczb 3 i 8 tylko do $\frac{9}{10}$ (przy 15°).

(4) Każda przesyłka z płynami liczb 1 b) i c) 3, 4 i 8 musi być zaopatrzona wyraźnym napisem, wydrukowanym na czerwonym tle: „Ostrożnie z ogniem!“ Kosze i kubły z balonami szklanymi muszą nadto nosić wyraźny napis: Przenosić ostrożnie!“ Nie wolno ich wozić na wózkach ani też nosić na ramionach lub plecach.

B. Inne przepisy.

(1) Płyny liczby 9 w ilościach do 40 kg przewozi się bez ograniczenia.

(2) Razem z innymi przedmiotami można przy przestrzeganiu przepisów, odnoszących się do naczyni a) podanych w rozdziale A, pakować w naczynia drewniane, silne, szczelne i bezpiecznie zamknięte:

- a) płyny liczby 9 bez ograniczenia;
- b) płyny liczb 1 do 7 w ilościach do 10 kg;
- c) dwusiarczek węgla (liczba 8) w ilościach do 2 kg.

Naczynia z płynami liczb 1 do 8 muszą być silnie ułożone w naczyniu zewnętrznym.

(3) Przy węglowodorach liczb 1 a) i b) należy zaznaczyć w liście przewozowym, że ich ciężar gątkowy leży w obrębie granic, o których mowa pod liczbą 1 a) i b): przy nafcie a) wystarczy podać, iż odpowiada ona przepisowi co do punktu zapalności. Jeżeli nie podano tego szczegółu, wówczas należy postąpić z tymi przedmiotami tak, jak z eterem naftowym [liczba 1 c)].

(4) Do przewozu należy używać:

wózów otwartych

dla płynów liczb 1 do 8; mniejsze ilości materii, wymienionych po liczbami 1 do 7, aż do 10 kg, a przy dwusiarczku węgla (liczba 8) aż do 2 kg, można ładować także w wozach krytych, i to oddzielnie albo zapakowane razem z innymi przedmiotami według ustępu (2) b) i c).

(5) Co do płynów liczb 1 do 8 należy dalej przestrzegać następujących przepisów:

- a) Przed rozpoczęciem ładowania należy zaopatrzyć wozy po obu stronach czerwonymi kartkami z wyraźnym napisem „Ostrożnie z ogniem!“ i „Przesuwać ostrożnie!“
- b) Przesyłki muszą być bezpiecznie ułożone we wozie. Otwarte kosze i kubły należy przymocować do wozu, nie można ich także ustawiać na sobie.
- c) Naczynia, które doznały uszkodzenia w czasie przewozu, należy natychmiast wyładować, a gdyby nie dały się zaraz naprawić, można je sprzedać wraz z pozostałą zawartością na rachunek wysyłającego bez dalszych formalności.
- d) Późne i szczelnie zamknięte naczynia blaszane, w których znajdowały się takie materje, można przewozić we wozach krytych, inne naczynia musi się przewozić we wozach otwartych; w liście przewozowym należy zamieścić uwagę co do poprzedniego użycia tych naczyń.

IV. Materje trujące.

1. Niepłynne przetwory arsenu, zwłaszcza bezwodnik kwasu arsenawego, arsenik żółty (trójsiarczek arsenu), arsenik czerwony (dwusiarczek arsenu), arsen metaliczny kopalny i tym podobne.

2. Krzem żelazawy, uzyskany drogą elektryczną.

3. Cyanek potasu i cyanek sodu w postaci stałej.

4. Płynne przetwory arsenu, zwłaszcza kwas arsenowy.

5. Ług cyanku potasu i ług cyanku sodu.

6. Preparaty metalowe trujące:

a) Sublimat, chlorek rtęciowo-amonowy, tlenek rtęci czerwony; farby miedziane, w szczególności grynszpan, zielone i niebieskie barwki miedziove; cukier ołowiawy;

b) inne preparaty ołowiowe, zwłaszcza glejta (tlenek ołowiu, masykot), minia, biel ołowna i inne farby ołowne; pozostałości ołowiane i inne odpadki, zawierające ołów.

7. Siarkan miedziovy (kamień siny) i mieszaniny siarkanu miedziowego z wapnem, sodą itp. (proszek do przyrządzania zaprawy bordeaux lub tp.).

8. Chlorany.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

(1) Naczynia użyte do opakowania muszą być mocne, szczelne i tak zamknięte, aby zawartość ich nie mogła się wysypywać, rozpylać ani wyciekać.

(2) Materye liczb 1 i 3 należy zapakować:

a) w silnych, żelaznych beczkach z przyśrubowaniem wiekiem i z obręczami do toczenia, albo

b) w podwójnych beczkach, sporządzonych z mocnego, suchego drzewa i zaopatrzonych wpuszczanymi obręczami lub w takich samych podwójnych skrzyniach z okalającymi wiązaniami, przyczem musi się wyłożyć naczynia wewnętrzne gęstą materią. Zamiast wewnętrznych naczyń drewnianych można użyć także zalutowanych naczyń blaszanych albo naczyń ze szkła lub gliny. Naczynia szklane lub gliniane musi się mocno zapakować w naczyniach zewnętrznych (koszach, kubłach, skrzyniach) przy użyciu odpowiedniego materiału pakunkowego. Pod tymi warunkami można także złączyć kilka takich naczyń w jedną przesyłkę.

c) Materye liczby 1 można także pakować w worki z namazionego płótna, które winny być umieszczone w pojedynczych beczkach z silnego, suchego drzewa.

(3) Krzem żelazawy (liczba 2) należy pakować:

w mocne naczynia drewniane lub metalowe, nie przepuszczające wody.

(4) Materye liczby 4 należy pakować:

a) w naczyniach metalowych, drewnianych lub gumowych o dobrych zamknięciach albo

b) w naczyniach szklanych lub glinianych, ustawionych mocno w silnych naczyniach zewnętrznych (plecionych lub metalowych koszach, kubłach albo skrzyniach) przy użyciu odpowiedniego materiału pakunkowego; naczynia zewnętrzne (z wyjątkiem skrzyń) muszą być zaopatrzone dobrymi antabami.

(5) Materye liczby 5 należy pakować:

a) w dobrze zamknięte naczynia żelazne, ułożone mocno w silnych skrzyniach drewnianych lub metalowych, wyłożonych krzemionką, trocinami lub innymi materiami chłonącymi, albo

b) w wozach kotłowych. Kotły nie mogą być spójone przy użyciu zakówek albo muszą mieć podwójne ściany. U ich części dolnych nie mogą znajdować się żadne otwory (kurki, wentyle lub tp.). Otwory muszą być uszczelnione i osłonięte nakryciami metalowymi, mocno przyśrubowanymi.

(6) Materye liczby 6 należy pakować:

a) w beczki żelazne albo w szczelne beczki z mocnego, suchego drzewa z wpuszczanymi obręczami albo w skrzynie z okalającymi wiązaniami, albo

b) w naczynia żelazne (zwane hobbok), albo

c) w naczynia szklane lub gliniane, a przy ilościach aż do 10 kg także w podwójne, mocne osłony papierowe (worki); naczynia i worki należy mocno układać w silnych i szczelnych skrzyniach drewnianych o bezpiecznym zamknięciu przy użyciu odpowiedniego materiału pakunkowego;

d) przy wszystkich farbach ołowianych dopuszczone są także naczynia z blachy białej lub z innej blachy żelaznej;

e) przy wszystkich połączeniach ołowiu i miedzi w roztynie wodnistym dopuszczalne są także szczelne kotły i wozy kotłowe z takiego materiału, na który połączenia powyższe nie działają.

(7) Materye liczby 7 należy pakować:

w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (beczki lub skrzynie) albo w mocne, gęste i dobrze zamknięte worki.

(8) Materye liczby 8 należy pakować:

w mocne i szczelne naczynia drewniane (beczki lub skrzynie), wyłożone papierem i bezpiecznie zamknięte.

(9) Na przesyłkach i na wozach kotłowych z materiami liczb 1 do 8 musi być podana ich zawartość w sposób wyraźny i trwały. Oznaczenia zbiorowe, jako to przetwory arsenu, preparaty ołowiane, farby trujące są dopuszczalne. Przy materiach liczb 1, 3 do 5 i 6 a) należy nadto dodać oznaczenie „Trucizna“, a przy krzemie żelazawym (liczba 2) napis „Chronić przed wilgocią! Nie przewracać!“

B. Inne przepisy.

(1) Razem z innymi przedmiotami można przy przestrzeganiu przepisów, odnoszących się do naczyń a) podanych w rozdziale A, pakować w naczyniu drewnianem, silnem, szczelnem i bezpiecznie zamkniętem:

a) do 5 kg materye liczb 1, 3 i 8, jednakowoż dopakowanie cyanku potasu, cyanku sodu i chloranów do kwasów i soli kwaśnych jest zakazane;

b) do 10 kg materye liczby 6 a);

c) w dowolnej ilości materye liczb 2, 6 b) i 7.

Naczynie musi nosić napis: „Materye trujące“, jeżeli zawiera przedmioty liczb 1, 3, 4, 5 lub 6 a).

(2) Materyi liczb 1, 3, 4, 5 i 6 a) nie można ładować razem z środkami spożywczymi lub użytkowymi.

(3) Materye liczb 3, 5, i 8 nie mogą być ładowane razem z kwasami, a materye liczby 5 również razem z kwaśnymi solami. Wozy kotłowe z materyami liczby 5 należy umieszczać w pociągu w ten sposób, aby były oddzielone od wozu z kwasami płynnymi przynajmniej jednym wozem.

(4) Materye liczby 5 można przewozić tylko w wozach kotłowych albo w wozach otwartych.

(5) Krzem żelazawy należy nadawać do przewozu w stanie zupełnie suchym i w naczyniach zupełnie suchych; jeżeli przewozi się go w wozach otwartych, wówczas muszą one być zakryte nieprzemakalnymi osłonami.

(6) Późne naczynia, worki i wozy kotłowe, w których znajdowały się materye trujące liczb 1, 3, 4, 5 lub 6 a), muszą być zamknięte zupełnie szczelnie. Zarówno na tych naczyniach jak i w liście przewozowym musi się podać ich poprzednią zawartość. Również przestrzegać należy przepisu, podanego w ust. (2).

V. Materye żrące.

1. Kwas siarkowy (kwas siarkowy dymiący), kwas solny, kwas azotowy (serwaser), kwas fluorowodorowy.

2. Chlorek siarki, tuzdziej azotan i siarkan żelazowy (zaprawa żelazowa).

3. Ług żrący (wodorotlenek sodu, ług sodowy, ług potasowy, ług potażowy), osad olejny (pozostałości przy rafinowaniu olejów).

4. Brom.

5. Kwas siarkowy bezwodny (anhydryt, tak zwany olej stały).

6. Trójchlorek fosforu, pięćochlorek fosforu (nadchlorek fosforu), tlenotrójchlorek fosforu i chlorek acetylowy.

Przepisy co do przewozu.

A. Opakowanie.

(1) Do opakowania materyi liczb 1 do 4 należy używać mocnych, szczelnych i bezpiecznie zamkniętych naczyń, nie ulegających działaniu zawartego w nich materiału. Zamknięcie musi być tego rodzaju, aby nie mogło doznać uszkodzenia ani wskutek wstrząśnień ani przez swą zawartość. Przy użyciu naczyń szklanych lub glinianych należy przestrzegać następujących postanowień:

a) Przy materyach liczb 1 do 3 powinno się układać naczynia mocno, używając odpowiedniego materiału pakunkowego, w silnych

naczyniach zewnętrznych (koszach plecionych lub metalowych, kublach albo skrzyniach). Naczynia zewnętrzne (z wyjątkiem skrzyń) muszą być zaopatrzone w dobre antaby.

b) Przy zgęszczonym kwasie azotowym o ciężarze gatunkowym, wynoszącym co najmniej 1·48 przy 15° (46·8° Baumé), i przy czerwonym dymiącym kwasie azotowym należy ułożyć naczynia szklane lub gliniane w naczyniach zewnętrznych przy użyciu takiej ilości krzemionki lub innych stosownych materyi suchoziemistych, któraby co najmniej równała się ich zawartości.

c) Materyał pakunkowy [a) i b)] nie jest potrzebny, jeżeli umieszczono naczynia szklane w żelaznych koszach ochronnych i jeżeli one są tam tak przytrzymywane zapomocą zasuwek, odpowiednio elastycznych i wyłożonych asbestem, iż nie mogą się w obrębie koszu poruszać.

d) Przy bromie (liczba 4) należy umieszczać naczynia szklane lub gliniane w silnych skrzyniach drewnianych lub metalowych, wkładając je aż po szyjki w popiół, piasek, krzemionkę lub inne podobne materiały niepalne.

e) Przepisy pod a) do d) nie obowiązują co do wozów, zaopatrzonych w odpowiednie rezerwoary.

(2) Przyrzady do gaszenia ognia, obejmujące kwasy liczby 1, muszą być tak zbudowane, aby kwas nie mógł wypływać.

(3) Akumulatory elektryczne, napełnione kwasem siarkowym (liczba 1), należy umocować w skrzynce bateryjnej w ten sposób, aby poszczególne komórki nie mogły się poruszać. Skrzynkę baterijną powinno się mocno zapakować w paczce przy użyciu chłonnego materiału pakunkowego. Paczki muszą nosić na wicku wyraźne napisy „Akumulatory elektryczne“ i „Góra“. Jeżeli akumulatory są nabite, wówczas należy zabezpieczyć bieguny przed zwarciem.

(4) Kwas siarkowy bezwodny (liczba 5) należy pakować:

a) w silne puszki z blachy żelaznej, pobielane i zalutowane albo

b) w silne butle żelazne lub miedziane, których otwory są zamknięte bezpiecznie i hermetycznie.

Naczynia i butle musi się mocno zapakować w silne skrzynie drewniane przy użyciu krzemionki lub podobnych materyi niepalnych.

(5) Chlorki (liczba 6) należy pakować:

a) w całkiem szczelne i dobrem zamknięciem zaopatrzone naczynia z żelaza szwajcowanego, żelaza zlewego, stali lanej, ołowiu lub miedzi, albo

b) w naczynia szklane. W tym wypadku obowiązują następujące przepisy:

- α) Naczynia szklane muszą mieć grube ściany i być zamknięte zatyczkami szklanymi, dobrze doszlifowanymi, uszczelnionymi i zabezpieczonymi przed wypadnięciem.
- β) Jeżeli naczynia szklane obejmują więcej jak 5 kg zawartości, wówczas należy je umieścić w naczyniach metalowych. Flaszki o mniejszej pojemności mogą być zapakowane w silne naczynia drewniane, podzielone zapomocą przedziałów na tyle przegródek, ile flaszek przesyła się. Jedno naczynie nie może obejmować więcej nad cztery przedziały.
- γ) Flaszki szklane należy umieszczać w naczyniach w ten sposób, aby odstawały od ścian co najmniej o 30 mm. Przestrzeń próżną powinno się silnie wypełnić krzemionką lub innymi podobnymi materiałami niepalnymi; przy chlorku acetylowym można użyć także trocin.
- δ) Na wieku naczyń zewnętrznych należy podać zawartość i umieścić znak wskazujący, iż wewnątrz znajduje się szkło.

B. Inne przepisy.

(1) Razem z innymi przedmiotami można przy przestrzeganiu przepisów, odnoszących się do naczyń a podanych w rozdziale A, pakować w naczyniu drewnianem, silnem, szczelnem i bezpiecznie zamkniętem:

- a) do 500 g brom (liczba 4);
 b) do 5 kg chlorki (liczba 6);
 c) do 10 kg materye liczb 1, 2 i 3.

Przytem muszą być przedmioty te mocno ułożone w naczyniu.

(2) W listach przewozowych musi się

- a) przy kwasie azotowym (liczba 1), zapakowanym w naczyniach szklanych, zaznaczyć ciężar gatunkowy przy 15°; w braku tego szczegółu należy uważać kwas za zgęszczony (A. ustęp (1) b) i c);
 b) przy odpadkach kwasu siarkowego z fabryk nitrogliceryny zamieścić poświadczenie, iż odpadki te uległy zupełnemu zdenitrowaniu; w przeciwnym razie jest kwas wyłączony od przewozu.

Przy odpadkach kwasu z fabryk nitrocelulozy nie potrzeba takiego poświadczenia; nieznaczna zawartość nitrocelulozy nie wchodzi w rachubę.

(3) Materye liczb 1 do 5 należy przewozić we wozach otwartych. Brom (liczba 4) do 500 g i materye liczb 1, 2 i 3 aż do 10 kg można przewozić także w wozach krytych, i to same lub zapakowane razem z innymi przedmiotami, jeżeli naczynia odnośne są mocno umieszczone w silnych skrzyniach drewnianych.

(4) Naczynia próżne, w których znajdowały się materye liczb 1 do 5, muszą być przy nadawaniu jako przesyłki na sztuki szczelnie zamknięte albo dokładnie oczyszczone. Ich poprzednia zawartość musi być podana w liście przewozowym.

(5) Przepisy ustępów (3) i (4) nie mają zastosowania do przyrządów do gaszenia ognia i do akumulatorów elektrycznych [A. ustęp (2) i (3)].

VI. Materye, ulegające gniciu.

1. Świeże ścięgna, świeże, niewapnione obrzynki skórzane na klej i odpadki obu tych materyi, świeże rogi i racice i świeże kości, tudzież inne materye zwierzęce, ulegające gniciu lub cuchnące, o ile nie są wymienione w ustępach następujących.

2. Nienasolone świeże skóry.

3. Oczyszczone, suche kości, wyciśnięty łój, suche rogi i racice.

4. Świeże żołądki cielęce, oczyszczone z wszelkich pozostałości pokarmu.

5. Wygniecione pozostałości kotłowe przy wyrobie kleju z obrzyneków skórzanych (wapno klejowe, ser klejowy lub gnój klejowy).

6. Niewygniecione pozostałości rodzaju, określonego pod liczbą 5.

7. Nawóz stajenny, zmieszany z podściółką.

8. Inne fekalia i materye wychodkowe.

9. Śmieci domowe.

10. Materye zwierzęce, przeznaczone do nieszkodliwego usunięcia (całe zwłoki zwierzęce, części zwłok i odpadki).

Co do przewozu obowiązują następujące postanowienia:

A. Opakowanie.

(1) Przy nadawaniu jako przesyłki na sztuki musi się opakować:

- a) przedmioty liczb 1, 5 i 6

w silne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (beczki, kubły, skrzynie); zawartość nie powinna zdradzać się wonią w sposób przykry;

- b) przedmioty liczb 2

w silne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (beczki, kubły, skrzynie) albo

w mocne, szczelne i dobrze zamknięte worki, zwilżone odpowiednimi środkami odkażającymi, jako to kwasem karbołowym, lisolem

w ten sposób, aby przykra woń ich zawartości nie dała się czuć; użycie worków takich jest jednak ograniczone na miesiące listopad, gruzdzień, styczeń i luty;

c) przedmioty liczb 3

w szczelne naczynia (beczki lub kubły) albo w mocne worki;

d) żołądki cielęce (liczba 4)

w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (beczki lub kubły); w ciągu miesięcy od kwietnia aż do września włącznie muszą żołądki cielęce być tak nasolone, by na każdy żołądek zużyto 15 do 20 g soli kuchennej; nadto musi się nasypać na dno naczynia i na najwyższą warstwę żołądków warstwę soli wysokości co najmniej 1 cm; w liście przewozowym należy poświadczyć dopełnienie tego przepisu;

e) kał psi (liczba 8)

w silne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia metalowe lub drewniane;

f) łajna gołębie (liczba 8)

w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia drewniane (beczki lub kubły);

suche łajna gołębie można pakować także w mocne i gęste worki.

Na zewnętrznej stronie naczyń pakunkowych nie mogą znajdować się żadne ślady ich zawartości.

(2) Co do przesyłek całowozowych obowiązują następujące przepisy:

a) Przedmioty liczb 1 i 2:

α) Od dnia 1. marca do dnia 31. października muszą one być zapakowane w mocne i szczelne worki; worki te należy zwilżyć odpowiednim środkiem odkażającym, jako to kwasem karbolowym, lisołem w ten sposób, by zgnęła woń ich zawartości nie dawała się czuć. Każda przesyłka musi być zupełnie okryta osłoną z grubej tkaniny (tak zwanego płótna chmielowego), napojoną wyżej wymienionymi środkami odkażającymi, a ta znów wielką oponą wozową, nie przepuszczającą wody i nie namazioną.

β) od listopada do końca lutego nie wymaga się opakowania w workach. Jednak przesyłka musi być także zupełnie okryta osłoną z płótna chmielowego, a ta znów wielką oponą wozową, nie przepuszczającą wody i nie namazioną. Osłonę spodnią zwilżyć należy w razie potrzeby wymienionymi pod α) środkami odkażającymi w taki sposób, by woń zgnęła nie dawała się czuć.

γ) Przesyłki, których zgnęlej woni nie można usunąć środkami odkażającymi, musi się zapakować w mocne, szczelne i dobrze zamknięte beczki lub kubły w ten sposób, aby zawartość naczynia nie zdradzała się wonią.

b) Przedmioty liczb 3, 7 i 9 nie potrzebują osobnego opakowania, muszą być jednak zupełnie zakryte gęstymi oponami wozowymi, o ile nie są opakowane; śmieci domowe (liczba 9), przewożone w wozach, umyślnie na ten cel urządzonych i zapobiegających rozpylaniu się zawartości, nie potrzebują opon.

c) Żołądki cielęce (liczba 4) należy pakować w sposób, wskazany ustępem (1) d).

d) Przedmioty liczby 5 muszą być w zupełności przykryte dwoma na sobie leżącymi, dużymi osłonami wozowymi, które nie przepuszczają wody i nie są namazione. Dolną osłonę należy nasycić odpowiednimi środkami odkażającymi (kwasem karbolowym, formaldehydem, lisołem lub tp.) w ten sposób, aby zapach gnilny nie dawał się czuć. Pomiedzy oboma osłonami musi znajdować się warstwa suchego wapna gaszonego, torfu lub używanej dębnicy garbarskiej.

e) Przedmioty liczby 6 muszą być zapakowane według ustępu (1) a).

f) Przedmioty liczby 8 należy pakować w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia. Suche łajna gołębie mogą być zapakowane także w mocne i gęste worki.

g) Przedmioty liczby 10 mogą być przewożone tylko w umyślnie urządzonych wozach [porównaj B ustęp (9)].

B. Inne przepisy.

(1) Kolej może ograniczyć przewóz do pewnych pociągów, a nadto wydać osobne przepisy co do czasu i terminu ładowania i wyładowania, tudzież dostawiania i odstawiania.

(2) Przedmiotów liczb 7, 8 (z wyjątkiem kału psiego i łajen gołębih), 9 i 10 nie przyjmuje się jako przesyłek na sztuki.

(3) Naczyń z kałem psim nie wolno toczyć; należy je przewozić ustawione prosto.

(4) Przy przesyłkach całowozowych może kolej żądać od wysyłających lub odbiorców oczyszczenia miejsc ładunkowych. Przy ładowaniu i wyładowaniu śmieci domowych należy zaprowadzić urządzenia, zapobiegające ile możności ich rozpylaniu. Kolej może żądać zaprowadzenia urządzeń tych, od wysyłających i odbiorców

(5) Kolej musi poddać wozy, którymi przewożono ładunki przedmiotów liczb 1, 2, 3 i 7 w stanie

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXX. — Wydana i rozesłana dnia 22. kwietnia 1909.

Treść: (№ 58 i 59.) 58. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych i należnościowych dla austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża. — 59. Ustawa, dotycząca uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich fundacji i zapisów, dokonanych z powodu sześćdziesiątej rocznicy Mezo panowania, tudzież udzielania ulg podatkowych z tego samego powodu.

58.

Ustawa z dnia 13. kwietnia 1909, dotycząca ulg podatkowych i należnościowych dla austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł 1.

Budynki i składy austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża, które są bezpośrednio przeznaczone na humanitarne cele Towarzystwa, korzystają podobnie jak budynki i składy, odstąpione Towarzystwu na cele te bezpłatnie przez osoby trzecie, w ciągu trwania tego przeznaczenia i użycia z zupełnej wolności podatkowej.

Artykuł 2.

Austriackie Towarzystwo Czerwonego Krzyża uwolnione jest od podatku rentowego, o ile podatek tego nie ściąga się w drodze potrąceń (§ 126. ustawy z dnia 26. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220), dopóki majątek Towarzystwa używany bywa zgodnie z tymi zasadami, które opierają się na uchwałach konwencji genewskiej, obowiązujących każdorazowo i uznanych przez c. k. Rząd.

Artykuł 3.

Co do tych przedsięwzięć obowiążanych do publicznego składania rachunków, które czynią na

rzecz austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża darowizny, ofiary, zapisy etc. ze swych dawnych rezerw, nieopodatkowanych w myśl § 98. u. o p. o., nie nastąpi pod tym samym warunkiem dodatkowe opodatkowanie odnośnych rezerw i funduszy z tego tytułu.

Artykuł 4.

Austriackie Towarzystwo Czerwonego Krzyża uwolnione jest na przeciąg czasu, określony w artykule 2., co do swego majątku ruchomego i nieruchomości. Przy nadaniach nieodpłatnych, zdziałanych na rzecz wspomnianego Towarzystwa między żyjącymi, korzysta z uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich także ten, kto nadanie takie uczynił.

Artykuł 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Artykuł 6.

Wykonaniem ustawy tej zajmie się Mój Minister skarbu.

Wiedeń, dnia 13. kwietnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Biliński wkr.

59.**Ustawa z dnia 13. kwietnia 1909,**

dotycząca uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich fundacyi i zapisów, dokonanych z powodu sześćdziesiątej rocznicy Mego panowania, tudzież udzielania ulg podatkowych z tego samego powodu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 2. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 166, dotyczącej uwolnienia od

należności stemplowych i bezpośrednich fundacyi i zapisów, dokonanych z powodu sześćdziesiątej rocznicy Mego panowania, tudzież udzielania ulg podatkowych z tego samego powodu, przedłuża się do dnia 1. lipca 1909.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą wsteczną, obejmującą okres czasu, ubiegły od dnia 31. grudnia 1908, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 13. kwietnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Biliński wkr.

luźnym albo ładunki przedmiotów liczby 8, po każdorazowym ich użyciu postępowaniu oczyszczającemu (odkażającemu), które jest przepisane dla usunięcia zarazków przy przewozie zwierząt na kolejach. Przez odkażenie musi się w zupełności usunąć zarazki, trzymające się ewentualnie wozów. Wyjątek stanowią tylko takie wozy, których stosownie do ich przeznaczenia używa się wyłącznie do przewozu przedmiotów tego rodzaju. Koszta odkażenia winien zwrócić wysyłający lub odbiorca.

(6) Jeżeli w czasie przewozu da się wyczuć przykra woń, wówczas może kolej zastosować do przedmiotów odnośnych w każdym czasie na koszt wysyłającego lub odbiorcy odpowiednie środki dla usunięcia tej woni.

(7) Przedmioty liczb 3 i 4 wolno przewozić w wozach krytych. Ich ładowanie razem z środkami spożywczymi i użytkowymi jest zakazane. Do przewozu śmieci domowych należy używać wozów, umyślnie urządzonych i zapobiegających rozpylaniu

się zawartości, albo szczelnych wozów otwartych, zaopatrzonych w dobrze zamykające się opony. Przedmioty liczb 1, 2, 5, 6, 7 i 8 mają być przewożone we wozach otwartych.

(8) Późne naczynia i powracające opony wozowe muszą być dokładnie oczyszczone i poddane działaniu odpowiednich środków odkażających tak, aby nie wydzielały woni gnilnej. W liście przewozowym należy zaznaczyć ich poprzednie użycie. Musi się je przewozić we wozach otwartych.

(9) Przedmioty liczby 10 muszą być przewożone w wozach żelaznych, hermetycznych i nie przepuszczających wody. Wozy te muszą być zaopatrzone wentylami, zapobiegającymi rozerwaniu ścian wozu przy zanadto wielkiem ciśnieniu wywiązujących się gazów. Wozy należy odkażać według przepisów ustępu (5), i to zaraz po wyładowaniu, jeżeli ładunek ich pochodził od zwierząt, dotkniętych księgosuszem, węglikiem, wścieklizną, nosacizną albo pryszczycą, zresztą zaś co cztery tygodnie.

Załącznik F.

(Do § 62. r. r.)

Ogólne oświadczenie co do opakowania towaru.

Uznaję, iż towary, które nadałem w ekspedycji towarowej Kolei

w....., a mianowicie:

nadane są nieopakowane
w wadliwym opakowaniu poniżej opisanem *)

o ile w liście przewozowym powołano się na to oświadczenie.

....., dnia 19.....

(Podpis.)

*) Stosownie do stanu przesyłek należy wykreślić słowa „nieopakowane“ albo słowa „w wadliwym opakowaniu poniżej opisanem“.

Szczególne przepisy co do przewożenia przedmiotów załącznika C, dopuszczonych warunkowo do przewozu, na kolejach elektrycznych z nadziemnym doprowadzaniem prądu, przy których niema osobnych urządzeń, zapobiegających szkodzie wskutek złamania się przewodu nadziemnego.

(1) Jeżeli płyny palne, wymienione pod III, przewozi się w wozach kotłowych (basenowych), wówczas należy umieścić nad wozem silną osłonę z drzewa lub innego materiału izolacyjnego dla zapobieżenia, aby opadły drut przewodowy nie przeniósł prądu na metalowe części wozu.

(2) Przy przewozie gazu świetlnego, gazu tłustego i mieszanego, tudzież gazu wodnego (I d 3), gazów skroplonych, wymienionych pod I d 5, chlorku metylu i chlorku etylu (I d 6), dwuetylku cynku (II 4), płynów palnych (III liczby 1 do 8), oleju terpentynowego, tudzież alkoholu i wysokoku winnego bezwodnego (III liczba 9) należy nad otwartym wozem umieścić silne osłony z drzewa lub innego materiału izolacyjnego dla zapobieżenia, aby opadły drut przewodowy nie spowodował zapalenia. Osłony nie powinny przeszkadzać swobodnemu dostępowi powietrza.

(3) Płyny palne (III) nie mogą być przewożone w wozach lub przedziałach wozów, w których

mieszczą się przyrządy elektryczne, służące do ruchu, jako to znajdujące się w prądzie elektromotory lub generatory, przetworniki, płyty piorunochronne, skrzynki opornikowe, bezpieczniki, hamulce elektromagnetyczne i ogrzewacze. Dopuszczalne są żarówki zamknięte w szczególnie silnych dzwonach ochronnych ze szkła, których wyłączniki i bezpieczniki znajdują się poza wozami albo przedziałami wozów; dozwolone są dalej izolowane przewody drutowe, które są odpowiednio chronione przed uszkodzeniami mechanicznymi.

(4) Przedmioty wybuchowe, wymienione pod I a, grupa 1. i 2., tudzież pod I b, grupa 2., nie mogą być przewożone we wozach, które zawierają przewody lub aparaty elektryczne, znajdujące się w prądzie albo pod napięciem, a więc także we wozach oświetlonych elektrycznie.

(5) Przepis pod I a F, ust. (2), nie ma zastosowania do lokomotyw elektrycznych bez ogniska

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 19. listopada 1909.

Treść: *Nr* 173. Rozporządzenie, dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych.

173.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. listopada 1909,

dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych.

Ponieważ od wejścia w życie rozporządzenia z dnia 2. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 40, którem ustanowiono jednostki giełdowe, służące za podstawę do wymierzania podatku od obrotu papierów wartościowych, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), dopuszczono na giełdach tych niektóre papiery wartościowe, dotąd nie notowane, do notowania, a niektóre zaprzestano notować, zaś co do innych papierów zmieniono warunki zawierania interesów co do

jednostki giełdowej, przeto Ministerstwo skarbu po stanawia na zasadzie upoważnienia, nadanego mu w § 4., l. 2., ust. 3. ustawy z dnia 9. marca 1897. Dz. u. p. Nr. 195, o opodatkowaniu obrotu papierów wartościowych (podatek giełdowy), ogłosić w miejsce załączników, obwieszczonych rozporządzeniem z dnia 2. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 40, następujące nowo wygotowane załączniki A do C, podające warunki zawierania interesów co do jednostki giełdowej papierów, notowanych na giełdach swojskich, które rozstrzygają pod względem wymiaru podatku giełdowego.

O ile według powołanej ustawy obrót pieniężny nie stanowi podstawy opodatkowania, uchodzi co do wszystkich papierów wartościowych, niewymienionych w tych załącznikach, imienna kwota 5.000 zł. w. a. czyli 10.000 K za jednostkę giełdową.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 20. listopada 1909.

Biliński wtr.

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
	Kwota imienna:		Kwota imienna:
Spółki kolei państwowych 500 frank. = 405 M. 4 ⁰ / ₁₀	25 sztuk	Kolei kosz.-bogum. em. 1889 w m. 4 ⁰ / ₁₀ .	10.000 marek
detto em. 1883 w m. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek	detto em. 1891 „ „ 4 ⁰ / ₁₀ .	10.000 „
C. Państwowy dług krajów Korony węgierskiej.		Sp. kolei lwow.-czern.-jasskiej em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₁₀	5.100 zł. w. a. s.
Węg. renta złota 4 ⁰ / ₁₀	5.000 zł. zJotem	Sp. kolei lwow.-czern.-jassk. wol. od pod. em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₁₀	5.100 „ „ „
„ oblig. poz. p. w zł. na reg. Żel. Br. K.	12.000 K	Kolei ostrawsko-friedlandzkiej K 4 ⁰ / ₁₀ . .	10.200 K
„ pożyczka premiowa po 100 zł. . .	2.500 zł. w. a.	Kolei prasko-duche. em. 1896 w mar. 3 ⁰ / ₁₀	10.200 marek
detto po 50 „	2.500 „ „ „	Spółki kolei państw. em. 1895 w m. 3 ⁰ / ₁₀	10.000 „
„ oblig. prem. regul. Cisy i Szeg., podl. los., w. a.	2.500 „ „ „	detto I. em. zł. złotem 5 ⁰ / ₁₀ . . .	5.000 zł. zJotem
		detto II. em. 1874 zł. zlot. 5 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
D. Inne pożyczki publiczne.		detto (Berno-Rossice) 5 ⁰ / ₁₀ . . .	5.100 zł. srebr.
Pożycz. miasta Wiednia (srebro lub złoto) z r. 1874. 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zł. zJotem	Sp. kolei połud., styczeń-lipiec fr. 2 ⁶ / ₁₀ .	25 sztuk
Renta włoska 100 lirów 3 ³ / ₄ ⁰ / ₁₀	10.000 lir kap.	detto kwiecień-paźdz. fr. 2 ⁶ / ₁₀	25 „
Rosyjska pożyczka państw. z r. 1906. 5 ⁰ / ₁₀	9.480 K	detto 500 fr. = 405 M. 4 ⁰ / ₁₀ . . .	25 „
Bułgar. poz. hip. państw. z r. 1892. w zlocie	5.000 zł. zJotem	detto zł. srebr. lub zlot. 5 ⁰ / ₁₀ . . .	5.000 zł. zJotem
poz. (tyt.) państw. z r. 1902. . . .	10.000 fr.	detto w markach 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek
państw. pożyczka w zlocie 1907. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	9.520 K	Poż. pierw. zjed. kol. żel. węg. w m. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	10.000 „
Turecki konw. dług państw. z r. 1903 4 ⁰ / ₁₀	12.500 fr.		
E. Listy zastawne, obligacje po- życzek gminnych i kolejowych tudzież obligacje bankowe.		G. Obligacje innych przedsię- biorstw przewozowych.	
Banku kred. ziem. cent., austr. podl. los. w 34 l. 150 zł. sr. op. w zł. 2 ⁰ / ₁₀	5.100 zł. srebr.	Sp. żegl. par. na Dunaju 400 i 10.000 M. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek
Banku kred. ziem. cent., austr. podl. los. w 34 l. 300 marek 2 ¹ / ₄ ⁰ / ₁₀	5.100 zł. zJotem	Sp. żegl. parow. na Dunaju em. 1886 M. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 „
Poż. ks. Schwarzenberga, w markach 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek	Lloyda austr. em. 1881 po 500 zł. zł. 5 ⁰ / ₁₀ .	5.000 zł. zJotem
		„ „ „ 1882 „ 500 „ „ 5 ⁰ / ₁₀ .	5.000 „ „
F. Obligacje pierwszeństwa kolei żelaznych.		„ „ „ 1884 „ 500 „ „ 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
Kolei duche.-podmok. I. em. 1869 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 zł. w. a. s.	„ „ „ 1887 „ 500 „ „ 4 ⁰ / ₁₀ .	5.000 „ „
Kolei duche.-podmok. II. em. 1871 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 „ „ „ „	„ „ „ 1895 „ 1000 i 5000 zł. złotem 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
Kolei duche.-podmok. III. em. 1874 zlot. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 zł. zJotem		
Kolei duche.-podmok. em. 1891 zł. srebr. 4 ⁰ / ₁₀	5.100 zł. w. a. s.	H. Obligacje spółek przemy- słowych.	
Kolei duche.-podmok. em. 1891 w mark. 4 ⁰ / ₁₀	10.200 marek	Sp. gór. austr. alp. 500, 2.500, 12.500 fr. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	12.500 fr.
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1883 500 fr. = 200 zł. złotem 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zł. zJotem
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1889 500 fr. = 200 zł. złotem 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1893 500 fr. = 200 zł. złotem 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1907 476 K 4 ⁰ / ₁₀	9.520 K

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
I. Losy rozmaite.			
a) Losy oprocentowane.			
Zakł. kred. ziem., pow., austr., obl. prem. em. 1880 po 100 zł. w. a. 3 ^o / ₁₀	25 sztuk	Spółki ruchu kolei orient.	25 sztuk
Zakł. kred. ziem., pow., austr., obl. prem. em. 1889 po 100 zł. w. a. 3 ^o / ₁₀	25 „	Zjedn. kolei Lasu Czeskiego akc. pierw. I. i II. em.	25 „
Losy regul. Dunaju z r. 1870. po 100 zł. w. a. 5 ^o / ₁₀	25 „	Kolei bożeńsko-merańskiej, c. k. uprz.	25 „
Banku hipot. węg., obl. prem. po 100 zł. w. a. 4 ^o / ₁₀	25 „	Spółki kolei lokalnej berneńskiej	25 „
Pożyczki prem. serb. po 100 fr. 2 ^o / ₁₀	25 „	Kolei lokal. bukowińskiej, akc. pierw.	25 „
		detto akcyje zakład.	25 „
		Kolei busztiehradzkiej	5 sztuk
		detto (lit. B.)	25 sztuk
		Spółki austr. żegl. par. na Dun., I. c. k. up. Kolei duchcowsko-podmokielskiej	10 sztuk 25 sztuk
		Zjedn. społ. żegl. na Łabie	5 sztuk
		Kolei północnej Ferdynanda	5 „
		Kolei fryulskiej akc. pierwsz.	25 sztuk
		Kolei pięciokość-bareskiej	25 „
		Kolei lokalnej Fürstenfeld-Hartberg (Neu- dau) akc. pierw. lit. A	25 „
		Sp. kol. na Gaisberg akc. pierwsz.	25 „
		Kolei Gleisdorf-Weiz akc. pierwsz.	25 „
		Spółki kolej. i górń. gradecko-köflach.	25 „
		Spółki kolei kahlenb. (system Rigi)	25 „
		Kolei koszycko-bogumińskiej	25 „
		Kolei Lwów-Belzec (Tomaszów) akc. pierw.	25 „
		Spółki kolei lwowsko-czern.-jasskiej	25 „
		Kolei lokal. Lwów-(Kleparów) Jaworów, akc. pierw.	25 „
		Kolei Leoben-Vordernberg	25 „
		Loyda austr.	25 „
		Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. A	25 „
		Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. B	25 „
		Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. zakł. Kolei lokal. wsch.-galic. akc. pierwsz.	25 „ 25 „
		Kolei ostrawsko-frydlandzkiej	25 „
		Kolei prasko-duchcowskiej	25 „
		Kolei prasko-duchcowskiej, akcyje pierwsz. Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akcyje pierwsz.	25 „ 25 „
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. A	25 „
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. B	25 „
b) Losy bezprocentowe.			
Bazyliki budap. (bud. katedry) 5 zł. w. a.	50 sztuk		
Zakładu kredyt. dla handlu i przemysłu 100 zł. w. a.	25 sztuk		
Clary'ego 40 zł. m. k.	10 sztuk		
Pożyczki miasta Insbruku 20 zł. w. a.	25 sztuk		
Pożyczki loter. krakowskiej 20 zł. w. a.	25 „		
Pożyczki prem. lublańskiej 20 zł. w. a.	25 „		
Palffy'ego 40 zł. m. k.	10 sztuk		
Austr. towarz. Czerwonego Krzyża 10 zł. w. a.	25 sztuk		
Węgier. towarz. Czerwonego Krzyża 5 zł. w. a.	50 sztuk		
Fundacyi Rudolfa 10 zł. w. a.	25 sztuk		
Salma 40 zł. m. k.	10 sztuk		
Pożyczki prem. salcburskiej 20 zł. w. a.	25 sztuk		
Tureck. pożycz. kol. obl. prem. po 400 fr.	25 „		
Losy komun. wiedeńsk. z r. 1874. 100 zł. w. a.	25 „		
Cedule losowe 3 ^o / ₁₀ oblig. premiov. Zakł. kred. ziem. em. 1880	25 „		
Cedule losowe 3 ^o / ₁₀ oblig. premiov. Zakł. kred. ziem. em. 1889	25 „		
Cedule losowe 4 ^o / ₁₀ obl. premiov. Banku hipot. węgier.	25 „		
K. Akcyje przedsiębiorstw przewozowych.			
„Adria“, kr. węg. Sp. żegl. morsk.	25 sztuk		
Kolei uściecko-cieplickiej	5 sztuk		
Austr.-belg. Spółki kolei żelaznej	25 sztuk		
Kolei Barcs-Pakracz akc. pierwsz.	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
Spółki salc. kolei żel. i tramw.	25 sztuk	Banku lombard. i eskont. wied.	25 sztuk
Spółki kolei państwowych	25 „	Banku handl. i przem. w Mor. Ostrawie	25 „
Spółki kolei południowej	25 „	Spółki akc. kant. weks. „Merkur“	25 „
Kolei w dolinie Samoszy, akcyje pierwsz.	10 sztuk	Banku górno-austr. i salcburskiego	25 „
Międzyn. akc. Towarz. przew.	25 sztuk	Banku austr.-węgier.	5 sztuk
Kolei Übertsch, akc. pierwsz.	5 sztuk	Praskiego Banku kredytowego	25 sztuk
Kolei zach. węg. (Stuhlw.-Raab-Grac)	25 sztuk	Węg. banku roln. i rent., Sp. a.	25 „
Kolei Wiedeń-Potendorf-Wr.-Neustadt	25 „	Węg. handl. sp. akc.	25 „
Spółki akc. wied. kolei lokal.	25 „	Węg. powsz. sp. akc. kas oszcz. w Buda- peszcie	10 sztuk
Kolei Uście-Cieplice, dow. uczest.	5 sztuk	Centr. kraj. węg. kasy oszcz.	10 „
Spółki akc. kolei państw., dow. uczest.	25 sztuk	Banku Union	25 sztuk
L. Akcyje banków.		Banku Union z kuponu 1908	25 „
Banku anglo-austr.	25 sztuk	Banku Union, czeskiego	25 „
Stowarzyszenia bankowego wiedeńskiego	25 „	Banku ojezystego, sp. akc. w Budapeszcie	25 „
Banku esk. i weksl. bielsko-bialskiego	25 „	Banku obrotowego powszechnego	25 „
Zakładu kred. ziem. austr.	25 „	Zivnostenská banka	25 „
Banku przemysł. czeskiego	25 „	Zakłady ubezpieczeń.	
Banku kred. ziem. central. austr.	25 „	Sp. akc. „Allianz“ ubezp. na życie i rent	25 sztuk
Banku hip. centr. węg. kas oszcz. t. s. a.	25 „	Sp. akc. „Anker“ ubezp. na życie i rent	5 sztuk
Banku komerc. węg. w Peszcie	5 sztuk	„Assicurazioni generali“	5 „
Zakładu kred. dla handlu i przem.	25 sztuk	Spółki akc. ubezpiecz. „Donau“	25 sztuk
Banku kred. węgier. powsz.	25 „	Spółki akc. peszt. ubezpiecz. „Foncière“	25 „
Zakł. kr. austr. dla przedś. kom. i z. pub.	25 „	Sp. akc. węg. ubez. od gradob. i kontras.	25 „
Banku depoz. powsz.	25 „	Sp. ubezp. od gr. i kontras. „Meridionale“	25 „
Banku eskont. czeskiego	25 „	Sp. ubezp. „Phönix“ austr., c. k. uprz.	25 „
detto morawskiego	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej wiedeńskiej	25 „
Banku eskont. maryborskiego	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej „Securitas“	10 sztuk
Banku eskont. styryjskiego, c. k. uprz.	25 „	Sp. I. austr. powsz. ubezp. od wypadków	5 „
Towarz. eskont. dolno-austr.	25 „	Sp. międzyn. akc. ubezp. od wypadków	5 „
detto i banku weksl. węg.	25 „	Zakładu wied. ubezp. na życie i rent	25 sztuk
Galic. banku hip. akcyj.	25 „	Spółki asekuracyjnej wiedeńskiej	25 „
detto banku dla handlu i przem.	25 „	M. Akcyje przedsiębiorstw prze- mysłowych.	
Stowarz. zyr. i kas. wied.	25 „	Spółki akc. rafneryi oleju mineralnego „Apollo“	25 sztuk
Banku hip. austr.	25 „	Spółki akc. fabr. em. i met. „Austria“	25 „
detto węgier.	25 „	Spółki budown. powszech. austr.	25 „
Banku hipot. kraj. kroac.-sław.	25 „	detto I. pow. Stow. urzęd.	25 „
Banku dla krajów austr. (Länderbanku)	25 „		
Banku kraj. bośn.-herc.	25 „		
Banku kred. roln. dla Czech	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
Towarz. budow. dolno-austr.	25 sztuk	Götz P. & C. Sp. akc. wyřębu drzewa i tartaku parowego	20 sztuk
Beoosińskiej spółki akc. Union fabr. ce- mentu	25 „	Sp. akc. kop. węgla w Gran-Szászvár	25 sztuk
Spółki austr. górniczej i hutniczej	25 „	Browaru akc. grac., pierw. (Schreiner)	10 sztuk
Browarn. spółki akc. (Schellenhof)	25 „	Sp. akc. fabr. wag. i masz. w Gracu J. W.	25 sztuk
Bosn. fabr. amon. i sody s. a. I.	25 „	Greinitz Sp. a. hut żelaznych i przemysłu zel.	25 „
Bern. sp. akc. browar. i fabryk. stodu I.	25 „	Spółki akc. fabr. gum., austr.-ameryk.	25 „
detto a. fabryk świec i mydła	25 „	Sp. akc. węg. wyrobu towarów gumo- wych	25 „
detto fabrykacyi maszyn	25 „	Fabr. nab. kap. i met. w Hirtenbergu	25 „
detto wyrobu towar. wełn.	25 „	Spółki akc. handlu drzewem	25 „
Spółki kopal. węgla w Moście	25 „	Spółki akc. przem. zwęglania drzewa w Konstancyi	5 sztuk
Spółki akc. browaru w Bruun	25 „	Spółki akc. hotel. pierw. wiedeń.	25 sztuk
„Clotilde“ I. weg. Sp. akc. dla przemysłu chemicznego	25 „	Hutter i Schrantz, Sp. akc. fabr. sit i filcu	25 „
Spółki akc. dynamitu Nobla	25 „	Fabr. spir. i chem. sp. akc. w Młod. Bolesławiu	25 „
Spółki przem. żel. i stal. w Egydy	25 „	Przędzalni i tkalni juty, I. austr.	25 „
Zakładu austr. kom. kolej.	25 „	Fabryki kabli i Sp. akc. przem. drut.	25 „
Spółki akc. węg. kom. kolej.	25 „	Sp. akc. wyrobu kabli w Preszburgu	25 „
Spółki wypoż. wozów kolej., pierwszej	25 „	Przędzalni i tkal. baweł. w Kleinmünchen	25 „
Fabr. pap. i sp. nakłd. Elbemühl	25 „	Stowarzyszenia przemysłu węglowego	25 „
Towarz. elektr. powsz. austr.	25 „	Spółki akc. fabr. cementu w Königshofe	25 „
detto Sp. akc. przedt. Kolben et Co.	25 „	Spółki węgl. w Łańkowicach	25 „
detto S. a. zjednocz.	25 „	Fabryki cukru lipn.-brzeć. Sp. akc.	25 „
detto Sp. akc. powsz. budapeszt.	25 „	Fabryka cem. portl. w Lengenfeld, Sp. a.	20 sztuk
detto węgier.	25 „	Leykam-Josefsthal	25 sztuk
Braei Enderlin fabr. druk. i mech. tkac- twa	25 „	Browaru w Liesing	25 „
Tkalni i apretury w Felixdorfie	25 „	Browaru akc. i fabr. siodu w Lincu	25 „
Felten & Guillaume, fabr. elektr. kabli, Sp. akc.	25 „	Spółki akc. cukrow. w Lobosicach	25 „
Fabryki fezów, austr. sp. akc.	25 „	Spółki akc. fabr. lokomot., wiedeń.	25 „
Spółki akc. galic. nafty karpac. przedtem Sp. górń. i hut.	20 sztuk	detto przedt. G. Sigla w Wr.- Neustadt	25 „
Spółki akc. galic. zakładów górniczych w Sierszy	25 sztuk	Spółki akcyj. brow. i fabr. siodu w Mor- Ostrawie	25 „
Towarz. gazow., pow. austr. węg.	10 sztuk	Spółki akc. bud. m. Branda i Lhuilliera	25 „
Austr. Sp. akc. oświatl. gaz.	10 „	detto „ „ „ „ „ akcye pierwszeństwa	25 „
Sp. akc. węg. światła żarowego	25 sztuk	Spółki akc. bud. m. w Pradze Daněk i C.	25 „
Tow. przemysł. gazow. wiedeń.	10 sztuk	Spółki akc. fabryki masz. N. Heid	25 „
Huty szklane, przedt. J. Schreiber & Neffen, Sp. a.	10 „	Spółki akc. hotel. „Metropole“	25 „
Fabryki cementu portl. w Holeszowie	25 sztuk		
Spółki akc. browar. w Göss	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
Towarz. górn. austr. alpej.	25 sztuk	Fabryki maszyn i wozów w Simmeringu	25 sztuk
„Moravia“, Sp. a. browarów i wyrobu słodu	25 „	Spółki akc. fabryk Skody	25 „
Towarz. przem. żelazn. nadragkiego . .	25 „	Sp. akc. fabr. wyrobów żelaznych szopr. grackiej	20 sztuk
Spółki fabr. wag. w Nesseldorfie	25 „	Spółki fabr. pap. i nakł. Steyrermühl . .	25 sztuk
Spółki akc. fabr. papieru w Nettingsdorf	25 „	Stözlza synowie sp. a. fabr. szkła	25 „
Spółki akc. fabr. papieru w Neusiedl . .	25 „	Sp. akc. fabr. telefonów przedtem J. Ber- liner w Hanowerze	5 sztuk
Spółki półn. czesk. kop. węgla	25 „	Fabr. kob. i mater. mebl. F. H. i syn. . .	25 sztuk
Półn. węg. zjedn. kop. węgla	25 „	Spółki kop. węgla w Terbowlu	25 „
Spółki akc. hutn. i górn. górn.-węg. . .	25 „	Spółki turec. mon. tyton.	25 „
Towarz. przem. olejnego	25 „	Towarz. kop. węgla, węgier., powsz. . .	25 „
Fabr. wapna hydraul. i cementu portland. w Perlmoos	25 „	Spółki budow. Union	25 „
Browaru akc. w Pilźnie, pierw.	5 sztuk	Spółki mater. budow. Union	25 „
Fabr. papieru w Pitten, c. k. uprzyw. . .	25 sztuk	Spółki fabr. żelaza i blachy Union	25 „
„Poldihütte“ sp. akc. fabr. stali lanej . .	25 „	Spółki akc. vares. przem. żel.	25 „
Austr. spółki akc. fabr. cement. portlandz.	25 „	Fabr. magnezytu w Veitsch	25 „
Browaru poschachskiego w Lincu	25 „	Waagner R. Ph., L. i J. Biro & A. Kuz, Sp. akc.	25 „
Przędzalni i tkalni baweł. w Pottendorfie	25 „	Spółki fabr. broni, austr.	25 „
detto detto akc. pierw.	25 „	Waldheim, Józ. Eberle & Co., Sp. akc. druk. i nakł.	25 „
Spółki przem. żelaz. w Pradze	10 sztuk	Weitzer J. Sp. masz. wag. lodu Arad . . .	25 „
Sp. akc. I. fabr. łuszcz. ryżu w Tryeście .	25 sztuk	Towarz. akcyj. górn. zach. czesk.	25 „
Fabr. żel. w Rimamurány-Sálgo-Tarján .	25 „	Zach. czeskich fabryk kaolinu i szamoty	25 „
Spółki górn. rossickiej	25 „	Spółki budow. wiedeńskiej	25 „
Sp. akc. kop. węgla kam. w Sálgo-Tarján	25 „	Sp. fabr. cegieł i budow. wienerberskiej	25 „
Browaru akc. w Sarajewie	25 „	Zenica Sp. akc. przemysłu żelaznego . . .	25 „
Sp. akc. fabr. papieru w Schlöglmühl . .	25 „	Spółki czeskiej przemysł. cukrow. . . .	25 „
„Schodnica“ sp. akc. przem. naft.	10 sztuk	Spółki akc. węg. detto	5 sztuk
Fabr. śrub i tow. kutyh Brevillier & Co. i A. Urban z synami	25 sztuk		

Rok 1909.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 27. kwietnia 1909.

Treść: № 60. Układ, dotyczący postępowania w sprawach cywilnych, zawarty w dniu 17. lipca 1905 pomiędzy Austro-Węgrami, Państwem niemieckiem, Belgią, Danią, Hiszpanią, Francją, Włochami, Luksemburgiem, Norwegią, Niderlandami, Portugalią, Rumunią, Rosją, Szwecją i Szwajcaryą.

60.

Układ,

dotyczący postępowania w sprawach cywilnych, zawarty w dniu 17. lipca 1905 pomiędzy Austro-Węgrami, Państwem niemieckiem, Belgią, Danią, Hiszpanią, Francją, Włochami, Luksemburgiem, Norwegią, Niderlandami, Portugalią, Rumunią, Rosją, Szwecją i Szwajcaryą.

(Układ procesowy, zawarty w Hadze.)

(Ratyfikowany przez Jego C. i K. Apostolską Mość w dniu 15. kwietnia 1909, dokument ratyfikacyjny złożono w Hadze dnia 24. kwietnia 1909.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia
 Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
 Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Posteaquam a plenipotentariis Nostris atque ab illis plurium potestatum ad determinandas quasdam juris civilis inter gentes vigentis quaestiones, ordinem litium civilium spectantes, praevio collatis consiliis mutuisque deliberationibus conventio die decima septima mensis Julii anni millesimi nongentesimi quinti Hagae inita et signata fuit tenoris sequentis:

(Text oryginalny.)

Convention relative à la procédure civile.

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse, au nom de l'Empire Allemand; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc. et Roi Apostolique de Hongrie, pour l'Autriche et pour la Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; Sa Majesté le Roi de Danemark; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi d'Italie; Son Altesse royale le Grand-duc de Luxembourg, Duc de Nassau; Sa Majesté le Roi de Norvège; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc., etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies; Sa Majesté le Roi de Suède, et le Conseil Fédéral Suisse,

Désirant apporter à la Convention du 14 Novembre 1896 les améliorations suggérées par l'expérience,

Ont résolu de conclure une nouvelle Convention à cet effet et ont, en conséquence, nommé pour Leurs plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse, au nom de l'Empire Allemand:

M.M. de Schloezer, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas, et le Docteur Johannes Kriege, Son Conseiller Intime de Légation;

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc. et Roi Apostolique de Hongrie:

Pour l'Autriche et pour la Hongrie:

M. le Comte Christophe de Wydenbruck, Son Conseiller intime et Chambellan, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Pour l'Autriche:

M. le Chevalier Robert Holzknacht de Hort, Chef de section au Ministère Impérial Royal autrichien de la Justice;

(Przekład.)

Układ, dotyczący postępowania w sprawach cywilnych.

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski, w imieniu Państwa niemieckiego; Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Apostolski Król węgierski, za Austryę i Węgry; Najjaśniejszy Król Belgów; Najjaśniejszy Król duński; Najjaśniejszy Król hiszpański; Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej; Najjaśniejszy Król włoski; Jego Królewska Wysokość Wielki Książę luksemburski, Książę nassauski; Najjaśniejszy Król norweski; Najjaśniejsza Królowa Niderlandów; Najjaśniejszy Król Portugalii i Algarbii etc. etc.; Najjaśniejszy Król rumuński; Najjaśniejszy Cesarz wszech Rosyan; Najjaśniejszy Król szwedzi i Rada związkowa szwajcarska,

ożywni chęcią wprowadzenia do układu z dnia 14. listopada 1896 ulepszeń, wskazanych stosownie do poczynionych doświadczeń,

postanowili zawrzeć w tym celu nowy układ i zamianowali wskutek tego Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski, w imieniu Państwa niemieckiego:

Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana von Schloezer oraz Swego tajnego radcę legacyjnego pana Dra Johannes Kriege;

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski etc. i Apostolski Król węgierski:

Za Austryę i za Węgry:

Swego tajnego radcę i podkomorzego, nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów hrabiego Krzysztofa von Wydenbruck;

za Austryę:

szefa sekcji w c. k. austriackiem Ministerstwie sprawiedliwości pana Roberta Holzknachta von Hort;

Pour la Hongrie:

M. Gustave Töry, Secrétaire d'Etat au Ministère Royal hongrois de la Justice;

Sa Majesté le Roi des Belges:

M.M. le Baron Guillaume, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas et A. van den Bulcke, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire, Directeur-Général au Ministère des Affaires Etrangères;

Sa Majesté le Roi de Danemark:

M. J. W. de Grevenkop Castenskjold, Son Chambellan, Son Ministre-Résident près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Sa Majesté le Roi d'Espagne:

M. Arturo de Bager, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Le Président de la République Française:

M.M. de Monbel, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire de la République Française près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas, et Louis Renault, Professeur de Droit International à l'Université de Paris, Jurisconsulte du Ministère des Affaires Etrangères;

Sa Majesté le Roi d'Italie:

M. Salvatore Tugini, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau:

M. le Comte de Villers, Son Chargé d'Affaires à Berlin;

Sa Majesté le Roi de Norvège:

M. F. Hagerup, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

M.M. le Jonkheer W. M. de Weede de Berencamp, Son Ministre des Affaires Etrangères, J. A. Loeff, Son Ministre de la Justice, et T. M. C. Asser, Son Ministre d'Etat, Membre du Conseil

za Węgry:

sekretarza stanu w królewsko-węgierskiem Ministerstwie sprawiedliwości pana Gustawa Töry;

Najjaśniejszy Król Belgów:

Swego nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów barona Guillaume oraz Swego nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra, generalnego dyrektora w urzędzie spraw zagranicznych pana A. van den Bulcke;

Najjaśniejszy Król duński:

Swego podkomorzego i ministra-rezydenta przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana J. W. de Grevenkop Castenskjold;

Najjaśniejszy Król hiszpański:

Swego nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana Artura de Bager;

Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej:

Nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra Rzeczypospolitej francuskiej przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana de Monbel oraz profesora prawa międzynarodowego na Uniwersytecie paryskim, doradcę prawnego Urzędu spraw zagranicznych, pana Louis Renault;

Najjaśniejszy Król włoski:

Swego nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana Salvatore Tugini;

Jego Królewska Wysokość Włelki Książę luksemburski, Książę nassauski:

Swego ajenta dyplomatycznego w Berlinie hrabiego de Villers;

Najjaśniejszy Król norweski:

Swego nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana F. Hagerup;

Najjaśniejsza Królowa Niderlandów:

Swego ministra spraw zewnętrznych Jonkheera W. M. de Weede de Berencamp, Swego ministra sprawiedliwości pana J. A. Loeff i Swego Ministra stanu, członka rady stanu, przewodniczą-

d'Etat, Président de la Commission Royale de Droit International Privé, Président des Conférences de Droit International Privé;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc., etc.:

M. le Comte de Selir, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Sa Majesté le Roi de Roumanie:

M. E. Mavrocordato, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies:

M. N. Tcharykow, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Sa Majesté le Roi de Suède:

M. le Baron Falkenberg, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Le Conseil Fédéral Suisse:

M. G. Carlin, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire de la Confédération Suisse près Sa Majesté la Reine des Pays-Bas,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes:

I. Communication d'actes judiciaires et extra-judiciaires.

Article 1.

En matière civile ou commerciale, les significations d'actes à destination de personnes se trouvant à l'étranger se feront, dans les Etats contractants, sur une demande du consul de l'Etat requérant adressée à l'autorité qui sera désignée par l'Etat requis. La demande contenant l'indication de l'autorité de qui émane l'acte transmis, le nom et la qualité des parties, l'adresse du destinataire, la nature de l'acte dont il s'agit, doit être rédigée dans la langue de l'autorité requise. Cette autorité enverra au consul la pièce prouvant la signification ou indiquant le fait qui l'a empêchée.

cego królewskiej komisji dla międzynarodowego prawa prywatnego, przewodniczącego konferencji dla międzynarodowego prawa prywatnego pana T. M. C. Asser;

Najjaśniejszy Król Portugalii i Algarbii etc. etc.:

Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów hrabiego von Selir;

Najjaśniejszy Król rumuński:

Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana E. Mavrocordato;

Najjaśniejszy Cesarz wszech Rosyan:

Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana N. Tcharykow;

Najjaśniejszy Król szwedcki:

Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów barona Falkenberg;

Rada związkowa szwajcarska:

Szwajcarskiego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszej Królowej Niderlandów pana G. Carlin,

którzy po wzajemnem udzieleniu sobie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące postanowienia:

I. Udzielanie aktów sądowych i pozasądowych.

Artykuł 1.

W obrębie Państw umawiających się doręcza się w sprawach cywilnych lub handlowych pisma przeznaczone dla pewnej za granicą przebywającej osoby na żądanie konsula Państwa rekwirującego. Żądanie to należy wystosować do władzy, którą wskaże Państwo rekwirowane. Żądanie winno wymieniać władzę, od której pochodzi przesłane pismo, tudzież podawać nazwiska i charakterystron, adres odbiorcy oraz rzekaj odnośnego pisma i musi być wygotowane w języku władzy rekwirowanej. Władza ta winna przesłać konsulowi dokument, udowadniający skutecznienie doręczenia albo podający okoliczność, która uniemożliwiła doręczenie.

Toutes les difficultés qui s'élèveraient à l'occasion de la demande du consul seront réglées par la voie diplomatique.

Chaque Etat contractant peut déclarer, par une communication adressée aux autres Etats contractants, qu'il entend que la demande de signification à faire sur son territoire, contenant les mentions indiquées à l'alinéa 1er, lui soit adressée par la voie diplomatique.

Les dispositions qui précèdent ne s'opposent pas à ce que deux Etats contractants s'entendent pour admettre la communication directe entre leurs autorités respectives.

Article 2.

La signification se fera par les soins de l'autorité compétente de l'Etat requis. Cette autorité, sauf les cas prévus dans l'article 3, pourra se borner à effectuer la signification par la remise de l'acte au destinataire qui l'accepte volontairement.

Article 3.

Si l'acte à signifier est rédigé, soit dans la langue de l'autorité requise, soit dans la langue convenue entre les deux Etats intéressés, ou s'il est accompagné d'une traduction dans l'une de ces langues, l'autorité requise, au cas où le désir lui en serait exprimé dans la demande, fera signifier l'acte dans la forme prescrite par sa législation intérieure pour l'exécution de significations analogues, ou dans une forme spéciale, pourvu qu'elle ne soit pas contraire à cette législation. Si un pareil désir n'est pas exprimé, l'autorité requise cherchera d'abord à effectuer la remise dans les termes de l'article 2.

Sauf entente contraire, la traduction prévue dans l'alinéa précédent sera certifiée conforme par l'agent diplomatique ou consulaire de l'Etat requérant ou par un traducteur assermenté de l'Etat requis.

Article 4.

L'exécution de la signification prévue par les articles 1, 2 et 3 ne pourra être refusée que si l'Etat, sur le territoire duquel elle devrait être faite, la juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou à sa sécurité.

Article 5.

La preuve de la signification se fera au moyen, soit d'un récépissé daté et légalisé du destinataire, soit d'une attestation de l'autorité de l'Etat requis,

Wszelkie trudności, któreby wynikły z powodu żądania postawionego przez konsula, należy wyrównać drogą dyplomatyczną.

Każde z Państw umawiających się może w zaawizowaniu, wystosowaniem do innych Państw umawiających się, wyrazić życzenie, aby żądanie względem uskutecznienia doręczenia na jego obszarze, obejmujące szczegóły wymienione w ustępie 1., było mu przesłane drogą dyplomatyczną.

Postanowienia powyższe nie wykluczają tego, iż dwa z pośród Państw umawiających się zgodzą się na dopuszczenie bezpośredniej komunikacji pomiędzy obustronnymi władzami.

Artykuł 2.

Doręczenie ma być uskutecznione przez właściwą władzę Państwa rekwirowanego. Władza ta może ograniczyć się z wyjątkiem wypadków, wymienionych w artykule 3., do tego, iż wykona doręczenie przez oddanie pisma odbiorcy, o ile on gotów jest do jego przyjęcia.

Artykuł 3.

Jeżeli pismo, które ma być doręczone, wystosowane jest w języku władzy rekwirowanej albo w języku, na który zgodziły się oba Państwa interesowane, albo jeżeli jest zaopatrzone w przekład na jeden z tych języków, wówczas władza rekwirowana zarządzi, o ile w rekwizycyi wyrażono odnośne życzenie, doręczenie pisma w sposób, przepisany jej własnym ustawodawstwem co do przedsięwzięcia podobnych doręczeń, albo w pewien szczególny sposób, jeżeli tenże nie sprzeciwia się jej ustawodawstwu. O ile życzenia takiego nie wyrażono, będzie władza rekwirowana próbować przede wszystkim uskutecznić doręczenie według przepisów artykułu 2.

Z zastrzeżeniem odmiennej umowy winien przekład, wspomniany w ustępie poprzedzającym, być uwierzytelniony przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela Państwa rekwirowanego albo przez zaprzysiężonego tłumacza Państwa rekwirowanego.

Artykuł 4.

Doręczenia w myśl artykułu 1., 2. i 3. można odmówić jedynie wówczas, jeżeli ono według zapatrywania Państwa, na którego obszarze ma być przedsięwzięte, mogłoby uchybić jego prawom zwierzchniczym lub zagrażać jego bezpieczeństwu.

Artykuł 5.

Jako dowód doręczenia służyć będzie albo potwierdzenie odbioru ze strony odbiorcy, zaopatrzone datą i uwierzytelnione, albo poświadczenie wysta-

constatant le fait, la forme et la date de la signification.

Si l'acte à signifier a été transmis en double exemplaire, le récépissé ou l'attestation doit se trouver sur l'un des doubles ou y être annexé.

Article 6.

Les dispositions des articles qui précèdent ne s'opposent pas:

1° à la faculté d'adresser directement par la voie de la poste des actes aux intéressés se trouvant à l'étranger;

2° à la faculté pour les intéressés de faire faire des significations directement par les soins des officiers ministériels ou des fonctionnaires compétents du pays de destination;

3° à la faculté pour chaque Etat de faire faire directement, par les soins de ses agents diplomatiques ou consulaires, les significations destinées aux personnes se trouvant à l'étranger.

Dans chacun de ces cas, la faculté prévue n'existe que si des conventions intervenues entre les Etats intéressés l'admettent ou si, à défaut de conventions, l'Etat sur le territoire duquel la signification doit être faite ne s'y oppose pas. Cet Etat ne pourra s'y opposer lorsque, dans le cas de l'alinéa 1er numéro 3, l'acte doit être signifié sans contrainte à un ressortissant de l'Etat requérant.

Article 7.

Les significations ne pourront donner lieu au remboursement de taxes ou de frais de quelque nature que ce soit.

Toutefois, sauf entente contraire, l'Etat requis aura le droit d'exiger de l'Etat requérant le remboursement des frais occasionnés par l'intervention d'un officier ministériel ou par l'emploi d'une forme spéciale dans les cas de l'article 3.

II. Commissions rogatoires.

Article 8.

En matière civile ou commerciale, l'autorité judiciaire d'un Etat contractant pourra, conformément aux dispositions de sa législation, s'adresser par commission rogatoire à l'autorité compétente d'un autre Etat contractant pour lui demander de faire, dans son ressort, soit un acte d'instruction, soit d'autres actes judiciaires.

wione przez władzę Państwa rekwirowanego, z którego powinien być widoczny fakt, sposób i czas doręczenia.

Jeżeli pismo przeznaczone do doręczenia przesłano w podwójnym wygotowaniu, wówczas należy potwierdzenie odbioru lub poświadczenie władzy umieścić na jednym z obu wygotowań albo dołączyć do niego.

Artykuł 6.

Postanowienia artykułów poprzedzających nie wykluczają tego:

1. iż pisma doręczane będą osobom interesowanym, przebywającym za granicą, wprost przez pocztę;

2. iż interesowani spowodują uskutecznienie doręczenia wprost przez urzędników wykonawczych lub innych urzędników, powołanych do tego w kraju, gdzie doręczenie ma nastąpić;

3. iż każde Państwo zarządzi doręczanie pism, przeznaczonych dla pewnej za granicą przebywającej osoby, wprost za pośrednictwem swych zastępców dyplomatycznych lub konsularnych.

Sposoby doręczenia, przewidziane w każdym z tych wypadków, są jednak dopuszczalne tylko o tyle, o ile układy zawarte między Państwami interesowanymi zezwalają na nie, albo o ile w braku układów Państwo, na którego obszarze doręczenie ma być uskutecznione, nie sprzeciwia się temuż. Państwo to nie może sprzeciwiać się, jeżeli w wypadku ustępu 1., l. 3. pismo ma być doręczone obywatelowi Państwa rekwirowanego bez użycia przymusu.

Artykuł 7.

Z powodu doręczeń nie ma miejsca zwrot należności lub wydatków jakiegokolwiek rodzaju.

Z zastrzeżeniem odmiennego układu może jednak Państwo rekwirowane zażądać od Państwa rekwirowującego zwrotu wydatków, które wynikły wskutek współdziałania urzędnika wykonawczego albo w przypadkach artykułu 3. przez zastosowanie szczególnej formy doręczenia.

II. Rekwizycye.

Artykuł 8.

W sprawach cywilnych lub handlowych może władza sądowa każdego z Państw umawiających się odnosić się stosownie do przepisów swego ustawodawstwa drogą rekwizycji do właściwej władzy innego z Państw umawiających się z żądaniem, by władza ta przedsięwzięła w granicach swego zakresu działania pewną czynność procesową lub inne czynności sądowe.

Article 9.

Les commissions rogatoires seront transmises par le consul de l'Etat requérant à l'autorité qui sera désignée par l'Etat requis. Cette autorité enverra au consul la pièce constatant l'exécution de la commission rogatoire ou indiquant le fait qui en a empêché l'exécution.

Toutes les difficultés qui s'élèveraient à l'occasion de cette transmission seront réglées par la voie diplomatique.

Chaque Etat contractant peut déclarer, par une communication adressée aux autres Etats contractants, qu'il entend que les commissions rogatoires à exécuter sur son territoire lui soient transmises par la voie diplomatique.

Les dispositions qui précèdent ne s'opposent pas à ce que deux Etats contractants s'entendent pour admettre la transmission directe des commissions rogatoires entre leurs autorités respectives.

Article 10.

Sauf entente contraire, la commission rogatoire doit être rédigée, soit dans la langue de l'autorité requise, soit dans la langue convenue entre les deux Etats intéressés, ou bien elle doit être accompagnée d'une traduction faite dans une de ces langues et certifiée conforme par un agent diplomatique ou consulaire de l'Etat requérant ou par un traducteur assermenté de l'Etat requis.

Article 11.

L'autorité judiciaire à laquelle la commission rogatoire est adressée sera obligée d'y satisfaire en usant des mêmes moyens de contrainte que pour l'exécution d'une commission des autorités de l'Etat requis ou d'une demande formée à cet effet par une partie intéressée. Ces moyens de contrainte ne sont pas nécessairement employés s'il s'agit de la comparution de parties en cause.

L'autorité requérante sera, si elle le demande, informée de la date et du lieu où il sera procédé à la mesure sollicitée, afin que la partie intéressée soit en état d'y assister.

L'exécution de la commission rogatoire ne pourra être refusée que:

1° si l'authenticité du document n'est pas établie;

2° si, dans l'Etat requis, l'exécution de la commission rogatoire ne rentre pas dans les attributions du pouvoir judiciaire;

Artykuł 9.

Rekwizycje mają być przesyłane władzy, którą wyznaczy Państwo rekwirowane, za pośrednictwem konsula Państwa rekwirującego. Władza ta prześle konsulowi pismo, stwierdzające załatwienie żądania lub okoliczność, która stanęła załatwieniu na przeszkodzie.

Wszelkie trudności, któreby ewentualnie wynikły z powodu przesyłania rekwizycji, należy wyrównać drogą dyplomatyczną.

Każde z Państw umawiających się może w zawiadomieniu, wystosowanym do innych Państw umawiających się, wyrazić życzenie, aby rekwizycje, które mają być wykonane na jego obszarze, były mu przesyłane drogą dyplomatyczną.

Postanowienia powyższe nie wykluczają tego, iż dwa z pośród Państw umawiających się zgodzą się na dopuszczenie bezpośredniej komunikacji pomiędzy obustronnymi władzami przy przesyłaniu rekwizycji.

Artykuł 10.

Z zastrzeżeniem odmiennej umowy należy wystosować rekwizycję w języku władzy rekwirowanej albo w języku, na który zgodziły się oba Państwa interesowane, albo też zaopatrzyć ją w przekład na jeden z tych języków, który musi być uwierzytelniony przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela Państwa rekwirującego albo przez zaprzysiężonego tłumacza Państwa rekwirowanego.

Artykuł 11.

Władza sądowa, do której wystosowano rekwizycję, winna uczynić jej zażość i użyć przytem tychsanych środków przymusowych, co przy załatwianiu wezwania o udzielenie pomocy prawnej, pochodzącego od władz Państwa rekwirowanego, lub wniosku, postawionego w tym względzie przez stronę interesowaną. Nie potrzeba używać tych środków przymusowych, jeżeli rozchodzi się o osobiste stawienie się stron spornych.

Na żądanie władzy rekwirującej należy ją zawiadomić o czasie i miejscu przedsięwzięcia żądanej czynności w tym celu, aby strona interesowana mogła być przytem obecna.

Tylko wówczas można odmówić wykonania rekwizycji:

1. jeżeli autentyczność dokumentu nie jest pewna;

2. jeżeli załatwienie żądania nie należy w Państwie rekwirowanym do zakresu działania władzy sądowej;

3° si l'Etat sur le territoire duquel l'exécution devrait avoir lieu la juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou à sa sécurité.

Article 12.

En cas d'incompétence de l'autorité requise, la commission rogatoire sera transmise d'office à l'autorité judiciaire compétente du même Etat, suivant les règles établies par la législation de celui-ci.

Article 13.

Dans tous les cas où la commission rogatoire n'est pas exécutée par l'autorité requise, celle-ci en informera immédiatement l'autorité requérante, en indiquant, dans le cas de l'article 11, les raisons pour lesquelles l'exécution de la commission rogatoire a été refusée et, dans le cas de l'article 12, l'autorité à laquelle la commission est transmise.

Article 14.

L'autorité judiciaire qui procède à l'exécution d'une commission rogatoire appliquera les lois de son pays, en ce qui concerne les formes à suivre.

Toutefois, il sera déféré à la demande de l'autorité requérante, tendant à ce qu'il soit procédé suivant une forme spéciale, pourvu que cette forme ne soit pas contraire à la législation de l'Etat requis.

Article 15.

Les dispositions des articles qui précèdent n'excluent pas la faculté pour chaque Etat de faire exécuter directement par ses agents diplomatiques ou consulaires les commissions rogatoires, si des conventions intervenues entre les Etats intéressés l'admettent ou si l'Etat sur le territoire duquel la commission rogatoire doit être exécutée ne s'y oppose pas.

Article 16.

L'exécution des commissions rogatoires ne pourra donner lieu au remboursement de taxes ou de frais de quelque nature que ce soit.

Toutefois, sauf entente contraire, l'Etat requis aura le droit d'exiger de l'Etat requérant le remboursement des indemnités payées aux témoins ou aux experts, ainsi que des frais occasionnés par l'intervention d'un officier ministériel, rendue nécessaire parce que les témoins n'ont pas comparu volontairement, ou des frais résultant de l'application éventuelle de l'article 14, alinéa 2.

3. jeżeli ono według zapatrywania Państwa, na którego obszarze ma być wykonane, mogłoby uchybić jego prawom zwierzchniczym lub zagrażać jego bezpieczeństwu.

Artykuł 12.

W razie niewłaściwości władzy rekwirowanej należy z urzędu odstąpić rekwizycję właściwej władzy sądowej tego samego Państwa, przestrzegając przepisów ustawowych, obowiązujących pod tym względem w tem Państwie.

Artykuł 13.

We wszystkich wypadkach, w których rekwizycja nie zostaje załatwiona przez władzę zawezwaną, winna władza ta zawiadomić o tem zaraz władzę rekwirującą i to w przypadku artykułu 11. z podaniem powodów, dla których odmówiono załatwienia rekwizycji, a w przypadku artykułu 12. z wymienieniem władzy, której rekwizycję odstąpięno.

Artykuł 14.

Przy załatwianiu rekwizycji winna władza sądowa stosować pod względem formy postępowania ustawy własnego kraju.

Należy jednak uczynić zadość wnioskowi władzy rekwirującej względem zachowania pewnej szczególnej formy postępowania, o ile forma ta nie sprzeciwia się ustawodawstwu Państwa rekwirowanego.

Artykuł 15.

Postanowienia artykułów poprzedzających nie wykluczają tego, iż każde Państwo wykona rekwizycję bezpośrednio przez swych przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych, o ile umowy między Państwami interesowanymi zezwalają na to albo o ile Państwo, na którego obszarze rekwizycja ma być wykonana, nie sprzeciwia się temu.

Artykuł 16.

Z powodu wykonania rekwizycji nie będzie miał miejsca zwrot należności lub wydatków jakiegokolwiek rodzaju.

Państwo rekwirowane może jednak, z zastrzeżeniem odmiennej umowy, żądać od Państwa rekwirującego zwrotu należności, zapłaconych świadkom i rzeczoznawcom, oraz wydatków wynikłych wskutek współdziałania urzędnika wykonawczego, które stało się potrzebne z powodu nie stawienia się świadków lub wskutek ewentualnego zastosowania artykułu 14., ustęp 2.

III. Caution judicatum solvi.

Article 17.

Aucune caution ni dépôt, sous quelque dénomination que ce soit, ne peut être imposé, à raison soit de leur qualité d'étrangers, soit du défaut de domicile ou de résidence dans le pays, aux nationaux d'un des Etats contractants, ayant leur domicile dans l'un de ces Etats, qui seront demandeurs ou intervenants devant les tribunaux d'un autre de ces Etats.

La même règle s'applique au versement qui serait exigé des demandeurs ou intervenants pour garantir les frais judiciaires.

Les conventions par lesquelles des Etats contractants auraient stipulé pour leurs ressortissants la dispense de la *caution judicatum solvi* ou du versement des frais judiciaires sans condition de domicile continueront à s'appliquer.

Article 18.

Les condamnations aux frais et dépens du procès, prononcées dans un des Etats contractants contre le demandeur ou l'intervenant dispensés de la caution, du dépôt ou du versement en vertu soit de l'article 17, alinéas 1 et 2, soit de la loi de l'Etat où l'action est intentée, seront, sur une demande faite par la voie diplomatique, rendues gratuitement exécutoires par l'autorité compétente dans chacun des autres Etats contractants.

La même règle s'applique aux décisions judiciaires par lesquelles le montant des frais du procès est fixé ultérieurement.

Les dispositions qui précèdent ne s'opposent pas à ce que deux Etats contractants s'entendent pour permettre que la demande d'exequatur soit aussi faite directement par la partie intéressée.

Article 19.

Les décisions relatives aux frais et dépens seront déclarées exécutoires sans entendre les parties, mais sauf recours ultérieur de la partie condamnée, conformément à la législation du pays où l'exécution est poursuivie.

L'autorité compétente pour statuer sur la demande d'exequatur se bornera à examiner :

1° si, d'après la loi du pays où la condamnation a été prononcée, l'expédition de la décision réunit les conditions nécessaires à son authenticité;

2° si, d'après la même loi, la décision est passée en force de chose jugée;

III. Zabezpieczenie kosztów sporu.

Artykuł 17.

Jeżeli obywatele jednego z Państw umawiających się, mający miejsce zamieszkania w jednym z tych Państw, występują w innym Państwie przed sądem jako powodowie lub interwenienci, wówczas nie można na nich nałożyć obowiązku zabezpieczenia lub deponowania pod jakąkolwiek nazwą z tego powodu, iż są obcokrajowcami albo z powodu, iż nie mają w kraju miejsca zamieszkania lub pobytu.

Ta sama zasada stosuje się do złożenia zaliczki, której należałoby zażądać od powoda lub interwenienta celem pokrycia kosztów sądowych.

Układy, na zasadzie których Państwa umawiające się postanowiły uwolnić swych obywateli bez względu na ich miejsce zamieszkania od zabezpieczenia kosztów sporu lub od składania zaliczki na koszta sądowe, pozostaną i nadal w zastosowaniu.

Artykuł 18.

Orzeczenia, którymi w jednym z Państw umawiających się skazano na zwrot kosztów sporu powoda lub interwenienta, który w myśl artykułu 17., ustęp 1. i 2. albo w myśl ustawy, obowiązującej w Państwie, gdzie wniesiono skargę, był uwolniony od dania zabezpieczenia na koszta sporu, względnie od ich złożenia lub zaliczki na nie, winna właściwa władza na skutek żądania, postawionego w drodze dyplomatycznej, uznać bezpłatnie za wykonalne w każdym innym z Państw umawiających się.

Ta sama zasada obowiązuje co do orzeczeń sądowych, którymi później ustalono wysokość kosztów sporu.

Postanowienia powyższe nie wykluczają tego, iż dwa z pośród Państw umawiających się zawrą umowę, według której żądanie względem uznania wykonalności może być postawione także bezpośrednio przez stronę interesowaną.

Artykuł 19.

Orzeczenia co do kosztów będzie się uznawać za wykonalne bez przesłuchania interesowanych, lecz z zastrzeżeniem prawa rekursu dla strony skazanej stosownie do ustawodawstwa tego Państwa, gdzie wykonanie ma nastąpić.

Władza właściwa do rozstrzygania żądań o uznanie wykonalności winna ograniczyć badanie swoje do tego:

1. czy według ustaw kraju, gdzie zasądzenie nastąpiło, wygotowanie orzeczenia czyni zadość wymogom potrzebnym dla jego mocy dowodowej;

2. czy orzeczenie stało się według tych samych ustaw prawomocne;

3° si le dispositif de la décision est rédigé, soit dans la langue de l'autorité requise, soit dans la langue convenue entre les deux Etats intéressés, ou bien s'il est accompagné d'une traduction, faite dans une de ces langues et, sauf entente contraire, certifiée conforme par un agent diplomatique ou consulaire de l'Etat requérant ou par un traducteur assermenté de l'Etat requis.

Pour satisfaire aux conditions prescrites par l'alinéa 2, numéro 1 et 2, il suffira d'une déclaration de l'autorité compétente de l'Etat requérant constatant que la décision est passée en force de chose jugée. La compétence de cette autorité sera, sauf entente contraire, certifiée par le plus haut fonctionnaire préposé à l'administration de la justice dans l'Etat requérant. La déclaration et le certificat dont il vient d'être parlé doivent être rédigés ou traduits conformément à la règle contenue dans l'alinéa 2, numéro 3.

IV. Assistance judiciaire gratuite.

Article 20.

Les ressortissants de chacun des Etats contractants seront admis dans tous les autres Etats contractants au bénéfice de l'assistance judiciaire gratuite, comme les nationaux eux-mêmes, en se conformant à la législation de l'Etat où l'assistance judiciaire gratuite est réclamée.

Article 21.

Dans tous les cas, le certificat ou la déclaration d'indigence doit être délivré ou reçue par les autorités de la résidence habituelle de l'étranger, ou, à défaut de celles-ci, par les autorités de sa résidence actuelle. Dans le cas où ces dernières autorités n'appartiendraient pas à un Etat contractant et ne recevraient pas ou ne délivreraient pas des certificats ou des déclarations de cette nature, il suffira d'un certificat ou d'une déclaration, délivré ou reçue par un agent diplomatique ou consulaire du pays auquel l'étranger appartient.

Si le requérant ne réside pas dans le pays où la demande est formée, le certificat ou la déclaration d'indigence sera légalisé gratuitement par un agent diplomatique ou consulaire du pays où le document doit être produit.

Article 22.

L'autorité compétente pour délivrer le certificat ou recevoir la déclaration d'indigence pourra prendre des renseignements sur la situation de for-

3. czy tenor orzeczenia jest wygotowany w języku władzy rekwirowanej albo w języku, na który zgodziły się oba Państwa interesowane, względnie czy jest zaopatrzony w przekład na jeden z tych języków, który w braku odmiennej umowy musi być uwierzytelniony przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela Państwa rekwirującego albo przez zaprzysiężonego tłumacza Państwa rekwirowanego.

Dla dopełnienia warunków, wymienionych w ustępie 2., liczba 1. i 2., wystarczy oświadczenie właściwej władzy Państwa rekwirującego co do prawomocności orzeczenia. Właściwość władzy tej winna być, z zastrzeżeniem odmiennej umowy, stwierdzona przez naczelnego urzędnika zarządu sprawiedliwości w Państwie rekwirującym. Wspomniane wyżej oświadczenia i potwierdzenia muszą być wygotowane lub przetłumaczone w myśl przepisu ustępu 2., liczba 3.

IV. Prawo ubóstwa.

Artykuł 20.

Obywatele jednego z Państw umawiających się dopuszczeni będą w każdym innym z tych Państw do prawa ubóstwa stosownie do obowiązujących tamże ustaw na równi z własnymi obywatelami tego Państwa.

Artykuł 21.

Świadcstwo ubóstwa lub oświadczenie co do niemożności ponoszenia kosztów sporu musi być w każdym wypadku wystawione lub przyjęte przez władze zwyczajnego miejsca pobytu albo w ich braku przez władze tymczasowego miejsca pobytu cudzoziemca. Jeżeli władze te nie należą do żadnego z Państw umawiających się, albo jeżeli one nie wystawiają lub nie przyjmują takich świadectw lub oświadczeń, wówczas wystarczy świadectwo lub oświadczenie dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela kraju, do którego cudzoziemiec należy.

Jeżeli wnioskodawca nie przebywa w kraju, gdzie wniesiono prośbę o prawo ubóstwa, wówczas ma być świadectwo lub oświadczenie co do niemożności płacenia uwierzytelnione bezpłatnie przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela kraju, w którym dokument ten ma być przedłożony.

Artykuł 22.

Władza, powołana do udzielania świadectwa ubóstwa lub do przyjęcia oświadczenia co do niemożności płacenia, może zasięgnąć u władz innych

tune du requérant auprès des autorités des autres Etats contractants.

L'autorité chargée de statuer sur la demande d'assistance judiciaire gratuite conserve, dans les limites de ses attributions, le droit de contrôler les certificats, déclarations et renseignements qui lui sont fournis.

Article 23.

Si le bénéfice de l'assistance judiciaire gratuite a été accordé au ressortissant d'un des Etats contractants, les significations relatives au même procès qui seraient à faire dans un autre de ces Etats ne pourront donner lieu qu'au remboursement par l'Etat requérant à l'Etat requis des frais occasionnés par l'emploi d'une forme spéciale en vertu de l'article 3.

Dans le même cas, l'exécution de commissions rogatoires ne donnera lieu qu'au remboursement par l'Etat requérant à l'Etat requis des indemnités payées aux témoins ou aux experts, ainsi que des frais nécessités par l'application éventuelle de l'article 14, alinéa 2.

V. Contrainte par corps.

Article 24.

La contrainte par corps, soit comme moyen d'exécution, soit comme mesure simplement conservatoire, ne pourra pas, en matière civile ou commerciale, être appliquée aux étrangers appartenant à un des Etats contractants dans les cas où elle ne serait pas applicable aux ressortissants du pays. Un fait qui peut être invoqué par un ressortissant domicilié dans le pays, pour obtenir la levée de la contrainte par corps, doit produire le même effet au profit du ressortissant d'un Etat contractant, même si ce fait s'est produit à l'étranger.

VI. Dispositions finales.

Article 25.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront déposées à La Haye, dès que six des Hautes Parties Contractantes seront en mesure de la faire.

Il sera dressé de tout dépôt de ratifications un procès-verbal, dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à chacun des Etats contractants.

Article 26.

La présente Convention s'applique de plein droit aux territoires européens des Etats contractants.

Państw umawiających się wyjaśnić co do stosunków majątkowych wnioskodawcy.

Władzy, która ma rozstrzygać o wniosku na przyznanie prawa ubóstwa, zastrzeżone jest w granicach jej upoważnień urzędowych prawo badania prawdziwości przedłożonych jej świadectw, oświadczeń i wyjaśnień.

Artykuł 23.

Jeżeli obywatelowi jednego z Państw umawiających się przyznano prawo ubóstwa, wówczas Państwo rekwirujące zwróci Państwu rekwirowanemu za doręczenia, które odnoszą się do tego samego procesu a mają być przedsięwzięte w innym z Państw umawiających się, jedynie wydatki, powstałe wskutek zastosowania pewnej szczególnej formy doręczenia w myśl artykułu 3.

W tym samym wypadku zwróci Państwo rekwirujące Państwu rekwirowanemu za załatwienie rekwizycji jedynie należności, zapłacone świadkom lub rzeczoznawcom, oraz wydatki, spowodowane przez ewentualne zastosowanie artykułu 14., ustęp 2.

V. Areszt osobisty.

Artykuł 24.

Aresztu osobistego jako środka egzekucji lub jako środka tylko zabezpieczającego nie można orzec w sprawach cywilnych lub handlowych przeciw cudzoziemcom, będącym obywatelami jednego z Państw umawiających się, w tych wypadkach, w których nie możnaby zastosować go w obec krajowców. Fakt, na który krajowiec, mieszkający w kraju, może się powołać celem uzyskania uchylenia aresztu osobistego, będzie miał to samo znaczenie dla obywatela jednego z Państw umawiających się i to nawet wówczas, jeżeli fakt ten zdarzył się za granicą.

VI. Postanowienia końcowe.

Artykuł 25.

Układ powyższy ma być ratyfikowany. Dokumenty ratyfikacyjne należy złożyć w Hadze, skoro sześć z pośród Wysokich Stron umawiających się będzie mogło to uczynić.

Co do każdego złożenia dokumentów ratyfikacyjnych spisany będzie protokół, którego uwierzytelniony odpis należy doręczyć drogą dyplomatyczną każdemu z Państw umawiających się.

Artykuł 26.

Układ niniejszy będzie miał w całej pełni zastosowanie do europejskich obszarów Państw umawiających się.

Si un Etat contractant en désire la mise en vigueur dans ses territoires, possessions ou colonies, situés hors de l'Europe, ou dans ses circonscriptions consulaires judiciaires, il notifiera son intention à cet effet par un acte, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas. Celui-ci en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants. La Convention entrera en vigueur dans les rapports entre les Etats qui répondront par une déclaration affirmative à cette notification et les territoires, possessions ou colonies, situés hors de l'Europe, et les circonscriptions consulaires judiciaires, pour lesquels la notification aura été faite. La déclaration affirmative sera déposée, de même, dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas, qui en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants.

Article 27.

Les Etats représentés à la quatrième Conférence de droit international privé sont admis à signer la présente Convention jusqu'au dépôt des ratifications prévu par l'article 25, alinéa 1er.

Après ce dépôt, ils seront toujours admis à y adhérer purement et simplement. L'Etat qui désire adhérer notifie son intention par un acte qui sera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas. Celui-ci en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants.

Article 28.

La présente Convention remplacera la Convention de droit international privé du 14 novembre 1896 et le Protocole Additionnel du 22 mai 1897.

Elle entrera en vigueur le soixantième jour à partir de la date où tous les Etats signataires ou adhérents de la Convention du 14 novembre 1896 auront déposé leurs ratifications de la présente Convention, et au plus tard le 27 avril 1909.

Dans le cas de l'article 26, alinéa 2, elle entrera en vigueur quatre mois après la date de la déclaration affirmative et, dans le cas de l'article 27, alinéa 2, le soixantième jour après la date de la notification des adhésions.

Il est entendu que les notifications prévues par l'article 26, alinéa 2, ne pourront avoir lieu qu'après que la présente Convention aura été mise en vigueur conformément à l'alinéa 2 du présent article.

Jeżeli jedno z Państw umawiających się chce wprowadzić układ ten w swych pozaeuropejskich obszarach, posiadłościach lub koloniach albo okręgach swego sądownictwa konsularnego, wówczas winno ono wyrazić swój dotyczący zamiar w uwiadomieniu, które złożone będzie w archiwum Rządu niderlandzkiego. Rząd niderlandzki prześle uwierzytelniony odpis tego uwiadomienia każdemu z Państw umawiających się drogą dyplomatyczną. Układ uzyska moc obowiązującą co do stosunków pomiędzy Państwami, które na uwiadomienie to odpowiedzą oświadczeniem, wyrażającym ich zgodę, a pozaeuropejskimi obszarami, posiadłościami lub koloniami, tudzież okręgami sądownictwa konsularnego, do których uwiadomienie odnosi się. Oświadczenie, wyrażające zgodę, należy również złożyć w archiwum Rządu niderlandzkiego, który prześle jego uwierzytelniony odpis każdemu z Państw umawiających się drogą dyplomatyczną.

Artykuł 27.

Państwa, które były zastąpione na czwartej konferencji dla międzynarodowego prawa prywatnego, dopuszczone będą do podpisania powyższego układu aż do złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, przewidzianego w artykule 25., ustęp 1.

Po złożeniu tych dokumentów będzie im zawsze wolno przystąpić do układu tego bez zastrzeżeń. Państwo, chcące przystąpić do układu, wyraża swój zamiar w uwiadomieniu, które będzie złożone w archiwum Rządu niderlandzkiego. Rząd niderlandzki prześle jego uwierzytelniony odpis każdemu z Państw umawiających się drogą dyplomatyczną.

Artykuł 28.

Układ niniejszy wstępuje w miejsce układu co do międzynarodowego prawa prywatnego z dnia 14. listopada 1896 oraz protokołu dodatkowego z dnia 22. maja 1897.

Wchodzi on w życie w dniu sześćdziesiątym po chwili, w której wszystkie Państwa, które podpisały układ z dnia 14. listopada 1896 lub przystąpiły do niego, złożą swe dokumenty ratyfikacyjne, odnoszące się do niniejszego układu, a najpóźniej w dniu 27. kwietnia 1909.

W przypadku artykułu 26., ustęp 2. wchodzi układ ten w życie w cztery miesiące po chwili oświadczenia, wyrażającego zgodę, a w przypadku artykułu 27., ustęp 2. w sześćdziesiątym dniu po chwili uwiadomienia o przystąpieniu.

Rozumie się samo przez się, iż notyfikacje, przewidziane w artykule 26., ustęp 2., mogą nastąpić dopiero wówczas, gdy układ niniejszy wszedł w życie w myśl ustępu 2. poprzedzającego artykułu.

Article 29.

La présente Convention aura une durée de 5 ans à partir de la date indiquée dans l'article 28, alinéa 2, pour sa mise en vigueur.

Ce terme commencera à courir de cette date, même pour les Etats qui auront fait le dépôt après cette date ou qui auront adhéré postérieurement et aussi en ce qui concerne les déclarations affirmatives faites en vertu de l'article 26, alinéa 2.

La Convention sera renouvelée tacitement de cinq ans en cinq ans, sauf dénonciation.

La dénonciation devra être notifiée, au moins six mois avant l'expiration du terme visé aux alinéas 2 et 3, au Gouvernement des Pays-Bas, qui en donnera connaissance à tous les autres Etats.

La dénonciation peut ne s'appliquer qu'aux territoires, possessions ou colonies, situés hors de l'Europe, ou aussi aux circonscriptions consulaires judiciaires, compris dans une notification faite en vertu de l'article 26, alinéa 2.

La dénonciation ne produira son effet qu'à l'égard de l'Etat qui l'aura notifiée. La Convention restera exécutoire pour les autres Etats contractants.

En foi de quoi, les plénipotentiaires respectifs ont signé la présente Convention et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait à La Haye, le 17 juillet Mil Neuf Cent Cinq, en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à chacun des Etats qui ont été représentés à la quatrième Conférence de Droit International Privé.

Pour l'Allemagne: (L. S.) von Schloezer.
Kriege.

Pour l'Autriche et
pour la Hongrie: " " C. A. Wydenbruck,
Ministre d'Autriche-
Hongrie.

Pour l'Autriche: " " Holzknecht, Chef de
section au Ministère
Impérial Royal autri-
chien de la Justice.

Pour la Hongrie: " " Töry, Secrétaire d'Etat
au Ministère Royal
hongrois de la Justice.

Artykuł 29.

Układ powyższy będzie obowiązywał przez przeciąg pięciu lat, licząc od dnia jego wejścia w życie, podanego w artykule 28., ustęp 2.

Termin ten rozpoczyna się z tym samym dniem także dla Państw, które dopiero po tej chwili złożą ratyfikacye, albo dopiero później przystąpią do układu, a tak samo i co do oświadczeń, wyrażających zgodę a złożonych w myśl artykułu 26., ustęp 2.

Układ niniejszy będzie uważany za odnawiany milcząco co pięć lat, o ile nie nastąpi wypowiedzenie.

Wypowiedzenie musi być podane do wiadomości Rządu niderlandzkiego najmniej na sześć miesięcy przed upływem terminu, oznaczonego w ustępach 2. i 3.; rząd ten zawiadomi o niem wszystkie inne Państwa.

Wypowiedzenie może być ograniczone do pozaeuropejskich obszarów, posiadłości lub kolonii albo okręgów sądownictwa konsularnego, do których odnosiła się notyfikacya, uskuteczniiona w myśl artykułu 26., ustęp 2.

Wypowiedzenie ma skutek tylko odnośnie do tego Państwa, które je wniosło. Dla innych Państw umawiających się pozostaje układ w mocy.

W dowód tego podpisali pełnomocnicy układ niniejszy i zaopatrzyli go swymi pieczęciami.

Działo się w Hadze, dnia 17. lipca tysiąc dziewięćset piętego roku w jednym jedynym wygotowaniu, które należy złożyć w archiwum Rządu niderlandzkiego, a którego uwierzytelniony odpis ma być przesłany drogą dyplomatyczną każdemu z Państw, zastąpionych na czwartej konferencji dla międzynarodowego prawa prywatnego.

Za Niemcy: (L. S.) von Schloezer.
Kriege.

Za Austryę i za
Węgry: " " C. A. Wydenbruck,
poseł austriacko - wę-
gierski.

Za Austryę: " " Holzknecht,
szef sekcji w c. k. au-
stryackiem Minister-
stwie sprawiedliwości.

Za Węgry: " " Töry,
sekretarz stanu w król.
węg. Ministerstwie
sprawiedliwości.

Pour la Belgique: (L. S.) Guillaume.	Za Belgię: (L. S.) Guillaume.
„ „ Alfred van den Bulcke.	„ „ Alfred van den Bulcke.
Pour le Danemark: „ „ W. Grevenkop Castenskjold.	Za Danię: „ „ W. Grevenkop Ca- stenskjold.
Pour l'Espagne: „ „ A. de Baguer.	Za Hiszpanię: „ „ A. de Baguer.
Pour la France: „ „ Monbel. L. Renault.	Za Francję: „ „ Monbel. L. Renault.
Pour l'Italie: „ „ Tugini.	Za Włochy: „ „ Tugini.
Pour le Luxem- bourg: „ „ Cte. de Villers.	Za Luksemburg: „ „ hrabia Villers.
Pour la Norvège: „ „ F. Hagerup.	Za Norwegię: „ „ F. Hagerup.
Pour les Pays-Bas: „ „ W. M. de Weede. J. A. Loeff. T. M. C. Asser.	Za Niderlandy: „ „ W. M. de Weede. J. A. Loeff. T. M. C. Asser.
Pour le Portugal „ „ Conde de Selir.	Za Portugalię: „ „ hrabia Selir.
Pour la Roumanie: „ „ Edg. Mavrocordato.	Za Rumunię: „ „ Edg. Mavrocordato.
Pour la Russie: „ „ N. Tcharykow.	Za Rosję: „ „ N. Tcharykow.
Pour la Suède: „ „ G. Falkenberg.	Za Szwecję: „ „ G. Falkenberg.
Pour la Suisse: „ „ Carlin.	Za Szwajcaryę: „ „ Carlin.

Nos visis et perpensis conventionis huius stipulationibus, illas omnes et singulas pro Austria et pro Hungaria ratas hisce confirmatasque habere profiteamur ac declaramus verbo Nostro promittentes Nos omnia quae in illis continentur fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentis ratificationis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabantur Viennae die decimo quinto mensis Aprilis anno Domini millesimo nongentesimo nono, Regnorum Nostrorum sexagesimo primo.

Franciscus Josephus m. p.

Aloisius liber Baro ab Aehrenthal m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Franciscus Peter m. p.

Caes. et Reg. Consul generalis.

Powyższy układ ogłasza się z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z tym dodatkiem, iż wszystkie Państwa umawiające się z wyjątkiem Luksemburgu złożyły dokumenty ratyfikacyjne w dniu 24. kwietnia 1909.

Wiedeń, dnia 26. kwietnia 1909.

Bienert hr.

Hochenburger hr.

Załącznik B,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie praskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie praskiej a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto poniżej umieszczonym spisem, uchodzi za jednostkę giełdową imienna kwota 5000 zł, w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi
A. Akcje banków. (Rubryka F' ceduły giełdowej.)	
Záložní úvěrní ústav v Hradci Králové (Zakładu kredytowego zaliczkowego w Hradcu Králové)	25 sztuk
První česká všeob. akc. společn. pro pojišťování na životi (Pierwszego czeskiego powszechnego Towarzystwa akc. ubezpieczeń na życie)	25 „
První pražská zastavárna (Pierwszej praskiej Spółki zastawniczej)	5 sztuk
Pierwszego czeskiego powszechnego Banku kontrasekuracyjnego (První česká všeob. zajišť. banka)	25 sztuk
B. Akcje przedsiębiorstw przewozowych. (Rubryka G' ceduły giełd.)	
Elektr. drobná dráha Praha—Libeň—Vysočany (Kolejki elektr. Praha—Libeň—Vysočany)	25 sztuk
Praskiej Spółki żeglugi parowej na Wełtawie i Łabie (Pražská spol. paropl. po Vltavě a Labi)	5 sztuk
Kolei lokalnej Postelberg—Laun (Akcje pierwszeństwa)	25 sztuk
Kolejki Königshof—Berun—Koněprus	25 „
Kolei lokalnej Strakonice—Blatna—Brzeznica (Akcje pierwszeństwa lit. A)	25 „
C. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych. (Rubryka H' ceduły giełd.)	
Akciová továrna na vyrábění umělých hnojiv a lučebnin v Kolíně (Fabryki akcyjnej wyrobu nawozu sztucznego i chemikaliów w Kolinie)	25 sztuk
Podolskiej fabryki cementu (Podolská cementárna)	25 „
Český akc. pivovar v Č. Budějovicích (Akc. czesk. brow. Budziejowicach)	5 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej fabryk wschodnich towarów cukrowych i czekokolady w Królewskich Winogradach po K 200 (První česká akc. společnost továren na orient. cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech)	25 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej rafinerii cukru (První česká spol. pro raf. cukru [Modřany])	25 „
Kolínskiej fabryki surogatów kawy, Przeds. akc. czesko-mor. stowarz. kupców (Kolínská továrna na kávové náhražky akciový podnik česko-moravského kupectva v Kolíně)	5 sztuk
Spółki akcyjnej praskiej budowy maszyn (dawniej Ruston) (Pražská strojnická spol. [dř. Ruston])	25 ^o sztuk
První česko-moravská továrna na stroje v Praze (Pierw. czesko-morawskiej fabryki maszyn w Pradze)	25 „
Akciová společnost „zámecký pivovar v Kolíně“ (Sp. akc. browaru zamkowego w Kolinie)	5 sztuk

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 20. listopada 1909.

Treść: (№ 174—176.) 174. Rozporządzenie, którem zabrania się wprowadzania i rozsprzedaży przyrządów mechanicznych do zapobiegania mimowolnemu moczeniu. — 175. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania stosunków służbowych kalkulantek i aspirantek c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności oraz przyznania im państwowych poborów emerytalnych. — 176. Obwieszczenie, dotyczące wyposażenia ekspozytury królewsko-węgierskiego urzędu celnego głównego w Budapeszcie na dworcu kolei zachodniej w nieograniczone upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy i uprawnienia jej do wymierzania cła od niewymienionych osobno gładkich tkanin czysto jedwabnych i półjedwabnych Nr. t. 250 a i 256 a.

174.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 27. października 1909,

którem zabrania się wprowadzania i rozsprzedaży przyrządów mechanicznych do zapobiegania mimowolnemu moczeniu.

Na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, zabrania się ze względów sanitarno-policyjnych wprowadzania i rozsprzedaży przyrządów mechanicznych do zapobiegania mimowolnemu moczeniu, a zwłaszcza także aparatu tego rodzaju, wyrabianego przez firmę „Institut Sanitas“ w Etterzhausen w Bawaryi.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Weiskirchner wlr.

175.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 11. listopada 1909,

dotyczące uregulowania stosunków służbowych kalkulantek i aspirantek c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności oraz przyznania im państwowych poborów emerytalnych.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 4. listopada 1909 rozporządzam, co następuje:

Artykuł I.

Zamieszczone poniżej „Postanowienia normalne co do stosunku służbowego kalkulantek i aspirantek c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności“, oraz „Postanowienia normalne co do przyznania kalkulantkom c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności państwowych poborów emerytalnych“ nabierają mocy obowiązującej w dniu 1. grudnia 1909.

Artykuł II.

Zaliczenie do klas starszeństwa służbowego nastąpi według etatu z dnia 1. grudnia 1909 na podstawie czasu służby, przebytego w Urzędzie pocztowych kas oszczędności, przyczem policzy się pod względem zaliczenia do VIII. klasy starszeństwa służbowego czas, przebyty w VII. klasie starszeństwa służbowego, w wymiarze trzech lat.

Artykuł III.

Kalkulantki, które w chwili wejścia postanowień normalnych w życie pozostają w pierwszym roku służby, zatrzymują swój tytuł, a zresztą będą traktowane w myśl postanowień normalnych tak jak aspirantki.

Artykuł IV.

Kalkulantki, których obecne pobory z tytułu wynagrodzenia dziennego (płacy), obliczone na rok, wynoszą kwotę wyższą od płacy, należącej się im po zaliczeniu do pewnej klasy starszeństwa służbowego, otrzymają różnicę we formie dodatku uzupełniającego. W miarę zyskiwania wyższej płacy będzie dodatek ten odpowiednio zniżany, a względnie zastanowiony.

Artykuł V.

Czas służby, przebyty dotychczas w Urzędzie pocztowych kas oszczędności, policzony będzie kalkulantkom przy wymiarze emerytury. Za policzenie to nie uiszcza się żadnych dodatków.

A. Postanowienia normalne

co do

stosunku służbowego kalkulantek i aspirantek c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności.

§ 1. Warunkiem uzyskania posady jest:

1. obywatelstwo państwowe w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa;
2. wiek pomiędzy 18. a 30. rokiem;
3. uzdatnienie fizyczne i zdolność do służby, w którym to względzie wyda orzeczenie lekarz zakładowy;
4. znajomość języka niemieckiego w słowie i piśmie;
5. nieskazitelne życie poprzednie;
6. dostateczne wykształcenie ogólne;
7. stan wolny lub wdowi i bezdzietność.

§ 2. Wyłączone od uzyskania posady są kobiety:

1. które sąd karny uznał winnymi popełnienia zbrodni albo występku, pochodzącego z chęci zysku lub naruszającego obyczajność, względnie przekroczenia tego rodzaju, tudzież te, które z powodu

innego naruszenia ustawy skazane zostały na co najmniej sześciomiesięczną karę na wolności;

2. które popadły w konkurs, przez czas trwania konkursu;

3. które zostają pod kuratelą;

4. które z własnej winy zostały wydalone ze służby państwowej.

Osoby, które uzyskały posadę wskutek zatajenia jednej z tych przyczyn wyłączających, będą uważane za wydalone z chwilą stwierdzenia tego stanu rzeczy i nie mają prawa do odprawy, emerytury lub innych poborów.

§ 3. Kandydatki winny ukończyć zupełnie i z dobrym postępem przynajmniej austriacką szkołę wydziałową. Mają one nadto poddać się przed przyjęciem do Urzędu pocztowych kas oszczędności egzaminowi pisemnemu, obejmującemu wypracowanie pojedynczego zadania i przeprowadzenie rachunków w zakresie nauki, przepisanej dla szkoły wydziałowej.

§ 4. Kompetentki wstępują w służbę Urzędu pocztowych kas oszczędności na razie na próbę jako aspirantki i to na przeciąg jednego roku.

Aspirantki, które nie uczynią zadość wezwaniu do objęcia służby w ciągu wyznaczonego im terminu, tudzież aspirantki, które dopuszczają się ciężkich wykroczeń przeciw obowiązkowi służbowemu, albo które okażą się niezdatnymi do służby w Urzędzie pocztowych kas oszczędności, mogą być każdej chwili oddalone bez wypowiedzenia, przyczem nie służą im żadne roszczenia do Urzędu pocztowych kas oszczędności.

§ 5. Aspirantki pobierają wynagrodzenieienne w kwocie 2 K 50 h. Pobór wynagrodzenia dziennego zależy od warunku rzeczywistego pełnienia służby. W razie choroby pobierają aspirantki w pierwszych trzech miesiącach wynagrodzenieienne w pełnym wymiarze, a w następujących dwóch miesiącach z potrąceniem 25 procent. Po upływie piątego miesiąca zamyka się wynagrodzenieienne.

§ 6. W razie zadowolającego pełnienia służby mianuje się aspirantki po ukończeniu roku próbnego kalkulantkami. Przez zamianowanie kalkulantkami wchodzi mianowane w trwały stosunek służbowy względem państwa, który może ulec rozwiązaniu tylko pod warunkami, wymienionymi w tych postanowieniach normalnych. Stają się one urzędniczkami Urzędu pocztowych kas oszczędności i korzystają z przywilejów i uprawnień, wymienionych w niniejszych postanowieniach normalnych.

§ 7. Każda kalkulantka otrzymuje przy mianowaniu dekret, oznaczający kategorię służbową, klasę starszeństwa służbowego, miejsce służbowe i wymiar jej poborów.

Kalkulantki są obowiązane do uiszczenia należności z tytułu nadania posady służbowej.

Z powodu nominacji mają one złożyć przysięgę służbową.

§ 8. Kalkulantki umieszcza się w osobnym etacie, uporządkowanym według klas starszeństwa służbowego.

§ 9. Pobory kalkulantek składają się z płacy rocznej, płatnej miesięcznie z góry.

§ 10. Płaca roczna wynosi dla miejsca służbowego Wiednia w klasie starszeństwa służbowego:

1	1.100 K
2	1.150 „
3	1.200 „
4	1.250 „
5	1.350 „
6	1.450 „
7	1.600 „
8	1.750 „
9	1.900 „
10	2.050 „
11	2.200 „
12	2.350 „

§ 11. Posady kalkulantek nadaje się na razie w charakterze tymczasowym.

Nadanie stałej posady ma miejsce przy sposobności posunięcia do bezpośrednio wyższej klasy starszeństwa służbowego, następującego po pierwszym zaliczeniu do etatu kalkulantek, jednak tylko pod warunkiem zadowolającego pełnienia służby.

Posunięcie do klas starszeństwa służbowego 2. do 6. następuje zawsze po 2, a do klas starszeństwa służbowego 7. i 9. do 12. zawsze po 3 latach, przebytych w klasie poprzedzającej. Rok próby policza się przy posunięciu do 2. klasy starszeństwa służbowego.

Posunięcie do klasy 8. następuje co najmniej po trzech latach, przebytych w klasie 7., i zależy od warunku zadowolającego pełnienia służby.

Od chwili zaliczenia do 8. klasy starszeństwa służbowego używają kalkulantki tytułu „buchalterek“.

§ 12. Po ukończeniu każdych 4 lat, przebytych w 12. klasie starszeństwa służbowego, należy się buchalterkom dodatek z tytułu starszeństwa służbowego po 100 K.

§ 13. Posunięcie do wyższych klas starszeństwa służbowego oraz przyznanie dodatków z tytułu

starszeństwa służbowego odbywa się corocznie w dwóch terminach w ten sposób, iż kalkulantki, które aż do dnia 30. kwietnia włącznie ukończą czas służby, wymagany dla posunięcia do wyższej klasy lub przyznania dodatku z tytułu starszeństwa służbowego, mają rozpocząć pobieranie wyższych poborów w dniu 1. maja, a te, u których to zajdzie do dnia 31. października, w dniu 1. listopada.

W razie niezadowolającego pełnienia służby są kalkulantki 7. klasy starszeństwa służbowego wykluczone od posunięcia. Wyłączenie to, o ile ma rozciągać się na czas dłuższy od sześciu półroczy, może być orzeczone tylko w drodze dyscyplinarnej.

§ 14. Pobór płacy zależy od warunku rzeczywistego pełnienia służby, pomijając nieobecność w służbie wskutek należycie wykazanej choroby lub wskutek urlopu.

Asygnowanie i zamknięcie płacy stosuje się do norm, obowiązujących dla urzędników państwowych.

§ 15. W czasie choroby pobierają kalkulantki swe pobory aż do upływu jednego roku, o ile już wcześniej nie nastąpi ich przeniesienie w czasowy lub stały stan spoczynku albo co do kalkulantek prowizorycznych wypowiedzenie służby.

§ 16. Kalkulantki na stałej posadzie mogą otrzymywać bezprocentowe zaliczki na swe pobory pod warunkami, obowiązującymi pod tym względem dla urzędników państwowych.

§ 17. W razie odpadnięcia wymogu, podanego w § 1., 7, ulega stosunek służbowy rozwiązaniu z chwilą stwierdzenia tego stanu rzeczy.

§ 18. Zresztą mają analogiczne zastosowanie postanowienia porządku służbowego dla personelu Urzędu pocztowych kas oszczędności, o ile normy niniejsze nie postanawiają czego innego.

§ 19. Przepisy, obowiązujące pod względem postępowania dyscyplinarnego z urzędnikami państwowymi, będą stosowane także do kalkulantek. W miejsce kary pozbawienia możliwości postąpienia na wyższy stopień wstępuje przytem odjęcie możliwości postąpienia do najbliższej klasy starszeństwa służbowego, połączonej z wyższymi poborami, i to na czas oznaczony lub nieoznaczony, a w miejsce przeniesienia w drodze karnej na inne miejsce służbowe z niższymi poborami, przeniesienie do bezpośrednio niższej klasy starszeństwa służbowego na czas od jednego do najwyższej sześciu półroczy.

Gdyby kalkulantka zawieszona w służbie nie mogła opędzić kosztów swego utrzymania, wówczas przysna się jej alimentację na skutek prośby, a względnie z urzędu, gdyby potrzeba jej była notorycznie znaną.

Alimentację wymierza się odpowiednio do potrzeby w wysokości jednej do dwóch trzecich części płacy rocznej.

§ 20. Stosunek służbowy ulega rozwiązaniu, pomijając wypadki, unormowane w §§ 2., 4. i 17.:

1. Co do kalkulantek w charakterze pro-wizorycznym przez wypowiedzenie służby;
2. przez zrzeczenie się posady;
3. przez przeniesienie w stały stan spoczynku;
4. wskutek wydalenia ze służby;
5. przez śmierć.

§ 21. Wypowiedzenie służby może nastąpić ze strony Urzędu pocztowych kas oszczędności i ze strony kalkulantki; termin wypowiedzenia wynosi sześć tygodni.

Zrzeczenie się posady mieści w sobie utratę tytułu, poborów, rozszczeń do zaopatrzenia i wszystkich innych praw, wynikających ewentualnie ze stosunku służbowego.

§ 22. Co do przeniesienia w stan spoczynku mają analogiczne zastosowanie normy, obowiązujące dla urzędników państwowych.

Kalkulantki, przeniesione w czasowy stan spoczynku, można w razie, gdy odzyskają pełną zdolność do służby, przyjąć do niej napowrót w przeciągu następnych pięciu lat, licząc od chwili przejścia w czasowy stan spoczynku.

W tym wypadku zalicza się je do dawniejszej klasy starszeństwa służbowego. Przy zamieszczeniu w etacie i posunięciu do wyższej klasy starszeństwa służbowego nie uwzględnia się czasu, przepędzonego w czasowym stanie spoczynku.

Niezgodzenie się na ponowne zatrudnienie w służbie pociąga za sobą te same skutki, co rezygnacja ze służby.

Po upływie wymienionego terminu następuje przeniesienie w stały stan spoczynku.

§ 23. Zaopatrzenie na starość i zaopatrzenie emerytalne uregulowane jest osobnymi normami.

B. Postanowienia normalne

co do

przyznania kalkulantkom c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności państwowych poborów emerytalnych.

§ 1. Kalkulantki Urzędu pocztowych kas oszczędności otrzymują państwowe pobory zaopatrzenia pod następującymi warunkami.

§ 2. Pobory zaopatrzenia obejmują w szczególności:

- a) bieżące pobory emerytalne,
- b) jednorazowe odprawy.

§ 3. Pod względem prawa do uzyskania poborów zaopatrzenia, określonych w § 2., nadaje się do policzenia czas służby czynnej, przebytej na posadzie służbowej kalkulantki Urzędu pocztowych kas oszczędności.

§ 4. Pobory zaopatrzenia, określone w § 2., oraz wkładki wymierza się według zasadniczej kwoty emerytalnej.

§ 5. Zasadnicza kwota emerytalna wynosi w klasie starszeństwa służbowego:

1	1.000 K
2	1.050 "
3	1.100 "
4	1.150 "
5	1.200 "
6	1.250 "
7	1.300 "
8	1.400 "
9	1.500 "
10	1.600 "
11	1.700 "
12	1.800 "

Przy wymiarze odprawy zniża się zasadniczą kwotę emerytalną o 10 procent.

Do zasadniczej kwoty emerytalnej w 12. klasie starszeństwa służbowego należy doliczyć ewentualne dodatki z tytułu starszeństwa służbowego.

§ 6. Prawo do poborów emerytalnych zależy od warunku zupełnej niezdolności do służby w Urzędzie pocztowych kas oszczędności. Orzeczenie w tym względzie wydaje prawidłowo lekarz zakładowy Urzędu pocztowych kas oszczędności. Urząd ten może jednak zasięgnąć także orzeczenia innego lekarza państwowego.

W orzeczeniu tem stwierdza się, czy na razie ma być zarządzone tylko przeniesienie w czasowy stan spoczynku czy też od razu przeniesienie w stały stan spoczynku. Badanie lekarskie co do niezdolności do służby następuje wprawdzie z reguły dopiero na żądanie odnośnej kalkulantki, może być jednak zarządzone także z urzędu.

Kalkulantki, które ukończyły 60. rok życia a 35. rok służby, będą na żądanie przeniesione w stały stan spoczynku, przyczem nie zachodzi potrzeba wykazywania niezdolności do służby.

§ 7. Wymiar bieżących poborów emerytalnych (§ 2, lit. a) wynosi po 10 policzalnych latach służby 40 procent, a za każdy dalszy rok służby

2 procent zasadniczej kwoty emerytalnej. Po 40letniej służbie należy się więc pełna podstawa emerytury jako pobór emerytalny.

§ 8. Prawidłowe pobory emerytalne nie mogą być nigdy wymierzone w kwocie niższej, od 600 K rocznie.

Przy obliczaniu czasu służby, wynoszącego więcej jak 10 lat, policzy się części roku, przekraczające 6 miesięcy, za pełny rok służbowy.

§ 9. Kalkulantki, u których zaszła niezdolność do służby wskutek choroby lub wskutek niespodowodowanego przez nie umyślnie uszkodzenia cielesnego, będą traktowane nawet w tym razie, gdy nie ukończyły jeszcze 10 lat służby, lecz mają za sobą co najmniej 5 pełnych lat służbowych, tak jak gdyby istotnie ukończyły 10 lat służby.

§ 10. Kalkulantki, występujące ze służby przed ukończeniem policzalnych 10 lat służby, otrzymują jednorazową odprawę, która będzie wymierzona za czas służby aż do 5 lat w wysokości pojedynczej kwoty, a za czas służby powyżej 5 aż do 10 lat w wysokości podwójnej kwoty podstawy emerytalnej.

Jeżeli kalkulantka, która otrzymała odprawę tego rodzaju, będzie przywrócona do służby przed upływem 5 lat, wówczas winna ona zwrócić tę część odprawy, która przypada stosunkowo na nieubiegłą jeszcze część owych lat 5.

§ 11. Określone w § 10. prawo do odprawy nie istnieje:

1. jeżeli odnośnej funkcjonariuszce przysługuje prawo do poborów emerytalnych w myśl §9.:

2. w razie wystąpienia ze służby wskutek

- a) wydalenia za karę;
- b) rezygnacji;
- c) zamażpójścia, z tem jednak ograniczeniem, iż odnośnym kalkulantkom, które ukończyły już 5 lat służby, wypłaci się połowę uiszczonych przez nie wkładek jako odprawę;
- d) wypowiedzenia służby kalkulantkom prowizorycznym, bez względu na to, czy wypowiedzenie pochodzi od Urzędu pocztowych kas oszczędności lub od funkcjonariuszki. W razie wypowiedzenia służby ze strony Urzędu pocztowych kas oszczędności wypłaci się jednak odnośnej kalkulantce tytułem odprawy kwotę 100 K przy czasie służby aż do jednego roku, a kwotę 200 K przy czasie służby powyżej jednego roku. Od kwot tych odciągnię się z góry ewentualne zwroty na rzecz Urzędu pocztowych kas oszczędności.

§ 12. Po kalkulantce zmarłej w czynnej służbie lub w stanie spoczynku można przyznać osobom, które udowodnią, iż pielegnowały zmarłą przed jej śmiercią albo iż opłaciły koszty jej choroby lub pogrzebu, odpowiednie odszkodowanie, jednak tylko aż do wysokości czwartej części zmniejszonej o 10 procent zasadniczej kwoty emerytalnej, względnie aż do wysokości potrójnej kwoty ostatnich miesięcznych poborów emerytalnych, pobieranych przez zmarłą.

§ 13. Pobory emerytalne rozpoczynają się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po zamknięciu poborów służby czynnej, i trwają, pomijając postanowienia następujących paragrafów, aż do śmierci, zaś przy czasowym stanie spoczynku aż do ponownego objęcia służby.

§ 14. Prawo do poborów emerytalnych gaśnie:

- a) jeżeli uprawnioną do poboru uznano winną zbrodni albo skazano za inne przekroczenie ustawy na karę na wolności przez co najmniej sześć miesięcy;
- b) w razie uzyskania obcego obywatelstwa;
- c) w razie stałego przebywania za granicą;
- d) jeżeli kalkulantka, przeniesiona w tymczasowy stan spoczynku, wzbrania się, mimo odzyskania zdolności do służby, uczynić zadość wezwaniu względem objęcia służby albo jeżeli kalkulantka, przeniesiona w tymczasowy stan spoczynku, wyjdzie za mąż.

§ 15. Kalkulantki płacą na cele emerytalne dodatek bieżący, wymierzany w wysokości 2-5 procent każdorazowej zasadniczej kwoty emerytalnej, który potrąca się przy wypłacaniu poborów.

§ 16. Kalkulantkom dozwoli się na prośbę policzenia rzeczywistego czasu służby, przebytego w charakterze aspirantki w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności. Prośba taka dopuszczalna jest tylko w ciągu pierwszego roku służby w charakterze prowizorycznym. Za policzenie należy uiszczyć wkładkę w wysokości 2 K 50 h za każdy miesiąc, który ma być policzony, przyczem rachuje się pełną wkładkę miesięczną za zbywające części miesiąca. Zapłata może nastąpić od razu lub w 12 ratach miesięcznych. Policzenie wchodzi w życie dopiero po zupełnem zapłaceniu wkładki.

§ 17. Jeżeli kalkulantka ma prawo do poborów zaopatrzenia ze skarbu państwowego lub z pewnego funduszu, uposażonego lub zarządzanego przez państwo, na zasadzie niniejszego rozporządzenia a nadto z innego tytułu, wówczas wypłaca się jej tylko jeden z tych poborów i to ten, który co do kwoty jest wyższy.

§ 18. Jeżeli kalkulantka, korzystająca na zasadzie niniejszego rozporządzenia z bieżących poborów emerytalnych, uzyska posadę państwową, połączoną z stałymi poborami jakiegokolwiek rodzaju, wówczas zastanawia się tymczasowo, pobory emerytalne na czas trwania tego stosunku.

§ 19. Pobory zaopatrzenia, należące się według postanowień, objętych rozporządzeniem niniejszem, asygnuje się za należycie wystawionymi kwitami, ostemplowanymi według skali II.

Bieżące pobory zaopatrzenia wypłaca się w ratach miesięcznych, płatnych z góry.

§ 20. O ile postanowienia niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń i przepisów, normujących stosunek służbowy kalkulantek Urzędu pocztowych kas oszczędności, nie dają w poszczególnych wypadkach dostatecznej podstawy do oceny stosunków emerytalnych, uregulowanych niniejszem rozporządzeniem, mają posiłkowo wejść w zastosowanie ogólne normy emerytalne dla rzeczywistych urzędników państwowych.

Weiskirchner wlr.

176.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. listopada 1909,

dotyczące wyposażenia ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Budapeszcie na dworcu Kolei zachodniej w nieograniczone upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy i uprawnienia jej do wymierzania cła od niewymienionych osobno gładkich tkanin czysto jedwabnych i półjedwabnych Nr. t. 250 a i 256 a.

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu wyposażono ekspozyturę królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Budapeszcie na dworcu Kolei zachodniej w nieograniczone upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy i uprawniono ją do wymierzania cła od niewymienionych osobno gładkich tkanin czysto jedwabnych i półjedwabnych Nr. t. 250 a i 256 a.

Biliński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXX. — Wydana i rozesłana dnia 27. listopada 1909.

Treść: (№ 177—184.) 177. Ustawa o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu. — 178. Rozporządzenie, którem wydatuje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu. — 179. Rozporządzenie, którem wydatuje się nową instrukcję służbową dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy władzach politycznych. — 180. Ustawa, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 29. lutego 1880, o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę, oraz znosi artykuł II. ustawy z dnia 24. maja 1882, którym zmieniono postanowienia karne ustawy o księgosuszu. — 181. Rozporządzenie, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 12. kwietnia 1880, obejmującego przepisy wykonawcze do ustawy o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę. — 182. Ustawa, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 17. sierpnia 1892, o zapobieganiu zarazie płucnej rogacizny i o tępieniu tej zarazy. — 183. Rozporządzenie, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 22. września 1892, obejmującego przepisy wykonawcze do ustawy o zapobieganiu zarazie płucnej i jej tępieniu. — 184. Ustawa, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 19. lipca 1879, o obowiązku zaprowadzenia postępowania zwanego odrażeniem (Desinfektion) na kolejach żelaznych i stacjach przewożących bydło.

177.

Ustawa z dnia 6. sierpnia 1909

o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa wydatuję następujące postanowienia celem zapobiegania zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępienia:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Przedmiot ustawy.

Postanowienia ustawy niniejszej dotyczą ochrony zwierząt domowych przed zaraźliwymi chorobami zwierząt, tudzież zapobiegania szkodliwym skutkom tych chorób.

Celem zapobiegania zaraźliwym chorobom zwierzęcym, co do których ani w ustawie niniejszej ani w innych ustawach niema szczegółowych postanowień, i celem tępienia tych chorób zastrzega się Ministerstwu rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych prawo zarządzenia potrzebnych środków z uwzględnieniem postanowień ustawy niniejszej i przy odpowiednim uwzględnieniu interesów chowu zwierząt, produkcji, obrotu i konsumentów; niezależnie od tego mogą władze niższe, o ile zwłoka grozi szczególnem niebezpieczeństwem, stosować w analogiczny sposób postanowienia ustawy niniejszej pod względem pierwszych tymczasowych środków zapobiegawczych.

Wymienione wyżej Ministerstwa są także upoważnione, ograniczyć zastosowanie ustawy niniejszej o tyle, o ile przez to ustawowo poręczone prawa stron nie doznają naruszenia.

Zwierzętami domowymi w znaczeniu ustawy niniejszej są wszystkie pożyteczne zwierzęta domowe, łącznie z psami, kotami i drobiem.

Za podejrzane uważa się nie tylko zwierzęta, które okazują objawy, uzasadniające obawę wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt (zwierzęta podejrzane o zarazę), lecz także zwierzęta, u których objawy takie wprawdzie nie występują, co do których jednak usprawiedliwioną jest obawa, iż zarazek wnioską do ich ustroju (zwierzęta podejrzane o zarażenie się).

§ 2.

Wykonanie ustawy, wkraczanie władz wyższych.

Wykonanie ustawy niniejszej należy, o ile nie wydano w niej odrębnego zarządzenia, do władz politycznych i to w pierwszej instancji do politycznych władz powiatowych przy wskazaniu ustawą współdziałale gmin, tudzież do władz administracyjnych morskich stosownie do ich ustawowego zakresu działania i podlega kierownictwu oraz nadzorowi Ministerstwa rolnictwa względnie Ministerstwa handlu.

Przy wykonywaniu ustawy niniejszej należy posługiwać się urzędowymi lekarzami weterynaryjnymi; w razie przeszkody lub braku takich lekarzy może władza polityczna używać innych lekarzy weterynaryjnych; są oni wówczas w granicach udzielonego im zlecenia uprawnieni i zobowiązani do przedsięwzięcia tych czynności urzędowych, które na zasadzie ustawy niniejszej są przekazane urzędowym lekarzom weterynaryjnym.

Jeżeli przy pewnej zaraźliwej chorobie zwierząt zajdą takie okoliczności, które wymagają bezpośredniego wkroczenia politycznych władz krajowych lub ministerstw albo powodują konieczność rozszerzenia zarządzeń, wydanych przez władze niższe, wówczas winny polityczne władze krajowe względnie ministerstwa zarządzić natychmiast stosowne środki; zarządzenia, odnoszące się do obrotu zwierzętami i surowcami zwierzęcymi między poszczególnymi królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa, zastrzeżone są Ministerstwu rolnictwa.

Ministerstwa winny zwłaszcza dbać o to, aby zarządzenia przeciw szerzeniu się zaraźliwych chorób zwierząt, wchodzące w styczność z interesami ogólnymi, były we właściwym czasie podawane do wiadomości powszechnej.

Ministerstwom zastrzega się także prawo wydawania tych zarządzeń, które okażą się niezbędne ze względu na szczególne stosunki międzynarodowe.

Rozstrzygnięcia ministeryalne, których przedmiot wchodzi w zakres działania kilku ministerstw, mają być wydawane jak najspieszniej we wzajemnym porozumieniu.

§ 3.

Stosunek do zarządu wojskowego i do państwowych zakładów chowu koni; wyjątki co do zakładów i instytutów naukowych.

Co do koni, psów, zwierząt jucznych i پروiantowych, należących do zarządu wojskowego, tudzież co do zwierząt, będących na etacie c. k. państwowych zakładów chowu koni, pozostawia się postępowanie, zmierzające do wykrycia i tępienia zaraźliwych chorób zwierzęcych, o ile przez nie tylko własność skarbu jest zagrożona, władzom wojskowym względnie zakładom chowu koni stosownie do obowiązujących osobnych przepisów.

O każdym podejrzanym zastąpieniu takich zwierząt należy jednak zawiadomić bezzwłocznie właściwą polityczną władzę powiatową, która wydać ma w myśl ustawy niniejszej potrzebne zarządzenia celem zapobieżenia dalszemu rozszerzeniu się zarazy na inne stajnie prócz wspomnianych. Zarządzenia te nie mogą jednak rozciągać się na zabijanie zwierząt, należących do skarbu.

Władze wojskowe i zakłady chowu koni mają obowiązek bezzwłocznego zawiadomienia odnośnej politycznej władzy powiatowej o wydanych zarządzeniach, tudzież obowiązek udzielania jej wiadomości o przebiegu zarazy i współdziałania w przeprowadzeniu tych środków, które władza polityczna uzna za konieczne ze względu na obawę dalszego szerzenia się zarazy.

Z drugiej strony władza polityczna, jak tylko dowiedzie się o podejrzeniu zarazy u zwierząt, należących do skarbu, jest obowiązana, zawiadomić o tem właściwą władzę wojskową względnie zakład chowu koni celem wydania wskazanych zarządzeń i podać do wiadomości tej władzy względnie tego zakładu środki, zarządzone w myśl ustępu poprzedzającego.

W interesie nauki i badań zaprowadzone będą dla państwowych zakładów i instytutów naukowych w drodze rozporządzenia wyjątki od postanowień niniejszej ustawy.

Wyjątki takie można ustalić w drodze rozporządzenia także co do zakładów i instytutów, nie należących do państwa, przy których ustanowiony jest lekarz weterynaryjny.

Rozdział II.

Zapobieganie zawlekaniu zaraźliwych chorób zwierząt z krajów, nie należących do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje.

§ 4.

Postanowienia ogólne.

Dowóz i przewóz zwierząt domowych i surowców zwierzęcych zależy od osobnego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa, o które należy wystarać się w każdym wypadku z osobna.

Ministerstwu rolnictwa zastrzega się jednak prawo wydania w porozumieniu z Ministerstwem handlu także ogólnych postanowień, normujących dopuszczalność dowozu i przewozu.

Przesyłek, przy których nie przestrzegano przepisów wyżej wspomnianych, oraz zwierząt, dotkniętych zarazą lub uznanych za podejrzane o zarazę lub zarażenie się, nie należy dopuszczać do dowozu i przewozu.

Ministerstwo rolnictwa może rozszerzyć postanowienia niniejszego paragrafu także na inne rodzaje zwierząt, prócz wymienionych w ustępie 1.

§ 5.

Zakazy i ograniczenia dowozu i przewozu.

Jeżeli w kraju, nie należącym do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, wybuchła zaraźliwa choroba zwierząt i jeżeli można obawiać się jej zawleczenia na obszar tutejszy, wówczas może Ministerstwo rolnictwa zakazać lub ograniczyć dowóz i przewóz wszelkich zwierząt, surowców zwierzęcych i innych przedmiotów, mogących przynieść zarazek, które pochodzą z tego kraju lub które były przeprowadzone przez jego obszar.

Jeżeli zwłoka grozi szczególnem niebezpieczeństwem, mogą polityczne władze powiatowe zastosować zarządzenia takie względem obrotu między powiatami granicznymi. O wydanych zarządzeniach należy niezwłocznie donieść Ministerstwu rolnictwa za pośrednictwem politycznej władzy krajowej.

§ 6.

Osobne postanowienia co do tych krajów, z którymi zawarto układy.

Co do tych krajów, z którymi zawarto układy pod względem obrotu zwierzętami, surowcami zwierzęcymi i innymi nośnikami zarazków, obowiązują postanowienia tych układów.

Zarządzenia, które wskutek tego okażą się potrzebne, należy wydać w drodze rozporządzenia i to na zasadzie § 4. lub § 5. niniejszej ustawy stosownie do tego, czy obowiązują mając stale lub przejściowo.

§ 7.

Szczególne policyjno-weterynaryjne strzeżenie granicy, rewizja i utrzymywanie ewidencji stanu zwierząt.

Ażeby zapewnić przestrzeganie istniejących ograniczeń lub zakazów dowozu i przewozu, można stosownie do okoliczności zarządzić osobne policyjno-weterynaryjne strzeżenie granicy, w razie potrzeby przy użyciu sił wojskowych, i uregulować obrót zwierzętami oraz utrzymywanie ich w obszarach granicznych w sposób odpowiedni i przy przestrzeganiu uzasadnionych interesów ludności.

W szczególności można także zarządzić rewizję i utrzymywanie w ewidencji znajdujących się tam zwierząt, które mogą podpaść zarazie, tudzież ich stanu zdrowia, oraz przybytku i ubytku; również można zarządzić pewne określone poznażenie tych zwierząt.

Wydanie zarządzeń, o których mowa w paragrafie niniejszym, zastrzeżone jest politycznym władzom krajowym lub Ministerstwu rolnictwa (§ 2.).

Rozdział III.

Środki dla zapobiegania dalszemu rozszerzaniu się zaraźliwych chorób zwierzęcych i dla ich tępienia w obrębie obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje.

A. Przepisy ogólne.

§ 8.

Zaopatrywanie w paszporty.

Zwierzęta domowe, należące do rodzaju przeżuwaczy, jednokopytowych i świń, należy zaopatrywać w paszporty, jeżeli:

- a) przyprowadza się zwierzęta te na targ, przetarg, wystawę lub pokaz zwierząt,
- b) przeprowadza je do innej gminy z powodu zmiany stałego miejsca pobytu,
- c) przewozi koleją lub okrętami,
- d) pędzi z miejsca na miejsce, jako nie mające stałego miejsca pobytu.

Wydanie paszportu na zwierzę ma poprzedzać zbadanie osobniczego stanu zdrowia zwierzęcia przez rzeczoznawcę, którego gmina ustanowi a władza polityczna zatwierdzi. Rzeczoznawców tych należy ustanowić w takiej liczbie, któraby odpowiadała rozległości gminy i potrzebie.

Wydawanie paszportów na zwierzęta należy do przełożonych gmin, może być jednak wyjątkowo załatwiane przez organa, ustanowione przez państwo.

Gminy mają prawo, poruczyć wydawanie paszportów zwierzęcych, należące do przełożonych gmin, za zezwoleniem politycznej władzy powiatowej także osobnym organom.

Politycznymi władzom krajowym względnie Ministerstwu rolnictwa zastrzega się prawo wydania przepisów co do zaopatrywania w paszporty także innych rodzajów zwierząt, prócz wyżej wymienionych, jeżeli i o ile względ na zarazę tego wymaga.

Blizsze postanowienia co do formy i treści paszportów na zwierzęta oraz co do ich wydawania wydane będą drogą rozporządzenia.

§ 9.

Targi, przetargi zwierząt etc.

Wszystkie targi na zwierzęta, tudzież przetargi i pokazy zwierząt należy poddać nadzorowi weterynarskiemu. Tylko wyjątkowo i za osobnem zezwoleniem politycznej władzy powiatowej może być nadzór policyjno-weterynaryjny wykonywany przez inne osoby, a nie przez lekarzy weterynaryjnych. Rząd może poruczyć nadzorowanie wywozowych targów zwierzęcych, które mają wybitne znaczenie, lekarzom weterynaryjnym, ustanowionym przez państwo.

W celu zapobieżenia niebezpieczeństwu zarażenia należy na wszystkich targach zwierzęcych zarządzić odpowiednie oddzielenie i ustawienie przypędzonych zwierząt.

Rzeczoznawca, któremu poruczono nadzór, winien dokładnie zbadać każde przyprowadzone zwierzę przed jego dopuszczeniem na targ; wynik oględzin należy uwidocznnić w paszporcie. W razie dosłrzeżenia zaraźliwej choroby zwierząt lub istniejącego w tym względzie podejrzenia ma rzeczoznawca obowiązek, zarządzić zaraz odosobnienie i strzeżenie zwierząt chorych i podejrzanych w miejscu bardziej odległym, wykluczającym wszelką styczność z innymi zwierzętami, mogącymi ulec zarażeniu, i donieść o tem niezwłocznie do władzy.

Zwierząt niepewnego pochodzenia nie wolno dopuścić na targ.

Porządek targowy dla targów zwierzęcych wyda polityczna władza krajowa; dla targów o wybitnem znaczeniu wydadzą go Ministerstwa rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych po wysłuchaniu odnośnych gmin.

§ 10.

Nadzorowanie handlu zwierzętami, szpitali i schronisk dla zwierząt, większych zakładów tuczenia zwierząt, większych stajni zwierząt dojnych i zbiorowych mleczarni, tudzież wspólnych pastwisk i stajni zajezdnych.

Handel zwierzętami, szpitale i schroniska dla zwierząt, większe zakłady tuczenia zwierząt, większe stajnie zwierząt dojnych i zbiorowe mleczarnie, tudzież wspólne pastwiska i stajnie zajezdne podlegają w myśl ustawy niniejszej pod względem policyjno-weterynaryjnym nadzorowi władz politycznych.

Politycznymi władzom krajowym zastrzega się prawo wydania w celu zapobiegania rozwleczeniu chorób zaraźliwych zwierząt i w celu stwierdzenia źródeł zarazy postanowień policyjno-weterynaryjnych pod względem prowadzenia handlu zwierzętami oraz pod względem urządzenia i używania stajni handlowych (obejść handlarskich), szpitali i schronisk dla zwierząt, tudzież stajni zajezdnych.

§ 11.

Przewóz kolejami i okrętami.

Przy przewozie przeżuwaczy, zwierząt jednokopytowych i świń kolejami żelaznymi należy przestrzegać następujących postanowień:

1. Zwierzęta wolno ładować i wyładowywać tylko na stacyach, przeznaczonych do tego przez polityczną władzę krajową w porozumieniu z władzą kolejową; na innych stacyach można ładować i wyładowywać zwierzęta tylko za zezwoleniem politycznej władzy powiatowej i pod warunkiem, że stacje te są zaopatrzone w potrzebne urządzenia.

2. Przy ładowaniu i wyładowywaniu należy poddać zwierzęta badaniu lekarzy weterynaryjnych, upoważnionych do tego przez państwo.

Wysyłający względnie odbiorcy winni celem pokrycia kosztów, wynikających stąd dla państwa, uiszczać za badanie zwierząt opłaty, których wysokość oznaczają polityczne władze krajowe.

3. Wyładowanie zwierząt może nastąpić tylko w miejscu przeznaczenia, wyjąwszy wypadki koniecznej potrzeby lub te, w których władza polityczna powiatowa udzieliła osobnego zezwolenia.

4. Drogą rozporządzenia należy postanowić, pod jakimi warunkami mogą być dopuszczone ulgi co do przepisów punktu 1., 2., ustęp pierwszy, i punktu 3.

5. Zwierząt, nadchodzących z zagranicy, nie można przewozić w tym samym wozie razem ze zwierzętami krajowymi, a zwierząt przeznaczonych na rzeź razem ze zwierzętami użytkowymi lub

rozplodowymi. W razie szczególnego niebezpieczeństwa zarazy może polityczna władza krajowa zarządzić w miarę potrzeby dalej idące ograniczenia.

6. Droga rozporządzenia określi się sposób postępowania, którego należy przestrzegać, jeżeli w czasie przewozu zajdzie wypadek choroby lub padnięcia.

7. Postanowienia, podane pod 1 do 5, winny być analogicznie stosowane w razie przewozu okrętami przeżuwaczy, zwierząt jednokopytowych i świń.

Przedział okrętu uważa się za równorzędny z wozem kolejowym.

Władzom politycznym zastrzega się prawo zarządzenia badania weterynarskiego z powodu transportu kolejowego i okrętowego także co do innych rodzajów zwierząt, prócz wymienionych w ustępie pierwszym, jeżeli i o ile względ na zarazę tego wymaga.

§ 12.

Szczepianki, leki etc.

Przepisy co do wytwarzania, wprowadzania w obrót, rozsprzedaży, trzymania w zapasie i używania szczepianek, przeznaczonych do zapobiegania zaraźliwym chorobom zwierząt oraz ich rozpoznawania lub zwalczania, wydane będą drogą rozporządzenia.

Szczepienie zwierząt wolno jednak przedsięwziąć tylko lekarzom weterynaryjnym.

Ministerstwo spraw wewnętrznych może w porozumieniu z Ministerstwami rolnictwa i handlu zabronić rozsprzedaży leków, które mogą wywrzeć niekorzystny wpływ na zdrowie zwierząt lub które są podejrzane pod względem policyjno-weterynaryjnym.

Pod tymi samymi warunkami może Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i handlu zabronić rozsprzedaży sztucznych środków wzmacniających i zapobiegawczych.

§ 13.

Ogłędziny zwierząt rzeźnych i zabijanych kłuciem.

Ogłędziny zwierząt i mięsa należy co do zwierząt rzeźnych przedsięwziąć powszechnie.

W rzeźniach, prowadzonych zarobkowo, należy je rozciągnąć także na zwierzęta zabijane kłuciem; ogłędziny zwierząt i mięsa w rzeźniach gminnych tudzież w ogóle w większych rzeźniach muszą być poruczone lekarzom weterynaryjnym.

Także przy rzeziach z konieczności mają zawsze odbywać się ogłędziny. Ogłędziny w miejscowościach, w których lekarz weterynaryjny zamieszkuje, lub w pobliżu takich miejscowości winny być przeprowadzane przez tegoż lekarza weterynaryjnego.

§ 14.

Usuwanie zwłok zwierzęcych; grzebowiska, rakarnie, zakłady przerabiania i obrabiania ciał zwierzęcych i ich części.

Zwłoki zwierząt padłych należy bezzwłocznie usuwać w sposób nieszkodliwy przez odpowiednio głębokie zagrzebanie na przeznaczonych do tego miejscach albo drogą termiczną lub chemiczną, przy transportach morskich ewentualnie przez zatopienie.

Blіsze postanowienia wyda władza polityczna (władza administracyjna morską).

Grzebowiska, rakarnie, tudzież zakłady termicznego lub chemicznego usuwania, przerabiania i obrabiania ciał zwierzęcych, części tych ciał i odpadków zwierzęcych winny zostawać pod nadzorem policyjno-weterynaryjnym.

W celu zapobieżenia rozwlekaniu chorób zaraźliwych zwierzęcych zastrzega się politycznym władzom krajowym prawo wydania przepisów policyjno-weterynaryjnych co do prowadzenia zakładów i urzędzeń, wymienionych w ustępie trzecim.

§ 15.

Środki ostrożności co do osób, zajętych przy zwierzętach, zwłokach zwierząt, odpadkach i wytworach zwierzęcych.

Osoby, które wskutek zatrudnienia swego wchodzą wielokrotnie w styczność z obcymi zwierzętami, ze zwłokami zwierząt iub z odpadkami i wytworami zwierzęcymi, należy celem zapobieżenia przeniesieniu zarazków poddać wskazanym środkom ostrożności pod względem oczyszczania ciała i przedmiotów, przez nie noszonych, tudzież pod względem wchodzenia do zagrod i stajni.

B. Szczegółowe przepisy co do zaraźliwych chorób zwierzęcych, co do których istnieje obowiązek donoszenia.

§ 16.

Zarazy, co do których istnieje obowiązek donoszenia.

Zarazy, co do których istnieje obowiązek donoszenia, są następujące:

1. pryszczycą;
2. wąglik, szelestnica, zaraza dziczyny i bydła rogatego;
3. zaraza płucna bydła rogatego;
4. nosaciźna;
5. ospa owiec;
6. zaraza stadnicza koni i otręt koni i bydła rogatego;
7. świerzb koni, osłów, mułów, osłomulów, tudzież owiec i kóz;

8. wścieklizna;
9. pomór (zaraza) trzody chlewnej;
10. różycy świni;
11. cholera drobiu i pomór kur;
12. gruźlica bydła rogatego, dająca się zewnętrznie rozpoznać w tych postaciach, które będą oznaczone w drodze rozporządzenia.

§ 17.

Donoszenie o podejrzanych zasłabnięciach, środki ostrożności, których należy przestrzegać, premie za doniesienia.

Posiadacz zwierząt jest obowiązany donieść bezzwłocznie przełożonemu gminy o wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt, co do której istnieje obowiązek donoszenia, i o objawach, które według pouczenia wydanego przez Ministerstwo rolnictwa wzbudzają podejrzenie takiej zarazy, a zwierzęta trzymać zdala od miejsc, gdzie istnieje dla innych zwierząt niebezpieczeństwo zarażenia się. Te same obowiązki ciążyą na tym, kto w zastępstwie posiadacza stoi na czele gospodarstwa, tudzież na tym, kto jako pasterz lub owczarz ma zwierzęta pod swoją opieką lub komu oddano nadzór nad zwierzętami.

Co do zwierząt pozostających w leczeniu weterynarskiem, tudzież co do rzezi z konieczności, przy której interweniował lekarz weterynaryjny w charakterze oglądacza, osoby, wymienione w ustępie poprzedzającym, zwolnione są od obowiązku doniesienia.

Władza polityczna może postanowić, iż w większych gminach należy wnosić doniesienia do organów zwierzchności gminnej, przeznaczonych do załatwiania spraw policyj miejscowej, albo do ustanowionego ewentualnie gminnego lekarza weterynaryjnego.

Osoby te są wówczas obowiązane zawiadomić bezzwłocznie przełożonego gminy.

Jeżeli w obrębie obszaru dworskiego, wydzielonego ze związku gminnego, zachoruje zwierzę właściciela, dzierżawcy albo przełożonego obszaru dworskiego, bądź własne bądź powierzone, wówczas należy donieść o tem natychmiast politycznej władzy powiatowej, a jeżeli dostrzeżono zasłabnięcie u innego zwierzęcia, znajdującego się na obszarze dworskim, przełożonemu obszarowi tego.

Obowiązek bezzwłocznego doniesienia, tudzież trzymania zwierząt zdala od miejsc, gdzie istnieje niebezpieczeństwo zarażenia innych zwierząt, zachodzi także wówczas, jeżeli pomiędzy zwierzętami pewnej zagrody lub pewnego stada zdarzy się w ciągu ośmiu dni drugi wypadek wewnętrznego zasłabnięcia wśród takich samych objawów.

Obowiązek bezzwłocznego donoszenia ciąży także na lekarzach weterynaryjnych, oglądaczach zwierząt i mięsa oraz na oprawcach, jeżeli oni wykonując swój zawód dowiedzą się o pojawieniu się u zwierząt zaraźliwej choroby zwierzęcej, co do której istnieje obowiązek donoszenia, albo o objawach, uzasadniających podejrzenie wybuchu zarazy. Także każdy, kto wskutek swego samoistnego zawodu wchodzi częściej w styczność z cudzymi zwierzętami, obowiązany jest do bezzwłocznego doniesienia, skoro między rodzajami zwierząt, wchodzącymi w zakres jego działalności zawodowej, dostrzeże zaraźliwą chorobę zwierząt, podlegającą obowiązkowi donoszenia, albo objawy, wzbudzające podejrzenie takiej choroby (ustęp pierwszy).

Lekarze weterynaryjni winni wnosić doniesienia do politycznej władzy powiatowej i do przełożonego gminy, zaś inne osoby, wyżej wymienione, do przełożonego gminy.

Zresztą powołana jest żandarmeria do wnoszenia doniesień, a każdy, kto dowie się o takich wypadkach zasłabnięcia, ma prawo donieść o tem.

Podczas niebezpieczeństwa zarazy, mogą polityczne władze krajowe przyznawać premie w wysokości od 10 do 50 K osobom, które z pominięciem własnych interesów przyczyniły się do powstrzymania grożącego niebezpieczeństwa przez wniesienie we właściwym czasie obowiązkowego doniesienia.

Służbie (pasterzom, owczarzom itd.) można przyznać premie za doniesienia tylko wtedy, gdy te osoby przed wypełnieniem obowiązku doniesienia zawiadomiły posiadacza zwierzęcia o wybuchu zarazy.

§ 18.

Szczególne postanowienia co do donoszenia o podejrzanych zasłabnięciach podczas transportu zwierząt.

Co do donoszenia o podejrzanych zasłabnięciach zwierząt podczas przewozu koleją żelazną wydano stosowne postanowienia w § 11., punkt 6.

Przy innych transportach zwierząt łądem należy wnieść doniesienie do osoby zamieszkałej najbliżej a powołanej do przyjmowania takich doniesień.

Przy transportach morzem winien kierownik okrętu wnieść doniesienie w najbliższym urzędzie portowym.

§ 19.

Ogólny zakaz.

Pominąwszy wyjątki, uzasadnione w ustawie niniejszej, nie wolno wprowadzać w obrót zwierząt domowych, dotkniętych zaraźliwą chorobą zwie-

rzecą, objętą obowiązkiem donoszenia, tudzież zwierząt podejrzanych o chorobę taką albo o zarażenie się.

W stajniach zagród zapowietrzonych mogą nocować tylko osoby, dozorujące zwierząt, o ile i tego nie wzbroniono.

Wstęp do stajni takich bez zezwolenia władzy przysługuje tylko posiadaczowi zwierząt, osobom przeznaczonym do ich pielęgnowania, ordynującemu lekarzowi weterynaryjnemu i organom, powołanym do przeprowadzenia zarządzeń władzy.

Posiadacz zwierząt winien postarać się o przestrzeganie zarządzeń, wydanych w ustępie drugim i trzecim.

§ 20.

Tymczasowe zarządzenia przełożonego gminy.

Przełożony gminy, skoro tylko dowie się o wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt, co do której istnieje obowiązek donoszenia, albo o podejrzanym wypadku zasałnięcia lub śmierci zwierzęcia ma donieść o tem bezzwłocznie w najkrótszej drodze politycznej władzy powiatowej.

Zarazem winien przełożony gminy postarać się na razie o to:

- a) aby zwierzęta chore i podejrzane o zarazę nie opuszczały miejsca, gdzie je umieszczono;
- b) aby znajdujących się w miejscowości zwierząt tych rodzajów, na które odnośna zaraza może się przenieść, nie przyprowadzano aż do odmiennego zarządzenia na targi, przelargi, wystawy lub pokazy zwierząt, ani nie wyprowadzano do innej gminy z powodu zmiany stałego miejsca pobytu, ani też nie nadawano do przewozu kolejną lub okrętami;
- c) aby zwłoki padłych zwierząt przechowywano aż do przybycia komisji pomorowej w miejscach odosobnionych przy zachowaniu potrzebnej ostrożności;
- d) aby o ile możliwości odosobniono zwierzęta, wrażliwe na odnośną zarazę, od zwierząt już chorych i zwierząt podejrzanych o zarazę;
- e) aby innych zwierząt zagrody wrażliwych na zarazę nie prowadzono do miejsc, gdzie one mogłyby się zetknąć z innymi zwierzętami wrażliwymi na tę zarazę.

W gminach, gdzie jest stale ustanowiony lekarz weterynaryjny, winien tenże niezwłocznie stwierdzić, czy i o ile istnieje zaraza lub podejrzenie zarazy; wywód i orzeczenie lekarza tego należy natychmiast przesłać politycznej władzy powiatowej.

Jeżeli przytem wykluczono zupełnie podejrzenie zaraźliwej choroby zwierząt, objętej obowiązkiem donoszenia, wówczas odpada potrzeba wydania

przewidzianych powyżej tymczasowych zarządzeń przełożonego gminy.

§ 21.

Komisyja pomorowa.

Polityczna władza powiatowa, otrzymawszy wiadomość o wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt lub o jej podejrzeniu, ma wdrożyć niezwłocznie czynność urzędową, wysyłając z reguły urzędowego lekarza weterynaryjnego. Ma on zbadać rodzaj zarazy, jej rozpowszechnienie i przyczynę powstania, wydać zarządzenia, które mają być zastosowane na zasadzie ustawy niniejszej i przepisu wykonawczego, tudzież wprowadzić je w wykonanie.

W dochodzeniu ma brać udział przełożony gminy lub inna osoba godna zaufania i znająca stosunki miejscowe, którą on wyśle; ponadto powinna uczestniczyć w dochodzeniu za pośrednictwem gminnego lekarza weterynaryjnego i dwóch mężów zaufania, wysłanych przez zwierzchność gminną.

Osoby, wymienione w ustępie drugim, które biorą udział w dochodzeniu, stanowią wraz z urzędowym lekarzem weterynaryjnym komisję pomorową, której ten ostatni przewodniczy.

Polityczna władza powiatowa może w razie potrzeby wydelegować prócz urzędowego lekarza weterynaryjnego jeszcze inny organ do przewodniczenia w komisji pomorowej i wydania potrzebnych zarządzeń.

Jeżeli żadna z osób, wymienionych w ustępie drugim, nie uczestniczy w dochodzeniu, wówczas czynności komisji pomorowej załatwione będą przez organa urzędowe, wysłane ze strony politycznej władzy powiatowej.

Posiadaczowi zwierzęcia podejrzanego o zarazę wolno także przybrać lekarza weterynaryjnego do dochodzeń komisji pomorowej.

Jeżeli przeciw prawdziwości dochodzeń urzędowych podniesiono uzasadnione zarzuty, wówczas winna polityczna władza powiatowa zasięgnąć w tym względzie najkrótszą drogą rozstrzygnięcia politycznej władzy krajowej. To samo ma nastąpić na żądanie zastępców gminy, jeżeli nie uwzględniono ich zarzutów lub wniosków, wniesionych jednoomyślnie.

Tego rodzaju wydarzenia nie mogą jednak wpływać odraczająco na przeprowadzenie zarządzonego środków ochronnych.

§ 22.

Zarządzenia w razie podejrzenia zarazy.

Jeżeli dochodzenia uzasadnią podejrzenie istnienia zaraźliwej choroby zwierząt, podlegającej

obowiązkowi doniesienia, wówczas należy wdrożyć środki ochronne, które uznano za potrzebne.

W ciągu czasu, odpowiadającego okresowi rozwijania się domniemywanej zarazy, należy ponowić badanie weterynaryskie.

Jeżeli według uznania urzędowego lekarza weterynaryjnego jedynie w drodze sekcji podejrzanego zwierzęcia można uzyskać pewność co do istnienia zaraźliwej choroby zwierzęcej, wówczas winien urzędowy lekarz weterynaryjny zarządzić w braku zwłok zabicie zwierzęcia podejrzanego.

Celem stwierdzenia istniejącej ewentualnie zarazy można również przesłać do zakładu, który w tym celu będzie wyznaczony, narządy lub części narządów, produkty chorobowe, krew, wydzieliny i wydaliny zwierzęcia padłego lub zabitego.

W tym samym celu można wykonywać na zwierzętach żywych szczepienia rozpoznawcze i brać ze zwierząt takich krew i produkty chorobowe.

Skoro podejrzenie zaraźliwej choroby zwierząt, podlegającej obowiązkowi doniesienia, będzie usunięte, należy uchylić zarządzone środki ostrożności.

Środki ochronne i tępiące zarazę.

§ 23.

W razie niebezpieczeństwa zarazy i na czas jego trwania można, niezależnie od szczegółowych postanowień (rozdział IV.), wydanych ustawą niniejszą co do każdej z osobna zaraźliwej choroby zwierzęcej, zarządzić stosownie do jakości wypadku i rozmiarów niebezpieczeństwa środki, przewidziane w §§ 24. i 25. O ile cel tępienia zarazy na to zezwala, należy przytem uwzględniać w odpowiedni sposób wchodzące w grę interesa obrotu i oszczędzać możliwie tok gospodarstwa rolnego.

Blizsze postanowienia o zastosowaniu i przeprowadzeniu dopuszczalnych środków ochronnych i tępiących zarazę wydane będą drogą rozporządzenia.

§ 24.

Środki ochronne i tępiące zarazę są następujące:

1. Odosobnienie, strzeżenie, obserwowanie, ściśle określone poznaenie, nie upośledzające wartości zwierzęcia, i utrzymywanie w ewidencji zwierząt chorych, podejrzanych i wrażliwych na zarazę.

2. Ograniczenia obrotu zwierzętami chorymi, podejrzanyimi i wrażliwymi na zarazę, albo takimi, które mogą być nośnikami zarazka, tudzież ograniczenia sposobu używania i spożytkowania zwierząt chorych i podejrzanych oraz surowców pochodzących z nich i przedmiotów, które używano koło takich zwierząt, a w szczególności:

a) zarządzenie, iż zwierząt chorych, podejrzanych i wrażliwych na zarazę, tudzież przedmiotów, które mogą spowodować rozwleczenie zarazy, nie wolno usuwać z pewnych ubikacji lub miejsc, względnie, iż należy je przechowywać w ten sposób, aby tych ubikacji i miejsc nie mogły opuścić, tudzież zarządzenie, iż zwierząt wrażliwych na zarazę nie wolno wprowadzać do pewnych ubikacji lub miejsc (zamknięcie).

O zakresie zarządzeń takich, mających na celu zamknięcie, winna rozstrzygać wielkość grożącego niebezpieczeństwa, rodzaj zarazy i stosunki miejscowe;

b) wstrzymanie dalszego pędzenia (dalszego przewozu), tudzież odosobnienie zwierząt chorych i podejrzanych;

c) zakaz wypędzania zwierząt na pastwisko w ogóle albo wspólnego wypędzania na pastwisko zwierząt z różnych stajni, tudzież wspólnego używania prowadzących tam dróg i ulic;

d) zakaz wspólnego używania studzien, miejsc pojenia, pławienia itp.

3. Badanie zwierząt podejrzanych i wrażliwych na zarazę przez urzędowego lekarza weterynaryjnego.

4. Ograniczenie ruchu osób, o ile ruch ten może spowodować rozwleczenie zarazy.

5. Zakaz odbywania targów, przetargów i pokazów zwierząt w miejscowości zapowietrzonych, i w jej najbliższej okolicy lub wykluczenie pewnych rodzajów zwierząt od spędu na targi, przetargi i pokazy zwierząt.

6. Leczenie zwierząt chorych, tudzież podejrzanych przez lekarza weterynaryjnego.

Jeżeli posiadacz zwierzęcia zaniedba lub zaniecha zarządzonego leczenia przez lekarza weterynaryjnego, wówczas winna polityczna władza powiatowa, o ile zachodzi obawa zagrożenia zwierząt innych posiadaczy, zarządzić leczenie chorych zwierząt przez lekarza weterynaryjnego na koszt posiadacza.

Leczenie ma być nadzorowane.

7. Zabijanie zwierząt dotkniętych zarazą i podejrzanych.

Wolno je zarządzić tylko w tych wypadkach, które w ustawie niniejszej wyraźnie są wymienione.

8. Czyszczenie i odkażanie lub nieszkodliwe usuwanie zwłok zwierząt, części ciała zwierzęcego, wykluczonych od spożycia przez ludzi, wytworów i odpadków zwierząt chorych i podejrzanych, tudzież narzędzi i przedmiotów, które były w zetknięciu

z nimi, oraz nawozu; czyszczenie i odkażanie stajni, stanowisk i dróg, używanych przez zwierzęta chore i podejrzone, a w razie potrzeby także osób, które weszły w styczność ze zwierzętami chorymi i podejrzanymi, oraz odzieży tych osób, dalej zwierząt, które mogą stać się nośnikami zarazki, tudzież zapasów podściółki i paszy.

Nieszkodliwe usunięcie winno nastąpić przez odpowiednio głębokie zakopanie w miejscach na ten cel przeznaczonych albo drogą termiczną lub chemiczną, a przy transportach morskich ewentualnie przez zatopienie.

Oczyszczenie i odkażanie ma się odbyć pod nadzorem i kierownictwem wydelegowanego lekarza weterynaryjnego albo organu, wyznaczonego w tym celu przez władzę polityczną.

§ 25.

Dalszymi środkami ochronnymi są:

9. zakaz wałęsania się świń, psów i innych mniejszych zwierząt domowych;

10. szczepienie zwierząt, wrażliwych na zarazę.

§ 26.

Odpowiedzialność władzy gminnej.

Władza gminna jest odpowiedzialna za ściśle wykonanie zarządzeń miejscowych, wydanych dla jej obszaru, i podlega w tym względzie nadzorowi politycznej władzy powiatowej.

§ 27.

Ogłoszenie wybuchu zarazy.

W razie stwierdzenia wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt, co do której istnieje obowiązek doniesienia, ma organ władzy politycznej, prowadzący dochodzenia (§ 21.), a względnie wspomniana władza, jeżeli nie przeprowadzono dochodzeń na miejscu, zawiadomić sąsiednie gminy o wybuchu zarazy i o zarządzonych w danym razie ograniczeniach obrotu. Gminy powinny ogłosić bez zwłoki w sposób, używany w miejscu, te ogólnie obowiązujące zarządzenia, które wydano dla zapobieżenia rozwleczeniu zarazy.

Władza polityczna ma bezzwłocznie przesłać uwiadomienie także najbliższym politycznym władzom powiatowym, a w krajach nadbrzeżnych również władzom administracyjnym morskim I. instancji, zaś w danym razie także władzom wojskowym lub zakładom chowu koni i złożyć sprawozdanie politycznej władzy krajowej.

Ta ostatnia władza winna stosownie do rozmiaru niebezpieczeństwa zawiadomić ościennie obszary administracyjne, a co do krajów nadbrzeżnych także

Władzę morską w Tryeście o wybuchu zarazy i zarządzonych ograniczeniach obrotu i donieść o tem Ministerstwu rolnictwa.

§ 28.

Peryodyczne doglądanie.

Polityczna władza powiatowa winna w ciągu trwania zarazy zwierzęcej, podlegającej obowiązkowi donoszenia, wysłać w odpowiednich odstępach czasu urzędowego lekarza weterynaryjnego do zapowietrzonej miejscowości w celu doglądania.

§ 29.

Leczenie.

Spowodowanie leczenia zwierząt chorych zależy od uznania ich posiadacza, o ile władza nie nakazała leczenia przez lekarza weterynaryjnego i o ile leczenie takie jest w ogóle dopuszczalne. Próbné zabiegi lecznicze na zwierzętach chorych i podejrzaných (§ 1., ustęp ostatni i § 16.) wolno jednak przedsięwziąć tylko lekarzom weterynaryjnym.

§ 30.

Wygaśnięcie zarazy.

Zarządzenia policyjno-weterynaryjne, wydane dla stłumienia zaraźliwej choroby zwierząt, podlegającej obowiązkowi donoszenia, należy natychmiast uchylić, skoro dalsze ich utrzymanie nie jest już potrzebne dla obrony przed zarazą lub dla jej tępienia.

Zarazę należy uznać za wygaśłą, gdy w odnośnej zagrodzie względnie w odnośnej miejscowości niema już ani jednego zwierzęcia dotkniętego zarazą, oraz gdy wykonano odkażenie i gdy upłynął przepisany okres czasu od ostatniego wypadku wyzdrowienia, zabicia lub padnięcia.

Rozdział IV.

Szczegółowe postanowienia co do poszczególnych zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi donoszenia.

Pryszczyca.

§ 31.

Gdy pryszczycza pojawi się sporadycznie w okolicy zresztą wolnej od niej, wówczas można zarządzić wybicie zwierząt dotkniętych zarazą i podejrzaných (§ 24., punkt 7.). jeżeli należy spodziewać się, iż zaraza będzie przez to szybko stłumiona.

Komisji pomorowej służy prawo stawiania wniosków, czy i w jakim zakresie należy przeprowadzić wybić zwierząt.

Rozstrzygnięcie w tej mierze zastrzeżone jest Ministerstwu rolnictwa.

W razie rozszerzenia się pryszczyca na większy obszar kraju może polityczna władza krajowa zabronić obrotu bydłem rogatym, owcami, kozami i świniami z obszaru zapowietrzonego i do tego obszaru, zezwalając jednak na obrót tymi zwierzętami w obrębie wspomnianego obszaru.

Zarządzone zamknięcie zwierząt chorych lub podejrzanych należy ile możności przeprowadzić w ten sposób, aby zapobiec także niebezpieczeństwu rozwleczenia zarazy za pośrednictwem psów, kotów, królików, drobiu lub innych mniejszych zwierząt. W razie potrzeby można przeprowadzić sztuczne zarażenie zwierząt podejrzanych celem skrócenia czasu trwania zarazy.

Użytkowanie i sprzedawanie nieprzeżoconego mleka zwierząt, umieszczonych w stajniach zapowietrzonych, jest wzbronione. Podczas niebezpieczeństwa zarazy i dopóki ono trwa można zarządzić potrzebne ostrożności względem ruchu mleczarni zbiorowych i wydawania stamtąd produktów mleczarskich i odpadków.

Dopuszczalność zabicia zwierząt chorych celem spożycia mięsa zależy od orzeczenia lekarza weterynaryjnego.

§ 32.

Jeżeli nie da się w inny sposób zapobiec niebezpieczeństwu rozwleczenia zarazy przez psy, koty, króliki, drób i inne mniejsze zwierzęta, wówczas można wydać zakaz w myśl § 25. W razie nieprzezwyciężenia tego zakazu można zabić takie zwierzęta.

§ 33.

Wąglík, szeleśnica, zaraza dzicyzny i bydła rogatego.

Zwierząt chorych na wąglík, szeleśnicę albo na zarazę dzicyzny i bydła rogatego lub podejrzanych o jedną z tych chorób zaraźliwych nie wolno zabijać bez szczególnego pozwolenia władzy.

Użytkowanie i sprzedawanie poszczególnych części, mleka lub innych wytworów takich zwierząt, jest zakazane.

Operacje krwawe na zwierzętach takich mogą być przedsięwzięte tylko przez lekarzy weterynaryjnych; otwieranie zwłok może się odbywać jedynie pod kierownictwem lekarza weterynaryjnego.

Nie wolno zdejmować skóry ze zwłok zwierząt, które zachorowały i padły na zarazę wąglíkową, szeleśnicę albo na zarazę dzicyzny i bydła roga-

tego lub które z tego powodu zabito, lecz należy je wraz ze skórą i włosami usuwać w sposób nieszkodliwy z wszelkim możliwym pośpiechem, ile możności przez spalenie (§ 24., punkt 8.).

Zwierzęta zagrody zapowietrzonej, które wyglądają jeszcze zdrowo i są niepodjęzane, wolno zabijać dla spożycia mięsa tylko za zezwoleniem i pod dozorem lekarza weterynaryjnego i tylko w miejscowości zapowietrzonej.

W razie wybuchu wspomnianych zaraźliwych chorób zwierząt pomiędzy dzicyzną mają przepisy ustępu czwartego zastosowanie do zwłok dzicyzny padłej lub zabitej.

§ 34.

Nosacizna.

Zwierzęta dotknięte nosacizną należy na zarządzenie władzy bezzwłocznie zabić.

Zwierzęta jedynie podejrzane o nosaciznę powinno się odosobnić, trzymać w zamknięciu i poddać nadzorowi władzy. Zaraz po stwierdzeniu podejrzenia należy zastosować do zwierząt tych postępowanie rozpoznawcze, które będzie ustalone drogą rozporządzenia. Dopóki ani nie stwierdzono ani nie wykluczono zarazy powinno się ponowić postępowanie to na zarządzenie władzy.

Zwierzęta, które były umieszczone w tej samej ubikacji ze zwierzętami, dotkniętymi nosacizną lub podejrzany o zarazę tę, albo które w ogóle stykały się z nimi w ten sposób, iż przez to mogły się zarazić, należy tak długo trzymać w osobnych ubikacjach pod nadzorem weterynaryjnym, dopóki podejrzenie zarażenia się nie będzie uchylone. Także i takie zwierzęta należy poddać postępowaniu rozpoznawczemu stosownie do przepisu ustępu drugiego.

Polityczna władza powiatowa może pod warunkiem zachowania odpowiednich ostrożności zezwolić na używanie zwierząt takich w obrębie obszaru, który będzie oznaczony stosownie do danych warunków.

Polityczna władza krajowa ma zarządzić wybić zwierząt podejrzanych,

- a) jeżeli urzędowy lekarz weterynaryjny orzekł na podstawie zbadanych okoliczności i zachodzących objawów, że zaraza prawdopodobnie istnieje;
- b) jeżeli wśród danych okoliczności nie można skutecznie zapobiec dalszemu szerzeniu się zarazy zapomocą innych środków, odpowiadających ustawie niniejszej.

Ponadto może być zarządzone wybić zwierząt podejrzanych, a to:

- a) przez Ministerstwo rolnictwa, jeżeli doniosło interesa obrotowe wymagają niezbędnie szczególnie spieszego stłumienia zarazy;

b) przez polityczną władzę krajową, jeżeli po zastosowaniu postępowania rozpoznawczego (ustęp 2.) trzymano zwierzęta w zamknięciu przez odpowiedni przeciąg czasu, a mimo to nie można było uchylić podejrzenia, iż są zarażone, i

c) przez polityczną władzę powiatową, jeżeli przydybano zwierzęta poddane zamknięciu podczas używania wbrew zakazowi, albo jeżeli napotkano je poza obrębem wyznaczonych dla nich ubikacji lub w miejscach, do których przystęp jest im wzbroniony.

Zwłoki zwierząt dotkniętych nosacizną, które padły lub zostały zabite, należy usuwać w sposób nieszkodliwy wraz z skórą i włosami, ile możności przez spalenie (§ 24., punkt 8.).

Ospa owcza.

§ 35.

Jeżeli po stwierdzeniu ospy nie można osobnie zwierząt zdrowych od chorych i zamknąć tych ostatnich albo jeżeli zaraza rozszerzy się wśród stada w szerszym rozmiarze, wówczas należy zarządzić szczepienie zwierząt wolnych jeszcze od zarazy.

W razie jeżeli grozi niebezpieczeństwo rozweleńczenia zarazki do sąsiednich stad, może polityczna władza powiatowa zarządzić szczepienie stad, zagrożonych zarazą.

Pod względem zarządzeń policyjno-weterynaryjnych należy postępować z owcami szczepionymi tak jak z dotkniętymi ospą.

§ 36.

Zabijanie owiec chorych na ospę celem spożycia mięsa jest zakazane.

Zwłoki owiec chorych na ospę, które padły lub zostały zabite, należy uprzątnąć w sposób nieszkodliwy wraz z skórą lub wełną, ile możności przez spalenie (§ 24., punkt 8.).

§ 37.

Zaraza stadnicza koni.

Koni chorych na zarazę stadniczą, tudzież koni podejrzanych o zarazę lub o zarażenie się nie wolno dopuszczać do stanowienia.

Klaczce, które były dotknięte tą zarazą, są nawet wówczas, gdyby zdawało się, iż są wyleczone, na zawsze wykluczone od rozplodu i muszą być na znak tego opatrzone na lewej stronie szyi literami *B. K.*

Ogiery rozplodowe, co do których udowodniono, że od nich klaczce zarażyły się, albo u których można stanowczo wykazać istnienie zarazy stadniczej albo które stanowiły klaczce chore już w czasie stanowienia, należy wytrzebić.

Po stwierdzeniu pierwszego wypadku zarazy należy zakazać dopuszczania koni do stanowienia w obrębie obszaru, który będzie oznaczony przy uwzględnieniu decydujących okoliczności, na tak długo, dopóki nie stwierdzi się, które zwierzęta zachorowały, które klaczce dopuszczone były do chorych ogierów i które ogiery stanowiły klaczce chore. W tym celu można także wszystkie materiały rozplodowy odnośnego obszaru poddać badaniu weterynaryjnemu. Dopóki zakaz taki obowiązuje można dopuszczać konie do stanowienia tylko za osobnem zezwoleniem i po poprzedniem zbadaniu przez lekarza weterynaryjnego.

W obszarach, w których panowała zaraza stadnicza, należy przed początkiem okresu stanowienia, przypadającego na rok następny, zarządzić rewizję weterynaryjną stanu zdrowia wszystkich koni rozplodowych, a do stanowienia można dopuścić tylko te konie, które przy rewizji tej uznano za zupełnie zdrowe.

§ 38.

Otręt koni i bydła rogatego.

Koni i bydła rogatego, dotkniętego otrętem na częściach płciowych i podejrzanego o zarazę tę lub o zarażenie się, nie wolno dopuszczać do stanowienia przez czas trwania zarazy, względnie tak długo, dopóki podejrzenie nie będzie uchyłone.

§ 39.

Świerzb koni, osłów, mułów i osłomułów.

Konie, osły, muły i osłomuły, dotknięte świerzbem i podejrzanego o zarazę tę, należy poddać leczeniu przez lekarza weterynaryjnego.

Konie, osły, muły i osłomuły, dotknięte świerzbem w wysokim stopniu i uznane przez lekarza weterynaryjnego za nieuleczalne, należy zabić.

Postanowienie ustępu drugiego należy stosować także do psów i kotów.

Dziczyznę, która padła wskutek świerzbu, należy uprzątnąć w myśl ustawy jak najspieszniej.

§ 40.

Świerzb owiec i kóz.

Owce i kozy, dotknięte świerzbem i podejrzanego o zarazę tę, tudzież stada owiec i kóz,

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 28. kwietnia 1909.

Treść: № 61. Rozporządzenie, dotyczące oddawania w przedsiębiorstwo dostaw i robót państwowych.

61.

Rozporządzenie pełnego Ministerstwa z dnia 3. kwietnia 1909,

dotyczące oddawania w przedsiębiorstwo dostaw i robót państwowych.

I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Postanowienia rozporządzenia tego obowiązują co do dostaw i robót, oddawanych w przedsiębiorstwo przez państwo, tudzież przez zakłady, przedsiębiorstwa i fundusze, należące do państwa lub zostające w jego zarządzie.

§ 2.

Postanowienia rozporządzenia tego nie mają zastosowania:

1. do dostaw i robót dla c. i k. wojska i c. i k. marynarki wojennej, tudzież dla innych wspólnych władz i urzędów;

2. do dostaw i robót dla c. k. obrony krajowej i pospolitego ruszenia od chwili mobilizacji aż do rozbrojenia, tudzież do tych dostaw w czasach pokojowych, które na zasadzie osobnych postanowień zastrzeżone są dla drobnych przemysłowców;

3. do dostaw wytworów rolnictwa i leśnictwa;

4. do dostaw i robót, wykonywanych przez pewną gałąź administracji państwowej we własnym

zarządzie na własną potrzebę albo na pokrycie potrzeb innej gałęzi administracji państwowej;

5. do państwowych zamówień w dziedzinie sztuki i do odnowień artystycznych. O ile jednak rozchodzi się w tych wypadkach o roboty budowlane, stosowane będą postanowienia niniejszego rozporządzenia do wszystkich potrzebnych przytem dostaw.

II.

Sposób oddawania w przedsiębiorstwo.

Rozpisanie konkursu publicznego.

§ 3.

Na dostawy i roboty należy prócz wyjątków, wymienionych w §§ 4. i 5., rozpisywać publiczny konkurs.

Rozpisanie konkursu ograniczonego.

§ 4.

Z wykluczeniem jawności można rozpiścić na dostawy i roboty konkurs ograniczony:

a) jeżeli rozpisanie publicznego konkursu nie dałoby się pogodzić z interesami wojskowymi lub innymi ważnymi interesami ogólnymi albo mogło spowodować opóźnienie wykonania, zagrażające interesom bezpieczeństwa publicznego;

b) jeżeli dostawa lub robota w czasie rozpisania konkursu może być wykonana w odpowiedni sposób jedynie przez ograniczoną ilość przed-

siębiorców, albo jeżeli do jej wykonania potrzeba tak niezbędnie szczególnych wiadomości fachowych, zaufania oraz wydatności przedsiębiorcy, iż bez tych przymiotów odpowiednie wykonanie nie byłoby zagwarantowane;

- c) jeżeli ogólna wartość dostawy lub roboty nie przenosi 10.000 K.

Oddanie z wolnej ręki.

§ 5.

Z pominięciem rozpisania konkursu można oddać w przedsiębiorstwo z wolnej ręki:

- a) dodatkowe zamówienia u tego przedsiębiorcy, którego ofertę pierwotnie przyjęto, o ile nie zażądano wyższej ceny i o ile te dodatkowe zamówienia nie wynoszą więcej jak 20 procent pierwotnej dostawy lub roboty. Ograniczenia te nie zachodzą jednak w wypadkach, dotyczących uzupełnienia dostaw lub robót, które w interesie sprawy mogą być wykonane tylko przez pierwotnego przedsiębiorcę a w szczególności także przy rozszerzaniu budynków, których budowa jest w toku;
- b) dostawy i roboty, oddawane w przedsiębiorstwo jedynie w celach doświadczalnych lub naukowych;
- c) dostawy i roboty, które mogą być wykonane w kraju w odpowiedniej jakości tylko przez pewne przedsiębiorstwo, albo jeżeli przedmioty, które mają być dostawione, względnie materiały potrzebne przy wykonaniu robót, albo postępowanie przy robotach korzystają z ochrony, przyznanej patentom lub wzorom;
- d) w przypadkach naglącej potrzeby albo jeżeli oddanie z wolnej ręki okazuje się wskazane ze względu na interesa wojskowe lub inne ważne interesa publiczne;
- e) dostarczanie przedmiotów monopolu i węgla mineralnych;
- f) jeżeli władza, oddająca dostawę lub robotę, zmuszona jest do zarządzenia jej wykonania w miejsce przedsiębiorców, którzy nie dotrzymali umowy, i na ich bezpieczeństwo;
- g) zamówienia zastępcze wskutek usprawiedliwionej zwłoki w dostawach lub robotach w przypadku, przewidzianym w § 11., punkt 13., ustęp trzeci;
- h) jeżeli w drodze rozpisania publicznego lub ograniczonego konkursu nie osiągnięto odpowiedniego wyniku (§ 41.);
- i) dostawy, których wartość ogólna nie przenosi 2000 K, i roboty, których wartość ogólna nie przekracza 5000 K.

III.

Postępowanie przy rozpisaniu konkursów.

Konkurs na projekty.

§ 6.

Konkurs na projekty należy o ile możności oddzielić od konkursu na wykonanie dostaw i robót.

Ogólna treść rozpisania konkursu.

§ 7.

Rozpisanie konkursu winno obejmować te wszystkie okoliczności i dostarczać tych wszystkich materiałów, które pozwalają poznać dokładnie zakres i jakość dostawy lub roboty, będącej przedmiotem oddania w przedsiębiorstwo, i dają oferentowi możliwie pewną podstawę do obliczenia świadczeń głównych i pobocznych; w rozpisaniu konkursu względnie w jego załącznikach należy dalej przytoczyć wszystkie postanowienia, umożliwiające wniesienie ofert w właściwej formie i informujące oferenta, o ile to jest możliwe przed udzieleniem przybycia, o stosunkach prawnych, powstających przez wniesienie oferty a w dalszem następstwie przez jej przyjęcie.

Materiały pomocnicze, które mają być dołączone do rozpisania konkursu, składają się przede wszystkim z warunków ogólnych i szczegółowych, z formularzy ofert, dalej według okoliczności z potrzebnych rysunków, planów, wzorów, opisów, wymiarów z góry wyznaczonych, tabel dla cen jednostkowych, wzorów umów itd.

§ 8.

Opisy, rysunki i plany, potrzebne dla dokładnego oceny dostawy lub roboty, powinny być wykonane w takiej formie, któraby zapewniała możliwość dokładnego obliczenia cen.

Szczególne okoliczności poboczne, istniejące w danym razie i znane władzy oddającej dostawę lub robotę, któreby mogły wywrzeć wpływ na obrachowanie cen, należy wymienić w rozpisaniu konkursu.

Treść ogłoszeń, obejmujących rozpisanie publicznego konkursu.

§ 9.

Ogłoszenie rozpisania konkursu musi obejmować w zwięzłej formie wszystkie szczegóły, które posiadają rozstrzygające znaczenie pod względem decyzji interesowanych co do wzięcia udziału we współubieganiu się.

W ogłoszeniu należy w szczególności zamieścić:

- a) oznaczenie władzy rozpisującej konkurs, a w razie, jeżeli władzy tej nie przysługuje prawo

oddania dostawy lub roboty, także oznaczenie władzy oddającej dostawę lub robotę;

- b) przedmiot i zakres dostawy lub roboty z możliwie dokładnem opisaniem; przytem należy w danym wypadku zwrócić uwagę na rozdział dostaw lub robót według kategorii robót albo losów, na dopuszczalność ofert na dostawy częściowe oraz na zastrzeżenie częściowego oddania w przedsiębiorstwo (§§ 13. i 39.);
- c) termin rozpoczęcia wykonywania dostawy lub roboty i termin jej ukończenia;
- d) sposób zestawienia kosztorysu;
- e) w danym razie wysokość wadyum i kaucyi;
- f) terminy kalendarzowe dla wniesienia i otwarcia ofert, oznaczenie władzy, do której oferty mają być wniesione i u której nastąpi ich otwarcie, tudzież postanowienie względem dopuszczenia oferentów do obecności przytem;
- g) wymienienie wszystkich załączników, stanowiących uzupełniającą część składową ogłoszenia (§ 7., ustęp 2.), wraz z postanowieniami co do ich przeglądania i sporządzania z nich odpisów a w danym razie także co do możliwości otrzymania tych załączników i ich ceny.

Przy rozpisywaniu konkursów ograniczonych obowiązują postanowienia powyższe co do osnowy pisemnych zaproszeń, które będą wystosowane do osób, zawezwanych do wniesienia ofert.

Sposób ogłaszania konkursów publicznych.

§ 10.

Rozpisanie konkursów publicznych należy ogłosić w całej osnowie w urzędowych dziennikach krajowych, wchodzących w danym razie w rachubę, oraz za pośrednictwem Ministerstwa handlu w czasopiśmie „Oesterreichischer Zentralanzeiger für das öffentliche Lieferungswesen“. Teksty odnośne uchodzą za autentyczne.

Jeżeli władza oddająca dostawy lub roboty ogłasza w streszczeniu rozpisanie konkursu także w pismach codziennych i zawodowych, wówczas należy w pismach tych zamieścić odesłanie do tekstu zupełnego i autentycznego, zawartego w wymienionych wyżej organach publikacji.

Rozpisanie konkursów na roboty budowlane należy ponadto ogłosić także w czasopiśmie „Oesterreichische Wochenschrift für den öffentlichen Bau-dienst“.

Rozpisanie konkursu i wszystkie załączniki, należące do niego (§ 7., ustęp 2.), należy wyłożyć do przeglądu dla interesowanych w miejscu, które oznaczone będzie w ogłoszeniu rozpisanie konkursu. Uznaniu władzy przełożonej zastrzeżone jest postanowienie, czy i o ile należy równocześnie z ogłoszeniem wyłożyć do przeglądu kilka egzem-

plarzy rozpisanie konkursu wraz z możliwie zupełnym zbiorem załączników nadto w innych urzędach.

Interesowanym wydawać należy na ich żądanie kopie załączników rozpisanie konkursu, i to o ile możności bezpłatnie a w danym razie za zwrotem własnych kosztów. Gdyby i to nie było możliwe, należy im jak najwięcej ułatwić sporządzanie odpisów.

Wzory wydawać należy, o ile to jest możebne, za zwrotem własnych kosztów albo wypożyczać je po złożeniu zabezpieczenia.

Nazwisk tych osób, które przeglądały załączniki rozpisanie konkursu lub sporządziły z nich odpisy, nie można podawać do wiadomości osób trzecich.

Szczegółowa treść rozpisanie konkursu.

§ 11.

Prócz szczegółów, które mają być zamieszczone w ogłoszeniu (§ 9.), i innych szczegółów, które w danym razie uznane będą ponadto za potrzebne, należy podać w rozpisanie konkursu lub w załącznikach do niego w szczególności co następuje:

1. szczegółowe postanowienia co do dotrzymania terminu wniesienia ofert, ich formy, treści i czasu, przez który one obowiązują (§§ 23. do 25.);

2. postanowienia co do sposobu zawiadomienia oferentów o przyjęciu lub odrzuceniu ich ofert;

3. postanowienia co do złożenia wymaganego ewentualnie wadyum z wymienieniem miejsca złożenia (§ 21.);

4. postanowienia co do celu ewentualnej kaucyi, tudzież chwili i faktu jej ustanowienia z podaniem miejsca złożenia (§ 50.);

5. ewentualne zastrzeżenia co do rozszerzenia lub ograniczenia oddać się mającej dostawy lub roboty i postanowienia co do nieprzewidzianych świadczeń większych lub mniejszych (§ 14.);

6. w danym razie przytoczenie niezwykłych wymogów, nie będących w użyciu w handlu i obrocie (§ 15.);

7. podanie przepisów, rozstrzygających pod względem wykonania (§ 16.);

8. postanowienia co do zobowiązań oferenta, którego ofertę przyjęto, pod względem krajowego pochodzenia przedmiotów dostawy, i materiałów (§§ 32. i 33.), tudzież co do żadanego ewentualnie nadto podania źródeł nabycia (§ 17.);

9. przy oddaniu robót postanowienie, iż oferent, którego ofertę przyjęto, jest obowiązany do używania ile możności robotników krajowych i to w pierwszym rzędzie zdatnych robotników, mieszkających w miejscu wykonania robót, oraz iż władzy, oddającej roboty, zastrzeżone zostaje udzielanie

zezwolenia na użycie robotników zagranicznych oraz odpowiedni wpływ na wybór ewentualnych poddostawców;

10. postanowienia co do obowiązku przedsiębiorcy pod względem pieczy nad robotnikami, zajętymi przy wykonywaniu dostawy lub roboty, oraz co do ich zatrudnienia i traktowania.

Przytem należy nałożyć na przedsiębiorcę co najmniej następujące zobowiązania:

- a) przedsiębiorca winien zarządzić środki potrzebne dla ochrony życia, zdrowia i obyczajności robotników także w tych wypadkach, w których § 74. ordynacyi przemysłowej i inne odnośne przepisy nie mają i bez tego zastosowania; winien on dalej przy robotach budowlanych postarać się w razie potrzeby o odpowiednie umieszczenie i żywienie robotników;
- b) przedsiębiorca winien przestrzegać w sposób analogiczny przepisów §§ 78., 78. a, 78. b, 93., 94., 95., 96., a o ile przy wykonywaniu dostawy lub roboty zatrudnia się więcej jak 20 robotników przy użyciu maszyn, również przepisów §§ 88., 88. a, 96. a, i 96. b ordynacyi przemysłowej także w tych wypadkach, w których postanowienia te nie mają i tak zastosowania na zasadzie ustawy;

11. postanowienia co do jakościowego i ilościowego odbioru dostawy lub roboty oraz co do początku, czasu trwania i zakresu odpowiedzialności przedsiębiorcy (§ 46.);

12. postanowienia co do wypadków zawieszenia kar umownych i ich wysokości (§ 49.);

13. postanowienia co do ewentualnego odroczenia terminu dopełnienia zobowiązania, przyczem jednak należy w każdym razie zastrzec, co następuje:

Jeżeli wykonanie dostawy lub roboty w oznaczonym terminie będzie uniemożliwione przez wydarzenia spowodowane siłą wyższą albo przez spory robotnicze, zaszłe bez winy przedsiębiorcy, albo przez bojkot, wówczas władza oddająca dostawy lub roboty uwolni przedsiębiorcę od skutków zwłoki, przynajmniej mu odpowiedni termin dodatkowy.

O ile jednak pokrycie odnośnego zapotrzebowania nie da się ze względów ogólnych odroczyć, może władza oddająca dostawy lub roboty kazać wykonać potrzebną zaraz ilość przedmiotów dostawy względnie odnośne roboty gdzie indziej, przez co atoli nie powstaje dla przedsiębiorcy pretensya do wynagrodzenia szkody. Wynikła stąd nadwyżka w kosztach nie spada jednak na pierwotnego przedsiębiorcę, podobnie jak i ewentualne ograniczenie kosztów nie idzie na jego korzyść:

14. postanowienia co do warunków zapłaty, terminów zapłaty i sposobu uskuteczniania zapłat (§§ 47. i 48.);

15. postanowienia co do sposobu rozstrzygania sporów, wynikających ze stosunku umownego;

16. na wszelki wypadek warunki, pod którymi przedsiębiorca może dane mu zlecenie przenieść na osobę trzecią i pod którymi prawonabywcy przedsiębiorcy mogą wstąpić w umowę;

17. podanie zamierzonej formy zawarcia umowy i zobowiązań ciążących pod tym względem na przedsiębiorcy.

Rozpisanie konkursu na obszerne dostawy i roboty.

§ 12.

Jeżeli rozpisanie konkursu obejmuje dostawę kilku artykułów, z których każdy wytwarzany bywa przez inną gałąź przemysłu, wówczas należy ile możności wykluczyć kumulację w tem znaczeniu, iżby można było wnosić oferty tylko na wszystkie artykuły łącznie.

§ 13.

Przy rozpisaniu obszernych dostaw należy dopuścić także oferty na dostawy częściowe, o ile to jest możliwe do przeprowadzenia i odpowiada celowi.

Rozpisanie konkursu na większe roboty należy według możliwości rozłożyć na poszczególne kategorie robót lub losy.

Zastrzeżenie co do rozszerzenia lub ograniczenia dostaw i robót.

§ 14.

Jeżeli rozpisanie konkursu obejmuje zastrzeżenie co do rozszerzenia lub ograniczenia dostawy lub roboty, która ma być oddaną w przedsiębiorstwo, wówczas winna różnica ta obracać się w możliwie ciasnych granicach i nie może przekraczać ku górze i ku dołowi przy dostawach 10 procent objętej rozpisaniem ilości wytworów jednej i tej samej gałęzi przemysłu, a przy robotach 25 procent objętej rozpisaniem ilości jednego i tego samego rodzaju pracy.

Jeżeli interesy wojskowe lub inne ważne interesy ogólne wymagają tego nieodzownie albo jeżeli zapotrzebowanie przedmiotu objętego rozpisaniem podlega według doświadczenia znacznym wahanom, wówczas można wyjątkowo przekroczyć w rozpisaniu konkursu granice zastrzeżenia, podane w ustępie pierwszym.

Przy robotach można zobowiązać przedsiębiorcę w rozpisaniu konkursu do bezwarunkowego

wykonania robót, wychodzących poza ilość umówioną (wraz z zastrzeżeniem ewentualnie rozszerzeniem), i to bez ujmy dla nowego ustanowienia cen, mającego nastąpić na podstawie umowy, orzeczenia polubownego lub sądowego. jeżeli wykonanie roboty dodatkowej przez tego przedsiębiorcę, którego ofertę przyjęto, okazuje się wskazane z ważnych względów publicznych.

Przepisy co do wykonania dostaw i robót.

§ 15.

Pod względem wykonania dostaw i robót należy w pierwszym rzędzie uznać za obowiązujące odnośne zarządzenia władzy, o ile zaś zarządzenia takie nie istnieją, przepisy wykonawcze, zestawione przez decydujące związki zawodowe odnośnej gałęzi przemysłu austriackiego.

§ 16.

Warunki, co do których można przewidywać, iż zdolne są utrudnić udział przedsiębiorców krajowych we współubieganiu się, czy to w charakterze przedsiębiorców głównych czy poddostawców, mogą być postawione tylko o tyle, o ile są niezbędne ze względu na cel dostawy lub roboty.

W zasadzie należy unikać stawiania wymogów niezwykłych, nie praktykowanych w handlu i obrocie.

Wymienienie źródła nabycia.

§ 17.

Co do takich artykułów i materiałów, przy których jakość i pochodzenie ma znaczenie rozstrzygające, można żądać dowodu, iż przedmioty te wytworzono w własnym, dokładnie oznaczyć się mającym zakładzie przemysłowym z podaniem jego siedziby, względnie wymienienia wytwórcy.

Zestawienie kosztorysu.

§ 18.

Prawidłowo nie należy zamieszczać cen w rozpisaniu konkursu, lecz pozostawić zestawienie kosztorysu oferentowi, a w szczególności zażądać, o ile przedmiot dostawy lub roboty zezwala na to, podania wagi, cen jednostkowych lub cen za sztukę i sumy ogólnej. Jeżeli według podanych cen jednostkowych lub cen za sztukę okaże się różnica cyfrowa w stosunku do sumy ogólnej, wówczas podanie cen jednostkowych lub cen za sztukę ma być uważane za rozstrzygające.

Rozłożenie cen na czynnik stały i zmienny.

§ 19.

Jeżeli na dostawy wyrobów, przy których ceny materiałów potrzebnych do ich wytwarzania podlegają znacznym wahaniom, rozpisano konkurs na pokrycie potrzeb trwających dłużej niż rok, wówczas należy ile możliwości zażądać w rozpisaniu konkursu rozłożenia oferowanych cen na czynnik stały i czynnik zmienny, przedstawiający cenę odnośnego materiału, i zastrzec regulowanie cen, ograniczone do czynnika zmiennego, w krótszych odstępach czasu, o ile odnośne materiały mają cenę targową, dającą się łatwo stwierdzić.

Postanowienie to winno znaleźć analogiczne zastosowanie także przy rozpisaniu konkursu na roboty, jeżeli ceny materiałów potrzebnych do ich wykonania podlegają znacznym wahaniom. Przy budowach winny jednak ceny oferowane obowiązywać przez cały czas budowy.

Czas rozpisania konkursu.

§ 20.

Rozpisanie konkursu powinno nastąpić możliwie wcześniej przed okresem wykonania dostawy lub roboty w chwili zastosowanej do natury przedmiotu. Przytem należy ile możliwości zwracać uwagę na to, aby dostawa lub robota mogła być wykonywana w czasie mniejszego ruchu w interesie i w nieprzerwanym ciągu.

Wszystkie terminy wypełnienia zobowiązań należy oznaczyć w ten sposób, aby zamówienia mogły być w ich ciągu należycie wykonane.

Jeżeli umówiono dostawy częściowe, które mają być wykonywane na każdorazowe osobne zamówienie, wówczas należy ile możliwości podać w rozpisaniu konkursu także termin wykonania każdej takiej dostawy częściowej.

Przy rozpisaniu konkursu na pokrycie powtarzającego się zapotrzebowania należy przyznać najdalsze dopuszczalne kolejne terminu wykonania, ile możliwości w ciągu całego roku.

Wadya.

§ 21.

Złożenia wadyum należy żądać tylko w tych wypadkach, w których ono okazuje się konieczne dla zabezpieczenia oferty.

Wysokość wadyum należy oznaczyć najwyżej na 5 procent wartości dostawy lub roboty, obliczonej przez oferenta.

Jako wadyum należy dopuścić prócz gotówki: austriackie papiery państwowe, tudzież wszystkie inne austriackie papiery wartościowe, nadające się

do lokowania pieniędzy pupilów i kurandów. W razie przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego można użyć do składania wadyów także węgierskich państwowych zapisów długu, notowanych na jednej z giełd austriackich (ustawa z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 175). Wspomniane papiery giełdowe należy przyjmować jako wadya po kursie giełdowym, jednak nie powyżej wartości imiennej.

Przy zachowaniu przepisanych warunków złozenia można dalej użyć na wadya:

książeczek wkładowych kas oszczędności, urządzonych według regulatywu kas oszczędności z roku 1844, aż do maksymalnej wysokości dopuszczalnej przy składaniu pieniędzy pupilów i kurandów; książeczek rentowych c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności.

Wreszcie dopuści się jako wadya listy gwarancyjne banków, a wyjątkowo na podstawie osobnej prósy także weksle stosownie do bliższych wskazówek, które będą wydane.

Po udzieleniu przybicia należy natychmiast zwrócić wadya, o ile nie przeznaczono ich na kaucję.

IV.

Wnoszenie ofert.

Termin wnoszenia.

§ 22.

Przy oznaczeniu terminu wnoszenia ofert należy mieć na względzie, iż ubiegający się muszą mieć możność obrachowania i odpowiedniego przygotowania swych ofert. Wskutek tego należy przy więcej pojedynczych ofertach wyznaczać do ich wnoszenia termin co najmniej 14-dniowy a przy obszerniejszych ofertach termin co najmniej czterogodniowy po ogłoszeniu rozpisania konkursu.

Jeżeli zażądano dołączenia wzorów, których sporządzenie wymaga dłuższego przeciągu czasu, albo jeżeli okaże się potrzeba większych technicznych robót przedwstępnych, wówczas należy wyznaczyć odpowiednio dłuższy termin do wnoszenia ofert.

Skrócenia terminów podanych w ustępie pierwszym są dopuszczalne jedynie w ważnych i nagłych wypadkach lub wśród szczególnych stosunków.

§ 23.

Oferty i należące do nich w danym razie wzory, próbki, rysunki, plany itd. musi się wnieść najpóźniej w terminie, oznaczonym w rozpisaniu konkursu. To samo odnosi się do wnoszenia zmian ofert lub ich uzupełnień oraz ewentualnego oświadczenia co do ich cofnięcia.

Jeżeli upływ terminu do wniesienia ofert ma według rozpisania konkursu zejść się z początkiem rozprawy, mającej za przedmiot ich otwarcie, wówczas można postanowić w rozpisaniu konkursu, iż pisemne i opieczetowane oferty mogą być osobiście oddane przewodniczącemu odnośnej komisji jeszcze przed otwarciem ofert.

Później nadchodzących ofert, ich zmian, uzupełnień, załączników i oświadczeń co do ich cofnięcia nie należy uwzględniać, wyjąwszy gdy nadchodzą jako przesyłki pocztowe i gdy jest niewątpliwie udowodnione, iż przesyłkę nadano tak wcześnie, że przy prawidłowej ekspedycji pocztowej mogła ona nadejść jeszcze przed upływem terminu, wyznaczonego do wniesienia ofert.

O ile w międzyczasie nie nastąpiło już ewentualnie przybicie, winna komisya, powołana do otwarcia ofert (§ 27.), zająć się takimi spóźnionymi przesyłkami, stwierdzić stan rzeczy, uzasadnić uwzględnienie oferty i zawiadomić o tem, o ile to nie nastąpiło już przy rozprawie, mającej za przedmiot otwarcie ofert, tych oferentów, którzy byli obecni przy rozprawie tej.

Forma ofert.

§ 24.

Oferty wystosować należy przy użyciu przepisanych formularzy ofertowych, spisać je w jednym ciągu unikając próżnych miejsc i zaopatrzyć na końcu własnoręcznym podpisem oferenta lub jego pełnomocnika z podaniem imienia i nazwiska, położonym ewentualnie w tej formie, w jakiej podpisuje się firmę. W ten sam sposób należy podpisywać zmiany i uzupełnienia ofert, tudzież ewentualne oświadczenia co do ich cofnięcia. Oferty należy zaopatrzyć na kopercie napisem, wskazującym zawartość, ostemplować należyćie wraz z wszystkimi, w danym razie wymaganymi załącznikami i wnieść opieczetowane i opłacone do władzy, wymienionej w rozpisaniu konkursu.

Ofert ustnych, telegraficznych i telefonicznych nie można uwzględniać.

Osnowa ofert.

§ 25.

Prócz innych szczególnych punktów, wymaganych w danym razie w rozpisaniu konkursu, winny oferty obejmować w szczególności:

- a) dokładny adres i wymienienie ubiegającego się;
- b) bliższe szczegóły co do ilości i oznaczenia dołączonych ewentualnie wzorów, próbek, rysunków, planów itd.;

- c) oświadczenie, iż ubiegający się zapoznał się z powołanymi w rozpisaniu konkursu warunkami, wzorami, próbkami, rysunkami, planami itd. i że uznaje je za rozstrzygające pod względem stosunku umownego, tudzież iż zbadał stosunki miejscowe, decydujące w danym razie przy robotach budowlanych;
- d) przepisane ewentualnie szczegóły co do źródeł nabycia, które mogą być zamieszczone w samej ofercie albo w osobnym załączniku;
- e) wymienienie żądanych cen w walucie koronowej i to, o ile przedmiot rozpisania konkursu na to zezwala, za przytoczeniem cen jednostkowych lub cen za sztukę, dalej w wypadkach, w których w rozpisaniu konkursu wymieniono potrzebną ilość ogólną, także z podaniem ceny ogólnej cyframi i literami;
- f) oświadczenie osób, wnoszących ofertę łącznie, iż zobowiązują się co do oferty solidarnie, oraz wymienienie osoby upewnomocnionej do załatwienia interesu i odbioru zapłat;
- g) oświadczenie, iż ubiegający się będzie uważał się za związanego ofertą aż do terminu udzielenia przyzycia, a w danym razie aż do pewnego terminu wcześniejszego, przezeń oznaczonego, i że nie żąda dotrzymania terminu określonego do przyjęcia obietnicy w § 862. k. c. względnie artykułe 318. i 319. k. h.;
- h) oświadczenie, iż ubiegający się poddaje się właściwości sądu, oznaczonego przez władzę, oddającą dostawę lub robotę;
- i) dowód złożenia wadyum lub odwołanie się na dołączony do oferty list gwarancyjny (§ 21.).

Wyskrobywania są niedopuszczalne a poprawki należy ile możności unikać. O ile jednak poprawki mimo to przychodzą, winien oferent przed wniesieniem oferty uwidocznic je w uwadze na dole i uwagę tę osobno podpisać. Poprawki, przedsięwzięte co do liczb, należy wyrazić literami.

V.

Postępowanie z wniesionymi ofertami.

§ 26.

Wniesione oferty wraz z załącznikami, dodatkami, wzorami itd. należy zaopatrzyć w biurze podawczem datą wpływu, umieszczoną na nieotwartej kopercie, wciągnąć zaraz do spisu przy-

gotowanego dla odnośnego konkursu, przechować pod zamknięciem i oddać nieotwarte w wyznaczonym terminie przewodniczącemu komisji, ustanowionej dla ich otwarcia.

§ 27.

W wyznaczonym terminie należy otworzyć wniesione oferty komisjonalnie i zaopatrzyć je bieżącymi numerami w tym porządku, w jakim wciągnięto je do spisu, obejmującego wpływ (§ 26.). Następnie należy przeczytać nazwiska oferentów, oferowaną dostawę lub robotę, tudzież inne szczególne a rozstrzygające okoliczności, jednak z pominięciem podanych ewentualnie źródeł nabycia, a wreszcie postawione ceny.

W razie obszerniejszych dat co do cen jednostkowych wystarczy przeczytać wynikające z nich ceny ogólne.

Ewentualne uwagi co do poprawek w ofercie (§ 25., ustęp 2.) winna komisja sprawdzić.

Przed przeczytaniem każdej oferty winna komisja zbadać, czy oferta wraz z należącymi do niej załącznikami i dodatkami jest należycie podpisana, czy dołączono do niej wymagane w danym razie próbki i wzory i czy one zgadzają się z ofertą także co do oznaczenia, wreszcie czy wykazano złożenie żadanego ewentualnie wadyum.

§ 28.

Oferenci i ich pełnomocnicy mają prawo być obecnymi przy otwarciu ofert.

Za oferenta lub pełnomocnika uważa się w razie wątpliwości tego, kto wykaże się dowodem nadania lub rubryką prezentaty, stwierdzającą wniesienie odnośnej oferty.

§ 29.

Z przebiegu rozprawy należy prowadzić protokół, w którym uwidacznia się wszystkie momenty, rozstrzygające pod względem aktu otwarcia, i wpisuje oferty w porządku kolejnym ich wniesienia z wymienieniem nazwiska i miejsca zamieszkania oferentów, daty wniesienia i oferowanych cen ogólnych. Po umieszczeniu uwagi o przyjęciu ofert do wiadomości należy je dołączyć do protokołu, który po przeczytaniu ma być podpisany przez wszystkich członków komisji.

Obecnym oferentom lub ich wykazanym pełnomocnikom wolno również podpisać protokół.

VI.

Udzielenie przybicia.

§ 30.

Przybicia udziela władza powołana do oddania dostawy lub roboty na podstawie opinii komisji, którą wyznaczy.

Władza oddająca dostawę lub robotę może przydać komisji rzeczoznawców.

Termin udzielenia przybicia.

§ 31.

W wypadkach nadających się do tego może nastąpić udzielenie przybicia zaraz po otwarciu ofert.

Jeżeli to nie jest możliwe, wówczas należy termin udzielenia przybicia skrócić w każdym razie do możliwej granicy. Termin ten nie powinien przekraczać 14 dni przy mniejszych, pojedynczych dostawach lub robotach, a ośmiu tygodni przy większych, skomplikowanych dostawach lub robotach, w szczególności zaś przy robotach budowlanych, tudzież wówczas, gdy zachodzi konieczność badania wzorów, albo gdy potrzebne są większe obliczenia lub techniczne sprawdzania, gdy należy zasięgnąć zatwierdzenia wyższych instancji albo przeprowadzić pertraktacje z innymi wydziałami.

Pierwszeństwo oferentów krajowych.

§ 32.

Dostawy i roboty można oddawać w przedsiębiorstwo tylko oferentom, osiadłym w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

Oddanie dostawy lub roboty oferentowi, mieszkającemu za granicą jest dopuszczalne tylko wówczas i tylko o tyle, o ile odnośne zamówienie w chwili oddania dostawy lub roboty nie może być w ogóle wykonane w kraju albo nie może być wykonane w tym czasie i w tej jakości, jakie są niezbędnie potrzebne ze względu na cel, albo jeżeli zażądano cen niestosunkowo wysokich w porównaniu z równorzędnymi zresztą ofertami zagranicznymi.

Jeżeli wartość dostawy lub roboty przekracza 5000 K, wówczas oddanie jej oferentowi, mieszkającemu za granicą, zależy od zezwolenia właściwej władzy centralnej.

Wytwarzanie artykułów objętych dostawą w kraju; używanie materiałów krajowych.

§ 33.

Przedsiębiorców, których oferty przyjęto, należy zobowiązać, ewentualnie pod karą umowną, do dostawy takich tylko artykułów, które wytworzono w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie

państwa przy użyciu materiałów krajowych, a przy wykonywaniu robót do używania wyłącznie materiałów, pochodzących z tych królestw i krajów. Należy ich dalej zobowiązać do udowodnienia w obec władzy oddającej dostawę lub robotę na jej żądanie krajowego pochodzenia artykułów i materiałów, do poddania się w ogóle kontroli tej władzy pod względem dopełnienia powyższego warunku i do oddania do rozporządzenia wszystkich dat i załączników, które są potrzebne dla stwierdzenia krajowego pochodzenia. Tę kontrolę przedsiębiorców można w danym razie zastrzec także Ministerstwu handlu. Jeżeli w celu wspomnianych sprawdzeń wysłane będą na miejsce własne organa, zaopatrzone osobnymi legitymacyami, wówczas należy im dozwolnić wstępu także do odnośnych lokalów przemysłowych i składowych w czasie godzin roboczych i to bez poprzedniego zgłaszania się.

Jeżeli w czasie wykonywania dostawy lub roboty nie można w ogóle dostarczyć artykułów lub materiałów krajowych, albo jeżeli nie można ich dostarczyć w tym czasie i w tej jakości, jakie są niezbędnie potrzebne ze względu na cel dostawy i roboty, wówczas władza oddająca dostawę lub robotę może uwolnić przedsiębiorcę na zasadzie odnośnego dowodu, wniesionego na czasie i w sposób wiarygodny, od zobowiązania, ustanowionego w ustępie poprzedzającym. Jeżeli wartość przedmiotów dostawy lub materiałów pizenosi 5000 K, wówczas prawo udzielenia takiego uwolnienia przysługuje tylko właściwej władzy centralnej.

Powyższe postanowienia nie naruszają uprawnień władz oddających dostawy lub roboty do wyrażnego zarządzenia już w rozpisaniu konkursu, iż materiały sprowadzone być mają z zagranicy, a to w tym wypadku, jeżeli odnośnych materiałów nie wytwarza się w ogóle w kraju albo jeżeli użycie materiałów pewnego oznaczonego pochodzenia zagranicznego okazuje się wskazane ze względu na ich szczególne właściwości.

Wykluczenie ofert.

§ 34.

Od uwzględnienia przy udzielaniu przybicia należy z góry wykluczyć:

- a) oferty, wniesione za późno (§ 23.);
- b) oferty, nie odpowiadające warunkom lub wzorom, które wzięto za podstawę przy rozpisaniu konkursu. Brak jednego z wymogów formalnych, wspomnianych w § 25., nie stanowi jednak sam przez się powodu wykluczenia. W razie istotnych wad tego rodzaju należy wezwać oferenta do ich usunięcia w ciągu terminu dodatkowego a dopiero w razie bezowocności wezwania można wyłączyć jego ofertę;

- c) oferty, które według przedłożonych przez oferenta wzorów lub próbek nie nadają się do przyjęcia;
- d) oferty, które bez samoistnego postawienia cen, ofiarują jedynie ich obniżenie w stosunku do innych ofert;
- e) oferty, pochodzące od osób, które nie mają zdolności ustawowej do zawarcia umowy albo co do których toczy się postępowanie konkursowe;
- f) oferty, pochodzące od osób, które przy dostawach lub robotach państwowych dopuściły się chociażby tylko usiłowanego przekupienia funkcyjaryusza publicznego;
- g) oferty, pochodzące od osób, które w ciągu trzech ostatnich lat przy dostawach lub robotach państwowych wykroczyły na więcej zawodów przeciw postanowieniom umownym co do krajowego pochodzenia przedmiotów dostawy lub materiałów;
- h) oferty, pochodzące od osób, które w ciągu trzech ostatnich lat przy dostawach lub robotach państwowych naruszyły ponownie w sposób ciężki pomimo uprzednich kar ustawowych lub umownych postanowienia ustawowe lub umowne, wydane dla ochrony robotników.

Następnie można wykluczyć oferty takich oferentów, których przy sposobności wykonania dostawy lub roboty państwowej w ciągu ostatnich trzech lat uznano dowodnie za nierzetelnych, niezdatnych lub niepewnych, albo którzy przy tej sposobności kazali sobie dowodnie świadczyć korzyści majątkowe celem nieubiegania się lub cofnięcia ofert, albo świadczyli korzyści takie innym.

Jeżeli oferta obejmuje żądanie ceny, stojącej w oczywistym niestosunku do wykonać się mającej dostawy lub roboty, tak iż na podstawie oferty tej nie można spodziewać się dobrego jej wykonania, wówczas należy, o ile już w samej ofercie nieuzasadniono kosztorysu dostatecznie, wezwać zaraz oferenta, jeżeli tenże znany jest władzy oddającej dostawę jako wydatny i rzetelny, aby wyjaśnił kosztorys ten bezzwłocznie. Jeżeli przed udzieleniem przybicia nastąpi wyjaśnienie w sposób zadowalający, wówczas należy dopuścić ofertę, a w przeciwnym razie wyłączyć ją.

Wybór oferenta, którego ofertę ma się przyjąć.

§ 35.

Przy oddawaniu dostawy lub roboty winna władza oddająca trzymać się granic konkursu i udzielić przybicia na zasadzie wniesionych ofert, nadających się do przyjęcia, o ile nie nastąpi rozdział dostawy i z wyjątkiem wypadków, przywiezionych w ustępie następującym, tudzież w §§ 36.

i 38., temu oferentowi, który stawia ofertę najtańszą i przyjmuje w zupełności wszystkie warunki, podane w rozpisaniu konkursu.

Jeżeli władza oddająca dostawę lub robotę jest zdania, iż ważne powody usprawiedliwiają uwzględnienie wyższej oferty, nadającej się do przyjęcia, i jeżeli przełożona władza centralna dała w tym względzie swe upoważnienie, wówczas można udzielić przybicia odnośnemu oferentowi, żądającemu wyższych cen.

§ 36.

W razie różnicy w cenach aż do 5 procent ponad najtańszą ofertę należy ile możności przy równych zresztą warunkach uwzględnić drobnych przemysłowców a zwłaszcza związki takich przemysłowców. Pod tymi samymi zastrzeżeniami należy przy robotach przyznać pierwszeństwo kompetentom miejscowym przed obcymi, a tym, którzy wprost ubiegają się o poszczególne kategorie rozpisanego ogółu robót, przed przedsiębiorcami generalnymi, o ile w tym ostatnim wypadku szczególne względy nie każą uważać za wskazane jednolitego oddania robót.

Przy dostawach należy uwzględnić pod tymi samymi warunkami i o ile nie rozchodzi się o zatrudnienie robotników chałupniczych w obszarach, dotkniętych klęskami, takich kompetentów, którzy posiadają albo zobowiązują się urządzić własny zamknięty warsztat przemysłowy i wykonać w nim objęte dostawy, przed tymi oferentami, którzy każą sporządzać przedmioty, objęte dostawą, w drodze pracy chałupniczej.

§ 37.

Przy równych ofertach rozstrzyga władza oddająca dostawę lub robotę (uwzględniając zasady, podane w § 36.) o tem, której ofercie należy przyznać pierwszeństwo ze względu na decydujące okoliczności.

§ 38.

Jeżeli kompetentom pozostawiono zaprojektowanie konstrukcyi i urządzeń, które mają być obrane co do szczegółów, albo dostarczenie wzorów lub próbek albo oznaczenie terminu wykonania, wówczas należy udzielić przybicia tej ofercie, która w odnośnym wypadku przedstawia się jako najodpowiedniejsza a zarazem stosunkowo najtańsza.

Podzielone oddanie dostawy lub roboty.

§ 39.

Jeżeli w rozpisaniu konkursu zastrzeżono podzielone oddanie dostawy lub roboty (§ 9., lit. b)

albo jeżeli wchodzący w rachubę oferenci zgadzają się na postanowione później rozdzielnie, wówczas można oddać dostawę lub robotę także w dowolnych ilościach częściowych, względnie według kategorii lub losów. Przytem jednak nie należy oddawać różnym oferentom wykonania takich przedmiotów dostawy i skuteczniana takich robót, które według technicznych punktów widzenia stanowią jedną całość.

Zresztą postępować należy przy wyborze oferentów, między których ma się rozdzielić dostawę lub robotę, w myśl postanowień §§ 35. do 38.

Ogłoszenie udzielenia przyzycia.

§ 40.

Udzielenie przyzycia, następujące na podstawie publicznego konkursu, należy ogłosić z wymienieniem nazwiska oferenta, którego ofertę przyjęto, w czasopiśmie „Oesterreichischer Zentralanzeiger für das öffentliche Lieferungswesen“, a jeżeli rozchodzi się o roboty budowlane także w czasopiśmie „Oesterreichische Wochenschrift für den öffentlichen Baudienst“.

Ponowne rozpisanie konkursu.

§ 41.

Jeżeli rozpisanie publicznego lub ograniczonego konkursu nie przyniosło odpowiedniego rezultatu o tyle, iż albo wcale nie wniesiono ofert albo iż wszystkie wniesione oferty musiały być odrzucone, wówczas należy, niezależnie od wypadków, o których mowa w. §§ 4., lit. a i 5., lit. d, ponowić z reguły rozpisanie konkursu publicznego jako publicznego a rozpisanie konkursu ograniczonego jako ograniczonego.

Jeżeli i rozpisanie drugiego konkursu nie wyda odpowiedniego rezultatu, wówczas może w obu wypadkach nastąpić oddanie dostawy lub roboty z wolnej ręki przy utrzymaniu warunków, które stanowiły podstawę ostatniego konkursu.

Zakaz dodatkowych pertraktacy z oferentami.

§ 42.

W toku postępowania, mającego na celu oddanie dostaw lub robót, na które rozpisano konkurs publiczny lub ograniczony, nie można prawidłowo prowadzić pertraktacy z poszczególnymi oferentami, mających na celu uzyskanie zniżenia cen lub sprzeciwiających się z innego powodu zasadzie równego postępowania ze wszystkimi oferentami, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ustępie 1., lit. b i w ustępie 3. § 34.

VII.

Umowy i ich wykonanie.

Umowy kilkoletnie.

§ 43.

Umowy co do dostaw, służących na pokrycie powtarzającego się zapotrzebowania, lub co do robót bieżących muszą zawsze opiewać na pewien czas oznaczony i nie mogą być prawidłowo zawarte na czas dłuższy jak na 3 lata.

Do zawarcia umów takich na więcej jak 6 lat potrzebne jest zatwierdzenie władzy centralnej, powołanej do tego ze względu na przynależność sprawy do jej wydziału.

Zamieszczenie postanowienia, według którego uważa się umowę za przedłużoną milcząco, jeżeli nie wypowiedziano jej do pewnego terminu, dopuszczalne jest jedynie za zezwoleniem władzy centralnej, o ile roczna wartość dostawy lub roboty przynosi 5000 K.

Osnowa umów.

§ 44.

W umowach należy jak najdokładniej opisać wzajemne prawa i obowiązki.

W każdym razie należy w nich zamieścić:

1. oznaczenie obu stron umawiających się;
2. oznaczenie i krótkie opisanie przedmiotu umowy z powołaniem się na wszystkie załączniki oferty; dalej, o ile szczegół ten zastrzeżono w rozpisaniu konkursu, podanie wymienionych przez przedsiębiorcę źródeł nabycia przedmiotów dostawy i materiałów;
3. umówione ceny;
4. czas trwania umowy;
5. termin rozpoczęcia wykonywania dostawy lub roboty i termin jej ukończenia.

Postanowienia co do punktów, wymienionych w § 11., należy zamieścić tylko o tyle, o ile one nie są już zawarte w załącznikach rozpisania konkursu, albo o ile uzupełnienie tych ostatnich okazuje się potrzebne ze względu na poszczególną umowę.

Osnowa warunków rozpisania konkursu i wszystkie należące doń załączniki graficzne stanowią istotne części składowe umowy; jako takie należy je przytoczyć w dokumencie spisany na dowód zawarcia umowy i doszyć do tego dokumentu.

Wygotowanie dokumentów, dotyczących umowy.

§ 45.

Formalne dokumenty kontraktowe należy wygotować w jednym egzemplarzu oryginalnym. Opis uwierzytelniony przez władzę oddającą dostawę lub robotę ma być wydany przedsiębiorcy.

Odbieranie dostaw i robót.

§ 46.

Odbiór dostaw lub robót należy rozpocząć bez niepotrzebnej zwłoki po wykonaniu dostawy względnie po nadejściu doniesienia o ukończeniu roboty, przeprowadzić go ile możności w nieprzerwanym ciągu i ukończyć w czasie jak najkrótszym.

W ten sam sposób należy postępować przy badaniu przedłożonych rachunków i wykazów zarobku

Jeżeli ilościowy odbiór kontrolny przy obszernych dostawach lub robotach może nastąpić tylko na podstawie rachunku końcowego, zestawionego przez przedsiębiorcę, wówczas należy przeprowadzić po ukończeniu roboty najpierw odbiór jakościowy, a odbiór ilościowy rozpocząć ile możności bezpośrednio po przedłożeniu rachunku końcowego, zaopatrzonego we wszystkie załączniki.

Chwilę ukończenia odbioru (jakościowego), z którą zazwyczaj rozpoczyna się odpowiedzialność przedsiębiorcy, należy ustalić przez spisanie protokołu, który ma być podpisany przez obie strony.

Wypłaty na rachunek należności i resztujące kwoty zarobku.

§ 47.

Niezależnie od korzystniejszych warunków zapłaty, które osobno mogą być umówione, należy przy robotach wypłacić przedsiębiorcy na rachunek jego należności w odpowiednich odstępach czasu kwoty, wynoszące co najmniej 90 procent każdorazowej wysokości jego zarobku, stwierdzonej na zasadzie wykazów zarobku.

Na żądanie przedsiębiorcy należy mu jednak wypłacić także resztujące kwoty zarobku, jeżeli tenże da w inny odpowiedni sposób zabezpieczenie (§ 50.) co do przypadającej z tego tytułu kwoty. Możliwość tę należy wyraźnie zaznaczyć w rozpisaniu konkursu.

W ten sam sposób należy przy dostawach podzielnych skutecznie wypłaty na poczet należności na podstawie przedłożonych rachunków częściowych, pod tym warunkiem, iż zezwolono na dostawy częściowe i że odebrano już ilość częściową, objętą obrachunkiem.

Co do częściowych dostaw i robót, zastrzeżonych w umowie, należy w każdym razie osobno zestawiać rachunki i osobno uiszczać za nie całkowitą zapłatę.

Z wypłat na rachunek, należących się przedsiębiorcy według umowy, można o tyle tylko dokonywać potrąceń, o ile dla władzy oddającej dostawę lub robotę powstały już pretensje w obec przedsiębiorcy

Wypłacenie zarobku.

§ 48.

Wypłata zarobku winna być uskuteczniata z możliwym pośpiechem. Życzeniu przedsiębiorcy co do odebrania zapłaty za pośrednictwem c. k. pocztowej Kasy oszczędności lub w obrocie żyrowym Banku austriacko-węgierskiego należy, o ile to jest dopuszczalne według przepisów istniejących dla kasy wypłacającej, uczynić zadość stosownie do tych przepisów.

O ile nie wchodzi w zastosowanie zasady, zawarte w § 5. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, należy przy wszystkich tych wypłatach stosować postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 4. września 1903, Dz. u. p. Nr. 188, co do obowiązku przedkładania ostemplowanych pokwitowań lub rachunków z ostemplowaną klauzulą, obejmującą saldo.

Kary umowne.

§ 49.

Dla zabezpieczenia dotrzymania zobowiązań umownych przedsiębiorcy, którego ofertę przyjęto, a zwłaszcza zobowiązań, odnoszących się do terminowego wykonania i jakości dostawy lub roboty, tudzież krajowego pochodzenia przedmiotów dostawy i materiałów a wreszcie pieczy nad robotnikami, ich zatrudniania i postępowania z nimi, można zastrzec kary umowne. Z powodu naruszenia postanowień umownych, wspomnianych na końcu, można jednak ustanowić kary umowne tylko w takich wypadkach, w których nie wchodzi już w zastosowanie ustawowe postanowienia karne.

Kary umowne należy wymierzyć w odpowiednim stosunku do wartości przedmiotu dostawy lub roboty i do naruszonego interesu.

Kaucyje.

§ 50.

Kaucję ustanowić należy prawidłowo w wysokości nie wyższej, jak 5 procent umówionej ceny

dostawy lub roboty. O ile cena ta nie przynosi 2000 K, można pominąć ustanowienie kaucyi. To samo odnosi się do oddania dostaw lub robót w wartości aż do 5000 K stowarzyszeniom przemysłowym lub stowarzyszeniom zarobkowym i gospodarczym.

Pod względem sposobu ustanowienia kaucyi obowiązują odnośne postanowienia § 21., dotyczącego wadyum.

Po dopełnieniu zobowiązań umownych przedsiębiorcy, na których zabezpieczenie służy kaucya, i po upływie okresu odpowiedzialności należy bez zwłocznie zwrócić kaucyę.

VIII.

Postanowienia końcowe.

§ 51.

Postanowienia osobne, istniejące obecnie dla Królestwa Galicyi, pozostają i nadal w mocy.

§ 52.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

Postanowienia te stosowane będą także do oddawania dostaw i robót, będącego w chwili tej w toku, oraz do odnośnych umów, o ile osnowa rozpisanych już konkursów nie stoi temu na przeszkodzie.

Biennerth wlr.

Georgi wlr.

Żáček wlr.

Wrba wlr.

Ritt wlr.

Weiskirchner wlr.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Schreiner wlr.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

Hochenburger wlr.

Dulęba wlr.

w których panuje świerz, należy poddać leczeniu przez lekarza weterynaryjnego, o ile posiadacz zwierzęt nie woli, aby je raczej zabito.

Wścieklizna.

§ 41.

1. Każdy jest obowiązany uczynić bezzwłocznie nieszkodliwym przez zabicie lub odosobnienie zwierzę własne lub powierzone, które zetknęło się ze zwierzęciem chorem na wściekliznę albo podejrzanem o tę chorobę, albo u którego dostrzec można oznaki wybuchłej wścieklizny lub tylko takie, które uzasadniają obawę jej wybuchu. W miejscowościach, gdzie jest rządowa władza policyjna, winna władza gminna zawiadomić zaraz o wypadku tym także wspomnianą władzę.

2. Zwierzęta, u których wybuchła wścieklizna, tudzież podejrzanе psy i koty należy pozabijać. Wyjątkowo można zezwolić na zamknięcie podejrzanego psa i jego obserwację przez lekarza weterynaryjnego na koszt posiadacza zwierzęcia, jeżeli można spodziewać się, iż zamknięcie przeprowadzone będzie w sposób dostatecznie pewny i taki, na którym można polegać.

Zamknięcie i obserwację weterynarską psów i kotów można zarządzić także wówczas, jeżeli zwierzę takie pokaleczyło ludzi.

Inne zwierzęta domowe, z wyjątkiem psów i kotów, co do których zachodzi podejrzenie zarazy lub zarażenia się, należy na koszt posiadacza odosobnić, trzymać pod nadzorem i poddać obserwacji lekarza weterynaryjnego, o ile posiadacz nie zgodzi się raczej na ich zabicie.

3. Jeżeli władza gminna dowie się o wałęsaniu się zwierzęcia wściekłego lub podejrzanego o wściekliznę, wówczas ma spowodować zaraz jego zabicie lub schwytywanie i zawiadomić o tem sąsiednie władze gminne, tudzież polityczną władzę powiatową względnie władzę policyjną.

4. Celem wyłapania pewnych rodzajów zwierząt (psów, kotów, lisów, wilków itp.), wśród których panuje wścieklizna, winna polityczna władza powiatowa zarządzać polowania i obławy.

5. Rzeź zwierząt dotkniętych wścieklizną i podejrzanym, tudzież jakiegokolwiek spożytkowanie albo sprzedawanie poszczególnych ich części lub wytworów jest zakazane.

6. Ze zwłok zwierząt chorych na wściekliznę lub podejrzanym o tę zarazę, które padły albo zostały z powodu zarazy tej zabite, nie wolno ściągać skóry, lecz należy je nieszkodliwie usunąć wraz z skórą i włosami, ile możności przez spalanie (§ 24., punkt 8.).

7. Otwieranie zwłok można przedsięwziąć tylko pod kierownictwem lekarza weterynaryjnego.

§ 42.

W okolicach, którym zagraża niebezpieczeństwo wybuchu lub rozszerzenia się wścieklizny, można wydać następujące zarządzenia i to albo pojedynczo albo w związku z sobą:

- a) utrzymywanie psów w ewidencji i oznaczanie ich za pomocą znaczków urzędowych, umieszczonych na obróżach lub szorkach, o ile to nie jest już przepisane na podstawie istniejących ustaw;
- b) zarządzenie, iż należy trzymać psy na łańcuchu;
- c) zarządzenie, iż należy zaopatrzyć psy bezpiecznym kagańcem i to ewentualnie tylko te, których nie trzyma się na łańcuchu;
- d) zarządzenie, iż należy prowadzić psy na smyczy, o ile nie są trzymane na łańcuchu, a ewentualnie także, o ile nie są zaopatrzone bezpiecznym kagańcem;
- e) zakaz wałęsania się kotów;
- f) zarządzenie, iż psy i koty, przydybane wbrew wydanym przepisom, mają być zabijane.

Jeżeli nie zabito psa w chwili przydybania go, wówczas można wyjątkowo zaniechać jego zabicia w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, pod warunkiem, iż zwierzę będzie na koszt posiadacza tak długo przechowane bezpiecznie i nieszkodliwie i poddane obserwacji, dopóki niebezpieczeństwo wybuchu i rozszerzenia się zarazy nie zostanie stanowczo wykluczone.

Za znaczki dla psów, których gmina ma dostarczyć, można pobierać należności, których wysokość oznaczy polityczna władza powiatowa.

Co do psów, potrzebnych do polowania, zaprzęgu i stróżowania należy ustanowić odpowiednie wyjątki od przepisów, wydanych w danym razie na zasadzie ustawy niniejszej.

§ 43.

Pomór (zaraza) trzody chlewnej.

Jeżeli ze względu na zachodzące okoliczności można przyjąć, iż przez usunięcie świń chorych lub podejrzanym da się osiągnąć szybkie stłumienie zarazy w pewnym obszarze, wówczas ma polityczna władza krajowa zarządzić wybicie takich świń.

Jeżeli zachodzą wprawdzie wymogi ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, lecz według okoliczności, istniejących w poszczególnych wypadkach, nie należy obawiać się dalszego rozszerzenia się zarazy, zwłaszcza zaś jeżeli rozchodzi się o cenny materiał hodowlany, wówczas może polityczna

władza krajowa na prośbę posiadacza i za zgodą komisji pomorowej zaniechać wybicia zwierząt podejrzanych o zarażenie się pod warunkiem, iż zwierzęta te będą przez przeciąg czasu, oznaczony w drodze rozporządzenia, odosobnione w sposób, wykluczający rozwleczenie zarazy, i poddane na koszt państwa obserwacji weterynarskiej.

Komisji pomorowej służy prawo stawiania wniosków, czy i w jakim zakresie wybicie ma być przeprowadzone.

Przeciw zarządzeniu wybicia, wydanemu przez polityczną władzę krajową, niema odwołania.

§ 44.

Różycy świń.

W razie wybuchu różycy trzody chlewnej można zarządzić szczepienie zagrożonych świń zagrody, miejscowości lub większego obszaru.

§ 45.

Cholera drobiu i pomór kur.

W razie pojawienia się odosobnionych wypadków cholery drobiu i pomoru kur w okolicy wolnej zresztą od tych chorób, może polityczna władza powiatowa zarządzić wybicie zwierząt dotkniętych zarazą i podejrzanych, jeżeli można przyjąć, iż w ten sposób zaraza według wszelkiego prawdopodobieństwa będzie szybko wytępiona.

§ 46.

Gruźlica bydła rogatego.

Zwierzęta, u których stwierdzono rozwiniętą gruźlicę w postaciach, określonych drogą rozporządzenia, mogą być wybite wskutek zarządzenia władzy. W tym wypadku należy przeprowadzić ich wybicie z wszelkim możliwym pośpiechem.

Jeżeli nie zarządzono wybicia albo jeżeli oddłożono je na później, wówczas należy wydać zarządzenia ochronne dla zapobieżenia dalszemu rozszczeniu się zarazy; zwłaszcza należy zarządzić pewne szczególne poznaczenie zwierząt.

Mleka zwierząt, u których stwierdzono istnienie gruźlicy w postaciach, określonych drogą rozporządzenia, nie wolno wydawać ani pozbywać, dopóki nie uczyni się go przez odpowiednie postępowanie nieszkodliwym do spożycia. Postępowanie to będzie przepisane drogą rozporządzenia. Osad, pozostający w wirownicy, należy usuwać w sposób nieszkodliwy.

Mleka krów, u których stwierdzono gruźlicę wymienia, nie można oddawać na pokarm dla ludzi, ani też używać do sporządzania wyrobów mleczarskich.

Rozdział V.

Postanowienia szczególne co do zakładów dla zwierząt rzeźnych (targów na zwierzęta rzeźne, rzeźni i innych urządzeń rzeźnianych), tudzież co do stajni kontumacyjnych w lazaretach morskich.

§ 47.

Wyżej zamieszczone postanowienia ustawy niniejszej stosują się także do targów na zwierzęta rzeźne, do rzeźni i innych urządzeń rzeźnianych oraz do stajni kontumacyjnych lazaretów morskich i do znajdujących się tam zwierząt rzeźnych.

Czynności urzędowe, przekazane władzy gminnej względnie komisji pomorowej, należą w zakładach dla zwierząt rzeźnych, poddanych pod stały nadzór weterynarski, tudzież w stajniach kontumacyjnych lazaretów morskich do lekarzy weterynaryjnych, którym poruczono bezpośredni policyjno-weterynaryjny nadzór odnośnego zakładu.

Posiadacza zwierzęcia rzeźnego, które jest chore lub podejrzane, lub jego zastępcę można zmusić do bezwzględnego zabicia zwierzęcia pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego, o ile rodzaj choroby nie wyklucza rzezi.

Stosownie do zachodzących okoliczności można rozciągnąć przymus rzezi także na inne zwierzęta rzeźne, wrażliwe na zarazę.

Zakłady dla zwierząt rzeźnych i stajnie kontumacyjne lazaretów morskich można po stwierdzeniu wybuchu zarazy i na czas trwania niebezpieczeństwa zarazy zamknąć dla odpędu zwierząt wrażliwych na zarazę.

Surowsze środki zamknięcia wymagają zezwolenia politycznej władzy krajowej, względnie co do stajni kontumacyjnych lazaretów morskich zezwolenia Władzy morskiej w Tryeście.

Rozdział VI.

Odszkodowanie za utratę zwierząt i za przedmioty zniszczone podczas odkażania.

§ 48.

Zakres państwowego odszkodowania.

Za te przeżuwacze, zwierzęta jednokopytowe i świnię, które pominąwszy wypadki, wymienione w §§ 39., 41. i 42., zabiło wskutek wyraźnego zarządzenia władzy, albo co do których udowodniono,

że padły wskutek szczepienia, nakazanego przez władzę, dalej za przedmioty, zniszczone przy sposobności odkażania, z wyjątkiem nawozu, będące wypłacane ze Skarbu państwa odszkodowanie stosownie do postanowień §§ 50. do 58.

§ 49.

Spieniężanie zwierząt zabitych i padłych.

Zwierzęta, zabite z urzędu względnie padłe (§ 48.), należy spieniężyć jak najkorzystniej na rzecz Skarbu państwa, o ile nie pozostawi się ich posiadaczowi w myśl § 55.

§ 50.

Oznaczenie osoby uprawnionej do podjęcia odszkodowania.

Przypadające do wypłaty odszkodowanie będzie uiszczone temu, w którego posiadaniu znajdowało się zwierzę lub przedmiot w chwili śmierci względnie zniszczenia, o ile inny uprawniony nie jest znany.

Z chwilą dokonania wypłaty gasną wszelkie pretensje osób trzecich do państwa z tytułu odszkodowania.

Wysokość odszkodowania.

§ 51.

Za przeżuwacze i zwierzęta jednokopytowe.

Za przeżuwacze i zwierzęta jednokopytowe, które zabito wskutek zarządzenia władzy a przy sekcyi uznano za wolne od domniemanej zarazy, będącej powodem zabicia, tudzież za przeżuwacze i zwierzęta jednokopytowe, które padły wskutek szczepienia, zarządzonego przez władzę, a wreszcie za inne przedmioty prócz zwierząt wypłaci się tytułem odszkodowania ich zwyczajną wartość.

Za przeżuwacze, zabite wskutek zarządzenia władzy a uznane przy sekcyi za dotknięte zarazą, będącą powodem zabicia, wymierzy się w wypadkach § 31. odszkodowanie w wysokości dziesięciu dziesiątych, a pod tymi samymi warunkami za zwierzęta jednokopytowe i przeżuwacze w wypadkach §§ 34. i 46. odszkodowanie w wysokości dwóch trzecich ich zwyczajnej wartości.

Ocenienie winno nastąpić bez względu na obniżenie się wartości, które wynikło w danym razie wskutek szczepienia lub, wyjąwszy gruźlicę, wskutek zarazy.

Wartość zwyczajną należy ustalić przez oszacowanie i to, jeżeli rozchodzi się o zwierzęta, które mają być zabite, przed ich zabiciem.

Tylko w wypadkach szczególnie nagłych można skutecznie zabicie jeszcze przed oszacowaniem.

Komisya szacunkowa ma składać się z trzech ocenicieli, a to z dwóch mężów zaufania, umyślnie w tym celu zaprzysiężonych, i z organu, wyznaczonego przez władzę polityczną lub przez jej delegata. Jeżeli członkowie komisji szacunkowej oznaczą wartość zgodnie, wówczas należy według tego wymierzyć odszkodowanie. W razie różnicy zdań należy przyjąć za wartość szacunkową przeciętną kwotę, podanych przez ocenicieli.

§ 52.

Za świnie.

Za świnie, zabite na zarządzenie władzy lub padłe wskutek szczepienia, nakazanego przez władzę, należy wymierzyć odszkodowanie w sposób następujący:

- a) Za świnie rzeźne (świnie opasowe i mięsne, dojrzałe do rzezi) na podstawie stwierdzonej wagi zabitych zwierząt wraz z nieodłączonymi płucami i sercem, przeponą, wątroba, nerkami i tłuszczem kołonerkowym, dalej wraz z tłuszczem kręzkowym, w wysokości 95 procent przeciętnej ceny targowej jednego kilograma, którą w poprzedzającym miesiącu notowano urzędowo w stolicy odnośnego kraju za świnie bite wszelkiej jakości;
- b) za świnie użytkowe na podstawie wagi, stwierdzonej w stanie żywym, stosownie do taryfy wartości, którą polityczna władza krajowa po porozumieniu się z oficjalną korporacją rolniczą ustali co kwartał za kilogram z uwzględnieniem różnic co do wieku, rasy i innych okoliczności, wpływających na wysokość ceny;
- c) za świnie hodowlane w kwocie, oznaczonej stosownie do lit *b*, z doliczeniem 25 procentowego dodatku.

Klasyfikację według powyższych kategorii (świnie rzeźne, użytkowe lub hodowlane) przeprowadza kierownik komisji pomorowej przy współdziałaniu innych członków komisji.

Przy rozróżnianiu świń użytkowych od rozplodowych należy prawidłowo kierować się zasadą, iż wszystkie zwierzęta, nie należące do kategorii świń rzeźnych (świń opasowych i mięsnych, dojrzałych do rzezi lit. *a*), a nie nadające się już do rozplodu, tudzież sztuki wytrzebione i prosięta oraz młode świnie, nie przeznaczone do rozplodu, mają być podciągane pod ustęp *b*, zaś knury, maciory prośne lub karmiące, tudzież takie młode świnie, które są dowodnie przeznaczone do rozplodu, pod ustęp *c*.

Za świnie zabite wskutek zarządzenia władzy, które uznano za dotknięte pomorem (zarazą) trzody

chlewnej, wypłaci się odszkodowanie w wysokości 50 procent kwoty, oznaczonej stosownie do powyższych postanowień.

§ 53.

Wypłata wynagrodzenia w miejsce odszkodowania.

W następujących wypadkach ma odpaść odszkodowanie, a natomiast należy wypłacić jedynie wynagrodzenie w wysokości kwoty, uzyskanej w danym razie za nadające się do spieniężenia zwierzęta lub ich części, po potrąceniu wszystkich wydatków, wynikłych dla władzy wskutek przeprowadzenia czynności urzędowej:

- a) jeżeli posiadacz, jego zastępca lub funkcyjnarusz zaniedbał wnieść w czasie właściwym przepisane doniesienie (§§ 17. i 18.) o wybuchu zarazy lub o podejrzeniu jej istnienia, albo jeżeli jedna z tych osób dopuściła się jakiego innego przekroczenia obowiązujących przepisów policji weterynaryjnej, stojącego w związku przyczynowym z danym wypadkiem zarazy;
- b) jeżeli posiadacz, jego zastępca lub funkcyjnarusz spowodował wybuch zarazy przez umieszczenie zwierzęcia chorego lub podejrzanego, o którym wiedział lub musiał wiedzieć, iż jest chore lub podejrzan;
- c) jeżeli posiadacz, jego zastępca lub funkcyjnarusz miał sposobność poddania zwierząt celem uchronienia ich przed zarazą szczepieniu, popieranemu przez państwo lub kraj, a nie skorzystał z tej sposobności;
- d) jeżeli zaraza wybuchnie najpierw u takiego zwierzęcia, które w ciągu terminu, oznaczonego drogą rozporządzenia z uwzględnieniem właściwości poszczególnych chorób zaraźliwych, wprowadzono z kraju, nie należącego do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, i jeżeli nie dostarczono dowodu, iż zakażenie tego zwierzęcia nastąpiło dopiero po jego wprowadzeniu, albo jeżeli u zwierzęcia, wprowadzonego w ciągu tego samego terminu, stwierdzono po rzezi na podstawie wyniku sekcji, iż zwierzę to musiało być dotknięte chorobą już w czasie wprowadzenia;
- e) jeżeli zwierzę, wyjąwszy zwierzęta jednokopytowe, musi się uznać za niezdatne do spożycia przez ludzi z przyczyn, które nie mają związku z odnośną zarazą, a których prawdopodobnie nie byłoby można usunąć nawet wtedy, gdyby śmierć nie była nastąpiła.

§ 54.

Odmowa odszkodowania i wynagrodzenia.

Jeżeli pomiędzy zwierzętami tego samego posiadacza, które poddano zamknięciu lub zabito, znajdowało się w ciągu terminu oznaczonego w myśl § 53., lit. d, chociażby tylko jedno zwierzę, wprowadzone wbrew zakazowi lub przepisom z kraju, nie należącego do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, wówczas nie wypłaci się temu, kto ponosi winę lub współwinę pod względem wprowadzenia zwierzęcia wbrew zakazowi lub przepisom, ani odszkodowania ani wynagrodzenia za żadne ze zwierząt zabitych lub padłych.

§ 55.

Pozostawienie zwierząt (części zwierząt) posiadaczowi w miejsce odszkodowania względnie wynagrodzenia.

Kierownik komisji pomorowej może na żądanie posiadacza zwierząt zabitych lub padłych pozostawić mu w miejsce odszkodowania (§§ 51. i 52.) lub wynagrodzenia (§ 53.) zwierzęta lub ich części, które uznano za nadające się do spożycia lub które dadzą się technicznie zużytkować, jeżeli zużytkowanie to nastąpi według przepisu i jeżeli będzie zapewnione, że w przypadkach §§ 51. i 52. nie przybędą państwu wskutek czynności urzędowej dalsze wydatki, prócz kosztów interwencji urzędowego lekarza weterynaryjnego i odkażenia, a w przypadkach § 53. wogóle żadne wydatki.

Pozostawienie takie może nastąpić w przypadkach § 53. nawet wbrew woli posiadacza.

§ 56.

Udzielenie zaliczki.

Kwotę, uzyskaną za zwierzęta zabite lub padłe (§ 49.), należy natychmiast złożyć na rzecz Skarbu państwa.

Kierownik komisji pomorowej ma w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, atoli jedynie wówczas, jeżeli według jego zdania prawo posiadacza zabitych zwierząt do odszkodowania jest niewątpliwie uzasadnione, wydać mu zaraz na jego żądanie w miarę tego roszczenia odpowiednią część uzyskanej kwoty jako zaliczkę.

§ 57.

Wykluczenie odszkodowania państwowego za zwierzęta rzeźne.

Do zwierząt, znajdujących się na targach zwierząt rzeźnych, w rzeźniach i w innych zakładach rzeźnianych albo w drodze do miejsc tych, nie będą

stosowane postanowienia niniejszej ustawy o świadczeniach, przejętych na Skarb państwa; jeżeli więc zwierzęta takie zostaną zabite lub padną, nie przysna się za nie odszkodowania; zabite zwierzęta należy pozostawić właścicielowi w myśl § 55., jeżeli ich nieszkodliwe zużytkowanie jest za pewnione.

§ 58.

Właściwość władz do wydawania rozstrzygnięć.

Polityczna władza krajowa rozstrzyga w pierwszej instancji o przyznaniu lub odmówieniu odszkodowania lub wynagrodzenia z pozostawieniem wolności odwołania się do Ministerstwa rolnictwa.

Prawo wnoszenia odwołań i zażaleń przysługuje także Skarbowi państwa za pośrednictwem prokuratorji skarbu.

Jeżeli przy obliczaniu odszkodowania okaże się, iż jest ono niższe od zaliczki (§ 56., ustęp 2.), udzielonej w danym razie właścicielowi zwierząt przez kierownika komisji pomorowej, wówczas należy w rozstrzygnięciu, które ma być wydane w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, zarządzić zwrot kwoty, wypłaconej w drodze zaliczki a następnie nie przyznanej.

Rozstrzygnięcie tudzież wypłacenie przyznanego w danym razie odszkodowania lub wynagrodzenia winno nastąpić z wszelkim możliwym pośpiechem.

§ 59.

Odszkodowanie z funduszków krajowych lub ze związków ubezpieczeń.

Przyznanie odszkodowania z funduszków krajowych, powiatowych lub z funduszków powstać mających związków ubezpieczeniowych za takie zwierzęta, za które Skarb państwa nie daje go wcale lub nie w pełnej wysokości, zastrzeżone jest ustawodawstwu krajowemu.

§ 60.

Zapomogi w razie utraty zwierząt wskutek węgliku i szeleśnicy.

Ministerstwo rolnictwa winno przyznawać posiadaczom bydła rogatego i koni, które padły na zarazę węglikową, tudzież posiadaczom bydła rogatego, które padło na szeleśnicę, zapomogi aż do wysokości połowy zwyczajnej wartości padłych zwierząt.

Wartość zwyczajną należy ustalić według postanowień § 51. bez względu na zmniejszenie się wartości, wynikłe wskutek zarazy.

W przypadkach §§ 53. i 54. wykluczone jest przyznanie zapomóg.

Rozdział VII.

Pokrywanie kosztów, spowodowanych zarządzeniami przeciw zaraźliwym chorobom zwierząt.

§ 61.

Koszta przypadające na państwo, gminy i posiadacza zwierząt.

Koszta z powodu:

- a) strzeżenia lub zamknięcia granicy od strony państw obcych i krajów świętej Korony węgierskiej, z wyjątkiem podwyższenia należytości kwaterunkowych i podwodowych dla transportów wojskowych, płaconego według istniejących urzędzeń z funduszków krajowych;
- b) rewizji stanu zwierząt w powiatach granicznych w razie grożącego niebezpieczeństwa zarazy;
- c) dochodzenia celem stwierdzenia zaraźliwych chorób zwierząt;
- d) urzędowych interwencji w czasie ich trwania;
- e) urzędowego znaczenia zwierząt;
- f) szczepienia, zarządzonego z urzędu;
- g) odkażania z wyjątkiem robót ręcznych i pociągowych;
- h) odszkodowań i przyznanych zapomóg, które mają być wypłacane w myśl §§ 48. do 60., i
- i) premii, przyznanych stosownie do § 17.,

przypadają na Skarb państwa, o ile nie dotyczą czynności urzędowych, należących do gmin.

Koszta skutecznego przeprowadzenia miejscowych środków ochronnych i mających na celu zamknięcie, tudzież kosztu wywożenia zwłok i odpadków, oraz ich nieszkodliwego usuwania i kosztu potrzebnych w tym celu urzędzeń (grzebowisk, zakładów spalania itp.) winny ponosić gminy.

Jeżeli gmina nie poczyni odpowiednich starań o urządzenie, niezbędne dla nieszkodliwego usuwania zwłok i odpadków, wówczas należy zarządzić temu na koszt gminy, w razie potrzeby przez wdrożenie przymusowego wywłaszczenia.

Przyznanie gminom ulg z funduszków krajowych lub powiatowych co do zobowiązań, nałożonych na nie powyższymi postanowieniami, pozostawia się ustawodawstwu krajowemu.

Koszta odosobnienia, pielęgnowania, nadzoru, leczenia i zabijania zwierząt, oraz kosztu robót ręcznych i pociągowych potrzebnych do wykonania odkażenia ponosi właściciel.

§ 62.

Koszta nadzoru targów itd.

Koszta, wynikające z nadzorowania targów, przetargów i pokazów zwierząt, ponosić mają uprawnieni do odbywania targu, względnie przedsiębiorcy.

Rozdział VIII.**Postanowienia co do kar i odwołań.****Przepisy karne.**

§ 63.

1. Kto zaniedba wnieść doniesienie, będąc do tego obowiązany według niniejszej ustawy lub według zarządzeń, wydanych na jej podstawie;

2. kto jako przełożony gminy lub w zastępstwie przełożonego gminy chociażby tylko z niedbalstwa potwierdza nieprawdę, wydając paszporty na zwierzęta lub poświadczenia pochodzenia, albo

3. kto działa wbrew przepisom §§ 7. do 15. włącznie, 25., 32., 35., 42. i 44. lub wbrew zarządzeniom, wydanym na zasadzie tych paragrafów, ukarany będzie za przekroczenie aresztem do dwóch miesięcy lub grzywną do 600 K.

§ 64.

Kto działa wbrew innym zarządzeniom, zawartym w ustawie niniejszej lub wydanym na jej podstawie, ukarany będzie, o ile ustawa nie postanawia czego innego, za przekroczenie aresztem od jednego dnia do trzech miesięcy lub grzywną od 10 K do 1000 K.

§ 65.

Kto działa wbrew zarządzeniom, wydanym na zasadzie § 5., ukarany będzie za występki aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy lub grzywną od 50 K do 2000 K.

§ 66.

Kto z niedbalstwa rozszerza zarazę między zwierzętami domowymi, ukarany będzie za występki aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy lub grzywną od 50 K do 2000 K.

Jeżeli rozszerzenie zarazy było połączone z wielkim niebezpieczeństwem dla rolnictwa,

wówczas należy orzec z powodu występkę karę aresztu od trzech miesięcy do dwóch lat.

§ 67.

Kto rozmyślnie rozszerza zarazę pomiędzy zwierzętami domowymi, ukarany będzie za występki ścisłym aresztem od sześciu miesięcy do trzech lat.

Jeżeli rozszerzenie zarazy było połączone z wielkim niebezpieczeństwem dla rolnictwa, wówczas należy orzec z powodu zbrodni karę więzienia od jednego roku do lat pięciu.

§ 68.

Właściwość.

Postępowanie i wyrokowanie co do czynów karygodnych, określonych w § 63., należy do władz politycznych, a przy transportach w obrocie morskim do władz administracyjnych morskich, zaś co do czynów karygodnych, określonych w §§ 64. do 67. włącznie, do sądów.

Przepisu § 63. nie należy stosować, jeżeli czyn uzasadnia działanie karygodne, podlegające ściganiu przez sądy.

§ 69.

Orzeczenia karne sądów.

W sprawach o przekroczenia, które ustawa niniejsza przekazuje sądom, może sąd wydawać orzeczenia karne (§ 460. p. k.), o ile postanawia orzec co najwyżej areszt jednotygodniowy lub grzywnę w kwocie 100 K.

§ 70.

Orzeczenia karne władz politycznych.

Jeżeli pewna władza publiczna lub jedna z osób, wymienionych w § 68. ustawy karnej, doniesie na podstawie swego własnego spostrzeżenia służbowego o jednym z przekroczeń, określonych w § 63., wówczas może polityczna władza powiatowa (władza administracyjna morska), o ile postanawia orzec grzywnę w kwocie co najwyżej 10 K, wyznaczyć przypadającą karę bez poprzedniego postępowania, wydając orzeczenie karne.

W orzeczeniu karnem musi się podać:

1. Jakość czynu karygodnego, oraz czas i miejsce jego popełnienia;
2. nazwisko osoby lub władzy, która wniosła doniesienie;
3. wyznaczenie kary z przytoczeniem postanowienia karnego, na którym ono opiera się;

4. pouczenie, iż wolno obwinionemu, gdyby uważał się za skrzywdzonego orzeczeniem karnem, zgłosić przeciw temuż w terminie ośmiodniowym, licząc od dnia doręczenia orzeczenia, sprzeciw u politycznej władzy powiatowej (władzy administracyjnej morskiej) pisemnie lub do protokołu, a zarazem donieść o środkach dowodowych, służących do jego obrony, że jednak w razie, jeżeli w terminie tym sprzeciw nie będzie wniesiony, orzeczenie karne stanie się prawomocne i będzie przeciw niemu wykonane.

Jeżeli w ciągu terminu ośmiodniowego wniesiono sprzeciw, wówczas stosuje się postępowanie zwyczajne. W przeciwnym razie nie służy przeciw orzeczeniu karnemu dalszy środek prawny; o ile jednak zachodzą wymogi § 364., l. 1. i 2. p. k., można dozwolnić przywrócenia do stanu pierwotnego.

Przypadek.

§ 71.

Sąd ma uznać za przypadek zwierzęta i surowce zwierzęce tudzież inne przedmioty, które mogą być nośnikami zarazków, jeżeli wprowadzono je do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, wbrew zarządzeniu, wydanemu na zasadzie § 5.

To samo odnosi się do zwierząt i surowców zwierzęcych, jeżeli wbrew przepisowi § 4. lub wbrew zarządzeniu, wydanemu na zasadzie tego przepisu, wprowadzono je do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje i jeżeli przez ich wprowadzenie spowodowano niebezpieczeństwo rozszerzenia zaraźliwej choroby zwierząt.

§ 72.

Na wniosek prokuratury państwa można orzec przypadek także wówczas, gdy nie przychodzi do zasądzenia lub gdy nie wdraża się ścigania pewnej oznaczonej osoby.

Jeżeli orzeczenia co do przypadku nie można połączyć z wyrokiem przeciw obwinionemu, wówczas winien sąd I. instancji powziąć w tym względzie osobną uchwałę.

Wydanie uchwały należy do tego sądu, w którego okręgu przydybano przedmioty, o ile tymczasem już inny sąd nie wdrożył postępowania. Przeciw orzeczeniu służy interesowanemu zażalenie do sądu wyższej instancji w ciągu trzech dni.

§ 73.

Władza polityczna ma zarządzić co potrzeba względem przechowania i utrzymania przedmiotów, ulegających przypadkowi, o ile one w myśl obowiązujących przepisów nie mają być zniszczone; ma ona prawo sprzedać przedmioty te za zgodą prokuratury państwa w drodze przetargu publicznego, pomimo iż orzeczenie co do ich przypadku jeszcze

nie zapadło, jeżeli to jest wskazane ze względów publicznych lub gdyby utrzymanie ich było połączone z nieestosunkowo wielkimi kosztami.

§ 74.

Przeznaczenie grzywien i kwoty, uzyskanej za przedmioty uległe przypadkowi.

Grzywny oraz czysty dochód ze sprzedaży przedmiotów uległych przypadkowi wpływają do skarbu państwa.

§ 75.

Zwrot szkody.

Obok kary należy orzec w wyroku także obowiązek zwrotu szkody, o ile konieczność dalszych wywodów nie uzasadnia potrzeby odesłania roszczenia do odszkodowania przed sądy cywilne.

Jeżeli wyrokiem karnym władzy politycznej lub władzy administracyjnej morskiej przyznano zwrot szkody lub odmówiono zwrotu tego, wówczas wolno temu, kto nie zadowolą się odnośnym orzeczeniem, udać się na zwykłą drogę prawa celem dochodzenia swych roszczeń.

Władze polityczne i władze administracyjne morskie mają zobowiązać winnego także do zwrotu kosztów tępienia zarazy, powstałych w danym razie dla państwa wskutek czynu karygodnego.

§ 76.

Odwołanie.

Odwołania przeciw zarządzeniom władz politycznych, wydanym na zasadzie niniejszej ustawy lub przepisów, które wydano celem jej wykonania, nie mają skutku odwołczego.

Wyjątek od tego ma miejsce jedynie wówczas, jeżeli rozchodzi się o wykonanie orzeczeń karnych albo jeżeli zdaniem władzy wykonawczej można odroczyć wykonanie zarządzenia, stanowiącego przedmiot odwołania, bez jakiegokolwiek niebezpieczeństwa.

Rozdział IX.

Postanowienia końcowe.

§ 77.

Moc obowiązująca ustawy.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia roku kalendarzowego, następującego po ogłoszeniu.

§ 78.

Uchylenie dawniejszych przepisów; postanowienia przejściowe.

Ustawa z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, artykuł I. ustawy z dnia 24. maja 1882,

Dz. u. p. Nr. 51, o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i o tępieniu tychże, ustawa z dnia 7. września 1905, Dz. u. p. Nr. 163, dotycząca zapobiegania zaradzie (pomorowi) świń i jej tępienia, oraz wydane odnośnie do niej ogólne przepisy wykonawcze, rozporządzenie ministerjalne z dnia 10. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 54, dotyczące zapobiegania węglikowi alpejskiemu rogacizny i róży węglikowej świń, jakoteż tępienia tych chorób, rozporządzenia ministerjalne z dnia 29. marca 1903, Dz. u. p. Nr. 73, z dnia 17. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 20 i z dnia 21. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 31, dotyczące zapobiegania cholery ptasiej i pomorowi na kury oraz tępienia tych chorób, tracą moc obowiązującą.

Zarządzenia, wydane na zasadzie przepisów powyżej przytoczonych a nie będące w sprzeczności z postanowieniami ustawy niniejszej, pozostają w mocy jeszcze przez sześć miesięcy po wejściu ustawy w życie, o ile pierwiej nie będą uchylone.

Do czynów, sprzeciwiających się zarządzeniom takim, należy stosować postanowienia niniejszej ustawy.

§ 79.

Przepis wykonawczy.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i oświaty.

Bad Ischl, dnia 6. sierpnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.	Biliński wkr.
Haerdtl wkr.	Wrba wkr.
Stürgkh wkr.	Bráf wkr.
Weiskirchner wkr.	Hochenburger wkr.

178.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i oświaty z dnia 15. października 1909,

którem wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 6. sierpnia 1909. Dz. u. p. Nr. 177 o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu.

Celem wykonania ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177 o zapobieganiu zaraźliwym

chorobom zwierzęcym i ich tępieniu, rozporządza się, co następuje:

Do rozdziału I.

Do § 1.

W razie wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt, nie wymienionej wyraźnie w ustawie (§ 16.), mają polityczne władze powiatowe donieść niezwłocznie politycznej władzy krajowej o charakterze zarazy i sposobie jej rozszerzania się. Władza polityczna krajowa ma wystąpić w razie potrzeby jeden ze swych organów weterynaryjnych do miejsca zarazy i uwiadomić Ministerstwo rolnictwa o wyniku dochodzeń z wszelkim możliwym pośpiechem.

Jeżeli z uwagi na charakter zarazy i sposób jej rozszerzania się istnieje szczególne niebezpieczeństwo, wówczas winny władze niższe (polityczna władza powiatowa lub krajowa) co do pierwszych tymczasowych środków zapobiegawczych zastosować w sposób analogiczny postanowienia, objęte ustawą i rozporządzeniem wykonawczem.

Gdyby ze względu na odmienne ukształtowanie się stosunków utrzymywania zwierząt i obrotu zwierzętami albo z innych powodów okazało się, że zastosowanie pewnych szczególnych przepisów ustawy do tej lub innej zaraźliwej choroby zwierząt nie jest już więcej celowym i nie odpowiada interesom ludności, wówczas należy złożyć o tem niezwłocznie sprawozdanie do Ministerstwa rolnictwa.

Do § 2.

Polityczne władze krajowe winny ogłaszać zarządzenia ministerjalne i swoje własne zarządzenia w urzędowych dziennikach krajowych oraz uwiadomić o nich władze polityczne pierwszej instancji.

Władze polityczne pierwszej instancji mają starać się o to, aby zarówno powyższe postanowienia jak i ich własne zarządzenia były ogłoszone w gminach.

Ogłoszenie w gminach ma być uskutecznione przez przybicie publiczne lub w inny sposób, odpowiadający zwyczajowi miejscowemu.

O ile zarządzenia te dotyczą interesów ogólnych, należy je udzielić także dziennikom i czasopismom fachowym oraz głównym korporacjom rolniczym.

Do § 3.

A. Akademię weterynaryjną.

Do przeprowadzenia w lokalnościach, należących do akademii weterynaryjnej, środków

policyjno-weterynaryjnych, które mają być wydane w myśl ustawy, powołany jest w zasadzie rektor, jako przewodniczący grona profesorskiego akademii; pod tym względem ciąży na gonie profesorskiem względnie na przetożonych odnośnych zakładów akademii pełna i nieograniczona odpowiedzialność.

Nie narusza to jednak prawa zwierzchniczego nadzoru policyjno-weterynaryjnego, przysługującego administracji państwowej a wykonywanego przez władzę krajową i Ministerstwo rolnictwa; wspomniane władze są zatem także powołane do bezpośredniego wkraczania w myśl postanowień ustawy w przypadkach wyjątkowych i ważnych.

1. Kliniki akademii weterynaryjnych.

- a) Jeżeli oddano zwierzęta do leczenia na klinikę taką i jeżeli stwierdzono tam, iż zwierzęta te są dotknięte zaraźliwą chorobą zwierząt, co do której w myśl ustawy istnieje obowiązek donoszenia, lub iż są o nią podejrzane, wówczas winien profesor, kierujący odnośną kliniką, wnieść zaraz za pośrednictwem rektoratu przepisane doniesienie do władzy politycznej miejsca pochodzenia, przytaczając znane mu szczegóły wywiadów i podając bliżej wynik klinicznego badania, a o treści szczegółów wywiadu zawiadomić także inne władze powiatowe, w danym razie interesowane; troska o zapobieżenie dalszemu rozszerzeniu się zarazy jest obowiązkiem przetożonych odnośnych zakładów, którzy w szczególności winni dbać także o to, aby zwierzęta wypuszczano z kliniki jedynie po zupełnym wyleczeniu i gdy wszelkie niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy jest wykluczone.
- b) W przypadkach, w których w myśl postanowień ustawy powinno się zabić zwierzęta, oddane do leczenia, można w akademii zaniechać zabicia, jeżeli zwierzęta mają służyć do celów nauki lub badania; w takim razie o ile chodzi o roszczenia stron do odszkodowania w myśl rozdziału VI. ustawy, przyjmuje się, iż zwierzęta zostały zabite wskutek zarządzenia władzy.
- c) Akademii nie wolno zarządzić zabicia zwierząt, oddanych do leczenia, które w myśl postanowień ustawy mogą być na zarządzenie władzy zabite, jeżeli z zabiciem takim łączy się prawo stron do żądania odszkodowania od państwa; jeżeli uznano tam, że zabicie jest konieczne lub wskazane, wówczas należy złożyć o tem sprawozdanie do politycznej władzy krajowej.
- d) Oszacowanie zwierząt, oddanych do leczenia, ze względu na przysługujące stronom w myśl

rozdziału VI. ustawy prawo do odszkodowania, wynagrodzenia lub zapomogi ma odbyć się według postanowień powołanego rozdziału.

2. Laboratoria naukowe akademii weterynaryjnych.

- a) Akademii weterynaryjne mają prawo, przedsiębrać w odpowiednio na ten cel urządzonych ubikacjach doświadczenia naukowe wszelkiego rodzaju celem badania chorób zaraźliwych, podlegających w myśl ustawy obowiązkowi donoszenia.

O rozpoczęciu tych doświadczeń należy zawiadomić Ministerstwo rolnictwa, wymieniając choroby zaraźliwe, do których doświadczenia odnoszą się.

- b) Akademia weterynaryjna jest w szczególności także uprawniona do zakażania w tym celu należących do niej zwierząt, bez obowiązku uwiadomiania władzy o wybuchu zarazy w poszczególnym wypadku; może ona dalej sprowadzać zwierzęta chore i podejrzane, oraz części takich zwierząt, jakoteż kultury bakteryi, wywołujących choroby zwierzęce.

Postępowanie, którego należy przestrzegać przy wzmiankowanym sprowadzaniu, unormowane jest obowiązującymi w danej chwili przepisami administracyjnymi.

- c) Zwierząt, które były umieszczone w ubikacjach, przeznaczonych do naukowego badania chorób zaraźliwych, nie wolno usuwać z zakładu bez osobnego zezwolenia władzy krajowej.

B. Państwowe laboratoria naukowe, nie należące do akademii weterynaryjnej.

Postanowienia rozdziału A, punkt 2. mają zastosowanie także do uniwersyteckich laboratoriów naukowych z następującymi ograniczeniami:

- a) Należy urzędownie stwierdzić, że stajnie, które mają być w danym razie użyte, są pod względem policyjno-weterynaryjnym zupełnie odpowiednie i że znachodzą się tam wszelkie urządzenia, potrzebne do bezpiecznego pod względem policyjno-weterynaryjnym usuwania zwłok zwierząt, użytych do doświadczeń, oraz do unieszkodliwiania wytworów i odpadków zwierzęcych.
- b) Nadzór policyjno-weterynaryjny nad ubikacjami, należącymi do laboratorium, i nad umieszczonymi tam zwierzętami, oraz zarządzenie potrzebnych w danym razie szczególnych środków policyjno-weterynaryjnych należy w pierwszym rzędzie do politycznej władzy krajowej.

C. Zakłady badania zaraźliwych chorób zwierząt i zakłady produkcyi szczepianek zwierzęcych.

Przepisy dla zakładów państwowych tego rodzaju wyda, w razie ich założenia, Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych.

Do rozdziału II.

Do § 5.

Władze polityczne są obowiązane, zwracać stale baczną uwagę na stan zarazy za granicą a zwłaszcza w państwach sąsiednich, i składać władzom przełożonym sprawozdania o takich spostrzeżeniach, które w myśl § 5. ustawy uzasadniają potrzebę szczególnych zarządzeń dla ochrony zwierząt swojskich.

Ewentualne zarządzenia w myśl § 5. (ustępu 2.) ustawy można oczywiście wydać jedynie z zachowaniem postanowień układów międzynarodowych, zawartych ewentualnie w tym przedmiocie z odnośnym państwem zagranicznym.

Sprawozdania do władzy krajowej względnie do Ministerstwa rolnictwa należy przedkładać najkrótszą drogą.

Do § 7.

Jeżeli w pewnym obszarze zarządzono rewizję, utrzymywanie ewidencji i znaczenie jednego lub kilku rodzajów zwierząt, wówczas winien przełożony gminy spisać odnośne zwierzęta i utrzymywać je w ewidencji zapomocą katastru. Znaczenie zwierząt mają uskutecznić organa władz politycznych lub siły pomocnicze, wyznaczone przez władze te, przy współudziale gmin. Polityczna władza powiatowa ma kontrolować należyte prowadzenie katastru przy współudziale urzędowych lekarzy weterynaryjnych i żandarmeryi. Lekarz weterynaryjny winien nadzorować stan zdrowia zwierząt, zagrożonych zarazą. Posiadacze zwierząt należy zobowiązać do donoszenia o każdym przybytku i ubytku spisanych zwierząt, tudzież o tej okoliczności, że znak, którym zwierzę zaopatrzono, stał się niewyraźny względnie nieczytelny. Doniesienie należy wnosić do przełożonego gminy względnie do organów, wymienionych w § 17. (ustępie 3.) ustawy. Pod względem donoszenia o wypadkach choroby obowiązują postanowienia §§ 17. i 18. ustawy.

Co do targów zwierzęcych w powiatach granicznych należy przez czas trwania niebezpieczeństwa postępować w myśl § 24. (punktu 5.) ustawy.

Skoro tylko ustąpią okoliczności, które spowodowały wydanie zarządzeń, należy zarządzić i ogłosić ich uchylenie.

Do rozdziału III.

Do § 8.

Na zwierzęta jednokopytowe i bydło rogate należy wydawać paszporty jednostkowe; co do osesków towarzyszących matkom wystarczy zapisek na paszporcie matki; co do owiec, kóz i świń można wydawać paszporty zbiorowe, jeżeli rozchodzi się o zwierzęta tego samego posiadacza i tego samego rodzaju (owce, kozy lub świny). Co do zwierząt, pędzonych na pastwiska górskie, może polityczna władza krajowa w czasie, gdy niema obawy zarazy, przyznać pod względem zaopatrywania zwierząt w paszporty ulgi od przepisu § 8. (ustępu 1., punktu b) ustawy.

Jeżeli pewna gmina przekaze wydawanie paszportów zwierzęcych, należące do przełożonego gminy, innym organom, wówczas muszą organa te zasługiwać pod każdym względem na zaufanie i powinny dawać rękojmię, iż załatwiać będą czynności te pod każdym względem, a w szczególności także pod względem policyjno-weterynaryjnym, bez najmniejszego zarzutu.

Co do przepisane badania zwierząt przed wydaniem paszportu należy w miejscach, gdzie znajdują się osiadli lekarze weterynaryjni, użyć tych lekarzy. Rzeczoznawcy, ustanowieni do badania zwierząt, muszą posiadać kwalifikacye, wymienione w ustępie poprzedzającym, a jeżeli nie są lekarzami weterynaryjnymi, dostarczyć dowodu fachowego uzdolnienia; kartka oględzin zwierząt ma być wydana na podstawie badania zwierzęcia, dokonanego przez oglądacza zwierząt.

Co do wydawania paszportów na bydło rogate w pasie pogranicznym Galicyi i Bukowiny, oznaczonym w § 9. ustawy o księgosuszu, obowiązują odnośne postanowienia szczególne.

Gminy mają podać do powszechnej wiadomości w sposób, odpowiadający zwyczajowi miejscowemu, nazwiska organów, ustanowionych i zatwierdzonych do wydawania paszportów zwierzęcych oraz badania zwierząt.

Wydawanie paszportów zwierzęcych w pewnej gminie można przekazać organom, ustanowionym przez państwo, jedynie w przypadkach nieuniknionej konieczności.

Przy wyborze organów takich należy w pierwszym rzędzie uwzględnić osoby osiadłe w odnośnej gminie, które posiadają odpowiednie wykształcenie przygotowawcze i zasługują pod każdym względem na zaufanie (emerytowanych żandarmów itd.).

Paszport zwierzęcy ma zawierać imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza, ilość, dokładny opis i stanowisko zwierząt, tudzież potwierdzenie, iż zwierzęta zbadano i uznano za zdrowe i że przeciw ich wprowadzeniu w obrót nie prze

mawiają także żadne inne względy policyjno-weterynaryjne (formularz załącznik I.).

Nie wolno wydać paszportu na zwierzę,

1. jeżeli można dostrzec u zwierzęcia znamiona jakiegokolwiek zaraźliwej choroby zwierząt,

2. jeżeli przełożony gminy dowie się o wybuchu zarazy zwierzęcej albo o podejrzanem zachowaniu lub padnięciu zwierzęcia w gminie, a to na takie zwierzęta, na które odnośna zaraza może się przenieść, dopóki władza polityczna nie wyda odmiennego zarządzenia, i

3. jeżeli władza zabroniła osobnem zarządzeniem wydawania paszportów na zwierzęta odnośnego rodzaju i pochodzenia.

Druki potrzebne do wydawania paszportów na zwierzęta należy pobierać od politycznej władzy krajowej. Władza ta ma zarządzić nakład tych druków we formie zeszytów sznurowych i wydawać je przełożonstwu gmin względnie organom, ustanowionym przez państwo, za zwrotem kosztów nakładu.

Paszporty zwierzęce należy zaopatrywać bieżącymi liczbami a formularze, umieszczone w zeszytach sznurowym obok siebie, wypełniać w sposób równobrzmiący; formularz lewostronny ma pozostać w zeszytach, zaś formularz prawostronny odcina się w linii wężykowatej, przechodzącej przez cieniowane słowa „Paszport na zwierzęta“ i wydaje stronie po zaopatrzeniu go podpisem i po wyciśnięciu na nim pieczęci gminnej względnie pieczęci organu państwowego, ustanowionego do wydawania paszportów na zwierzęta.

Organa, powołane do wydawania paszportów na zwierzęta, mają przechowywać należycie zeszyty paszportowe i są odpowiedzialne za każde nadużycie i każdą opieszałość w zawiadywaniu tymi zeszytami.

Zużyte zeszyty sznurowe mają być przechowywane przez rok od ostatniego wpisu u przełożonego gminy względnie u organu, ustanowionego przez państwo.

Ministerstwu rolnictwa zastrzega się prawo, udzielania wyjątkowo poszczególnym większym gminom pozwolenia na używanie formularzy paszportowych, wygotowywanych według systemu odbijania pisma.

Paszporty zwierzęce są ważne przez dziesięć dni, licząc od daty wydania. O przedłużeniu należy w razie potrzeby udawać się do organów, upoważnionych do wydawania paszportów na zwierzęta w obrębie obszaru, na którym zwierzęta znajdują się.

Przedłużenia paszportu zwierzęcego należy uwidaczniać na samym paszporcie, a organa powołane do udzielania przedłużenia mają utrzymywać je w ewidencji w osobnym protokole (formularz załącznik II.) pod liczbami bieżącymi.

Paszport wolno przedłużyć tylko wtedy, gdy stan zdrowia zwierząt jest zadowolający, i tylko na przeciąg 10 dni.

Jeżeli przy legitymowaniu paszportem zbiorowym przyjdzie w czasie transportu do sprzedaży zwierząt lub w ogóle do zmiany ich ilości, wówczas ma organ, wyznaczony do wydawania paszportów w tej miejscowości, gdzie zmiana zaszła, zaznaczyć to na paszporcie, podając przyczynę.

Na zwierzęta, sprzedane oddzielnie, które mają być dalej pędzone, należy wydać osobne paszporty.

W razie podzielenia transportu zwierząt, opatrzonego jednym paszportem, na kilka części należy wydać na każdą część osobny paszport a dawny paszport odebrać.

W obu tych wypadkach należy powołać w nowym paszporcie dawny paszport, podając jego liczbę, miejsce wydania i datę.

Brak paszportu zwierzęcego i niedokładności w nim, a zwłaszcza usterki co do zgodności liczby sztuk i co do znamion zwierząt, wykluczają natychmiastowe dopuszczenie takich sztuk na targi i pokazy zwierzęce oraz do przewozu kolejami i okrętami. Zwierzęta takie należy na koszt posiadaczy poddać oględzinom weterynarskim tam, gdzie je napotkano, i dopuścić do dalszego wolnego obrotu jedynie w razie uznania ich za zdrowe i niepodjęzane co do pochodzenia, wydając paszport, w którym zapisać trzeba, to co zaszło. W przeciwnym razie należy wydać zarządzenia, odpowiadające danym okolicznościom.

Do § 9.

Władze polityczne winny utrzymywać w ewidencji istniejące urzędnice co do ustawiania zwierząt na placach targowych i wydawać odpowiednie zarządzenia w razie dostrzeżenia wadliwości.

Zezwolenia, aby nadzór nad targiem na zwierzęta wykonywały inne osoby a nie lekarze weterynaryjni, można udzielić tylko w miejscowościach, nie będących siedzibą lekarza weterynaryjnego, i jedynie dla mniejszych targów o podrzędnem znaczeniu lokalnym z tem wyraźnem zastrzeżeniem, iż zezwolenie to odwoła się czasowo lub stale, gdyby tego wymagały stosunki weterynaryjne w miejscowości targowej lub okolicy.

Co do zwierząt, niedopuszczonych na targ z powodu niepewnego pochodzenia, należy wydać zarządzenia, odpowiadające danym okolicznościom.

Wydając regulaminy dla targów na zwierzęta, należy uwzględnić także postanowienia rozdziału piątego ordynacji przemysłowej o obrocie targowym w ogólności.

Do § 10.

Urzędowi lekarze weterynaryjni winni w miarę potrzeby, a zwłaszcza przy sposobności podróży służbowych, doglądać stajni handlowych, szpitali zwierzęcych itd. pod względem policyjno-weterynaryjnym i składać władzy przełożonej sprawozdania o poczynionych spostrzeżeniach.

W razie wydania zastrzeżonych władzom krajowym zarządzeń policyjno-weterynaryjnych co do prowadzenia handlu zwierzętami i co do urządzenia i używania stajni handlowych (obejść handlarskich) itd. należy obok przestrzegania wymogów policyjno-weterynaryjnych uwzględniać w odpowiedni sposób także szczególne stosunki miejscowe i uprawnione interesy handlarzy zwierząt.

Do § 11.

Do punktu 1. Stacje kolei żelaznych, wyznaczone w myśl ustawy do ładowania i wyładowywania transportów przezuwaczy, zwierząt jednokopytowych i świń, należy ogłosić powszechnie.

Za władzę kolejową uważa się na liniach kolejowych, utrzymywanych w ruchu przez państwo, ten urząd, któremu poruczono lokalną służbę ruchu (c. k. dyrekcję, c. k. Kierownictwo ruchu w Czerniowcach), a na innych liniach kolejowych c. k. Generalną Inspekcję austr. kolei żelaznych.

Przy zwijaniu istniejących stacji ładowania i wyładowania należy postępować tak samo jak przy ich wyznaczaniu.

Do punktu 2. Lekarzy weterynaryjnych do oglądania zwierząt na stacjach kolejowych ustanowi polityczna władza krajowa.

Strony mają uiszczać należności za oględziny przed rozpoczęciem oględzin.

Pod względem wymiaru należności za oględziny należy kierować się zasadą, iż należności te nie mają stanowić dla skarbu państwa osobnego źródła dochodu, lecz raczej iż są przeznaczone na pokrycie kosztów oględzin bez obciążania skarbu państwa.

Należności organów, wykonujących oględziny, należy ustalić w odpowiedni sposób, uwzględniając szczególne stosunki lokalne i zakres pracy tych organów.

Należy postarać się o to zapomocą odpowiednich środków zapobiegawczych, aby na placach do ładowania i wyładowywania, które mają być odpowiednio urządzone, zapobieżono niebezpieczeństwu ewentualnego przeniesienia zarazy przez zwierzęta jednego transportu na zwierzęta innego transportu.

Do punktu 3. Do udzielania zezwolenia na wyładowanie zwierząt w innej stacji, a nie w stacji przeznaczenia, powołana jest polityczna władza powiatowa; dostarczenie pozwolenia takiego jest rzeczą strony.

Do punktu 4. Załadowanie i wyładowywanie pojedynczych zwierząt, zaopatrzonych w prawidłowe paszporty (do 6 sztuk, nie licząc osesków towarzyszących matkom), nie jest przywiązane w obrocie wewnętrznym do wyznaczonych stacji; oględziny weterynarskie mogą być pominięte przy ładowaniu albo przy wyładowaniu.

Transporty krajowe, pokryte prawidłowymi paszportami zwierzęcymi, których stacja przeznaczenia nie jest oddalona więcej jak o 150 kilometrów, są uwolnione od oględzin przez lekarza weterynaryjnego przy ładowaniu lub wyładowywaniu. Pod tymi samymi warunkami są transporty krajowe, przeznaczone do rzeźni, wolne od oględzin weterynarskich przy załadowaniu.

Przeładowanie jest dopuszczalne z przyczyn techniczno-ruchowych; należy je jednak ile możności ograniczać; stacja kolejowa ma obowiązek, zachować przy takich przeładowaniach jak największą ostrożność dla uniknięcia niebezpieczeństw policyjno-weterynaryjnych.

Jeżeli i o ile to ze względu na stan chorób zaraźliwych jest potrzebne, może polityczna władza krajowa uchylić tymczasowo ułatwienia, unormowane w poprzedzających trzech ustępach.

Do punktu 5. Przewidziane tutaj dalsze ograniczenia pod względem przewozu zwierząt zagranicznych, tudzież zwierząt rzeźnych, użytkowych i hodowlanych należy zarządzać jedynie w razie nieuniknionej konieczności.

Do punktu 6. Jeżeli wśród przewożonych zwierząt zdarzy się wypadek zaskabnięcia lub padnięcia, który nie da się odnieść niewątpliwie do pewnej przyczyny zewnętrznej, wówczas należy transport zbadać i przeprowadzić urzędowanie policyjno-weterynaryjne w tej stacji kolejowej, leżącej w kierunku jazdy, której położenie umożliwia najszybszą interwencję władzy politycznej i która posiada urządzenia, pozwalające przeprowadzić potrzebne manipulacje bez niebezpieczeństwa rozwleczenia zarazy.

Stacje te oznaczy władza krajowa w porozumieniu z władzą kolejową (stacje badania).

Stacja kolejowa, która otrzyma wiadomość o padnięciu lub zaskabnięciu, ma, o ile sama nie jest stacją badania, zawiadomić o tem natychmiast najbliższą taką stacją; jeżeli w kierunku jazdy niema stacji badania, wówczas należy zezwolić na dalszy przewóz transportu do stacji przeznaczenia i zawiadomić ją o tem.

Stacya badania, względnie stacya przeznaczenia winna zażądać natychmiast interwencji politycznej władzy powiatowej, która ma zarządzić środki policyjno-weterynaryjne, potrzebne w danym szczególnym wypadku. O wyniku oględzin i o wydanych zarządzeniach należy uwiadomić najkrótszą drogą interesowaną stacyę kolejową i władzę polityczną.

Do ustępu ostatniego. Pod względem rozszerzenia badania weterynarskiego na inne rodzaje zwierząt, prócz przeżuwaczy, zwierząt jednokopytnych i świń, obowiązuje to, co powiedziano odnośnie do punktu 5.

Do § 12.

Wyrób szczepianek zwierzęcych zależy od osobnego zezwolenia, które będzie udzielane w każdym wypadku z osobna przez Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych.

Szczepianki zwierzęce, wytworzone za granicą, można sprowadzać tylko za osobnem zezwoleniem Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych. Można także udzielić ogólnego zezwolenia na sprowadzanie takich poszczególnych szczepianek zwierzęcych.

Sprzedż szczepianek zwierzęcych dozwolona jest tylko zakładom wytwórczym, zatwierdzonym przez władzę, oraz aptekom publicznym.

Prócz wspomnianych zakładów wytwórczych i aptek publicznych wolno także lekarzom weterynaryjnym utrzymywać szczepianki zwierzęce.

Stosowanie szczepianek zwierzęcych t. j. przedsięwzięcie szczepienia zwierząt jest w myśl ustawy dozwolone tylko lekarzom weterynaryjnym.

Naczynia, w których się szczepianki wprowadza w obrót, muszą być zaopatrzone napisem, podającym prócz nazwy i zakładu wytwórczego także datę sporządzenia szczepianki i dopuszczalny czas jej użycia.

Wszelkie szczepienia zwierząt podlegają nadzorowi policyjno-weterynaryjnemu oraz kontroli władz politycznych i mogą być przez władze te także zakazane lub dozwolone tylko pod pewnymi warunkami; lekarze weterynaryjni winni zatem donosić zawczasu politycznej władzy powiatowej o zamierzonym szczepieniu; szczepienia lecznicze można przedsięwziąć także z zastrzeżeniem dodatkowego doniesienia.

Program szerszej akcji szczepienia, rozciągającej się na więcej gmin, wymaga poprzedniego zatwierdzenia politycznej władzy krajowej.

Do § 13.

Dopóki nie będzie wydana osobna ustawa regulująca oględziny zwierząt i mięsa należy postępować według przepisów, obowiązujących dotychczas w tej mierze.

Co do odnowienia przepisów, wydanych na podstawie ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, odsyła się do przepisu wykonawczego do § 78. ustawy.

Do § 14.

Urzędowi lekarze weterynaryjni mają w miarę potrzeby, a zwłaszcza przy sposobności podróży służbowych, doglądać zakładów i urzędzeń, wymienionych w § 14. (ustępie 3.) ustawy, pod względem policyjno-weterynaryjnym i składać przełożonej władzy sprawozdania o poczynionych spostrzeżeniach.

Przed przemysłowo prawnem zatwierdzeniem wspomnianych zakładów i urzędzeń należy zasięgnąć opinii urzędowego lekarza weterynaryjnego; organ ten należy także powołać do udziału w dotyczących przemysłowo prawnych rozprawach lokalnych.

Przy wyznaczaniu grzebowisk należy ściśle przestrzegać wymogów policyjno-weterynaryjnych, a nadto uwzględniać oczywiście także wchodzące w grę momenta policyjno-sanitarne. Grzebowiska należy zakładać w dostatecznem oddaleniu od mieszkań ludzkich, zagród, stajni, dróg publicznych, miejsc, z których czerpie się wodę, wód, pastwisk itd.; doły na zwłoki zwierzęce muszą mieć głębokość co najmniej dwumetrową i być wolne od wody zaskórnej. Wybierać należy szczególnie grunt piaszczysty lub żwirowaty, a unikać ile możności gruntów obfitujących w źródła i gruntów o wilgotnej ziemi gliniastej; grzebowiska należy zaopatrzyć trwałem ogrodzeniem co najmniej dwumetrowej wysokości, któreby tamowało dostęp zwierząt.

Należy wzbronić paszczenia zwierząt na grzebowiskach i używania rosnącej na nich paszy podobnie jak i przechowywania tam paszy dla zwierząt.

Doły, przeznaczone do zakopywania zwłok zwierzęcych (części zwłok itd.), należy wybierać szeregiem i tak głęboko, aby na zwłokach (częściach zwłok itd.) spoczywała jeszcze dwumetrowa warstwa ziemi.

Z dołów na zwłoki zwierzęce wolno wykopywać kości jedynie za zezwoleniem politycznej władzy powiatowej. Zezwolenia tego nie można udzielić przed upływem 25 lat, licząc od chwili zagrzebania, a w ogóle można je wydać tylko wówczas, gdy części miękkie uległy zupełnemu rozkładowi i gdy bezpośrednie przerobienie kości jest zapewnione.

Również może polityczna władza powiatowa zezwolić na ponowne użycie dołów na zwłoki zwierzęce jedynie po upływie takiego czasu, w ciągu którego zwłoki (części zwłok itd.) uległy całkowicie rozkładowi.

Usuwanie zwłok (części zwłok itd.) drogą termiczną może się odbywać albo w zakładach przemysłowych, na ten cel urządzonych i zatwierdzonych przez władzę, albo przez zwęglenie ogniem rozkałkowanych i obficie naftą lub smołą polanych zwłok. Przytem należy unikać wszelkiego niebezpieczeństwa ognia.

Termochemiczne przerabianie zwłok (części zwłok itd.) może się odbywać jedynie w zakładach, na ten cel urządzonych i zatwierdzonych przez władzę.

Do § 15.

Zbieraczom odpadków zwierzęcych nie wolno wchodzić do stajni.

Pomijając szczególne wyjątki, można wpuszczać praców do obcych stajni jedynie wówczas, jeżeli wykonanie ich obowiązkowego zajęcia tego wymaga.

Do § 16.

Obowiązkowi donoszenia podlegają następujące postaci gruźlicy bydła rogatego, dającej się rozpoznać zewnętrznie:

Rozwinięta gruźlica płuc, kiszek, macicy i gruźlica wymion w ogólności.

Pouczenie, wydane w myśl § 17. ustawy, zawiera bliższe szczegóły co do objawów, po których postaci te można rozpoznać zewnętrznie.

Do § 17.

Przewidziane w paragrafie tym pouczenie co do objawów, które uzasadniają podejrzenie jednej z zaraźliwych chorób zwierzęcych, wymienionych w § 16. ustawy, zawarte jest w załączniku III.

Do § 19.

Wypadki, w których należy zastosować zakaz, przewidziany w § 19. (ustępie 2.) ustawy, unormowane są w przepisie wykonawczym do rozdziału IV. ustawy.

Do § 20.

Dochodzenia ze strony lekarza weterynaryjnego, ustanowionego ewentualnie stale przez pewną gminę, o których mowa w § 20. (ustępie 3.) ustawy, mają polegać na dokładnem zbadaniu klinicznem chorego zwierzęcia.

Jeżeli to badanie kliniczne nie wykluczy zupełnie podejrzenia zaraźliwej choroby zwierząt, co do której istnieje obowiązek donoszenia, wówczas ma lekarz weterynaryjny wnieść natychmiast przepisane doniesienie.

Do § 21.

Przeprowadzanie dochodzeń co do istnienia zarazy należy prawidłowo poruczać urzędowemu lekarzowi weterynaryjnemu, a w razie przeszkody innemu lekarzowi weterynaryjnemu. Wysłanie

lekarza weterynaryjnego można pominąć jedynie w przypadkach, przewidzianych w przepisie wykonawczym do rozdziału IV. ustawy.

Lekarz weterynaryjny, przeprowadzający dochodzenie z powodu zarazy, winien uwiadomić pisemnie przełożonego gminy o wydanych zarządzeniach z powołaniem się na odnośne postanowienia ustawowe.

Osobna instrukcja normuje przedkładanie władzy politycznej sprawozdań z czynności urzędowych.

W sprawach, tyjących się chorób zaraźliwych, mają władze polityczne rozstrzygać z największym pośpiechem, a jeżeli sobie tego posiadacze zwierząt życzą, telegraficznie na ich koszt; przytem, o ile to da się pogodzić z celem tępienia zarazy, należy oszczędzać według możliwości interesa, wchodzące w grę.

Do § 22.

Lekarz weterynaryjny, prowadzący dochodzenie z powodu zarazy, winien jedynie wówczas zarządzić zabicie zwierzęcia podejrzanego względnie wysłanie zmienionych chorobowo narządów lub części narządów padłego lub zabitego zwierzęcia, jeżeli to okazuje się bezwarunkowo konieczne celem stwierdzenia ewentualnego istnienia zarazy.

W razie zabicia zwierzęcia należy przeprowadzić sekcję jego zwłok z wszelką oględnością i dokładnością; z przebiegu sekcji spisuje się protokół, który winien podawać w krótkości wynik badania i orzeczenie; jeżeli co do wyniku sekcji zachodzi różnica zdań między urzędowym lekarzem weterynaryjnym a lekarzem weterynaryjnym, przybrany w danym razie przez stronę, wówczas rozstrzyga orzeczenie krajowego referenta weterynaryjnego, o które należy postarać się.

Co do oszacowania (klasyfikacji), które ma być przedsięwzięte przed zabicciem, odsyła się do postanowień §§ 51. i 52. ustawy.

Ministerstwo rolnictwa wskaże władzom politycznym te zakłady, które wchodzi w rachubę w myśl § 22. (ustępu 4.) ustawy.

Zwierzęta, które pozostawały w takiej styczności z zwierzętami podejrzanyymi o zarazę, z ich częściami, odpadkami itd., iż w razie sprawdzenia się podejrzenia musiałyby się je uważać w myśl przepisu wykonawczego do rozdziału IV. za podejrzanę o zarażenie się, należy aż do uchylenia podejrzenia traktować jako podejrzanę o zarażenie się; zarządzenie władzy, że zwierzęta takie mają być zabite, jest wykluczone.

Do §§ 23, 24 i 25.

Pod względem zarządzenia środków, przewidzianych w ustawie, odsyła się do przepisu wykonawczego do rozdziału IV. ustawy; zawsze

jednak kierować się należy zasadą możliwego uwzględniania interesów obrotu i rolnictwa oraz tem, iż w żadnym razie nie powinno się iść dalej, aniżeli cel tępienia zarazy tego wymaga.

Do § 24.

Do punktu 1: Do strzeżenia i policyjnego obserwowania zwierząt należy w pierwszym rzędzie użyć organów policyi miejscowej.

Znaczenie należy zarządzić w szczególnych przypadkach, przytoczonych w przepisie wykonawczym do rozdziału IV., a poza tem jedynie wówczas, jeżeli środek ten w danych okolicznościach jest niezbędnie potrzebny w interesie tępienia zarazy i ustalenia tożsamości zwierząt.

Do punktu 2 a): Uznanie pewnego miejsca za zamknięte obejmuje nie tylko to ograniczenie, iż nie można z miejsca tego usuwać zwierząt i przedmiotów, które zamknięto, lecz także, iż w braku osobnego zezwolenia nie wolno do miejsca tego wprowadzać zwierząt wrażliwych na odnośną zarazę.

Jeżeli zarządzono zamknięcie pewnego miejsca (stajni, zagrody, pastwiska, łąnu, miejscowości itd.), wówczas należy je oznaczyć tablicami z napisem „zamknięto z powodu (nazwa zarazy)“, ustawionymi w dostatecznej liczbie w stosownych punktach.

Do punktu 6: Leczenie przez lekarza weterynaryjnego należy zarządzić jedynie w przypadkach, przytoczonych w przepisie wykonawczym do rozdziału IV.

Do punktu 7: Wykonanie zabicia zwierząt chorych i podejrzanych należy nadzorować.

Do punktu 8: Pod względem nieszkodliwego usuwania zwłok (części zwłok, produktów, odpadków) odsyła się do przepisu wykonawczego do § 14.

Zakopując zwłoki (części zwłok itd.) zwierząt chorych na zarazę, należy je zawsze polać (posypać) odpowiednim środkiem odkażającym.

Usuwanie zwłok sposobem termicznym jest szczególnie wskazane w przypadkach §§ 33., 34., 36., 41. i 45. ustawy.

Przy termochemicznej przeróbce zwłok musi się zastosować takie postępowanie, któreby zniszczyło zarazki oraz pasożyty zwierzęce i roślinne i zupełnie wykluczało możliwość użycia części zwierzęcych i wytworzonych z nich produktów na pokarm dla ludzi.

Zwłoki (części zwłok itd.), które celem usuwania ich w sposób nieszkodliwy muszą być wywiezione dalej, należy poprzednio polać (posypać)

środkiem odkażającym i przewozić nakryte. Trzeba postarać się o to, aby przewóz nie spowodował rozwleczenia zarazy. Wozy, których użyto do przewozu, należy odkazić.

Za środki odkażające uważa się:

a) Ługi alkaliczne. Zapomocą wody wrzącej przyrządza się najpierw siedmio- do ośmioprocentowy roztwór potażu lub sody; do roztworu tego dodaje się świeżo wypalonego wapna, które przez poprzednie polanie wodą (mniej więcej dwie trzecie litra na kilogram) i ogrzanie rozpadło się na suchy proszek, i to w ilości, równającej się co do wagi zawartości sody lub potażu.

Stosownie do jakości przedmiotów, które mają być oczyszczone i odkażone, używa się przyrządzonego ługu albo tak jak jest, albo po poprzednim wyklarowaniu, i to bez dodatku lub z dodatkiem dalszej odpowiedniej ilości wody.

Przez dodanie wody nie można obniżyć skutecznej ilości potażu lub sody, zawartej w ługu, poniżej dwóch procentów.

Silniejsze ługi alkaliczne nadają się do oczyszczania i równoczesnego odkażania przedmiotów drewnianych, posadzki kamiennej i murów.

Słabszych ługów można używać do oczyszczania i odkażania materii lnianych i bawełnianych.

Przedmioty skórzane i wełna zwierzęca znoszą tylko bardzo słabe ługi.

b) Mydło szare w postaci gorącego trzyprocentowego roztworu nadaje się do mycia przedmiotów drewnianych albo prania bielizny oraz do oczyszczania nagich części ciała.

c) Wapno żrące, które powinno być świeżo palone, rozpada się za dodaniem wody w ilości około dwóch trzecich części litra na kilogram na suchy proszek, nadający się dobrze do posypywania zwłok oraz niewybrukowanej podłogi stajennej, która musi być poprzednio podebrana w sposób niżej podany. Dwudziestoprocentowy roztwór wapna żrącego t. j. jeden kilogram wapna żrącego na pięć kilogramów wody, daje najodpowiedniejsze mleko wapienne do bielienia ścian, do wycierania (zmożenia) podłóg, do polewania nawozu, ścieków gnojówki itp. Do każdorazowego użytku należy przyrządzać świeże mleko wapienne.

Skóry i odpadki zwierzęce można wkładać do rzadkiego mleka wapiennego, złożonego z jednej części wapna żrącego i sześćdziesięciu do stu części wody.

d) Saletra i sól kuchenna służą każda z osobna lub zmieszane z sobą do konserwowania świeżych surowców zwierzęcych, a w postaci roztworu wodnego do odkażania jelit.

e) Środki odkażające z dziedziny przemysłu maziowego (kwas karbolowy, kreolina, bacillol itd.) nadają się w 5—10 procentowym roztworze wodnym do odkażania wielu przedmiotów. Z powodu właściwej woni, która długo trzyma się przedmiotów, musi się jednak unikać ich tam, gdzie znajdują się zwierzęta mleczne i rzeźne, ponieważ woń ta udziela się także mleku i mięsu. Środków tych można używać także do zapuszczania.

f) Mleka z chlorku wapna należy używać tak jak mleka wapiennego; w stajniach, w których mieszcza się zwierzęta mleczne i rzeźne, powinno się jednak unikać go z powodów, podanych pod e). Najodpowiedniejszy roztwór przyrządza się w ten sposób, iż rozpuszcza się kilogram świeżego chlorku wapna (trzymanego w dobrze zamkniętych naczyniach) wśród ciągłego mieszania w 5—10 litrach wody.

g) Formalina, 40procentowy, wodny roztwór formaldehydu, jest obecnie jednym z najlepszych środków odkażających i bywa używana najwłaściwiej w postaci 2 $\frac{1}{2}$ procentowego roztworu t. j. kilogram formaliny na 40 litrów wody.

Roztwór formaliny 2 $\frac{1}{2}$ procentowy nadaje się do odkażania prawie wszystkich wchodzących w grę przedmiotów, a zwłaszcza jest bardzo odpowiednim do odkażania przedmiotów skórzanych, odzieży, derek, włosów itd.

h) Sublimat. Roztwory sublimatowe (1 $\frac{0}{100}$) nadają się zwłaszcza do odkażania poszczególnych części ciała ludzkiego, powinny być jednak używane tylko przy zachowaniu szczególnej ostrożności.

i) Podwyższona ciepłota. Gorąca woda o 100° C lub strumienie pary wodnej o równej ciepłocie zabijają same przez się lub w połączeniu ze środkami odkażającymi wszelkie zarazki w najkrótszym czasie.

Ciepłocie żaru nie oprze się również żaden zarazek, skutkiem czego przedmioty, znoszące działanie płomienia, ognia lub żaru, mogą być w ten sposób najprędzej odkażone.

k) Należyte przewietrzanie popiera wybitnie dezynfekcję ubikacji i przedmiotów.

Oczyszczenie musi zawsze poprzedzić odkażenie.

Wybierając środki odkażające, które mają być użyte celem zniszczenia zarazków, należy uwzględnić naturę i odporność zarazka, tudzież

jakość przedmiotów, które mają ulec odkażeniu, a przytem kierować się zasadą, iż zarazek ma być trwale pozbawiony żywotności, zaś przedmiot nim zakażony nie powinien być więcej uszkodzony, aniżeli tego wymaga osiągnięcie pierwszego z tych celów.

Co się tyczy odkażania zapowietrzonych stajen i znajdujących się tam przedmiotów, należy przestrzegać następujących wskazówek.

W stajniach zapowietrzonych, w których zwierzęta chore są jeszcze umieszczone, należy postarać się o dostateczne przewietrzanie, o częste usuwanie i odkażanie nawozu, który o ile możności ma być osobno składany, tudzież o czyszczenie podłogi i ścieków gnojówki przez splukiwanie ich wodą i jednym z wymienionych środków odkażających.

Końcowe odkażenie zapowietrzonych stanowisk względnie całych zapowietrzonych stajen należy wykonać w sposób następujący.

Najpierw należy usunąć nawóz i podściółkę, wywieźć je przy zachowaniu odpowiednich środków ostrożności na rolę i przyorać (względnie przykryć tymczasowo ziemią) albo spalić albo w inny sposób usunąć nieszkodliwie (zakopać głęboko po posypaniu wapnem żrącym).

Po usunięciu nawozu trzeba dokładnie obmieść względnie oczyścić powałę, ściany i podłogę stajni.

Właściwe odkażenie należy rozpocząć od powały stajni względnie od strychu, jeżeli on jest nieszczelny i zanieczyszczony, przejść następnie do ścian stajni a wreszcie do podłogi stajennej.

Z powałą stajni, z belkami na powale itd., a ewentualnie ze strychem należy stosownie do jakości materiału postąpić tak, jak z ścianami. Ściany murowane trzeba zeszkrobać a następnie pobielić świeżo przyrządzonym mlekiem wapiennym lub mlekiem z chlorku wapna albo kilkakrotnie zesikać obficie 2 $\frac{1}{2}$ procentowym roztworem formaliny. W tym ostatnim wypadku będzie potrzebna na trzechkrotne zesikanie około $\frac{3}{4}$ litra płynu odkażającego na m² ściany.

Dobrze utrzymane ściany drewniane i przegrody z desek należy po usunięciu znajdującego się ewentualnie uszczelnienia z mchu itp. obmyć gorącym ługiem lub roztworem mydła szarego a następnie pobielić mlekiem z chlorku wapna lub mlekiem wapiennym albo zesikać 2 $\frac{1}{2}$ procentowym roztworem formaldehydu.

Dobrze utrzymane ściany z prętów lub innych plecionek należy po usunięciu uszkodzonej warstwy gliny odkazić dokładnie i ponownie gliną wylepić.

Powłoki olejne należy dokładnie obmyć 2 $\frac{1}{2}$ procentowym roztworem formaliny lub 3procentowym roztworem lyzolu względnie kreoliny, zaś uszko-

dzone powłoki olejne obmyć najpierw gorącym ługiem a następnie pociągnąć kilkakrotnie jednym z wymienionych poprzednio środków odkażających, o ile nie ma się ich odnowić.

Ślupy, drążki działowe, drzwi, ramy okien, poręcze itd. stajenne, należy stosownie do materiału odkażać tak jak ściany. Narzędzia i przedmioty żelazne trzeba wyzarzyć, a jeżeli są stale przymocowane oczyścić gorącym ługiem i powlec lub zesikać płynem odkażającym. Sprzęty drewniane, jako to żłoby, drabniki, wiadra stajenne, przyrządy do czyszczenia itd. należy spalić, jeżeli nie przedstawiają wartości albo są już zepsute albo nie dadzą się odkażać w sposób pewny, zresztą zaś należy je wyszorować gorącym ługiem lub roztworem szarego mydła, następnie obmyć, a wreszcie pociągnąć (zesikać) kilkakrotnie płynem odkażającym albo, jeżeli rozchodzi się o przedmioty małe, włożyć do płynu takiego na przeciąg co najmniej 24 godzin.

Odkażenie podłogi stajennej przeprowadza się w ten sposób, iż należy wymyć nieprzepuszczalną twardą posadzkę (posadzkę cementową, posadzkę z cegieł, osadzonych na cemencie, szczelną posadzkę kamienną, dobrą podłogę drewnianą itp.) gorącym ługiem lub roztworem mydła szarego, a następnie pociągnąć mlekiem wapiennym lub innym środkiem odkażającym. Złą posadzkę tudzież podłogi drewniane już zepsute, a więc przepuszczalne, należy wyjąć, następnie usunąć górne warstwy ziemi, zanieczyszczone odpadkami zwierzęcymi i nasypać tam proszku wapna żrącego. Kamieni, nadających się do użycia, oraz zdrowego drzewa z posadзки (tego ostatniego po zheblowaniu) można użyć ponownie po poprzednim należytem oczyszczeniu i odkażeniu. W stajniach bez posadзки musi się również skopać górne warstwy ziemi zanieczyszczone odpadkami zwierzęcymi i zastąpić je nową ziemią, po poprzednim nasypaniu proszku wapna żrącego.

Wykopaną ziemię należy wywieźć na rolę i przyorać względnie zakopać, polawszy ją wprzód mlekiem wapiennym lub innym środkiem odkażającym.

Jeżeli zapowietrzone stajnie składają się z bezwartościowych plecionek z pręcia lub innych (bez polepy glinianej lub tynku), wówczas należy je rozebrać i spalić.

Odkażając zapowietrzone stajnie i stanowiska należy oczywiście rozważyć, jakie postępowanie odkażające musi być w danym razie przeprowadzone stosownie do powyższych wskazówek.

Przytoczone wyżej postanowienia co do odkażania stajen i znajdujących się tam przedmiotów mają być stosowane także do innych podobnych zamkniętych miejsc, w których pomieszczone były zwierzęta dotknięte zarazą, tudzież do ubikacji

pobocznych, jako to izb na uprząż, siodła, izb do czyszczenia itd., oraz do ubikacji, przeznaczonych na umieszczenie personalu stajennego.

Odkażenie stajni należy zakończyć dokładnem przewietrzeniem.

Przedmioty skórzane (uździennice, trenzle uprząż), kocy, pasy należy wytrzeć gorącą wodą mydlaną i włożyć do płynu odkażającego (2 $\frac{1}{2}$ procentowej formaliny lub 3 procentowej kreoliny) na trzy godziny; przedmioty skórzane należy dobrze natłuścić, zanim zupełnie wyschną.

Poduszki włosienne upręży i siodła najodpowiedniej jest włożyć do 2 $\frac{1}{2}$ procentowego roztworu formaliny (na trzy godziny).

Wozy, używane do wywożenia nawozu, ziemi podłogi stajennej i zwłok zwierzęcych, należy odkażać tak, jak sprzęty stajenne.

Zapowietrzonych części pastwisk można znowu użyć dla innych zwierząt dopiero wtedy, gdy uprzątnięte będą odchody, z którymi należy postąpić tak, jak z nawozem ze stajen zapowietrzonych, i gdy upłynie cztery tygodnie od usunięcia zwierząt chorych.

W razie potrzeby należy zarządzić także oczyszczenie i odkażenie zanieczyszczonych podwórz i koszar itd., tudzież zwierząt, które mogą stać się rozsadanikami zarazków, i osób, które weszły w styczność ze zwierzętami chorymi lub podejrzanymi.

Do § 25.

Przepis wykonawczy do rozdziału IV. ustawy postanawia, kiedy należy zarządzić przewidziane tutaj środki ochronne.

Zarządzając szczepienia należy zważać także na to, aby użyto tylko szczepianek, dobrze wypróbowanych, zapewniających wynik dodatni.

Do § 28.

W razie potrzeby należy wziąć pod rozwagę eksponowanie lekarza weterynaryjnego w miejscu, gdzie zaraza panuje.

Do § 30.

Polityczną władzą powiatowa ma zawiadomić o wygaśnięciu zarazy wszystkie te gminy i władze, którym doniosła o jej wybuchu (§ 27. ustawy).

Uznaniu władzy pozostawione jest uchylenie poszczególnych zarządzeń policyjno-weterynaryjnych jeszcze przed urzędowem uznaniem zarazy za wygasłą, o ile zajdą warunki, określone w ustawie.

Może to oczywiście nastąpić jedynie przy najściślejszem przestrzeganiu wymogów policyjno-weterynaryjnych.

Okres czasu, który musi upłynąć od ostatniego wypadku wyzdrowienia, zabicia lub padnięcia, aby można było uznać zarazę za wygasłą, oznaczony jest co do poszczególnych chorób zaraźliwych w przepisie wykonawczym do rozdziału IV. ustawy.

Do rozdziału IV.

Przyszczyca.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te zwierzęta racicowe, które były umieszczone w jednej stajni lub na jednym stanowisku razem ze zwierzętami chorymi na przyszcycę, albo które zresztą w ciągu ostatnich 14 dni pozostawały z nimi w bezpośredniej lub pośredniej styczności.

2. Wnioski na wybicie zwierząt chorych i podejrzanych należy przedstawiać jedynie wówczas, gdy wymogi, określone w § 31., ustępie 1. ustawy, zachodzą w całej pełni. Komisja pomorowa ma przedstawiać wnioski względem wybicia zwierząt najkrótszą drogą wprost Ministerstwu rolnictwa a jednocześnie zawiadamiać o tem władzę krajową również w najkrótszej drodze (telegraficznie, telefonicznie itp.). We wniosku należy podać wszystkie okoliczności ważne dla rozstrzygnięcia, a w szczególności sposób zawleczenia zarazy, czas jej trwania, ilość, przeznaczenie użytkowe i w przybliżeniu wartość zwierząt, które mają być zabite, oraz położenie zagrody zapowietrzonej.

Wniosek na wybicie zwierząt można przedstawić nie tylko w razie świeżego wybuchu zarazy, lecz także wówczas, gdy w pewnej okolicy po silnem zapowietrzeniu pozostaną jeszcze odosobnione, uparczywe, drobne ogniska zarazy, które stoją na przeszkodzie uznaniu zarazy za wygasłą. Urzędowy lekarz weterynaryjny ma zwyczajnie oczekiwać w miejscu zarazy rozstrzygnięcia, które ma zapasać wskutek postawionego wniosku.

Jeżeli władza krajowa uważa wniosek komisji pomorowej za nieuzasadniony, wówczas ma złożyć o tem natychmiast sprawozdanie Ministerstwu rolnictwa najkrótszą drogą. W przeciwnym wypadku należy natychmiast wysłać do miejsca zarazy organ władzy krajowej, który ma obowiązek dokładnego skontrolowania stanu rzeczy i złożenia na podstawie wyniku swych dochodzeń w najkrótszej drodze sprawozdania do Ministerstwa rolnictwa, czy ze swej strony popiera wniosek komisji pomorowej w całej pełni, ewentualnie z pewnymi zmianami, lub nie.

Rozstrzygnięcie Ministerstwa rolnictwa zapadnie zaraz po nadejściu wniosku władzy krajowej względnie wniosku organu, wysłanego przez władzę tę, i będzie podane w najkrótszej drodze do wiadomości komisji pomorowej, tudzież władzy krajowej. Zabicie ma być dokonane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego bezzwłocznie po stwierdzeniu zwy-

czajnej wartości zwierząt (§ 51. ustawy), względnie po sklasyfikowaniu zwierząt (§ 52. ustawy), w sposób, wykluczający niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy.

3. W odosobnionych wypadkach zarazy należy zwyczajnie ograniczyć zamknięcie w pierwszym rzędzie na stajnię i zagrodę (stanowisko) ewentualnie z włączeniem zagród zagrożonych; jeżeli zaraza objęła więcej zagród i jeżeli istnieje niebezpieczeństwo dalszego jej rozszerzania się, wówczas należy zarządzić zamknięcie miejscowości; w większych miejscowościach można ewentualnie zamknąć jedynie pewne części miejscowości.

4. W razie zamknięcia można przyznać następujące ułatwienia:

a) Usuwanie zwierząt podejrzanych o zarażenie się w celu natychmiastowej rzezi, jeżeli zwierzęta te będą przewiezione do miejsca rzezi koleją, wozami lub w taki sposób, iż przytem nie wejdą na drogi, używane przez zdrowe przeżuwacze i świnie. Wozy kolejowe, użyte do przewozu, należy zaopatrzyć napisem „Zwierzęta z obszarów zamkniętych“.

Jeżeli udzielono zezwolenia na przewiezienie zwierząt do innego powiatu politycznego, wówczas należy zaraz zawiadomić o tem odnośną polityczną władzę powiatową.

b) Używanie zwierząt podejrzanych o zarażenie się do robót rolniczych wśród takich warunków, które wykluczają wszelkie niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy.

c) Używanie zwierząt chorych do robót rolniczych w gminie zapowietrzonej, jeżeli zwierzęta te nie będą przytem przechodzić przez drogi i miejsca, których używają zdrowe przeżuwacze i świnie innych zagród, i jeżeli wskutek niemożności używania tych zwierząt powstałyby niestosunkowo wielkie szkody gospodarcze.

d) Przeprowadzenie zwierząt, zostających pod zamknięciem, do innej zagrody w tej samej miejscowości z zachowaniem warunków, podanych pod c), jeżeli przeprowadzenie to nie jest połączone z niebezpieczeństwem rozszerzenia zarazy.

e) Pozwolenie wypędzania na pastwisko zwierząt, pozostających pod zamknięciem, jeżeli ze względu na położenie pastwiska można go używać bez niebezpieczeństwa rozwleczenia zarazków.

f) Odpęd zwierząt z pastwisk zamkniętych, jeżeli z uwagi na wyżywienie zwierząt lub niekorzystne warunki atmosferyczne zachodzi niezbędną potrzebą zmiany pastwiska lub umieszczenia zwierząt w stajniach. Zwierzęta chore musi się wówczas przewieźć na wozach albo

pędzić drogami, nie uczęszczanymi przez wolne od zarazy przeżuwacze i świnie innych stajni.

g) Zezwolenie przepędu przeżuwaczy i świń przez miejsce zamknięte, jeżeli zwierzęta te są do wadnie przeznaczone na natychmiastową rzeź.

5. Odbywania targów zwierzęcych, z reguły z wyjątkiem targów na konie, tudzież odbywania przetargów i pokazów zwierząt racicowych (§ 24., punkt 5. ustawy) należy zakazać jedynie wówczas, jeżeli to jest niezbędne dla zapobieżenia dalszemu rozszerzeniu się zarazy.

6. W razie zastosowania § 31. (ustępu 4.) ustawy należy dokładnie oznaczyć odnośny obszar i ogłosić to publicznie. Obszar ten powinien być jak najmniejszy; granice naturalne (góry, rzeki) mają być uwzględniane.

Polityczna władza krajowa ma wydać odpowiednie zarządzenia, aby wskutek dozwolonego obrotu w obrębie zapowietrzonego obszaru, zaraza nie została zawleczona do miejscowości tego obszaru, które aż dotąd były od niej wolne.

Polityczna władza krajowa może zezwolić na wprowadzanie i wywóz zdrowych zwierząt racicowych, jeżeli to jest wskazane ze względu na tok gospodarstwa rolnego lub zaopatrzenie ludności w żywność.

W miarę wygasania zarazy może polityczna władza krajowa wyłączyć pewne części z obszaru, uznanego za zapowietrzony, albo przyznać tym częściom pewne ułatwienia.

Z chwilą ustąpienia warunków, które spowodowały zarządzenie, określone w § 31. (ustępie 4.) ustawy, należy zarządzenie to zaraz uchylić.

7. Podczas trwania zarazy należy osobno zbierać nawóz ze stajen zapowietrzonych i polewać go obficie świeżo przyrządzonym mlekiem wapiennym.

Wywożenia nawozu z zapowietrzonej zagrody drogami, uczęszczanymi przez przeżuwacze i świnie innych zagród, należy zabronić podczas trwania zarazy, o ile zapomocą innych zarządzeń nie można usunąć niebezpieczeństwa jej rozwleczenia.

8. Paszy suchej i podściółki nie wolno wywozić z zamkniętej miejscowości podczas trwania zarazy.

Wozy, sprzęty i opakowania, użyte do wywozu paszy, można usunąć z zagrody zapowietrzonej dopiero po ich odpowiednim oczyszczeniu i odkażeniu.

9. Osoby, które były zajęte w stajni zapowietrzonej lub przy chorych zwierzętach, mogą opuścić

zagrodę zapowietrzoną jedynie po oczyszczeniu nagich części ciała, oraz obuwia i odzieży.

10. Sztucznego zakażenia zwierząt podejrzanych o zarażenie się należy zaniechać, jeżeli posiadacz zwierząt podnosi ze względów gospodarczych uzasadnione zarzuty przeciw temu zarządzeniu.

11. Zakaz, o którym mowa w § 32. ustawy, należy zawsze wydawać pod zagrożeniem zabicia odnośnych zwierząt.

12. Urzędowy lekarz weterynaryjny ma zwrócić uwagę posiadaczy na objęty § 31. (ustępem 6.) ustawy zakaz spożytkowania i sprzedaży mleka od zwierząt ze stajni zapowietrzonych w stanie surowym, nieprzetworzonym i ostrzec ich przed spożyciem mleka takiego.

W razie znaczniejszego rozszerzenia się zarazy w pewnej miejscowości można zakazać, aby mleczarnia zbiorowa, z której nie wydaje się wyłącznie mleka pasteryzowanego (produktów mlecznych, wytworzonych z pasteryzowanego materiału surowego), nie przyjmowała mleka z zapowietrzonej miejscowości; gdyby mleczarnia zbiorowa nie przestrzegała tego zakazu lub zakazu objętego § 31. (ustępem 6.) ustawy, wówczas można zarządzić, niezależnie od wchodzących w zastosowanie następstw karnych, iż z odnośnej mleczarni zbiorowej wolno wydawać mleko jedynie w stanie pasteryzowanym lub przetworzonym oraz produkty mleczne, wytworzone jedynie z pasteryzowanego materiału surowego.

Przy pasteryzowaniu należy ogrzać mleko do 70, 75 albo 80 stopni i utrzymywać je w tej ciepłocie maksymalnej w pierwszym wypadku przez 25 minut, w drugim wypadku przez 15 minut, a w trzecim przez 3 minuty.

Jeżeli mleko, pochodzące z zapowietrzonych stajni, oddano do mleczarni zbiorowej jeszcze przed urzędowym stwierdzeniem zarazy, wówczas należy zaraz wydać odpowiednie zarządzenia celem uczynienia mleka takiego nieszkodliwym.

13. Lekarz weterynaryjny, którego wezwano do rzezi, nie powinien dopuścić do zabicia zwierząt chorych w celu spożytkowania ich mięsa, jeżeli rozchodzi się o ciężkie wypadki choroby, w których już wynik badania żywego zwierzęcia pozwala rozpoznać, iż spożycie mięsa byłoby dla zdrowia szkodliwe.

Chorobowo zmienione części zwierząt chorych, które dopuszczono do rzezi w celu spożytkowania mięsa, należy w każdym wypadku usunąć pod nadzorem urzędowym i zniszczyć w sposób nieszkodliwy.

14. Skóry, pochodzące ze zwierząt chorych, należy ile możności odkazić tam, gdzie dokonano ich zdjęcia.

Stajnie i inne ubikacje, zajmowane przez zwierzęta takie, jakoteż używane przy nich sprzęty należy gruntownie oczyścić i odpowiednio odkażić.

15. Zarazę należy uznać za wygasłą, gdy niema już zwierząt chorych i gdy nie zdarzył się żaden wypadek zasłabnięcia w ciągu 14 dni po ostatnim wypadku wyzdrowienia, zabicia lub padnięcia, oraz gdy wykonano przepisane oczyszczenie i odkażenie zapowietrzonych stajen, stanowisk i sprzętów, tudzież zarządzone ewentualnie oczyszczenie i odkażenie zwierząt, które przebyły zarazę.

Wąglik.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te zwierzęta, które w ciągu czterech ostatnich dni stykały się bezpośrednio ze zwierzętami chorymi.

2. Zwierzęta chore i podejrzane o zarazę należy trzymać w odosobnieniu, a zapowietrzoną stajnię (stanowisko) zamknąć; jeżeli zaszło kilka wypadków zasłabnięcia, wówczas należy ile możności usunąć ze stajni (stanowiska) wszystkie zwierzęta, które jeszcze wyglądają zdrowo; zwierzęta podejrzane o zarażenie się należy również zamknąć.

3. Jeżeli wąglik przybierze w pewnej miejscowości większe rozmiary, wówczas można zarządzić zamknięcie miejscowości lub poszczególnych jej części.

4. Do zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę należy ustanowić osobnych dozorców, którym nie wolno stykać się ze zdrowymi zwierzętami, oraz używać dla nich osobnych naczyń do karmienia i pojenia i osobnych sprzętów. Naczyni tych i sprzętów nie wolno używać do czego innego, nie odkażwszy ich poprzednio, co należy uczynić w zapowietrzonej stajni lub tuż w pobliżu tejże.

5. Posiadaczy zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę, tudzież osoby, mające do czynienia z takimi zwierzętami lub ich zwłokami, należy pouczyć w odpowiedni sposób o łatwym przenoszeniu się choroby tej na ludzi i o wynikającym stąd wielkiem niebezpieczeństwie, oraz o ostrożnościach, których powinno się przestrzegać.

6. Osób, mających rany na rękach lub na innych częściach ciała nieosłoniętych odzieżą, nie można używać do pielęgnowania zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę ani przy sekcyach.

W stajniach zapowietrzonych musi się znajdować zapas środków do oczyszczenia i odkażania, które przepisze urzędowy lekarz weterynaryjny (porównaj przepis wykonawczy do § 24. ustawy).

7. W stajniach zapowietrzonych, w których dla powstrzymania much powinno być możliwie

ciemno, należy dbać o dostateczne przewietrzanie, częste wyrzucanie i odkażanie osobno składanego gnoju, oraz o czyszczenie podłogi i ścieków gnojówką przez splukiwanie ich wodą i stosownym środkiem odkażającym.

8. Rzeź zwierząt podejrzanych o zarażenie się, spożytkowanie i sprzedawanie poszczególnych ich części, tudzież mleka i innych wytworów z takich zwierząt dopuszczalna jest tylko za zezwoleniem władzy politycznej; pod względem rzezi zwierząt zdrowych i niepodejrzanych o zarażenie się, lecz pochodzących z zagrody zapowietrzonej, odsyła się do postanowień § 33. (ustępu 5.) ustawy.

9. Ze zwłok zwierząt, które padły na zarazę lub które wskutek niej zabito, nie wolno ściągać skóry, lecz należy je usuwać z wszelkim pośpiechem wraz z skórą i włosami w sposób nieszkodliwy, a to ile możliwości przez spalenie (§ 33. ustawy).

Dopóki zwłoki nie będą usunięte nieszkodliwie, muszą być przechowane w taki sposób (przez przykrycie ich ziemią, słomą, kocami itp.), aby powstrzymane było stykanie się z nimi innych zwierząt, także much.

Jeżeli nieszkodliwe usuwanie zwłok nie odbywa się drogą termiczną lub chemiczną, lecz przez zakopanie, wówczas musi się poprzednio poprzednio poprzecinać skórę na krzyż na drobne kawałki. Samo zakopanie należy wykonać według postanowień przepisu wykonawczego do § 24. (punktu 8.) ustawy.

10. Odpadki wszelkiego rodzaju, pochodzące ze zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę, oraz nawóz stajenny i podściółkę musi się spalić albo głęboko zagrzebać po poprzednim odpowiednim odkażeniu; także paszę, zanieczyszczoną przez zwierzęta, dotknięte zarazą, należy zniszczyć w sposób nieszkodliwy.

11. W okolicach, w których wąglik nie pojawia się stale, lub w zagrodach, w których zaraza ta nie zagraża zbyt zwierzętom, nie należy zezwalać na szczepienie, choćby tego posiadacz ewentualnie żądał (porównaj przepis wykonawczy do § 12. ustawy). Do zwierząt szczepionych należy stosownie do danych warunków zastosować odpowiednie środki ostrożności.

12. Pod względem wyjednania zapomogi za zwierzęta, padłe na wąglik, odsyła się do postanowień rozdziału VI. ustawy i do odnośnego przepisu wykonawczego.

13. W każdym wypadku wybuchu lub podejrzenia wągliku, o którym doniesiono, należy wysłać urzędowego lekarza weterynaryjnego celem przeprowadzenia dochodzeń i wdrożenia potrzebnych środków policyjno-weterynaryjnych.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. maja 1909.

Treść: (Nr 62—64.) 62. Rozporządzenie, dotyczące międzynarodowego rejestrowania marek. — 63. Rozporządzenie, dotyczące ograniczenia dowozu farb i kitów, zawierających ołów, tudzież obrotu nimi. — 64. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

62.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 22. kwietnia 1909,

dotyczące międzynarodowego rejestrowania marek.

Ze względu na istniejące urządzenia Biura międzynarodowego dla własności przemysłowej w Bernie wydaje się celem wykonania układu madryckiego, dotyczącego międzynarodowego rejestrowania marek fabrycznych lub handlowych, Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, i w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 270, odnoszącego się do międzynarodowego rejestrowania marek, następujące postanowienia:

§ 1.

Podania, wymienione w § 3. rozporządzenia z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 270, którymi składa się pewną markę celem jej międzynarodowego zarejestrowania, należy wygotować na formularzach, ułożonych w języku francuskim a wydanych przez Biuro międzynarodowe dla własności przemysłowej w Bernie, które można otrzymać bezpłatnie w izbach handlowych i przemysłowych, tudzież w centralnem archiwum marek c. k. Ministerstwa robót publicznych.

Szczegóły, przytoczone w § 3. wspomnianego rozporządzenia pod l. 2., 3., 4. i 6., winien składający wpisać do podania tego w języku francuskim.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Ritt wlr.

63.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 26. kwietnia 1909,

dotyczące ograniczenia dowozu farb i kitów, zawierających ołów, tudzież obrotu nimi.

Na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, ogranicza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim ze względów sanitarnych dowóz farb i kitów, zawierających ołów, tudzież obrót nimi o tyle, iż przedmioty te dopuści się do dowozu i będzie można wprowadzać w obrót jedynie wówczas, jeżeli są oznaczone wyraźnie i w sposób dostrzegalny i zrozumiały, jako zawierające ołów.

Jako farby, zawierające ołów, wchodzą w myśl niniejszego rozporządzenia głównie w rachubę: popiół ołowiany Nru 597 *i*, glejta ołowiana, mielona lub w formie proszku, massygot i minia Nru 597 *l*, biel ołowna Nru 602 *d*, siarkan ołowiany Nru 602 *e*, rozarte lub zmieszane z lakierami farby, zawierające ołów, Nru 624, wreszcie farby mineralne, zawierające ołów, tudzież rozarte lub zmieszane z pokostami olejnymi etc. farby, zawierające ołów, Nru 626 umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej (Dz. u. p. Nr. 278 z roku 1907).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wr.

Haerdtl wr.

Weiskirchner wr.

64.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 29. kwietnia 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

W uwadze 1. *c* do Nru 132. należy wykreślić słowo „proszek mleczny“ i uzupełnić uwagę tę w sposób następujący:

(wysuszone mleko w postaci proszku bez dodatku cukru należy ekspedycyować według Nru 131 *f* także w naczyniach, niezamkniętych hermetycznie.)

Ustęp 5. uwagi do Nru 163 należy zastąpić następującą osnową:

Naturalne płynne wyciągi barwikowe z dodatkiem białej, przyrządzone do użytku w drukarstwie lub farbiarstwie tkackim, podpadają jedynie wówczas pod Nr. 163 *a*. jeżeli zawartość popiołu w stosunku do substancji suchej nie wynosi więcej, jak 25 procent; wyciągi barwikowe z większą zawartością popiołu należy odcieć według Nru 626. Przy ekspedycji należy wziąć przede wszystkim za podstawę deklarację strony co do zawartości popiołu. Z przesyłek, deklarowanych jako wyciągi barwikowe z zawartością popiołu aż do 25 procent, należy od czasu do czasu pobierać po dwie próbki,

nie zatrzymując samej przesyłki. Jedną z tych próbek należy przesłać Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Wiedniu do zbadania, a drugą przechowywać w urządzie przez rok. Jeżeli przy późniejszym badaniu będzie stwierdzone, iż wyciąg barwikowy nie ma prawa do ekspedycji według stopy umownej po 4 K 25 h za 100 kg, wówczas należy wymierzyć przypadające cło dodatkowe.

Po ustępie czwartym uwagi 2. do Nru 274 należy zamieścić dwa następujące ustępy:

W obrocie umownym należy ekspedycyować krepę zdrowotną bawełnianą, wełnianą, czysto jedwabną i półjedwabną w postaci towaru metrycznego albo tylko przykrojoną, według tego samego cła, co gotową, z niej sporządzoną odzież spodnią (bieliznę).

Ekspedycyowanie zarówno towaru metrycznego jak i gotowej odzieży spodniej zastrzeżone jest jednak tylko szczególnie upoważnionym urzędem celnym, posiadającym odcinki takiej krepki jako wzory. Przy dowodzie przez inne urzędy celne nie można więc żądać zastosowania umownych stóp celnych.

W wierszu ósmym uwagi 3. do Nru 358 należy wykreślić słowa: „z wyjątkiem ręczek drewnianych, przedstawiających się jako artykuły pamiątkowe Nru 362“.

W ustępie 1. uwagi 2. do Nru 359 należy wykreślić słowa, znajdujące się w wierszu 3. i 4. w nawiasie, „z wyjątkiem figur takich wielkości naturalnej, zobacz Nr. 651“, a natomiast umieścić w nawiasie w wierszu szóstym po słowie „rogami“: „(zobacz jednak Nr. 362 i 651).“

Dodane do tej uwagi zdanie końcowe „Co do postępowienia celnego z drewnianymi artykułami pamiątkowymi zobacz ustęp 4. uwagi 2. objaśnień do Nru 362“ należy wykreślić.

W następie 3. uwagi 1. do Nru 362 należy po słowach: „zobacz uwagę 4. i 5. do Nru 355“ umieścić w obrębie nawiasu: „i zatyczek korkowych, zaopatrzonych rzeźbami drewnianymi“.

Ustęp 1. uwagi 2. do Nru 362. należy zastąpić następującymi postanowieniami:

Za towary galanteryjne należy uważać takie przedmioty, które niewątpliwie niedopuszczają żadnego innego użytku, prócz ich użycia jako drobiazgi i przedmioty toaletowe, a więc w szczególności figutki (statuetki, biusty i figury zwierząt), kapliczki, krucyfiksy, figurki przydrożne, puszki na drobiazgi i puszki toaletowe, ramy, domki szwajcarskie i domki meteorologiczne, sztalugi, wazy, dekoracje ścienne.

Co do wszystkich tych przedmiotów przypuszcza się jednak, iż rozmiary ich ani na długość ani na szerokość lub wysokość nie przekroczą 30 centymetrów. Jeżeli rozmiary te przekroczono w jednym kierunku, wówczas wchodzi w zastosowanie ekspedycya celna przedmiotów tych jako towarów drewnianych według ich bliższej jakości.

Jako towary galanteryjne należy dalej ekspedycyować: towary drewniane z mozaiką ze słomy, następnie przedmioty strojowe (strój dla panów i pań), jakoto agrafy, wisiorki, bransolety, naszyjniki, brosze, grzebienie strojowe (grzebienie ozdobne, grzebienie ornamentowe), guziki ozdobne (także podobne spinki do koszul i manszetów), sprzączki ozdobne (do ozdoby kapeluszy, pasków etc.), ziarnka nasnute na sznurki, pestki lub perły z drzewa lub innych roślinnych materiałów rzeźbiarskich jako naramienniki, naszyjniki etc.

Prócz wyliczonych w Nrze 362 a artykułów pamiątkowych, uprzywilejowanych w obrocie umownym, wchodzi w rachubę jako artykuły pamiątkowe tylko takie towary drewniane, które przedstawiają się jako towary galanteryjne.

Wskutek tego należy ekspedycyować jako towary drewniane stosownie do ich bliższej jakości zwłaszcza:

Tacki na popiół, kubki na popiół, sztuce, przyciski, trzymadła do listów, miseczki na chleb, półki na książki, kije do szczotek, kubki na jaja, pudełka na pióra, rączki do piór (także z soczewkami powiększającymi), schowki na napaśtki, futerały na przyrządy fizykalne i inne, kasetki i skrzyneczki (na marki, na przybory do szycia itp.), wieszadła na ubrania, stojące wieszadła na ubra-

nia, konsole, koszyczki, zatyczki korkowe ozdobione rzeźbą w drzewie, zakładki do książek, świeczniki, szafki i podstawki na likiery, linie, wyciskacze atramentu, puszki na igły także z soczewkami powiększającymi, dziadki do orzechów, noże do papieru, gładziki do papieru, prasy do roślin, podstawki na sól i pieprz, tacki (także w kształcie rzeźbionych liści), podstawki na parasole i laski, uczepek na klucze, przyrządy do pisania, pierścienie na serwety, puszki na pieniądze, zwierciadła w rzeźbionych ramach drewnianych, fajki, podstawki na fajki, zapalniczki kieszonkowe i stolikowe, talerze, futerały na zegarki, podstawki pod zegarki, wieszadła na zegarki, gwiazdki do nawijania, uczepek na dzienniki, cygarniczki, podstawki na cygara.

Mechaniczne przyrządy grające w futerałach, Nr. 582.

Ustęp 3. uwagi 2. do Nru 362 należy wykreślić.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wtr.

Bráf wtr.

Weiskirchner wtr.

Jeżeli przytem stwierdzono wąglik lub podejrzenie tej zarazy, wówczas, o ile rozchodzi się o bydło rogате i konie (§ 60. ustawy), należy wysłać części tych zwierząt celem zbadania do wyznaczonego w tym celu zakładu, a zwierzęta same kazać oszacować po śmierci w myśl postanowień § 51. ustawy.

14. W odosobnionych wypadkach choroby należy uznać wąglik za wygasły, gdy niema już zwierząt chorych ani podejrzanych o zarażenie się; w razie zaś silniejszego rozszerzenia się zarazy wówczas, gdy w ciągu 14 dni od ostatniego wypadku wyzdrowienia lub padnięcia nie zaszedł żaden nowy wypadek zasląbnienia na wąglik, oraz gdy w obu tych wypadkach ukończono już dokładne oczyszczenie i odpowiednie odkażenie stajni, stanowisk i sprzętów.

Szelestnica.

1. Celem powstrzymania dalszego szerzenia się szelestnicy i jej tępienia należy stosować analogicznie postanowienia rozporządzenia wykonawczego do rozdziału IV. „Wąglik“, punkty 2., 4., 7., 9., 10., 12., 13. i 14., przyczem pozostawia się władzy politycznej (kierownikowi komisji pomorowej) prawo poczynienia ułatwień, jakie ze względu na stosunki miejscowe będą potrzebne. Ułatwienia te nie mogą jednak odnosić się do postanowień punktów 9. i 10.

2. Zwierzęta, wyglądające jeszcze zdrowo, z zagrody (stanowiska), zapowietrzonej szelestnicą, można wyjątkowo za zezwoleniem władzy politycznej zabijać w celu spożycia mięsa także poza obrębem zapowietrzonej miejscowości, jednak tylko pod nadzorem lekarza weterynaryjnego.

3. Szczepienie ochronne (§ 25. ustawy) należy zarządzić tylko wówczas, gdy istniejące stosunki lokalne dają rękojmię skuteczności tego środka; zresztą w okolicach, w których szelestnica pojawia się stale, zaleca się w celu powstrzymania wybuchu zarazy zastosowanie we właściwej porze szczepienia ochronnego, którego już obecnie częstokroć się używa (porównaj przepis wykonawczy do § 12. i do rozdziału IV., „Różycy“, punkt 12.). Zwierzęta, zaszczepione ochronnie, należy stosownie do danych warunków poddać odpowiednim ostrożnościom.

Zaraza dzicyzny i bydła rogatego.

1. Za podejrzone o zarażenie się należy uważać te zwierzęta, które w ciągu ostatnich czterech dni stykały się bezpośrednio ze zwierzętami dotkniętymi zarazą dzicyzny i bydła rogatego.

2. Dla zapobiegania dalszemu rozszerzaniu się zarazy dzicyzny i bydła rogatego oraz tępienia tej choroby należy stosować analogicznie postanowienia

rozporządzenia wykonawczego do rozdziału IV., „Wąglik“, punkty 2., 3., 4., 7., 10. i 14. Co do rzezi zwierząt podejrzanych o zarażenie się i zwierząt zdrowych zagrody (stanowiska) zapowietrzonej obowiązują postanowienia punktu 16., a pod względem usuwania zwłok postanowienia punktu 9. z tem ograniczeniem, iż wolno ściągać skóry ze zwierząt i wprowadzać skóry te w obrót po odpowiedniemu odkażeniu.

3. Jeżeli pojawi się więcej wypadków zarazy dzicyzny i bydła rogatego, wówczas można polecić urzędowemu lekarzowi weterynaryjnemu doglądanie w ośmiodniowych odstępach czasu.

W wypadkach odosobnionych wystarczy wysłać lekarza weterynaryjnego celem stwierdzenia choroby i kierowania końcowem odkażeniem.

Nosacizna.

1. Pojęcie „podejrzenia o zarażenie się“ określone jest w § 34., (ustępie 3.) ustawy, przyczem rozchodzi się oczywiście jedynie o zwierzęta wrażliwe na tę zarazę.

Podejrzenie zarażenia się należy uważać za uchylone, jeżeli od dnia, w którym ustało niebezpieczeństwo zarażenia, upłynęło 60 dni i jeżeli przeprowadzono postępowanie rozpoznawcze bez wykrycia jakichkolwiek objawów, uzasadniających podejrzenie zarazy.

2. Do sposobów postępowania rozpoznawczego należy na razie zaliczyć:

- a) próbę malleiną,
- b) próbę agglutynacyjną,
- c) badanie bakteryologiczne.

Bliższe postanowienia co do stosowania tych sposobów postępowania będą ustalone w drodze administracyjnej.

3. Pozwolenie na używanie zwierząt podejrzanych o zarażenie się i pozostających w obserwacji, którego udzielać będzie polityczna władza powiatowa, należy uczynić zawisłem od warunku, aby nie umieszczano zwierząt tych w obcych stajniach, chociażby tylko tymczasowo, aby je trzymano zdale od innych zwierząt wrażliwych na zarazę i poddawano na koszt posiadaczy badaniu weterynarskiemu w stosownych odstępach czasu, a to niezależnie od przewidzianego w punkcie 8. doglądu okresowego przez urzędowego lekarza weterynaryjnego. Przy wyznaczaniu obszaru, w którym wolno zwierzęta używać, należy w równej mierze zwrócić uwagę na powstrzymanie niebezpieczeństwa rozwełczenia zarazy, jak i na wszystkie wchodzące w grę stosunki gospodarcze i miejscowe.

Dopuszczalność rzezi koni podejrzanych o zarażenie się w celu spożycia mięsa zależy od

orzeczenia urzędowego lekarza weterynaryjnego; rzeź może odbyć się tylko przy interwencji lekarza weterynaryjnego.

4. Jeżeli mimo kilkakrotnego zastosowania postępowania rozpoznawczego (punkt 2.) nie można u zwierząt podejrzanych o zarażenie się wykluczyć w sposób niewątpliwy podejrzenia zarazy, wówczas należy uznać istnienie jej za prawdopodobne.

5. Przewidziane w § 34. (ustępie 6.) ustawy wybitie zwierząt podejrzanych należy zarządzić jedynie wówczas, jeżeli istniejące stosunki uzasadniają niezbędność tego środka.

6. Co do oszacowania zwierząt przed zabiciem odsyła się do postanowienia § 51. ustawy i odnośnego przepisu wykonawczego.

7. Dla zwierząt podejrzanych należy przeznaczyć osobne sprzęty stajenne. Osoby, zajęte pielęgnowaniem zwierząt takich, należy pouczyć o udzielaniu się zarazy tej ludziom i o wynikającym stąd wielkiem niebezpieczeństwie, oraz o ostrożnościach, których trzeba przestrzegać. Nocowanie w stajniach zapowietrzonych jest wzbronione.

Osób, na których ciele (a zwłaszcza na częściach, nieosłoniętych odzieżą) znajdują się zdarcia naskórka, rany, wrzody, popękania skóry, nie można dopuszczać do pielęgnowania zwierząt.

8. Nadzór okresowy przez urzędowego lekarza weterynaryjnego ma się odbywać zwyczajnie w odstępach 14dniowych.

9. Jeżeli w pewnej miejscowości zaszło kilka wypadków nosaczyny albo jeżeli wobec danych okoliczności należy się obawiać, iż nastąpiło dalsze rozwleczenie zarazków, wówczas winna polityczna władza powiatowa zarządzić rewizję wszystkich zwierząt jednokopytowych w zagrożonym obszarze przez urzędowego lekarza weterynaryjnego.

10. Jeżeli napotka się zwierzęta, dotknięte nosaczyną lub podejrzane o nią, poza zwykłym ich stanowiskiem, wówczas należy wdrożyć co do nich w miejscu przydybania przepisana czynność urzędową.

Jeżeli zwykle stanowisko tych zwierząt znajduje się w innym powiecie politycznym, wówczas powinno się zawiadomić o tem odnośną polityczną władzę powiatową celem wydania dalszych zarządzeń.

11. Zwłoki zwierząt dotkniętych nosaczyną należy unieszkodliwić bez wyłączenia jakiegokolwiek części, ile możliwości przez spalenie, zresztą zaś inną drogą termiczną lub chemiczną, albo też zakopać w odpowiedni sposób; w tym ostatnim wypadku należy poprzednio poprzecinać skórę na krzyż na drobne kawałki.

12. Zapowietrzone stajnie (stanowiska) i sprzęty należy gruntownie oczyścić i odpowiednio odkażić; także odzież i obuwie osób, dozoruujących zwierzęta chore na nosaczynę, powinno się dokładnie odkażić.

13. Zarazę należy uznać za wygaśniętą, gdy wybito zwierzęta dotknięte nosaczyną, gdy niema już zwierząt podejrzanych i gdy wykonano przepisane oczyszczenie i odkażenie zapowietrzonych stajen (stanowisk) i sprzętów.

Ospa owcza.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te owce, które w ostatnich 14 dniach stykały się pośrednio lub bezpośrednio z owcami chorymi.

2. Wrazie stwierdzenia ospy wśród stada owiec należy ile możliwości spowodować odosobnienie zwierząt zdrowych od chorych, tudzież podzielenie zdrowego stada i także co do tego stada zarządzić zamknięcie.

Wypędzania na pastwisko owiec, wyglądających jeszcze zdrowo, można dozwolnić, jeżeli nie zachodzi obawa, iż przez to nastąpi rozwleczenie zarazków.

3. Do wspólnych studzien, miejsc pojenia i mycia owiec nie można dopuszczać owiec, pozostających w zamknięciu.

4. O ile chodzi o stada pędzone, należy w każdym razie zastanowić także dalsze ich pędzenie.

5. Z stajni zamkniętej można wywozić gnój owczy z zachowaniem wszelkich wskazanych środków ostrożności jedynie takimi drogami i na takie grunta, po których nie chodzą owce zdrowych zagrod.

6. Paszy suchej i podściółki, umieszczonej w stajni zapowietrzonych i na jej strychu, nie wolno usuwać z zagrody podczas trwania zarazy.

7. Wełnę owczą, złożoną w zagrodzie zapowietrzonych, można wynosić z zagrody za zezwoleniem kierownika komisji pomorowej lub politycznej władzy powiatowej, jedynie w stanie odkażonym i zapakowaną w worki. Osobom, które są zajęte pielęgnowaniem owiec dotkniętych ospą lub stykają się z nimi, nie wolno wchodzić do innych stajni (stanowisk) owczych. Przed opuszczeniem zagrody zapowietrzonych winny one oczyścić nagie części ciała, tudzież odzienie i obuwie.

8. Co do zarządzenia szczepienia ochronnego (szczepienia z konieczności) i co do policyjno-weterynaryjnego postępowania z owcami zaszczeplonymi odsyła się do postanowień § 35. ustawy.

Szczepiankę do szczepień najlepiej brać z owiec z łagodnym przebiegiem ospy (z mierną wysypką i mierną gorączką), których krosty znajdują się w okresie dojrzałości. Jako miejsce szczepienia nadaje się ucho lub dolna powierzchnia ogona.

9. W razie znaczniejszego rozszerzenia się ospy w pewnej miejscowości albo gdy tam zaszczepiono wszystkie owce, należy zarządzić zamknięcie miejscowości względnie łąnów.

W tym wypadku można dozwolnić:

- a) wywożenia z miejsca zapowietrzonego paszy suchej i podściółki, które nie były złożone w stajniach zapowietrzonych,
- b) dowozu i przewozu owiec z miejsca zapowietrzonego i przez nie, jeżeli zapomocą dostatecznych środków ostrożności da się powstrzymać niebezpieczeństwo zarazy,
- c) wypędzania owiec na pastwiska pod warunkiem, iż wydane będą zarządzenia, zapobiegające rozwleczeniu zarazków na wolne od zarazy owce sąsiednich miejscowości; na pastwiska, uczęszczane przez owce, dotknięte ospą, nie można przed upływem dziesięciu tygodni puszczać owiec zdrowych, które ani nie były szczepione ani nie przeżyły zarazy.

10. Ze względu na niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazków ma polityczna władza powiatowa udzielać zezwolenia na dokonanie szczepień ochronnych jedynie wyjątkowo, a mianowicie tylko w odosobnionych zagrodach. W zagrodach, w których się szczepi ochronnie, co czynić można jedynie pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego, należy jak najściślej wykonywać środki ochronne.

11. Zdrowe owce ze stada, pozostającego w zamknięciu, można zabijać w celu spożycowania mięsa jedynie pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego.

12. Podczas trwania zarazy należy wysłać urzędowego lekarza weterynaryjnego w celu rewizji do miejsca zarazy co ośm dni.

13. Zapowietrzona stajnie i stanowiska oraz sprzęty, których używano koło owiec chorych na ospę, należy dokładnie oczyścić i odpowiednio odkazić.

14. Zarazę należy uznać za wygasłą, jeżeli nie ma już owiec chorych i podejrzanych i jeżeli przeprowadzono odkażenie.

Zaraza stadnicza koni.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te konie rozplodowe, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy stykały się z chorymi końmi rozplodowymi przy akcie stanowienia lub w inny sposób, uzasadniający obawę zarażenia się.

2. Chore kłaczki należy odosobnić i nie wolno zmieniać ich stanowiska bez zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

Po wyzdrowieniu należy postąpić z nimi w myśl § 37. (ustępu 2.) ustawy.

3. Jedynie w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może Ministerstwo rolnictwa zezwolić na wyjątki od przepisu § 37. (ustępu 3.) ustawy.

4. Stajnie, w których chore konie były umieszczone, i przedmioty, których używano przy ich pielęgnowaniu, należy dokładnie oczyścić i odpowiednio odkazić. Skór zwierząt, które padły na zarazę lub zostały wskutek niej zabite, można używać po odkażeniu i wysuszeniu.

Dogląd przez urzędowego lekarza weterynaryjnego ma być zwyczajnie wykonywany co miesiąc.

5. Zarazę należy uznać za wygasłą, gdy rewizya weterynarska, przedsięwzięta przed przyszlorocznym okresem stanowienia, stwierdziła zupełnie zdrowy stan wszystkich koni rozplodowych, gdy niema już zwierząt podejrzanych o zarażenie się i gdy odkażono zapowietrzona stajnie (stanowiska) i sprzęty.

Otręt koni i bydła rogatego.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te sztuki rozplodowe bydła rogatego i te konie rozplodowe, które w ostatnich 14 dniach stykały się z chorem bydłem rogatym rozplodowym lub z chorymi końmi rozplodowymi przy akcie stanowienia lub w inny sposób, uzasadniający niebezpieczeństwo przeniesienia zarazków.

2. Jeżeli zaraza znacznie się rozszerzy, wówczas może polityczna władza powiatowa zarządzić zbadanie przez lekarza weterynaryjnego wszystkich sztuk rozplodowych bydła rogatego względnie wszystkich koni rozplodowych w odnośnym obszarze.

3. Zapowietrzona stajnie (stanowiska) i sprzęty, używane przy pielęgnowaniu zwierząt, należy dokładnie oczyścić i odpowiednio odkazić.

4. Zarazę należy uznać za wygasłą, gdy niema już zwierząt chorych i podejrzanych i gdy dokonano odkażenia.

Świerzb koni, osłów, mułów i osłomułów.

1. Wydane w dalszym ciągu postanowienia co do koni mają w całej pełni zastosowanie także do osłów, osłomułów i mułów.

2. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te konie, które w ciągu ostatnich 40 dni stykały się z końmi chorymi na świerzb bezpośrednio lub w taki sposób, iż mogły się zarazić.

3. Konie dotknięte świerzem i podejrzane należy trzymać w odosobnieniu, a stajnie utrzymywać starannie w czystości; dla koni odosobnionych należy używać osobnych sprzętów.

W miejscowościach, gdzie jest znaczniejszy obrót końmi, należy konie chore na świerz i podejrzane poddać zamknięciu; w miejscowościach, w których obrót ten jest słabszy, można używać koni takich za osobnem zezwoleniem politycznej władzy powiatowej w obrębie wyznaczyć się mającego obszaru; zezwolenie to należy uczynić zawisłem od warunku, iż konie nie będą umieszczane w obcych stajniach chociażby tylko tymczasowo i że będą trzymane zdala od innych koni; niezależnie od przewidzianego w punkcie 9. nadzoru okresowego przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, należy poddawać konie podejrzane w odpowiednich odstępach czasu badaniu weterynarskiemu na koszt posiadaczy.

Wyznaczając obszar, w którym wolno zwierząt używać, powinno się w równej mierze zwrócić uwagę na powstrzymanie niebezpieczeństwa rozwelezenia zarazy, jak i na wszystkie wchodzące w grę stosunki gospodarcze i miejscowe.

4. Zaraz po stwierdzeniu zarazy należy wdrożyć leczenie koni chorych na świerz przez lekarza weterynaryjnego; równocześnie z wdrożeniem leczenia tego trzeba spowodować gruntowne oczyszczenie i odpowiednie odkażenie stajni (stanowiska), sprzętów stajennych i sprzętów do czyszczenia, tudzież koców i naczyń, których używano koło chorych koni.

5. Paszy suchej i zapasów podściółki, które były złożone w bezpośredniem sąsiedztwie koni, dotkniętych świerzem, nie wolno użyć dla koni niepodejrzanych.

6. Rzeź koni chorych na świerz zależy od orzeczenia lekarza weterynaryjnego.

Jeżeli u koni takich zastosowano środki lecznicze, które mogą nadać mięsu własności szkodliwe dla zdrowia, wówczas nie należy zezwolić na rzeź.

7. Po zabiciu koni, dotkniętych świerzem, lub oddaniu ich na rzeź należy ponownie odkażić zapowietrzane stajnie (stanowiska), oraz te sprzęty i przedmioty, z którymi konie stykały się.

8. Skóry koni chorych na świerz, które padły albo które zabito lub poddano rzezi, należy odkażić, jeżeli nie można oddać ich wprost do garbarni; skóry takie wolno wywozić jedynie zupełnie wyschnięte.

Oprawione ze skóry zwłoki koni, padłych albo zabitych lub poddanych rzezi, lecz nie dopuszczonych do spożycia, należy usuwać w sposób nieszkodliwy.

9. Polityczna władza powiatowa winna wysyłać urzędowego lekarza weterynaryjnego do miejsca zarazy co 14 dni celem doglądania oraz nadzorowania leczenia i oczyszczania stajen.

10. Zarazę należy uznać za wygasłą, gdy niema już koni chorych i podejrzanych i gdy przeprowadzono odkażenie.

11. Gdy władza dowie się o takim wypadku świerzbu, o którym wspomina § 39. (ustęp 3.) ustawy, ma zarządzić zabicie psa (kota); właściciela należy skłonić do dokładnego oczyszczenia i odpowiedniego odkażenia legowisk.

Świerz owiec i kóz.

1. Owce i kozy chore i podejrzane o zarazę należy zamknąć; posiadacza powinno się skłonić, aby podkarmił zarażone stado i oddał je na rzeź; stajnie należy starannie utrzymywać w czystości; dalsze pędzenie stad, będących w drodze, należy zastanowić.

Weterynarskie leczenie zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę za pomocą kuracyi kąpielowej należy wdrożyć ile możności jak najwcześniej. Jeżeli posiadacz nie ma zamiaru wykarmienia zwierząt i oddania ich na rzeź, wówczas należy także zdrowe zwierzęta zarażonego stada poddać leczeniu lekarza weterynaryjnego.

Równocześnie z wdrożeniem leczenia przez lekarza weterynaryjnego należy spowodować dokładne oczyszczenie i odpowiednie odkażenie stajni (stanowiska) oraz sprzętów stajennych i narzędzi do czyszczenia, które były używane koło zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę.

2. Owce i kozy chore i podejrzane o zarazę wolno wywozić jedynie za zezwoleniem politycznej władzy powiatowej przy zachowaniu odpowiednich ostrożności i jedynie w celu rzezi.

3. Strzyżenie chorych owiec i kóz jest dozwolone; wełnę można wywozić jedynie zapakowaną w mocne worki.

Osoby, zajęte przy strzyżeniu owiec i kóz, dotkniętych świerzem, mają przed przystąpieniem do strzyżenia owiec zdrowych oczyścić i odkażić swe ciało, odzienie i obuwie.

4. Punkty 6., 7., 8. i 9. przepisu wykonawczego do rozdziału IV., „Świerz koni, osłów, mułów i osłomułów“ należy stosować analogicznie do świerzbu owiec i kóz.

5. Zarazę należy uznać za wygaśłą, gdy wybito (poddano rzezi) zwierzęta chore, a w razie wdrożenia leczenia przez lekarza weterynaryjnego, gdy w cztery tygodnie po ostatniej kąpeli urzędowy lekarz weterynaryjny uznał je za wyleczone i gdy przeprowadzono ponowne dokładne oczyszczenie i odkażenie stajni i sprzętów.

Wścieklizna.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać zwierzęta, które stykały się z zwierzętami, dotkniętymi wścieklizną lub podejrzany o nią w taki sposób, iż możliwość zarażenia się nie da się wykluczyć.

2. Zabicia podejrzanego psa można zaniechać jedynie w wypadkach, zasługujących na szczególniejsze uwzględnienie, i gdy nie zachodzą okoliczności, przemawiające przeciw temu ze względu na interes publiczny (§ 41., punkt 2., ustęp 1. ustawy).

Celem pokrycia narastających kosztów winny strony złożyć z góry odpowiednią kwotę.

3. Jeżeli pies lub kot pokaleczył ludzi, powinno się ile możności zaniechać zabicia tego zwierzęcia, nawet gdyby zabicie go było dopuszczalne, lecz raczej schwytać je, o ile to da się wykonać bez niebezpieczeństwa, umieścić w bezpiecznym schowaniu i poddać obserwacji lekarza weterynaryjnego.

Władza bezpieczeństwa ma bezzwłocznie zarządzić przechowanie takiego zwierzęcia w zamknięciu, tudzież zbadanie i dalszą jego obserwację przez lekarza weterynaryjnego. Jeżeli zwierzęta takie zabiło lub jeżeli padły podczas przechowania i obserwacji weterynarskiej, wówczas należy w każdym wypadku wykonać na nich sekcję.

4. Gdy zwierzę, dotknięte wścieklizną lub podejrzane o nią pokaleczyło ludzi, wówczas należy, jeżeli zwierzę zostało zabite lub padło, spowodować w każdym razie skontrolowanie dyagnozy przez wysłanie organów (części organów) zwierzęcia do wyznaczonego w tym celu zakładu.

5. Czas odosobnienia (nadzorowania) i obserwacji przez lekarza weterynaryjnego (§ 41., punkt 2. ustawy) powinno się zazwyczaj oznaczyć na cztery miesiące.

Dopóki zwierzęta podejrzane o zarażenie się, z wyjątkiem psów i kotów, uznane będą przy badaniu przez lekarza weterynaryjnego za zdrowe i w swem zachowaniu się nie będą okazywać żadnych zmian, uzasadniających podejrzenie wścieklizny, dopóty można ich używać w obrębie obszaru, który oznaczy polityczna władza powiatowa.

Zmiana stanowiska zwierząt takich w ciągu okresu obserwacji jest zakazana.

6. Rzeź zwierząt, dotkniętych wścieklizną i podejrzanych o nią, w celu spożytkowania mięsa jest zakazana. Natomiast można zezwolić na rzeź zwierząt podejrzanych o zarażenie się w celu ich spożytkowania, jeżeli to według orzeczenia lekarza weterynaryjnego jest dopuszczalne bez obawy niebezpieczeństwa. Spotrzebowanie lub sprzedaż poszczególnych części zwierząt, poddanych rzezi pod nadzorem lekarza weterynaryjnego, zależy od wyniku badania, dokonanego przez lekarza tego.

7. Lokalności, w których pomieszczone były zwierzęta wściekłe lub podejrzane o wściekliznę, należy oczyścić i odrążyć jak najdokładniej. Przedmioty, których używano koło psów i kotów wściekłych i podejrzanych o wściekliznę w czasie ich choroby, powinno się stosownie do jakości przedmiotu dokładnie oczyścić i odkażić, a jeżeli przedmioty te są zepsute i bezwartościowe, spalić.

8. Środki ochronne, przewidziane w § 42. ustawy, mają się rozciągać na te obszary, które w danym wypadku szczególnym należy uważać za zagrożone.

W razie szczególnego niebezpieczeństwa można rozszerzyć zarządzone środki ochronne także na większe obszary.

Mają one obowiązywać przez przeciąg co najmniej trzech miesięcy.

Jeżeli istnieją szczególne powody, można zakazać wyprowadzania psów bez osobnego zezwolenia z obszaru, objętego kontumacją, w celu zmiany stałego miejsca pobytu.

Wyjątki co do psów myśliwskich, pociągowych i psów do strożowania należy ustanowić tylko na czas i dla obszaru, w którym używa się ich stosownie do przeznaczenia.

9. Pod względem przewidzianego w § 42. (ustęp 2.) ustawy zaniechania zabicia psa obowiązują postanowienia punktów 2. i 5. przepisu wykonawczego do § 41., przyczem należy zwrócić uwagę także na to, czy przez pominięcie przepisów kontumacyjnych spowodowano niebezpieczeństwo pod względem policyjno-weterynaryjnym.

10. Wysokość należytości za znaczki dla psów, dostarczane przez gminy, powinna odpowiadać cenie nabycia znaczków. Znaczki muszą być tego rodzaju, aby zapomocą nich można było niewątpliwie stwierdzić tożsamość psów.

Pomór (zaraza) trzody chlewnej.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te świny, które w ciągu ostatnich 40 dni

stykały się z świniami chorymi wskutek pomieszczenia w stajniach niezupełnie odosobnionych, używania wspólnych pastwisk albo w czasie pędzenia lub przewozu kolejami, okrętami i wozami.

2. Co do obowiązków przełożonego gminy w razie, gdy zaistnieje podejrzenie pomoru (zarazy) trzody chlewnej, odsyła się do postanowień §§ 17. i 20. ustawy; przełożony gminy ma także dbać o to, aby do obsługi i pielęgnowania zdrowych zwierząt używano tylko takich sprzętów (naczyni do karmienia i pojenia itd.), których się nie używa dla świń podejrzanych, i aby osoby, którym poruczono doglądanie świń podejrzanych, nie stykały się ze zdrowymi świniami; należy także zapobiec obrotowi świń zarówno z zagrody zapowietrzonej jak i do niej.

3. Jeżeli podejrzenie zarazy ujawni się u zwierząt pędzonych, wówczas ma przełożony gminy zastanowić dalsze pędzenie i zarządzić powyższe środki tymczasowe.

4. Gdy urzędowy lekarz weterynaryjny stwierdzi pomór (zarazę) trzody chlewnej, wówczas należy zazwyczaj ograniczyć zamknięcie w pierwszym rzędzie na stajnię i zagrodę (stanowisko).

Zamknięcie miejscowości zarządzić należy tylko wtedy, jeżeli zaraza wybuchła u świń w większej ilości zagród tej samej miejscowości; zamknięcie ma się rozciągać, zależnie od stopnia niebezpieczeństwa zarazy, albo na całą miejscowość lub na pewną jej część.

5. Świnie podejrzane o zarażenie się należy trzymać przez 40 dni w odosobnieniu w sposób wykluczający rozwleczenie zarazy; termin ten liczy się od dnia, w którym usunięto niebezpieczeństwo zarażenia się.

6. Gnój z zapowietrzonych stajen należy po zmieszaniu go z mlekiem wapiennym zbierać w dobrze zamkniętych dołach i można go wywozić tylko na te pola i łąki, które nie służą za pastwisko dla świń.

7. Osoby, które były zatrudnione w stajni zapowietrzonej lub koło chorych zwierząt, mogą oddalać się z zagrody zapowietrzonej dopiero po oczyszczeniu nagich części ciała, tudzież obuwia i sukien.

8. W miejscowościach (częściach miejscowości) zamkniętych należy wydać zakaz waleśania się świń (§ 25. ustawy), tudzież wspólnego pędzenia świń z różnych zagród zamkniętej miejscowości lub części miejscowości na pastwisko lub do tego samego miejsca pławienia, pojenia itd.

9. W razie szczególnie groźnego rozszerzenia się zarazy w większej liczbie miejscowości pewnego

obszaru można zabronić obrotu świniami z odosobnionego obszaru i do tego obszaru albo ograniczyć ten obrót.

Celem zapobieżenia dalszemu szerzeniu się zarazy można zarządzić w tym obszarze znaczenie świń i utrzymywanie ich w osobnej ewidencji, tudzież przepisać w ogólności zaopatrywanie świń w paszporty (także w obrocie lokalnym) i oględziny zwierząt i mięsa przy biciu świń; można także zakazać odbywania targów na świnie albo zarządzić, iż świnie mają być wykluczone od spędu na targi, przetargi i pokazy zwierząt, można wreszcie zabronić pędzenia świń, a w myśl § 25. ustawy ich waleśania się.

Zarządzenia, o których tu mowa, należy wydawać tylko dla takich obszarów, gdzie one są niezbędnie potrzebne dla zapobieżenia rozszerzaniu się zarazy. Do wydawania zarządzeń tych powołane są polityczne władze krajowe.

Obszar, w którym zarządzenie ma obowiązywać, należy zawsze dokładnie oznaczyć.

10. W razie zawleczenia pomoru (zarazy) trzody chlewnej na obszar wolny dotąd od zarazy ma władza krajowa zarządzić zabicie świń chorych i podejrzanych o zarazę. Władza krajowa może w takich wypadkach zarządzić także wybicie świń podejrzanych o zarażenie się, jednak tylko wtedy, gdyby według stanu rzeczy nie można było zapomocą innych środków osiągnąć skutecznej obrony przeciw dalszemu szerzeniu zarazy przez te zwierzęta. Z drugiej strony atoli a zwłaszcza wówczas, gdy rozchodzi się o cenny materiał hodowlany lub gdy komisja pomorowa popiera żądanie posiadacza zwierząt, należy zaniechać zabicia świń podejrzanych o zarażenie się; świnie takie należy jedynie trzymać w odosobnieniu przez czterdzieści dni tak, by rozwleczenie zarazy było wykluczone i poddać na koszt państwa nadzorowi lekarza weterynaryjnego.

Zabicie świń, które ma poprzedzić klasyfikacja zwierząt (§ 52. ustawy), należy skutecznie pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego w sposób, wykluczający niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy.

11. Świnie chore i podejrzane wolno poddawać rzezi jedynie za zezwoleniem politycznej władzy powiatowej; świnie te mają być badane przez lekarza weterynaryjnego zarówno przed rzezią jak i po niej.

Do spożycia przez ludzi można dopuszczać jedynie zupełnie niezmięcone części świń chorych i to tylko wtedy, jeżeli u dotyczącego zwierzęcia nie dostrzeżono znacznego wychudzenia lub ciężkiej, ogólnej choroby.

O ile nie rozchodzi się o takie zwierzęta, u których proces chorobowy podczas rzezi już

był ukończony, musi się mięso i tłuszcz poddać pod nadzorem władzy gotowaniu, duszeniu lub peklowaniu i można je sprzedawać tylko po skutecznieniu takiego postępowania z wyraźnem oświadczeniem, że to jest „Mięso (tłuszcz) z chorych świń, nadające (nadający) się do spożycia“. Mięso i tłuszcz tego rodzaju powinno się sprzedawać tylko w ilościach do 3 *kg* i według możności tylko w miejscach sprzedaży (jatkach), zostających pod szczególną kontrolą. Nie wolno ich odstępować rzeźnikom, masarzom, restauratorom itp. osobom, trudniącym się zawodo odsprzedają. Wyjątki od tych postanowień są dopuszczalne tylko za zezwoleniem Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych.

Przy przysposabianiu mięsa celem uczynienia go zdatnem do spożycia należy przestrzegać następujących wskazówek:

- a) mięso w kawałkach, nie grubszych jak 15 *cm*, należy trzymać w wrzącej wodzie co najmniej przez dwie i pół godziny;
- b) wytopienie uważa się tylko wtedy za dostateczne, jeżeli tłuszcz albo rozpląnął się zupełnie w otwartych kotłach albo został dowodnie przed spuszczeniem ogrzany w przyrządach parowych co najmniej do 100° C;
- c) duszenie mięsa, pociętego na kawałki nie grubsze jak 15 *cm* (w parowych przyrządach do gotowania) winno trwać tak długo, dopóki kawałki mięsa nie nabiorą szaro-białego zabarwienia także w swych najgłębszych warstwach, a sok, spływający z świeżych przekrojów, nie będzie już posiadał czerwonawej barwy;
- d) w celu peklowania mięsa należy je podzielić na kawałki nie większe jak 1/2 *kg*; kawałki te nasala się obficie lub wkłada do rozczyну, składającego się co najmniej z 25 *kg* soli kuchennej na 100 *l* wody. Peklowanie to ma trwać co najmniej trzy tygodnie.

12. Przez czas trwania zamknięcia można wprowadzać świnie zdrowe, poddane zamknięciu, z zagród, w których niema świń chorych ani podejrzanych, na targi spożywcze albo do odpowiednio urządzonych rzeźni publicznych w celu rzezi, która musi nastąpić najpóźniej w przeciągu ośmiu dni.

Wywóz świń takich do innych miejscowości w celu rzezi, która musi odbyć się najpóźniej w trzech dniach, oraz wywóz świń podejrzanych o zarażenie się w celu zabicia w rzeźniach publicznych, które musi nastąpić w ciągu ośmiu dni, zależy od zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

Świnie, o których mowa w dwóch poprzedzających ustępach, należy zwyczajnie przewozić koleją; gdzie przewóz taki nie jest możliwy, ma

on odbyć się wozami pod nadzorem policyi miejscowej. Wozy kolejowe, użyte do przewozu świń, należy oznaczyć napisem: „Zwierzęta z obszarów zamkniętych“. Przesyłki muszą być zaopatrzone certyfikatami według wzoru A (załącznik IV.).

Wspomniane tutaj terminy poczynają się od dnia przybycia transportu na miejsce przeznaczenia.

13. Części chorych świń, dopuszczone do spożycia, można wysyłać tylko wówczas, gdy poddano je poprzednio postępowaniu w myśl przepisu punktu 11.

Przed zastosowaniem tego postępowania można przysyłać mięso lub tłuszcz tego rodzaju jedynie w celu łatwiejszego przeprowadzenia postępowania, mającego na celu uczynienie ich zdatnymi do spożycia, i to zapakowane w naczyniach dobrze zamkniętych, ile możności nieprzepuszczalnych; przesyłki takie należy zaopatrzyć certyfikatami według formularza B (załącznik V); naczynia, użyte do przewozu, powinno się oczyścić dokładnie po użyciu gorącym ługiem sodowym (3 *kg* sody zwyczajnej na 100 *l* wody).

Jeżeli wskutek zarządzenia władzy wysyła się zwierzęta podejrzane o zarażenie się lub mięso ze świń, które zabito i uznano za zdrowe, w celu korzystniejszego spieniężenia, wówczas należy zaopatrzyć odnośne przesyłki certyfikatami według wzoru C, względnie D (załączniki VI. i VII.).

14. Zniszczenie świń padłych lub zabitych, lecz nie nadających się do spożycia przez ludzi, albo części takich świń ma odbyć się pod nadzorem urzędowym.

15. Jeżeli w zagrodzie zapowietrzonej wszystkie świnie zostały wybite lub padły względnie, jeżeli i ostatnia chora świnia wyzdrowiała, należy donieść o tem politycznej władzy powiatowej. Władza ta ma zarządzić zbadanie przez urzędowego lekarza weterynaryjnego świń, ewentualnie jeszcze pozostałych, a jeżeli badanie to nie nasunie żadnych wątpliwości, kazać przeprowadzić pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego gruntowne wyczyszczenie i odpowiednie odkażenie stajen, stanowisk, gnojowisk, urzędzenia stajennego i sprzętów, ładowni dla zwierząt itd., ewentualnie zaś ich zniszczenie.

Po przeprowadzeniu postępowania odkażającego należy uznać urzędownie zarazę za wygasłą i znieść zarządzone zamknięcie, i to natychmiast, o ile w zamkniętej zagrodzie niema już ani jednej świnie, zresztą zaś, o ile w przeciągu dalszych 40 dni nie zdarzył się nowy przypadek zasłabnięcia względnie śmierci wskutek pomoru (zarazy) trzody chlewnej. Co do takich zagród, w których znajdowały się tylko zwierzęta podejrzane o zarażenie się, ma to nastąpić natychmiast po upływie bez zarzutu czasu odoso-

bnienia tych zwierząt, zarządzonego w myśl punktu 5.

Zamknięcie pewnej miejscowości względnie jej części, zarządzane ewentualnie po myśli punktu 4., jakoteż wszelkie zarządzenia, wydane w myśl przepisu punktu 9., należy uchylić, skoro nie istnieją już okoliczności, wśród których zarządzenia te mogą być wydane.

Różycy świń.

1. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać te świnię, które były umieszczone razem ze zwierzętami chorymi w tej samej stajni lub na tem samym stanowisku, lub które w ciągu ostatnich ośmiu dni stykały się z zwierzętami takimi albo z ich częściami lub odpadkami w ten sposób, iż mogły się zarażić.

2. W doniesieniu, które przełożony gminy ma wnieść w myśl ustawy w razie pojawienia się różycy świń, należy podać ilość nawiedzonych zagród, ilość znajdujących się tam świń, oraz ile z pośród nich zaszczepiono ochronnie przeciw różycy i ile zachorowało.

Co do odosobnienia świń zdrowych od chorych i podejrzanych o zarazę, tudzież co do zamknięcia stajen (stanowisk) zapowietrzonych odsyła się do postanowień § 20. ustawy.

Jeżeli podejrzenie zarazy objawi się u zwierząt pędzonych, wówczas ma przełożony gminy zastanowić dalsze pędzenie i zarządzić powyższe tymczasowe środki zapobiegawcze.

3. Urzędowy lekarz weterynaryjny, wysłany w celu przeprowadzenia dochodzeń i wdrożenia środków policyjno-weterynaryjnych, ma zabrać ze sobą zapas potrzebnej szczepianki, aby móc zaraz przeprowadzić szczepienie lecznicze zwierząt chorych i podejrzanych o zarazę, tudzież szczepienie z konieczności świń, podejrzanych o zarażenie się; szczepienie lecznicze należy z reguły przedsięwziąć jedynie na życzenie posiadacza; szczepienia z konieczności należy zaniechać, jeżeli przeciw niemu przemawiają uzasadnione wątpliwości.

4. Posiadaczom zagrożonych trzód należy zalecić, by poddali trzody te szczepieniu; w razie szczególnie groźnego niebezpieczeństwa rozszerzenia się zarazy należy z urzędu zarządzić szczepienie zwierząt, najbardziej zagrożonych (§ 44. ustawy).

Świnię, które zaszczepiono ochronnie, należy stosownie do okoliczności poddać odpowiednim ostrożnościom.

5. Świnię zdrowe należy odosobnić od świń chorych i podejrzanych o zarazę, a zagrody (stanowiska) zapowietrzzone zamknąć.

Należy postarać się o to, by świnię chore i podejrzane o zarazę były odrębnie dozorowane

i karmione. Z zagród zapowietrzonych nie wolno wypędzać na wspólne pastwiska świń nawet pozornie zdrowych; to samo odnosi się do wspólnego używania studni, miejsc pojenia itd.

6. Rzeź świń chorych i podejrzanych może odbywać się tylko przy interwencji lekarza weterynaryjnego; o ile niema lekarza weterynaryjnego, można w razie konieczności przedsięwziąć rzeź przy interwencji oglądacza mięsa, nie będącego lekarzem weterynaryjnym; spożytkowanie części świń chorych i podejrzanych o zarazę zależy jednak od orzeczenia lekarza weterynaryjnego, którego należy zawezwać.

Zmienione części mięsne, a w każdym razie krew i inne odpadki z zabitych chorych świń, które uznano za zdatne do spożycia, nie nadają się do konsumpcji i powinny być zniszczone.

Mięsa i tłuszczu z chorych świń, u których stwierdzono znaczniejszą zmianę mięśni lub tkanki tłuszczowej, nie można dopuścić do spożycia, lecz należy je zniszczyć w sposób nieszkodliwy.

Pod względem przysposobienia mięsa i tłuszczu z zabitych chorych świń, uznanych za zdatne do spożycia w taki sposób, by mięso to i tłuszcz nadawały się do użytku, obowiązują postanowienia punktu 11. przepisu wykonawczego do rozdziału IV. „Pomór (zaraza) trzody chlewnej“.

7. Co do wywozu zdrowych świń, pozostających w zamknięciu, oraz co do wysyłania dopuszczonych do spożycia części chorych świń należy stosować postanowienia punktów 12. i 13. przepisu wykonawczego do rozdziału IV. „Pomór (zaraza) trzody chlewnej“.

8. Zniszczenie świń padłych lub zabitych, lecz uznanych za nienadające się do spożycia (części takich świń), ma być przeprowadzane pod nadzorem urzędowym.

9. Po urzędowym stwierdzeniu w gminie różycy świń można co do dalszych, pojawiających się wypadków pozostawić przeprowadzenie i nadzorowanie wydanych zarządzeń policyjno-weterynaryjnych przełożonemu gminy pod własną jego odpowiedzialnością.

W tym wypadku winien przełożony gminy przesyłać politycznej władzy powiatowej co tydzień należycie wypełniony wykaz tabelarny o zarazie, w którym należy podawać ilość zagród i stanowisk zapowietrzonych oraz ilość świń, które w tygodniu sprawozdawczym zachorowały, wyzdrowiały, zostały zabite i padły.

10. Zapowietrzone stajnie, stanowiska i sprzęty, których używano przy chorych zwierzętach, należy oczyścić i odpowiednio odkazić pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego, i to także w wypadkach punktu 9.

11. Po odkażeniu należy uznać urzędownie zarazę za wygasłą i uchylić zarządzone zamknięcie, i to natychmiast, o ile w zamkniętych zagrodach niema już ani jednej świni, zresztą zaś, o ile w przeciągu ośmiu dni po ostatnim wypadku wyzdrowienia, rzeci lub padnięcia nie zdarzył się nowy wypadek zasłabnięcia lub padnięcia wskutek różycy.

12. W okolicach, o których wiadomo z doświadczenia, iż bywają nawiedzane różycą, zaleca się w celu zapobieżenia pojawianiu się tej zarazy stosowanie szczepień ochronnych, używanych już dzisiaj wielokrotnie.

Obowiązkiem państwowego zarządu weterynaryjnego jest zatem coraz szersze torowanie drogi tym szczepieniom ochronnym w okolicach zagrożeń.

W celu tymczasowego ustalenia rocznych programów szczepienia (użycia pomocy prowincjonalnych lekarzy weterynaryjnych itd.) i celem uzyskania poparcia finansowego akcji tej z funduszków krajowych mają polityczne władze krajowe porozumieć się najpierw z autonomicznymi zarządami krajowymi, a na podstawie wyniku odnośnych pertraktacji przedłożyć we właściwym czasie Ministerstwu rolnictwa sprawozdanie względem przyznania zasiłków państwowych dla przeprowadzenia zamierzonych szczepień.

Cholera drobiu i pomór kur.

1. Gdy przełożony gminy dowie się o podejrzanym wypadku zasłabnięcia lub padnięcia, ma natychmiast polecić odosobnienie zwierząt zdrowych od podejrzanych o zarazę, zarządzić na razie co do pierwszych zamknięcie zagrody, a co do drugich zamknięcie stajni i spowodować podzielenie zdrowego stada, o ile to jest możliwe; jeżeli przez obszar zapowietrzonej zagrody przepływa woda lub prowadzą drogi ogólnie dostępne, należy zwierzęta zdrowe trzymać zdala od tych wód lub dróg. Co do stad pędzonych należy zastanowić dalsze pędzenie.

Jeżeli zarazy nie stwierdzono jeszcze urzędownie, należy równocześnie z przepisaniem doniesieniem przestać politycznej władzy powiatowej jedno ze znajdujących się ewentualnie padłych zwierząt w naczyniu nieprzepuszczalnym celem stwierdzenia przyczyny śmierci.

2. W przypadkach szczególnej wagi może polityczna władza powiatowa wystać urzędowego lekarza weterynaryjnego na miejsce zarazy celem jej stwierdzenia i zarządzenia odpowiednich środków policyjno-weterynaryjnych.

Ma to nastąpić zwłaszcza wówczas, jeżeli w obec odosobnionego pojawienia się cholery drobiu (pomoru kur) w pewnej miejscowości zresztą

wolnej od zarazy mogłoby wejść w rachubę wybiecie znachodzącego się tam drobiu (porównaj punkt 4.).

3. Po urzędowym stwierdzeniu cholery drobiu (pomoru kur) ma polityczna władza powiatowa, niezależnie od tymczasowych środków ostrożności (punkt 1.), które i nadal zachowywać należy, wydać jeszcze następujące zarządzenia:

- a) że z zapowietrzonej zagrody wolno wywozić drób zdrowy jedynie w stanie zabitym, ile możliwości bez pierza, i tylko po uzyskaniu zezwolenia urzędowego lekarza weterynaryjnego, jaja zaś jedynie po starannem obmyciu ich roztworem sody,
- b) że zwierzęta chore, które padły lub które zabito, należy niszczyć natychmiast wraz z wszystkimi ich częściami w sposób nieszkodliwy, ile możliwości przez spalanie,
- c) że kał, resztki żywności i inne odpadki należy codziennie dobrze pozmiatać i spalić lub zmieszane z mlekiem wapiennym składać do dobrze zamkniętego dołu.

4. Wybiecie drobiu chorego lub podejrzanego należy zarządzić tylko w razie, jeżeli wymogi ustawowe w całej pełni zachodzą; do nich należy w szczególności niewątpliwe stwierdzenie sposobu zawleczenia zarazy.

Prośby posiadaczy takich zwierząt, którym należy przyznać wyższą wartość rozplodową, powinno się ile możliwości uwzględniać; także ogólne stosunki gospodarcze posiadaczy należy starannie rozważyć.

5. Jeżeli zaraza dotknęła drób w większej ilości zagród tej samej miejscowości, wówczas można miejscowość zapowietrzoną zamknąć i zabronić w myśl § 25. ustawy wałęsania się drobiu. W większych miejscowościach można zamknięcie to ograniczyć na części ich obszaru. Ewentualne zamknięcie miejscowości należy znieść, jeżeli odpadną warunki tego zarządzenia.

6. Jeżeli w zapowietrzonej zagrodzie wszystkich drób wyginął lub został wybity albo jeżeli w ciągu czterech dni od ostatniego wypadku padnięcia, zabicia lub wyzdrowienia nie zaszedł żaden dalszy wypadek choroby, wówczas ma polityczna władza powiatowa zarządzić dokładne oczyszczenie i odpowiednie odkażenie przedmiotów (wozów, klatek itd.), zajmowanych przez drób, a po wykonaniu tego uznać zarazę za wygasłą.

7. Ze względu na ukryte niebezpieczeństwo zarazy wolno przyjmować do przewozu kolejowego próżne naczynia, służące do transportu żywego drobiu (klatki, kosze itd.), zawsze tylko w stanie zupełnie czystym.

Zanieczyszczone naczynia na drób, wiezione kolejną z zagranicy, należy w stacyach granicznych wykluczyć od dowozu i przewozu.

Gruźlica bydła rogatego.

1. Za chore uważa się te zwierzęta, u których stwierdzono gruźlicę w jednej z tych postaci, jakie podlegają obowiązkowi donoszenia.

2. Zwierzęta chore należy trzymać w odosobnieniu i naznaczyć je w sposób, który będzie ustalony drogą administracyjną. Zwierzęta takie można oddawać tylko na rzeź, nie można ich zaś żadną miarą używać do celów rozplodowych.

Cieleta, zrodzone przez chore krowy, należy oddać na rzeź w przeciągu sześciu tygodni; w przypadkach, zasługujących na szczególniejsze uwzględnienie, można tego zaniechać.

3. Pod względem użycia mleka od krów, dotkniętych gruźlicą wymienia, odsyła się do postanowienia § 46. (ustępu 4.) ustawy; przewidziane w § 46. (ustępie 3.) ustawy unieszkodliwienie mleka od innych chorych krów należy skutecznie przez przygotowanie.

4. Posiadacz chorych zwierząt jest obowiązany, starać się o zapobieganie niebezpieczeństwu zarazy przez utrzymywanie stajen w należytej czystości, częste zmienianie podściółki, rychłe usuwanie gnojówki i nawozu itd.

5. Jeżeli posiadacz usuwa zwierzę chore z jego odosobnionego stanowiska (z powodu padnięcia, rzezi, oddania na rzeź), wówczas winien donieść o tem politycznej władzy powiatowej.

6. Jeżeli stosunki gospodarcze posiadacza doznają dotkliwego uszczerbku wskutek ograniczeń w używaniu chorego zwierzęcia, wchodzących w wykonanie z powodu istnienia zarazy, albo jeżeli wykonanie środków tych napotyka na szczególne trudności, albo wreszcie jeżeli zachodzi wypadek zarazy w wysokim stopniu niebezpieczny, wówczas należy zarządzić zabicie zwierzęcia; co do oszacowania, poprzedzającego zabicie, odsyła się do § 51. ustawy i do odnośnego przepisu wykonawczego.

7. Po zabicu zwierzęcia zarządzone przez władzę albo po spowodowanym przez posiadacza usunięciu zwierzęcia chorego z jego odosobnionego stanowiska należy oczyścić dokładnie i odpowiednio odkazić stanowisko, tudzież narzędzia i inne przedmioty, których używano koło tego zwierzęcia.

8. Jeżeli w pewnej zagrodzie stwierdzono gruźlicę pod jedną z postaci, podlegających obowiązkowi doniesienia, wówczas należy zalecić posiadaczowi, aby znajdujące się w zagrodzie inne sztuki bydła rogatego kazał poddać szczepieniu rozpoznanemu; jeżeli posiadacz podda się warunkom, które będą pod tym względem ustalone w drodze administracyjnej, wówczas można przeprowadzić szczepienie to na koszt państwa.

Do rozdziału V.

Do § 47.

Jeżeli wśród pomieszczonego bydła rzeźnego stwierdzono podejrzenie lub wybuch zaraźliwej choroby zwierząt, wówczas należy przedewszystkiem odosobnić zwierzęta, mogące ulec zarażeniu, od zwierząt chorych i podejrzanych.

Rzeź zwierząt chorych i podejrzanych i mogących ulec zarażeniu należy zarządzić, jeżeli to jest potrzebne dla zapobieżenia dalszemu rozszerzaniu się zarazy.

Lokalności, w których były pomieszczone zwierzęta, dotknięte zarazą lub podejrzane, należy dokładnie oczyścić i odpowiednio odkazić.

Do rozdziału VI.

Do § 48.

Każde zwierzę, które będzie zabite wskutek wyraźnego zarządzenia władzy, należy sekcjonować, jeżeli zabicie jest połączone z zasadniczym prawem do żądania odszkodowania, a tak samo każde zwierzę, o którym można przypuścić, iż padło wskutek szczepienia, zarządzonego przez władzę.

Co do postępowania, które ma się zachować w tym względzie, obowiązują postanowienia przepisu wykonawczego do § 22. ustawy.

Do § 51.

Kierownik komisji pomorowej ma odebrać przysięgę od obu mężów zaufania, sprawujących czynność ocenicielei (rota przysięgi, załącznik VIII.).

Organ władzy politycznej, pełniący czynność jako trzeci ocenicielei, oddaje swe orzeczenie z powołaniem się na przysięgę służbową.

Ocenicielei winni bez poprzedniego porozumienia się z sobą podać na piśmie wartość szacunkową, podpisać swoje orzeczenie i oddać je kierownikowi komisji pomorowej.

Kierownik komisji pomorowej ma obliczyć na podstawie trzech powyższych kartek szacunkowych kwotę przeciętną, o której należy zaraz zawiadomić posiadacza.

O przebiegu oszacowania należy spisać osobny protokół szacunkowy (formularz załącznik IX.), który mają podpisać ocenicielei.

Protokół oszacowania i kartki szacunkowe należy dołączyć do protokołu dochodzenia o zarazie.

Do § 52.

1. Za świnie rzeźne należy uważać te świnie mięsne i tuczne, co do których ze względu na stan

ich rozwoju niema według zasad racjonalnej gospodarki żadnych widoków, że przez dalsze pozostawienie na stajni wartość ich, pominiawszy ewentualne wahania cen targowych, w przyszłości się podniesie.

2. Przeciętną cenę targową z każdego miesiąca, którą władza krajowa ma ustalić w myśl § 52. (punktu *a*) ustawy, należy ogłosić w urzędowych dziennikach krajowych w pierwszych pięciu dniach następującego miesiąca.

3. Za podstawę taryfy wartości, która ma być ustanowiona w myśl § 52. (punktu *b*) ustawy, należy przyjąć przy uwzględnieniu różnic co do wieku, rasy i innych właściwości, wpływających na wysokość ceny, tę cenę przeciętną, jaką w ciągu ostatniego kwartału płacono na najważniejszych targach za kilogram żywej wagi świń użytkowych; ustanowioną taryfę wartości należy ogłosić w urzędowych dziennikach krajowych w pierwszych dziesięciu dniach każdego kwartału.

Do §§ 53. i 54.

Terminy, o których mowa w § 53. (punkcie *a*) i w § 54., oznaczają się w sposób następujący:

1. przy przyszycy, wągliku, szelestnicy i różycy 14 dni;
2. przy pomorze trzody chlewnej 40 dni;
3. przy nosaciznie 90 dni;
4. przy gruzlicy 270 dni.

Do § 55.

Także w przypadku pozostawienia zwierząt (części zwierząt) posiadaczowi wbrew jego woli (§ 55., ustęp 2. ustawy) należy ściśle przestrzegać wymogu, aby wskutek czynności urzędowej nie wynikły dla państwa żadne wydatki.

Do § 56.

Kierownik komisji pomorowej ma starannie zbadać, czy istotnie zachodzą przewidziane ustawą warunki wypłacenia żądanej zaliczki, mianowicie, czy dany wypadek zasługuje na uwzględnienie i czy istnieje niewątpliwie uzasadnione prawo do odszkodowania.

Wypłacenia zaliczki należy w każdym razie zaniechać, jeżeli zachodzą okoliczności, któreby mogły wykluczyć przyznanie odszkodowania (§§ 53. i 54. ustawy).

Do § 58.

Każde rozstrzygnięcie, którem władza krajowa przyznaje odszkodowanie, należy równocześnie udzielić w odpisie prokuratury skarbu.

Do § 60.

Rozpoznanie choroby należy ustalić zapomocą sekcji.

Pod względem postępowania przy sekcji odsyła się do postanowień przepisu wykonawczego do § 22. ustawy.

Każdą sztukę bydła rogatego i każdego konia, które zachorowały na wąglik, tudzież każdą sztukę bydła rogatego, która zapadła na szelestnicę, należy po śmierci oszacować w myśl § 51. ustawy i odnośnego przepisu wykonawczego.

Protokół oszacowania ma być sporządzony według załącznika X.

Polityczna władza powiatowa ma zbierać protokoły oszacowania i przytaczać w rubrykach, przeznaczonych na uwagi, wszystkie szczegóły, rozstrzygające o wysokości zapomóg, które mają być przyznane; także konkretny wniosek, oparty na tej podstawie, należy tam uwidocznnić; przygotowane w ten sposób protokoły oszacowania należy przysyłać władzy krajowej kwartalnie, najpóźniej do dnia 5. stycznia, kwietnia, lipca i października.

Władza krajowa ma zbierać nadsyłane jej sprawozdania, badać je dokładnie i przedkładać wraz z swymi wnioskami, umieszczonymi również w rubrykach protokołów oszacowania, przeznaczonych na uwagi, Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do końca wyżej wymienionych miesięcy.

Do rozdziału VIII.

Do §§ 63. i 70.

Postępowanie karne należy wdrażać i przeprowadzać z wszelkim możliwym pośpiechem.

Przy oznaczaniu wysokości i rodzaju kary winny władze polityczne (władze administracyjne morskie) uwzględniać starannie wszystkie okoliczności, rozstrzygające w tej mierze; w szczególności należy zawsze brać pod rozwagę, czy czynność karygodną należy odnieść tylko do niezajomości odnośnych przepisów, czy też do niedbalstwa lub zamiaru obejścia tych przepisów, tudzież czy i w jakim stopniu spowodowano przez czynność tę niebezpieczeństwo policyjno-weterynaryjne.

Do § 73.

Zwierzęta, ulegające przypadkowi, należy na razie trzymać w odosobnieniu i poddać badaniu lekarza weterynaryjnego.

Jeżeli zwierzęta te będą uznane za dotknięte zaraźliwą chorobą zwierząt lub za podejrzanę, należy postąpić z nimi pod względem poli-

cyjno-weterynaryjnym według obowiązujących w tej mierze przepisów.

Mięso, którego zupełnie niepodejrzane pochodzenie wykazano w sposób wiarygodny i które będzie uznane za nadające się do spożycia, należy natychmiast sprzedać za zgodą prokuratury państwa i strony.

We wszystkich innych wypadkach należy je zniszczyć.

Inne surowce zwierzęce należy aż do dalszego zarządzenia umieścić w zamknięciu i odkazić.

O ile jednak będzie stwierdzone, iż surowce pochodzą z takich zwierząt chorych lub podejrzanych. co do których istnieją na obszarze, objętym niniejszą ustawą, osobne zarządzenia, określające postępowanie z pochodzącymi z nich surowcami i dopuszczalność używania tychże, wówczas należy postąpić z zakwestyonowanymi surowcami w sposób, odpowiadający tym zarządzeniom.

Do rozdziału IX.

Do § 78.

Zarządzenia, wydane na podstawie przepisów, które przestały obowiązywać, należy w razie potrzeby ponowić w przeciągu sześciu miesięcy, powołując się formalnie na odnośne postanowienia niniejszej ustawy.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z ustawą z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177.

Biliński wlr.

Wrba wlr.

Bráf wlr.

Haerdtl wlr.

Stürgkh wlr.

Weiskirchner wlr.

Hochenburger wlr.

Załącznik I.

L. proto- kołu	Dzień wy- dania	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza zwierzęcia	
Rok 19		Ogólna ilość zwierząt	
		Dokładny opis zwierząt	
		Stanowisko	
		Znaki szczególne (piętna, znaczki uszne, tatuowania itd.)	
		Miejsce przeznaczenia	

Wydął przełożony gminy:

Uwaga:

Wydano na podstawie (odebranego) zbiorowego paszportu na zwierzęta	Data: 19 L. prot.
	Gmina: Powiat pol.:
	Kraj:

Paszport na zwierzęta

L. protokołu

Gmina: _____

Powiat polit.: _____

Kraj: _____

Paszport na zwierzęta.

Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza zwierząt	
Ogólna ilość zwierząt	
Dokładny opis zwierząt	
Stanowisko	
Znaki szczególne (piętna, znaczki uszne, tatuowania itd.)	
Miejsce przeznaczenia	

Potwierdza się, że zwierzę (zwierzęta) zbadano i uznano za zdrowe i że także żadne inne względy policyjno-weterynaryjne nie sprzeciwiają się jego (ich) wprowadzeniu w obrót.

Niniejszy paszport na zwierzęta ważny jest 10 dni.

Gmina dnia 19 . . .

Przełożony gminy:

Uwaga:

Wydano na podstawie
(odebranego)
zbiorowego paszportu
na zwierzęta

Data: 19 . . . L. prot.

Gmina: Powiat pol.:

Kraj:

Ewentualny ubytek zwierząt, tudzież przedłużenia paszportu i inne potwierdzenia należy uwidocznic na odwrotnej stronie paszportu.

Pouczenie

o objawach zaraźliwych chorób zwierzęcych, wymienionych w § 16. ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177, tudzież o objawach księgosuszu.

1. Pryszezyca.

Choroba ta, której ulegają wszystkie przeżuwacze i świnie a która niezmiernie łatwo przenosi się, powstaje tylko wskutek zarażenia. Poznać ją można po tworzeniu się pęcherzy i wrzodów na błonie śluzowej pyska i na skórze korony racie, tudzież szpary międzyracicowej.

U owiec, kóz i świń choroba ta pojawia się głównie jako choroba racie, u bydła rogatego jako choroba pyska i racie.

Błona śluzowa pyska jest obrzmiała, pokryta śluzem lepkim, ciągnącym się w nitki; przy samowolnem otwieraniu pyska słyszy się często u bydła rogatego uderzające mlaskanie; chęć do jedła i przeżuwanie ustaje zazwyczaj, a wydzielanie mleka u krów zmniejsza się. Na bezzębny brzeg szczęki górnej, na końcu języka, na błonie śluzowej warg i innych części pyska u przeżuwaczy, a u świń na ryju tworzą się pęcherzyki i pęcherze, napelnione płynem z początku jasnym, później mętniejącym, które następnie pękają i zostawiają miejsca zaczerwienione, pozbawione nabłonka; miejsca te w dalszym przebiegu choroby pokrywają się powoli, względnie goją się; przyjmowanie paszy suchej i jej żucie jest utrudnione, zwłaszcza aż do chwili utworzenia się wrzodów.

Wysypka podobna do wysypki w pysku pojawia się u krów często także na wymionach.

Ciepłota racie jest podwyższona, czułość na koronie i w szparze międzyracicowej wzrasta, na mocniej zaczerwienionej skórze tych części, występują podobnie jak w pysku pęcherze, które wnet pękają, pozostawiając obnażone z naskórka miejsca. Zwierzęta chodzą sztywnie, stanie sprawia im ból, leżą wiele i mogą jedynie z trudnością poruszyć się z miejsca. U świń zapalenie rozszerza się niekiedy od racicy aż ponad pęcinę; w nierzadkich wypadkach następnie rozluźnienie i wyzucie racie, zwłaszcza u świń pędzonych.

2. Wąglik, szelestnica, zaraza dziczyzny i bydła rogatego.

a) Wąglik (anthrax) jest chorobą zaraźliwą, która pojawia się najczęściej u bydła rogatego i owiec, tudzież u koni, rzadziej u kóz i świń, przebiega szybko i kończy się najczęściej śmiercią zwierzęcia; choroba ta, wywołwana przez prątek wąglikowy lub zarodniki wąglikowe, występuje szczególnie podczas miesięcy letnich, a w niektórych okolicach jest miejscową.

Objawy jej są rozmaite stosownie do rodzaju zwierząt i części ciała, głównie dotkniętych. Wspólną cechą wszystkich postaci wągliku jest szybki przebieg choroby. Pojawienie się wypadków nagłego padnięcia pomiędzy zwierzętami domowymi tej samej trzody wzniecać musi już samo przez się podejrzenie tej zarazy w okolicach, w których wąglik występuje częściej.

W najszybciej przebiegających wypadkach choroby, które nawiedzają zwłaszcza bydło rogate i owce, zwierzęta, wyglądające aż dotąd zdrowo, przewracają się nagle, jakby rażone udarem i giną najczęściej już w kilka minut.

Przy postaci choroby, której przebieg jest mniej szybki, a która pojawia się szczególnie u bydła rogatego i koni (gorączka wąglikowa), występuje u zwierząt przedtem zdrowych nagle utrata chęci do

jadła (u bydła rogatego zaburzenie przeżuwania, lekkie wzdęcie), u krów dojnych ubytek lub całkowite wstrzymanie mleka, trzęsienie się a nawet dreszcze, niejednostajny rozdział i zmienność ciepłoty ciała. drgawki kończyn; przyspieszenie tętna, wielkie odurzenie lub przeciwnie podniecenie, duszność, zasinienie widzialnych błon śluzowych, niekiedy krwawienie błon śluzowych i krwawa biegunka; u koni przyłącza się zwyczajnie morzysko, a u owiec moczenie krwawe. Ten ostatni objaw można dostrzec często także u bydła rogatego.

Choroba ta najczęściej zabójcza trwa kilka godzin do kilku dni.

Niekiedy występują u chorych zwierząt, obok wyżej wymienionych objawów, na rozmaitych częściach ciała rozlane obrznięcia skóry, albo ograniczone obrznięcia guzowate w skórze i na błonach śluzowych, początkowo gorące i bolesne, później zaś chłodne i nie bolesne, które czasami znów znikają albo też w razie dłużej trwającego przebiegu choroby rozpadają się zgorzcliniowo. Zależnie od siedliska tych obrznięć pojawiają się zaburzenia rozmaitego rodzaju, duszność, niemożność oddawania moczu lub kału itd.

Śmiertelność przy tej postaci choroby, jakkolwiek zawsze jeszcze sama przez się bardzo znaczna, jest jednak przecież mniejszą, aniżeli przy poprzednio wymienionych postaciach wąglika.

b) Szelestnica jest chorobą, wywołaną przez prątek szelestnicy lub zarodniki szelestnicy, która pojawia się zwłaszcza w miesiącach letnich i w pewnych miejscowościach u młodszego bydła rogatego w wieku od sześciu miesięcy do czterech lat, rzadziej u starszych sztuk, przebiega bardzo szybko i kończy się zazwyczaj śmiercią; można ją poznać po tworzeniu się na różnych częściach ciała obrznięcia, które szybko się powiększa a przy dotyku trzeszczy (szeleści).

W niektórych przypadkach wystąpienie obrznięcia jest pierwszym dostrzegalnym objawem choroby, w innych zaś poprzedza wybuch jej osłabienie, osowiałość, utrata chęci do jadła, ustanie odżuwania, suchość śluzawicy, oziębienie się końcowych części ciała, drżenie skóry, podnoszenie się ciepłoty ciała, kulenie na jedną lub drugą nogę, niekiedy także wzdęcie i morzysko.

Siedliskiem obrznięcia mogą być rozmaite części ciała; najczęściej pojawia się ono na łopacie, na krzyżu, w okolicy łędźwi, na udach, na częściach pciowych, także na podpiersiu i na bokach szyi (a nigdy na końcach nóg). Obrznięcie początkowo małe, niewyraźnie ograniczone i nader bolesne, powiększa się szybko i może w ciągu ośmiu do dziesięciu godzin dojść do bardzo znacznych rozmiarów. Zwolna, poczynając od środka, staje się ono mniej czułe, trzeszczy (szeleści) przy dotykaniu, a przy opukiwaniu daje jasny odgłos. Z nacięcia zrobionego w obrznięciu wypływa na początku choroby ciemno zabarwiona krew, a później cuchnący płyn pienisty. Skóra na znaczniejszych obrznięciach obumiera i staje się wskutek tego w środku obrznięcia nieczułą, uderzająco chłodną i pergaminową.

Podczas powiększania się obrznięcia wzmagają się objawy gorączkowe, skóra staje się gorącą, tętno i oddech są przyspieszone, oddech nadto utrudniony; chore zwierzęta okazują wielki upadek sił, mogą tylko z trudnością i chwytając ruszać się z miejsca. Nakoniec kładą się i nie podnoszą się więcej; skóra ich ziębnie a wreszcie zwierzęta giną zazwyczaj, najczęściej nazajutrz lub w dwa dni po wystąpieniu pierwszych objawów choroby. Przypadki wyzdrowienia są rzadkie; zwierzęta jednak, które przebyły szelestnicę, są z reguły zabezpieczone od ponownego zaśląbnienia na tę zarazę.

c) Zaraza dzierzyny i bydła rogatego bywa wywoływana przez swoisty prątek i nawiedza przeważnie prócz jeleni i dzików także bydło rogate i świnie domowe.

Choroba ta występuje zwłaszcza u bydła rogatego w trzech postaciach (w postaci choroby skórnej, płucnej i kiszkowej). Dwie pierwsze postaci są najważniejsze i pojawiają się bardzo często w połączeniu z trzecią; nie rzadko występują jednak także wszystkie trzy postaci u tego samego zwierzęcia.

Postać skórna choroby objawia się przedewszystkiem wysoką gorączką i rozległymi, twardymi, gorącymi i bolesnymi obrznięciami na głowie, szyi i wolu, tudzież zaburzeniami w przyjmowaniu pokarmu i wydzielaniu mleka; boczne części błony śluzowej języka tworzą często galeretowate, trzęskie nabrzmiałości, a język sam jest niekiedy tak silnie powiększony i obrzmiały, iż zwisa z pyska. Zwierzęta ślinią obficie, przyczem ciągnie się z pyska pasmami szklisty śluz, i okazują trudności przy połykaniu oraz napady duszenia się. Inne widzialne błony śluzowe głowy są brunatno-czerwono zabarwione, a niekiedy usiane wybroczynami.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 2. maja 1909.

Treść: (№ 65—67.) 65. Rozporządzenie, dotyczące niektórych zmian co do uprawnień, jakie nadają szkoły średnie. — 66. Rozporządzenie, którym dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 38 okręgów inspekcyjnych dla działalności urzędowej c. k. inspektorów przemysłowych. — 67. Rozporządzenie, którym zabrania się wprowadzania i sprzedaży aparatów Energosa firmy Energosa & Co. w Dreźnie.

65.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 29. marca 1909,

dotyczące niektórych zmian co do uprawnień, jakie nadają szkoły średnie.

Świadectwa dojrzałości nowo utworzonych ośmioklasowych gimnazyów realnych, zreformowanych gimnazyów realnych i wyższych gimnazyów realnych typu dziecińskiego uznaje się w zasadzie za równorzędne z świadectwami dojrzałości z gimnazyów względnie szkół realnych.

Pod względem dopuszczenia absolwentów wspomnianych szkół nowego typu do studyów na wszechnicach wydaje się jednak ze względu na szczególne wiadomości przygotowawcze, potrzebne dla poszczególnych studyów fachowych, następujące postanowienia:

1. Absolwenci gimnazyów realnych i zreformowanych gimnazyów realnych mają prawo imatrikułowania się na świeckich wydziałach uniwersyteckich jako słuchacze zwyczajni; po prawidłowym ukończeniu nauk należy ich, z wyjątkiem wypadków przytoczonych w punkcie 2., dopuścić do egzaminów państwowych względnie egzaminów na urząd nauczycielski, tudzież do egzaminów ścisłych.

2. Do egzaminu na urząd nauczycielski z filozofii, filologii klasycznej jako przedmiotu głównego lub pobocznego, z łaciny i francuskiego jako przedmiotów głównych, z historii jako przedmiotu

głównego lub pobocznego, oraz do egzaminów ścisłych z filologii klasycznej (archeologii), z historii jako przedmiotu głównego lub pobocznego, z filozofii (przy dwugodzinnym egzaminie ścisłym) można dopuścić tylko takich absolwentów gimnazyów realnych i zreformowanych gimnazyów realnych, którzy dostarczą dowodu, iż najpóźniej na dwa lata przed ukończeniem przepisanych studyów uniwersyteckich złożyli w jednym z gimnazyów lub przed wyznaczoną w tym celu komisją egzaminacyjną egzamin uzupełniający z greckiego w zakresie wymagań, stawianych przy gimnazyalnych egzaminach dojrzałości.

Słuchaczom innych przedmiotów humanistycznych tudzież słuchaczom z wydziału prawa i medycyny, którzy przychodzą na uniwersytet z świadectwem dojrzałości gimnazjum realnego lub zreformowanego gimnazjum realnego, zaleca się jak najusilniej uzupełnienie wykształcenia humanistycznego przez uprawianie nauki języka greckiego w czasie studyów uniwersyteckich.

3. Pod względem dopuszczenia absolwentów wspomnianych szkół nowego typu do studyów teologicznych wydane będą osobne wskazówki.

4. Z absolwentami oddziału gimnazjalnego szkoły średniej typu dziecińskiego należy tak postępować jak z abiturjentami gimnazjalnymi. Absolwenci oddziału realnego takiej szkoły średniej, którzy poddadzą się z pomyślnym wynikiem egzaminowi uzupełniającemu z łaciny w zakresie wymagań, stawianych w gimnazjum realnem, uzyskują prawa abiturjenta gimnazjum realnego. Do egzaminu tego można ich dopuścić zaraz po otrzymaniu świadectwa dojrzałości z powyższego zakładu.

5. Przewidziane w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 28. kwietnia 1885, l. 7553 (Dz. r. m. Nr. 24) i z dnia 14. lipca 1904, l. 4509 (Dz. r. m. Nr. 32) uzupełnienie egzaminu dojrzałości dla studiów uniwersyteckich absolwentów szkół realnych winno ograniczać się w przyszłości do łaciny i propedeutyki filozoficznej; z złożeniem tego egzaminu uzupełniającego, które może nastąpić dopiero po upływie roku od chwili uzyskania świadectwa dojrzałości w szkole realnej, połączone są prawa absolwenta gimnazjum realnego. Egzamin ten należy rozszerzyć także na język grecki, jeżeli kandydat chce uzyskać prawa absolwenta gimnazjalnego. Egzamin z greckiego można jednak w myśl punktu 2. niniejszego rozporządzenia złożyć dodatkowo także w czasie studiów uniwersyteckich.

6. Uwolnienia od przepisanych egzaminów z greckiego, łaciny i propedeutyki filozoficznej są niedopuszczalne.

7. Na poszczególnych uniwersytetach należy przez urządzenie osobnych kursów zapewnić możliwość nauki greckiego i łaciny dla powyżej wspomnianych celów.

8. Do studiów na akademii technicznej w charakterze słuchaczy zwyczajnych dopuści się absolwentów ośmioklasowych gimnazyów realnych i oddziału realnego typu dziecińskiego bezwarunkowo, zaś absolwentów zreformowanego gimnazjum realnego jedynie wówczas, jeżeli ci na równi z uczniami gimnazjalnymi wykażą wymaganą biegłość w rysunkach geometrycznych.

9. Na akademii rolniczą przyjmie się absolwentów ośmioklasowego gimnazjum realnego i oddziału realnego typu dziecińskiego jako słuchaczy zwyczajnych bezwarunkowo; absolwenci zreformowanego gimnazjum realnego są natomiast obowiązani do słuchania wykładów z geometrii wykreślnej w pierwszym roku naukowym.

10. Do akademii weterynarskich mają absolwenci wszystkich typów, wymienionych w niniejszym rozporządzeniu, przystęp jako słuchacze zwyczajni bez dalszych zastrzeżeń.

11. Pod względem wstąpienia na naukę aptekarstwa i na studium farmaceutyczne należy świadectwo z ukończonej pomyślnie szóstej klasy ośmioklasowego gimnazjum realnego tudzież zreformowanego gimnazjum realnego, postawić na równi z świadectwem z ukończonej szóstej klasy gimnazjalnej. Absolwenci szóstej klasy oddziału realnego typu dziecińskiego winni poprzednio poddać się egzaminowi uzupełniającemu z łaciny w zakresie przepisanych dla piątej i szóstej klasy gimnazjalnej.

We wszystkich wreszcie przypadkach, w których należy dostarczyć dowodu wykształcenia przez

przedłożenie świadectw rocznych ze szkoły średniej i w których służyć mogą do tego celu równorzędnie świadectwa z gimnazyów lub szkół realnych, uznaje się świadectwa z odpowiednich klas szkół średnich nowych typów za równoważnościowe.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie pod względem znaczenia świadectw dojrzałości z gimnazyów realnych i zreformowanych gimnazyów realnych z chwilą, w której odbędą się egzamina dojrzałości w tych zakładach, zresztą zaś zaraz.

Stürgkh wtr.

66.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 6. kwietnia 1909,

którem dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 38 okręgów inspekcyjnych dla działalności urzędowej c. k. inspektorów przemysłowych.

§ 1.

Na zasadzie ustawy z dnia 17. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 117, dotyczącej ustanowienia inspektorów przemysłowych, dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 38 okręgów inspekcyjnych i ustanawia obszar każdego z nich w sposób następujący:

1. okrąg inspekcyjny:

Obszar I., II., III., XX. i XXI. dzielnicy miejskiej we Wiedniu.

2. okrąg inspekcyjny:

Obszar IV., V., VI., X. i XI. dzielnicy miejskiej we Wiedniu.

3. okrąg inspekcyjny:

Obszar VIII., IX., XVI., XVII., XVIII. i XIX. dzielnicy miejskiej we Wiedniu.

4. okrąg inspekcyjny:

Obszar VII., XII., XIII., XIV. i XV. dzielnicy miejskiej we Wiedniu.

5. okrąg inspekcyjny:

Obszar dolno-austryackich starostw powiatowych: Bruck nad Litawą, Floridsdorf-okolica,

Gänsersdorf, Hietzing-okolica, Korneuburg, Mistelbach, Oberhollabrunn, Tulln.

6. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Wiener-Neustadt i dolno-austryackich starostw powiatowych: Baden, Mödling, Neunkirchen, Wiener-Neustadt.

7. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Waidhofen nad Ybbs i dolno-austryackich starostw powiatowych: Amstetten, Gmünd, Horn, Krems, Lilienfeld, Melk, Pöggstall, St. Pölten, Scheibbs, Waidhofen nad Tają, Zwettl.

8. okrąg inspekcyjny:

Austria powyżej Anizy; Solnogród.

9. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Grac, Cyleja, Marburg i Pettau, dalej obszar styryjskich starostw powiatowych: Cyleja, Deutsch-Landsberg, Felzbach, Gonobitz, Grac, Hartberg, Leibnitz, Luttenberg, Marburg, Pettau, Radkersburg, Rann, Voitsberg, Weiz, Windischgraz.

10. okrąg inspekcyjny:

Obszar styryjskich starostw powiatowych: Bruck nad Murem, Gröbming, Judenburg, Leoben, Liezen, Murau, Mürzzuschlag.

11. okrąg inspekcyjny:

Karyntya.

12. okrąg inspekcyjny:

Kraina.

13. okrąg inspekcyjny:

Pobrzeże.

14. okrąg inspekcyjny:

Dalmacya.

15. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Innsbruck i Bozen, dalej obszar tyrolskich starostw powiatowych: Ampezzo, Bozen, Brixen, Brunek, Imst, Innsbruck, Kitzbühl, Kufstein, Landeck, Lienz, Meran, Reutte, Schlандers, Schwaz.

16. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Rovereto i Trydent, następnie obszar tyrolskich starostw powiatowych: Borgo,

Cavalese, Cles, Mezolombardo, Primiero, Riva, Rovereto, Tione, Trydent.

17. okrąg inspekcyjny:

Przedarulania.

18. okrąg inspekcyjny:

Rejon policyjny praski.

19. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Królewskie Winohrady, Šmichów, Žyžków (o ile one nie należą do policyjnego rejonu praskiego), Beneszów, Horzowice, Kładno, Łuny, Przybram, Rakonice, Rudnice, Slane, Sedlczany.

20. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Karlin (o ile ono nie należy do policyjnego rejonu praskiego), Czeski Bród, Brandys nad Łabą, Czaśław, Młody Bolesław, Kolin, Kutna Hora, Ledecz, Mielnik, Hradiszcze-Mnichowe, Podiebrad, Turnów.

21. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Brunów, Wierch Łaby, Starkenbach, Trutnów.

22. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Liberca i czeskich starostw powiatowych: Frydland, Gabela niemiecka, Jabłonec, Liberzec.

23. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Duba, Czeska Lipa, Litomierzyce, Rumburk, Szluknow, Dzieczyn, Warnsdorf.

24. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Uście, Most, Duchców, Chomutów, Presnice, Žatec, Cieplice.

25. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Asch, Cheb, Falknów, Graslice, Jachimów, Kadaň, Karolowe Wary, Ludice, Marienbad, Podersam, Ciepła.

26. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Bischofteinitz, Blatna, Klatów, Kralowice, Mies, Pilzno, Plana, Przeszytce, Rokicany, Schüttenhofen, Strakonice, Tachów, Tous.

27. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Budziejowice, Kamienica n. Lipą, Kaplice, Krumłów, Moldauthein, Mühlhausen, Neuhaus, Pielgrzymów, Pisek, Prachatyce, Tabor, Wittingau.

28. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Chociebórz, Chrudym, Niemiecki Bród, Wysokie Myto, Landskron, Litomyśl, Pardubice, Policzka, Rychnów n. Knežną, Žamberk.

29. okrąg inspekcyjny:

Obszar czeskich starostw powiatowych: Jiczyn, Kralowy Hradec, Królowodwór n. Łabą, Nachod, Nowobydzów, Nowopaka, Nowe-Miasto nad Metawą, Semile.

30. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Berna i morawskich starostw powiatowych: Auspitz, Berno, Gaya, Hodonin, Mikulów, Wyszków.

31. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Iglawa i Znojmo, tudzież morawskich starostw powiatowych: Boskowice, Daczyce, Wielkie Międzyrzecze, Iglawa, Morawskie Budziejowice, Morawski Krumłów, Nowe Miasto, Tysznów, Trzebiecz, Znojmo.

32. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Ołomuńca i morawskich starostw powiatowych: Wysokie Miasto, Litawa, Morawski Szumberg, Morawska Trzebowa, Ołomuniec, Prościejów, Römerstadt, Sternberg.

33. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Kromieryż i Węgierskie Hradyszcze, tudzież morawskich starostw powiatowych: Holeszów, Kromieryż, Morawska Ostrawa, Morawskie Hranice, Mistek, Nowoczyn, Przerów, Węgierski Bród, Węgierskie Hradyszcze, Międzyrzecze Wołoskie.

34. okrąg inspekcyjny:

Śląsk.

35. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Lwowa i galicyjskich starostw powiatowych: Bóbrka, Brody, Brzozów, Cieszanów, Dobromil, Drohobycz, Gródek Jagielloński, Jarosław, Jaworów, Kamionka strumiłowa, Lwów, Lisko, Mościska, Przemyśl, Przemyślany, Rawa ruska, Rudki, Sambor, Sanok, Skalat, Sokal, Stary Sambor, Tarnopol, Turka, Zbaraż, Zborów, Złoczów, Żółkiew.

36. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Krakowa i galicyjskich starostw powiatowych: Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grybów, Jasło, Kolbuszowa, Kraków, Krosno, Łańcut, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nisko, Nowy Sącz, Nowy Targ, Pilzno, Podgórze, Przeworsk, Ropezyce, Rzeszów, Strzyżów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Żywiec.

37. okrąg inspekcyjny:

Obszar galicyjskich starostw powiatowych: Bohorodczany, Borszczów, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Dolina, Horodenka, Husiatyn, Kałusz, Kołomyja, Kosów, Nadwórna, Peczeniżyn, Podhajce, Rohatyn, Sniatyn, Stanisławów, Stryj, Tłumacz, Trembowla, Zaleszczyki, Żydaczów.

38. okrąg inspekcyjny:

Bukowina.

§ 2.

Dla każdego z tych okręgów inspekcyjnych istnieje inspektorat przemysłowy z siedzibą:

dla	1. okręgu inspekcyjnego w	Wiedniu,
"	2. " " "	Wiedniu,
"	3. " " "	Wiedniu,
"	4. " " "	Wiedniu,
"	5. " " "	Wiedniu,
"	6. " " "	Wiener-Neustadt,
"	7. " " "	St. Pölten,
"	8. " " "	Lincu,
"	9. " " "	Gracu,
"	10. " " "	Leoben,
"	11. " " "	Celowcu,
"	12. " " "	Lublanie,
"	13. " " "	Tryeście,
"	14. " " "	Zadarze,
"	15. " " "	Insbruku,
"	16. " " "	Trydencie,
"	17. " " "	Bregencyi,
"	18. " " "	Pradze,
"	19. " " "	Pradze,
"	20. " " "	Pradze,
"	21. " " "	Trutnowie,
"	22. " " "	Libercu,
"	23. " " "	Dzieczynie,
"	24. " " "	Cieplicach,
"	25. " " "	Karlsbadzie,
"	26. " " "	Pilźnie,
"	27. " " "	Budziejowicach,
"	28. " " "	Pardubicach,
"	29. " " "	Kralowym Hradcu,
"	30. " " "	Bernie,
"	31. " " "	Bernie,
"	32. " " "	Ołomuńcu,
"	33. " " "	Przerowie,

dla 34. okręgu inspekcyjnego w Opawie,			
„ 35. „ „ „ Lwowie,	„	„	„
„ 36. „ „ „ Krakowie,	„	„	„
„ 37. „ „ „ Stanisławowie,	„	„	„
„ 38. „ „ „ Czerniowcach.	„	„	„

§ 3.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych poruczyć poszczególne agendy w obrębie całego obszaru gminy miasta Wiednia jednemu z inspektorów przemysłowych, ustanowionych dla tego obszaru.

§ 4.

Prócz tego urzęduje w myśl § 4. ustawy z dnia 17. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 117, c. k. inspektor dla żeglugi śródlądowej, jako specjalny inspektor przemysłowy dla przemysłu szyperskiego na wodach śródlądowych w całym obszarze, na którym obowiązuje powyższa ustawa, oraz organ c. k. centralnego inspektoratu przemysłowego jako inspektor przemysłowy dla wykonania wiedeńskich publicznych urzędzeń komunikacyjnych, obaj z siedzibą w Wiedniu, tudzież inspektor przemysłowy dla budowy dróg wodnych i przeprowadzania regulacji rzek w obrębie ekspozytury c. k. Dyrekcji dla budowy dróg wodnych w Pradze (§ 14. ustawy z dnia 11. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 66) z siedzibą urzędową w Pradze.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu. Równocześnie traci

moc obowiązującą rozporządzenie ministeryalne z dnia 29. listopada 1906, Dz. u. p. Nr. 230, dotyczące oznaczenia okręgów inspekcyjnych inspektorów przemysłowych.

Haerdtl wlr.

Weiskirchner wlr.

67.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 21. kwietnia 1909,

którem zabrania się wprowadzania i sprzedaży aparatów Energos firmy Energos & Co. w Dreźnie.

Na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, zabrania się ze względów policyi zdrowia wprowadzania i sprzedaży aparatów elektrycznych firmy Energos & Co. w Dreźnie, przychodzących w handlu pod nazwą „aparatów Energos“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Weiskirchner wlr.

Śmierć następuje zwyczajnie po 12 do 36 godzinach.

Przy postaci płucnej, która zwykle występuje u dziczyzny, ale nie rzadko daje się spostrzeżać także u bydła rogatego, głównym objawem chorobowym są znamiona szybko przebiegającego zapalenia opłucnej wraz z wielką dusznością. Przy tej formie wynosi czas trwania choroby pięć do ośmiu dni.

Forma kiszkowa znamionuje się objawami morzyska, przyczem zwierzęta okazują silne parcie na kał, stękają, często pokładają się i oddają kał pokryty błonami dławcowymi lub krwawy; postać ta występuje zazwyczaj w połączeniu z jedną z poprzednich dwóch postaci tej choroby. Czas trwania choroby wynosi przeciętnie 12 do 36 godzin. Zaraza dziczyzny i bydła rogatego kończy się najczęściej śmiercią.

3. Zaraza płucna bydła rogatego.

Zaraza płucna jestto właściwe bydłu rogatemu, powstające drogą zarażenia się zapalenie płuc i opłucnej, które zazwyczaj pojawia się jako zaraza i w stajniach, które nawiedziło, wyrządza znaczne straty w bydłe.

Choroba ta zaczyna się gorączką, której pierwszym objawem jest podwyższenie ciepłoty ciała (zmienna ciepłota zwłaszcza w okolicy rogów i na uszach), zmniejszenie chęci do jedła, opóźnienie przeżuwania, a u krów ubytek w wydzielaniu mleka. Niebawem pojawia się także krótki, bolesny kaszel, zwłaszcza po podniesieniu się zwierząt z legowiska i przyspieszone lub utrudnione oddechanie.

Te objawy razem wzięte wystarczają same przez się do wzbudzenia podejrzenia zarazy płucnej, zwłaszcza, gdy się je dostrzeże u tych sztuk bydła rogatego, które dopiero wprowadzono do stajni, albo w pewien czas po ich wprowadzeniu u sztuk należących do dawnego bydła.

Później występują jeszcze wybitniej objawy ogólnego zaburzenia zdrowia oraz duszność z towarzyszeniem bolesnego, słabego, sflumionego (suchego) kaszlu. Śluzawica wysycha, chęć do jedła i przeżuwanie ustaje zupełnie; ściana klatki piersiowej jest wrażliwa na ucisk; zwierzęta stoją z wyciągniętą głową, rozwartymi nozdrzami, szeroko rozkraczonymi przednimi nogami i albo nie kładą się wcale, albo tylko na krótki czas z nogami podłożonymi pod siebie lub naprzód wyciągniętymi; oddechając jęczą i stękają, a przy kaszlu wyrzucają niekiedy masy lepkiego śluzu. Krowy, będące w ostatnim okresie ciąży, częstokroć ronią. W przypadkach ciężkich, tudzież kończących się śmiertelnie, przyłącza się znaczne wychudzenie i osłabienie; niekiedy pojawiają się także opuchlinowe, ciastowate obrznięcia na wolu, na podpiersiu i na nogach; pod koniec życia zdarza się często wycieńczająca biegunka.

4. Nosacizna.

Choroba ta powstaje tylko wskutek zakażenia przez przeniesienie prątka nosacizny i nawiedza głównie zwierzęta z rodzaju jednokopytowych.

Zależnie od tego, czy nosacizna usadowi się w narządach wewnętrznych lub zewnętrznych (które najczęściej ulegają chorobie), określa się cierpienie to jako nosaciznę nosową, nosaciznę skórną lub nosaciznę płucną.

Te postaci choroby pojawiają się nieraz równocześnie u tego samego zwierzęcia. Przebieg choroby jest albo szybki (nosacizna ostra) albo powolny (nosacizna przewlekła).

a) Nosacizna nosowa usadawia się na błonie śluzowej nosa i jest najczęstszą formą choroby.

Objawy jej są następujące:

1. Wyciek z nosa, z początku rzadki, śluzowaty, śluzowo-ropny, zielonawo-żółty lub szary, który później staje się lepkiem, gęstym, gruzelowatym i brudnym (posokowatym), wypływa zazwyczaj z jednego nozdrza, a niekiedy zmieszany jest z krwią;

2. obrzęki guzowate w sankach, wielkości orzecha laskowego aż do jaja kurzego i większe, twarde, niebolesne, mało ruchome, zrosnięte z otoczeniem i usadowione po tej stronie, po której istnieje wpływ z nosa;

3. pojawianie się małych, twardych guzków na błonie śluzowej jamy nosowej a zwłaszcza prze-grody, z których rozwijają się wrzodziki okrągłe, z początku płaskie; wrzodziki te zagłębiają się wkrótce i okazują wtedy brzeg wywrócony, jakby nadgryziony i dno brudne szaro-żółtawe, słoninowate, a wraze jeżeli są gęsto usadowione, zlewają się z sobą i tworzą wówczas większe, nieregularne wrzody zatokowate.

Gdy zmiany te usadowią się przy wejściu do nozdrzy, dostrzec je można już okiem, gdy zaś usadowione są wyżej, można je wyczuć palcem.

Już istnienie jednego lub drugiego z tych objawów wzniewa podejrzenie, że zwierzę dotknięte jest nosacizną; jeżeli jednocześnie pokaże się ich więcej, wskazuje to niewątpliwie na istnienie nosacizny nosowej.

b) Nosacizna rozwija się także niekiedy najprzód w płucach, w tchawicy i w krtani, a wtedy nazywa się nosacizną płucną. U zwierząt takich powstaje duszność coraz bardziej się wzmagająca z suchym, przytłumionym kaszlem i wychudzeniem. Często upływają miesiące, zanim do tych objawów przyłączy się znamiona nosacizny nosa lub skóry. Zwierzęta takie, napozór dychawiczne, jeżeli się poprzednio stykały ze zwierzętami dotkniętymi nosacizną, musi się uważać za podejrzanę o nosaciznę.

c) Przy nosaciznie skóry pokazują się na rozmaitych częściach ciała małe, okrągłe, mało bolesne lub wcale nie bolesne guzy, dochodzące wielkości orzecha laskowego lub włoskiego, które wkrótce miękną, przebijają skórę i wydzielają płyn ropny, ciągliwy, żółtawy albo niekiedy brunatnawy, czerwony, a także brudny; z guzów tych tworzą się wrzody o brzegach wałkowato zgrubiałych, wywróconych i ponadgrzanych i o dnie nieczystym (słoninowatym), które powiększają się i wydzielają płyn ciągnący się, brudny, zlepiający włosy. Pomiędzy guzami i wrzodami tworzą się niekiedy sznurkowate nabrzmienia, często też guzowate obrzęki gruczołów na piersiach i w pachwinie.

W niektórych przypadkach powstaje na jednej lub drugiej nodze, zwłaszcza na tylnych kończynach, rozległe, twarde obrzmienie, na którym tworzą się później nierówne guzy, które otwierają się, wydzielają brudną ropę i przemieniają się we wrzody.

W późniejszym okresie nosacizny występuje chudnienie, krótki oddech i urywany, słaby kaszel; zwierzęta wyglądają źle; włos staje się mały i traci połysk, na kończynach, podpiersiu i brzuchu tworzą się ciastowate obrzmienia i zwierzęta giną w końcu z wyniszczenia i wycieńczenia.

W niektórych wypadkach występują objawy nosacizny wśród gwałtownej gorączki, a w takim razie zwierzęta mogą zginąć już po 8 do 14 dniach choroby.

5. Ospa owiec.

Ospa owiec jest chorobą wysypkową, gorączkową i bardzo niebezpieczną, która powstaje tylko przez zarażenie się i występuje jako choroba stadna.

W kilka dni po zarażeniu się owce stają się ociężałe i smutne, tracą chęć do jedzenia, przeżuwanie zwalnia się, pojawia się łzotok i wyciek śluzowaty z nosa, oddech i bicie serca stają się przyspieszone, a ciepłota ciała wzrasta. Za dzień lub dwa pokazują się w miejscach rzadziej wełną okrytych, zwłaszcza na głowie, koło oczów i pyska, na wewnętrznej powierzchni przedramienia i uda, na piersiach i na brzuchu małe czerwone plamy, podobne do ukłucia pchły, które w następnych 2 lub 3 dniach zamieniają się w guzki wielkości grochu lub bobu, przechodzące w ciągu kilku dni w pęcherzyki, napełnione płynem lepkim. Po kilku dniach napełniają się one ropą, w końcu przysychają, tworząc żółtawe, następnie czarno-brunatne strupy, a po upływie 8 do 14 dni odpadają i zostawiają nieco zagłębione blizny. Skóra na częściach, dotkniętych chorobą, a zwłaszcza na twarzy jest obrzmiała.

Czas trwania choroby tej aż do odpadnięcia strupów wynosi 3 do 4 tygodni.

U niektórych zwierząt ospa wysypuje się bardzo obficie wśród gwałtownej gorączki i przy silnym zapaleniu skóry; krosty leżą wtedy gęsto jedna przy drugiej, tworzą w końcu większe powierzchnie obrzodzone, a niekiedy przenoszą się nawet na błonę śluzową gardła i tchawicy.

6. Zaraza stadnicza koni i otręt koni i bydła rogatego.

a) Zaraza stadnicza jest chorobą zaraźliwą o przewlekłym przebiegu, która pojawia się u koni rozplodowych i szerzy się tylko przez stanowienie.

Pierwsze zmiany okazują się na częściach płciowych. U klaczy dostrzegać się daje ciągłe palenie się do ogierów, śluzowy lub śluzowo-ropny wpływ z plamisto zaczerwienionej pochwy; wnet potem przyłącza się miękkie, ciastowate obrzmienie sromu; u wejścia do pochwy pojawiają się małe guzki, rzadziej pęcherzyki, z których potem tworzą się wrzodziki, albo małe białe, względnie jasno-żółte plamy; klacze ustawiają się często do moczenia i rozłwierają przy tem żywo srom.

Ogierzy okazują silny popęd płciowy i parcie na moc, który jednak oddają tylko w małej ilości: ujście cewki moczowej jest mocniej zaczerwienione i nabrzmiale; niekiedy wypływa z niej śluz ciągnący się. Na żołądźci, prąciu, a niekiedy na mosznach tworzą się czasem guzki, a z nich wrzody względnie okrągłe, białe plamy.

Po pewnym, różnie długim czasie pojawiają się tak u klaczy jak i u ogierów na rozmaitych miejscach powierzchni skóry płaskie, twarde, niebolesne obrznięcia, wielkości prawie talara (po-krzywkowy wyrzut skórny), które powoli lub szybko znikają, poczem jednak powstają na innych miejscach świeże takie talarowate obrzękłości, połączone najczęściej ze świądem.

W dalszym przebiegu dostrzec można osłabienie zadu zwierząt; w spoczynku przestępują często tylnymi nogami z nogi na nogę, przy chodzie chwieją się w krzyżu, leżąc podnoszą się z trudnością, lub kuleją w chodzie na jedną albo drugą nogę.

Często przyłączają się porażenia innych części ciała, jednego lub drugiego ucha, górnej lub dolnej wargi, górnych powiek lub ogona.

Zwierzęta chudną znacznie, mimo niezmienionej chęci do jadła; włos się najeża, traci połysk; w końcu pojawiają się opuchlinowe obrznięcia na dolnej części brzucha i na kończynach, u ogierów na mosznach i na puzdrze; wreszcie po długiej chorobie konie giną.

b) Otręt części płciowych jest zaraźliwą wysypką na częściach płciowych koni i bydła rogatego. która szerzy się bardzo łatwo przez stanowienie, lecz może się przenosić także w inny sposób.

U samicy pojawiają się małe pęcherzyki na sromie, które pękają i zamieniają się w powierzchowne wrzodki, pokrywające się w końcu cienkimi strupami, pod którymi odbywa się gojenie. Z pochwy wypływa wydzielina mniej lub więcej obfita, śluzowata lub ropna; rodnica i międzykrocze bywają niekiedy ciastowato obrzmiale.

U samców pojawia się wysypka na rozmaitych miejscach prącia; przebiega ona tak jak u samicy; zwyczajnie można dostrzec także ciastowate obrznięcie napletka.

Stan zdrowia ogólny, tak samców jak samicy nie ulega zaburzeniu; choroba przebiega szybko i kończy się wyzdrowieniem w ciągu 3 do 4 tygodni.

7. Świerzb koni, osłów, mułów i osłomułów, tudzież owiec i kóz.

Świerzb jest zaraźliwą chorobą skórą, która pojawia się u koni, osłów, mułów i osłomułów, tudzież u owiec i kóz jako choroba stadna.

a) Świerzb koni, osłów, mułów i osłomułów. W rozmaitych miejscach, zwłaszcza na głowie, szyi, łopatkach, a także na innych częściach ciała. jak na przykład w sankach, na wewnętrznej powierzchni ud, przy nasadzie grzywy, u nasady ogona i w okolicy pęciny tworzą się na skórze guzki z początku małe, na których i, w okolicy których włosy wypadają, przez co powstają łyse miejsca, pokryte łuskami. Wskutek silnego świądu koniec trą się ustawicznie, kęśają się i szczypią, przez co skóra grubieje, fałduje się, pęka, rozrania się i okrywa zwolna grubymi warstwami strupów. Z miejsce pierwotnie zajętych choroba rozszerza się dalej, tak, że w końcu skóra na całym ciele może być okryta wysypką.

Każda wysypka skórna, pojawiająca się u wymienionych wyżej rodzajów zwierząt, przy której zwierzęta okazują silny świąd, musi być uważana za podejrzenie istnienia świerzbu.

b) Świerzb owiec. Owce dotknięte świerzbem zdradzają drapaniem, tarcieniem i szczypaniem się uczucie silnego świądu, które wpada w oczy szczególnie wtedy, gdy zwierzęta się rozgrzały. Dostrzeżenie objawów silnego świądu u kilku sztuk trzody uzasadnia już samo przez się podejrzenie świerzbu i obowiązuje do doniesienia. Na miejscach skóry, dotkniętych wysypką, zwłaszcza w okolicy krzyża i nasady ogona znajdują się małe guzki, pęcherzyki i kroski, pokrywające się łuskami i strupami, z którymi rozluźnioną wełnę łatwo wyciągać można. Runo zbija się w kosmyki, wełna zlepia się tu i owdzie, miejscami wypada i zostawia łyse miejsca, na których skóra jest zgrubiała i pergaminowata.

Przy dłuższym trwaniu choroby tworzą się na skórze grube warstwy strupów, które wskutek zranień, powstałych przez tarcie i drapanie, zakrwawiają się, podczas gdy łysiny rozszerzają się coraz bardziej. Jeżeli się chorobę pozostawi samej sobie, wówczas zwierzęta chudną i giną ostatecznie z wycieńczenia.

c) Świerzb kóz. Świerzb kóz pojawia się początkowo jedynie na miejscach słabo owłosionych, zwłaszcza na głowie (wargach, nosie i uszach), rozszerza się jednak wkrótce po całym ciele i cechuje się szarą, łuszczącą się, otrębiastą wysypką lub złoгами twardych, popękanych strupów. Skóra kóz, dotkniętych świerzmem, jest zgrubiała, popękana, pomarszczona, staje się pergaminowatą i łysieje; zawsze istnieje silny świąd.

8. Wścieklizna.

Wścieklizna jest chorobą zaraźliwą, szybko przebiegającą, która pojawia się najczęściej u psów i szerzy się wyłącznie przez ukąszenie przez zwierzęta wściekłe, zwłaszcza zaś przez wściekłe psy.

Objawy wścieklizny są co do głównych cech jednakowe u wszystkich zwierząt. Istotnymi objawami są w przeważnej liczbie przypadków: podniecenie, szal, wielka drażliwość, skłonność do kąsania lub kaleczenia przez kopanie, bodzenie itd. (wścieklizna szalona); w innych przypadkach objawia się jednak przytępienie, osłabienie, porażenie rozmaitych części ciała, zwłaszcza zadu; popęd do kąsania bywa wtedy mniej wybitny (wścieklizna spokojna).

a) Wścieklizna u psów. Pierwszym objawem, który można zauważyć, jest zmiana zwykłego zachowania się; psy stają się ponure i nieprzyjazne, niespokojne i płochliwe lub ociężałe i niechętne; kryją się często po kątach, słuchają swego pana tylko z niechęcią i zdradzają popęd do ucieczki; chęć do jedzenia zmniejsza się lub całkiem niknie, natomiast objawia się skłonność do połykania przedmiotów niejadalnych lub niestrawnych, jak drzewa, słomy, piór, skór itp. i do lizania przedmiotów zimnych, kamieni, kawałków metalu itp., wody, własnego moczu.

Gdy objawy te, których pojawienie się wzniesca już podejrzenie, że u psa rozwijać się zaczyna wścieklizna, trwały jeden do dwóch dni, wzmaga się wybitnie popęd do ucieczki i wałęsania się; przyłącza się gwałtowna chęć kąsania, zwłaszcza innych psów, kotów i większych zwierząt domowych, głos staje się szorstki i chrapliwy; przy szczekaniu krótkie szczeknięcie przechodzi w ton wyższy, wyjący. Objawy te występują napadowo; podczas napadów przytomność psów jest całkiem zaburzona. Pomiedzy jednym a drugim napadem leżą spokojnie, ale hałas, dotknięcie kijem, jaskrawe światło itp. może wywołać napad wścieklizny. Właściwego wodowstrętu u psów wściekłych niema; przyjmowania pokarmów odmawiają zupełnie, natomiast wzmaga się u nich chęć połykania przedmiotów niestrawnych nawet obrzydliwych.

Psy chudną szybko; wygląd ich jest niemity, oczy są posępne, zapadłe, włos bez połysku, najeżony.

W końcu występuje porażenie i osłabienie tyłu i szczęki dolnej, napady stają się coraz krótsze i słabsze, a śmierć następuje najczęściej pomiędzy piątym a siódmym dniem choroby.

Objawy te spostrzec można najwyraźniej przy tak zwanej wściekłości szalonej.

Przy tak zwanej wściekłości spokojnej występuje popęd do kąsania, wałęsanie się, podniecenie i niepokój mniej wyraźnie; zwierzęta chore zachowują się spokojniej, są smutne, a objawy osłabienia i porażenia przyłączają się wcześniej.

Objawy, wzniesające podejrzenie wścieklizny, są w krótkości następujące: z początku zmiana w zachowaniu się psów, zmiana chęci do jedzenia, później popęd do ucieczki i wałęsania się, wybitny popęd do kąsania, zmiana głosu i napadowo występujące wzmaganie się tych objawów.

b) Wścieklizna u kotów przebiega podobnie jak u psów; uderza szczególnie nadzwyczajny niepokój zwierząt i gwałtowny popęd do kąsania i drapania.

Podobne objawy okazują także wściekłe lisy i wilki.

c) Wścieklizna u koni. Z początkiem choroby gryzą konie zwyczajnie te części ciała, w które ukąsiło je wściekłe zwierzę; zwierzęta stają się niespokojne, podniecone i płochliwe; niekiedy objawia się podniecenie popędu płciowego; chęć do jedzenia niknie, połykanie staje się coraz więcej utrudnione, głos jest szorstki i ochrypły; przyłączają się drgawki, nawet kurcze. Podczas właściwych napadów wścieklizny konie biją i kopią, kąsają sprzęty, a nawet własne ciało tak, że wydzierają sobie skórę kawałkami, lub przynajmniej szczypią się do krwi i napadają w ten sposób także na inne zwierzęta. Oddech jest przyspieszony, z pyska cieknie piana i ślina, głos staje się szorstki i ochrypły. W dalszym okresie choroby

napady stają się coraz krótsze i słabsze, zwierzęta szybko opadają z sił, przyłącza się osłabienie, a w końcu porażenie zadu. Odtąd konie po większej części leżą i giną po 4 do 6 dniach choroby.

d) Wścieklizna u bydła rogatego zgadza się co do głównych objawów z wścieklizną koni; zamiast brakującego popędu do kąsania zjawia się pociąg do napadania i bodzenia rogami przedmiotów i zwierząt.

e) Wścieklizna u owiec i kóz. W początkach wścieklizny okazują zwierzęta niepokój, podniecenie popędu płciowego, świad skóry, utratę chęci do jadła i ustanie przeżuwania. Podczas napadu wścieklizny wykonują zwierzęta niezwykle skoki, tupają nogami, zgrzytają zębami, ślinią się i bodą. Kozy kąsają niekiedy sprzęty. W końcu następuje śmierć wśród objawów porażenia.

f) Wścieklizna u świń. Świnie wściekłe są bardzo dzikie i płochliwe, trą i drapią miejsca pokąsania. Podczas napadów wścieklizny toczą pianę z pyska bardzo obficie, oddech jest przyspieszony, wzrok groźny i bardzo gwałtowny popęd do kąsania. Przed śmiercią następuje porażenie zadu.

9. Pomór (zaraza) trzody chlewnej.

Choroby te występują jużto wśród objawów swoistego, zaraźliwego zapalenia kiszek (pomór trzody chlewnej) jużto wśród objawów zaraźliwego zapalenia płuc (zaraza trzody chlewnej) i pojawiają się często równocześnie obok siebie w jednym stadzie jakoteż u jednej i tej samej świni.

Wrażliwość na wymienione choroby jest u wszystkich świń jednakowa, rasa i płeć nie stanowią różnicy.

Choroba powstaje tylko skutkiem zarażenia się.

Zarażenie się następuje głównie w ten sposób, że świnię zdrową zarażają się w stajni, na pastwisku, podczas transportu lub na targach itd. od świń widocznie zarażonych, od świń zarażonych, które nie są jeszcze widocznie chore, lub też od świń pozornie już wyzdrowiałych, jednak jeszcze niezupełnie wyleczonych.

Zarazek bywa jednak rozwlekany także przez wydychane powietrze, przez wydzielinę, którą chore zwierzęta wyrzucają przy kaszlu, przez wspólną paszę, przez miejsca pojenia, przez oddawany kał i mocz, przez stajnie zapowietrzane, których nie odkażono, przez nawóz ze stajen zapowietrzonych, podściółkę i resztki paszy, przez przybory stajenne, części i odpadki dotkniętych pomorem nieżywych świń.

Zwłaszcza przez nieostrożne postępowanie przy rzezi świń chorych na zarazę albo zarażonych powstają w odnośnych zagrodach niebezpieczne źródła zarazy.

Rozszerzenie chorób może być w końcu spowodowane także przez osoby, jak przez dozorców, miniszkarzy itd.

Objawy chorobowe są rozmaite, stosownie do tego, czy świnię zapadła na pomór lub na zarazę trzody chlewnej czy też równocześnie na obie choroby zaraźliwe.

Obie te choroby rozpoczynają się brakiem chęci do jadła i pragnieniem, znacznym zapadem sił zwierząt i osłabieniem, zwłaszcza tyłu; zwierzę chłodzie jak znużone, chwieje się i zatacza tyłem; nogi są jakby sztywne a kroki małe. Świnie leżą wiele, zagrzebują się w podściółkę, a wstają tylko niechętnie i z trudnością.

Przy pomorze trzody chlewnej występuje skłonność do wymiotów lub wymioty, zatkanie albo oddawanie kału w małych, twardych kłębkach barwy gliniastej lub ciemnej, które często powleczone są śluzem lub skrzepami krwi. Zdarza się także biegunka, która następuje po zatkaniu albo którą choroba się zaczyna; przytem występują płynne, śluzowate, często pieniste wypróżnienia barwy żółtej, brunatnej, zielonawej; niekiedy wypróżnienia te zmieszane są także z krwią i cuchną.

Przy zarazie trzody chlewnej najwybitniejszymi objawami chorobowymi są: suchy, bolesny, występujący napadowo, kurczowy kaszel albo ustawiczne pokaszliwanie, jakoteż natężony, wpadający w oczy, dyszący oddech.

Tak przy pomorze jak i przy zarazie trzody chlewnej zwierzęta gorączkują, a niekiedy wstrząsają nimi dreszcze. Skóra ma niezwykłą ciepłość, jest w dotyku wybitnie gorąca, w innych przypadkach wybitnie chłodna; czasami występują wyraźnie wyrzuty skórne i to osobliwie za uszami, na grzbiecie, na wewnętrznej stronie ud i na podbrzuszu. Przytem skóra jest albo plamisto zaczerwieniona, miejscami lekko nabrzmiała albo też pokryta najczęściej pojedynczo usadowionymi strupami, niekiedy jednak także rozległymi warstwami luszczącego się naskórka.

W początkach choroby spostrzega się często także łzawienie; później zlepione są oczy ciągliwą ropną masą.

Zwierzęta dotknięte zarazą chudną częstokroć szybko i giną nie rzadko w kilku dniach; niekiedy jednak trwa choroba kilka tygodni a nawet miesiące.

Objawy choroby u świń nowo kupionych występują zwyczajnie wkrótce po wprowadzeniu i są tak wybitne, że przy jakiej takiej uwadze dozorców mogą być dostrzeżone.

10. Różycy świń.

Różycę u świń wywołuje prątek różycy. Choroba ta pojawia się zwłaszcza podczas gorących miesięcy letnich i nawiedza głównie zwierzęta młodsze i mniej odporne.

Już na początku choroby okazują świni znaczne zaburzenie ogólnego stanu zdrowia; są osłabione i smutne, leżą wiele, zdradzają mało chęci do jedła, a natomiast zwiększone pragnienie.

Z postępem choroby ustaje zupełnie chęć do jedła, brzuch jest na ucisk wrażliwy, często przyłącza się skłonność do wymiotów lub rzeczywiste wymioty, czasem dosirzec można zatwardzenie, a częściej biegunkę.

Widoczne błony śluzowe są ciemno zaczerwienione, skóra na ograniczonych miejscach lub także rozlegle, zwłaszcza na brzuchu, w okolicy pachwinowej, na międzykroczu, wewnętrznej powierzchni ud, karku, grzbiecie i na uszach jest zaczerwieniona lub fioletowo zabarwiona. W niektórych wypadkach występuje zaczerwienienie powierzchni ciała dopiero na krótki czas przed śmiercią lub po śmierci.

Nadto dostrzegać się daje niekiedy wielkie podniecenie i niepokój lub przeciwnie wybitne przygnębienie zwierząt, parcie w jedną stronę, bieganie w koło, później osłabienie i porażenie zadu.

Ciężkie przypadki kończą się zazwyczaj śmiercią wśród objawów duszności, i to przy bardzo szybkim przebiegu już w ciągu jednego lub dwóch dni, przy wolniejszym przebiegu po 4 do 8 dniach choroby.

W lekkich przypadkach przychodzi do wyzdrowienia, które jednak nieraz bywa niezupełne. Za szczególnie lekką formę różycy świń należy uważać różycę pokrzywkową. Choroba ta cechuje się najczęściej tylko tworzeniem się plam okrągłych lub czworokątnych, wielkości talara, o ostrych zarysach i zabarwieniu ciemno-czerwonym do niebiesko-czerwonego, które wystają nieco ponad skórę i występują szczególnie wyraźnie u świń zabitych po ich oparzeniu.

11. Cholera drobiu i pomór kur.

Cholera drobiu jest chorobą zaraźliwą, wywołaną przez swoiste drobnoustroje, bardzo łatwo się przenoszącą, która nawiedza drób domowy, mianowicie kury, indyki, gęsi i kaczki, a kończy się prawie bez wyjątku śmiercią.

Drób zdrowy zaraża się najczęściej przez świeżo wprowadzony drób chory. Prócz tego choroba ta szerzyć się może za pośrednictwem padłego na nią drobiu oraz wydaliny i odpadków (jaj, kału, krwi, wnętrzności, piór itd.) żywych lub dorzniętych chorych kur, gęsi, kaczek itd. Również zarazić się może zdrowy drób przez to, że się dostaje na drogi lub pastwiska, do potoków lub kałuż, których poprzód używał chory drób.

Zaraza wśród drobiu w samym początku ujawnia się wypadkami nagłej śmierci. Gęsi, kury, kaczki itd. giną często nagle bez poprzednich objawów choroby.

Badając dokładnie odnośne stado po zajściu pierwszych wypadków śmierci, można jednak zazwyczaj zauważyć, że niektóre zwierzęta są osłabione i smutne, zataczają się i przewracają, mają nastroszone pierze, zwieszają skrzydła, objawiają brak chęci do jedła, a natomiast wzmożone pragnienie, wymiotują niekiedy szaro-żółte, śluzowate masy i cierpią na biegunkę z cuchnącymi odchodami. Oddany kał bywa początkowo papkowaty, barwy biało-żółtej, później śluzowaty, wodnisty i zielony. Grzebień i płatki podgardlane kur są niebieskawo-czerwono zabarwione. Oddech jest natężony, rzęzący. Zwierzęta wykręcają chwilami głowę i giną wśród kurczów lub objawów śpiączki.

Pomijając nagle przypadki padnięcia, wynosi czas trwania choroby w przeważnej części wypadków jeden do trzech dni, może się jednak przeciągnąć także do ośmiu dni lub nawet dłużej. Większość wypadków kończy się śmiercią.

b) Pomór kur jest szybko przebiegającą chorobą zaraźliwą, która nawiedza przeważnie kury, a wyjątkowo także gęsi. Zaraza ta, swoim przebiegiem podobna jest do cholery drobiu, a sztuki nią dotknięte giną w przeważnej części wypadków w przeciągu dwóch do czterech dni.

Zarazek tej choroby, którego dotąd bliżej nie znamy, zawarty jest we krwi, tudzież w kale i śluzie nosowym chorych zwierząt i stosownie do tego szerzy się choroba za pośrednictwem wydaliny (kału,

śluzu nosowego) zwierząt żywych, za pośrednictwem krwi i wnętrzości zwierząt bitych jakoteż za pośrednictwem zwłok zwierząt chorych, które padły lub które dorznięto.

Zaraza objawia się posmutnieniem zwierząt, zmniejszeniem chęci do jadła, nastroszeniem pierza, sennością i oznakami porażenia. Ponadto można dostrzec często zaczerwienienie i nabrzmienie spojówek, tudzież ciemno-czerwone aż do czarno-czerwonego zabarwienie grzebienia i płatków podgarlanych u kur. Z otworu dziuba wydobywa się pod naciskiem szary lub czerwony ciągliwy śluz. Śluz taki gromadzi się także w gardle. Biegunka, należąca do objawów cholery drobiu, pojawia się przy pomorze kur rzadziej.

12. Gruźlica bydła rogatego.

a) Rozwinięta gruźlica płuc ujawnia się wzmagającym się coraz bardziej wychudzeniem w połączeniu z coraz częstszym bolesnym i szorstkim lub słabym i bezdźwięcznym kaszlem, przyspieszonym i utrudnionym oddechem.

b) Rozwinięta gruźlica kiszek znamionuje się wymagającym się coraz bardziej wychudzeniem, przemijającym wzdęciem i morzyskiem, biegunką, pojawiającą się na przemian z zatankiem, oraz oddawaniem kału, zmieszanego od czasu do czasu ze śluzem i ropą, a także ze smużkami lub większymi skrzepami krwi.

c) Rozwinięta gruźlica macicy ujawnia się wzmagającym się coraz bardziej wychudzeniem, przyczem zwierzę latuje się często, nie zapładnia się lub roni i okazuje gęsty, żółtawy, śluzowo-ropny, niekiedy cuchnący, grudkowaty, a wyjątkowo także zmieszany z krwią wypływ z pochwy, o ile on nie pochodzi z zatrzymania popłodu.

d) Przy gruźlicy wymion ogranicza się choroba zazwyczaj do jednej lub do obu tylnych ćwiartek wymienia; w pojedynczych częściach wymienia rozwija się niebolesny, jednostajny, twardy, powoli zwiększający się na obwodzie obrzęk, który się niekiedy wybitnie powiększa i przemienia w twarde, deskowate, jednostajne guzy, albo wykazuje jedynie guzkowate stwardnienia.

Niezależnie od rozległości zmian chorobowych jest mleko w początku choroby prawidłowe, zmniejsza się jednak co do ilości, a ostatecznie zanika zupełnie w ćwiartkach, dotkniętych chorobą; wśród tego staje się ono rzadsze, mętno-wodniste, żółtawe z domieszką białych strzępków i miękkich grudek. Przez spożycie surowego mleka krów, dotkniętych gruźlicą wymienia, może choroba ta udzielić się ludziom, tudzież zwierzętom (zwłaszcza cielętom i świniom).

13. Księgosusz.

Księgosusz jest gorączkową, w wysokim stopniu zaraźliwą, stadnie się rozszerzającą, właściwą chorobą bydła rogatego, która przechodzi także na owce i kozy i cechuje się swoim zapaleniem wszystkich błon śluzowych, zwłaszcza zaś błon śluzowych narządu trawienia. Ojczyzną jej jest Azja i tylko stamtąd rozszerza się ona drogą handlu w innych krajach.

Gdy zwierzę zaraziło się od innego zwierzęcia chorego na księgosusz, wówczas upływa od tej chwili aż do wystąpienia objawów choroby okres czasu, wynoszący pięć do siedmiu, rzadziej więcej dni.

Pierwszymi dostrzegalnymi oznakami choroby są objawy gorączki mianowicie: utrata chęci do jadła i ustanie przeżuwania, drżenie skóry i mięśni na rozmaitych częściach ciała, najeżony włos zwłaszcza na grzbiecie, nierówny rozdział i częsta zmiana ciepłoty skóry szczególnie na nogach, uszach i na osadzie rogów, rozgrzana śluzawica, uhytek mleka. Zwierzęta są smutne, obojętne i osłabione; niektóre z nich okazują pewien niepokój, przestępują z miejsca na miejsce, ryczą i tupią nogami.

Na silniej zaczerwienionej błonie śluzowej rozmaitych części pyska, zwłaszcza na wargach, dziąsłach i języku, rzadziej na policzkach pokazują się ciemno-czerwone, przechodzące później w szare lub szarozółte, także spływające się ze sobą plamy i luźnie ułożone strupy, które zamieniają się w powierzchowne, płytkie wrzodziki (tak zwane nadżerki); z pyska cieknie ciągnący się śluz, a niekiedy brudna, cuchnąca ślina.

Powieki są obrzmiałe, spojówki zaczerwienione, wydzielanie się też obfitsze, błona śluzowa nosa silnie zaczerwieniona, z nosa wypływa wydzielina z początku rzadka, śluzowo-ropna, później także brunatna, cuchnąca, posokowata, a nawet krwawa. Oddech jest początkowo miernie przyspieszony; czasem pojawia się krótki kaszel. Błona śluzowa warg sromnych i pochwy krów jest obrzmiała, plamisto i smugowato zaczerwieniona, a niekiedy zasiana drobnymi, szarymi lub żółtymi punktami, po odpadnięciu których okazują się ciemno-czerwone, krwawiące, powierzchowne wrzodziki. Z pochwy wypływa wydzielina śluzowo-ropna, niekiedy zmieszana z krwią.

Zmiany te wzmagają się w dniach następnych; zwierzęta słabną i opadają z sił, a niekiedy okazują wielką wrażliwość na ucisk wzdłuż grzbietu i łędźwi; oddech przyspiesza się znacznie i staje się wybitnie stęskającym; przyłącza się kaszel krótki, urywany, słumiony i bolesny. Drugiego lub trzeciego

dnia choroby występują wyraźnie objawy silnego zajęcia kiszek; zwierzę przestaje całkiem jeść i przeżuwać, odchody stają się papkowate, następnie płynne, brudno-szare, ciemno-brunatne, cuchnące, niekiedy zmieszane z płatami śluzu i z krwią, zwierzę oddaje je z parciem nawet wśród objawów wypadnięcia odbytnicy, a niekiedy mimowolnie.

Chore zwierzęta nędznieją szybko; wychudnięcie zwiększa się; skóra staje się suchą, włos jest rozczochrany i traci połysk; oko zapada się, spojówka blednie, wzrok bywa mdły, smutny. Osłabienie zmusza się, zwierzęta po większej części leżą z głową podpartą i giną zwyczajnie pomiędzy czwartym a siódmym dniem po wybuchu choroby.

Krowy w późnym okresie ciąży ronia zwykle, gdy choroba ich dojdzie do pełnego rozwoju. U niektórych sztuk bydła rogatego, dotkniętego księgosuszem, dostrzec można nadto na rozmaitych miejscach skóry wysypkę łuszczącą się, guzkowatą lub strupiącą; bardzo często jednak niema jej wcale.

Znamiona rozpoczynającego się księgosuszu, które należy uważać za istotne, są zatem następujące: objawy gorączkowe, zmniejszenie się i ustanie wydzielania mleka, zmniejszenie się i ustanie chęci do jadła i przeżuwania, swoiste zmiany na błonie śluzowej pyska, nosa i pochwy, tudzież krótki, wywany kaszel i nagłe wystąpienie biegunki wyżej opisanego rodzaju.

Równoczesne pojawienie się tych objawów u bydła rogatego uzasadnia podejrzenie księgosuszu i obowiązuje bezwarunkowo do natychmiastowego doniesienia.

W dalszym przebiegu choroby zasługuje na uwagę -wzmaganie się przytoczonych wyżej zmian, wystąpienie obfitej, wycieńczającej biegunki i znacznej duszności obok szybkiego upadku sił.

U owiec i kóz przebiega księgosusz wśród tych samych objawów, co u bydła rogatego; u owiec przyłącza się jednak nadto zwyczajnie bardzo wielka duszność wskutek ognisk zapalnych, tworzących się w płucach.

Gdy w myśl § 14. ustawy o księgosuszu zaistnieje obowiązek donoszenia o każdym przypadku, w którym dostrzeżone będą u bydła rogatego objawy choroby wewnętrznej w ogólności, to obowiązek ten jest uzasadniony już wówczas, gdy spostrzeże się chociażby tylko w odosobnionych wypadkach wzmiankowane wyżej objawy gorączkowe, wstrzymanie mleka, bez miejscowej choroby wymion, utratę chęci do jadła, ustanie przeżuwania, tudzież swoiste zmiany na widocznych błonach śluzowych lub biegunkę.

Załącznik IV.Do rozdziału IV „Pomór (zaraza) trzody chlewnej“, punkt 12.
„Różycy świń“, punkt 7.Formularz A.Gmina Kraj
Powiat polityczny**Certyfikat**na świnię z obszarów, zamkniętych z powodu pomoru (zarazy) trzody chlewnej
różycy świń, które w myśl
rozdziału IV. „Pomór (zaraza) trzody chlewnej“
„Różycy świń“ rozporządzenia ministerjalnego z dnia
15. października 1909, Dz. u. p. Nr. 178, wysłała się celem poddania ich rzezi w przeciągu
8
3 dni.

Ilość i opisanie świń:

Transport pochodzi z zagrody Nr. miejscowości
w której to zagrodzie znajdują się świnię, dotknięte pomorem (zarazą) trzody chlewnej
różycą świń, podej-
rzane o zarazę podejrzane o zarażenie się.

Transport zmierza:

1. do publicznej rzeźni (na targ spożywczy):

2. za zezwoleniem c. k. Starostwa
Magistratu wz dnia 19 l. do
pod adresem

. , dnia 19

L. S.

Przełożony gminy.

Wyżej opisane zwierzęta zbadał przed wysłaniem lekarz weterynaryjny i uznał je za zdrowe.

. , dnia 19

Lekarz weterynaryjny.

Załącznik V.Do rozdziału IV. „Pomór (zaraza) trzody chlewnej“, punkt 13.
„Różycy świń“, punkt 7.Formularz B.Gmina Kraj
Powiat polityczny**Certyfikat****na mięso (tłuszcz) świń, zabitych z powodu tępienia pomoru (zarazy) trzody chlewnej i uznaróżyce i uznanych za chore, które po poprzednim zbadaniu przez lekarza weterynaryjnego uznano za nadające się warunkowo do spożycia i przeznaczono do wysyłki celem uczynienia go przydatnem do konsumcyi.**

Ilość i opis świń, względnie kawałków mięsa:

Waga tychże:

Posyłkę wysła się ze stacyi kolci żelaznej (okrętowej)
do stacyi przeznaczenia pod adresem
. w tym celu, by w myśl rozdziału IV.,
„Pomór (zaraza) trzody chlewnej“ rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. października 1909, Dz. u. p.
„Różycy świń“
Nr. 178, uczyniono tam mięso przydatnem do spożycia.

., dnia 19

Kierownik komisji pomorowej
(interweniujący lekarz weterynaryjny):
.Przełożony gminy:
.

Załącznik VI.Do rozdziału IV. „Pomór (zaraza) trzody chlewnej”,
punkt 13.Formularz C.

Gmina

Kraj

Powiat polityczny

Certyfikat

na swni poniżej dokładnie opisanych, które z powodu podejrzenia o zarażenie się pomorem (zarazą) trzody chlewnej przeznaczono wskutek zarządzenia władzy na natychmiastową rzeź pod nadzorem policyjno-weterynaryjnym w rzeźni gminy
i które dlatego mają być tam przewiezione koleją żelazną (okrętem).

Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i numer domu prowadzącego transport zwierząt:

.

Opis zwierząt:

Zwierzęta powyższe zbadał przed wysłaniem urzędowy lekarz weterynaryjny i uznał je za zupełnie zdrowe.

. dnia 19

Kierownik komisji pomorowej:

.

Przełożony gminy:

.

Załącznik VII.Do rozdziału IV. „Pomór (zaraza) trzody chlewnej*,
punkt 13.Formularz D.

Gmina

Kraj

Powiat polityczny

Certyfikat

na mięso ze świń zabitych z powodu tępienia pomoru (zarazy) trzody chlewnej, które po poprzednim zbadaniu przez urzędowego lekarza weterynaryjnego uznano za nadające się do spożycia i przeznaczono wskutek zarządzenia władzy do wysyłki.

Ilość nierozczwartowanych świń wraz z nerkami i nienaruszonym tłuszczem kołonerkowym:

. . sztuk, ważących kilogramów.

Posyłkę wysła się ze stacji kolei żelaznej (żeglugi)

. do stacji przeznaczenia

pod adresem

., dnia 19 . . .

Kierownik komisji pomorowej:

.

Przełożony gminy:

.

Rota przysięgi dla ocenicieli.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszystkowiedzącemu, iż szacował będę według
mej najlepszej wiedzy i sumienia, przestrzegając postanowień ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u.
p. Nr. 177, i wydanego do niej przepisu wykonawczego.

Tak mi Panie Boże dopomóż.

., dnia 19

Wobec mnie:

.
.

Podpis:

.

179.**Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa i Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. listopada 1909,**

którem wydaje się nową instrukcję służbową dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy władzach politycznych.

Uchyła się instrukcję służbową dla weterynarzy powiatowych rządowych, wydaną rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 21. czerwca 1882, Dz. u. p. Nr. 91.

W jej miejsce wstępuje następująca

Instrukcja służbowa

dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy władzach politycznych.

I.**Postanowienia ogólne.**

Urzędowy lekarz weterynaryjny winien starać się o zjednanie sobie zaufania ludności przez gruntowną wiedzę zawodową i taktowne postępowanie, oraz dążyć do tego, by iść z postępem umiejętności weterynaryjnej. Jest on obowiązany znać ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne z dziedziny weterynaryi, by w sprawach policyi weterynaryjnej i higieny zwierząt mógł zawsze działać z odpowiednim skutkiem

Celem należytego strzeżenia wymogów policyjno-weterynaryjnych przy zakładaniu urządzeń, służących do utrzymywania zwierząt w gospodarstwach rolnych i przy prowadzeniu poszczególnych gałęzi przemysłu winien urzędowy lekarz weterynaryjny śledzić odnośne wyniki badań naukowych i postępować w danym razie z uwzględnieniem wynikających stąd zasad i według doświadczenia. nabytego praktyką.

Urzędowy lekarz weterynaryjny jest uprawniony do zajmowania się praktyką weterynarską, o ile przez to jego obowiązki urzędowe nie doznają uszczerbku.

II.**Postanowienia dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy politycznych władzach powiatowych.**

§ 1. Urzędowy lekarz weterynaryjny, ustanowiony przy politycznej władzy powiatowej podlega bezpośrednio kierownikowi tej władzy.

Do urzędowego lekarza weterynaryjnego przy politycznych władzach powiatowych należy zawiadywanie w urzędzie sprawami, wchodzącymi w zakres jego zawodu, i służba zewnętrzna w jego okręgu urzędowym.

Zawiadywanie sprawami w urzędzie.

§ 2. Załatwiając czynności wewnętrzne, ma urzędowy lekarz weterynaryjny opracowywać akta odnoszące się do spraw weterynaryjnych, przy ściśle przestrzeganiu istniejących w tym względzie przepisów i stosować się we wszystkich sprawach, dotyczących publicznej służby weterynaryjnej, do obowiązujących w danej chwili ustaw, rozporządzeń i norm.

Służba zewnętrzna.**Popieranie utrzymywania i hodowli zwierząt w gospodarstwach rolnych.**

§ 3. Urzędowy lekarz weterynaryjny musi zawsze starać się usilnie o dokładne poznanie stosunków policyjno-weterynaryjnych i higieny zwierząt w swoim okręgu urzędowym, zwłaszcza jakości stajen, pielęgnowania zwierząt domowych, sposobu ich żywienia, rodzaju i jakości paszy i pastwisk, jakości wody, miejsc pojenia i ziemi, rodzaju pracy i używania zwierząt do niej, wreszcie nadużyć, szkodzących ich zdrowiu itd. Ma on dalej starać się zawsze o popieranie i podnoszenie chowu zwierząt, współdziałać wszelkimi siłami przy każdej odnośnej akcji właściwych organów rolniczych (przy licencyonowaniu zwierząt rozplodowych, zakładaniu ksiąg stadnych, urządzaniu zakładów hodowlanych, pastwisk dla źrebiąt i młodzieży, tudzież wystaw zwierzęcych i premiowań itd.), oraz wpływać pouczająco przy każdej nadającej się sposobności w porozumieniu z powołanymi korporacjami rolniczymi.

Szczególną uwagę ma zwracać urzędowy lekarz weterynaryjny na te okoliczności, które mogą sprzyjać pojawieniu się chorób epizootycznych i enzootycznych. Ma on zaznajomić się dokładnie ze stosunkami, panującymi w handlu zwierzętami, tudzież w obrocie zwierzętami i surowcami zwierzęcymi.

W celu zapobiegania rozwlekaniu zaraźliwych chorób zwierząt powinien on także zapoznać się ze stosunkami policyi weterynaryjnej i higieny zwierząt tych okolic, z których pochodzą i przez które przechodzą zwierzęta handlowe i surowce zwierzęce, albo z których przyprowadza się zwierzęta na wystawy zwierzęce, pastwiska, hale górskie itd., i starać się o otrzymanie śpiesznej wiadomości o pojawieniu się zaraźliwych chorób zwierząt w powiatach sąsiednich.

Ma on dalej wpływać zawsze na usuwanie istniejących wadliwości, które należy uważać za przyczyny, wywołujące lub przynajmniej ułatwiające po-

wstanie i rozszerzanie się chorób zwierzęcych, albo które mogą zagrażać zdrowiu zwierząt domowych i oddziaływać niekorzystnie na obrót nimi.

O środkach, prowadzących do uchylenia istniejących w danym razie niewłaściwości, ma on z jednej strony pouczyć posiadaczy zwierząt a z drugiej strony donieść kierownikowi politycznej władzy powiatowej; w doniesieniu tem należy zwrócić zwłaszcza uwagę na dostrzeżone ewentualnie niedostatki higieniczne celem wdrożenia zarządzeń niezbędnych ze stanowiska sanitarnego.

Nadzorowanie czynności gmin w zakresie policyi weterynaryjnej.

§ 4. Jako organ politycznej władzy powiatowej ma urzędowy lekarz weterynaryjny doglądać wykonywania czynności policyjno-weterynaryjnych, należących do gmin zarówno we własnym jak i w porucznym zakresie działania (§§ 3. i 4. ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 68).

W tym względzie należy do niego w szczególności:

a) Nadzór nad wykonywaniem przez gminy jego okręgu urzędowego postanowień ustawowych i rozporządzeń o oględzinach zwierząt i mięsa. Ma on przytem, zwiedzając od czasu do czasu rzeźnię oraz miejsca rzezi zwierząt i sprzedaży mięsa, tudzież przeglądając protokoły oględzin, przekonywać się o sposobie przeprowadzania oględzin i zwracać w szczególności uwagę na to, by zakładano odpowiednio urządzone rzeźnie i aby gminy poruczały oględziny zwierząt i mięsa jedynie powołanym do tego rzeczoznawcom.

Winien on także nadzorować pod względem policyjno-weterynaryjnym działalność związków gospodarczych (towarzystw ubezpieczenia zwierząt, stowarzyszeń mleczarskich itd.), zajmujących się zużytkowaniem wytworów zwierzęcych, oraz popierać tworzenie odpowiadających celowi związków tego rodzaju.

b) Współdziałanie w nadzorze nad wykonywaniem przez gminy jego okręgu urzędowego postanowień ustawowych i rozporządzeń o obrocie zwierzęcymi środkami spożywczymi.

c) Doglądanie gmin co do należącego do nich nadzoru policyjno-weterynaryjnego nad targami zwierzęcymi, nad zwierzętami pędzonymi, nad stajniami handlowymi i zajezdnymi oraz takimi zakładami technicznymi, w których przerabia się surowce zwierzęce.

d) Nadzór policyjno-weterynaryjny nad stanem rakarni i grzebowisk, przyczem ma zwracać uwagę zwłaszcza na to, aby urządzone potrzebne grzebowiska i utrzymywano je w do-

brym stanie, aby zwłoki zwierzęce i ich części usuwano w sposób przepisany, a nie używano ich w sposób zabroniony i aby należycie doglądano oprawców tudzież ich pomocników pod względem sumiennego wykonywania należących do nich czynności i przestrzegania instrukcji, zwłaszcza także co do donoszenia o podejrzanych nieszczęśliwych wypadkach, u zwierząt.

Powinien on zwłaszcza dążyć usilnie do tego, aby ile możliwości urządzano zakłady dla zużytkowania zwłok zwierzęcych drogą termiczną. W razie istnienia takich zakładów ma on nadzorować ich prowadzenie, o ile nie wchodzi w grę kwestye przemysłowo-higieniczne.

e) Do urzędowego lekarza weterynaryjnego należy dalej nadzorowanie gmin pod względem ich współdziałania w przeprowadzaniu środków, zarządzonych celem zapobiegania zawleczeniu i dalszemu szerzeniu się zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz ich tępienia, tudzież pod względem wczesnego donoszenia politycznej władzy powiatowej o zarazach zwierzęcych, wybuchłych na obszarze gminy.

f) Nadzór nad należytem wydawaniem paszportów na zwierzęta przez przełożonych gmin i rewizorów zwierząt oraz przedsiębranie od czasu do czasu rewizji zeszytów paszportowych.

Urzędowy lekarz weterynaryjny ma wywiadywać się dokładnie o sposobie wykonywania przez gminy czynności policyjno-weterynaryjnych nie tylko w razie szczególnego polecenia kierownika politycznej władzy powiatowej, lecz także przy peryodycznych objazdach swego powiatu i przy sposobności podróży komisyjnych.

W razie dostrzeżenia niewłaściwości ma on zwrócić na nie uwagę przełożonych gmin i wpływać na usunięcie tych niewłaściwości, a zarazem donieść o tem kierownikowi politycznej władzy powiatowej; w doniesieniu należy podnieść szczególnie dostrzeżone ewentualnie braki, zwłaszcza w rzeźniach, celem wdrożenia zarządzeń niezbędnych ze stanowiska sanitarnego.

Tępienie zaraźliwych chorób zwierząt.

§ 5. W razie wybuchu zaraźliwych chorób zwierząt ma urzędowy lekarz weterynaryjny przeprowadzić potrzebne dochodzenia z największą oględnością, starać się przytem zwłaszcza o wyśledzenie sposobu powstania względnie zawleczenia zarazy, oraz wdrożyć na czasie potrzebne środki zapobiegawcze i policyjno-weterynaryjne w myśl istniejących ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych.

Skoro tylko urzędowy lekarz weterynaryjny dowie się o wybuchu zaraźliwej choroby zwierząt lub o podejrzeniu choroby takiej na podstawie własnego spostrzeżenia lub w inny pewny sposób, ma on bezzwłocznie dać inicjatywę do zarządzeń, które mają być przeprowadzone ze strony politycznej władzy powiatowej, a równocześnie zwrócić ewentualnie uwagę także na udzielanie się zarazy tej ludziom lub na możliwość takiego niebezpieczeństwa.

W wypadkach nagłych ma on zarządzić wprost na własną odpowiedzialność bezzwłocznie wszystko, co potrzeba.

Przy każdej interwencji w sprawach zaraźliwych chorób zwierzęcych należy jak najdokładniej pouczyć posiadaczy zwierząt o istocie i zaraźliwości choroby, o sposobie własnej ochrony przed nią, o dozorowaniu i pielęgnowaniu zwierząt chorych i o ewentualnej możliwości przeniesienia się zarazy na ludzi.

Wdrażając środki policyjno-weterynaryjne, ma urzędowy lekarz weterynaryjny uwzględniać zawsze w odpowiedni sposób stosunki gospodarcze i kierować się zasadą, iż prowadzenie rolnictwa, oraz dowóz zwierząt rzeźnych do większych miejsc konsumcyi, niezbędny dla zaopatrzenia ludności w żywność, wolno tylko o tyle ograniczyć, o ile to jest konieczne ze względu na cel tłumienia zarazy, a przy zarazach zwierzęcych, przenoszących się na ludzi, ze względu na dążność do zapobieżenia takiemu przeniesieniu.

Szczególność uwagi powinien on zwracać na akuratanne wykonywanie przepisów o oględzinach zwierząt na stacjach kolejowych i postanowieniach o kontrolnej służbie granicznej, tudzież przepisów, zawartych w układach z obcymi państwami co do zaraźliwych chorób zwierząt.

Odkażanie wozów kolejowych i okrętów, używanych do przewozu zwierząt, należy od czasu do czasu kontrolować.

Nadzór nad wykonywaniem praktyki weterynaryjnej.

§ 6. Celem wypełnienia ciążącego na politycznej władzy powiatowej obowiązku utrzymywania w ewidencji osób, osiadłych w powiecie i upoważnionych do wykonywania praktyki weterynaryjnej, ma urzędowy lekarz weterynaryjny prowadzić odnośny kataster i badać dokumenty tych osób pod względem ich uprawnienia do osiedlania się i wykonywania powyższej praktyki.

Ponadto ma on nadzorować cały personal weterynaryjny swego okręgu urzędowego i, o ile rozchodzi się o kwestye weterynaryjne, kontrolować zapasy lekarstw, znajdujące się u lekarzy weterynaryjnych, tudzież oglądać istniejących ewentualnie

zakładów dla wyrobu szczepianek zwierzęcych i zakładów leczenia zwierząt.

Urzędowy lekarz weterynaryjny ma także zwracać szczególną uwagę na to, aby lekarze weterynaryjni, wykonując różne rodzaje szczepienia zwierząt, postępowali ściśle według odnośnych przepisów.

O doszłych do jego wiadomości wypadkach naruszenia obowiązków ze strony osób, upoważnionych do zajmowania się leczeniem weterynaryjnym, oraz o spostrzeżeniach co do zawodowego wykonywania praktyki weterynaryjnej przez osoby, nieuprawnione do tego, ma on donosić kierownikowi politycznej władzy powiatowej.

Urzędowy lekarz weterynaryjny powinien zawsze starać się pouczać posiadaczy zwierząt o konieczności korzystania z usług dyplomowanych lekarzy weterynaryjnych w przypadkach zaślabnięcia zwierząt.

Nadzorowanie podkownictwa.

§ 7. Ze względu na doniosłość racjonalnego podkowania zwierząt w ogólności, a zwłaszcza zwierząt utrzymywanych w gospodarstwie rolnem ma urzędowy lekarz weterynaryjny zwracać uwagę swoją także na wykonywanie zawodu przez podkowaczy i wpływać drogą pouczenia na uchylenie oczywistych błędów w podkowaniu oraz na odpowiednie pielęgnowanie kopyt zdrowych i chorych.

Ma on prowadzić wykaz osiadłych w jego okręgu urzędowym podkowaczy, zarówno egzaminowanych jak i nieegzaminowanych i baczyć na to, aby podkowaczy nieegzaminowanych nie dopuszczano do wykonywania podkownictwa.

Działalność u władz sądowych.

§ 8. Urzędowy lekarz weterynaryjny jest upoważniony do świadczenia usług c. k. władzom sądowym w sprawach weterynaryjnych, a to albo dorazowo albo w charakterze rzeczoznawcy, stale ustanowionego i zaprzysiężonego, i jest wówczas obowiązany wypełniać sumiennie żądania, z którymi odniesiono się do niego. Przez te czynności nie może jednak jego właściwa działalność zawodowa doznać pod żadnym względem uszczerbku.

Składanie sprawozdań.

§ 9. Przy składaniu sprawozdań z dochodzeń w kwestyach, tyjących się zaraźliwych chorób zwierzęcych, ma urzędowy lekarz weterynaryjny stosować się ściśle do wydanej w tym względzie osobnej instrukcyi.

O swych czynnościach urzędowych i o spostrzeżeniach, które poczynił przy sposobności

działalności urzędowej i nieurzędowej co do istniejących w jego okręgu urzędowym stosunków higieny zwierząt i policji weterynaryjnej, ma on prowadzić dziennik czynności, a z końcem każdego roku wygotować roczne sprawozdanie weterynaryjne.

III.

Postanowienia dla urzędowych lekarzy weterynaryjnych przy politycznych władzach krajowych.

§ 1. Do krajowego referenta weterynaryjnego należy w pierwszym rzędzie kierownictwo departamentu weterynaryjnego władzy krajowej. Ma on dbać o to, aby akta, przydzielone powyższemu departamentowi, były jak najspieszniej rzeczowo opracowane z uwzględnieniem istniejących ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych.

Przeglądając sprawozdania politycznych władz powiatowych o środkach, zarządzonych dla zapobiegania zaraźliwym chorobom zwierzęcym i tępiania ich, ma on zwłaszcza zbadać, czy władze niższe zastosowały odnośnie przepisów ustawowe w sposób równomierny i odpowiedni.

Gdyby zauważył, iż przy wdrożeniu środków policyjno-weterynaryjnych nie uwzględniono stosunków gospodarczych w odpowiedniej mierze, a przedsiębiorstwo rolnicze poddano większym ograniczeniom, aniżeli to jest niezbędne ze względu na zamierzony cel tępiania zarazy, ma krajowy referent weterynaryjny przedstawić zaraz odpowiednie wnioski celem uchylenia takich za daleko idących zarządzeń; okoliczności te powinien on uwzględnić w równej mierze, przedstawiając wnioski co do wydania zarządzeń policyjno-weterynaryjnych, należących do zakresu działania politycznej władzy krajowej; obowiązkiem jego jest także zwracanie należytej uwagi na potrzeby zaopatrzenia ludności w żywność, zwłaszcza w większych miejscach konsumcyi.

Krajowy referent weterynaryjny ma obowiązek przyswojenia sobie dokładnej znajomości krajowych stosunków weterynaryjnych i zwracania równocześnie uwagi na to, czy służba weterynarska przy politycznych władzach powiatowych bywa wykonywana w sposób odpowiedni, oraz czy urzędowi lekarze weterynaryjni, przydzieleni do tych władz, wypełniają jak najściślej swoje obowiązki.

W szczególności ma on od czasu do czasu kontrolować tok czynności na większych targach zwierzęcych, oraz wykonywanie oględzin zwierząt na stacjach kolejowych i w granicznej służbie kontrolnej, tudzież stosowanie przepisów co do oględzin zwierząt i mięsa, szczególnie w miejscowościach,

które wykazują znaczniejszą konsumcyę mięsa i towarów mięsnych i do których dowozi się artykuły takie w większych ilościach.

O wypadkach szczególnej doniosłości ma on donosić naczelnikowi administracji krajowej i stawiać odpowiednie wnioski względem usunięcia dostrzeżonych ewentualnie niewłaściwości.

Krajowy referent weterynaryjny winien zwracać najpilniejszą uwagę na utrzymywanie i hodowlę zwierząt w gospodarstwach rolnych w kraju i używać wszelkiego możliwego poparcia dążeniom odnośnych korporacji rolniczych, zmierzającym do podniesienia tej gałęzi gospodarstwa społecznego.

W razie ustanowienia go członkiem zawodowych komisji egzaminacyjnych ma on postępować według istniejących w tej mierze osobnych przepisów.

Krajowy referent weterynaryjny ma starać się o to, aby polityczna władza krajowa doniosła niezwłocznie Ministerstwu rolnictwa o ważnych zdarzeniach, należących do kompetencji zarządu weterynaryjnego, a zwłaszcza o pojawieniu się zaraźliwych chorób zwierzęcych, nie wymienionych szczegółowo w ustawach weterynaryjnych.

§ 2. Inspektor weterynaryjny przydzielony jest krajowemu referentowi weterynaryjnemu bezpośrednio do służby i ma go zastępować zwłaszcza w osobistym nadzorowaniu stosunków weterynaryjnych okręgu administracyjnego.

§ 3. Inni urzędowi lekarze weterynaryjni, przydzieleni do politycznej władzy krajowej, mają ułatwiać przekazane im każdorazowo czynności urzędowe z największą starannością, oględnością i dokładnością.

Haerdtl wtr.

Pop wtr.

180.

Ustawa z dnia 6. sierpnia 1909, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 37, o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiających tę zarazę, oraz znosi artykuł II. ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51, którym zmieniono postanowienia karne ustawy o księgosuszu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się § 42. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 37; §§ 12., 15., 20., 21.,

22., 31., 35. i 36. tej samej ustawy zmienia się następująco:

1. § 12. ma w przyszłości opiewać:

W celu zapobiegania rozszerzaniu się księgosuszu wydano w postanowieniach §§ 4., tudzież 8. do 15. włącznie ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt (ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177) odpowiednie przepisy co do ogólnych warunków dowozu lub przewozu i co do ogólnych zarządzeń na obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje.

Co do obowiązku donoszenia o wypadkach choroby i padnięcia należy stosować postanowienia §§ 17. i 18. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt.

Ponadto obowiązywać będą następujące postanowienia:

2. W § 15. zastępuje się słowa „dwustu złotych“ i „stu złotych“ słowami „czterystu koron“ i „dwustu koron“.

3. W § 20., ustępie ostatnim zastępuje się słowa „ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, § 9.“ słowami „ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt (§ 47.)“

4. W § 21., lit. b, ustępie 2. zastępuje się słowa „§ 42. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35“ słowami „§ 61. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt“.

5. W §§ 22. i 31. zastępuje się słowa „morskie władze zdrowia“ i „Ministerstwa spraw wewnętrznych“ słowami „Władze administracyjne morskie“ i „Ministerstwa rolnictwa“.

6. W § 35., ustępie drugim zastępuje się słowa „§ 38. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35“ słowami „§ 51. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt“.

7. W § 36. zastępuje się słowa „§ 40. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35“ słowami „§ 58., ustęp 1., 2. i 4. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt“.

Artykuł II.

Uchyła się artykuł II. ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51, którym zmieniono postanowienia karne ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 37, o środkach zapobiegających księgosuszu i tępiących tę zarazę; rozdział VI. ustawy o księgosuszu ma opiewać:

Postanowienia karne.

§ 38.

Postanowienia § 63., l. 1. i 2. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt, obowiązujące mają także co do niniejszej ustawy.

Kto jednak zaniedba wnieść doniesienie, którego zaniechanie może spowodować przepadek zwierząt, tudzież kto wykracza przeciw zarządzeniom co do zaopatrywania zwierząt w paszporty w obszarze pogranicznym (§ 9.) lub przeciw innym przepisom szczególnym, objętym ustawą niniejszą co do zapobiegania księgosuszu i tępienia go, albo przeciw zarządzeniom, wydanym na podstawie tych przepisów, ukarany będzie, o ile ustawa nie postanawia czego innego, za przekroczenie aresztem od trzech dni do sześciu miesięcy lub grzywną od dwudziestu do dwóch tysięcy koron.

§ 39.

Kto wykracza przeciw przepisom §§ 1. do 5. włącznie, 7. i 31. lub przeciw zarządzeniom, wydanym na ich podstawie, ukarany będzie za występki aresztem od tygodnia do roku lub grzywną od pięćdziesięciu do czterech tysięcy koron.

§ 39. a.

Sąd karny ma uznać za przepadłe zwierzęta i surowce zwierzęce, które wbrew zakazowi wprowadzono lub przeprowadzono przez granicę państwa lub kraju, z którymi ominięto oznaczone stacje wchodowe lub przetamano ustanowiony kordon. Bydło rogate, napotkane w obszarze granicznym (§ 9.), można uznać za przepadłe, jeżeli nie jest zaopatrzone w przepisane paszporty albo jeżeli zaniedbano wnieść przepisane doniesienie celem wciągnięcia go do katastru bydła i zaopatrzenia piętnem, przepisać się mającemu w drodze rozporządzenia. Musi się zaś orzec przepadek, jeżeli nie jest wykluczone domniemanie, iż bydło zostało przeznaczone.

Postanowienia ustępu poprzedzającego należy stosować także wówczas, gdy bydło takie, nadeszłe z obszaru granicznego, będzie przydybane poza obszarem granicznym.

§ 39. b.

Postępowanie i wyrokowanie co do czynów karygodnych, określonych w ustępie pierwszym § 38., należy do władz politycznych, a przy transportach w obrocie morskim do władz administracyjnych morskich, zaś co do innych czynów karygodnych do sądu.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 12. maja 1909.

Treść: (№ 68 i 69.) 68. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa na przeciąg miesięcy letnich roku 1909. — 69. Reskrypt, dotyczący zniesienia zakazu wywożenia i przewożenia materiałów wojennych.

68.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. kwietnia 1909,

dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa na przeciąg miesięcy letnich roku 1909.

W Piano della Fugazza (Streva) w Tyrolu ustanawia się na czas od dnia 1. czerwca do końca września 1909 ekspozyturę celną, wyposażoną w uprawnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która równocześnie urzędować będzie jako posturunek zapowiadawczy dla Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa.

Upoważnienia tej ekspozytury pod względem poboru cła i odprawiania ograniczyć się mają do postępowania zapiskowego co do bydła pastewnego, dalej do wstępnego odprawiania ruchomości, wiezionych przez podróżnych, a nieprzeznaczonych do handlu, tudzież przedmiotów użytkowych i naczyń, wiezionych przez górskich pasterzy, oraz tych towarów, które są przeznaczone na własny użytek

mieszkańców Camposilvano, a które w drodze do miejsca przeznaczenia nie przechodzą przez Urząd celny poboczny w Vallarsa.

Biliński wlr.

69.

Reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 10. maja 1909,

dotyczący zniesienia zakazu wywożenia i przewożenia materiałów wojennych.

W porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim znosi się zakaz wywozu i przewozu materiałów wojennych, przeznaczonych dla Serbii i Czarnogóry, ogłoszony reskrytem tutejszym z dnia 21. października 1908, Dz. u. p. Nr. 218.

Uchylenie to wchodzi zaraz w życie.

Bienert wlr.

Biliński wlr.

Zresztą obowiązywać mają postanowienia §§ 66., 67., 69., 70., 72. do 76. włącznie ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie równocześnie z ogólną ustawą o zaraźliwych chorobach zwierząt.

Wykonanie ustawy tej, oraz ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 37, poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych.

Bad Ischl, dnia 6. sierpnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr. Haerdtl wkr.
Wrba wkr. Bráf wkr.
Weiskirchner wkr. Hochenburger wkr.

181.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych z dnia 20. listopada 1909,

którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. kwietnia 1880, Dz. u. p. Nr. 38, obejmującego przepisy wykonawcze do ustawy o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę.

Zmieniając rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. kwietnia 1880, Dz. u. p. Nr. 38, którym wydano postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 37, o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę, rozporządza się, co następuje:

1. Do § 1.

W ustępie 3. zastępuje się słowa „Ministerstwu spraw wewnętrznych“ słowami „Ministerstwu rolnictwa“.

2. Do § 2.

Ustęp ostatni traci moc obowiązującą, a w jego miejsce wstępują następujące postanowienia:

„W wyznaczonym miejscu wchodu należy na czas potrzeby ustanowić lekarza weterynaryjnego, który ma badać przepisane dowody pochodzenia zwierząt i surowców (paszporty, przepisane ewen-

tualnie certyfikaty pochodzenia), stwierdzać niepodejrzany stan zwierząt i surowców oraz porozumiewać się z odnośną władzą celną i z zarządem kolejowym celem możliwie śpiesznego załatwienia tych czynności.

Jeżeli do miejsc wchodu nadejdą przesyłki zwierząt lub surowców bez przepisanych świadectw urzędowych, albo jeżeli certyfikaty są niezupełne, albo jeżeli ilość sztuk zwierząt nie zgadza się z ilością, podaną w paszportach a przybytek lub ubytek nie da się urzędowo wykazać w sposób zadowalający, albo jeżeli przy badaniu zwierząt zajdzie wątpliwość co do ich stanu zdrowia lub tożsamości, wówczas należy cofnąć cały transport; w takim wypadku ma lekarz weterynaryjny zawiadomić odnośne organa kolejowe i celne o niedopuszczalności dalszego przewozu a zarazem donieść o tem także politycznej władzy powiatowej miejsca wchodu.

Jeżeli niema żadnej przeszkody pod względem dopuszczenia transportu, wówczas ma lekarz weterynaryjny potwierdzić na świadectwie, iż wprowadzenie transportu do kraju jest ze stanowiska policyjno-weterynaryjnego dopuszczalne, i umieścić na niem datę oraz swój podpis.

Potwierdzenie takie, umieszczone na zagranicznym paszporcie zwierzęcym, ma przez dziesięć dni, licząc od daty wygotowania, tę samą ważność co paszport krajowy.

Lekarz weterynaryjny ma powyższe czynności urzędowe utrzymywać w ewidencji zapomocą protokołu, który należy prowadzić według osobnej instrukcji“.

3. Do § 4.

W ustępie 1. zastępuje się słowa § 10. powszechnej ustawy o zarazach zwierzęcych“ słowami „§ 11. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt (ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177).“

4. Do § 6.

W ustępie 1. zastępuje się słowa „§ 6.“ słowami „§ 7.“

5. Do § 9.

W ustępie 6. zastępuje się słowa „Ministra spraw wewnętrznych“ słowami „Ministerstwa rolnictwa.“

6. Do § 10.

Postanowienie to przestaje obowiązywać i będzie zastąpione następującym przepisem:

„Stacye ładowania należy wyznaczyć w myśl przepisu § 11. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt i odn. śnego rozporządzenia wykonawczego.

7. Do § 17.

W ustępie 2. zastępuje się słowa „urzędnika służby zdrowia morskiej“ słowami „urzędnika administracji morskiej“.

W ustępie 3. zastępuje się słowa „§ 18.“ słowami „§ 21.“.

8. Do § 20.

W ustępie 1. odpadają słowa „lub lekarz“.

9. Do § 21.

W ustępie 1. zastępuje się słowa „§ 38.“ słowami „§ 51.“.

W ustępie 1. do lit. i) zastępuje się słowa „§ 20., punkt 7.“ słowami „§ 24., punkt 8.“.

10. Do § 22.

W ustępach 1. i 2. zastępuje się słowa „władza morska sanitarna“ i „władze morskie sanitarne“ słowami „władza administracyjna morska“ i „władze administracyjne morskie“, a słowa „urzędy morskie sanitarne“ słowami „urzędy administracyjne morskie“.

11. Do § 23.

Ustęp przedostatni traci moc obowiązującą i będzie w przyszłości opiewał:

„Do lit. k). W razie zarządzenia zamknięcia łanów należy umieścić w odpowiednich miejscach granicy łanów tablice ostrzegawcze z stosownym napisem; wprowadzania zwierząt obcych, mogących ulec zarażeniu, w obręb łanów należy zakazać; ile możności należy zamknąć drogi dla obrotu zewnętrznego; w razie potrzeby należy ich pilnować przez ustawienie straży.“

12. Do § 33.

W ustępie 2. zastępuje się słowa „władza morska sanitarna“ słowami „władza administracyjna morska“.

13. Do § 35.

W ustępie 1. zastępuje się słowa „§ 38.“ słowami „§ 51.“ a w ustępie 2. słowa „wykazy szacunkowe“ słowami „Protokoły oszacowania“; napis załączników II i III., przytoczonych w ustępie 2., ma opiewać: „Protokół oszacowania“.

14. Do § 39.

Napis ma opiewać: „Do § 39. a);“. Słowa „§ 39“ w ustępie 1. zastępuje się słowami „§ 39. a“,

a słowa „§ 46.“ w ustępie 1. i „ostatnim ustępie § 46.“ w ustępie 3. słowami „§ 73.“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

Haerdtl wlr.

Wrba wlr.

Weiskirchner wlr.

Hochenburger wlr.

Pop wlr.

182.**Ustawa z dnia 6. sierpnia 1909,**

którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 17. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 142 o zapobieganiu zarazie płucnej rogacizny i o tępieniu tej zarazy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

§§ 31. i 33. ustawy z dnia 17. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 142 tracą moc obowiązującą.

Artykuł II.

§§ 4., 5., 6., 7., 14., 16., 18, 19., 20., 22., 23., 25., 27., 29. i 32. zmienia się następująco:

1. W §§ 4. i 27. zastępuje się słowa „95 ct. od każdego złotego“, „20 zł.“ i „50 zł.“ słowami „dziewięćdziesiąt pięć halerzy od każdej korony“, „czterdzieści koron“ i „sto koron“.

2. W § 5. zastępuje się słowa „§§ 15. i 16. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, o zapobieganiu chorobom zaraźliwym zwierzęcym i ich tępieniu“ słowami „§§. 17 i 18. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt (ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177)“.

3. § 6. ma w przyszłości opiewać:

Komisya pomorowa składa się z urzędowego lekarza weterynaryjnego i z przełożonego gminy lub osoby, obznajomionej z stosunkami miejscowymi, którą przełożony gminy wyśle; kierownictwo komisji pomorowej należy do urzędowego lekarza weterynaryjnego.

Politycznej władzy krajowej zastrzeżone jest prawo wydelegowania do komisji pomorowej jednego ze swych organów weterynaryjnych, który obejmuje kierownictwo komisji tej, o ile polityczna władza

krajowa nie poruczy kierownictwa tego w wypadkach szczególnie ważnych i trudnych naczelnikowi politycznej władzy powiatowej.

4. W §§ 7., 16., 18. i 22. zastępuje się słowa „weterynarz powiatowy“ słowami „urzędowy lekarz weterynaryjny“.

5. W §§ 14. i 20. zastępuje się wyrazy „Starosta lub burmistrz“ i „starosta (burmistrz)“ wyrazami „naczelnik politycznej władzy powiatowej“.

6. W § 19. wstawia się po słowach „§ 6.“ słowa „ustęp 2.“.

7. W § 23. zastępuje się słowa „(§ 15., ustęp 1. aż do 5. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35 o zarazach zwierzęcych)“ słowami „(§ 17., ustęp 1., 3., 5. i 6., oraz § 18., ustęp 2. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt)“.

8. W § 25. zastępuje się słowa „Ministerstwa spraw wewnętrznych“ słowami „Ministerstwa rolnictwa“.

9. § 29. ma w przyszłości opiewać:

Przekroczenia ustawy niniejszej lub zarządzeń, wydanych na jej podstawie, które nie podpadają pod postanowienia karne ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt, karane będą przez władze polityczne a przy transportach w obrocie morskim przez władze administracyjne morskie aresztem do sześciu tygodni lub grzywną do pięciuset koron.

Postanowienia §§ 70., 74. do 76. włącznie ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt obowiązują także co do tych przekroczeń.

10. § 32. ma w przyszłości opiewać:

O ile w ustawie niniejszej nie wydano osobnych postanowień, obowiązują przepisy ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie równocześnie z ogólną ustawą o zaraźliwych chorobach zwierząt.

Wykonanie ustawy tej, jak również ustawy z dnia 17. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 142, poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych.

Bad Ischl, dnia 6. sierpnia 1909.

Franciszek Józef włr.

Bienert włr.

Haerdtl włr.

Wrba włr.

Bráf włr.

Weiskirchner włr.

Hochenburger włr.

183.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych z dnia 20. listopada 1909,

którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22. września 1892, Dz. u. p. Nr. 166, obejmującego przepisy wykonawcze do ustawy o zapobieganiu zarazie płucnej i jej tępieniu.

Zmieniając rozporządzenie ministeryalne z dnia 22. września 1892, Dz. u. p. Nr. 166, którym wydano postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 17. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 142, o zapobieganiu zarazie płucnej rogacizny i tępieniu tej zarazy, rozporządza się, co następuje:

1. Do § 5. i 6.

Ustępy 1. i 2. przestają obowiązywać; w ustępie 3. należy wykreślić słowa „począwszy od 1. października 1892“;

w ustępach 3., 4., 5. i 11. zastępuje się wyraz „weterynarz powiatowy“ wyrazem „urzędowy lekarz weterynaryjny“;

w ustępie 6. zastępuje się słowa „§ 19. ustawy powszechnej o chorobach zaraźliwych zwierzęcych“ słowami „§ 22. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt (ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177)“.

2. Do § 13.

W ustępie ostatnim zastępuje się słowa „§ 10.“ słowami „§ 11.“.

3. Do § 15.

Ustęp 2. traci moc obowiązującą.

4. Do § 23.

Ustęp 2. ma w przyszłości opiewać:

„Za pełny środek dowodowy co do pochodzenia i czasu wprowadzenia sztuki bydła rogatego służy paszport zwierzęcy, o ile odnośna sztuka nie jest własnego chowu lub nie pochodzi ze stajni jednego z członków gminy“.

5. Do § 25.

Wyraz „weterynarza powiatowego“ zastępuje się wyrazem „urzędowego lekarza weterynaryjnego“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

Haerdtl wlr. **Wrba** wlr.
Weiskirchner wlr. **Hochenburger** wlr.
 Pop wlr.

184.

Ustawa z dnia 6. sierpnia 1909,

którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy z dnia 19. lipca 1879, Dz. u. p. Nr. 108, o obowiązkowym zaprowadzeniu postępowania zwanego odrażaniem (Desinfektion) na kolejach żelaznych i stawkach przewożących bydło.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

§ 14. ustawy z dnia 19. lipca 1879, Dz. u. p. Nr. 108 przestaje obowiązywać.

Artykuł II.

§§ 4., 5. i 12. tej samej ustawy zmienia się następująco:

1. W §§ 4. i 5. zastępuje się słowa „Ministerstwo handlu“ słowami „Ministerstwo kolei żelaznych“.

2. § 12. ma w przyszłości opiewać:

Kto nie dopełni obowiązków, ciążących na nim pod względem zarządzenia, nadzorowania lub wykonania odkażenia, ukarany będzie przez sąd z powodu przekroczenia aresztem od trzech dni do sześciu miesięcy lub grzywną od dwudziestu do dwóch tysięcy koron, o ile czyn ten nie podpada pod surowsze postanowienie karne ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt (ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177).

Postanowienia §§ 69., 74. i 75. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt obowiązują także co do tych przekroczeń.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie równocześnie z ogólną ustawą o zaraźliwych chorobach zwierząt.

Wykonanie ustawy tej, jak również ustawy z dnia 19. lipca 1879, Dz. u. p. Nr. 108, poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych.

Bad Ischl, dnia 6. sierpnia 1909.

Franciszek Józef wlr.

Bienert wlr. **Haerdtl** wlr.
Wrba wlr. **Bráf** wlr.
Weiskirchner wlr. **Hochenburger** wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 10. grudnia 1909.

Treść: (№ 185—189.) 185. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Filippsdorf. — 186. Obwieszczenie, dotyczące podziału okręgu szacunkowego celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla powiatu politycznego Frysztat z wyłączeniem gmin Karwiny, Dąbrowy, Łazów, Orłowy i Poremby na dwa okręgi szacunkowe. — 187. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowoczynszowego w poborczym okręgu podatkowym Marienbad w Czechach. — 188. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego w Pffannstiel na samoistną ekspozyturę celną, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy. — 189. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Belejów do okręgu Sądu powiatowego w Dolinie w Galicyi.

185.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 1. listopada 1909,

dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Filippsdorf.

W Filippsdorf w Cz. utworzono ekspozyturę celną, posiadającą upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która rozpoczęła już swoją działalność.

Nowo utworzoną ekspozyturę celną upoważnia się do ekspedycyowania przesyłek piwa (za zwrotem podatku) przy ich wyprawdaniu.

Biliński wr.

186.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. listopada 1909,

dotyczące podziału okręgu szacunkowego celem rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla powiatu politycznego Frysztat z wyłączeniem gmin

Karwiny, Dąbrowy, Łazów, Orłowy i Poremby na dwa okręgi szacunkowe.

Okrąg szacunkowy celem rozkładu podatku osobisto dochodowego dla powiatu politycznego Frysztat z wyłączeniem gmin Karwiny, Dąbrowy, Łazów, Orłowy i Poremby zostaje podzielony na zasadzie § 177. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od dnia 1. stycznia 1910, na dwa okręgi szacunkowe, posiadające własne komisye szacunkowe, a mianowicie na okrąg dla powiatu sądowego Bogumin i okrąg dla powiatu sądowego Frysztat z wyłączeniem gmin Karwiny, Dąbrowy, Łazów, Orłowy i Poremby.

Liczbę członków i zastępców ustanawia się na zasadzie § 179. wspomnianej ustawy dla pierwszej z tych komisji szacunkowych na 12, a dla drugiej na 6.

Stosownie do tego należy ponownie uzupełnić względnie sprostować spis okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony re-skryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, a uzupełniony względnie sprostowany co do komisji szacunkowej dla powiatu politycznego Frysztat obwieszczeniem z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 207 i z dnia 19. grudnia 1903, Dz. u. p. Nr. 258, w sposób następujący:

(Strona 1353., XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1 Numer okręgu	2 Okrąg szacunkowy	3 4 Komisya		5 Siedziba komisji	6 Liczba członków komisji
		miejscowa	powiatowa		
6c	Powiat sądowy Frysztat z wyłączeniem gmin pod 6b	.	1	Starostwo w Frysztacie	6
6d	Powiat sądowy Bogumin	.	1	" "	12

Biliński wtr.

187.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. listopada 1909,**

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Marienbad w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Marienbad w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany hyé ma w powyższym okręgu na przyszłość w dwóch równych ratach, zapadających dnia 1. lipca i dnia 1. września każdego roku.

§1. Nowe terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia hudoWy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. stycznia 1910.

Biliński wtr.

188.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. listopada 1909,**

dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego w Pfanntiel na samoistną ekspozyturę celną, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy.

Posterunek zapowiadawczy Pfanntiel Urzędu celnego pobocznego w Rossbach (Dworzec), posiadającego upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy, przekształcono na samoistną ekspozyturę celną, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która rozpoczęła już swoją działalność.

Biliński wtr.

189.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. listopada 1909,**

dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Belejów do okręgu Sądu powiatowego w Dolinie w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę i obszar dworski Belejów z okręgu Sądu powiatowego w Bolechowie i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego w Dolinie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

Hochenburger wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 15. grudnia 1909.

Treść: (190—197.) 190. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskich Urzędów celnych głównych w Vöröstorony, Zimony i Temeszwarze do kredytowania cła. — 191. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskich Urzędów celnych głównych w Pancsova i Nagyszeben do kredytowania cła. — 192. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Braić. — 193. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy na dworcu gömörskim w Miskowcu oraz ekspozytury tego urzędu celnego przy Urzędzie pocztowym Miskowice 2. — 194. Obwieszczenie, odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem Niemieckiem, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906. — 195. Obwieszczenie, dotyczące zwinięcia ekspozytury Urzędu celnego pobocznego Moutecroce w Miss-Sagron. — 196. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia upoważnień Urzędu celnego głównego II. klasy w Wels. — 197. Rozporządzenie, dotyczące sporządzania i używania kolejowych listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami stempłowymi.

190.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. października 1909,

dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskich Urzędów celnych głównych w Vöröstorony, Zimony i Temeszwarze do kredytowania cła.

Królewsko-węgierskie Ministerstwo skarbu upoważniło królewsko-węgierski Urząd celny główny II. klasy w Vöröstorony, tudzież królewsko-węgierskie Urzędy celne główne I. klasy w Zimony (Zemuniu) i Temeszwarze do kredytowania cła.

Biliński wlr.

191.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. października 1909,

dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskich Urzędów celnych głównych w Pancsova i Nagyszeben do kredytowania cła.

Królewsko-węgierskie Ministerstwo skarbu upoważniło królewsko-węgierskie Urzędy celne główne II. klasy w Pancsova i Nagyszeben (Sybinie) do kredytowania cła.

Biliński wlr.

192.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 15. listopada 1909,

dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Braić.

W Braić (okrąg skarbowy Ragusa) utworzono ekspozyturę celną c. k. Urzędu celnego pobocznego w Budua, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która rozpoczęła już swoją działalność.

Ekspozytura ta spełnia zarazem czynności posterunku zapowiadawczego Urzędu celnego pobocznego w Budua.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

193.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1909,**

dotyczące utworzenia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy na dworcu gömörskim w Miskowcu oraz ekspozytury tego urzędu celnego przy Urzędzie pocztowym Miskowiec 2.

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu utworzono w Miskowcu na dworcu kolejowym gömörskim urząd celny główny II. klasy, noszący nazwę „Królewsko-węgierski Urząd celny główny Miskowiec“, a celem ekspedycji celnej pakietów pocztowych w Urzędzie pocztowym na dworcu kolejowym tiszzańskim (Miskowiec 2) ekspozyturę tegoż urzędu pod nazwą „Królewsko-węgierska Ekspozytura urzędu celnego głównego przy Urzędzie pocztowym Miskowiec 2“.

Urząd celny główny i jego ekspozytura są upoważnione do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym i rozpoczęły swoją działalność w dniu 1. grudnia 1909.

Biliński wtr.

194.**Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 3. grudnia 1909,**

odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem Niemieckiem, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906.

Ze względu na podział administracyjny, istniejący obecnie w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, należy zamieścić

w dodatku I do powołanej umowy, na stronie 305. przy XVIII (Pierwszy obszar zamknięcia na Morawach) Starostwo „Wsetin“, a na tej samej stronie przy XX (Trzeci obszar zamknięcia na Morawach) Starostwo „Berun“,

dalej należy także

w dodatku II a wciągnąć na stronie 311. przy XXXIV (Czwarty obszar zamknięcia na Morawach) Starostwo „Wsetin“, a na stronie 310. przy XXXI (Pierwszy obszar zamknięcia na Morawach) Starostwo „Berun“.

Pop wtr.

195.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1909,**

dotyczące zwinienia ekspozytury Urzędu celnego pobocznego Montecroce w Miss-Sagron.

Ekspozytura Miss-Sagron Urzędu celnego pobocznego Montecroce została zwiniona.

Biliński wtr.

196.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. grudnia 1909,**

dotyczące rozszerzenia upoważnień Urzędu celnego głównego II. klasy w Wels.

Urząd celny główny II. klasy w Wels zostaje upoważniony do wymierzania cła dowozowego od przędz wełnianych Nru t. 223. i 224.

Biliński wtr.

197.**Rozporządzenie Ministerstw kolei żelaznych i skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1909,**

dotyczące sporządzania i używania kolejowych listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami stemplowymi.

Na zasadzie ustawy z dnia 27. października 1892, Dz. u. p. Nr. 187, dotyczącej wykonania umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890 i niektórych postanowień o obrocie towarów na kolejach żelaznych, a zarazem w wykonaniu § 55. regulaminu ruchu na kolejach żelaznych, rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 11. listopada 1909, Dz. u. p. Nr. 172, wydaje się następujące zarządzenia:

§ 1.

Papier, który ma być używany na kolejowe listy przewozowe, powinien mieć następujące własności:

1. Waga: 70 gramów na metr kwadratowy.
2. Średnia długość, urywająca się własnym ciężarem: 5000 metrów.

3. Średnia rozciągliwość: 2 procent.

4. Zawartość popiołu: Nie więcej jak 2·5 procent.

5. Dodatek masy drzewnej: Nie więcej 50 procent.

Na dowód, że papier, użyty na kolejowe listy przewozowe, odpowiada powyższym własnościom, powinien każdy kolejowy list przewozowy otrzymać znak wodny, składający się z czterech liter początkowych „N. F. B. P.“ oznaczenia „Normal-Fracht-Brief-Papier“ (czterech wersalików [wielkich liter] z kropką po każdej literze, wyrażającą skrótowanie, w piśmie włoskiem 39 milimetrowej wysokości) oraz ze znaku fabrycznego.

Listy przewozowe, nie posiadające tego znaku wodnego, wykluczone są od zamieszczenia na nich pieczęci kontrolnej, przewidzianej w § 55. ustępie (3) kolejowego regulaminu ruchu, a ewentualnie winny być odrzucone przez kolej przyjmującą.

§ 2.

Niezależnie od uwolnień, przyznanych w ustawach stemplowych i należytościowych, wolno używać w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa przy nadawaniu przesyłek jedynie listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami stemplowymi.

Wydrukowanie znaczka stemplowego na 10 halerzy lub na 2 halerze bywa uskuteczniane:

- a) na listach przewozowych, sporządzanych w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej, przez tę drukarnię;
- b) na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych, przez urzędy, powołane w myśl odnośnych przepisów do wyciskania znaczków stemplowych.

§ 3.

Jeżeli przesyłki, nadane pierwotnie przy użyciu listu przewozowego, ostemplowanego znaczkiem 2 halerzowym w myśl § 14. ustawy z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20, będą wskutek późniejszego rozporządzenia wysyłającego przewiezione z powrotem lub dalej wraz z pierwotnym listem przewozowym, i jeżeli ogólna długość przestrzeni, przebytej z tym samym listem przewozowym, przenosi 38 kilometrów, wówczas należy uzupełnić należytość stemplową do kwoty 10 halerzy, przypadającej w myśl p. t. 101, I, A, b), ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, używając w tym celu znaczków stemplowych, a to w sposób następujący:

1. Przez przyklepienie na liście przewozowym uzupełniających znaczków stemplowych ze strony stacyi, która wykonuje rozporządzenie późniejsze, jeżeli stacya ta należy do jednej z kolei w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

2. Przez przyklepienie na liście przewozowym uzupełniających znaczków stemplowych ze strony nowej stacyi przeznaczenia, jeżeli tylko ona, a nie także stacya, która wykonuje zlecenie późniejsze, należy do jednej z wspomnianych kolei.

3. Przez przyklepienie uzupełniających znaczków stemplowych na wygotowaniu odnośnej karty przewozowej z dołożeniem zapisku: „Stempel uzupełniający do listu przewozowego z dnia Nr. poz.“ ze strony pierwotnej stacyi wysyłkowej, przyjmującej rozporządzenie późniejsze, jeżeli ani stacya, wymieniona pod 1, ani stacya, wymieniona pod 2, nie należy do jednej z wspomnianych kolei.

Uzupełniające znaczki stemplowe należy przestemplować pieczęcią stacyjną barwy czarnej.

§ 4.

Władze cywilne i wojskowe itd. mogą srowadzać listy przewozowe, nie podlegające opłacie, także ze składów sprzedaży stempli w odnośnym kraju albo za zamówieniem z c. k. Drukarni nadwornej i państwowej.

Przy nadawaniu przesyłki należy wyraźnie wymienić w liście przewozowym ustawowy powód uwolnienia.

§ 5.

Forma listów przewozowych stosuje się do wzoru listu przewozowego, ustalonego w regulaminie ruchu dla kolei królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, oraz w układzie międzynarodowym co do przewozu towarów na kolejach i w innych osobnych przepisach, odnoszących się do obrotu kolejowego (w regulaminie ruchu dla obrotu z Serbią, Bułgarią i Turcją, w taryfie lewantyńskiej).

Wspomniane przepisy rozstrzygają także, o ile dopuszczalne jest drukowanie na listach przewozowych poszczególnych wpisów, tudzież zapisków, obejmujących uwiadomienia.

Przez wyciśnięcie pieczęci kontrolnej jednej z kolei krajowych, przewidziane w przytoczonych wyżej przepisach, stwierdza się, iż listy przewozowe odpowiadają wspomnianym przepisom.

Na listach przewozowych, sporządzanych w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej, wytłacza się jako pieczęć kontrolną c. k. orla z napisem w otoku: „Dla austriackich zarządów kolei żelaznych z c. k. Drukarni nadwornej i państwowej“.

§ 6.

Kształt i wygląd znaczków stemplowych ustalony jest w rozporządzeniach Ministerstwa skarbu z dnia 1. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 239, i z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36.

§ 7.

Wymiana zepsutych listów przewozowych dopuszczalna jest jedynie wówczas, jeżeli z listów tych nie jest widoczne, by kolej zrobiła z nich użytek urzędowy.

List przewozowy uważa się za użyty urzędowo przez kolej zazwyczaj dopiero wówczas, gdy na liście tym wyciśnięta jest pieczęć dzienna stacyi wysyłkowej. Gdy pieczęci tej nie wyciśnięto, lecz zamieszczono już w liście przewozowym urzędowe zapiski kolejowe, wymienia się listy takie jedynie wówczas, jeżeli stacya wysyłkowa poświadczy z dołączeniem podpisu naczelnika stacyi i z wyciśnięciem pieczęci urzędu kolejowego, iż kolej nie zrobiła użytku urzędowego z odnośnego listu przewozowego.

Wymiana zepsutych listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami stemplowymi zastrzeżona jest c. k. władzom skarbowym pierwszej instancyi. Stronom wolno jednak podawać odnośne nieostemplowane podania w urzędach podatkowych, które mają je przedkładać władzy przełożonej.

Wymiana zepsutych listów przewozowych odbywa się w sposób następujący:

a) za listy przewozowe, sporządzone w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej, wydawane będą nowe listy przewozowe za zapłatą taryfowej ceny blankietów;

b) w zamian za listy przewozowe, sporządzone w drukarniach prywatnych, wyciśnie się bezpłatnie taki sam znaczek stemplowy na nowych listach przewozowych, których strona dostarczy.

§ 8.

Cena listów przewozowych, sporządzonych w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej, oznaczona jest w dołączonej taryfie cen.

Zarządy kolejowe otrzymują przy osteplowanych listach przewozowych, przyjętych do rozsprzedaży, prowizję w wysokości $1\frac{1}{2}\%$ należności stemplowej.

§ 9.

Moc obowiązująca rozporządzenia niniejszego rozpoczyna się z dniem 1. stycznia 1910, z tem ograniczeniem, iż przepis § 2., ust. 1. co do obrotu towarów do Serbii, Bułgarii i Turcyi oraz do Lewantu wchodzi w życie dopiero z dniem 1. stycznia 1911.

Z tym dniem przestają obowiązywać: rozporządzenie z dnia 11. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 213, oraz obwieszczenia z dnia 29. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 72, i z dnia 20. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 22, wreszcie rozporządzenie z dnia 26. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 127.

Biliński wtr.

Wrba wtr.

Taryfa cen A.

stemplowanych kolejowych listów przewozowych dla obrotu wewnętrznego.

Nr. poz.	Ilość sztuk	R o d z a j	Cena		U w a g a
			K	h	
I.	1	List przewozowy na przesyłkę zwyczajną lub pospieszną bez firmy		01	
II.	1000	a) Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne z firmą i adresem wysyłającego, oraz zwyczajnym znakiem przesyłek	13		Zwyczajne znaki na przesyłkach, np.: AE, BD, STE itd.
		b) Listów przewozowych określonego pod a) rodzaju z dodatkami dopuszczalnymi ustawowo lub regulaminowo	14		
III.	1000	a) Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne z firmą, adresem i dowolnym znakiem przesyłek	14		Dowolne znaki na przesyłkach, np.:
		b) Listów przewozowych określonego pod a) rodzaju z dodatkami jak pod Nrem poz. II b)	15		
IV.		Za adresy i inne dozwolone dodatki pojedyncze na odwrotnej stronie listów przewozowych policza się przy 1000 sztuk o 1 K więcej, aniżeli podano przy Nrach poz. II i III. Za skomplikowane tytuły lub tabele dolicza się nadto wynagrodzenie za skład czcionek w kwocie 2 K.			
V.		Przy zamawianiu mniej niż 1000 sztuk listów przewozowych jednego rodzaju z firmą policza się za jej dodrukowanie o 2 K więcej; wskutek tego kosztuje na przykład 500 listów przewozowych Nru II a) 8-50 K Nru III a) 9— K Nru II b) 9— „ Nru III b) 9-50 „ Nie przyjmuje się zamówień na mniej niż 500 sztuk jednego rodzaju z firmą.			

Należność stemplową w kwocie 2 h, względnie 10 h za każdy list przewozowy należy uiścić osobno.

Za duplikaty liczy się tę samą cenę, co za unikat.

Przy zamawianiu co najmniej 20.000 sztuk listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne bez firmy przynajmniej się opust w kwocie 60 h za każde 1000 sztuk.

Powyższe ceny odnoszą się do listów przewozowych z tekstem w jednym języku lub dwu językach.

Do zamówień listów przewozowych z firmą, które należy przysłać za pośrednictwem urzędów sprzedaży albo opłatnie wprost do Dyrekcji c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, powinno się dołączyć na wzór list przewozowy, obejmujący żądane dodatki. Kwotę pieniężną, przypadającą za zamówioną ilość, należy uiścić z góry.

C. k. Drukarnia nadworna i państwowa nie dostarcza listów przewozowych bez druku firmy; listy takie należy nabywać w najbliższym składzie stempli albo urzędzie podatkowym lub pocztowym.

Taryfa cen B.

stemplowanych kolejowych listów przewozowych dla obrotu międzynarodowego.

Nr. poz.	Ilość sztuk	R o d z a j	Cena		U w a g a
			K	h	
I.	1	List przewozowy na przesyłkę zwyczajną lub pospieszną bez firmy	02	
	1000	Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne bez firmy	19		
II.	1000	a) Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne z firmą i adresem wysyłającego, oraz zwyczajnym znakiem przesyłek	26		Zwyczajne znaki na przesyłkach np.: AE, BD, STE itd.
		b) Listów przewozowych określonego pod a) rodzaju z dodatkami dopuszczalnymi ustawowo lub regulaminowo	28		
III.	1000	a) Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne z firmą, adresem i dowolnym znakiem przesyłek	28		Dowolne znaki na przesyłkach, np.:
		b) Listów przewozowych określonego pod a) rodzaju z dodatkami jak pod Nrem poz. II b)	30		
IV.		Za adresy i inne dozwolone dodatki pojedyncze na odwrotnej stronie listów przewozowych policza się przy 1000 sztuk	2		
V.		Przy zamawianiu mniej niż 1000 sztuk listów przewozowych jednego rodzaju z firmą policza się za jej dodrukowanie o 4 K więcej; wskutek tego kosztuje na przykład 500 listów przewozowych Nru II a) 17 K Nru II b) 18 „ Nru III a) 18 „ Nru III b) 19 „ Nie przyjmuje się zamówień na mniej niż 500 sztuk jednego rodzaju z firmą.			

Należytość stemplową w kwocie 4 h, względnie 20 h za każdy list przewozowy wraz z duplikatem należy uiścić osobno.

Powyższe ceny odnoszą się do listów przewozowych z tekstem w jednym języku lub dwu językach.

Do zamówień listów przewozowych z firmą, które należy przysłać za pośrednictwem urzędów sprzedaży albo opłatnie wprost do Dyrekcji c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, powinno się dołączyć na wzór list przewozowy, obejmujący żądane dodatki. Kwotę pieniężną, przypadającą za zamówioną ilość, należy uiścić z góry.

C. k. Drukarnia nadworna i państwowa nie dostarcza listów przewozowych bez druku firmy; listy takie należy nabywać w najbliższym składzie stempli albo urzędzie podatkowym lub pocztowym.

Taryfa cen C.

stemplowanych kolejowych listów przewozowych dla obrotu wschodniego i lewentyjskiego.

Nr. poz.	Ilość sztuk	R o d z a j	Cena		U w a g a
			K	h	
I.	1	List przewozowy na przesyłkę zwyczajną lub pospieszną bez firmy		02	
	100	Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne bez firmy	1	50	
	1000	Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne bez firmy	14		
II.	1000	a) Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne z firmą i adresem wysyłającego, oraz zwyczajnym znakiem przesyłek	16		Zwyczajne znaki na przesyłkach, np.: AE, BD, STE itd.
		b) Listów przewozowych określonego pod a) rodzaju z dodatkami dopuszczalnymi ustawowo lub regulaminowo	17		
III.	1000	a) Listów przewozowych na przesyłki zwyczajne lub pospieszne z firmą, adresem i dowolnym znakiem przesyłek	17		Dowolne znaki na przesyłkach np.:
		b) Listów przewozowych określonego pod a) rodzaju z dodatkami jak pod Nrem poz. II b)	18		
IV.		Za adresy i inne dozwolone dodatki pojedyncze na odwrotnej stronie listów przewozowych policza się przy 1000 sztuk o 1 K więcej, aniżeli podano przy Nrach poz. II i III. Za skomplikowane tytuły lub tabele dolicza się nadto wynagrodzenie za skład czcionek w kwocie 2 K.			
V.		Przy zamawianiu mniej niż 1000 sztuk listów przewozowych jednego rodzaju z firmą policza się za jej dodrukowanie o 2 K więcej; wskutek tego kosztuje na przykład 500 listów przewozowych Nru II a) 10— K Nru II b) 10-50 „ Nru III a) 10-50 „ Nru III b) 11— „ Nie przyjmuje się zamówień na mniej niż 500 sztuk jednego rodzaju z firmą.			

Należytość stemplową w kwocie 2 h, względnie 10 h za każdy list przewozowy należy uiścić osobno.

Za duplikaty liczy się tę samą cenę, co za unikat.

Powyższe ceny odnoszą się do listów przewozowych z tekstem w jednym języku lub dwu językach.

Do zamówień listów przewozowych z firmą, które należy przesyłać za pośrednictwem urzędów sprzedaży albo opłatnie wprost do Dyrekcji c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, powinno się dołączyć na wzór list przewozowy, obejmujący żądane dodatki. Kwotę pieniężną, przypadającą za zamówioną ilość, należy uiścić z góry.

C. k. Drukarnia nadworna państwowa nie dostarcza listów przewozowych bez druku firmy; listy takie należy nabywać w urzędach kolejowych, którym poruczono rozprowadzanie tych listów przewozowych.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. grudnia 1909.

Treść: (№ 198—201.) 198. Ustawa, dotycząca umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w kasach oszczędności i w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności. — 199. Rozporządzenie, dotyczące umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w Urzędzie pocztowych kas oszczędności. — 200. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu dla doświadczeń technicznych. — 201. Rozporządzenie, dotyczące składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego.

198.

Ustawa z dnia 15. września 1909, dotycząca umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w kasach oszczędności i w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Maksymalną kwotę, do której można umieszczać pieniądze pupilów i kurandów w austriackich kasach oszczędności, istniejących za zatwierdzeniem publicznem, ustanawia się na 3000 koron dla jednego pupila lub kuranda.

§ 2.

Do umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w Urzędzie pocztowych kas oszczędności mają zastosowanie ogólne przepisy, obowiązujące w obrocie oszczędnościowym tego urzędu, z następującymi uzupełnieniami i zmianami (§§ 3. do 9.).

§ 3.

Na nazwisko każdego poszczególnego pupila lub kuranda należy podjąć osobną książeczkę wkładową.

§ 4.

Poszczególne wkładki, które przekraczają 1 koronę, nie muszą wynosić równo pewnej wielokrotnej 1 korony.

§ 5.

Sąd nadopiekuńczy względnie nadkuratelnarny winien wystosować do Urzędu pocztowych kas oszczędności zarządzenie, iż wypowiedanie, zwrot lub inne użycie należności albo pewnej jej części może mieć miejsce jedynie za zezwoleniem władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej. Zamknięcie takie należy zanotować na książeczce wkładowej.

§ 6.

Zarządzenie powyższe obowiązuje pocztową kasę oszczędności od chwili, w której nadejdzie wraz z książeczką wkładową do Urzędu pocztowych kas oszczędności w Wiedniu, i rozciąga się, o ile sąd nie zarządzi wyraźnie czego innego, także na ewentualne późniejsze wkładki, złożone na odnośną książeczkę wkładową, oraz na zakupione papiery państwowe.

§ 7.

Wkładka może być złożona także za pośrednictwem sądu nadopiekuńczego względnie nadkuratelnarnego. W tym wypadku nie potrzeba podpisu sądu w książeczce wkładowej.

§ 8.

Urząd pocztowych kas oszczędności winien na żądanie sądu nadopiekuńczego względnie nadkuratelnego wydawać mu wyciągi z rachunku.

§ 9.

Wolno składać wkładki dla pupila lub kuranda na osobną książeczkę wkładkową, podlegającą jego swobodnemu rozporządzeniu.

Równoczesne istnienie takiej książeczki oraz książeczki wkładkowej, podlegającej ograniczeniu w myśl § 5., nie pociąga za sobą niekorzyści częściowej utraty odsetek względnie kapitału, która zresztą spada na wkładającego w razie wystawienia kilku książeczek wkładkowych dla jednej i tej samej osoby.

Również co do oznaczonej ustawą maksymalnej kwoty należności oszczędnościowej, podlegającej oprocentowaniu, nie dolicza się wkładek w wolnej książeczce wkładkowej do wkładki, którą wykazuje książeczka wkładkowa, wspomniana w § 5.

§ 10.

Przepisy co do umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w Urzędzie pocztowych kas oszczędności mają analogiczne zastosowanie w tych wypadkach, w których za zezwoleniem sądu nadopiekuńczego względnie nadkuratelnego ma się pozostawić w przechowaniu wspomnianego urzędu papiery wartościowe za książeczką rentową pupila lub kuranda.

§ 11.

Sądowe złożenie książeczki wkładkowej i książeczki rentowej pocztowej kasy oszczędności należy pominąć, jeżeli wydano zarządzenie, przewidziane w § 5., wyjąwszy gdyby sąd nadopiekuńczy względnie nadkuratelarny uznał złożenie to za wskazane ze względu na zachodzące szczególne stosunki.

§ 12.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 15. września 1909.

Franciszek Józef włr.

Bienerth włr.

Biliński włr.

Weiskirchner włr.

Hochenburger włr.

199.

Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 2. grudnia 1909,

dotyczące umieszczania pieniędzy pupilów i kurandów w Urzędzie pocztowych kas oszczędności.

Na zasadzie § 12. ustawy z dnia 15. września 1909, Dz. u. p. Nr. 198, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Jeżeli złożono pieniądze pupilów lub kurandów w pocztowej kasie oszczędności, wówczas winien zastępca pupila lub kuranda przedłożyć książeczkę wkładkową sądowi nadopiekuńczemu względnie nadkuratelnemu celem zarządzenia zamknięcia wkładki, przepisane w § 5. ustawy z dnia 15. września 1909, Dz. u. p. Nr. 198.

Zarządzając zamknięcie, winien sąd przesłać równocześnie książeczkę wkładkową Urzędowi pocztowych kas oszczędności w Wiedniu i uwiadomić urząd ten przy podaniu dokładnego adresu, komu należy wydać książeczkę po przeprowadzeniu zamknięcia.

Urząd pocztowych kas oszczędności ma uwiadomić sąd o przeprowadzeniu zamknięcia i stosownie do otrzymanego zlecenia albo przesłać książeczkę wkładkową sądowi albo też potwierdzić mu przesłanie książeczki tej innemu adresatowi.

Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do własnych książeczek wkładkowych pupila lub kuranda, podlegających jego swobodnemu rozrządzeniu.

§ 2.

Pieniądze pupilów i kurandów można składać w Urzędzie pocztowych kas oszczędności także w ten sposób, iż wpłaca się kwotę pieniężną w jednej ze składnic Urzędu pocztowych kas oszczędności przy równoczesnym przedłożeniu uchwały sądowej, obejmującej zarządzenie zamknięcia wkładki.

Do wygotowania uchwały tej należy użyć formularza, wydrukowanego w dodatku.

Wkładka może być złożona przez kogokolwiek. Także sąd nadopiekuńczy względnie nadkuratelarny może złożyć wkładkę przez swoje organa lub przez organa urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego, jeżeli kwota, która ma być wpłacona, znajduje się w sądzie (urzędzie depozytowym).

Urządnik składnicy winien postąpić z wkładką według przepisów ogólnych, nie powinien jednak

wydać składającemu wystawionej książeczki wkładkowej wraz z przynależnym zeszytem wypowiedzeń, lecz wystawić mu osobne wolne od stempla poświadczenie co do odbioru pieniędzy i zatrzymania książeczki wkładkowej wraz z zeszytem wypowiedzeń.

Składnica prześle Urzędowi pocztowych kas oszczędności uchwałę sądową, obejmującą zarządzenie zamknięcia, z dołączeniem książeczki wkładkowej i zeszytu wypowiedzeń.

Urząd pocztowych kas oszczędności winien następnie wydać dalsze zarządzenia w myśl § 1., ustępu 3.

§ 3.

Sąd nadopiekuńczy względnie nadkuratelnarny zaznaczy numer książeczki wkładkowej pocztowej kasy oszczędności i urząd, który ją wydał, w reszcie *P* w rubryce, przeznaczony na uwagi.

§ 4.

Dalsze wkładki pieniędzy pupilów i kurandów na zamkniętą książeczkę wkładkową mogą być skutecznie przez kogokolwiek przy przedłożeniu książeczki tej i bez wykazywania się sądownym poleceniem złożenia.

§ 5.

Zawiadomienie Urzędu pocztowych kas oszczędności o zezwoleniu władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej na wypowiedzenie, spłaceniu lub inne użycie należności albo pewnej jej części należy wystosować w formie związanej, oddzielnie od innych zarządzeń, których udzielanie Urzędowi pocztowych kas oszczędności jest zbyt rzadkie; w szczególności należy umieścić zezwolenie na wypowiedzenie i spłacenie należności albo pewnej jej części na odwrotnej stronie kartki, obejmującej wypowiedzenie, a zezwolenie na użycie należności lub pewnej jej części celem zakupu papierów państwowych, tudzież zezwolenie na sprzedaż albo na wydanie papierów państwowych na odwrotnej stronie odnośnego formularza urzędowego.

Przytem należy używać następujących formułek:

Przy wypowiedzeniu: „L. cz. . . . Ze strony władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej zezwala się na wypłacenie kwoty . . . K . . . h do rąk”

Przy zleceniach co do kupna papierów państwowych: „L. cz. . . . Ze strony władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej zezwala się na kupno za złożeniem na

książeczkę rentową (Nr. . . .). Kwoty uzyskane za kupony należy zapisać w książeczce wkładkowej na poczet należności (w razie płatności przekazać w gotówce w)“ albo „Ze strony władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej zezwala się na kupno i przesłanie kupionych papierów wartościowych”

Przy zleceniach co do sprzedaży papierów państwowych: „L. cz. Ze strony władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej zezwala się na sprzedaż Kwotę uzyskaną ze sprzedaży należy zapisać w książeczce wkładkowej na poczet należności (przekazać w gotówce w)“

Przy wydaniach z depozytów rentowych *in natura*: „L. cz. Ze strony władzy nadopiekuńczej względnie nadkuratelnarnej zezwala się na wydanie do rąk w”

Można wydać zezwolenie na peryodyczne podejmowanie pewnych kwot częściowych albo odsetek od wkładki albo każdorazowo zapadających kuponów od papierów państwowych, przechowywanych na rzecz pupila lub kuranda.

Na każdym wygotowaniu uchwały, przeznaczonym dla Urzędu pocztowych kas oszczędności, a obejmującym zezwolenie na użycie należności lub pewnej jej części, oraz przy klauzulach zezwolenia, umieszczonych na odwrotnej stronie formularza urzędowego, należy wycisnąć osobną pieczęć sądową, przepisaną w § 216., ustępie 2. instrukcji sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112 dla sądowych poleceń wydania.

§ 6.

Gdy pupil lub kurand uzyska prawo do samodzielnego zarządu majątkiem, wówczas winien sąd nadopiekuńczy względnie nadkuratelnarny uwiadomić o tem Urząd pocztowych kas oszczędności i zarządzić uchylenie zamknięcia wkładki.

Składającemu wolno wówczas wypowiedzieć swoją należność albo uzyskać wymianę książeczki wkładkowej na książeczkę wkładkową, nie obłożoną zamknięciem.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Biliński wtr.

Weiskirchner wtr.

Hochenburger wtr.

L. cz.

C. k. Sąd
C. k. Urząd podatkowy i sądowo-depozytowy
C. k. Kasa skarbową i sądowo-depozytowa dla dzielnicy . . . w Wiedniu
C. k. Urząd depozytowy dla sądów cywilnych
Pan (Pani, Panna)

ma złożyć dla pupila (kuranda)

Imię i nazwisko:
Zawód lub zatrudnienie:
Miejsce, dzień, miesiąc, rok urodzenia:
Miejsce zamieszkania i adres:
kwotę K . . h w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności jako wkładkę oszczędnościową na nową książeczkę wkładkową.

Uprasza się c. k. Urząd pocztowych kas oszczędności o zarządzenie zamknięcia tej wkładki w myśl § 5. ustawy z dnia 15. września 1909, Dz. u. p. Nr. 198 i o przesłanie książeczki wkładkowej, w którejznaczono zamknięcie, wraz z zeszytem wypowiedzeń wymienionemu niżej opiekunowi (kuratorowi), c. k. Urzędowi podatkowemu i sądowo-depozytowemu w, c. k. Kasie skarbowej i sądowo-depozytowej dla dzielnicy . . . w Wiedniu, c. k. Urzędowi depozytowemu dla sądów cywilnych w, c. k. Sądowi w

Imię i nazwisko opiekuna (kuratora):
Zawód lub zatrudnienie:
Miejsce zamieszkania i adres:

C. k. Sąd oddział
. dnia 19

Pieczęć sądowa.

200.**Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 14. grudnia 1909,****dotyczące utworzenia c. k. Urzędu dla doświadczeń technicznych.**

Jego C. i K. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1909 na utworzenie Urzędu dla doświadczeń technicznych, podporządkowanego wprost Ministerstwu robót publicznych jako organ wykonawczy.

Ritt wlr.

201.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami skarbu i handlu z dnia 15. grudnia 1909,****dotyczące składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego.**

Ustawa z dnia 10. maja 1909, Dz. u. p. Nr. 77, dotycząca składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego, wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

Na zasadzie §§ 2. i 4. ustawy tej wydaje się w myśl układu, zawartego z wydziałem krajowym Królestwa czeskiego, następujące postanowienia zasadnicze co do składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1910:

§ 1.

Papiery wartościowe, które według ogólnych przepisów ustawowych należałoby złożyć w sądowych urzędach depozytowych w Królestwie czeskim, można składać zamiast tego w Banku krajowym Królestwa czeskiego. Królestwo czeskie przyjęło posiłkową odpowiedzialność za zobowiązania, wynikające dla Banku krajowego wskutek przyjmowania papierów wartościowych (§ 49. statutu Banku krajowego).

Papiery wartościowe można oddawać osobiście lub nadsyłać pocztą.

Postanowieniom rozporządzenia niniejszego nie podlegają:

- a) depozyty sądowo-karne;
- b) wszelkie depozyty, należące do zakresu jurysdykcji spornej, licząc do nich także takie, które składa się w celu zabezpieczenia lub dopełnienia pewnego zobowiązania;
- c) kaucye i wadya.

Od składania w Banku krajowym Królestwa czeskiego są także wyłączone własne depozyty tego Banku; gdy więc Bank sam ma deponować sądownie papiery wartościowe, winien składać je zawsze w sądzie.

§ 2.

Bank krajowy Królestwa czeskiego przyjmuje w przechowanie, z wyłączeniem kwitów depozytowych, przez siebie wystawionych, papiery wartościowe wszelkiego rodzaju, o ile one nie są wyłączone od obrotu prawnego.

Bank krajowy podejmuje się na żądanie także zarządu papierów wartościowych, krajowych i zagranicznych, dopuszczonych do obrotu publicznego (obligacyi długu państwa, listów zastawnych, obligacyi pierwszeństwa, akcji itd.), asygnat kasowych, książeczek kas oszczędności i innych książeczek wkładkowych, które przyjął w przechowanie.

Depozyty, oddane Bankowi w przechowanie, mogą być każdego czasu za zezwoleniem właściwego sądu powierzone Bankowi w zarząd, o ile nadają się do tego.

§ 3.

Papiery wartościowe, oddane Bankowi, będą przechowywane jako oddzielne depozyty i jako oddzielna własność poszczególnych deponentów lub tych osób, dla których zostały złożone.

§ 4.

Złożenie depozytów ma opiewać na czas oznaczony.

O ile rozchodzi się o samo przechowywanie, oznacza się termin przechowywania przy pierwszym złożeniu na przeciąg najmniej sześciu miesięcy, a najwięcej pięciu lat; termin ten może być na żądanie przedłużony z tem samem ograniczeniem co do czasu.

Przy zarządzie depozytów oznacza się termin najmniej na jeden rok. O ile nie postanowiono czego innego, uskutecznia Bank krajowy prolongatę zawsze na jeden dalszy rok, chociażby deponent tego nie żądał, obciążając jednocześnie odnośne konto przypadającą należytością.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1909.

Treść: (№ 70—75.) 70. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Ampezzo do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 71. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Parenzo do siódmej a gminy Monfalcone do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 72. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Hinterschiffel na ekspozyturę celną. — 73. Rozporządzenie, dotyczące przeliczania rupii indyjskich przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych. — 74. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego Pozsony w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony. — 75. Rozporządzenie, którem wydaje się na zasadzie § 1. ustawy z dnia 8. lutego 1909, przepisy wykonawcze co do przymusu prowadzenia list płacy przy ubezpieczeniu od wypadków.

70.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 24. marca 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Ampezzo do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Oдноśnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Ampezzo w Tyrolu do szóstej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

71.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 27. marca 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Parenzo do siódmej a gminy Monfalcone do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Oдноśnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Parenzo w Pobrzeżu do szóstej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

72.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. maja 1909,****dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Hinterschiffel na ekspozyturę celną.**

Urząd celny poboczny II. klasy w Hinterschiffel przekształcono na ekspozyturę celną Urzędu celnego pobocznego w Hanging, pozostawiając jej nadal dotychczasowe upoważnienia.

Biliński wtr.

73.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. maja 1909,****dotyczące przeliczania rupii indyjskich przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych.**

Odnośnie do rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208, dotyczącego przeliczania pieniędzy zagranicznych oraz krajowych monet handlowych przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych, uzupełnia się § 1. tego rozporządzenia w tym kierunku, iż jedna rupia indyjska przy przeliczaniu na walutę koronową ma być uważana za równającą się kwocie 1 K 60 h.

Biliński wtr.

74.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. maja 1909,****dotyczące utworzenie ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Pozsony w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony.**

Według uwiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu utworzono w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony celem nadzoru skarbowego nad przeladowywaniem nieoclonionych towarów zagranicznych z kolei żelaznej na statki i odwrotnie

ekspozyturę królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego Pozsony pod nazwą „Król. węg. Ekspozytura Urzędu celnego głównego Pozsony, przystań węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej“; ekspozytura ta jest upoważniona do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym i okrętowym.

Ekspozytura powyższa rozpoczęła już swoją działalność.

Biliński wtr.

75.**Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i Ministerstwem robót publicznych z dnia 10. maja 1909,****którem wydaje się na zasadzie § 1. ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, przepisy wykonawcze co do przymusu prowadzenia list płacy przy ubezpieczeniu od wypadków.**

Na zasadzie § 1., ustęp 4. ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, obejmującej niektóre uzupełnienia ustaw o ubezpieczeniu robotników od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby, wydaje się pod względem urzędzenia i miejsca przechowywania zapisków, które w myśl ustawy tej mają być prowadzone, następujące zarządzenia:

Urządzenie zapisków co do płacy.

§ 1.

Zapiski co do płacy należy odnośnie do wszystkich osób, zajętych w jednym przedsiębiorstwie, złączyć ile możności w jednej liście (liście płacy, książce płacy), jeżeli wielkość i rodzaj przedsiębiorstwa na to zezwala.

Jeżeli pewnych kategorii funkcjonariuszy (na przykład funkcjonariuszy, pobierających płacę miesięczną) nie wciąga się do listy płacy, wówczas należy powołać się tam na tę okoliczność. W tym wypadku należy sporządzać co miesiąc zupełne wyciągi z odnośnych ksiąg handlowych, obejmujące daty co do wynagrodzenia lub płacy osób powyższych, i przechowywać je według postanowień § 6. niniejszego rozporządzenia, chyba że zezwoli się delegatom zakładu ubezpieczenia od wypadków na przegląd tych ksiąg.

Jeżeli policzalny zarobek jednej z osób wymienionych w ustępie poprzedzającym przenosi 2400 K rocznie, wówczas wystarczy zaznaczenie tej okoliczności.

Przy przedsiębiorstwach budowlanych można prowadzić oddzielne listy płacy dla każdej budowy. W tym wypadku należy założyć dokładny spis, obejmujący poszczególne budowy, i prowadzić osobną listę płacy dla robót pomniejszych (napraw itp.).

Złączenie spisów robotników, prowadzonych w myśl § 88. ordynacyi przemysłowej, z listą płacy jest dopuszczalne.

§ 2.

Listy płacy muszą obejmować datę odnośnego okresu wypłaty płac i winny podawać co do każdej poszczególnej osoby wciągniętej do listy osobno co najmniej następujące szczegóły:

1. Imię i nazwisko oraz rodzaj zatrudnienia; ten ostatni jednak tylko wówczas, jeżeli nie zestawia się funkcjonaryusy w grupy według tego samego rodzaju zatrudnienia;

2. umówioną stopę płacy (płacę jednostkową), o ile ona przedstawia się jako płaca wymierzana według czasu.

Co do każdego okresu wypłaty płac należy dalej bezpośrednio po jego upływie wciągnąć do listy płacy:

3. Czas trwania zatrudnienia w ciągu tego okresu (ilość dni roboczych, godzin roboczych), o ile wynagrodzenie stosuje się do czasu pracy;

4. płacę w gotówce, zarobioną przez robotnika, wraz z ewentualnymi dodatkami, premiami itp.

Ponadto podać należy w liście płacy według jakości i ilości pobory w naturze (mieszkanie, żywność itp.), przyznane robotnikowi i policzalne pod względem ubezpieczenia. Cyfrowe ocenienie poborów tych nie jest potrzebne.

Jeżeli z innych zapisków, prowadzonych należyte dla celów przedsiębiorstwa, można z łatwością poznać szczegóły, wspomniane w punktach 2. i 3. niniejszego paragrafu, oraz szczegóły co do poborów w naturze, wówczas wystarczy powołać się na te zapiski.

§ 3.

Zaliczki na poczet płacy należy prawidłowo wstawiać w rachunki w tym okresie wypłaty płac, w którym płaca przypadła do zapłaty.

Potrącenia z płacy i zwroty za utrzymanie narzędzi i urządzeń warsztatowych w dobrym stanie oraz za dostarczanie narzędzi, przyborów, środków wybuchowych itp. należy wprowadzić potrącić z płacy w gotówce, lecz wykazać w liście płacy lub jej załącznikach (§ 5) według ich jakości i wymiaru.

W każdym razie należy przytem wyróżnić od innych potrąceń wkładki na cele ubezpieczenia od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby.

Zwrotów z tytułu kosztów podróży i innych podobnych poborów obciążonych nie należy wciągać do sumy płac w gotówce.

§ 4.

Jeżeli obowiązek ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków nie rozciąga się w pewnym przedsiębiorstwie na wszystkie czynności przemysłowe, wówczas należy co do tych funkcjonaryusy, którzy tylko czasowo oddają się zatrudnieniu, uzasadniającaemu obowiązek ubezpieczenia, a nie są dobrowolnie ubezpieczeni co do reszty czasu, wykazać osobno prócz ogólnego czasu zatrudnienia (§ 2., l. 3.), nadto czas zatrudnienia, które podlega obowiązkowi ubezpieczenia, względnie jeżeli prace te wynagradza się w akordzie, odnośny zarobek.

§ 5.

Jeżeli w pewnym okresie płacy nie można obliczyć zarobku w sposób prosty na podstawie dat listy płacy co do stopy płacy i czasu pracy (§ 2., l. 2. i 3.) lub na podstawie innych zapisków, wówczas należy przechowywać w myśl § 6. niniejszego rozporządzenia nadto wszystkie materiały i załączniki potrzebne do obliczenia płacy (książki robocze, szychtowe, książki akordantów, wykazy co do czasu trwania zatrudnienia, co do ilości pracy lub produkcji itp.).

Jeżeli klientela przedsiębiorcy płaci policzalne wynagrodzenie w całości lub częściowo wprost do rąk robotnika, wówczas należy prowadzić osobne zapiski co do wykonanych robót, od których zależy płaca, a więc w młynach zapiski co do rodzaju i ilości zmielonego zboża (książki młynarskie), w tartakach co do rodzaju i ilości wyrobionego budulca tartego (książki tartakowe) etc.

Jeżeli wynagrodzenie wypłaca się grupom akordowym, wówczas należy zobowiązać kierownika grupy, aby zawiadomił przedsiębiorcę o podziale zarobku między poszczególnych uczestników. Odnośne zapiski należy przechowywać przy liście płacy, o ile one nie znajdują miejsca w samej liście.

Miejsce przechowywania.

§ 6.

Listy płacy, wyciągi, zapiski, materiały i załączniki, o których mowa w §§ 1., 2. i 5., należy prawidłowo przechowywać w kierownictwie przedsiębiorstwa, do którego one odnoszą się, a więc przy budowlach, dla których prowadzi się oddzielne zapiski, w kancelaryi odnośnej budowy, a od chwili ukończenia budowy w kancelaryi przedsiębiorstwa

budowlanego, i mieć je także w pogotowiu dla przeglądu przez organa zakładu ubezpieczenia od wypadków.

O innym miejscu chwilowego lub wyjątkowego przechowania winien przedsiębiorca zawiadomić zakład w czasie właściwym.

Przedsiębiorca winien postarać się o osoby, któreby w razie przeszkód, zachodzących co do niego, były uprawnione i obowiązane do okazywania zapisków co do placu.

§ 7.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie będą miały zastosowania o tyle, o ile między przed-

siębiorcami lub związkami przedsiębiorców a zakładami ubezpieczenia robotników od wypadków będą zawarte odmienne układy co do urzędzenia lub przechowywania zapisków co do plac.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie równocześnie z ustawą z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29.

Haerdtl wlr.

Ritt wlr.

Weiskirchner wlr.

Za zezwoleniem właściwego sądu można zażądać zwrotu depozytu w każdym czasie, a więc także przed upływem ustanowionego terminu przechowania lub zarządu. W przypadku takim traci strona należność za okres czasu, który jeszcze nie upłynął.

§ 5.

Odpowiedzialność Banku za depozyty, złożone u niego, rozciąga się także na wszelkie szkody, jakichby strona doznała w skutek przekroczenia obowiązków służbowych ze strony funkcjonaryuszy bankowych.

Odpowiedzialność za przechowywanie ustaje z upływem terminu przechowania, jeżeli Bank złożył depozyt w sądzie na koszt i niebezpieczeństwo właściciela.

§ 6.

Przyjmując depozyty w zarząd, bierze Bank na siebie obowiązek załatwiania następujących czynności ze starannością porządnego kupca:

a) obowiązek realizowania w terminach płatności kuponów, należących do papierów wartościowych, tudzież odsetek od asygnat kasowych, książeczek kas oszczędności i innych książeczek wkładkowych, a jeżeli je wykupiono lub wypłacono w złocie, obowiązek sprzedawania ich jak najkorzystniej na giełdzie lub w inny sposób.

Nie przyjmuje się kuponów od papierów wartościowych, oddanych w zarząd, jeżeli kupony te są już płatne lub przypadają do zapłaty w najbliższych 14 dniach; kupony takie należy zatem poprzednio odłączyć;

b) obowiązek przeglądania list ciągnięć i losowań, wydawanych w ciągu czasu przechowywania, jakoteż ogłoszeń co do wypowiedzenia lub konwersji papierów w odniesieniu do złożonych papierów wartościowych;

c) obowiązek przedkładania do wykupienia lub konwersji w oznaczonym terminie tych sztuk, które mają być splecone, ewentualnie zarządzenia najkorzystniejszej sprzedaży na giełdzie lub gdzieindziej sztuk, wylosowanych lub w inny sposób przypadających do wypłaty, jeżeli one są wypłacane w złocie.

Sprzedaż na giełdzie [ad a) i c)] skutecznia się na ośm dni przed zapadłością kuponów lub papierów płatnych w Europie, a na 14 dni przed zapadłością kuponów lub papierów płatnych na placach pozacuropejskich;

d) obowiązek kontroli, czy w okresie przechowywania nie nastąpiła amortyzacja papierów deponowanych, podlegających losowaniu;

e) obowiązek oddawania właścicielowi depozytu kwot, wpływających na placu praskim według

ustępów a) i c), do rozporządzenia najpóźniej w trzy dni, a kwot, wpływających na innym placu bankowym, najpóźniej w ośm dni po terminie płatności, zaś kwot, płatnych na innych placach, dopiero po ich nadejściu;

f) obowiązek wystarania się w czasie właściwym o nowe arkusze kuponowe;

g) obowiązek wymieniania kwitów tymczasowych, za które uiszczono pełne wpłaty, na papiery właściwe;

h) obowiązek wykonywania na rachunek właściciela depozytu prawa poboru nowych papierów wartościowych, przywiązanego do złożonych papierów już w czasie ich złożenia lub przyznanego ewentualnie później;

i) obowiązek uiszczania za właściciela depozytu dalszych wpłat na papiery wartościowe, nie całkowicie splecone.

Zobowiązania, ustanowione pod b), c), d), h) i i), przyjmuje jednak Bank tylko co do takich papierów, co do których listy ciągnięcia i losowania lub inne odnośne ogłoszenia bywają umieszczane w „Wiener Zeitung“, „Prager Zeitung“, „Budapesti Közlöny“, „Deutscher Reichs- und königlichen preussischer Staatsanzeiger“, lub bezpośrednio udzielane Bankowi przez odnośne instytucje emisyjne. Nadto czynności, wzmiankowane pod h) i i), załatwiać będzie Bank tylko w tym razie, jeżeli strona, otrzymawszy poprzednio uwiadomienie ze strony Banku, zażąda tego na piśmie najpóźniej na pięć dni przed upływem terminu, wyznaczonego do wykonania prawa poboru lub do uiszczenia wpłat, i jeżeli jednocześnie wpłaci potrzebną kwotę pieniężną wraz z odpowiednią prowizją lub przekaże ją ze swojej ewentualnej należności.

Gdy pewien papier wartościowy, oddany Bankowi w zarząd, ma być splecony w skutek wylosowania (wyciągnięcia) lub z innej przyczyny [c)], lub gdy co do pewnego papieru deponowanego zajdzie przypadek amortyzacji [d)], wówczas winien Bank donieść niezwłocznie uprawnionemu o tych okolicznościach, i to w pierwszym przypadku z podaniem sumy gotówki, która ma być wypłacona, i terminu wypłaty, a zarazem uwiadomić o tem także sąd, którego kompetencji złożone papiery wartościowe podlegają.

Również o interesach, załatwianych według h) i i), ma Bank niezwłocznie uwiadomić stronę i donieść o nich także właściwemu sądowi.

Od należności deponentów, składającej się z gotówki, nie płaci Bank odsetek.

§ 7.

Na wyraźne żądanie jest Bank nadto obowiązany

a) załatwiać sprzedaż komisową papierów wartościowych deponowanych w Banku, jakoteż

częściową lub zupełną realizację deponowanych książeczek kas oszczędności lub innych książeczek wkładowych;

b) kupować za pieniądze, wpływające przy zarządzie depozytu, po kursie dziennym papiery państwowe lub inne papiery wartościowe, które według postanowień ustawowych nadają się do lokowania pieniędzy pupilarnych, a następnie obejmować je w przechowanie i zarząd.

Z przeprowadzenia interesów, powyżej wzmiankowanych, winien Bank wydać stronie niezwłocznie szczegółowy rachunek a zarazem uwiadomić o tem także właściwy sąd.

§ 8.

Do złożenia depozytu w Banku krajowym Królestwa czeskiego zamiast w sądzie potrzebne jest zezwolenie tego sądu, który według ogólnych postanowień ustawowych jest właściwy do przyjęcia odnośnego depozytu.

Przy załatwianiu podania o zezwolenie na złożenie depozytu w Banku należy rozważyć i wziąć za podstawę orzeczenia pytanie, o ile złożenie takie w porównaniu ze złożeniem w sądzie przedstawia się stosownie do jakości danego wypadku jako korzystne dla stron lub odpowiadające celowi.

Bank może odmówić przyjęcia depozytu, jeżeli okoliczności, wśród których złożenie ma nastąpić, uzasadniają obawę trudności w manipulacji, albo zawiktań lub niebezpieczeństw przy zwrocie papierów.

Dla zapobieżenia późniejszemu odmówieniu przyjęcia depozytu, na którego złożenie sąd zezwolił, wolno w przypadkach wątpliwych postarać się naprzód o zgodę Banku co do projektowanych warunków złożenia, a to bądź przez uzyskanie podpisu na podaniu, bądź też drogą zapytania, wystosowanego przez sąd do Banku przed załatwieniem podania.

§ 9.

W podaniu do sądu o pozwolenie na złożenie depozytu w Banku należy wyrazić powód zamierzonego złożenia i oznaczyć dokładnie papiery wartościowe, które ma się złożyć, prócz wymienienia nazwiska, stanu i miejsca zamieszkania tej osoby, dla której depozyt ma być złożony, według ilości sztuk, rodzaju, stopy procentowej, numerów (sery) i wartości imiennej; nadto należy wymienić kupony w najbliższym czasie płatne i podać, czy papiery mają być deponowane tylko w celu przechowywania, czy w celu przechowywania i zarządu i pod jakimi szczególnymi warunkami (klauzulami).

Adnotację prawa, przyznanego osobie trzeciej, do dożywcotnego poboru kuponów a względnie

procentów i dywidend przyjmuje Bank tylko z dodatkiem: „dopóki śmierć (uprawnionego do poboru) nie będzie udowodniona“. Obowiązku przekonywania się każdorazowo, czy uprawniony do poboru żyje, nie przyjmuje Bank pod żadnym warunkiem.

§ 10.

O udzieleniu pozwolenia na złożenie papierów wartościowych w Banku krajowym Królestwa czeskiego winien sąd uwiadomić Bank z urzędu.

Jeżeli w pozwoleniu złożenia depozytu nie podano terminu przechowywania, wówczas uważa się składającego za upoważnionego do porozumienia się z Bankiem w myśl § 4. co do ustanowienia tego terminu i jego ewentualnego przedłużenia.

Papiery wartościowe, znajdujące się w przechowaniu sądownym, mogą być oddane Bankowi tylko po opłaceniu lub zabezpieczeniu należności za przechowywanie (odlicznego, taksy depozytowej).

W razie takiego przeniesienia depozytu należy przesłać Bankowi z urzędu także sumaryczny wyciąg z księgi depozytowej, tyżący się odnośnej masy.

Pozwolenie sądowe na złożenie papierów wartościowych w Banku traci skutek prawny, jeżeli nie złożono depozytu w przeciągu sześciu miesięcy licząc od daty wygotowania pozwolenia.

§ 11.

Uskuteczniając złożenie depozytu, winna strona okazać odnośną uchwałę sądową i oddać papiery wartościowe przeznaczone do złożenia na podstawie deklaracji depozytowej.

Deklarację depozytową należy wygotować, gdy chodzi o przechowywanie, według wzoru *A*, gdy zaś chodzi o przechowywanie i zarząd, według wzoru *B* i wyszczególnić tam papiery wartościowe, które mają być oddane, w sposób wskazany w § 9., a to papiery, nie podlegające losowaniu, bez przytaczania numerów (sery); nadto należy podać imię, nazwisko, stan i miejsce zamieszkania osoby, dla której depozyt ma być złożony. Deklaracje depozytowe, w których podano numer (sery) papierów, nie podlegających losowaniu, nie będą przyjmowane. Deklaracja depozytowa musi być zaopatrzona własnoręcznym podpisem deponenta, podającym jego imię, nazwisko, stan i miejsce zamieszkania; jeżeli deponent działa w zastępstwie innej osoby, ma być nadto uwidoczniiony stosunek tego zastępstwa z podaniem imienia, nazwiska, stanu i miejsca zamieszkania osoby zastępowanej.

Blankiety do deklaracji depozytowych wydawane będą na każdorazowe żądanie bezpłatnie w Banku krajowym.

Wzór *A*.

Wzór *B*.

Bank ma wręczyć deponentowi kwit depozytowy na złożone papiery.

Kwit depozytowy ma być wystawiony łącznie na wszystkie papiery wartościowe złożone do depozytu, chociażby one były różnorakie, i ma obejmować prócz napisu: „Kwit depozytowy na depozyt sądowy“ i powołania się na odnośne sądowe pozwolenie złożenia nadto szczegóły, któreby umożliwiały sądowi ocenienie, czy depozyt złożony został zgodnie z pozwoleniem sądowym. Numerów (seryj) złożonych papierów wartościowych nie zapisuje się w kwicie depozytowym; co do złożonych papierów wartościowych, podlegających losowaniu, winien Bank sporządzić wykaz numerów, zaopatrzyć go pieczęcią swoją i odesłać do sądu (§ 12.). Na kwicie depozytowym należy umieścić podpis firmy Banku krajowego, odpowiadający regulaminowi.

Strona jest obowiązana przechowywać starannie kwit depozytowy, a gdyby go utraciła, donieść natychmiast Bankowi o dostrzeżonej stracie w celu zapobieżenia wydaniu depozytu osobom nieuprawnionym.

§ 12.

O przyjęciu każdego depozytu winien Bank uwiadomić sąd, przesyłając zarazem kwit depozytowy, oznaczony jako odpis i zaopatrzony pieczęcią Banku, oraz wzmiankowany w § 11., ustęp 5. wykaz numerów złożonych papierów wartościowych, podlegających losowaniu.

Sąd winien zbadać, czy depozyt złożono zgodnie z udzielonem pozwoleniem; gdyby dostrzeżono uchybienia, należy postarać się o ich uchylenie.

O ile sąd ma uwiadomić strony interesowane o dokonaniem złożeniu depozytu sądowego, należy powołać się w tem uwiadomieniu na podanie wniesione przez deponenta i na udzielone wskutek tego pozwolenie złożenia depozytu.

§ 13.

Sądy są upoważnione przesyłać pocztą do Banku krajowego Królestwa czeskiego na prośbę deponenta papiery wartościowe, przeznaczone do złożenia, wraz z deklaracją depozytową.

§ 14.

Sąd utrzymywać ma książkę zapisków podług wzoru C co do depozytów, złożonych w Banku krajowym Królestwa czeskiego za zezwoleniem sądowym;

złożone papiery wartościowe mają być w książce tej sumarycznie wpisywane, a zmiany, zachodzące w zasobie kapitałowym poszczególnych mas, utrzymywane w ciągłej ewidencji; nadto ma być prowadzony rejestr do tej książki zapisków podług wzoru D, ułożony w porządku abecadlowym. Wpis pierwszego złożenia, jakoteż przyrostu i ubytku należy przeprowadzać na podstawie odpisów kwitów depozytowych i innych odnośnych doniesień Banku, nadsyłanych sądowi, a to niezwłocznie po ich nadejściu.

Odpisy kwitów depozytowych, nadesłane sądowi przez Bank, tudzież wykazy numerów deponowanych papierów wartościowych, podlegających losowaniu, należy przechowywać w ogniotrwałych szafach zamkniętych; dokumenty te mają być oznaczone tymi samymi numerami, jakie odnośne masy otrzymają w wspomnianej książce zapisków.

Pod względem uprawnienia do przeglądu ksiąg i dokumentów, wyżej wspomnianych, obowiązują ogólne przepisy, dotyczące się przeglądania aktów sądowych.

§ 15.

Przy zawiadywaniu depozytami trzymać się należy ile możności zasady, że papiery wartościowe, należące do jednej masy depozytowej, mają być prawidłowo przechowywane niepodzielnie albo w sądzie, albo w Banku austriacko-węgierskim albo w Banku krajowym Królestwa czeskiego. Przenoszenie papierów wartościowych, złożonych w sądzie, w przechowanie lub w przechowanie i zarząd Banku winno wobec tego odbywać się z reguły w ten sposób, by przeniesienie rozciągało się na wszystkie papiery wartościowe, znajdujące się w tej samej masie a nadające się do przechowywania lub do przechowywania i zarządu w Banku.

§ 16.

Bank krajowy Królestwa czeskiego może rozporządzać depozytami, przyjętymi w zastępstwie sądu, tudzież pieniędzmi, wpływającymi przy ich zarządzie, jedynie za zezwoleniem sądowym i stosownie do tego zezwolenia; zwłaszcza każde wydanie depozytu może być uskuteczniane tylko do rąk odbiorcy, wymienionego w uchwale sądowej, zarządzającej wydanie.

W tym celu winien sąd uwiadamiać Bank z urzędu i bezpośrednio o każdym odnośnym zezwoleniu.

Uchwały, zawierające takie zawiadomienie, ma sąd oznaczać poniżej liczby czynności osobnymi

numerami, biegnącymi w porządku arytmetycznym bez rozróżniania mas depozytowych i zaczynającymi się corocznie od 1, z dodaniem liter Lb. D. (Landesbankdeposit = Depozyt Banku krajowego); uchwały te muszą być zawsze zaopatrzone prócz podpisu sądu nadto osobną pieczęcią, przepisaną dla poleceń wydania w § 216., ustępie 2. instrukcji z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112.

Dla ewidencji wspomnianych zawiadomień Wzór E. ma sąd prowadzić zapisek według wzoru E.

Wygotowanie uchwały sądowej należy oznaczyć numerem Lb. D. i zaopatrzyć osobną pieczęcią sądową, przepisaną w § 216., ustępie 2. instr. sąd. — zależnie od osnowy wygotowania uchwały a bez względu na formę — we wszystkich tych wypadkach, w których chodzi o zarządzenie co do depozytu sądowego, już złożonego lub mającego dopiero ulec złożeniu w Banku krajowym, i to bez różnicy, czy zarządzenie takie dotyczy całego depozytu, czy poszczególnych jego części składowych albo pożytków z niego, a więc także przy przekazywaniu odsetek, przy zastępowaniu wylosowanego papieru wartościowego papierem niewylosowanym, przy przenoszeniu depozytu na osoby trzecie itp., dalej zwłaszcza także wówczas, gdy uchwała sądowa, zezwalająca na złożenie depozytu, obejmuje zarazem pewne zarządzenie co do depozytu, n. p. przekazania odsetek.

Oznaczanie uchwał numerem Lb. D. ograniczone jest z drugiej strony do tych wypadków, w których wygotowanie uchwały sądowej obejmuje według swojej treści jedno z wspomnianych wyżej zarządzeń, względnie dotyczy jednego z wspomnianych sposobów użycia. Wygotowań uchwał, zawierających jedynie zezwolenie na złożenie depozytu sądowego w Banku krajowym albo odwołanie zezwolenia takiego, jeszcze nie wykonanego, nie należy oznaczać numerem Lb. D., podobnie jak i tych wygotowań, które nie odnoszą się do depozytu sądowego lecz do innego depozytu, znajdujące się ewentualnie w Banku krajowym (depozytu bankowego), którym sąd zajmuje się n. p. z powodu wypadku śmierci.

W sądach, w których znajduje się kilka oddziałów sądowych, należy dla każdego oddziału, gdzie przychodzą depozyty bankowe, prowadzić osobny zapisek ewidencyjny E; przynależność numeru Lb. D. do odnośnego zapisku ewidencyjnego wynika w tych wypadkach z numeru oddziału (cyfry rzymskiej) przy liczbie czynności na wygotowaniu uchwały sądowej.

O skutecznieniu dozwolonego sądownie wydania części składowych depozytu, przez które zasób kapitałowy ulega zmniejszeniu, tudzież o zupełnym zamknięciu pewnego konta depozytowego, będzie

Bank przysyłał sądowi uwiadomienia w każdym przypadku z osobna.

§ 17.

Kwitów depozytowych, wystawionych przez Bank na papiery wartościowe, złożone w Banku zamiast w sądzie, nie można przenosić na osoby trzecie bez zezwolenia sądowego. Jeżeli sąd udzielił zezwolenia takiego, wówczas winien zarazem oświadczyć, czy depozyt ma być także po przeniesieniu uważany i traktowany jeszcze tak, jak depozyt sądowy.

Udzielanie przez Bank pożyczek na papiery wartościowe, złożone w Banku zamiast w sądzie, bez osobnego zarządzenia sądowego jest również wykluczone.

§ 18.

Podania o zezwolenie na złożenie depozytu w Banku krajowym, tudzież o zezwolenie na rozporządzenie depozytem złożonym w Banku, a w szczególności także podania o wydanie depozytu należy wnosić w jednym wygotowaniu, ale z dołączeniem dwóch napisów. Podanie zostaje w sądzie, a napisy są przeznaczone do dołączenia do nich uchwał sądowych dla petenta i dla Banku krajowego Królestwa czeskiego w Pradze.

§ 19.

Każde wydanie papierów deponowanych, wliczając tu także kupony, winien odbiorca pokwitować Bankowi na przedłożonym kwiecie depozytowym i na deklaracji depozytowej; pieniądze, wpływające przy zarządzie depozytu, będą jednak bez przedstawiania kwitu depozytowego stosownie do życzenia uprawnionego do poboru wypłacane przez pocztę lub za czekiem albo podejmowane za pokwitowaniem (potwierdzeniem kasowym). Adres przesyłki pocztowej albo czeku musi opiewać na samego odbiorcę, wymienionego w uchwale sądowej, dotyczącej wydania.

Deponent, a względnie uprawniony do odbioru otrzyma w miarę potrzeby na każdorazowe żądanie za złożeniem należności stemplowej w kwocie 40 halerzy książeczkę czekową z 10 blankietami czekowymi. Tylko czeki wygotowane na takich blankietach będą po sprawdzeniu wypłacane. Odbiorca blankietów jest obowiązany przechowywać je starannie, a gdyby je utracił, donieść natychmiast Bankowi o dostrzeżonej stracie pod własną odpowiedzialnością w celu zapobieżenia wypłatom do rąk osób nieuprawnionych.

Po zupełnem wydaniu depozytu odbiera Bank kwit depozytowy; blankiety czekowe, niezużyte aż do zamknięcia konta depozytowego, należy zwrócić

Bankowi ewentualnie za wynagrodzeniem należytości stempowej.

§ 20.

Bank winien wciągać bezzwłocznie adnotacye, prenotacye, tudzież wykreslenia, zarządzane ewentualnie przez sąd co do pewnej masy depozytowej, dokładnie i dosłownie do konta odnośnej masy i składać sądowi za każdym razem krótkie sprawozdanie o wykonaniu tych wpisów.

Gdy sąd zarządza co do pewnej masy adnotacyę, prenotacyę lub wykreslenie, należy uwidocznic to w książce zapisków, która stosownie do § 14. ma być prowadzona w sądzie.

§ 21.

Gdyby Bank, przy wykonaniu zarządzenia sądowego lub jeszcze przedtem znalazł przeszkodę lub dostrzegł zaszłą pomyłkę, wówczas winien on wstrzymać się z wykonaniem zarządzenia i niezwłocznie złożyć o tem sprawozdanie sądowi w celu wydania dalszych stosownych zarządzeń.

§ 22.

Co do depozytów, złożonych w Banku na podstawie zarządzenia sądowego, wolno sądowi przeglądać bezpłatnie odnośne folia ksiąg bankowych, tudzież pojedyncze depozyty, podlegające jego kompetencji; nie może to jednak odbywać się w czasie niewłaściwym.

Sąd może żądać od Banku także bezpłatnego wydawania wyciągów z ksiąg i wyjaśnień co do poszczególnych mas, podlegających jego kompetencji.

Bank winien niezwłocznie uczynić zadość każdemu żądaniu sądu, postawionemu w tym względzie.

Sądy, mające siedzibę swoją poza obrębem miasta Pragi, mogą wykonywać te uprawnienia także za pośrednictwem jednego z sądów, znajdujących się w Pradze.

Zarządowi sprawiedliwości przysługuje prawo przekonywania się o odpowiednim stanie lokalów i schowków, używanych do przechowywania papierów wartościowych, oddawanych Bankowi przez sądy; może on także przeprowadzać w każdym czasie w godzinach urzędowych sprawdzanie depozytów sądowych za pośrednictwem swych organów i w obecności organów Banku.

§ 23.

Sąd winien porównywać wszelkie doniesienia, otrzymywane od Banku co do złożonych tam depozytów sądowych, z odnośnymi aktami sądowymi; jeżeli przytem powstanie wątpliwość co do dokładności takiego doniesienia lub pewnego zarządzenia, wydanego przez Bank, wówczas należy postarać się w sposób odpowiedni o uchylenie uchybienia.

Przy opracowaniu aktów, tyjących się depozytów sądowych złożonych w Banku, winien sąd uwzględnić wprawdzie w odpowiedni sposób osnowę książki zapisków, prowadzonej w myśl § 14., lecz nie może poprzestawać na czerpaniu informacji swoich jedynie z tej książki.

§ 24.

Bank jest obowiązany, wydać deponentowi i temu, dla którego depozyt został złożony, na piśmie żądanie wyciąg z konta odnośnej masy, zaopatrzone statutowym podpisem firmy, za pobraniem odpowiedniej należytości. W tym wyciągu z konta należy prawidłowo wymienić tylko depozyty, znajdujące się jeszcze w chwili jego wygotowania, tudzież istniejące jeszcze adnotacye i prenotacye tak, jak one przedstawiają się według stanu odnośnego folia; gdyby jednak zażądano wyraźnie szczegółowego wyciągu z konta pewnej masy, wówczas należy podać w nim wszystkie złożenia, dopisania, wydania, adnotacye, prenotacye i wykreslenia, które miały miejsce.

Innym osobom prócz deponenta i tego, dla którego depozyt został złożony, obowiązany jest Bank wydać wyciąg z konta za pobraniem przypadającej należytości tylko w tym razie, jeżeli osoby te wylegitymują się pozwoleniem właściwego sądu. Pozwolenie na uzyskanie wyciągu z konta udzielać będzie sąd temu, kto uwiarogodni, że ma w tem interes prawny.

Udzielanie wyciągów co do poszczególnej osoby pewnej masy nie jest dozwolone.

Wyjaśnienia co do stanu należności w gotówce i papierów, przyjętych w zarząd, udzielane będą deponentowi bezpłatnie na każde żądanie.

§ 25.

Za zakupno, przechowywanie, tudzież przechowywanie i zarząd papierów wartościowych własnej emisji (obligów funduszowych, obligów komunalnych, obligów melioracyjnych i obligów kolejowych) nie policza Bank krajowy, prócz należytości pisarskiej za kwit depozytowy w kwocie dwóch koron, żadnej dalszej należytości.

Za przechowywanie tudzież za zarząd innych papierów wartościowych i za wszelkie inne trudy z tem się łączące opłacać mają strony Bankowi należność depozytową względnie zarządową lub inaczej nazwaną, uwidocznioną w taryfie należności, załącznik F niniejszego rozporządzenia.

aryfa nale-
żytości F.

§ 26.

Pisma, wysyłane przez Bank krajowy Królestwa czeskiego w sprawach depozytów sądowych do sądów i innych władz, nie podlegają jako ko-

respondencye urzędowe opłacie należności w myśl p. t. 9. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Korespondencyom pomiędzy sądami a Bankiem służy uwolnienie od opłaty pocztowej, przepisane w artykule II., l. 1. ustawy z dnia 2. października 1865, Dz. u. p. Nr. 108. Korespondencye te opatrzone być powinny na stronie adresowej dopiskiem: „W sprawach sądowo-depozytowych”.

Biliński wtr.

Weiskirchner wtr.

Hochenburger wtr.

Wzór C, do rozporządzenia Dz. u. p. Nr. 201. (§ 14.)

(1. strona arkusza.)

Książka zapisków

Sądu w

co do

depozytów sądowych, złożonych w Banku krajowym Królestwa czeskiego.

Załącznik F do rozporządzenia Dz. u. p. Nr. 201 (§ 25.).

Taryfa należności

za „przechowywanie“, tudzież za „przechowywanie i zarząd“ papierów wartościowych, złożonych w Banku krajowym Królestwa czeskiego zamiast w sądzie.

I. Należności główne.

A. Za przechowywanie.

1. Należność za przechowywanie wynosi:

a) za depozyty, składające się z papierów wartościowych, krajowych i zagranicznych, będących w obrocie publicznym, tudzież z asygnat kasowych, książeczek kas oszczędności i innych książeczek wkładkowych, jak również z przekazów i kwitów depozytowych, opiewających na okaziciela: 30 halerzy na pół roku za każdy 1000 koron;

b) za depozyty, składające się z innych papierów wartościowych: 18 halerzy na pół roku za każdy 1000 koron;

w obu zaś przypadkach (a i b) najmniej jedną koronę na pół roku.

Jeżeli depozyt przekracza kwotę 200.000 K, wówczas wynosi należność ad a) 27 h, zaś ad b) 15 h na pół roku za każdy 1000 K.

2. Należność za przechowywanie oblicza się tylko od sum podzielnych przez 1000, licząc kwoty częściowe poniżej 1000 koron za pełny 1000 koron.

3. Należność za przechowywanie należy uiszczyć z góry zaraz przy składaniu depozytu za cały okres przechowywania, oznaczony w kwicie depozytowym, a tak samo także przy prolongatach. Zapłaconych należności za przechowywanie nie zwraca się z powrotem.

B. Za przechowywanie i zarząd.

4. W interesach zarządowych wynosi należność za przechowywanie i zarząd:

$\frac{1}{2}$ od tysiąca, a więc 50 halerzy od każdego 1000 koron, najmniej zaś 50 halerzy na rok od każdego kwitu depozytowego.

5. Nadto należy opłacać za przeglądanie list numerowych papierów wylosowanych należność za rewizję numerów w wysokości 6 halerzy na rok od każdej sztuki papierów wartościowych, podlegających losowaniu, jeżeli depozyt nie przekracza kwoty 60.000 K.

6. Rok zarządu liczy się od 1. tego miesiąca, w którym złożono depozyt, aż do 1. tego samego miesiąca w roku następnym. Jeżeli jednak depozyt, oddany Bankowi w zarząd, odebrany będzie w dniu powszednim, następującym po ostatnim dniu terminu, albo gdyby dzień ten lub ostatni dzień terminu był dniem świątecznym, w najbliższym dniu powszednim, w takim razie, pomimo rozpoczęcia się nowego roku zarządu, nie będzie się liczyć należności za ten dalszy rok.

7. Należność za zarząd, jak również należności, przypadające ewentualnie do zapłaty za rewizję numerów, opłacić ma deponent przy pierwszym złożeniu gotówką za rok jeden z góry.

Natomiast przy prolongatach, które, jeżeli inaczej nie postanowiono, uskutecznia Bank krajowy z upływem terminu samodzielnie bez interwencji deponenta, zapisuje się należności te w odnośnym koncie jako dług i potrąca je z najbliższych wpływów odsetkowych.

II. Oszacowanie złożonych papierów wartościowych.

8. Za podstawę do oszacowania służy suma imienna złożonych papierów wartościowych, a względnie suma wpłacona na nie.

9. Przy papierach wartościowych, opiewających na walutę zagraniczną, przelicza się ich sumę imienną *al pari* na walutę koronową. Przytem policza się za 100 fl. w. a. = 200 K; za 100 fl. m. k. = 210 k; za 100 fl.

w zlocie = 240; za 100 marek niemieckiej waluty państwowej = 118 K; za 100 franków lub lirów = 96 K; za 100 sowerenów (ang. funtów szterlingów) = 2400 K; za 100 rubli rosyjskich = 255 K; za 100 dolarów amer. = 500 K.

10. Przy papierach wartościowych, opiewających nie na pewną sumę kapitałową, lecz na rentę, oznaczoną w procentach, przyjmuje się za kwotę imienną sumę kapitałową, wypadającą ze skapitalizowania renty podług jej stopy procentowej.

11. Arkusze kuponowe (zupełne lub niezupełne), oddane ewentualnie w przechowanie bez obligacyi, do których należą, zrównane są pod względem oznaczenia wartości z przynależnymi obligacyami; pojedyncze zaś kupony oceniane będą tylko podług kwoty, na którą opiewają.

12. Dowody uczestnictwa od papierów już umorzonych, kupony premiowe i talony przyjmowane będą przeciętnie w kwocie po 100 koron za sztukę.

III. Należytości poboczne.

A. Przy przechowywaniu.

13. Jeżeli depozyt ma być w okresie przechowywania otwierany na prośbę właściciela w celu wydania kuponów i papierów, przeglądania itp., wówczas należy opłacać za to stałą należytość manipulacyjną w kwocie dwie korony od pakietu. Należytości tej nie liczy się jednak, jeżeli kupony i papiery mają być wydawane albo przeglądane przy sposobności prolongowania terminu przechowywania.

B. Przy zarządzie.

14. Za inkasowanie przypadających do spłacenia papierów wartościowych lub kuponów, które nie są płatne w Pradze, liczyć się będzie oprócz należytości za zarząd jeszcze osobną należytość za inkaso od kwoty każdorazowo inkasowanej, wynosząca od płatnych papierów wartościowych 1 za tysiąc, najmniej zaś 60 halerzy od sztuki, a od kuponów $\frac{1}{8}$ procent, najmniej zaś 20 halerzy od gatunku, zaś przy pojedynczych kuponach aż do 10 sztuk włącznie, najmniej 2 halerze od kuponu.

Pobieranie odsetek od asygnat kasowych, od książeczek kas oszczędności i innych książeczek wkładowych podlega tym samym opłatom, co inkasowanie płatnych papierów wartościowych.

15. Za wykonanie prawa poboru i za uiszczenie wpłat liczyć się będzie prócz wydatków w gotówce na portoryum, stręczne itp., także prowizję, wynoszącą $\frac{1}{2}$ od tysiąca wartości, która ma być pobrana a względnie wypłacona, najmniej zaś 50 halerzy.

16. Za inne złożenia gotówki a względnie papierów w obcych bankach, w kasach oszczędności, urządach depozytowych itp. liczy się prócz wydatków w gotówce prowizję za złożenie, wynoszącą $\frac{1}{2}$ od tysiąca deponowanej gotówki lub wartości imiennej, najmniej zaś 50 halerzy.

17. Za przedkładanie papierów wartościowych do walnych zgromadzeń, konwokacyj sądowych itp. liczyć się będzie stałą należytość w kwocie czterech koron, a nadto należytość pisarską za wygotowanie spisu numerów, tudzież koszta ewentualnie narosłe.

IV. Kupno i sprzedaż papierów wartościowych.

(§ 7. rozporządzenia.)

18. Za kupione lub sprzedane za pośrednictwem Banku papiery wartościowe policza Bank dającym zlecenie prowizję, wynoszącą $\frac{1}{8}$ procent tej sumy, na którą kupno a względnie sprzedaż opiewa, najmniej zaś jedną koronę. Jeżeli jednocześnie z poleceniem sprzedaży albo przynajmniej przed jego rzeczywistym załatwieniem dano polecenie względem kupna papierów wartościowych, wówczas liczy się prowizję tylko raz i to od sumy większej.

V. Należytości pisarskie.

19. Za wygotowanie wykazu numerów lub tytułów złożonych papierów wartościowych pobiera się należytość pisarską w wysokości jednej korony za stronę quarto, a za wygotowanie wyciągu z konta należytość pisarską również w wysokości jednej korony tak za stronę długu jak i za stronę należności, a więc najmniej dwie korony.

VI. Zwrot wydatków w gotówce.

20. Wydatki w gotówce, które Bank ponosi przy załatwianiu interesów na rachunek deponenta na stręczne, stemple, portoryum, telegramy itp., tudzież w stosunkach z pocztową kasą oszczędności na opłaty prowizyjne, manipulacyjne itp. winien deponent zwrócić Bankowi. Portorya, wynoszące mniej niż 20 halerzy od listu, nie będą mu jednak liczone.

21. Gdy papiery i kupony muszą być dla inkasowania posłane za granicę, w takim razie należy zwrócić Bankowi prócz należytości za inkasowanie i portoryów nadto prowizję i koszta, policzone przez korespondentów zagranicznych.

22. Za książeczki czekowe, wydawane przy zarządzie papierów, płaci się należytość stempłową po 4 halerze od czeku.

VII. Czynności, załatwiane bezpłatnie.

23. Przenoszenie depozytów, oddanych Bankowi tylko w przechowanie, w przechowanie i zarząd Banku, odbywa się bez policzania należności manipulacyjnej i z wliczeniem należności, opłaconej za okres przechowywania, który jeszcze nie upłynął.

24. Kwity depozytowe, nawet te, których termin jeszcze nie upłynął, przepisuje się bezpłatnie:

- a) jeżeli przepisanie pożądané jest ze względów manipulacyjnych;
- b) przy składaniu sztuk uzupełniających na miejsce papierów wylosowanych;

c) wskutek udowodnionej zmiany nazwiska deponenta i jeżeli

d) depozyt przeszedł na inną osobę drogą spadku lub przez cesję.

We wszystkich innych przypadkach, prócz powyżej wzmiankowanych, należy jednak uważać przepisanie kwitów depozytowych, których termin jeszcze nie upłynął, za nową wkładkę, a przeto liczyć należność za przechowanie a względnie za zarząd od dnia przepisania, tak, że należność, zapłacona już za resztę okresu przechowania a względnie zarządu, przepada.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 18. grudnia 1909.

Treść: № 202. Rozporządzenie, którem zaprowadza się ubiór urzędowy dla urzędników sędziowskich Trybunału administracyjnego.

202.

Rozporządzenie pełnego Ministerstwa z dnia 13. grudnia 1909,

którem zaprowadza się ubiór urzędowy dla urzędników sędziowskich Trybunału administracyjnego.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 10. grudnia 1909 rozporządza się, co następuje:

Prezydenci, prezydenci senatu i radcy Trybunału administracyjnego winni nosić przy wszystkich rozprawach publicznych ubiór urzędowy, odpowiadający postanowieniom, wydanym rozporządzeniem

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 9. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 187, dla tych samych kategorii służbowych Sądu najwyższego, z tą jednak różnicą, iż w miejsce barwy fioletowej ma być użyta barwa ciemno-zielona.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1910.

Bienert wlr.

Georgi wlr.

Schreiner wlr.

Stürgkh wlr.

Weiskirchner wlr.

Dulęba wlr.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Wrba wlr.

Ritt wlr.

Hochenburger wlr.

Pop wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 20. maja 1909.

Treść: № 76. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

76.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 18. maja 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lu-

tego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

Tabelę do § 20. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy uzupełnić przez wciągnięcie następujących kolumn:

Nazwa monety	Wartość jednej sztuki w koronach		Najniższa waga		
	K	h	1 sztuki	całych partii	
			gramów	sztuk	gramów
Dwudziestokoronówki stempla książęco-Liechtensteńskiego	20	.	6·74	500	3.370
Dziesięciokoronówki stempla książęco-Liechtensteńskiego	10	.	3·37	1.000	3.370

W dodatku C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy w rozdziale a) IV, ustęp trzeci od końca, wiersz 5. i 7. dodać po słowie „Ameryki“ słowa „i z Australii“.

Uwagę na dole tekstu, odnoszącą się do tego ustępu, należy uzupełnić następującym dodatkiem: „i z dnia 16. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 22, Dz. rozp. Nr. 15.“.

Dalej należy dodać w rozdziale a) V tego dodatku następujący ustęp:

7. „Wyciąg piwny“ i „wyciąg piwny gęro“ firmy Hildebrand i Möller w Hanowerze, to jest artykuły, składające się z farby cukrowej z dodatkiem chmielu lub bez tegoż a zalecane do wyrabiania taniego napoju domowego †).

Odnosnie do tego należy zamieścić następującą uwagę na dole tekstu:

†) Zobacz rozporządzenie ministerjalne z dnia 6. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 26, Dz. rozp. Nr. 16.

Wreszcie należy dodać do rozdziału a) VI tego samego dodatku następujący ustęp:

Otręby, zafalszowane składnikami mineralnymi †).

Odnosnie do tego należy zamieścić jako uwagę na dole tekstu:

†) Zobacz rozporządzenie ministerjalne z dnia 17. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 43, Dz. rozp. Nr. 30.

II. Co do objaśnień.

W wierszu 8. ustępu 4. uwagi do Nru 131. należy sprostować liczbę „50“ na „55“.

W ustępie 3. uwagi 1. do Nru 289. należy zamiast „20 cm“ wstawić „15 cm“.

W wierszu 8. ustępu 2. uwagi 2. do Nru 345. należy przed słowem „kozich“ wstawić słowo „sarnich“.

W wierszu 15. ustępu 2. uwagi 3. do Nru 460. należy po słowie „lutowniki“ dodać „żelazne“.

W wierszu dziesiątym i jedenastym ustępu 1. uwagi 3. do Nru 471. należy wykreslić słowa „sprężyny do miar ogniowych z małych płytek stalowych“, a wstawić natomiast następujące wyrazy: „płytki do miar ogniowych z sprężystej blachy stalowej“.

Ustęp 1. i 2. uwagi 7. do Nru 600. należy zastąpić następującą osnową:

7. Biel błyszczowa Nru 600. g jest mieszaniną zasadowego siarkanu glinowego lub cynkowego ze sztucznym gipsem, wytworzoną z siarkanu glinowego lub cynkowego przy użyciu wodorotlenku wapniowego. Ma ona zastosowanie przy wyrobie papieru i nosi także nazwę bieli satynowej (*satín white*, *blanc satiné*).

Celem odróżnienia bieli satynowej i bieli błyszczowej od podobnych białych farb, jak litoponu, siarczku cynku, bieli barowej, bieli cynkowej i siarkanu wapna zalewa się drobną jej ilość przewyższającą ilością kwasu solnego i bada plyn ten najpierw co do zawartości kwasu siarkowodorowego powonieniem lub zapomocą papieru otłowego a następnie ogrzewa się go aż do zagotowania się:

Litopon i siarczek cynku wywiązują kwas siarkowodorowy, siarczek cynku rozpuszcza się w kwasie solnym zupełnie a litopon nie;

biel barowa nie ulega żadnej zmianie;

biel satynowa, biel błyszczowa, biel cynkowa i siarkan wapna rozpuszczają się w kwasie solnym; rozcieńczone roztwór bieli błyszczowej daje z przewyższającą ilością amoniaku biały żelatynowaty osad wodorotlenku glinowego, który nie powstaje przy siarkaniu wapna, bieli satynowej i bieli cynkowej;

biel cynkowa i biel satynowa zabarwiają się przy żarzeniu przemijająco na żółto;

biel cynkowa odróżnia się wreszcie od reszty tem, iż jej rozczyzn z chlorkiem barowym nie wykazuje reakcyi na kwas siarkowy.

W wierszu drugim ustępu 11. uwagi 1. do Nru 601. należy zamiast „Nr. 626.“ wstawić „Nr. 622.“.

W uwagach do Nru 626. rozdział I. należy w ustępie 2. wiersz 11. i 12. wykreslić słowa: „także tlenek kobaltowy, proszek barwy szarej do czarnej“; w ustępie 4. wierszu 13. do 15. słowa: „także czerwony tlenek uranowy, czarny tlenek uranowy, wodorotlenek uranowy“; następnie w ustępie 5., wierszu 2. do 6. słowa: „tlenek chromowy... do wodorotlenek chromowy“, a na ich miejsce wstawić słowa: „mieszaniny chromianu ołowiowego i błękitu paryskiego itp. (tak zwany zielony cynober)“; wreszcie należy wykreslić w wierszu 13. słowa: „zieleń szmaragdowa (wodorotlenek chromowy)“. W ustępie 7. rozdziału I. uwag do tego numeru należy zamieścić po słowach „zendrę miedzi“ słowa „farbę do zapuszczania, czerwono-brunatna, składającą się głównie z tlenku miedzianego“.

Ustęp 9. rozdziału tego należy wykreslić.

Ustęp 1. i 2. rozdziału III. uwag do Nru 626. należy wykreslić i zastąpić następującymi ustępami:

Wszystkie farby szkliwne, emaliowe i porcelanowe, to jest sproszkowane na mąkę lub spławione roztopy szkła, także z dodatkiem innych odpowiednich domieszek, dalej sproszkowane na mąkę mieszaniny glinki, krzemianów i innych minerałów, jako spatu topnego itp. środków topnych z tleukami metalowymi, które służą do barwienia, nadawania połysku lub malowania wyrobów ceramicznych. Różnią się one od mas emaliowych i glazurowych Nr. 368., posiadających podobny skład, swą delikatniejszą jakością, która da się stwierdzić pod mikroskopem i przez wyszlamowanie, a bywają przeważnie wprowadzane w mniejszych opakowaniach.

Tlenki metalowe, nie przytoczone w tarryfie imienne i nie przydzielone według objaśnień wyraźnie do pewnej szczególnej pozycyi taryfy, należy ekspedycyować według Nru 622., jeżeli nie zawierają żadnych środków topnych, jako domieszki.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wtr.

Bráf wtr.

Weiskirchner wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXV. — Wydana i rozestana dnia 20. grudnia 1909.

Treść: № 203. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, i objaśnień do taryfy celnej, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908.

203.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. grudnia 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W załączniku A przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej (stopy tary) należy przy

nrze t. 3. zmienić postanowienia co do tary z wyjątkiem tych, które odnoszą się do wzorów, w sposób następujący:

- 23 w oryginalnych skrzyniach, wykładanych wewnątrz blachą, wagi co najmniej 10 gramów na 100 centymetrów kwadratowych,
- 25 w oryginalnych skrzyniach z pakietami w zalutowanej osłonie blaszanej,
- 16 w skrzyniach fornirów z ponalepianych na sobie fornirów (także z okuciami blaszanymi na rogach), wyłożonych blachą wagi ponad 10 gramów na 100 centymetrów kwadratowych, albo z pakietami w zalutowanej osłonie blaszanej,
- 10 w innych skrzyniach.

W załączniku A przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej (stopy tary) należy przy nrze t. 80. zmienić postanowienia co do tary w sposób następujący:

- Dla miodu, nadchodzącego w puszkach itd.
- 10 w skrzyniach,
- 6 w koszach lub w zamkniętych kubiach.

II. Co do objaśnień.

Do uwag do Nru 15. należy dodać następujące postanowienie:

Jednak ananasy, wygotowane jedynie w wodzie bez obcych dodatków, także zapakowane w zalutowanych puszkach blaszanych, nie są wyłączone od ekspedycyi według Nru 15., jeżeli sprwadza się je celem dalszego przerobienia przemysłowego pod kontrolą urzędową.

W wierszu 7. uwagi 1. do Nru 150. należy co do przydzielenia pumeksu, ukształtowanego, zmienić „Nr. 405“ na „Nr. 403“. Dalej należy w tym samym wierszu po słowach „sztuczny, Nr. 404.“ zamieścić słowa: „w formie proszku, przygotowany do sprzedaży drobnej, Nr. 405.“.

W ustępie 4. rozdziału VI. uw. og. do klasy XXII—XXV należy wstawić przed zdaniem ostatniem:

Za rzemienie popędowe należy dalej uważać wszystkie wyroby podobne do rzemieni, grubości ponad 5 milimetrów, tkane lub plecione w jednym kawałku z przędz.

W wierszu 5. i 6. ustępu 1. uwag do Nru 232. należy wykreślić słowa: „i siatki do włosów, nie sporządzone z włosów ludzkich“.

W wierszu 2. ustępu 4. uwag do Nru 272. i w wierszu 4. ustępu 5. uwagi 2. do Nru 360. należy wykreślić słowo „ordynarnych“.

W wierszu 1. i 2. ustępu 3. uwagi 1. do Nru 403. należy wykreślić słowa „ekspedycyować także kamienie defibracyjne“ a natomiast wstawić:

ekspedycyować: naturalne, ukształtowane kamienie do czyszczenia i szorowania (cegły do szorowania), naturalny, ukształtowany pumeks, dalej kamienie defibracyjne . . .

W wierszu przedostatnim ustępu 1. uwagi 2. do Nru 404. należy po słowie „te same“ dodać „ukształtowane Nr. 403., w formie proszku“.

Ustęp 2. uwagi do Nru 405. ma opiewać:

Pod Nr. 405. podpada także grafit do malowania żelaznych pieców, rur etc., szlamowany, prasowany we formie tabliczek, kulek lub małych przedmiotów wałkowatych.

W wierszu 6. ustępu 4. uw. 5. do Nru 604. należy po słowach „na powierzchni“ zamieścić w tekście tego ustępu następujące zdanie:

Powinno się zwać na to, iż przy przedsięwzięciu próby glicerynowej wytwory, poddane badaniu, muszą być wolne od zawartości wody, że więc kropelki wody nie mogą być dostrzegalne w płynie; jeżeli kropelki takie zachodzą się, wówczas należy je usunąć przed badaniem przez wywołanie osadu i przefiltrowanie. Przy wytworach, posiadających zabarwienie tak ciemne (prawie czarne), iż mieszalność z gliceryną nie da się stwierdzić, ponieważ nie można rozpoznać rozdziału warstw, nie może w ogóle rozchodzić się o odróżnienie krezolu względnie oczyszczonego kwasu karbolowego, lecz jedynie przy takich wytworach, które są co najmniej tak jasne (brunatne), iż przy zmieszaniu ich z równą objętością gliceryny powstaje roztwór jeszcze przezroczysty.

III. Co do spisu wartości.

W spisie przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622., wydanym rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84, należy wstawić artykuł „antymon, mleczan antymonu (antymonin), płynny“ z przeciętną wartością handlową w kwocie 70 K za 100 kilogramów netto i wymiarem cła w kwocie 10 K 50 h za 100 kilogramów netto w obrocie autonomicznym względnie traktatowym.

Rozporządzenie niniejsze nabywa zaraz mocy obowiązującej.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

Pop wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 21. grudnia 1909.

Treść: (№ 204 i 205). 204. Ustawa, w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 12. maja 1873, obejmującej regulamin Rady państwa. — 205. Rozporządzenie, dotyczące ustalenia na rok 1910 tej ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należności.

204.

Ustawa z dnia 20. grudnia 1909,

w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, obejmującej regulamin Rady państwa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Do § 5. ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, dodaje się następujące postanowienia:

Po otwarciu posiedzenia w Izbie posłów oznajmia się z reguły przedewszystkiem o pismach, które wpłynęły ze strony rządu i drugiej Izby, o zawiadomieniach, pochodzących od oddziałów i komisji, o ich sprawozdaniach, tudzież o wnioskach, a według uznania prezydenta odczytuje się je także, dalej stawia się przy wnioskach w razie potrzeby pytanie co do ich poparcia, zawiadamia się o urlopach, udzielonych przez prezydenta we własnym zakresie działania, i przedkłada Izbie do rozstrzygnięcia prośby o urlop. Wreszcie podaje się do wiadomości spis petycji, które wpłynęły aż do dnia poprzedzającego posiedzenie, wymieniając ich treść istotną, i stawia pytanie co do zatwierdzenia urzędowego protokołu posiedzenia.

W celu zapobieżenia wszelkim zakłóceniom i wszelkim nadużyciom regulaminu i porządku domowego ma prezydent Izby posłów prawo, poczynić te oznajmienia w czasie lub na końcu posiedzenia i to w całości lub częściowo z wyjątkiem pism rządu i drugiej Izby, które przedłożono już na początku posiedzenia, ma dalej prawo, zarządzić obrady nad wnioskami, obejmującymi inicjatywę, dla których zażądano nagłego traktowania, oraz kontynuowanie takich obrad i dalszy ciąg odczytywania interpelacji, którego nie można było ukończyć na ostatnim posiedzeniu, według swego uznania w ciągu lub na końcu posiedzenia, odmówić zezwolenia na przerwę przed głosowaniem, a przy wnioskach co do formalnego toku czynności nie dopuścić innego głosowania, prócz zwykłego przez powstanie z miejsc.

W przypadku ciężkiego obrażenia prezydenta lub oczywistej oporności przeciw jego zarządzeniom ma prezydent prawo, wykluczyć posła, ponoszącego winę, na przeciąg odnośnego posiedzenia, a ewentualnie także od następnego posiedzenia lub od dwu następnych posiedzeń.

Przeciw każdemu zarządzeniu prezydenta, wydanemu na zasadzie niniejszego paragrafu, dozwolone jest odwołanie się do Izby, o którym ona rozstrzyga bez dyskusji w drodze zwyczajnego głosowania. Jeżeli prezydent zarządzi wykluczenie posła także od następnego posiedzenia lub od dwu następnych posiedzeń, wówczas rozstrzyga Izba o odwołaniu się przeciw takiemu zarządzeniu przed przy-

stąpieniem do porządku dziennego na następnym posiedzeniu, i to bez dyskusji w drodze zwyczajnego głosowania.

Artykuł II.

Moc obowiązująca ustawy niniejszej, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, gaśnie w dniu 31. grudnia 1910.

Jeżeli aż do tego czasu żadne nowe normy nie uzyskają mocy obowiązującej w miejsce postanowień, wydanych powyższą ustawą, względnie w miejsce regulaminu obecnie istniejącego, wówczas wchodzi napowrót w życie odnośne dotychczasowe postanowienia ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, tudzież regulamin z dnia 2. marca 1875, uchwalony dla Izby posłów Rady państwa.

Wiedeń, dnia 20. grudnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Haerdtl wkr.

205.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1909,

dotyczące ustalenia na rok 1910 tej ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należności.

Na zasadzie rozdziału II, punktu 3. protokołu końcowego do artykułu XIII. umowy, dotyczącej uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej, Dz. u. p. Nr. 278. z roku 1907, oznacza się na rok 1910 w porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu tę ilość cukru, którą dopuści się bez opłaty należności do ekspedycyowania z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do Bośni i Hercegowiny, na 20.000 cetnarów metrycznych; pod względem rozłożenia tej ilości rocznej obowiązywać mają także na rok 1910 postanowienia § 5. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 2. stycznia 1908, Dz. u. p. Nr. 4.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Biliński wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1909.

Treść: № 206. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Salcburga, Styrii, Krainy, Bukowiny, Moraw, Śląska, Tyrolu oraz Gorycyi i Gradyjski.

206.

Patent cesarski z dnia 22. grudnia 1909,

dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Salcburga, Styrii, Krainy, Bukowiny, Moraw, Śląska, Tyrolu oraz Gorycyi i Gradyjski.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradyse; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno Lużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenemsie,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy uksiążęconego Hrabstwa Tyrolu oraz uksiążęconego, Hrabstwa Gorycyi i Gradyjski zostają zwołane na dzień 27., a sejm Księstwa górno- i dolno-śląskiego na dzień 28. grudnia 1909 do ustawowych miejsc zebrania.

Również zwołane zostają celem ponownego podjęcia czynności do ustawowych miejsc zebrania sejmy, odroczone na zasadzie Naszych postanowień, a to sejm Arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy na dzień 27., sejmy Księstwa styryjskiego, Księstwa kraińskiego i Margrabstwa morawskiego na dzień 28., sejm Księstwa bukowińskiego na dzień 29. grudnia 1909, sejm Arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy na dzień 3. stycznia, sejm Księstwa salcburbskiego na dzień 4. stycznia 1910.

Dan w Naszem głównem i stołecznem mieście Wiedniu, dnia 22. grudnia roku tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego drugiego.

Franciszek Józef wlr.

Biennerth wlr.

Georgi wlr.

Schreiner wlr.

Stürgkh wlr.

Weiskirchner wlr.

Dulęba wlr.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Wrba wlr.

Ritt wlr.

Hochenburger wlr.

Pop wlr.

Dziennik ustaw państwa

dia

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1909.

Treść: (M 207—212.) 207. Obwieszczenie, dotyczące zmiany terminów urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag pomostowych, opisanych bliżej w obwieszczeniu z dnia 4. lutego 1904 (por. także obwieszczenie z dnia 18. grudnia 1906). — 208. Obwieszczenie, którem ogłasza się przepisy co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania maszyn do mierzenia skóry (systemu Sawyer). — 209. Rozporządzenie, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy. — 210. Obwieszczenie, którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych. — 211. Rozporządzenie, którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy. — 212. Obwieszczenie, którem w porozumieniu ze wspólnym Ministerstwem wojny ogłasza się w myśl § 20. ustawy z dnia 22. maja 1905 o podwodach wojskowych w czasie pokoju stopy wynagrodzenia za zwierzę podwodowe i kilometr, obowiązujące od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914.

207.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 17. grudnia 1909,

dotyczące zmiany terminów urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag pomostowych, opisanych bliżej w obwieszczeniu z dnia 4. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 13 (por. także obwieszczenie z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 242).

Zmieniając częściowo ogłoszony obwieszczeniem z dnia 4. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 13, dodatek 44. do ordynacji cechowniczej, rozdział D, punkty 7. i 9. i uchylając wydane odnośnie do niego obwieszczeniem z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 242, postanowienia co do terminów cechowania wag pomostowych, których zamykadła wprawiane bywają w funkcjonowanie przez ciśnienie wody, pary lub zgęszczonego powietrza, postanawia się, iż wspomniane punkty 7. i 9. mają opiewać obecnie w sposób następujący:

„7. Wagi pomostowe, których zamykadła nie odpowiadają warunkom wyżej podanym, można

(przy przestrzeganiu szczególnych postanowień następujących punktów 9. do 10.) poddać pierwszemu cechowaniu jeszcze do dnia 31. grudnia 1911, a ponownemu cechowaniu do dnia 31. grudnia 1915.

9. Począwszy od dnia 1. stycznia 1912 dopuszczać się będzie wagi o zamykadłach, poruszanych pompami, do pierwszego cechowania jedynie wówczas, jeżeli wszelkie obniżanie się pomostu jest zapomożą odpowiednich urządzeń skutecznie wykluczone (por. rozdział B, punkt 5. d i rozdział A, punkt 2.).“

Ritt wr.

208.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 17. grudnia 1909,

którem ogłasza się przepisy co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania maszyn do mierzenia skóry (systemu Sawyer).

Na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, podaje

się do wiadomości publicznej następujące przepisy co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania maszyn do mierzenia skóry (systemu Sawyer [typ I i typ II]), wydane przez c. k. Główną Komisję miar i wag a zatwierdzone pod względem należyłości przez Ministerstwo robót publicznych.

Przepisy te wchodzi w życie z dniem 1. marca 1910.

Ritt wr.

Przepisy

co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania maszyn do mierzenia skóry (systemu Sawyer).

I. Opis systemu i maszyn pomiarowych (typu I i typu II), skonstruowanych według tego systemu, jak również sposobu ich działania.

1. Mierzenie powierzchni systemem Sawyera polega na zasadzie integracji (regule Simpsona).

Powierzchnia, poddana pomiarowi, zostaje podzielona przez odpowiadającą jej szerokości ilość elementów konstrukcyjnych jednego i tego samego rodzaju na paski równej szerokości. Długości pasków tych zostają zmierzone przez obracanie się kółek pomiarowych lub w inny sposób, następnie zesumowane automatycznie w odpowiedniej drodze i przeniesione na przyrząd wskazówkowy. Suma zmierzonych długości stoi w stosunku linearnym do całej powierzchni, tak iż można odczytać wymiar powierzchni na tarczy liczbowej wprost w decymetrach kwadratowych.

Najważniejsze części składowe maszyn do mierzenia skóry, skonstruowanych według powyższego systemu, przedstawione są co do typu I na zamieszczonych poniżej rycinach 1, 2 i 3, a co do typu II na rycinach 4 i 5.

A. Maszyna pomiarowa typu I.

(Por. ryc. 1, 2 i 3.)

2. Maszyna ta składa się:

- a) z podstawy wraz z płytą stołową (płytą doprowadzającą), z walca doprowadzającego i z przyrządu napędowego,
- b) z poszczególnych przyrządów pomiarowych,
- c) z przyrządu sumującego wraz z dźwignią główną (dźwignią przenoszącą) i
- d) z przyrządu wskazówkowego.

3. Na podstawie maszyny rozmieszczone są w odpowiedni sposób prócz płyty doprowadzającej poszczególne części składowe przyrządu pomiarowego; na podstawie ułożony jest także walec doprowadzający (27), który sięga na całą szerokość maszyny.

Walec doprowadzający (27) (por. ryc. 2) może być wprowadzany w ruch albo ręką albo motorem zapomocą przenośnicy (por. ryc. 1). Napęd musi być taki, aby walec doprowadzający wykonywał 30 do 60 obrotów na minutę.

4. Poszczególne przyrządy pomiarowe, ze sobą zupełnie równorodne, umieszczone są na podstawie maszyny w odpowiedniej ilości w równych, nie zbyt wielkich odstępach. Każdy pojedynczy przyrząd pomiarowy (por. ryc. 2) składa się z kółka pomiarowego (12), na którego piastach umieszczony jest tryb zębaty (25), i z odcinka zębatego (6).

5. Poszczególne kółka pomiarowe ułożone są podatnie i opierają się na walcu doprowadzającym (27). Podatność łożysk zapewniona jest przez to, iż ramiona krótkie (22) są lekko przyciśnięte śrubami (23) do krawędzi, wyrobionej w kształcie ostrza (24).

6. Każdy z odcinków zębatach (6) przywieszony jest zapomocą widełkowatego dźwigara (20) do walca, umieszczonego na stałej podstawie maszyny, w ten sposób, iż jego otok zębaty leży powyżej trybu zębatego (25) kółka pomiarowego. Odstęp między otokiem zębatym odcinka (6) a leżącym pod nim trybem zębatym (25) da się przy każdym pojedynczym przyrządzie pomiarowym regulować za pomocą śruby naciskowej (5). Regulowanie to musi być przeprowadzone w ten sposób, aby przy przesuwaniu przez maszynę arkusza pomiarowego grubości 0.6 do 0.7 mm (por. dalszy punkt 31.) tryby zębate (25) zaczepiały pewnie o zęby odcinków (6) (por. dalszy punkt 14.).

7. Przyrząd sumujący (por. ryc. 3) składa się z układu dźwigni, który jest przywieszony zapomocą łańcucha lub paska stalowego do łożyska przesuwowego (15), dającego się utwierdzić na dźwigni głównej (dźwigni przenoszącej) (14). Dźwignia (14) może się obracać około osi (26), umieszczonej na podstawie maszyny. Położenie punktu zawieszenia układu dźwigni względem tego punktu obrotowego (26) da się zmieniać za pośrednictwem łożyska przesuwowego (15). W ten sposób umożliwione jest regulowanie przekładni przy dźwigni głównej (14), względnie sprostowanie oznaczeń, podawanych przez tarczę liczbową. Położenie łożyska przesuwowego (15) na dźwigni (14) zabezpiecza się urzędownie po przeprowadzeniu sprawdzenia.

8. Przyrząd wskazówkowy (por. ryc. 2 i 3) składa się z walca wskazówkowego (1), z wskazówki (18), nasadzonej na tym walcu, której szerokość może wynosić na wierzchołku najwyżej 1 mm. i z tarczy liczbowej (17).

9. Przyrząd wskazówkowy bywa wprawiany w ruch zapomocą trzona zębatego (13), umieszczonego na końcu dźwigni przenoszącej (14), który

zaczepia o kółko zębate, połączone stale z walcem wskazówkowym (1) (por. ryc. 3).

Przez to przenoszą się poruszenia dźwigni głównej (14) na walec wskazówkowy (1), względnie na połączoną z nim stale wskazówkę (18). Mały ciężarek odciażający (2), umieszczony na walcu wskazówkowym, znosi wpływ ewentualnego biegu martwego między trzonem zębatym (13) a kółkiem zębatym, zaczepiającem o niego.

10. Na walcu wskazówkowym wolno umocować dwie wskazówki w ten sposób, aby można było odczytywać oznaczenia, podawane przez maszynę, na każdej z dwóch tarcz liczbowych, umieszczonych na przedniej i tylnej stronie maszyny (por. ryc. 2).

Oznaczenia, podawane przez obie tarcze liczbowe, muszą zgadzać się z sobą.

11. Podziałka tarczy liczbowej (17), względnie obu takich tarcz musi być stopniowana według decymetrów kwadratowych, kreska, oznaczająca zero i kreski, wskazujące dziesiątki, muszą być wyraźnie oznaczone cyframi. Najmniejsza odległość między dwoma kreskami, odpowiadająca powierzchni 1 dm^2 , nie może być mniejszą od 4 mm.

Wskazówka (18), złączona stale z walcem wskazówkowym (1), musi obracać się jak najbliższej tarczy liczbowej, a odstęp końca wskazówki od powierzchni podziałki wynosić najwyżej 2 mm.

12. Każda z tarcz liczbowych, które muszą być wykonane z metalu, winna nosić oznaczenie „Decymetr kwadratowy“. Ponadto musi się podać na tarczy liczbowej nazwę firmy i numer fabrykacji.

Tuż przy pierwszej i ostatniej kresce podziałki należy umieścić kropelkę cyny lub ołowiu celem położenia na nich znaków cechowniczych. Jeżeli ostatnia kreska podziałki schodzi się z pierwszą (oznaczającą zero), wówczas należy umieścić tylko jedną kropelkę cyny lub ołowiu.

13. Na podstawie każdej maszyny do mierzenia skóry typu I musi być umieszczona w miejscu widocznym tabliczka z następującym napisem:

„Maszyna do mierzenia skóry typu I.

Dopuszczalna grubość skóry: . . mm — . . mm.

Dopuszczalne rozmiary powierzchni: . . dm^2 —
. . dm^2 .

Uwzględnić świadectwo sprawdzenia!“

Wysokość liter i cyfr powinna wynosić najmniej 7 mm. Organ cechowniczy stwierdzi daty cyfrowe i zaznaczy je na tabliczce.

14. Przy mierzeniu skóry układa się ją na płycie stołowej (płycie doprowadzającej), umieszczonej na podstawie maszyny i posuwa naprzód

tak, aby mogła być uchwycona przez walec doprowadzający (27). Dalsze posuwanie skóry skutecznie sama maszyna, a na płycie należy jedynie ile możności wygładzać fałdy.

Przy przesuwaniu się skóry przez maszynę podnoszą się kółka pomiarowe (12) o grubość skóry a w następstwie tego zaczepiają tryby zębate (25) o znajdujące się nad nimi otoki zębate odcinków (6). Wskutek przesuwania się kółek pomiarowych po skórze wykonują odcinki te obrót pod pewnym kątem i muszą być pewnie utrwalone w swem położeniu ostatecznym zapomocą łatwo obracalnych zapadek (10), umieszczonych na walcu (9) (por. ryc. 2).

Obrót odcinków (6) wywiera ruch pociągowy na łańcuchy, poruszające się na krążkach (16), który przynosi się na system dźwigni mechanizmu sumującego i na przyrząd wskazówkowy.

Po przesunięciu się wszystkich kółek pomiarowych i odczytaniu oznaczenia, podanego przez tarczę liczbową, pomiar jest ukończony; przed rozpoczęciem drugiego pomiaru musi się przyprowadzić maszynę napowrót do stanu, wskazującego zero. W tym celu naciska się dźwignię (21), połączoną z walcem (9), przez co zapadki (10) wyłączają się, a odcinki (6) wracają napowrót do swego położenia pierwotnego, ograniczonego zaporą (3) (por. ryc. 2).

Śruba regulacyjna, znajdująca się przy łożysku przesuwowem (15) (por. ryc. 3), służy do tego, by można było sprostować zmianę, zaszą ewentualnie w ustawianiu się wskazówki na zero.

B. Maszyna pomiarowa typu II.

(Por. ryc. 4 i 5.)

15. Maszyna ta składa się wprawdzie z tych samych głównych części składowych co maszyna typu I (por. punkt 2.), różni się jednak od niej zwłaszcza:

- a) sposobem doprowadzania przedmiotu poddanego pomiarowi i
- b) tem, iż tryby zębate stale ułożonych kółek pomiarowych, które zaczepiają stale o zęby odcinków, pozostają przy biegu luźnym w spoczynku, podczas gdy przy typie I kółka pomiarowe wprawione zostają przez bieg luźny walca doprowadzającego w obrót równomierny.

16. Walec doprowadzający (27) (por. ryc. 4 i 5) ułożony jest stale na podstawie maszyny i pozostaje za pośrednictwem trybów zębatych w połączeniu z drugim walcem (28), sięgającym przez całą szerokość maszyny; na walcu (28) biegną paski (11) z materiału elastycznego, które od góry przyciskają przedmiot mierzony do walca doprowadzającego (27).

Krażki (8), umieszczone na tylnej części maszyny, służą do nadania paskom elastycznym (11) potrzebnemu napięcia (por. ryc. 4).

17. Poszczególne przyrządy pomiarowe, zupełnie równorodne ze sobą, umieszczone są na podstawie maszyny w niezbyt wielkich odstępach i w stosownej liczbie. Walec doprowadzający (27) zaopatrzony jest stosownie do liczby przyrządów pomiarowych w odpowiednią ilość wgłębień, w które wstawione są pierścienie półkoliste (4), umocowane na podstawie; zewnętrzny płaszcz tych pierścieni schodzi się z powierzchnią walca (por. ryc. 5).

18. Każdy pojedynczy przyrząd pomiarowy składa się z kółka pomiarowego (12), na którego piastach umieszczony jest tryb zębaty (25), i z odcinka zębatego (6).

19. Poszczególne kółka pomiarowe ułożone są podatnie w wygiętych dźwigniach (7) i opierają się na stałych pierścieniach półkolistych (4) (por. ryc. 4 i 5).

20. Każdy z odcinków zębatach (6) zawieszony jest u widełkowatego końca dźwigni (7), która może wykonywać małe wahania dokoła wału (32), sięgającego przez całą szerokość maszyny. Otok zębaty odcinków (6) zaczepia przy maszynie tej stałe o tryby zębate (25), znajdujące się pod nim.

21. Mechanizm sumujący i przyrząd wskazówkowy są takie same jak przy typie I. Co do mechanizmu sumującego i przyrządu wskazówkowego obowiązują zatem także dla typu II te same przepisy, co przy maszynie typu I (por. punkt 7. do 12.).

22. Na podstawie każdej maszyny do mierzenia skóry typu II musi być umieszczona w miejscu widocznym tabliczka z następującym napisem:

„Maszyna do mierzenia skóry typu II.

Dopuszczalna grubość skóry: . . mm.

Dopuszczalne rozmiary powierzchni: . . dm^2 —
. . . dm^2 .

Uwzględnić świadectwo sprawdzenia!“

Co do wysokości liter i co do innych szczegółów obowiązują analogiczne postanowienia poprzedzającego punktu 13.

23. Przy mierzeniu skóry na maszynie typu II układa się skórę na płycie stołowej, umieszczonej na podstawie, i posuwa ją naprzód tak, aby mogła być uchwycona przez walec doprowadzający (27) i przez paski elastyczne (11). Dalsze posuwanie skóry skutecznia sama maszyna, a na płycie należy jedynie ile możności wygładzać fałdy.

Przy przesuwaniu się skóry przez maszynę podnoszą się kółka pomiarowe (12) ponad swoje stałe podkłady (4) i zostają wprawione w obrót. Wskutek przesuwania się kółek pomiarowych wykonują odcinki (6) obrót pod pewnym kątem i zostają utrwalone w położeniu końcowym przez tarcie między otokiem zębatach a podkładem (4), na którym kółka ustawiają się znowu po ukończeniu biegu (por. ryc. 4 i 5).

Obrót odcinków (6) przenosi się na mechanizm sumujący i przyrząd wskazówkowy tak, jak przy maszynie typu I (por. punkt 14.).

Po przesunięciu się wszystkich kółek pomiarowych i odczytaniu oznaczenia, podanego przez tarczę liczbowa, pomiar jest ukończony; przed rozpoczęciem drugiego pomiaru musi się przyprowadzić maszynę napowrót do stanu, wskazującego zero.

W tym celu podnosi się dźwignię (30), połączoną z walcem (29), a tem samem także palce (31), złączone z nim sztyftami. Palce te podnoszą osie odcinków (6), zaczepienie zębate między odcinkami a trybami zębatymi (25) ulega chwilowo wyłączeniu, a odcinki powracają do swego położenia pierwotnego, ograniczonego zaporą (3) (por. ryc. 4). (Co do ewentualnego sprostowania położenia wskazówki, odpowiadającego zero, por. ustęp końcowy poprzedzającego punktu 14.)

24. Wolno umieścić przy maszynie tej przyrządy do automatycznego nastawiania wskazówki na zero. Urządzenia te nie mogą jednak wywierać wpływu na prawidłowe funkcjonowanie maszyny.

25. W razie użycia przy maszynie tej dwóch tarcz liczbowych obowiązują te same postanowienia, co przy typie I (por. punkt 10., 11. i 12.).

II. Urząd cechowniczy, sprawdzanie i cechowanie.

26. Urzędowe sprawdzanie i cechowanie opisanych wyżej maszyn do mierzenia skóry typu I i II zastrzeżone jest aż do odmiennego zarządzenia urzędem cechowniczym w siedzibie inspektoratów cechowniczych.

Na skutek prośby, wniesionej w każdym poszczególnym wypadku do właściwego inspektoratu cechowniczego, podejmie się czynność urzędowa na miejscu, gdzie maszyna do pomiaru skóry jest w użyciu.

27. Przy urzędowym sprawdzaniu maszyny do pomiaru skóry należy przestrzegać postępowania, podanego w instrukcji, i zaopatrzyć maszynę do pomiaru skóry stemplem jedynie wówczas, gdy ona w obrębie zbadanych urzędownie granic pomiaru (por. punkt 29.) odpowiada następującym warunkom:

a) różnica między przecięciem z dziesięciu pomiarów jednej i tej samej powierzchni skóry, dokonanych maszyną bezpośrednio po sobie,

a oznaczeniem właściwym może ku górze lub ku dołowi wynosić najwyżej 2% tego oznaczenia;

b) różnice między każdym poszczególnym z powyższych dziesięciu pomiarów a wyżej wspomnianem oznaczeniem przeciętnym mogą ku górze lub ku dołowi wynosić najwyżej 2% tego ostatniego oznaczenia.

28. Gdyby przy urzędowym sprawdzaniu okazało się, iż uregulowanie maszyny do pomiaru skóry nie odpowiada w całej pełni warunkom, podanym w punkcie poprzedzającym pod *a* i *b*, wówczas przeprowadzi się z urzędu dokładniejsze uregulowanie maszyny, o ile konstrukcja jej zezwala na to.

29. Organ cechowniczy zbada przy urzędowym sprawdzaniu maszyny granice jej użycia pod względem wymiaru powierzchni i grubości kawałków skóry, które dadzą się mierzyć na niej z dokładnością, podaną w punkcie 27. pod *a* i *b*, i zaznaczy odnośne daty na tabliczce, umieszczonej na podstawie maszyny (por. poprzedzające punkty 13. i 22.).

30. Po wolnem od zarzutów dokonaniu sprawdzenia maszyny do pomiaru skóry zamieści się zarówno przy maszynach typu I, jak i przy maszynach typu II stempel cechowniczy na główkach zakówek tabliczki, obejmującej napis, i na kropkach cyny, umieszczonych na tarczy liczbowej.

Wreszcie zabezpieczy się urzędownie położenie łożyska przesuwowego (15) na dźwigni (14), i to również przy obu typach maszyny w myśl poprzedzających punktów 7. względnie 21.

Na jednym ze stempli cechowniczych, wyciętych na główkach zakówek tabliczki, obejmującej napis, i na kropkach cyny, umieszczonych na tarczy liczbowej, poda się także bieżącą liczbę roku.

31. Dla każdej urzędownie sprawdzonej maszyny do pomiaru skóry wyda się stronie w celu kontroli oznaczeń, podawanych przez maszynę, arkusz pomiarowy (arkusz kontrolny) z kartonu, grubości 0.6 do 0.7 mm, którego wymiar powierzchni będzie urzędownie stwierdzony i zaznaczony na arkuszu tym w decymetrach kwadratowych przy dołożeniu pieczęci Głównej Komisji miar i wag.

Nadto należy uwidocznić na arkuszu kontrolnym także te wartości krańcowe, w obrębie których mają obracać się oznaczenia, podawane przy pomiarze tego arkusza przez maszynę należycie funkcjonującą.

32. Dla każdej urzędownie uwierzytelnionej maszyny do pomiaru skóry, wyda się ponadto świadectwo sprawdzenia. Świadectwo to zawiera następujące szczegóły:

Oznaczenie firmy, numer fabrykacyjny maszyny, granice jej użycia (por. punkt 29.), następnie czas trwania ważności świadectwa i potwierdzenie uiszczenia opłaty cechowniczej (por. rozdział III.).

Ważność świadectwa gaśnie z upływem dwunastu miesięcy, licząc od dnia jego wystawienia.

Do świadectwa dołączone jest pouczenie co do sposobu używania maszyny do pomiaru skóry.

33. Na każdą maszynę do pomiaru skóry, wyłączoną z jakiegokolwiek powodu od urzędowego sprawdzenia względnie uwierzytelnienia, wystawi się rewers zwrotny, obejmujący również potwierdzenie uiszczenia opłaty za sprawdzenie (por. rozdział III.).

34. Jeżeli strona zgubiła świadectwo sprawdzenia, należące do maszyny do pomiaru skóry, albo jeżeli świadectwo to stało się niezdatne do użytku, wówczas można żądać wystawienia duplikatu, i to w tym inspektoracie cechowniczym, w którego okręgu przeprowadzono urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie maszyny.

Do podania, podlegającego ostemplowaniu, należy dołączyć znaczek stemplowy na 2 K, potrzebny dla każdego poszczególnego duplikatu i podać w podaniu numer fabrykacyjny maszyny do pomiaru skóry i nazwę firmy, oraz imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wnoszącego podanie.

Za wystawienie duplikatu należy uiścić kwotę 20 h, jeżeli przedłożono oryginalne świadectwo sprawdzenia, a kwotę 60 h, jeżeli nie można dostarczyć tego świadectwa.

III. Opłaty cechownicze.

35. Za urzędowe sprawdzenie jednej z wyżej opisanych maszyn do pomiaru skóry należy uiścić kwotę 40 K bez względu na to, czy maszynę oocchowano lub nie.

36. W razie wyłączenia maszyny do pomiaru skóry od urzędowego oocchowania z powodu łatwo dostrzegalnych wad pobiera się opłatę w kwocie 2 K.

37. Strona winna ponadto postarać się o kawałki skóry potrzebne do przeprowadzenia urzędowego sprawdzenia oraz o inne niezbędne środki pomocnicze, a także dostarczyć potrzebnych sił roboczych i ponieść kosztą wysłania organu cechowniczego.

IV. Cechowanie ponowne.

38. Przed upływem czasu ważności świadectwa sprawdzenia (por. punkt 32.) podlegają maszyny te ponownemu cechowaniu, które ma nastąpić także w razie, gdy maszyna przestanie być zdatną do użytku.

Pod względem granic dozwolonego błędu obowiązują przy ponownem cechowaniu wartości, przepisane dla pierwszego cechowania.

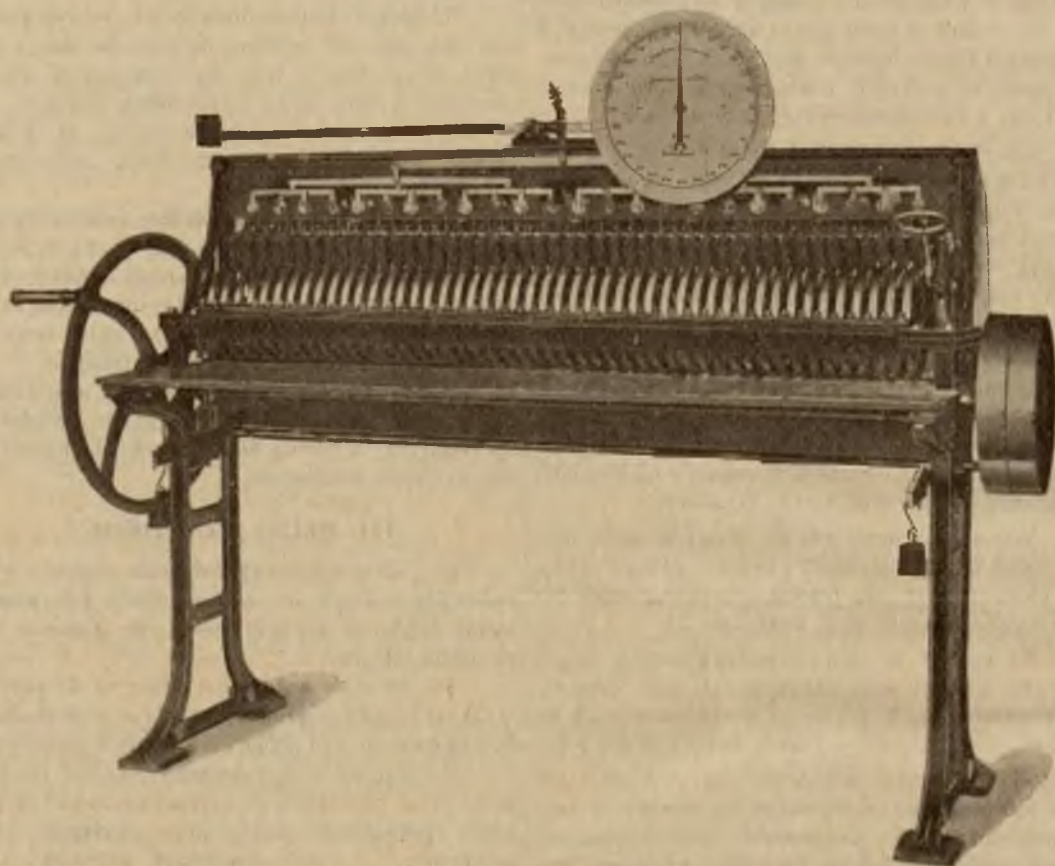
Za ponowne cechowanie należy uiścić pełne opłaty, ustalone w rozdziale III.

Wiedeń, dnia 20. listopada 1909.

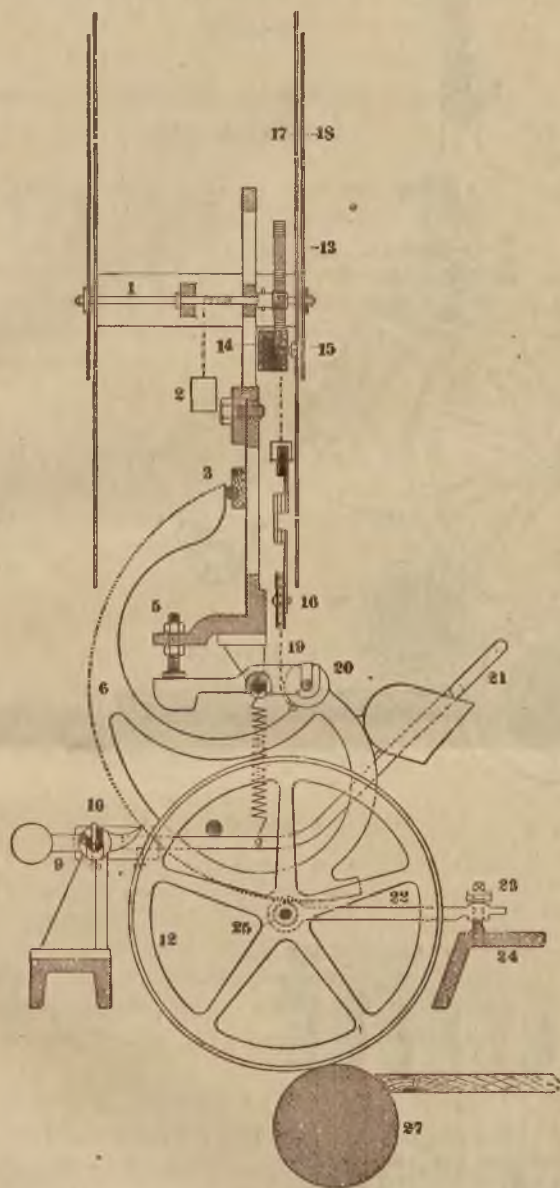
C. k. Główna Komisja miar i wag:

Lang wlr.

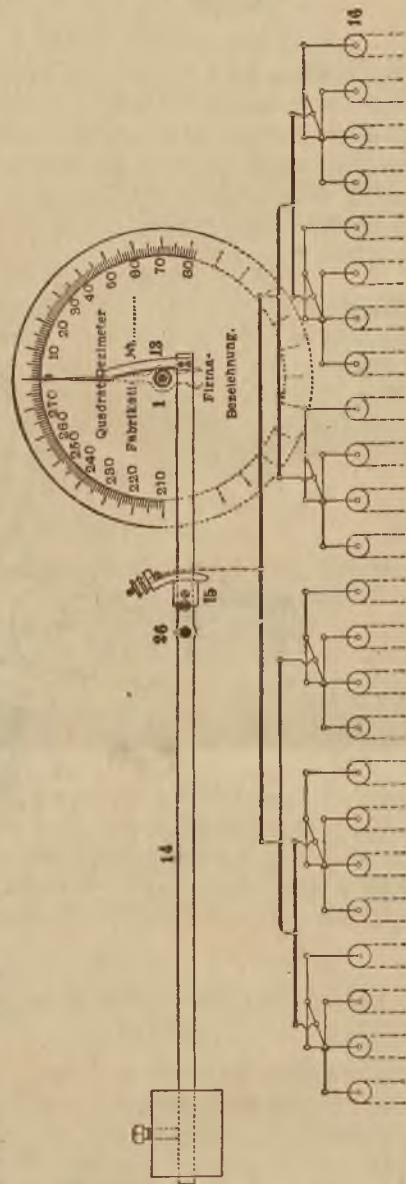
Typ I.

Ryc. 1.

Ryc. 2.

Ryc. 3.

209.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 17. grudnia 1909,

dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16, z roku 1872 podaje się poniżej do wiadomości publicznej przepisy co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy, wydane przez c. k. Główną Komisję miar i wag, a zatwierdzone pod względem należyłości przez Ministerstwo robót publicznych.

Przepisy te wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1910; natomiast przepisy, ogłoszone rozporządzeniami ministerjalnymi z dnia 4. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 175 i z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 146, które w tym względzie dotychczas istniały, tracą moc obowiązującą z upływem dnia 31. grudnia 1909.

Ritt wlr.

Przepisy,

dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy.

I. Postanowienia ogólne.

1. Wszystkie przyrządy do pomiaru zużycia wody (wodomierze), które będą osadzone względnie są osadzone w wodociągach, a których oznaczenia stanowią podstawę do obrachunku między dostawcą wody i jej konsumentem, podlegają przymusowi ocechowania względnie ponownego cechowania. (Por. także rozdział VIII., punkt 23. i 24.)

II. Systemy wodomierzy i władza właściwa do rozstrzygnięcia o dopuszczeniu systemów wodomierzy do urzędowego uwierzytelniania.

2. Podczas, gdy na zasadzie przepisów, ogłoszonych rozporządzeniem ministerjalnym z dnia 4. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 175, względnie z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 146, dopuszczano dotychczas wodomierze stosownie do ich szczegółowej konstrukcji, oddzielnie, jako pewne typy wodomierzy, do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania, zestawia się obecnie z pominięciem poszczególnych typów wodomierzy ich charakterystyczne znamiona i ustala stosownie do tego następujące systemy wodomierzy:

System I: Wodomierze z kołem skrzydlatem,
System II: Wodomierze z mechanizmem pusz-
kowym.

System III: Wodomierze tarczowe,

System IV: Wodomierze tłokowe,

System V: Wodomierze turbinowe.

3. W dodatku do niniejszych przepisów opisano i przedstawiono po jednej formie konstrukcyjnej powyższych systemów wodomierzy w sposób potrzebny dla bliższego objaśnienia i podano zaliczenie typów wodomierzy, dopuszczonych stosownie do dotychczasowych przepisów do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania, do wspomnianych wyżej 5 systemów. (Por. dodatek, wykaz I i II.)

4. Za dopuszczalne zmiany opisanej w dodatku formy konstrukcyjnej pewnego systemu wodomierza należy uważać takie zmiany, które nie upośledzają prawdziwości oznaczeń, podawanych przez wodomierz; w szczególności dozwolone są zmiany co do formy skrzynki, co do kanałów przepływowych, co do mechanizmu przenośni itd.

Dopuszczalne jest dalej przekształcenie biegu suchego na bieg mokry i na odwrót.

5. Rozstrzygnięcie o przyjęciu nowych systemów wodomierzy do urzędowego uwierzytelniania należy do Prezydenta Głównej Komisji miar i wag, a wskutek tego należy wnieść podania o dopuszczenie nowych systemów do urzędowego uwierzytelniania do c. k. Głównej Komisji miar i wag w Wiedniu II, Alliiertenstrasse Nr. 1. (okrąg doręczeń pocztowych XX₂).

6. O dopuszczalności zmian, wspomnianych w punkcie 4., rozstrzyga w ogólności c. k. Biuro cechownicze dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu (por. rozdział III., punkt 7.), a w przypadkach spornych Prezydent Głównej Komisji miar i wag.

III. Urząd cechowniczy dla przyrządów użytkowych.

7. Sprawdzanie i uwierzytelnianie wodomierzy (przyrządów użytkowych) odbywa się w c. k. Biurze cechowniczym dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu, o ile odnośny system został przyjęty przez Prezydenta Głównej Komisji miar i wag i o ile stwierdzone ewentualnie zmiany od opisanej (w dodatku do tych przepisów) formy konstrukcyjnej odnośnego systemu leżą w granicach postanowień powyższego rozdziału III., punktu 4.

Wskutek tego należy wnieść wszystkie podania, odnoszące się do sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy (przyrządów użytkowych), do wspomnianego Biura cechowniczego w Wiedniu, XIV₃, Diefenbachgasse Nr. 2. i składać tam także przyrządy użytkowe celem poddania ich czynności urzędowej.

8. Wodomierze, których urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie w lokalnościach urzędowych c. k. Biura cechowniczego dla elektromierzy i wodomierzy powodowałoby szczególne trudności i nie stosunkowo wysokie koszty, będą poddawane czynności urzędowej, o ile stosunki służbowe na to pozwolą, w lokalu strony przez wysłanych funkcyjnaryuszów wspomnianego Biura cechowniczego, a strona winna ponieść kosztą wszelkich robót, które wskutek tego musiałyby w danym razie być przedsięwzięte na miejscu, jak również wydatki, wynikające z wysłania organów, którym poruczono tę czynność urzędową.

9. Jeżeli strony zaopatrzą się w szczególne urządzenia techniczne, które c. k. Biuro cechownicze dla elektromierzy i wodomierzy przepisze w każdym wypadku z osobna, wówczas można przeprowadzić sprawdzenie i uwierzytelnienie wodomierzy, niezależnie od wspomnianego w poprzedzającym punkcie 8. obowiązkowego cechowania ich na miejscu, na wniesioną w każdym poszczególnym wypadku prośbę również w lokalnościach strony, jeżeli dokładność czynności urzędowej nie będzie przez to poddana żadnym wątpliwościom.

Stronie nie służy jednak prawo do ulgi takiej.

IV. Warunki przyjęcia nowych systemów wodomierzy do urzędowego uwierzytelnienia.

10. W myśl postanowień rozdziału II., punkt 5. i 6. rozstrzyga Prezydent Głównej Komisji miar i wag o przyjęciu nowych systemów wodomierzy do urzędowego uwierzytelnienia, a nadto w przypadkach spornych o dopuszczalności zmian konstrukcyjnych pewnego systemu.

11. Celem wypróbowania nowego systemu wodomierza należy przesłać c. k. Głównej Komisji miar i wag w Wiedniu formę konstrukcyjną tego systemu w pięciu okazach o kalibrze, wynoszącym nie mniej jak 13, a nie więcej jak 20 mm, i przedłożyć dwa dokładne rysunki i opisy.

Oba wspomniane rysunki muszą być wykonane na arkuszach kartonowych o formacie 21 × 34 cm.

Podziałka, przyjęta przy rysunkach, nie może być tak mała, aby wyrazistość doznawała skutkiem tego uszczerbku.

12. Za sprawdzenie nowego systemu wodomierza należy złożyć z góry kwotę dwieście (200) koron w kasie c. k. Głównej Komisji miar i wag, bez względu na to, czy odnośny przyrząd pomiarowy będzie ostatecznie dopuszczony do urzędowego uwierzytelnienia jako nowy system czy też nie.

13. Wymienione w punkcie 11. pięć egzemplarzy, przedłożonych na wzór, muszą przy próbie urzędowej odpowiedzieć nie tylko warunkom, podanym w rozdziale V., lecz nadto jeszcze następującym wymogom szczególnym:

- a) Wodomierz musi być tak wykonany, aby wytrzymywał ciśnienie wewnętrzne 10 atmosfer.
- b) Zawisłość oznaczeń, podawanych przez wodomierz, od ciśnienia nie może być tak wielką, by przy zmianie ciśnienia z 6 na 0.5 atmosfer wynikały systematyczne różnice w wysokości połowy dozwolonego błędu cechowniczego (por. rozdział V., punkt 18.).

Za ciśnienie skuteczne w myśl przepisów niniejszych uważa się przecięcie, wynikające z porównania ciśnienia w przekroju dopływowym i odpływowym wodomierza.

- c) Oznaczenia, podawane przez przyrząd pomiarowy, nie powinny w szczególności zmieniać się przy wzrastającym i zmniejszającym się obciążeniu (ilości przepływu) dla jednego i tego samego obciążenia więcej, jak o połowę dozwolonego błędu cechowniczego, podanego w rozdziale V., punkt 18.

14. Po wypróbowaniu przyrządu w myśl postanowień rozdziału niniejszego rozstrzyga Prezydent Głównej Komisji miar i wag o dopuszczeniu nowego systemu wodomierza (por. rozdział II., punkt 5.), poczem zwraca się stronie trzy egzemplarze z tych, które przedłożono na wzór.

15. Dopuszczenie nowego systemu wodomierza będzie ogłaszane w Dzienniku ustaw państwa w każdym poszczególnym wypadku z osobna.

V. Warunki dopuszczenia wodomierzy (przyrządów użytkowych) do urzędowego uwierzytelnienia.

16. Wodomierze, przeznaczone do obrotu publicznego (przyrządy użytkowe), muszą należeć do jednego z systemów, dopuszczonych do urzędowego uwierzytelnienia (por. także rozdział II., punkt 4.).

17. Pod względem dopuszczenia przyrządów użytkowych do uwierzytelnienia urzędowego obowiązują dalej postanowienia następujące:

- a) Wodomierz musi oznaczać ilość przepuszczanej wody w litrach, hektolitrach lub metrach sześciennych.
- b) Przyrząd pomiarowy musi być zaopatrzony w normalną tarczę liczbową.

Za normalną tarczę liczbową należy w ogólności uważać taką tarczę, która prócz innych kręgów liczbowych ma także krąg

liczbowy, podzielony na 100 części, oznaczających pojedyncze litry, przy którym kreski podziałkowe nie są grubsze od czwartej części odstępu podziałkowego.

Wskazówka tego kręgu liczbowego musi mieć koniec płaski i ostro ścięty; koniec ten nie powinien odstawać od kręgu podziałki więcej jak na długość jednego odstępu podziałkowego.

Wielkość podziałki litrowego może być dowolnie obrana, natomiast przenoszenie ruchu właściwego przyrządu pomiarowego (koła skrzydłatego, mechanizmu puszkowego itp.) na oś kręgu litrowego może przedstawiać tylko przejście od większej do mniejszej chyżości kątowej.

Przy wodomierzach o kalibrze (średnicy przekroju przepływowego) 40 mm i wyżej można użyć kręgu litrowego, obejmującego 100 do 1000 litrów, z podziałką, oznaczającą każde 10 litrów.

Poszczególne kręgi liczbowe należy oznaczyć słowami „Jednosłki“, „Dziesiątki“, „Setki“, względnie „Dziesiąte“, „Setne“ itd., a wszystkie nadto obraną jednostką „Litry“ lub „l“, „Hektolitry“ lub „hl“, „Metry sześciennie“ lub „m³“.

W miejsce oznaczeń „Jednosłki“, „Dziesiątki“, „Setki“, względnie „Dziesiąte“, „Setne“ itd., można obrać również oznaczenia cyfrowe 1, 10, 100, względnie $\frac{1}{10}$, $\frac{1}{100}$ itd., albo także inne takie oznaczenia, wskutek których dokładność odczytywania nie doznaje uszczerbku.

Za normalną uznana się dalej taką tarczę liczbową, przy której poszczególne kręgi liczbowe (bębenki), oznaczone liczbami od 0 do 9, przesuwają się obok wyciętych otworów w ten sposób, iż można wprost odczytać ilość wody, która przepłynęła, jako liczbę całą, względnie jako liczbę całą z ułamkiem dziesiętnym.

Można także zaprowadzić takie urządzenie, iż, zamiast by wskazówki obracały się na tarczach liczbowych, tarcze te przesuwają się obok wyciętych otworów, zaopatrzonych w indeks.

Na tarczy liczbowej musi się podać bieżący numer wyrobu i średnicę przekroju przepływowego (kaliber) wodomierza; na tarczy tej należy dalej uwidocznnić także nazwisko wytwórcy wodomierza; na osobną prośbę, wniesioną do c. k. Biura cechowniczego dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu, można jednak wyjątkowo zezwolić, by nazwisko wytwórcy umieszczone zostało na skrzynce wodomierza zamiast na tarczy liczbowej.

Wolno także podać na tarczy liczbowej lub na skrzynce miejsce zamieszkania wytwórcy

albo nazwisko i miejsce zamieszkania sprzedawcy wodomierza, tudzież ewentualne znaki fabryczne.

- c) Każdy wodomierz musi być umieszczony w skrzynce, dającej się zabezpieczyć zamknięciem plombowem i zaopatrzonej okienkiem szklanem, które powinno być wprawione w skrzynkę od strony wewnętrznej.
- d) W kanale dopływowym wodomierza musi być umieszczone sito; sito jest albo stale osadzone w wodomierzu albo też ze skrzynką wodomierza połączony jest tak zwany worek do szlamowania, w którym osadzone jest sito w ten sposób, iż może być wyjęte w celu wyczyszczenia.

Umieszczenie sita nie może jednak w żadnym wypadku zmniejszyć przekroju „kalibru“.

- e) Kaliber, uwidoczniony na wodomierzu, musi w granicach $\pm 5\%$ odpowiadać średnicy przekroju przepływowego; wkłady i. b. urządzenia, umożliwiające późniejszą zmianę kalibru, nie są dopuszczalne.
- f) Przyrząd pomiarowy powinien działać pewnie i być tak skonstruowany, by niezmiennosć jego oznaczeń była zapewniona w granicach dozwolonego błędu cechowniczego (por. następujący punkt 18.) i przez czas ważności stempla cechowniczego.
- g) Wodomierze, nie dające się przenosić, są połączone od uwierzytelnienia urzędowego.

Za nieprzenośne uważa się ze stanowiska cechowniczego te wodomierze, przy których nie może zajść zmiana co do miejsca ustawienia bez obawy, iż zmiana taka wywrze wpływ na prawdziwość oznaczeń, podawanych przez wodomierz.

18. Nadto różnice pomiędzy oznaczeniami, podawanymi przez wodomierz, a oznaczeniami właściwymi mogą przy 100, 50 i 10 procentach największego obciążenia wynosić ku górze lub ku dołowi najwyżej dwa procent ilości właściwej (granica błędów, dozwolony błąd cechowniczny).

Przy obciążeniu dwuprocentowem musi wodomierz pewnie funkcjonować.

Obciążenie największe ustalone zostaje w ten sposób, iż na każdy milimetr kwadratowy deklarowanego przekroju przepływowego ma przypadać pół litra na minutę, jeżeli przeciążenie wynosi 6 atmosfer.

Odstąpienie od powyższego postanowienia w kierunku zmniejszenia ilości wypływowej jest dozwolone aż do 10% ilości przepisanej.

Jeżeli przy badaniu wodomierzy niema przeciążenia, wynoszącego sześć atmosfer, wówczas może c. k. Biuro cechownicze dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu ustanowić dla odnośnych wodomierzy w każdym poszczególnym wypadku maksymalne obciążenie, przyjmując za podstawę podane poprzednio określenie największej ilości przepływu i uwzględniając rozporządzone ciśnienie.

19. Wodomierze o kalibrze, wynoszącym mniej aniżeli 5 milimetrów, nie będą poddawane urzędowemu uwierzytelnieniu.

Wodomierze o kalibrze od 5 do 80 milimetrów, które nie odpowiadają postanowieniom powyższym co do ilości przepływu, są wyłączone od urzędowego uwierzytelnienia.

Co do urzędowego cechowania wodomierzy o kalibrze powyżej 80 milimetrów rozstrzyga w każdym poszczególnym wypadku c. k. Biuro cechownicze dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu.

VI. Stemplowanie wodomierzy (przyrządów użytkowych).

20. Wodomierze, które przy sprawdzaniu urzędowem odpowiedzą warunkom, podanym w rozdziale V., będą zamknięte urzędownie przy użyciu jednej lub kilku plomb w ten sposób, iż skrzynka wodomierza nie da się otworzyć bez naruszenia zamknięcia plombowego.

Każda plomba, której przytem użyto, nosi po jednej stronie stempel c. k. Biura cechowniczego dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu, a po

drugiej stronie liczbę roku i miesiąca uwierzytelnienia.

Na tem samym zamknięciu plombowem potwierdza się płytkę metalową z uwidocznieniem liczby protokołu urzędowego.

VII. Świadectwo sprawdzenia.

21. Co do każdego wodomierza, który urzędownie uwierzytelniono, wygotowane będzie świadectwo sprawdzenia.

Pierwsza strona świadectwa tego obejmuje w szczególności następujące daty:

- a) Imię i nazwisko wytwórcy wodomierza, numer fabryczny przyrządu i liczbę protokołu urzędowego;
- b) kaliber wodomierza;

c) największą ilość przepływu, zastosowaną przy badaniu wodomierza;

d) potwierdzenie co do uiszczenia opłaty cechowniczej;

e) okres ważności świadectwa sprawdzenia.

Świadectwo sprawdzenia wodomierza obejmuje dalej wyraźne postanowienie, iż dostawca wody jest obowiązany zezwolić konsumentowi na żądanie każdej chwili na przegląd tego świadectwa.

Odrotna strona świadectwa sprawdzenia zawiera krótkie pouczenie co do sposobu używania wodomierza w praktyce

22. Jeżeli strona zgubiła świadectwo sprawdzenia, należące do wodomierza, albo jeżeli świadectwo to stało się niezdadne do użytku, wówczas można żądać wystawienia duplikatu w c. k. Biurze cechowniczym dla elektromierzy i wodomierzy w Wiedniu.

Znaczek stempłowy na dwie korony, potrzebny do każdego duplikatu, należy dołączyć do podania, podlegającego obowiązkowi stempłowemu, i wymienić w podaniu liczbę protokołu urzędowego, pod którą przyjęto wodomierz do uwierzytelnienia, numer fabryczny przyrządu, tudzież imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy wodomierza.

Za wygotowanie duplikatu należy uiścić w braku pierwotnego świadectwa sprawdzenia kwotę 60 halerzy, a w razie gdy świadectwo takie istnieje, kwotę 20 halerzy.

VIII. Okres ważności stempla cechowniczego na wodomierzach, względnie okres ważności świadectwa sprawdzenia.

23. Okres ważności stempla cechowniczego na wodomierzach, które będą w przyszłości poddane urzędowemu uwierzytelnieniu, a tem samem także okres ważności przynależnego świadectwa sprawdzenia gaśnie z upływem pięciu lat, licząc od chwili wystawienia tego świadectwa.

Wskutek tego należy w przyszłości poddawać wodomierze ponownemu cechowaniu (por. rozdział I., punkt 1.) najpóźniej z upływem pięciu lat, licząc od chwili wystawienia świadectwa sprawdzenia.

24. O ile jednak wodomierze utracą wcześniej z jakiegokolwiek przyczyny (wskutek naturalnego zużycia, zniekształcenia itd.) stwierdzoną przez o cechowanie dokładność i zdatność do użycia w obrocie publicznym, należy poddać je ponownemu o cechowaniu w razie, gdyby miały być użyte w obrocie tym.

IX. Opłaty za sprawdzanie i uwierzytelnianie wodomierzy (przyrządów użytkowych).

25. Za wodomierze, które wyłączone od czynności urzędowej z powodu łatwo dostrzegalnych wad konstrukcyjnych, nie uiszcza się żadnej opłaty.

26. Od wodomierzy, które uznano przy sprawdzaniu za nieodpowiadające warunkom, przepisany dla urzędowego uwierzytelnienia, należy uiszczyć kwoty, wymienione w umieszczonej poniżej taryfie opłat pod napisem „Za sprawdzenie bez ocechowania“.

W tym wypadku wyda się stronie wodomierze za rewersem zwrotnym, obejmującym urzędowe potwierdzenie uiszczenia opłaty zwrotnej.

27. Za urzędowe uwierzytelnienie wodomierzy należy uiszczyć kwoty, wymienione w umieszczonej poniżej taryfie opłat pod napisem „Za sprawdzenie i ocechowanie“.

28. Opłaty, przypadające za czynności urzędowe przedsiębrane co do wodomierzy, należy złożyć w dotyczącej kasie po przeprowadzeniu sprawdzenia względnie uwierzytelnienia przyrządów użytkowych, poczem wyda się uprawnionym do odbioru przyrządy pomiarowe, poddane odnośnej czynności.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 2. czerwca 1909.

Treść: (№ 77 i 78.) 77. Ustawa, dotycząca składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego. — 78. Rozporządzenie, którym zmienia się § 20. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. sierpnia 1900, dotyczącego uregulowania nauk i egzaminów dla rzeczoznawców środków żywności.

77.

Ustawa z dnia 10. maja 1909,

dotycząca składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku krajowym Królestwa czeskiego:

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Na żądanie interesowanych i za zezwoleniem właściwego sądu można papiery wartościowe, które według ogólnych przepisów ustawowych należałoby złożyć w sądowych urzędach depozytowych w Królestwie czeskim, składać w przechowanie i zarząd w Banku krajowym Królestwa czeskiego, o ile Królestwo czeskie przyjmie posiłkową odpowiedzialność za zobowiązania, wynikające stąd dla Banku krajowego.

§ 2.

Warunki, odnoszące się do składania tych papierów, należy ustalić na podstawie porozumienia, które będzie zawarte między Wydziałem krajowym Królestwa czeskiego a Ministrem sprawiedliwości.

§ 3.

Ustawa niniejsza wejdzie w życie po statutowym ustanowieniu gwarancji kraju (§ 1.) i zawarciu porozumienia, przewidzianego w § 2., w dniu, który oznaczy się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Wykonaniem ustawy niniejszej zajmie się Mój Minister sprawiedliwości.

Budapeszt, dnia 10. maja 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Hochenburger wkr.

78.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych i Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 24. maja 1909,

którym zmienia się § 20. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. sierpnia 1900, Dz. u. p. Nr. 133, dotyczącego uregulowania nauk i egzaminów dla rzeczoznawców środków żywności.

Zmienia się § 20. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. sierpnia 1900, Dz. u. p. Nr. 133, dotyczącego uregulowania nauk i egzaminów dla rzeczoznawców środków żywności; przepis ten opiewać będzie w sposób następujący:

„Dla egzaminu dyplomowego (egzaminu państwowego), o którym mowa w § 13., ustanowione będą w miarę potrzeby osobne komisje egzaminacyjne, których przewodniczącymi i członkami zamianuje na przeciąg trzech lat na wniosek naczelnika kraju Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem oświaty; osoby te mogą być po upływie okresu urzędowania ponownie powołane.“

Haerdtl wkr.

Stürgkh wkr.

Taryfa opłat

za

urzędowe sprawdzanie i uwierzytelnianie wodomierzy.

Kaliber wodomierza w milimetrach	Opłata, przypadająca				Kaliber wodomierza w milimetrach	Opłata, przypadająca			
	za sprawdzenie i ocechowanie		za sprawdzenie bez cechowania			za sprawdzenie i ocechowanie		za sprawdzenie bez cechowania	
	K	h	K	h		K	h	K	h
5	2	28	1	14	43	11	31	5	66
6	2	32	1	16	44	11	68	5	84
7	2	38	1	19	45	12	05	6	03
8	2	46	1	23	46	12	42	6	21
9	2	54	1	27	47	12	79	6	40
10	2	62	1	31	48	13	16	6	58
11	2	72	1	36	49	13	53	6	77
12	2	82	1	41	50	13	90	6	95
13	2	94	1	47	51	14	27	7	14
14	3	08	1	54	52	14	64	7	32
15	3	24	1	62	53	15	01	7	51
16	3	40	1	70	54	15	38	7	69
17	3	58	1	79	55	15	75	7	88
18	3	76	1	88	56	16	12	8	06
19	3	96	1	98	57	16	49	8	25
20	4	18	2	09	58	16	86	8	43
21	4	40	2	20	59	17	23	8	62
22	4	62	2	31	60	17	60	8	80
23	4	86	2	43	61	17	97	8	99
24	5	12	2	56	62	18	34	9	17
25	5	38	2	69	63	18	71	9	36
26	5	64	2	82	64	19	08	9	54
27	5	92	2	96	65	19	45	9	73
28	6	20	3	10	66	19	82	9	91
29	6	50	3	25	67	20	19	10	10
30	6	80	3	40	68	20	56	10	28
31	7	12	3	56	69	20	93	10	47
32	7	44	3	72	70	21	30	10	65
33	7	76	3	88	71	21	67	10	84
34	8	10	4	05	72	22	04	11	02
35	8	44	4	22	73	22	41	11	21
36	8	78	4	39	74	22	78	11	39
37	9	12	4	56	75	23	15	11	58
38	9	48	4	74	76	23	52	11	76
39	9	84	4	92	77	23	89	11	95
40	10	20	5	10	78	24	26	12	13
41	10	57	5	29	79	24	63	12	32
42	10	94	5	47	80	25		12	50

Za urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie wodomierzy o kalibrze, wynoszącym więcej jak 80 mm, należy uiścić opłaty, ustanowione za czynności urzędowe, przedsiębiorane co do wodomierzy o kalibrze 80 mm.

Wiedeń, dnia 20. listopada 1909.

C. k. Główna Komisja miar i wag:
Lang wlr.

Dodatek.

Opis

5 systemów wodomierzy, dopuszczonych do urzędowego uwierzytelnienia.

(Wraz z 5 tablicami rycin.)

(Por. przepisy, wyżej umieszczone, rozdział II., punkt 2. i 3.)

System I. wodomierzy.

Do tego systemu należą wszystkie wodomierze, przy których przepływająca woda wprawia w ruch koło skrzydlate.

Ryciny 1 i 2 przedstawiają formę wykonania przyrządu pomiarowego tego systemu.

Wodomierz ten składa się ze skrzynki metalowej G , która wraz z kanałem dopływowym i odpływowym k_1 i k_2 i z kryzami łączącymi odłana jest w jednym kawałku i mieści w sobie mechanizm, tudzież z pokrywy zamykającej K .

Górna część przekroju dopływowego może być zapomocą śruby poprawczej f nieco zmieniona w celu uregulowania funkcji wodomierza.

Po przeprowadzeniu regulacji uniedostępnia się śrubę tę zapomocą czopa zamykającego P , który po urzędowem odczowaniu zabezpiecza się przez założenie zamknięcia plombowego.

W kanale dopływowym przy S osadzone jest sito, które zatrzymuje grubsze nieczystości przepływającej wody.

Strumień wody, wpływający do skrzynki z k_1 , uderza o koło skrzydlate F , sporządzone z celuloиду lub metalu, i wprawia je w obrót.

Ruch ten przenosi się na liczydło Z , którego kręgi liczbowe i wskazówki są widzialne z góry.

Zakończenie stanowi okienko szklane L , spoczywające na pierścieniu gumowym g .

System II. wodomierzy.

Do systemu tego należą wszystkie wodomierze, przy których właściwy przyrząd mierzący składa się z mechanizmu puszкового.

Ryciny 1, 2 i 3 przedstawiają wodomierz tego systemu.

Część ruchoma mechanizmu puszkowego A jest wykonana w postaci tarczy oscylującej D (por. ryciny 2 i 3).

Ruch tarczy tej przenosi się zapomocą sztyftu b na mechanizm ruchowy T , a dalej za pośrednictwem uszczelnionego wału c na liczydło.

Licydło jest umieszczone w części skrzynki B ; oznaczenia, podawane przez tarczę liczbową, odczytuje się przez okienko szklane L , osadzone od wewnątrz.

Woda wpływa do wodomierza kanałem d , przechodzi przez sito S i mechanizm puszkowy (wchodzi przy g , wychodzi przy h) i odpływa kanałem f .

System III. wodomierzy.

Właściwy przyrząd mierzący składa się przy wodomierzach tego systemu również z mechanizmu puszkowego, który jednak w odróżnieniu od systemu II. wprawiany bywa w ruch obrotowo-wahadłowy.

Ryciny 1 i 2 przedstawiają formę wykonania tego systemu.

Woda, wpływająca przez k_1 , wchodzi przez k_3 do mechanizmu puszkowego W i wprawia go w ruch obrotowo-wahadłowy, który za pośrednictwem odbieracza m i łącznika V , V , V przenosi się na korbę R , wystającą z mechanizmu liczydłowego Z , a tem samem i na samo liczydło.

Woda wychodzi z wodomierza przez k_4 i k_2 .

System IV. wodomierzy.

Właściwy przyrząd mierzący przy wodomierzach tego systemu składa się z motoru wodnego tłokowego.

Ryciny 1 i 2 przedstawiają formę wykonania tego systemu.

W części skrzynki G osadzony jest motor wodny tłokowy, podwójnie działający, przy którym jeden tłok nastawia drugi (por. ryc. 2).

Jestto stawidło suwakowe.

Woda wpływa do wodomierza przy k_1 , przechodzi przez suwaki i cylindry i dostaje się z suwaków muszlowych do wspólnego kanału k_2 , poczem opuszcza wodomierz przy k_3 . S przedstawia sito, osadzone na przodzie.

Przy przedstawionem na rycinie położeniu tłoków tłok A_2 ukończył już swój ruch ku dołowi, podczas gdy tłok A_1 idzie jeszcze do góry.

Gdy ruch ten jest już prawie na ukończeniu, tłok A_1 zabiera ze sobą drążek suwaka s_1 , a suwak muszlowy m_1 , który wstrzymuje tłok A_2 , przesuwa się w swoje drugie położenie końcowe, wskutek czego tłok A_2 otrzymuje ciśnienie wody od dołu i idzie w górę.

Ruchy te powtarzają się naprzemian w obu cylindrach.

Odbieracz i_0 , umieszczony na suwaku muszlowym, przenosi ruch swój także na przyrząd połączeniowy i powoduje przez to obrót zębów koła zapadkowego R , którego oś jest uszczelniona w skrzynce. Z osi tej przenosi się ruch na liczydło Z , nakryte oszkloną pokrywą ochronną.

System V. wodomierzy.

Wodomierze systemu tego (por. ryc. 1 i 2) obejmują turbinę jako część składową mierzącą.

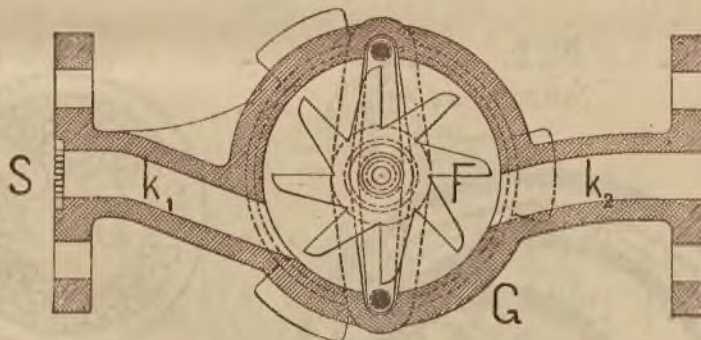
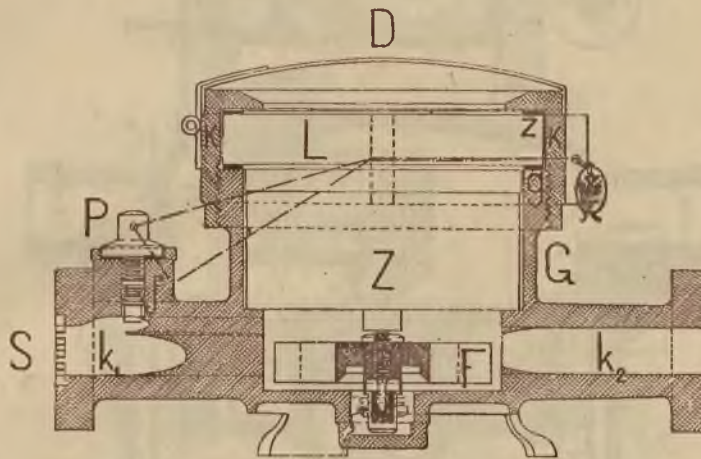
Woda wchodzi przez sito S_1 do kanału k_1 wodomierza, przechodzi przez sito S_2 , dyszę k_2 i wpływa do turbiny T , która wprawiona zostaje w ruch. Z k_3 odpływa woda kanałem k_4 .

Ruch turbiny przenosi się zapomocą wirownika L , poruszającego się w oleju, na walec w , który jest uszczelniony w dnie środkowym, a z walca tego na liczydło Z , wykonane po części jako napęd różnicowy.

Liczydło zamknięte jest pokrywą B , przytwierdzoną do K zapomocą sztyftu i zamknięcia zawiasowego.

System I. wodomierzy.

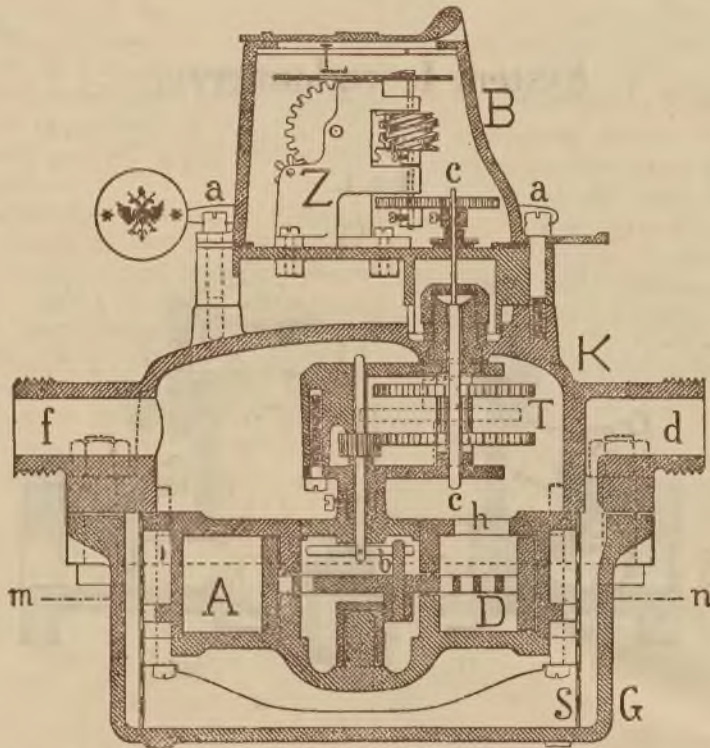
Ryc. 1.

Ryc. 2.

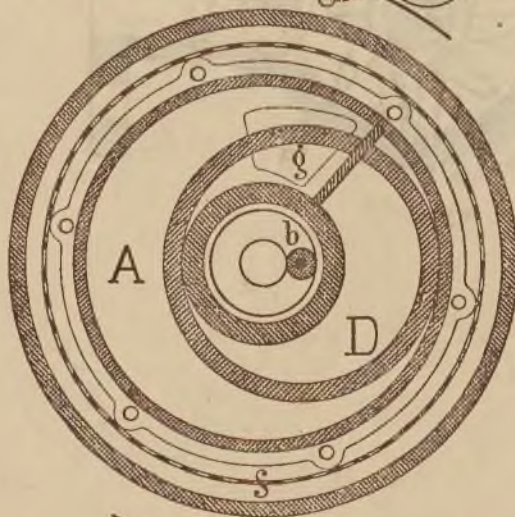
System II. wodomierzy.

Ryc. 1.

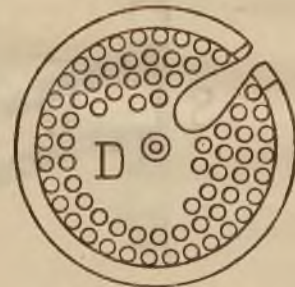

Ryc. 2.

Schnitt mn

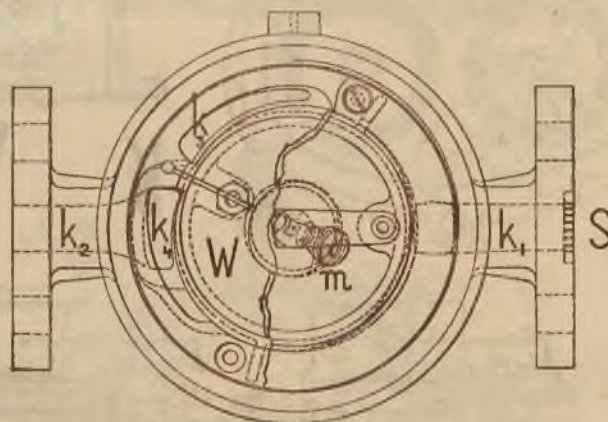
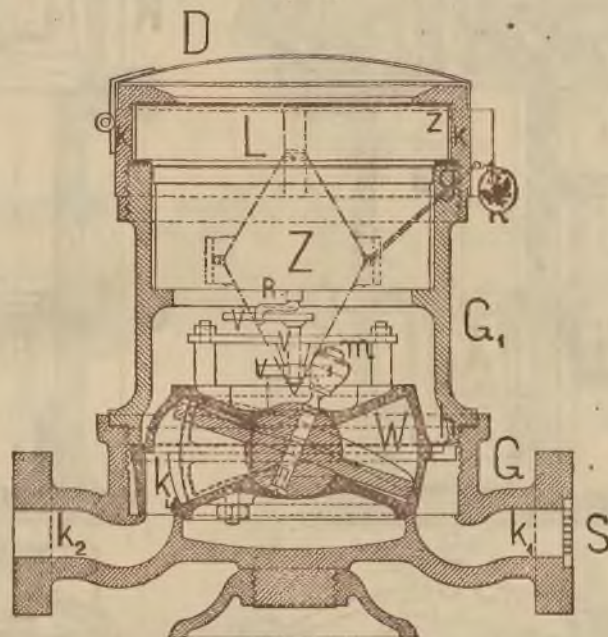
1900
I1900
I

Ryc. 3.

System III. wodomierzy.

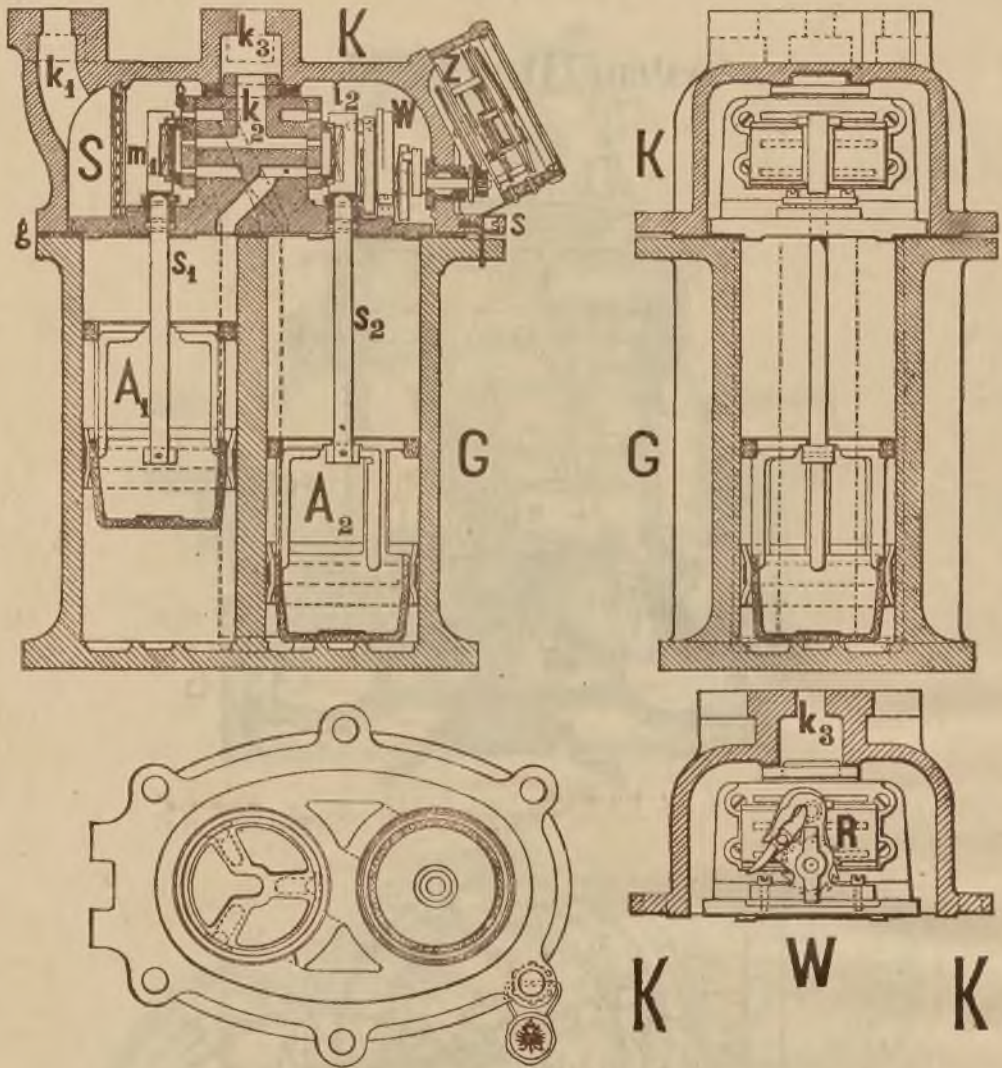
Ryc. 1.

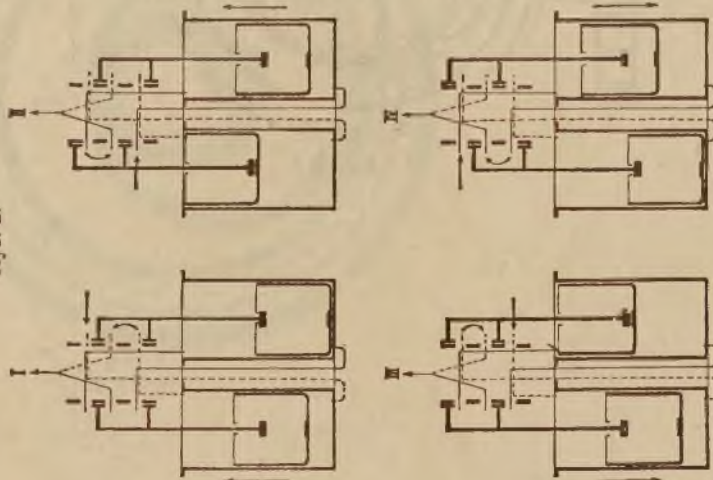
Ryc. 2.

System IV. wodomierzy.

Ryc. 1.

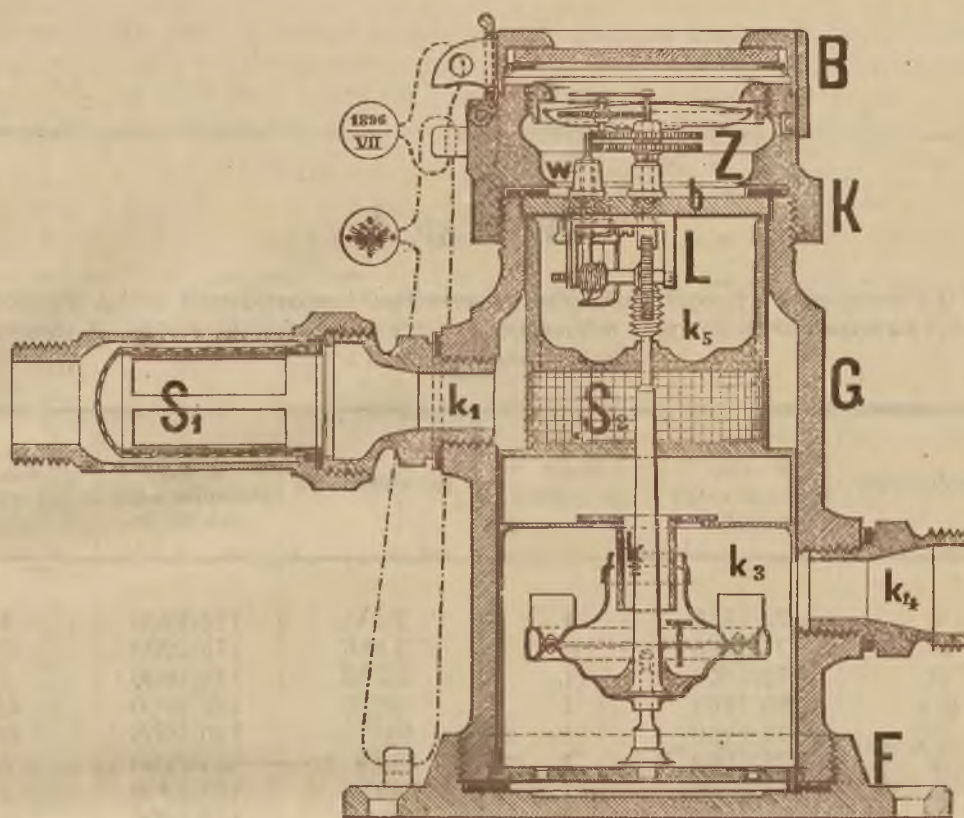

Ryc. 2.

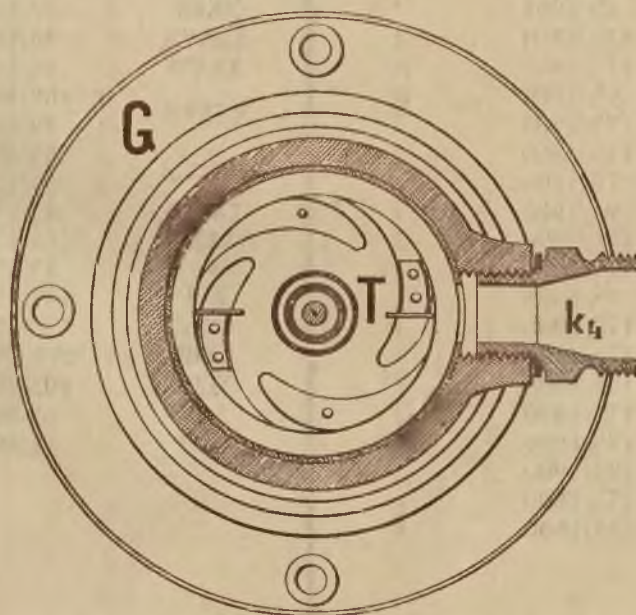

System V. wodomierzy.

Ryc. 1.

Ryc. 2.

Wykaz I,

podający typy wodomierzy, dopuszczone do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania według przepisów dotychczasowych, i ich przynależności do 5 nowo ustanowionych systemów wodomierzy (do rozdziału II. przepisów, wyżej zamieszczonych, punkt 2. i 3.).

Typ wodomierza	Dopuszczony w myśl Dziennika ustaw państwa Nr.	Należy do systemu	Typ wodomierza	Dopuszczony w myśl Dziennika ustaw państwa Nr.	Należy do systemu
I	175/1900	I	XXVI	175/1900	I
II	175/1900	III	XXVII	175/1900	II
III	175/1900	I	XXVIII	175/1900	I
III a	98/1903	I	XXIX	175/1900	III
IV	175/1900	I	XXIX a	180/1905	III
V	175/1900	I	XXX	175/1900	I
VI	175/1900	I	XXXI	175/1900	I
VII	175/1900	I	XXXII	175/1900	III
VIII	175/1900	I	XXXIII	175/1900	I
IX	175/1900	I	XXXIII a	31/1905	I
IX a	169/1903	I	XXXIV	164/1901	I
	29/1904		XXXV	75/1902	I
X	175/1900	I	XXXV a	98/1903	I
XI	175/1900	IV	XXXVI	98/1903	I
XII	175/1900	III	XXXVII	169/1903	I
XIII	175/1900	I		29/1904	
XIV	175/1900	I	XXXVIII	169/1903	I
XV	175/1900	I		29/1904	
XV a	98/1903	I	XXXIX	49/1904	I
XVI	175/1900	I	XXXIX a	162/1907	I
XVII	175/1900	I	XL	49/1904	II
XVII a	98/1903	I	XLI	132/1905	II
XVIII	175/1900	I	XLII	100/1906	I
XIX	175/1900	I	XLIII	205/1907	I
XX	175/1900	V	XLIV	205/1907	III
XXI	175/1900	I	XLV	53/1908	I
XXII	175/1900	I	XLVI	51/1909	I
XXIII	175/1900	I			
XXIV	175/1900	I			
XXV	175/1900	I			

Wykaz II

5 nowo ustanowionych systemów wodomierzy (do rozdziału II., przepisów wyżej zamieszczonych, punkt 2. i 3.), podający zaliczenie typów wodomierzy, dopuszczonych do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania według przepisów dotychczasowych, do 5 nowych systemów wodomierzy.

Wymienione poniżej wodomierze należą do				
Systemu I.	Systemu II.	Systemu III.	Systemu IV.	Systemu V.
I	XXVII	II	XI	XX
III	XL	XII		
III a	XLI	XXIX		
IV		XXIX a		
V		XXXII		
VI		XLIV		
VII				
VIII				
IX				
IX a				
X				
XIII				
XIV				
XV				
XV a				
XVI				
XVII				
XVII a				
XVIII				
XIX				
XXI				
XXII				
XXIII				
XXIV				
XXV				
XXVI				
XXVIII				
XXX				
XXXI				
XXXIII				
XXXIII a				
XXXIV				
XXXV				
XXXV a				
XXXVI				
XXXVII				
XXXVIII				
XXXIX				
XXXIX a				
XLII				
XLIII				
XLV				
XLVI				

210.**Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 17. grudnia 1909,**

którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych.

Na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, podaje się do powszechnej wiadomości umieszczony poniżej dodatek do przepisów o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu wag nachyłowych, wydany przez c. k. Główną Komisję miar i wag.

Postanowienia tego dodatku nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Ritt wlr.

Dodatek do przepisów,

dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych (por. także obwieszczenia z dnia 2. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 142, z dnia 17. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 200 i z dnia 13. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 147).

Do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania dopuszcza się także wagi nachyłowe, naszkicowane w rysunku, poniżej umieszczonym, i opisane bliżej w dalszym ciągu.

I. Opis i sposób działania.

1. Ruch pociągowy Z , wywarty przez dźwignię przenoszącą H (por. umieszczony poniżej szkic), rozdzielony zostaje zapomocą kombinacji dźwigni wagowych $W_0, W_1, W_2 \dots$ na kilka wag nachyłowych $N_1, N_2 \dots$, ułożonych jedna za drugą lub jedna obok drugiej.

Przez odpowiednie zestawienie ciężarków odciążających $g_1, g_2 \dots$ osiąga się ten skutek, iż wagi nachyłowe $N_1, N_2 \dots$, kołyszące się na nożach $s_1, s_2 \dots$, wchodzą samodzielnie w funkcjonowanie, jedna po drugiej.

Jeżeli obciążenie pomostu leży w granicach skali, należącej do wagi nachyłowej N_1 , wówczas dźwignia kątowna wagi tej podnosi się z pozycji spoczynkowej a_1 , a wskazówka ustawia się na kresce skali, odpowiadającej obciążeniu, podczas gdy reszta dźwigni kątowych pozostaje w spoczynku. Jeżeli natomiast obciążenie pomostu jest większe od zakresu pierwszej skali ciężarowej a mniejsze od zakresu drugiej skali, wówczas dźwignia kątowna wagi nachyłowej N_1 posuwa się aż do punktu zaporowego b_1 , a wskazówka wagi nachyłowej N_2 rozpoczyna działać.

W ten sam sposób wchodzą w danym razie także inne wagi nachyłowe w ruch.

Drażek pociągowy z ma przedłużenie, które oddziaływa na dźwignię do tarowania, poruszającą się na nożu s_0 . Zapomocą ciężarka do tarowania t można wytarować wagę nieobciążoną, podczas gdy ciężarek do tarowania T umożliwi ewentualne odważenie obciążenia pomostu tarą na skali ciężarka przesuwalnego.

2. Dźwignie kątowne poszczególnych wag nachyłowych muszą być oznaczone numerem fabrykacyjnym wagi.

Ciężarki odciążające $g_1, g_2 \dots$ muszą być albo sporządzone z jednego kawałka wraz z odnośnymi dźwigniami kątowymi, albo też tak urządzone, by ich niezmiennie położenie na dotyczącej dźwigni kątownej dało się zabezpieczyć przez umieszczenie stempla.

Skale muszą być również oznaczone numerem fabrycznym wagi, a tuż przed pierwszą i poza ostatnią kreską podziałki należy umieścić kropkę ołowiu lub cyny dla położenia na nich urzędowych znaków stemplowych.

Wolno zaprowadzić takie urządzenie, by wskazówki poszczególnych wag nachyłowych obracały się przed jedną i tą samą skalą. W tym wypadku muszą wskazówki być zaopatrzone w tabliczki, podające to obciążenie pomostu, przy którym wskazówka odnośna ustawia się na skali na zero. Ciężar, podany na tabliczce, należy dodać do ciężaru, odczytanego na skali, chcąc otrzymać ciężar przedmiotu odważonego.

Wolno także zaprowadzić takie urządzenie, aby skale były w sposób trwały połączone z przynależnymi wagami nachyłowymi i aby oznaczenia, podawane przez wagę, odczytywało się na stałej wskazówce (na indeksie), umieszczonej na podstawie wagi.

3. Co do innych urządzeń wagi mają mieć analogiczne zastosowanie postanowienia, zawarte w ogłoszonych już przepisach (por. zwłaszcza Dz. u. p. Nr. 147 z roku 1906).

II. Urząd cechowniczy, sprawdzanie i stemplowanie.

4. Urzędowe sprawdzanie i uwierzytelnianie opisanych powyżej wag nachyłowych zastrzeżone jest aż do odmiennego zarządzenia urzędem cechowniczym w siedzibie inspektoratów cechowniczych. Wskutek tego winny strony żądać urzędowego uwierzytelniania wag tego rodzaju w inspektoracie cechowniczym tego okręgu administracyjnego, w którym odnośna czynność urzędowa ma być podjęta.

5. Ponieważ omówiona konstrukcja wagi przedstawia się jako kombinacja kilku wag nachyłowych,

przeto należy ostemplować każdą poszczególną dźwignię kątową (por. Dz. u. p. Nr. 142 z roku 1904, punkt 26.).

6. Co do sprawdzania i uwierzytelniania takich wag nachyłowych obowiązują zresztą w ogólności przepisy, wydane co do sprawdzania i stemplowania wag nachyłowych w ogóle (por. zwłaszcza Dz. u. p. Nr. 142 z roku 1904).

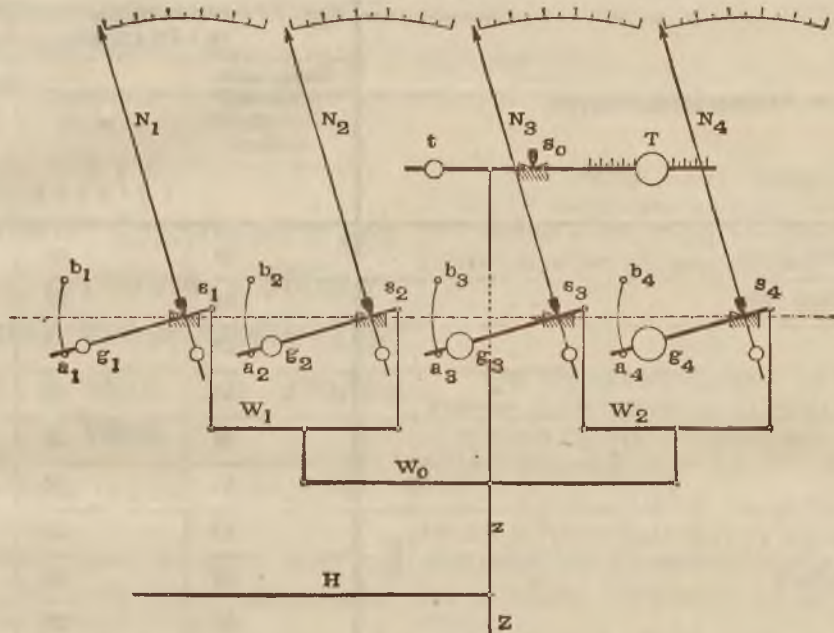
III. Opłaty cechownicze.

7. Przy obliczaniu opłaty cechowniczej należy przyjąć za podstawę najwyższe dopuszczalne obciążenie pomostu.

Co do stóp opłaty obowiązują postanowienia rozdziału III. przepisów, ogłoszonych obwieszczeniem z dnia 2. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 142.

Wiedeń, dnia 20. listopada 1909.

C. k. główna Komisya miar i wag:
Lang wlr.

211.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 17. grudnia 1909,

którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności.

Dodatkowo do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. grudnia 1903, Dz. u. p. Nr. 261 podaje się do wiadomości publicznej następujący dodatek do przepisów, dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności, wydany przez c. k. Główną Komisję miar i wag.

Postanowienia dodatku tego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Ritt wlr.

Dodatek do przepisów,

dotyczących urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności.

1. W uzupełnieniu punktu 30. przepisów, ogłoszonych rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 21. grudnia 1903, Dz. u. p. Nr. 261, dopuszcza się będzie w przyszłości do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania także elektromiery, skonstruowane dla prądu o sile $1\frac{1}{2}$ amperów.

2. Przyrządy pomiarowe dla tej siły prądu muszą funkcjonować pewnie przy 3 procentach swego największego obciążenia. (Por. odnośnie do tego punkt 35. przepisów, wyżej powołanych.)

Wiedeń, dnia 20. listopada 1909.

C. k. Główna Komisya miar i wag:
Lang wlr.

212.**Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1909,**

którem w porozumieniu ze wspólnym Ministerstwem wojny ogłasza się w myśl § 20. ustawy z dnia 22. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 86, o podwodach wojskowych w czasie pokoju, stopy wy-

nagrodzenia za zwierzę podwodowe i kilometr, obowiązujące od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914.

W wykonaniu ustawy z dnia 22. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 86, o podwodach wojskowych w czasie pokoju, oznacza się poniżej w porozumieniu ze wspólnym Ministerstwem wojny kwoty, które w czasie od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914 obowiązywać mają jako stopy wynagrodzenia za zwierzę podwodowe i kilometr:

Obszar administracyjny	Stopa jednostkowa wynagrodzenia podwodowego za 1 km i jednego (jedną)		
	konia, muła (osiomula) z uprzężą lub siodłem	wołu (byka) z uprzężą	krowę z uprzężą, osła z uprzężą lub siodłem
h a l e r z y			
Austria poniżej Anizy	25	23	15
Austria powyżej Anizy	24	22	14
Solnogród	27	24	16
Styrya	26	23	16
Karyntya	26	23	16
Kraina	25	23	15
Pobrzeże	25	23	15
Tyrol i Vorarlberg	29	26	17
Czechy	25	23	15
Morawy	25	23	15
Śląsk	25	23	15
Galicja	24	22	14
Bukowina	24	22	14
Dalmacya	28	25	17

Biliński wlr.

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1909.

Treść: № 213. Rozporządzenie, dotyczące żeglugi na jeziorze Bodeńskim.

213.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 27. grudnia 1909,

dotyczące żeglugi na jeziorze Bodeńskim.

W wykonaniu umów, zawartych między rządami państw, leżących nad brzegami jeziora Bodeńskiego, rozporządza się, co następuje:

I.

W miejsce przepisów, ogłoszonych w rozdziale I, rozporządzenia Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 12. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 225, wchodzi postanowienia następujące:

A. Obciążanie statków i ich rewizya.

§ 1.

Nie wolno obciążać żadnego statku tak, aby zanurzał się ponad linię, oznaczającą granicę największego dozwolonego zanurzenia.

Statki odkryte, to jest nie mające stałego pokładu, których ściana nie wystaje najmniej 50 cm ponad linię wodną, muszą być zaopatrzone osłonami z desek (Windladen) takiej wysokości, aby odległość od powierzchni wody aż do górnego brzegu tej osłony wynosiła wszędzie najmniej 50 cm.

Jeżeli ładunek statku odkrytego składa się z drzewa miękkiego, pociętego lub połupanego i ułożonego w warstwach regularnych, można zaniechać umieszczenia osłon z desek.

§ 2.

Przy rewizyi statków, która ma być podejmowana w myśl artykułu 6. Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego, należy protokolarnie stwierdzić:

1. We wszystkich przypadkach, czy statek jest stosownie do swego celu dość silnie i trwale zbudowany, czy ma szczeliny dobrze zatkanie i czy jest urządzony odpowiednio do swego przeznaczenia;

2. przy statkach żelaznych w szczególności, czy grubość wzmocnień poprzecznych i podłużnych, tudzież okucia jest dostateczna, czy nity i spojenia szwów blaszanych są starannie wykonane i czy statek jest dostatecznie zaopatrzone w przepierzenia, nie przepuszczające wody;

3. przy parowcach nadto:

a) czy maszyna jest pod względem budowy, ustawienia, a mianowicie także pod względem połączenia swego ze statkiem tego rodzaju, iż pozwala liczyć na trwałe i bezpieczne działanie, jakoteż czy w komorze maszynowej jest dość miejsca, by obsługa kotłów mogła być wygodnie wykonywana i by wszystkie części aparatu poruszającego mogły być rewidowane;

b) czy komora maszynowa jest oddzielona od kajut i od magazynów przepierzeniami z blachy żelaznej i czy zastosowano wszelkie środki ostrożności dla zapobieżenia niebezpieczeństwu pożaru;

- c) czy kotły parowe były po ustawieniu urzędownie próbowane według przepisów policyjnych o urządzeniu kotłów parowych, a względnie czy były nie później jak przed rokiem urzędownie rewidowane i uznane za odpowiadające przepisom;
- d) czy schody i poręcze na pokładzie i na stronie zewnętrznej, zwłaszcza na parowcach, przeznaczonych do ruchu osobowego, są dość bezpieczne. czy otwory w pokładzie są zaopatrzone w urządzenia, zapobiegające przypadkowemu wpadnięciu, nadto przy parowcach kołowych, czy drzwi do kół dają się należycie zamknąć, czy otwory w spodzie statku, leżące poniżej linii największego dozwolonego zanurzenia. są zaopatrzone odpowiedniemi zamknięciami i czy znajduje się dostateczna ilość odpowiednio urządzonych wyjść bezpieczeństwa z przestrzeni kotłowej, z komory maszynowej i z kajut.

Przy ponownej rewizji statku należy zwłaszcza zwrócić uwagę na to, czy niektóre części nie zużyły się, czy nie zaczęły psuć się przez gnicie lub rdzewienie, tudzież czy poczynione zmiany i odnowienia odpowiadają celowi.

4. Co do statków motorowych (statków, poruszanych motorami naftowymi, benzynowymi itp. także elektrycznymi) należy nadto stwierdzić prócz tego, co przepisano pod liczbą 1, względnie liczbą 2:

- a) Czy motor i przyrząd popędowy (propeler) jest tak zrobiony i umieszczony, iż można spodziewać się pewnego ich funkcyonowania, tudzież czy komora motorowa jest łatwo dostępna, czy da się dobrze przewietrzać i zapewnić dość miejsca, aby obsługa aparatu nie doznawała przeszkód, a rewizya wszystkich jego części mogła być łatwo przedsięwzięta;
- b) czy zaprowadzone są potrzebne środki ostrożności na wypadek pożaru, a w szczególności, czy naczynia na materję ruchodawczą i przewody rurowe są wykonane dość mocno z odpowiedniego materiału i czy miejsca zlutowania są twardo zlutowane, czy można zamknąć dopływ materji ruchodawczej do motoru także od zewnątrz komory motorowej, czy znajduje się przewód rurowy z pompą olejną w celu napełniania pracownicy (Tank) materją ruchodawczą z naczynia zapasowego, umieszczonego bezpiecznie poza komorą motorową i łatwo dostępnego, i czy podłoga komory motorowej jest zaopatrzona okładem blaszanym, nadającym się do wchłaniania kąpiącego oleju;
- c) czy przyrząd popędowy jest tak urządzony, iż można statek szybko wstrzymać, a ruch postępowy zmienić na ruch wsteczny;

- d) czy w razie, jeżeli ludzie mają być przewożeni sposobem przemysłowym, znajdują się urządzenia potrzebne dla bezpieczeństwa.

§ 3.

Przy badaniu wykwapowania statku należy stwierdzić, czy statek posiada wszystkie przybory i urządzenia potrzebne do bezpiecznej żeglugi i do ratunku w razie niebezpieczeństwa.

Do niezbędnego wykwapowania należą także urządzenia i przybory, służące do szybkiego usuwania wody ze statku i do dawania przepisanych sygnałów, mianowicie światła, trąba do sygnałów w czasie mgły, gwizdawka parowa, gwizdawka powietrzna, syrena, dzwon okrętowy, chorągiew sygnałowa, działo do sygnałów.

Na statkach żelaznych powinny być obmyślane zarządzenia i znajdować się potrzebne narzędzia i materiały. aby można było bez straty czasu zatkać jak najlepiej otwór w statku i uszczelnić go.

Każdy parowiec musi nadto odpowiadać następującym wymogom:

- a) muszą znajdować się urządzenia i przyrządy, służące do skutecznego stłumienia pożaru, wybuchłego na pokładzie;
- b) parowiec musi być zaopatrzony w ruchomą drabinę nadpokładową, tudzież posiadać przynajmniej jedno czółno ratunkowe, należycie wykwapowane i tak umieszczone, by można było łatwo spuścić je na wodę i obsadzić załogą;
- c) parowiec musi być zaopatrzony w odpowiadającą wielkości statku i jego przeznaczeniu ilość pasów lub pierścieni ratunkowych. Na statkach parowych, używanych do przewozu osób, należy nadto stoły i ławki, umieszczone na pokładzie. urządzić tak, by można było rzucić je do wody i by posiadały dostateczną spławność, umożliwiającą użycie ich do ratunku osób, które wpadły do wody;
- d) musi znajdować się skompeńzowany kompas, którego róża ma co najmniej 15 *cm* średnicy. wraz z urządzeniem, służącym do jego pewnego ustawienia i oświetlenia w nocy;
- e) musi być umożliwione łatwe porozumiewanie się dowódcy statku z kierownikiem maszyn; na statkach z pokładem spacerowym musi istnieć także możliwość użycia jednego z akustycznych środków sygnałowych z pomostu dowódcy i ze stanowiska sternika.

Przy małych łodziach parowych, mianowicie takich, które służą jedynie do jazu dla przyjemności właściciela albo do komunikacji między miejscami, blisko siebie leżącymi, można ograniczyć lub pominąć wymogi, przepisane według lit. a i b.

Statki motorowe muszą czynić zadość wymaganiom przepisany dla parowców pod *d i e*. Nadto każdy statek motorowy ma wozić z sobą instrukcję o używaniu motoru, tudzież odbitkę graficznego planu jazdy i kursów sterowych dla parowców, krążących po jeziorze Bodeńskim; potrzebne odbitki wydawać będą zarządy żeglugi parowej.

Na statkach motorowych, poruszanych ropą, benzyną, naftą itp., musi znajdować się bezpośrednio tuż przy komorze motorowej materiał potrzebny do gaszenia pożaru (piasek itp.), ażeby w razie wybuchu pożaru można było skutecznie przytłumić go.

Statki motorowe, używane do przemysłowego przewozu osób, muszą być zaopatrzone w odpowiednią ilość przyborów ratunkowych.

Na holownikach i na czółnach przewozowych muszą znajdować się najmniej dwa pierścienie ratunkowe z linami; na statkach bez stałego pokładu wystarczy jednak zamiast nich tak zwana skrzynia (Lade).

Władza rewidująca winna także oznaczyć, jaka minimalna załoga jest potrzebna dla bezpiecznej żeglugi statku.

§ 4.

Jeżeli na podstawie rewizji uznano statek za zdalny, ma władza oznaczyć linię największego dozwolonego zanurzenia.

Najmniejszy odstęp linii tej od brzegu statku powinien wynosić przy statkach towarowych:

- a) o ładowności, wynoszącej 30 t i więcej: 30 cm,
- b) o ładowności, wynoszącej mniej niż 30 t: 24 cm.

Przy statkach, służących do przewozu osób, musi leżeć linia największego dozwolonego zanurzenia najmniej na 40 cm poniżej dolnego brzegu okien i otworów na osi kół, jeżeli zaś niema okien lub otworów, poniżej brzegu statku.

Linia ta ma być zresztą oznaczona według uznania władzy rewidującej, a względnie przybranych rzeczoznawców.

Ładowność, odpowiadającą największemu dozwolonemu zanurzeniu, oznacza się albo przez wymiarzenie, przeprowadzone na żądanie właściciela lub dowódcy okrętu, albo też zapomocą rachunku, który uskutecznia władza rewidująca na podstawie głównych wymiarów statku: długości, szerokości i wysokości między linią wodną próżnego statku a linią największego dozwolonego zanurzenia.

Dla statków, przeznaczonych do przewozu osób, oznaczy władza największą ilość osób, którą wolno wziąć na pokład. Ilość tę należy uwidocznic w stosownem miejscu statku.

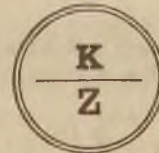
§ 5.

Do oznaczenia linii największego dozwolonego zanurzenia używa się klamer żelaznych, mających 25 cm długości a 4 cm wysokości, uderzającej barwy (białych lub jasno-czerwonych na ciemnym tle, czarnych na jasnym tle). Na statkach żelaznych, należących do państwa lub do przedsiębiorstwa żeglugi, koncesyjonowanego przez państwo, i utrzymywanych w ruchu przez państwo lub przedsiębiorstwo takie, można zastąpić klamrę wymalowaną kreską takiej samej długości i wysokości i odpowiedniej barwy.

Dolny brzeg klamry lub kreski musi przypadać na ustanowioną linię największego dozwolonego zanurzenia.

Klamry względnie kreski na burcie należy umieszczać po obu stronach, zwyczajnie w środku statku, u parowców na przodzie i z tyłu, u statków nie mających stałego pokładu, tam, gdzie wysokość burty jest najmniejsza. Na widzialnej powierzchni klamr należy wybić:

w pośrodku pierścienia głośkę początkową i końcową siedziby władzy, która wystawiła świadectwo rewizji np.

obok ilości ton ładowności statku cyframi arabskimi. Przy statkach osobowych można pominąć to dopisywanie ładowności.

§ 6.

Świadectwo rewizji wystawia się podług dołączonych wzorów (załącznik I i II).

§ 7.

Do łodzi motorowych (małych statków, nie używanych do przewozu ciężarów, z motorami, poruszanymi ropą, benzyną, naftą itp., także z elektrycznymi) stosują się analogicznie postanowienia powyższe, wydane dla statków motorowych.

Łodzie wiosłowe nie podlegają postanowieniom tym.

B. Przepisy, mające na celu zapobieganie niebezpieczeństwom w portach i w czasie jazdy.

§ 8.

Wjazdy do portów mają być w nocy oświetlone, i to od zachodu aż do wschodu słońca.

Dla oznaczenia prawego czoła portu (patrząc od strony lądu) wolno używać światła czerwonego. W każdym jednak razie musi oświetlenie być tak urządzone, aby światła na czołach portu różniły się uderzająco nietylko od wszystkich świateł, znajdujących się w głębi przestrzeni portowej, lecz także od świateł, przepisanych dla statków.

Stacje lądowania parowców należy oświetlać w nocy o tym czasie, w którym można spodziewać się przyjazdu parowców.

Do dawania sygnałów, przepisanych szczegółowo w regulaminie sygnałowym (załącznik III) muszą znajdować się w portach i w przystaniach dla parowców:

- a) trąba do mgły, wydająca ton niski, daleko słyszalny,
- b) dzwon do mgły z czystym tonem.

W każdym porcie głównym musi nadto znajdować się działo do sygnałów i kilka ogni błyskowych i musi się trzymać w pogotowiu łódź ratunkową, zaopatrzoną niezbędnymi przyrządami.

§ 9.

Zakładanie stacyi czółen dla regularnego obrotu osobowego parowców nie jest dozwolone.

§ 10.

Światła, wzmiankowane niżej pod liczbami 1 do 6, a nie inne, muszą znajdować się na statkach przy każdym stanie pogody od zachodu do wschodu słońca:

1. Statek parowy musi utrzymywać w czasie jazdy:

- a) na przodzie, a to najmniej w wysokości 3·5 m nad pokładem głównym, jasne białe światło, tak urządzone i umieszczone, aby było jednostajnie widzialne na łuku widnokręgu o 20 strefach kompasowych, mianowicie po 10 stref od przodu na obie strony;
- b) po prawej stronie światło zielone, tak urządzone i umieszczone, aby było jednostajnie widzialne na łuku widnokręgu o 10 strefach kompasu od przodu na prawo;
- c) po lewej stronie światło czerwone, tak urządzone i umieszczone, aby było jednostajnie

widzialne na łuku widnokręgu o 10 strefach kompasu od przodu na lewo;

- d) na tyle statku światło niebieskie, tak urządzone i umieszczone, aby było widzialne na łuku widnokręgu o 16 strefach kompasu, a to po 8 stref od tyłu na obie strony.

2. Statek motorowy płynący bez rozpiętego żagla, ma utrzymywać światła, przepisane pod liczbą 1, lit. a, b i c, jednak w ten sposób, że światło na przodzie (Gras) ma być umieszczone najmniej na 1·5 m ponad brzegiem statku, oba zaś światła boczne w odległości najmniej 1 m w tył od przodu statku (Gras).

3. Statki motorowe z rozpiętym żaglem, statki żaglowe, tudzież statki towarowe holownicze i łodzie przewozowe mają utrzymywać:

- a) gdy płyną samodzielnie, i to także wówczas, gdy chwilowo są poruszane wiosłami lub przez połączenie elektryczne, światła boczne, przepisane pod liczbą 1, lit. b i c dla parowców;
- b) gdy są holowane, na przodzie (Gras) światło białe, przepisane pod liczbą 1, lit. a dla parowców, a na tyle (na skrzydle) światło białe, widzialne na łuku widnokręgu o 16 strefach kompasu, a to po 8 stref od tyłu na obie strony.

Na tratwach holowanych należy również ustawić białe światło na tyle statku.

4. Gdy statek, nie utrzymujący światła z tyłu, spostrzeże, że inny statek chce go wyprzedzić, wówczas winien ukazywać mu na tyle (na skrzydle) jasne białe światło, którym należy wywijać. Parowce lub statki motorowe, które wyprzedzają, winny oznajmić wcześniej zamiar wyprzedzenia sygnałem, przepisanym w § 11., liczba 9., ustęp 4.

5. Jachty żaglowe, łodzie rybackie, gondole i łodzie wiosłowe, które zbliżają się do parowców lub do których parowce zbliżają się, mają ukazać wcześniej białe światło.

6. Na każdym statku, stojącym na kotwicy, poza obrębem portów i miejsc do lądowania, musi być wystawione jasne białe światło, widzialne ze wszystkich stron.

7. Statki, przywiązane linami w tych miejscach przystani, które służą do lądowania, muszą stosownie do przepisu, zawartego w odpowiednim porządku portowym, lub na polecenie władzy portowej (naczelnika portu) ukazywać wszystkim parowcom i statkom przez nie holowanym, które wpływają do portu, w czasie od zachodu aż do wschodu słońca jasne białe światła na końcach statku zwróconych ku wjazdowi portowemu i na częściach statku najdalej wystających (na skrzyżnięciach kół).

8. Światła powinny być widzialne w ciemnej nocy przy jasnem powietrzu:

a) u parowców;

światło przodowe na 5 km,

światła boczne na 3 km,

światło tylne na 0.5 km;

b) u statków motorowych, żaglowych, u statków towarowych holowanych i łodzi przewozowych:

światło przodowe na 3 km,

światła boczne i światło tylne (na skrzydle) na 2 km;

c) u jachtów żaglowych, łodzi rybackich, gondoli i łodzi wiosłowych na 1 km.

9. Światła boczne parowców muszą być tak umieszczone, żeby przedstawiały w przybliżeniu szerokość statku; przy parowcach kołowych należy przytwierdzać je ile możności od strony zewnętrznych brzegów skrzyń kołowych. Nadto oba te światła boczne powinny być zaopatrzone od wewnętrznej strony burty osłonami, wystającymi tak daleko przed światłami, aby światła te nie mogły być widziane z drugiej strony ponad przodem statku. Ten ostatni przepis stosuje się do wszystkich statków, utrzymujących światła boczne.

10. Wszystkie światła, które na podstawie przepisów policji żeglarskiej dla okrętów na jeziorze Bodeńskim mają być utrzymywane lub ukazywane na okrętach i statkach, muszą być urządzone odpowiednio do postanowień, przytoczonych w regulaminie sygnałowym (załącznik III) pod B, i tak umieszczone, by istniała pewność, że będą dobrze widziane wśród wszelkich warunków i okoliczności.

Reszta światel na statkach nie może nigdy być tego rodzaju, by można było wziąć je za jedno z światel, które mają być utrzymywane według przepisu.

11. Podobnie i środki sygnałowe, przytoczone w następujących paragrafach a służące do dawania innych sygnałów optycznych i akustycznych, powinny odpowiadać postanowieniom, podanym w regulaminie sygnałowym (załącznik III) pod B.

§ 11.

1. Żaden statek nie powinien wjeżdżać w drogę innego płynącego statku tak, by mu przeszkadzał w biegu.

2. Gdy dwa parowce zbliżą się do siebie w kierunku wprost przeciwnym lub prawie wprost przeciwnym tak, że powstanie przez to niebezpieczeństwo zderzenia, musi każdy z nich zmienić swój bieg na prawo, aby oba wyminęły się na lewo.

Postanowienie to ma zastosowanie tylko wtedy, gdy statki zbliżą się do siebie w kierunku wprost przeciwnym lub prawie wprost przeciwnym tak, że

powstanie niebezpieczeństwo zderzenia, nie zaś wtedy, gdy dwa statki, płynąc dalej swoją drogą, mogą swobodnie przepłynąć koło siebie.

Postanowienie powyższe ma więc zastosowanie tylko w takich przypadkach, gdy we dnie każdy z dwóch statków widzi przód, maszt i komin drugiego statku w jednej linii lub prawie w jednej linii ze swoim przodem, masztem lub kominem, a w nocy, gdy każdy z dwóch statków zajmuje takie stanowisko, że może widzieć oba boczne światła drugiego statku.

3. Gdy kierunek biegu dwóch parowców krzyżuje się tak, że przez to powstaje niebezpieczeństwo zderzenia, musi ustąpić z drogi ten parowiec, po którego prawej stronie znajduje się ów drugi statek.

4. Statki motorowe bez rozpiętego żagla stoją na równi z parowcami co do tego pravidła wymijania, liczba 2 i 3.

5. Gdy parowiec i statek żaglowy lub motorowy z rozwiniętym żaglem płyną w takim kierunku, że zagraża im niebezpieczeństwo zderzenia, wówczas musi parowiec ustąpić się innemu statkowi. W podobnym przypadku musi statek motorowy bez rozpiętego żagla ustąpić się statkowi żaglowemu.

Parowce mają zawsze, a zwłaszcza podczas burzy, odsuwać się daleko od statków bez stałego pokładu i od statków małych lub ciężko obciążonych, a w razie potrzeby zastanowić maszynę w tym celu, aby z uderzenia fal podczas wymijania się nie powstało dla statków tych żadne niebezpieczeństwo.

Gondole i inne małe statki muszą na odpowiednią odległość usuwać się z drogi parowcom, które wpływają do portów i wypływają z nich, tudzież parowcom, które zbliżają się do miejsc lądowania i odjeżdżają z tych miejsc, i to także wówczas, gdy gondole i inne małe statki płyną z rozpiętymi żaglami.

6. Każdy parowiec i każdy statek motorowy, który zbliży się do pewnego okrętu lub innego statku w sposób zagrażający niebezpieczeństwem, musi zmniejszyć chyżość albo w razie potrzeby zatrzymać maszynę i cofnąć się w tył. Ten statek, który pierwszy spostrzeże niebezpieczeństwo, ma ostrzec drugi okręt lub inny statek o groźącym niebezpieczeństwie daniem sygnału alarmowego gwizdawką parową lub trąbą do mgły. Drugi statek winien natychmiast odpowiedzieć na ten sygnał.

7. Gdy parowiec lub statek motorowy bez rozwiniętych żagli stanie się w czasie jazdy niezdolnym do wykonywania obrotów lub nie może z innej przyczyny wymijać według przepisów, wówczas ma on uwiadomić statki, zbliżające się do niego w sposób, grożący niebezpieczeństwem, o okoliczności tej sygnałem przewidzianym na ten przypadek w regulaminie sygnałowym.

8. Gdy dwa statki żaglowe zbliżą się do siebie tak, że powstaje dla nich niebezpieczeństwo zderzenia, wówczas musi jeden z nich wyminąć drugi, a to w sposób niżej podany:

- a) Statek żaglowy, płynący z pełnym wiatrem (ale nie w kierunku spodniego tramu), musi ustąpić z drogi statkowi, płynącemu z wiatrem bocznym;
- b) z dwóch statków, płynących ku sobie z wiatrem bocznym w przeciwnych kierunkach, musi ustąpić z drogi ten statek, który ma wiatr z lewej strony;
- c) gdy dwa statki płyną z pełnym wiatrem (ale nie w kierunku spodniego tramu) i mają wiatr ten z różnych stron, wówczas musi ten statek, który ma wiatr z lewej strony, ustąpić drugiemu z drogi;
- d) z dwóch statków, które płyną z pełnym wiatrem i mają wiatr z tej samej strony, musi ten statek wymijać, który znajduje się po stronie wiatru;
- e) statek, płynący z pełnym wiatrem w kierunku spodniego tramu, musi ustępować z drogi każdemu statkowi.

Statki motorowe z rozpiętymi żaglami podlegają tym prawidłom wymijania tak samo, jak statki żaglowe.

9. Bez względu na wszystkie przepisy, zamieszczone pod powyższymi cyframi, obowiązany jest każdy statek zarówno parowy jak motorowy lub żaglowy, który prześciga inny statek, ustąpić temu ostatniemu z drogi.

Za prześcigający uważa się statek, który zbliża się do innego statku w ten sposób, iż w nocy nie mógłby dostrzec żadnego z świateł bocznych tego drugiego statku.

Jeżeli statek nie może we dnie rozpoznać, czy znajduje się przed lub poza innym statkiem, wówczas ma on przyjąć, iż sam jest statkiem wymijającym, który ma ustąpić z drogi drugiemu statkowi. Wskutek późniejszej zmiany w ustawieniu się statków względem siebie nie staje się statek prześcigający statkiem krzyżującym, ani też nie zostaje zwolniony od obowiązku ustąpienia z drogi drugiemu statkowi.

Parowiec ma oznajmiać w nocy zamiar prześcignięcia innego statku pięcioma krótkimi świstami gwizdawki parowej, a statek motorowy pięcioma krótkimi tonami trąby do mgły.

10. Gdy statki, które spostrzegą się nawzajem, uznają za właściwe, oznajmić sobie sposób wyminięcia, wówczas mają użyć w tym celu tuż przed wykonaniem odnośnego manewru sygnałów, zapowiadających zmianę kierunku jazdy a przewidzianych w regulaminie sygnałowym (załącznik III).

11. We wszystkich przypadkach, w których według prawideł powyższych jeden z dwóch statków ma drugiemu ustąpić z drogi, musi ten ostatni statek zatrzymać swój kierunek.

12. Za statki żaglowe w myśl postanowień, podanych pod liczbą 5, 8 i 9 niniejszego paragrafu, należy uważać wszystkie statki, płynące z rozpiętymi żaglami, bez względu na wielkość.

§ 12.

1. Gdy stan powietrza uniemożliwia widok (w czasie mgły, zawiści śnieżnej itd.), musi się używać zarówno we dnie jak i w nocy sygnałów, wyszczególnionych w regulaminie sygnałowym (załącznik III), i to w sposób następujący:

- a) Każdy płynący parowiec musi w równych odstępach czasu wydawać gwizdawką trójtonową przeciągły świst trzy razy na minutę;
- b) każdy płynący statek motorowy musi wydawać trąbą do mgły, gwizdawką parową, gwizdawką powietrzną lub syreną najmniej jeden przeciągły ton na minutę;
- c) każdy samodzielnie płynący statek żaglowy, każda łódź przewozowa i każdy statek towarowy holowany, musi dawać sygnał przepisany pod lit. b. Statki te mają wydawać krótkie tony trąbą do mgły, szybko jeden po drugim, dopóki dają się słyszeć sygnały parowców lub statków motorowych, przepisane w razie mgły. To samo czynić mają także statki motorowe z rozpiętym żaglem i jachty żaglowe tudzież łodzie rybackie;
- d) statki ciągnione mają wydawać trąbą do mgły przynajmniej jeden przeciągły ton na minutę, dopóki znajdują się w obrębie słyszalności sygnałów do mgły, dawanych przez statki krzyżujące się lub spotykające się z sobą, tudzież gdy zbliżają się do portu, do którego mają zawinąć;
- e) gdy sygnały, przepisane w razie mgły, dadzą się słyszeć z pewnego statku, ma każdy parowiec lub statek motorowy bez rozpiętego żagla, dawać zamiast sygnału do mgły sygnały rozpoznawcze, ustanowione w regulaminie sygnałowym (załącznik III), tak długo, dopóki tamte sygnały nie przestaną dawać się słyszeć;
- f) gdy daje się słyszeć trąba do mgły lub bicie w dzwon ze stacyi, do której parowce zawijają, ma każdy parowiec dawać zamiast sygnału do mgły, sygnał wjazdowy I, przepisany w regulaminie sygnałowym (załącznik III).

Gdy dzwon do mgły daje się słyszeć od czoła portu, ma parowiec zawijający dawać sygnał wjazdowy II tak długo, dopóki nie będzie dany dzwonem sygnał do wjazdu;

g) wszystkie statki, stojące na kotwicy poza obre-
bem portów i miejsc, służących do lądowania,
muszą, dopóki słyszą sygnały do mgły z innych
statków, dzwonić dzwonem w odstępach nie
dłuższych jak jednodominutowych, względnie
wydawać trąbą do mgły po dwa krótkie, szybko
po sobie następujące tony.

2. Gdy parowiec lub statek motorowy usłyszy
z innego statku sygnały, przepisane w razie mgły,
i gdy z ich kierunku i siły, jakoteż z rodzaju sygnału
wynika, że drugi statek zajmuje stanowisko, wyma-
gające wyminięcia, wówczas ma on przedewszyst-
kiem zmniejszyć chyżość biegu, a w razie potrzeby
całkiem zastanowić maszynę.

Dopiero po przekonaniu się o wzajemnym kie-
runku obu statków względem siebie można wykonać
manewr wyminięcia przy najostrożniejszym użyciu
steru i siły maszyny.

3. Przy takim stanie powietrza, który unie-
możliwia widok (w czasie mgły, zawiei śnieżnej
itd.), nie wolno parowcom i statkom motorowym,
tudzież łodziom motorowym płynąć z chyżością,
przenoszącą 10 km na godzinę. Wyjątek stanowią
tylko statki Zjednoczonych Zarządów żeglugi parowej
na jeziorze Bodeńskiem i Renie.

4. W czasie mgły i zawiei śnieżnej zakazane
jest holowanie tratów.

Wykonywanie robót około budowy wodnych
w tych częściach kotliny portowej, które służą do
ruchu parowców, we wjazdach do portów i przed
nimi, tudzież w przepisanych kierunkach kursu pa-
rowców ma być zaniechane podczas mgły i zawiei
śnieżnej. Gdyby wykonanie robót tego rodzaju nie
dało się odłożyć aż do czasu, gdy mgła ustąpi, wów-
czas musi się na czas uwiadomić parowce, odby-
wające regularne kursa programowe, o czasie
i miejscu przedsięwzięcia tych robót.

W tym przypadku mają pływające maszyny
budownicze i statki robocze dawać sygnały do mgły
w taki sam sposób, jak to jest przepisane dla statków,
będących w biegu, pod liczbą 1, lit. a, b, c.

§ 13.

1. Parowce powinny wpływać do portów i wy-
pływać z nich ile możliwości z zmniejszoną siłą.

2. Gdy dwa statki, zawijające do portu, zbliżają
się jednocześnie do wjazdu, wówczas ma ten statek,
po którego prawej stronie znajduje się drugi statek,
zostawić temu ostatniemu pierwszeństwo przy wjeź-
dzie. Parowiec ma przytem pierwszeństwo przed
każdym statkiem nie pędzonym parą, wyjąwszy,
gdyby statek, płynący z silnym wiatrem (statek
żaglowy lub statek motorowy z rozpiętym żaglem)
albo statek motorowy bez rozpiętego żagla lecz

z ciężkim ładunkiem nie mógł oczywiście w czasie
burzy pozostawić bez własnego niebezpieczeństwa,
wolnej drogi dla parowca. [Co do użycia sygnału
alarmowego, zobacz regulamin sygnałowy (za-
łącznik III).]

3. Jeżeli kilka statków jest równocześnie got-
owych do wyjazdu, wówczas parowce i łodzie prze-
wozowe mają zawsze pierwszeństwo przy wyjeździe
bez względu na zajmowane miejsca.

Gdy dwa lub więcej parowców jest równo-
cześnie gotowych do wyjazdu z portu, wówczas ma
p pierwszeństwo ten parowiec, który ze względu na
zajmowane stanowisko może wyjechać najszybciej
i bez narażenia innych statków.

Następny statek może dopiero wtedy wyruszyć,
gdy pierwszy opuści otwór portowy.

Jeżeli statek poprzedzający wypłynął z portu
tyłem, wówczas może statek następny opuścić port
w nocy, podczas burzy, mgły i zawiei śnieżnej do-
piero wtedy, gdy pierwszy wykona zwrot i rozpocznie
bieg przepisany. Statek ten jest obowiązany dać
sygnał, przepisany na ten wypadek w regulaminie
sygnałowym (załącznik III).

4. We dnie i w noc spokojną wolno parowcom
i statkom motorowym wyruszyć z portu, gdy pa-
rowiec nadpływający oddalony jest jeszcze najmniej
500 m od otworu portowego.

O zamiarze odpłynięcia należy jednak już
pierwej oznajmić sygnałem, przepisany na ten wy-
padek w regulaminie sygnałowym (załącznik III),
a do odjazdu wolno przystąpić dopiero wtedy, gdy
parowiec nadpływający zastanowi maszynę w dostat-
ecznej odległości od otworu portowego i uwiadomi
o tem przez odpowiedzenie na sygnał.

Gdy stan powietrza uniemożliwia widok, należy
postąpić tak samo, jak tylko statek nadpływający
pocznie dawać sygnał wjazdowy I.

5. Gdy parowiec zbliży się do portu w noc
burzliwą na 1 kilometr, oraz gdy przy stanie po-
wietrza, uniemożliwiającym widok (mgła, zawieja
śnieżna itd.), da się słyszeć sygnał wjazdowy II nad-
pływającego statku, wówczas nie wolno już żadnemu
statkowi opuścić portu ani zastawić otworu por-
towego.

6. Statki motorowe mają ponadto w każdej
porze dnia i bez względu na stan pogody, gdy chcą
zawinąć do portu lub odpłynąć z portu, dać trąbą do
mgły sygnał, przepisany na ten wypadek w regula-
minie sygnałowym (załącznik III), a mianowicie przy
zawijaniu, gdy statek motorowy zbliży się do otworu
portowego mniej więcej na 200 m, zaś przy odpły-
waniu, zanim statek motorowy wpłynie na wodę
spławną otworu portowego.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 8. czerwca 1909.

Treść: *M* 79. Obwieszczenie, podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych.

79.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 27. maja 1909,

podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Spis tych szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych, opiewać ma z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, które zaszły od obwieszczenia z dnia 11. marca 1908, Dz. u. p. Nr. 56, jak następuje:

Spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Austro-Węgry.

I. Królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa.

(Łącznie z Liechtensteinem.)

A. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez poniżej wymienione zarządy kolejowe i spółki, mające siedzibę w Austrii lub na Węgrzech.

1. C. k. austriackie koleje państwowe wraz z częścią linii z Feldkirch do Buchs, leżącej na obszarze księstwa Liechtenstein; z wyłączeniem zaś:

- a) następujących dalmatyńskich linii c. k. austriackich kolei państwowych:
 - α) od Spletu na Sivericz do Kninu,
 - β) od Perkowicz-Slivno do Szybeniku,
 - γ) od Spletu do Sinj;
- b) kolei lokalnej, wązkotorowej Unzmarkt—Mauterndorf (kolei nadmurańskiej).
 2. Kolej lokalna Aujezd-Luhaczowice—Luhaczowice.
 3. Kolej uściecko-cieplicka.
 4. Koleje handlowe czeskie.
 5. Kolej lokalna Berno—Lösch.
 6. Kolej busztiehradzka.
 7. Kolej lokalna Frydland—Bilá.
 8. Frydlandzkie koleje powiatowe, do których należą koleje lokalne:
 - Frydland—Granica koło Hermsdorf;
 - Frydland—Granica koło Heinersdorf (przestrzeń do Heinersdorf n. T.), oraz
 - Raspenau—Weissbach.
 9. Koleje elektryczne w Jabłońcu.
 10. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim).
 11. Morawsko-śląska Spółka akcyjna kolei lokalnych (kolej lokalna Hruszów—Polska Ostrawa).
 12. Kolej lokalna nowoicyńska.
 13. Dolno-austriackie koleje krajowe, do których należą linie: Gänserndorf—Mistelbach; Gmünd—Litschau—Heidenreichstein i Gmünd—Gross-Gerungs; Korneuburg—Ernstbrunn—Hohenau i Dobermannsdorf—Poysdorf; St. Pölten—Kirchberg n. P.—Mank—Mariazell—Gusswerk wraz z odgałęzieniem Ober-Grafendorf—Ruprechtshofen.

14. Austriacka kolej północno-zachodnia.

15. Austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych.

16. Kolej lokalna Przywóz—Morawska Ostrawa—Witkowice.

17. Saleburska Spółka kolejowa i tramwajowa.

18. Kolej lokalna w Kameralnych Dobrach Solnych.

19. Kolej nadstejrska.

20. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim), z wyłączeniem kolei lokalnych:

c) Bruneck—Sand w T. (kolei elektrycznej),

d) Grobelno—Rohitsch (kolei lokalnej rohitschańskiej),

e) Kapfenberg—Seebach—Au,

f) Kühnsdorf—Eisenkappel,

g) Mödling—Hinterbrühl pod Wiedniem (elektrycznej),

h) Pölschach—Gonobitz,

i) Preding—Wieselsdorf—Stainz,

k) kolei rittenńskiej (kolei lokalnej Bozen—Klobenstein),

l) kolei überetscherskiej (kolei lokalnej Bozen—Kaltern), oraz kolejki elektrycznej Kaltern—Mendel (kolei mendelskiej),

m) kolei virglańskiej (elektrycznej kolei linowej z Bozen na Virgl—Warte),

n) Windisch-Feistritz S. B.—Miasto Windisch-Feistritz.

21. Kolej łącząca, południowo-północna niemiecka.

22. Kolej lokalna Stauding—Stramberg.

23. Kolej Wiedeń—Aspang, z wyłączeniem:

o) przestrzeni kolei zębatej na Schneeberg z Puchberg na Hochschneeberg.

24. Przestrzenie c. k. austriackich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu przez król. węgierskie koleje państwowe a mianowicie od Ławoczno do granicy węgierskiej, od Fehring do granicy węgierskiej i od Siapek do granicy węgierskiej, tudzież linie austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych od Marchegg do granicy węgierskiej, nakoniec co do kolei Wiedeń—Pottendorf—Wiener-Neustadt, utrzymywanej w ruchu przez Spółkę kolei południowej, przestrzeń od Ebenfurt do granicy węgierskiej, na której Spółka kolejowa Győr—Szopron—Ebenfurt¹⁾ utrzymuje ruch.

Uwaga.

¹⁾ Spółka kolejowa: Raab—Ödenburg—Ebenfurt.

B. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy włoskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez włoskie koleje państwowe od granicy włosko-austriackiej:

25. pod Korminem do Kormina.

26. pod Pontebą do Pontafel w kierunku z Włoch.

27. pod Peri do Ala.

Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez włoską Spółkę kolejową „Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane“, od granicy włosko-austriackiej:

28. pod Cervignano do Cervignano.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie bawarskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

29. pod Kiefersfelden do Kufsteinu.

30. pod Solnogradem do Solnogradu.

31. pod Waldsassen do Chebu.

32. pod Schirnding do Chebu.

33. pod Asch do Chebu.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie saskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

34. pod Brambach do Chebu.

35. pod Bärenstein do Weipert.

36. pod Markersdorf do Hermsdorf w B.

37. pod Moldawą do Moldawy.

38. pod Schöna do Podmokiel.

39. pod Schöna do Dzieczyna.

40. pod Neusalza-Spremberg do granicy austriacko-niemieckiej pod Taubenheim.

41. pod Alt- i Neu-Gersdorf do granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbach.

42. pod Seiffhennersdorf do Warnsdorf.

43. pod Gross-Schöna do Warnsdorf.

44. pod Żytawą do Liberca.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie pruskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

45. pod Heinersdorf n. T. do Heinersdorf n. T.

46. pod Grünthal do Grünthal.

47. pod Neusorge do Halbstadt.

48. pod Karniowem do Karniowa.

49. pod Opawą do Opawy.

50. pod Boguminem do Bogumina.

51. pod Goczałkowicami do Dziezic.

52. pod Nowym Berunem do Oświęcimsa.

III. Zarządy rosyjskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarząd rosyjskich kolei południowo-zachodnich w kierunku z Rosyi, od granicy rosyjsko-austriackiej:

53. pod Radziwiłłowem do Brodów.
54. pod Wołoczyskami do Podwołoczysk.
55. do Nowosielicy austriackiej.

IV. Zarządy rumuńskie.

Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez królewskie rumuńskie koleje państwowe w kierunku z Rumunii, od granicy rumuńsko-austriackiej:

56. pod Ickanami do Ickan.

C. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu przez bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe.

57. Gravosa (Gruż)—Granica pod Uskoplje.
58. Granica pod Glavska—Granica pod Nagumanac.
59. Granica pod Igalo—Zelenika.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy austriackie, porównaj: Niemcy, l. 103 do 120 włącznie.

Wiochy, l. 9.

Rumunia, l. 3.

Rosya, l. 42, 43, 44, 45.

Szwajcarya, l. 24, 25.

II. Węgry.

A. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez wymienione poniżej zarządy kolejowe i spółki, mające siedzibę na Węgrzech lub w Austrii.

1. Królewsko-węgierskie koleje państwowe tudzież koleje lokalne i linie innych kolei, na których one ruch utrzymują, z wyjątkiem:

- wązkotorowej linii Strzygoń-Brzeznica—Szczaownica węgierska ¹⁾,
- normalnotorowej kolei lokalnej Soroksar—Św. Wawrzyniec i
- wązkotorowej kolei lokalnej taraczańskiej.

2. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z kolejami lokalnymi, utrzymywanymi przez nią w ruchu.

3. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z kolejami lokalnymi i liniami innych kolei, utrzymywanymi w ruchu przez nią, z wyłączeniem:

wązkotorowej przestrzeni Hnilec—Smolnik ¹⁾ kolei lokalnej nadhnileckiej,

normalnotorowej odnogi Tarpatak—Tatra-Lomnicz, i

kolei zębatej ze Szczyrby do Szczyrbskiego Jeziora. ²⁾

4. Spółka kolei Raba—Szopron—Ebenfurt ³⁾ i kolej lokalna we Fertővidék, utrzymywana przez nią w ruchu.

5. Połączone koleje żelazne aradzka i csanadzka, z wyłączeniem:

wązkotorowej kolei lokalnej Borossebes—Menyháza i pierwszej wązkotorowej kolei rolniczej w Alföld.

6. Kolej żelazna w dolinie Szamoszy i kolej lokalna Zsibó—Nagybánya, na której pierwsza utrzymuje ruch, tudzież przestrzeń Bethien—Kisilva kolei lokalnej Naszódvidék.

7. Kolej żelazna Mohacz—Pécs. ⁴⁾

8. Kolej sławońska w dolinie Drawy.

9. Budapeszteńskie koleje lokalne i linia Haraszti—Ráczeke, utrzymywana przez nie w ruchu.

10. Przestrzenie królewsko-węgierskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, a mianowicie z Mezö-Laborcz do granicy austriackiej, z Körösmezö do granicy austriackiej, część kolei koszycko-bogumińskiej z Orłowa do granicy austriackiej, część kolei lokalnej Holics—Hodonin od Holics do granicy austriackiej i część węgierskiej północno-zachodniej kolei lokalnej z Kuti do granicy austriackiej, zostającej zresztą pod zarządem królewsko-węgierskich kolei państwowych.

11. Przestrzenie królewsko-węgierskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu przez austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych, a mianowicie z Hölak-Trenczyna-Ciepliec ⁵⁾ do granicy austriackiej przy Jarze Vlara, z Bruck-Királyhida ⁶⁾ do granicy austriackiej i ze Skalic ⁷⁾ do granicy austriackiej.

Uwaga.

¹⁾ Gölniczbánya—Schmölnitz.

²⁾ Csorba—Csorbasee.

³⁾ Spółka kolejowa Raab—Üdenburg—Ebenfurt.

⁴⁾ Mohács—Pięciokościoly.

⁵⁾ Hölak-Trencsén—Teplitz.

⁶⁾ Bruck n. L. (Bruck-Königsbrücke).

⁷⁾ Szakolcza.

Uwaga.

¹⁾ Gran-Bresnitz—Schemnitz.

B. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu wspólnie z zarządami zagranicznymi.

Zarządy rumuńskie:

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie rumuńskie koleje państwowe w kierunku z Rumunii, od granicy węgiersko-rumuńskiej:

12. pod Berciorova do Orsowy,
13. pod Riul Badului do Verestorony,
14. pod Gyimes do Gyimes.

Uwaga. Co do przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy węgierskie w ruchu za granicą, porównaj:

Rumunia, l. 4, 5, 6.

III. Bośnia-Hercegowina.

1. C. i k. kolej wojskowa Banjaluka—Doberlin.

2. Bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe łącznie z elektryczną koleją miejską w Sarajewie, na której one utrzymują ruch.

Uwaga. Co do przestrzeni kolejowych, utrzymywanych w ruchu w Austrii przez bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe, porównaj:

Austria, l. 57, 58, 59.

Niemcy.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy niemieckie.

I. Koleje żelazne państwowe i zostające w zarządzie państwowym.

1. Koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.
2. Kolej żelazna wojskowa.

3. Królewsko-pruskie koleje państwowe łącznie z kolejami państwowymi Wielkiego księstwa heskiego, wspólnie z nimi w ruchu utrzymywanymi, tudzież koleje prywatne, zostające w pruskim zarządzie państwowym, z wyjątkiem:

górnosląskich odnóg wązkotorowych.

4. Królewskie bawarskie koleje państwowe wraz z utrzymywanymi przez nie w ruchu kolejami lokalnymi Augsburg—Haunstetten, Lam—Kötzing i Röthenbach b. L.—Weiler, z wyjątkiem jednak kolei lokalnych:

- a) Augsburg—Göggingen—Pfersee;
- b) kolei lokalnej augsburskiej.

5. Królewsko-saskie koleje państwowe.

6. Królewsko-wirtemberskie koleje państwowe.

7. Koleje państwowe w Wielkim Księstwie badenickim i koleje prywatne, zostające w administracji państwowej.

8. Koleje państwowe w Wielkim Księstwie meklemburskim wraz z połączeniem promem parowym przez morze bałtyckie między Warnemünde i Gjedser; co do połączenia tym promem obacz B VI, 136.

9. Koleje państwowe w Wielkim Księstwie oldenburskim.

II. Koleje prywatne we własnym zarządzie.

10. Kolej poboczna Achern—Ottenhöfen.

11. Kolej z Altony do Kaltenkirchen.

12. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez badeńskie koleje lokalne (spółkę akcyjną):

- a) Bruchsal—Ubstadt— $\frac{\text{Hilsbach}}{\text{Menzingen}}$;
- b) Bühl—Oberbühlerthal (kolej bühlerthalska);
- c) Karlsruhe—Ettlingen— $\frac{\text{Herrenalb}}{\text{Pforzheim}}$ (kolej albothalska);
- d) Neckarbischofsheim—Hüffenhardt;
- e) Wiesloch— $\frac{\text{Meckesheim}}{\text{Waldangeloch}}$.

13. Bawarskie koleje lokalne, utrzymywane w ruchu przez akcyjną Spółkę kolei lokalnych w Monachium:

- a) Bad Aibling—Feilnbach;
- b) Fürth—Zirndorf—Cadolzburg;
- c) Markt Oberdorf—Füssen;
- d) Monachium—Wolfrathshausen—Bichl;
- e) Murnau—Oberammergau;
- f) Sonthofen—Oberstdorf;
- g) Stadtamhof—Donaustauf—Wörth;
- h) Türkheim—Wörishofen.

14. Kolej obwodowa bentheimska.

15. Kolej poboczna Biberach—Oherharmersbach.

16. Kolej miejska w Brandenburgu.

17. Kolej krajowa brunświcka.

18. Kolej Brunświk—Schöning.

19. Kolej broeltalska.

20. Kolej brohltska.

21. Kolej Butzbach—Licher.

22. Koleje obwodowe z Kolonii do Bonn.

23. Kolej krefeldska.

24. Kolej kronberska.

25. Kolej Dahme—Uckro.

26. Kolej lokalna Deggendorf-Metten.

27. Kolej Dessau-Wörlitz.

28. Kolej Diedenhofen—Mondorf.

29. Kolej Eisern—Siegen.

30. Kolej Elmshorn—Barmstedt—Oldeslo.

31. Kolej poboczna Erstein—Oberehnheim—Ottrott.

32. Kolej Eutin—Lubeka.

33. Kolej łącząca frankfurcka (Frankfurt n. M.).

34. Kolej Freier Grund.
 35. Kolej Georgs-Marienhütte.
 36. Kolej Gera—Meuselwitz—Wuitz.
 37. Kolej Gernrode—Harzgerode.
 38. Kolej lokalna Gotteszell—Viechtach.
 39. Kolej Greifswald—Grimmen.
 40. Kolej Halberstadt—Blankenburg.
 41. Kolej poboczna Halingen—Kandern.
 42. Kolej obwodowa Hildesheim—Pein.
 43. Kolej hoyañska (Hoya—Eystrup).
 44. Kolej lokalna Kahl—Schoellkrippen.
 45. Kolej kaysersberska wraz z koleją Colmar—Winzenheim.
 46. Kolej kerkerbachska.
 47. Kolej Królewiec—Cranz.
 48. Kolej wążkotorowa obwodu Altena.
 49. Kolej obwodowa Eckernförde—Kappeln.
 50. Koleje poboczne obwodu Bergheim.
 51. Kolej Kremmen—Neu-Ruppin—Wittstock.
 52. Kolej poboczna Krozingen—Staufen—Sulzburg.
 53. Kolej miejska w Lahr.
 54. Kolej łużycka (Rauscha—Freiwaldau; Muskau—Teuplitz—Sommerfeld; Hansdorf—Priebus).
 55. Kolej lignicko-rawiicka.
 56. Kolej Löwenberg—Lindow—Rheinsberg.
 57. Kolej lubecko-bücheńska.
 58. Kolej Ludwika (Norymberga—Fürth).
 59. Kolej poboczna Meckenbeuren—Tettngang.
 60. Kolej meklemburska Fryderyka Wilhelma.
 61. Kolej Meppen—Haselün. n.
 62. Kolej poboczna Möckmühl—Dörzbach.
 63. Kolej Mödrath—Liblar—Brühl.
 64. Kolej Mosbach—Mudau.
 65. Kolej Mühlhausen—Ebeleben.
 66. Kolej Nauendorf—Gerlebogk.
 67. Kolej z Nowego Brandenbarga do Frydlandu.
 68. Kolej neuhaldenslebeńska.
 69. Kolej Neustadt—Gogolin.
 70. Kolej dolno-łużycka.
 71. Kolej Nordhausen—Wernigerode.
 72. Kolej Oschersleben—Schöning.
 73. Kolej Ostrowice—Wasserleben.
 74. Kolej Paulinenaue—Neu-Ruppin.
 75. Kolej Pień—Ilse.
 76. Kolej prignicka.
 77. Kolej Reinickendorf—Liebenwalde—Groß-Schönebeck.
 78. Kolej lokalna Ren—Ettenheimmünster.
 79. Kolej Rhene—Diemeltal (Bredelar—Mar-tenberg).
 80. Kolej Rinteln—Stadthagen.
 81. Kolej poboczna Rosheim—St. Nabor.

82. Kolej obwodowa rupińska.
 83. Kolej lokalna Schaftlach—Gmund—Tegernsee.
 84. Kolej Stendal—Tangermünd.
 85. Kolej Stralsund—Tribsee.
 86. Koleje drogowe sztra-sburskie.
 87. Koleje poboczne, na których utrzymuje ruch Spółka kolejowa południowo-niemiecka:
 a) Frei - Weinheim — Jugenheim — Partenheim (kolej selztalska);
 b) Hetzbach—Beerfelden;
 c) Hüfingen—Furtwangen (kolej bregtalska);
 d) Mannheim — Weinheim — Heidelberg — Mannheim;
 e) Osthofen—Westhofen;
 f) Reinheim—Reichelsheim;
 g) Riegel — ^{Breisach} _{Gottenheim} (kolej kaiserstuhlska);
 h) Sprendlingen—Fürfeld;
 i) Wormacya—Offstein i
 k) Zell—Todtnau.
 88. Kolej południowo-harzka.
 89. Kolej w lesie teutoburskim.

90. Linie, zostające co do ruchu pod zarządem turyngskich kolei pobocznych:

- a) Arnstadt—Ichtshausen;
 b) Esperstedt—Oldisleben;
 c) Greussen—Ebeleben—Keula;
 d) Hohenebra—Ebeleben;
 e) Ilmenau—Grossbreitenbach;
 f) Weimar—Berka—Blankenhain;
 g) Weimar—Rastenberg;
 h) Wutha—Ruhla.

90 a. Kolej lokalna w Trossing.

91. Kolej Vorwohle—Emmertal.

92. Kolej krajowa westfalska.

93. Kolej Wittenberge—Perleberg.

94. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez dyrekcję wirtemberskiej Spółki kolejowej:

- a) Amstetten—Gerstetten;
 b) Amstetten—Laichingen;
 c) Ebingen—Onstmettingen;
 d) Gaildorf—Untergöningen;
 e) Jagstfeld—Neuenstadt (Kocher);
 f) Nürtingen—Neuffen;
 g) Vaihingen-Sersheim—Enzweihingen.

95. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez dyrekcję wirtemberskich kolei lokalnych:

- a) Aalen—Ballmertshofen;
 b) Balmertshofen—Dillingen;
 c) Reutlingen—Gönnigen.

96. Wirtemberskie koleje poboczne:

- a) Kolej filderska;
 - b) Korntal—Weissbach (kolej Strohgäu).
97. Kolej Zschipkau—Finsterwald.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez niemieckie zarządy kolei żelaznych lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy rosyjskie.

98. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Eydkunami do Eydkun, utrzymywana w ruchu przez koleje północno-zachodnie.

99. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Prostkowem do Prostkowa, utrzymywana w ruchu przez koleje nadwiślańskie.

100. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Illowem do Illowa, utrzymywana w ruchu przez koleje nadwiślańskie.

101. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Skalmierzycami do Skalmierzyc, utrzymywana w ruchu przez kolej warszawsko-wiedeńską.

102. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Herbami do Pruskich Herb, utrzymywana w ruchu przez kolej Herby—Częstochowa.

II. Zarządy austriackie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, od granicy austriacko-niemieckiej:

- 103. pod Mysłowicami do Mysłowic.
- 104. pod Hengersdorf do Ziegenhals.
- 105. pod Mikułowicami do Ziegenhals.
- 106. pod Heinersdorf do Heinersdorf (na górnym Śląsku).

107. pod Johanngeorgenstadt do Johanngeorgenstadt.

- 108. pod Adorf do Adorf.
- 109. pod Furth w W. do Furth w W.
- 110. pod Passawą do Passawy.
- 111. pod Brumowem do Simbach.
- 112. pod Lochau do Lindau.

Przestrzeń od granicy austriacko-niemieckiej, utrzymywana w ruchu przez austriacką kolej północno-zachodnią:

- 113. pod Hladkowem do Mittelwalde.

Przestrzeń od granicy austriacko-niemieckiej, utrzymywana w ruchu przez austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych:

- 114. pod Mittelsteine do Mittelsteine.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez kolej łączącą południowo-północno-niemiecką, od granicy austriacko-niemieckiej:

- 115. pod Libawą do Libawy.
- 116. pod Seidenberg do Seidenberg.

Przestrzenie od granicy austriacko-niemieckiej, utrzymywane w ruchu przez czeską kolej północną:

- 117. pod Ebersbach do Ebersbach.
- 118. pod Sebnicami do Sebnic.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez kolej busztiehradzką, od granicy austriacko-niemieckiej:

- 119. pod Reitzenhain do Reitzenhain.
- 120. pod Klingenthal do Klingenthal.

III. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe, od granicy szwajcarsko-niemieckiej:

- 121. pod Konstancją do Konstancji.
- 122. pod Rielasingen do Singen.
- 123. pod Waldshut do Waldshut.
- 124. pod Lottstetten do granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Altenburg-Rheinau.

IV. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, należące do alzacko-lotaryńskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu wspólnie z francuską koleją wschodnią, od granicy francusko-niemieckiej:

- 125. pod Altmünsterol do Altmünsterol.
- 126. pod Avricourt do Deutsch-Avricourt.
- 127. pod Chambrey do Chambrey.
- 128. pod Novéant do Novéant.
- 129. pod Amanweiler do Amanweiler.
- 130. pod Fentsch do Fentsch.

V. Zarządy niderlandzkie.

131. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Gennep do Wesel, utrzymywana w ruchu przez kolej północno-brabancko-niemiecką.

132. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych, od granicy niderlandzko-niemieckiej:

- a) pod Elten do Welle;
- b) pod Herzogenrath do Herzogenrath;
- c) pod Akwizgranem do Akwizgranu ¹⁾;
- d) pod Dalheim do Dalheim ²⁾;
- e) pod Gronau do Gronau ¹⁾.

¹⁾ Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych zajmuje się tylko ekspedycją pociągów w obu kierunkach.

²⁾ Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych załatwia na tej przestrzeni tylko służbę pociągową w kierunku z Niderlandów do Niemiec, i odwrotnie; pruska kolej państwowa załatwia ją na niderlandzkiej przestrzeni pod Dalheim do Vlodrop (Spis: Niderlandy B 10) w kierunku od Dalheim do Niderlandów.

133. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Elten do Emmerich, utrzymywana w ruchu przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych na wspólnie z holenderską Spółką kolejową.

134. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Gildehaus do Salzbergen, utrzymywana w ruchu przez holenderską Spółkę kolejową wspólnie z Spółką ruchu niderlandzkich kolei państwowych.

135. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Alstätte do Ahaus, utrzymywana w ruchu przez holenderską Spółkę kolejową.

VI. Zarządy duńskie.

136. Połączenie promem parowym Warnemünde—Gjedser, utrzymywane w ruchu przez duńskie koleje państwowe na wspólnie z kolejami państwowymi wielkiego Księstwa meklenburskiego.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy niemieckie w ruchu za granicą, porównaj:

Austria, l. 29 do 52 włącznie.

Dania, l. 3, 4.

Francja, l. 18, 19, 20, 21, 22, 23.

Luksemburg, l. 2, 3.

Niderlandy, l. 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Rosya, l. 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41.

Szwajcarya, l. 26, 27, 28, 29, 30, 31.

Belgia.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy belgijskie.

1. Zarząd belgijskich kolei państwowych.
2. Belgijska kolej północna.
3. Gandawa—Terneuzen.
4. Kolej z Chimay.
5. Hasselt—Maeseycck.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez francuską kolej północną, od granicy belgijsko francuskiej:

7. pod Comines do Comines.
8. pod Halluin do Menin.

II. Zarządy luksemburskie.

9. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez luksemburską kolej Księcia Henryka, od granicy belgijsko-luksemburskiej pod Rodange do Athus.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy belgijskie, porównaj:

Francja, l. 14, 15, 16, 17.

Niderlandy, l. 11, 12.

Dania.

A. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy duńskie.

1. Duńskie koleje państwowe, wraz z połączeniami zapomocą promów parowych, które one utrzymują w ruchu:

- a) przez Limfjord (Oddesund Nord—Oddesund Syd i Nykjöbing paa Mors—Glyngöre);
- b) przez Mały [lille] Belt (Fredericia—Strib);
- c) przez Wielki [store] Belt (Nyborg—Korsör);
- d) przez Öresund (Helsingör—Helsingborg i Kopenhaga [Kjöbenhavn]—Malmö; co do połączenia promem parowym Kopenhaga—Malmö obacz pod B, II, 5);
- e) przez Masnedsund (Mansnedö—Orehoved);
- f) pomiędzy Gjedser i Warnemünde; co do tego połączenia promem parowym obacz pod B, I. 4.;

z wyłączeniem jednak:

przestrzeni kolei państwowej Nyborg—Faaborg, utrzymywanej w ruchu przez południowo-fiońską Spółkę kolei żelaznych, i

szlaku parowcowego Korsör—Kiel.

2. Następujące przestrzenie kolei prywatnych, zostające pod zarządem państwowym:

- a) Orehoved—Gjedser;
- b) Aalestrup—Viborg;
- c) Sorö—Vedde.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

Zarządy niemieckie.

3. Przestrzeń od granicy niemiecko-duńskiej pod Farris do Vamdrup, utrzymywana w ruchu przez królewskie pruskie koleje państwowe.

4. Połączenie promem parowym Gjedser—Warnemünde, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi wielkiego Księstwa meklenburskiego.

II. Zarządy szwedzkie.

5. Linia promu parowego między wolnym portem Kopenhaga a Malmö, utrzymywana w ruchu przez duńskie koleje państwowe wspólnie z szwedzkimi kolejami państwowymi.

Uwaga. Co do przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy duńskie, porównaj:

Niemcy, l. 136.

Szwecya, l. 8.

Francya.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy francuskie.

Główne linie:

1. Kolei północnej.

2. Kolei wschodniej łącznie z utrzymywanymi na rachunek koncesjonaryusza liniami, mianowicie linią z Waffy do Saint-Dizier i liniami kolei lokalnych departamentu ardeńskiego (Carignan do Messempré, Monthermé do Monthermé [Laval—Dieu], Vrigne-Meuse do Vrigne-aux-Bois), z Rambervillers do Charmes, z Igney—Avricourt do Blamont i Cirey.

3. Kolei parysko-lyońskiej do morza Śródziemnego, łącznie z linią do starego portu masylijskiego, utrzymywaną w ruchu na rachunek koncesjonaryusza, i linią z Arles do Saint Louis.

4. Kolei orleańskiej.

5. Kolei południowej.

6. Kolei państwowych łącznie z koleją lokalną z Ligré-Rivière do Richelieu, utrzymywaną w ruchu na rachunek departamentu Indre-et-Loire.

7. Obu obwodowych kolei paryskich wraz z linią strategiczną z Valenton do Massy-Palaiseau.

8. Spółki kolei departamentowych.

9. Spółki kolei ze Somain do Anzin i do granicy belgijskiej.

10. Spółki Médoc.

Linie lokalnego znaczenia:

11. Spółki kolei departamentowych.

12. z Marlieux do Châtillon-sur-Chalaronne.

13. z Castelnau do Margaux i z Pauillac do Port des Pilotes (Spółka Médoc).

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy belgijskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez belgijski zarząd kolei państwowych, od granicy belgijsko-francuskiej:

14. pod Doische do Givet.

15. pod Abeele do Hazebrouk.

16. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Heer-Agimont do Givet, utrzymywana w ruchu przez belgijską koleją północną.

17. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Momignies do Anor, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową w Chimay.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, należące do francuskiej kolei wschodniej, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi w Alzacji i Lotaryngii, od granicy niemiecko-francuskiej.

18. pod Altmünsterol do Petit-Croix.

19. pod Deutsch-Avricourt do Igney-Avricourt.

20. pod Chambrey do Moncel.

21. pod Novéant do Pagny-sur-Moselle.

22. pod Amanweiler do Batilly.

23. pod Fentsch do Audun-le-Roman.

III. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe, od granicy francusko-szwajcarskiej:

24. pod Delle do Delle.

25. pod Vallorbe do Pontarlier.

26. pod Les Verrières-Suisses do Pontarlier.

27. pod Crassier do Divonne-les-Bains.

28. pod Le Châtelard do Vallorcine.

IV. Zarządy włoskie.

29. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez włoskie koleje państwowe, od granicy włosko-francuskiej pod Modane do Modane.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy francuskie, porównaj: Niemcy, l. 125, 126, 127, 128, 129, 130.

Belgia, l. 7, 8.

Włochy, l. 6.

Szwajcarya, l. 32, 33, 34, 35.

Włochy.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy włoskie.

1. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez Dyрекcyę generalną kolei państwowych.

2. Linie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę *Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane*:

a) Cividale—Portogruaro, z odnogą od S. Giorgio di Nogaro aż do granicy włosko-austrackiej pod Cervignano,

b) Parma—Suzzara,

c) Bologna S. V.—Portomaggiore, z odnogą z Budrio do Massalombarda,

d) Arezzo—Pratovecchio—Stia,

e) Conegliano—Vittorio,

f) Camposampiero — Castelfranco Veneto — Montebelluna (wspólnie dworce kolejowe linii Padova—Bassano, Treviso—Vicenza i Treviso—Belluno kolei państwowych),

g) Thiene—Rocchette i

h) Ferrara—Copparo.

3. Koleje północno-medylańskie w Medyolanie, a mianowicie:

i) Medyolan—Bovisa—Seveso S. Pietro—Merone Pontenuovo (wspólny dworzec linii Como—Lecco kolei państwowych)—Incino Erba, z odnogami z Bovisy do Medyolanu—Librery (sieć kolei państwowych) i z Seveso S. Pietro do Camnago (wspólny dworzec linii Chiasso—Medyolan kolei państwowych),

k) Medyolan—Bovisa—Saronno,

l) Saronno—Malnate—Varese Nord—Laveno Nord, z odnogami z Varese Nord do Varese (koleje państwowe) i z Laveno Nord do Laveno Mombello (koleje państwowe),

m) Saronno—Grandate,

n) Como Lago Nord—Camerlata—Grandate—Malnate, z odnogą z Camerlata do Albate Camerlata (koleje państwowe),

o) Novara Nord—Busto Arsizio Nord—Saronno—Seregno (wspólny dworzec linii Chiasso—Medyolan kolei państwowych), z odnogami z Novary Nord do Novary (koleje państwowe) i z Busto Arsizio Nord do Busto Arsizio (koleje państwowe).

p) Castellanza—Cairate Lonate Ceppino in Val d'Olon.

4. Linie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei nad morzem Śródziemnym:

Varese—Porto Ceresio i Rzym—Viterbo z odnogą z Capranice do Ronciglione.

5. Linia Rzym—Albano—Nettuno, utrzymywania w ruchu przez Spółkę rzymskich kolei pobocznych.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy francuskie.

6. Przestrzeń od granicy włosko-francuskiej pod Ventimiglia do Ventimiglia, utrzymywana w ruchu przez kolej parysko-lyońską do morza Śródziemnego.

II. Zarządy szwajcarskie.

7. Przestrzeń od granicy włosko-szwajcarskiej pod Pino do Luino, utrzymywana w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe.

8. Przestrzeń od granicy włosko-szwajcarskiej pod Iselle do Domodossola, utrzymywana w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe. 1)

III. Zarządy austriackie.

9. Przestrzeń od granicy włosko-austriackiej pod Pontaflem do Pontebby, utrzymywana w ruchu na wspólnie z c. k. austriackimi kolejami państwowymi w kierunku do Włoch.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy włoskie, porównaj:

Austria, 1, 25, 26, 27, 28.

Francja, 1, 29.

Szwajcaria, 1, 36.

Luksemburg.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy luksemburskie.

1. Kolej księcia Henryka.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

Zarządy niemieckie.

2. Wszystkie linie kolei luksemburskiej Wilhelma, utrzymywane w ruchu przez koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.

3. Przestrzeń od granicy niemiecko-luksemburskiej pod Ulflingen do Ulflingen, utrzymywana w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwowe.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy luksemburskie, porównaj:

Belgia, 1, 9.

Niderlandy.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy niderlandzkie.

1. Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych.

2. Holenderska Spółka kolei żelaznych.

3. Niderlandzka centralna Spółka kolei żelaznej.

4. Spółka kolei żelaznej północno-brabancko-niemieckiej.

1) Szwajcarskie koleje związkowe załatwiają od Iselle przechodowo służbę pociągową (maszynową i konduktorską) na rachunek włoskich kolei państwowych; służbę stacyjną pełnią te ostatnie.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy niemieckie.

5. Przestrzeń od granicy niemiecko-niderlandzkiej pod Neuschanz do Neuschanz, utrzymywana w ruchu przez koleje państwowe Wielkiego Księstwa oldenburskiego.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwowe, od granicy niemiecko-niderlandzkiej:

6. pod Borken do Winterswyk.
7. pod Bocholt do Winterswyk.
8. pod Straelen do Venlo.
9. pod Kaldenkirchen do Venlo.
10. pod Dalheim do Vlodrop.

II. Zarządy belgijskie.

11. Przestrzeń od granicy belgijsko-niderlandzkiej pod La Clinge do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową Mecheln-Terneuzen.

12. Przestrzeń od granicy belgijsko-niderlandzkiej pod Selzaete do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei Gandawa-Terneuzen.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy niderlandzkie, porównaj: Niemcy, l. 131, 132, 133, 134, 135.

Rumunia.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy rumuńskie.

1. Królewsko-rumuńskie koleje państwowe.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu wspólnie z zarządami zagranicznymi.

I. Zarządy rosyjskie.

2. Przestrzeń od granicy rosyjsko-rumuńskiej pod Ungheni do rumuńskiego Ungheni, utrzymywana w ruchu przez królewsko-rumuńskie koleje państwowe a na której rosyjskie koleje południowo-zachodnie wspólnie ruch utrzymują.

II. Zarządy austriackie.

3. Przestrzeń od granicy austriacko-rumuńskiej pod Burdujeni do Burdujeni, na której c. k. austriackie koleje państwowe utrzymują ruch w kierunku z Austrii.

III. Zarządy węgierskie.

Przestrzenie od granicy węgiersko-rumuńskiej, utrzymywane w ruchu w kierunku z Węgier przez królewsko-węgierskie koleje państwowe:

4. pod Berciorova do Berciorova.
5. pod Riul Badului do Caineni.
6. pod Palanca do Pálnca.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarząd rumuński, porównaj:

Austria, l. 56.

Węgry, l. 12, 13, 14.

Rosya, l. 46.

Rosya.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez państwo.

1. Kolej mikołajowska (z odnogą do portu i z kolejami nowotorzecką i rzewo-wiazemską), z wyłączeniem sekiyi do Borowieży.

2. Koleje północno-zachodnie.

3. Kolej moskiewsko—brzeska.

4. Kolej moskiewsko — kurska, moskiewsko—niżnonowogrodzka i muromska.

5. Kolej syszańsko—wiazemska.

6. Kolej Katarzyny.

7. Kolej rygsko—orelska (z koleją rygsko—tukumską).

8. Kolej libawsko—romneńska.

9. Koleje nadwiślańskie.

10. Koleje południowe.

11. Kolej samarsko—złotouska.

12. Koleje poleskie.

13. Koleje południowo-zachodnie.

14. Kolej permska.

15. Kolej syberyjska.

16. Koleje zakaukaskie.

17. Koleje północne.

18. Kolej taszkentska.

19. Kolej środkowo-azyatycka z liniami:

Krasnowódzk—Andishan,

Merw—Kuszka,

Czernajewo—Taszkent i

Gorczakowo—Margelan.

20. Kolej zabajkałska.

B. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy prywatne.

21. Kolej warszawsko—wiedeńska.

22. Kolej władykaukazka.

23. Kolej łódzka.

24. Kolej moskiewsko—kijowsko—worońska.

25. Kolej moskiewsko—kazańska.

26. Kolej moskiewsko—windawsko—rybińska.

27. Kolej rizańsko—uralska.

28. Koleje południowo-wschodnie.

29. Kolej białogrodzko—szumyńska.

30. Lokalne koleje I. Spółki kolei lokalnych w Rosyi:

Pernau—Reval z liniami:
Walk—Pernau,
Moisekull—Fellin,
Fellin—Port Reval,
Allenkull—Weissenstein.

Święciany;

Koleje południowe z liniami:

Rudnica—Olwiopol,
Dochno—Czeczelnik,
Berszad—Berszad Fabryka,
Żytomierz—Gaiworon,
Chołoniewska—Szemka,
Woronowice—Winnica.

31. Kolej lokalna Nowożybków.

32. Kolej Herby—Częstochowa.

33. Kolej lokalna infancka (Walk—Marienburg—Stockmannshof).

C. Części pograniczne kolei, utrzymywane w ruchu na wspólnie z zarządami zagranicznymi.

I. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwowe, od granicy niemiecko-rosyjskiej:

34. pod Eydkunami do Wierzbołowa.

35. pod Otlóczynem do Aleksandrowa.

36. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei na prawym brzegu Odry).

37. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei górnośląskiej).

38. pod Prostkowem do Grajewa.

39. pod Ilnowem do Mławy.

40. pod Szczypiórnem do Kalisza.

41. pod Herbami do Herb Rosyjskich.

II. Zarządy austriackie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, od granicy austriacko-rosyjskiej:

42. pod Szczakową do Granicy i

przestrzenie od granicy austriacko-rosyjskiej, utrzymywane w ruchu, w kierunku do Rosyi:

43. pod Brodami do Radziwiłłowa.

44. pod Podwołoczyskami do Wołoczysk.

45. pod Nowosielią do Nowosieliicy.

III. Zarządy rumuńskie.

Przestrzeń od granicy rumuńsko-rosyjskiej, utrzymywana w ruchu przez koleje południowo-zachodnie, na której król. rumuńskie koleje państwowe wspólnie ruch utrzymują:

46. pod Ungheni do rosyjskiego Ungheni.

Uwaga. Co się tyczy przeźreni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy rosyjskie, porównaj:

Niemcy, l. 98, 99, 100, 101, 102.

Ausurya, l. 53, 54, 55.

Rumunia, l. 2.

Szwecya.

A. Przeźrenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy szwedzkie.

1. Szwedzkie koleje państwowe z wyjątkiem utrzymywanej przez nie w ruchu przeźreni Luleå—Granica państwa z odnogami Gelliware—Malmberg i Gelliware—Koskulls kulle. ¹⁾

2. Kolej Borås.

3. Kolej Kristianstad—Hessleholm.

4. Kolej Lund—Kjeflinge.

5. Kolej Lund—Trelleborg.

6. Kolej Trelleborg—Rydsgård.

7. Kolej Uddewalla—Wenersborg—Herrljunga.

B. Przeźrenie, utrzymywane w ruchu wspólnie z zarządami zagranicznymi.

Zarządy duńskie.

8. Linia promu parowego między Malmö a wolnym portem Kopenhaga, utrzymywana w ruchu przez szwedzkie koleje państwowe wspólnie z duńskimi kolejami państwowymi.

Uwaga. Co się tyczy przeźreni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy szwedzkie, porównaj:

Dania, l. 5.

Szwajcarya.

A. Koleje i przeźrenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy szwajcarskie.

1. Koleje związkowe szwajcarskie, z wyłączeniem utrzymywanej przez nie w ruchu kolei linowej Cossonay-dworzec S. K. Z.—Cossonay miasto.

2. Kolej neubursko-jurajska.

3. Kolej emmentalska.

¹⁾ Na przeźreniach, utrzymywanych w ruchu przez szwedzkie koleje państwowe, od granicy szwedzko-norwęgskiej do Charlottenbergu i od granicy szwedzko-norwęgskiej do Storlien załatwiają służbę pociągową norwęgskie koleje państwowe.

4. Kolej Langenthal—Huttwil.
5. Kolej tössthalska.
6. Kolej seethalska szwajcarska.
7. Kolej południowo-wschodnia szwajcarska.
8. Kolej Rorschach-Heiden.
9. Kolej sihlthalska.
10. Kolej thunerseńska.
11. Kolej Önsingen—Balsthal.
12. Kolej Berno—Neuenburg (linia bezpo-
średnia).
13. Kolej Fryburg—Murten—Ins.
14. Kolej Le Pont—Brassus.
15. Kolej obwodowa Saignelégier—Glovelier.
16. Kolej Uerikon—Bauma.
17. Kolej wązkotorowa Yverdon—St. Croix.
18. Kolej wązkotorowa retycka.
19. Kolej drogowa wązkotorowa Aarau—
Schöftland.
20. Kolej wązkotorowa wyentalaska.
21. Kolej wązkotorowa Bern—Worb (prze-
strzeń Gümlingen—Worb).
22. Kolej wązkotorowa Bellinzona—Mesocco.

**B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez za-
rządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.**

I. Zarządy austriackie.

Linie, utrzymywane w ruchu przez c. k. au-
striackie koleje państwowe, od granicy austriacko-
szwajcarskiej:

23. pod Buchs do Buchs.
24. pod St. Margarethen do St. Margarethen.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez ko-
leje państwowe Wielkiego Księstwa badeńskiego,
od granicy niemiecko-szwajcarskiej:

25. pod Gottmadingen do granicy szwajcarsko-
niemieckiej pod Wilchingen.
26. pod Stetten do Bazylei, kolej badeńska.
27. pod Leopoldshöhe do Bazylei, kolej ba-
deńska.
28. pod Grenzach do Bazylei, kolej badeńska.
29. Kolej łącząca między Bazyleją, sieć kolei
badeńskiej a Bazyleją, sieć szwajcarskiej kolei zwią-
zkowej, utrzymywana w ruchu na wspólnie z kolejami
państwowymi Wielkiego Księstwa badeńskiego.
30. Przestrzeń od granicy niemiecko-szwaj-
carskiej pod St. Ludwig do Bazylei, sieć szwajcar-
skiej kolei związkowej, utrzymywana w ruchu
przez koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.

III. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez
Spółkę kolei Paryż—Lyon do morza Śródziemnego,
od granicy francusko-szwajcarskiej:

31. pod St. Gingolph do Bouveret.
32. pod Chêne-Bourg do Genewy-Eaux-Vives.
33. pod La Plaine do Genewy-Cornavin.
34. pod Col-des-Roches do Le Locle.

IV. Zarządy włoskie.

35. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez
włoskie koleje państwowe, od granicy włosko-szwaj-
carskiej pod Chiasso do Chiasso.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych
w ruchu za granicą przez zarządy szwajcarskie, porównaj:

- Niemcy, l. 121, 122, 123, 124.
Francja, l. 24, 25, 26, 27, 28.
Włochy, l. 7, 8.

Wrba wlr.

Łodzie motorowe i małe łodzie parowe, zawiązujące do portu i odpływające z niego, mają również dawać sygnał ten trąbą do mgły względnie gwizdawką parową. Nadto nie wolno im opływać z bliska czoł portowych, a przy zawijaniu do portu winny wcześniej zmniejszyć swoją chyżość.

7. Gdy wjazd statków do portu jest z jakiegokolwiek powodu połączony z niebezpieczeństwem, oznajmia się o tem sygnałem zamknięcia portu (sygnałem 15.), przepisany w regulaminie sygnałowym (załącznik III).

Po usunięciu przeszkód, które spowodowały zamknięcie portu, zawiadamia się o tem statki, czekające przed portem, sygnałem otwarcia portu (sygnałem 12.), przepisany w regulaminie sygnałowym (załącznik III).

§ 14.

Gdy wydarzy się nieszczęśliwy wypadek, obowiązany jest dowódca statku uwiadomić o tem jak najspieszniej sąsiednie miejscowości i statki. W tym celu ma on użyć sygnałów o pomoc, przewidzianych w regulaminie sygnałowym (załącznik III).

§ 15.

Łodzie motorowe (porównaj § 7.) są zrównane z parowcami pod względem utrzymywania światła (z wyjątkiem światła na tyle statku) oraz prawideł wymijania i dawania sygnałów z tą różnicą, że do dawania sygnałów dostateczny jest jeden z przepisanych środków sygnałowych akustycznych (gwizdawka lub trąba).

Małe łodzie parowe obchodzić się mogą zwykłą gwizdawką parową.

Małe łodzie motorowe i parowe mogą umieszczać światło przodowe niżej, aniżeli to przepisano w § 10., liczba 1, lit. a.

§ 16.

Stosując przepisy, podane w rozdziale B, musi się zawsze odpowiednio uwzględniać wszystkie rodzaje niebezpieczeństwa, połączonego z żegluga i mogącego wyniknąć ze zderzenia, tudzież takie szczególne okoliczności, które powodują konieczność odstępiania od przepisów w celu uchylenia niebezpieczeństwa, grożącego bezpośrednio.

C. Postanowienia co do przewozu materiałów niebezpiecznych.

§ 17.

a) Przewóz przedmiotów wybuchających (materiałów rozsadzających).

I. Następujące przedmioty wybuchające są dopuszczone do obrotu na jeziorze Bodeńskim:

1. Proch — saletra rozsadzająca, saletra palna — (nader ściśła mieszanina gatunków saletry, oddziałujących obojętnie, i węgla lub materyi, których głównymi częściami składowymi są węgiel, wodor i tlen, z siarką lub bez siarki);

2. następujące przetwory, zawierające nitroglicerynę:

a) dynamit I (mieszanina plastyczna przy średniej ciepłocie i nie wydzielająca kropli, składająca się z nitrogliceryny i materyi prochowych, które nie wybuchają same przez się i nie są samozapalne);

b) dynamit II i III (dynamit węglowy, mieszanina nitrogliceryny z mieszaninami podobnymi do prochu strzelniczego);

c) żelatyna rozsadzająca (mieszanina rozciągliwo-sprężysta przy średniej ciepłocie, składająca się z nitrogliceryny, żelatynowanej nitrocelulozą, z alkaliami węglanowymi [a względnie ziemiami alkalicznymi] albo rodzajami saletry, oddziałującymi obojętnie, lub bez nich);

d) dynamit żelatynowy (mieszanina plastyczna przy średniej ciepłocie, składająca się z nitrogliceryny, żelatynowanej nitrocelulozą, oraz mąki drzewnej, saletry i alkaliu węglanowych [a względnie ziemi alkalicznych]);

e) karbonit (mieszanina nitrogliceryny z mieszaninami podobnymi do prochu strzelniczego i z materyami płynnymi, które same przez się nie wybuchają i nie są samozapalne);

3. nitroceluloza (luźna, zawierająca najmniej 20 procentów wody, i prasowana, nie żelatynowana), w szczególności bawełna strzelnicza i wełna kleinowa, jakoteż mieszaniny nitrocelulozy z rodzajami saletry, oddziałującymi obojętnie;

4. następujące mieszaniny, zawierające związki nitrowe materyi z rodzaju aromatycznych:

a) sekuryt (mieszanina saletry amoniakalnej, saletry potasowej i dinitrobenzolu lub podobnych materyi);

b) roburyt (mieszanina chlorodinitrobenzolu, chloronitronaftaliny lub nitrochlorobenzolu i saletry amoniakalnej);

5. naboje, petardy, wyroby pirotechniczne, podpały rozsadzające, służące do podpalania ładunków (np. kapsle rozsadzające), podpałki (amorces);

6. wszelkie przedmioty wybuchające, dopuszczone każdorazowo do przewozu kolejami żelaznymi i drogami wodnymi w państwach leżących nad jeziorem Bodeńskim.

Statki, wiozące przedmioty wybuchowe, muszą być już przy zawijaniu do stacyi przeznaczenia tych materiałów zaopatrzone w dokumenty, wymagane według przepisów państwa nadbrzeżnego, do którego należy stacya przeznaczenia.

II. Następujące materje nie będą uważane za przedmioty wybuchające, jeżeli są zapakowane w sposób, przepisany dla obrotu kolejowego, a mianowicie, jeżeli trzęsienie się i wyciekanie ich jest wykluczone:

1. podpały nie rozsadzające, przepisane w wojску i marynarce jednego z państw nadbrzeżnych,

2. kapsle, używane do broni palnej, kapsle blaszkowe i naboje do broni palnej.

3. lonty.

III. Od obrotu na jeziorze Bodeńskim są wyłączone przedmioty wybuchające, nie dopuszczone do przewozu według liczby I, a mianowicie:

1. nitrogliceryna zwyczajna i w roztworach;

2. piorunian złota, suchy, w formie stałej lub w proszku, piorunian rtęci, piorunian srebra i przetwory z nich otrzymane;

3. rodzaje cukru nitrowego, rodzaje skrobi nitrowej i mieszaniny z nich otrzymane;

4. mieszaniny, wydzielające krople nitrogliceryny;

5. przedmioty wybuchowe, które albo

a) oddziaływują kwaśno [z wyjątkiem prochu, saletry rozsadzającej i saletry palnej (I, 1), sekurytu (I, 4 a) i roburytu (I, 4 b)], albo

b) są skłonne do rozkładu przy ciepłocie aż do $+ 40^{\circ} C$ albo

c) zawierają:

aa) chlorany [z wyjątkiem kapsli rozsadzających i podpałek (I, 5)], lub

bb) sole kwasu pikrynowego, lub

cc) fosfor [z wyjątkiem podpałek (I, 5)], lub

dd) siarczek miedzi;

6. przedmioty wybuchające w gilzach nabojujowych, o ile są zwilżone po wierzchu nitrogliceryną (liczba 1) lub innym płynem rozsadzającym albo obłożone po wierzchu stałymi przedmiotami wybuchającymi;

7. przetwory rozsadzające, przy których pojedyncze części składowe, same przez się nie wybuchające, są umieszczone w naczyniu zamkniętem, oddzielone przegrodami łatwymi do przebicia lub przyrządami kurkowymi, i których wybuch może być spowodowany dopiero przez zniszczenie i przesunięcie przegród lub przez otwarcie przyrządów kurkowych;

8. broń palna nabita.

IV. Na statkach przewożących ludzi, jak również na tratwach nie wolno przewozić przedmiotów wybuchających; można jednak wieźć tyle prochu

strzelniczego i wyrobów pirotechnicznych, ile ich potrzeba do dawania sygnałów.

Wyjątek dozwolony jest tylko wtedy, gdy w nagłych przypadkach ogólnego niebezpieczeństwa, n. p. w razie zatorów, chodzi o przewiezienie na miejsce przeznaczenia w jak najkrótszym czasie i pod pewną eskortą puszek potrzebnych do rozsadzania i materiału do ich napełnienia.

Każdy statek, używany do przewozu przedmiotów wybuchających, powinien mieć z sobą czotno ratunkowe.

V. Przedmioty wybuchające należy silnie upakować w wytrzymałych skrzyniach lub beczkach drewnianych, tak mocnych, jak tego waga ich zawartości wymaga, których spojenia powinny być tak uszczelnione, żeby wysypywanie się zawartości było wykluczone, i które nie mogą być zaopatrzone żelaznymi obręczami lub zawiasami. Zamiast pak lub beczek drewnianych można także używać beczek (tak zwanych amerykańskich), zrobionych z kilku warstw bardzo twardej i grubej tektury pokostowanej. Naczynia, używane do przewozu prochu. saletry rozsadzającej i saletry palnej (I, 1), nie powinny mieć gwoździ i śrub żelaznych. ani żadnych innych spojeń żelaznych.

Proch, saletrę rozsadzającą, saletrę palną (I, 1), tudzież proch, wyrobiony z nitrocelulozy żelatynowanej z saletrą lub bez niej (I, 3), można pakować w naczyniach metalowych z wyjątkiem naczyń żelaznych. Przed zapakowaniem w beczki lub paki musi się opakować przedmioty te w pakiety (w naczynia blaszane) o wadze, wynoszącej najwyżej do $2\frac{1}{2} kg$, albo wsypać do nieprzepuszczalnych worków, zrobionych z trwałych tkanin, zaś mączkę prochową do worków ze skóry lub gęstej materji kauczukowej.

Przedmiotów wybuchających, wymienionych pod I, 2 i 4, nie wolno posyłać w luźnej masie, lecz tylko w nabojach. Naboje te, jak również naboje z bawełny strzelniczej prasowanej, powleczone lub nie powleczone parafiną (I, 3), należy łączyć w pakiety, obwijając je papierem. Podobnie postępuje się z przedmiotami wybuchającymi, dopuszczonymi do przewozu według I, 6, o ile wolno je przewozić kolejami żelaznymi tylko w formie nabojujów. Naboje z materiałów, wymienionych pod I, 2, należy nadto zaopatrzyć powłoką, zabezpieczającą od przedostawania się wody lub wilgoci (np. umieszczać w workach gumowych zaklejonych rozezynem gminy).

Bawełnę strzelniczą prasowaną, zawierającą najmniej 15 procentów wody, jakoteż naboje sekurytowe i roburytowe (I, 4) wolno pakować także w puszkach blaszanych lub pudełkach tekturowych, szczelnie zamkniętych.

Przy przesyłaniu luźnej nitrocelulozy, zawierającej najmniej 20 procentów wody, potrzebne jest mocne opakowanie w naczyniach hermetycznych o grubych ścianach.

Przedmioty wybuchające wszelkiego rodzaju nie mogą być zaopatrzone podpałami lub lontami ani też pakowane razem z nimi lub razem z nabojami do broni palnej (II, 2) w tych samych naczyniach.

Naczynia, służące za opakowanie dla przedmiotów wybuchających, muszą stosownie do swej zawartości być zaopatrzone napisem: proch, saletra rozsadzająca, saletra palna, proch z nitrocelulozy i saletry, naboje, petardy, wyroby pirotechniczne, podpały, naboje dynamitowe, naboje z dynamitu węglowego, naboje z żelatyny rozsadzającej, naboje z dynamitu żelatynowego, naboje karbonitowe, bawełna strzelnicza itp. Nadto musi znajdować się na nich firma lub marka fabryki, z której przedmioty wybuchające pochodzą, lub oznaczenie fabryki, dozwolone przez władzę centralną i podane do wiadomości publicznej.

Waga brutto przesyłek, zawierających proch, saletrę rozsadzającą, saletrę palną (I, 1), bawełnę strzelniczą (I, 3), ładunki, petardy, wyroby pirotechniczne lub podpały (I, 5), nie powinna przenosić 90 *kg*, a waga przesyłek, zawierających inne przedmioty wybuchające, 35 *kg*. Te postanowienia co do wagi nie mają zastosowania do przyrządowego prochu działowego w ładunkach.

Opakowanie, przepisane każdorazowo dla obrotu na kolejach żelaznych, dostateczne jest także przy przesyłaniu towarów jeziorem Bodeńskim.

VI. Przy pakowaniu i ładowaniu, jak również przy wyładowywaniu i rozpakowywaniu przedmiotów wybuchających nie wolno utrzymywać ognia lub otwartego światła ani też palić tytoniu.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu należy starannie unikać wstrząśnięć. Dlatego też nie wolno przesyłek toczyć ani rzucać.

VII. Ładowanie i wyładowywanie może odbywać się tylko w miejscu, wyznaczonem na ten cel przez właściwą władzę policyjną i oddalonem najmniej na 300 *m* od budynków zamieszkałych. Oprócz tego dozwolone jest ładowanie i wyładowywanie przedmiotów wybuchających w przeznaczonych na to miejscach przed fabryką materiałów wybuchających lub w samej fabryce albo w składzie materiałów wybuchających, zatwierdzonym policyjnie, jakoteż w tych oddziałach portu, które władza portowa na ten cel wyznaczy.

Miejsce do ładowania nie powinno być dostępne dla publiczności w czasie, gdy używa się go; jeżeli ładowanie i wyładowywanie odbywa się wyjątkowo w porze ciemnej, należy oświetlić miejsce to latarniami stale i wysoko przytwierdzonymi. Naczyni, napelnionych materiałem wybuchającym, nie wolno pierwaj przynosić lub dopuszczać na miejsce ładowania aż dopiero wtedy, gdy ładowanie ma się rozpocząć.

VIII. Materiałów, wymienionych pod I, 2 do 4, nie wolno ładować na tym samym statku razem z prochem, saletrą rozsadzającą, saletrą palną (I, 1), ładunkami, petardami, wyrobami pirotechnicznymi, podpałami (I, 5) lub nabojami do broni palnej (II, 2). Podobnie należy zawsze umieszczać podpały rozsadzające oddzielnie od prochu i innych przedmiotów wybuchających.

IX. Przedmioty wybuchające należy mocno pakować pod pokładem statku w miejscu zamkniętem, łączącym na parowcach jak najdalej od kotłowni. Becełek nie należy przytem stawiać prosto, lecz trzeba je kłaść i zabezpieczyć przed toczeniem się podkładami drewnianymi. Jeżeli wyjątkowo zajdzie potrzeba przywiązania niektórych przesyłek, wówczas należy używać do tego wyłącznie sznurów, nigdy zaś łańcuchów. Wszelkie żelazne części składowe, które mogłyby w drodze stykać się z przesyłkami, należy poowijać pakulami, słomą lub szmatami.

Łodzie otwarte, którymi przewozi się przedmioty wybuchające, powinny być okryte szczelnie zamykającą osłoną (np. płótnem impregnowanem).

Ani w miejscach w ten sposób użytych ani w tych, które do nich bezpośrednio przylegają, nie wolno pakować kapsli i lontów (II, 2 i 3).

Od równoczesnego przewozu są w ogóle wyłączone przedmioty łatwo zapalne lub samozapalne, do których jednak nie zalicza się węgli kamiennych i koksu.

X. Przewóz przedmiotów wybuchających dozwolony jest tylko we dnie i gdy jest widno.

Na statkach, wiozących przedmioty wybuchające, dozwolone jest zapalanie światła i ognia tylko w takim razie, jeżeli statek ma zamknięte palenisko, i tylko w niem.

XI. Statki, które wiozą przedmioty wybuchające w ilości, przenoszącej 35 kilogramów wagi brutto, mają zachowywać w drodze, podczas zatrzymywania się i ładowania następujące przepisy:

1. Statki muszą być zaopatrzone w czarną banderę z białem *P*, z daleka widzialną i zawsze rozpostartą, która stanowi znak ostrzegawczy;

2. nie mogą one nigdy zostawać bez straży;

3. powinny trzymać się jak najdalej od innych statków;

4. jeżeli transport składa się z kilku statków, wówczas muszą one w czasie jazdy trzymać się w odległości najmniej 50 metrów jeden od drugiego;

5. jeżeli statek, który wiezie przedmioty wybuchające, zatrzymuje się w drodze w pobliżu lądu dłużej niż dwie godziny, wówczas powinien on stawać w odległości najmniej 300 metrów od fabryk, warsztatów i budynków zamieszkałych.

Jeżeli nie można znaleźć stosownej przystani w takiej odległości, wówczas może właściwa władza policyjna pozwolić, aby obrano przystań w mniejszej odległości, i to jeżeli niema innej ochrony, w odległości najmniej 200 metrów od fabryk, warsztatów i budynków zamieszkałych.

W razie zatrzymania się statku na dłużej niż na dwie godziny w pobliżu osad należy nadto uwiadomić jak najrychlej właściwą władzę policyjną, która ma następnie zarządzić środki ostrożności, jakie uznaje za potrzebne.

Gdy statek ma zawinąć do portu, wówczas należy uwiadomić o tem poprzednio władzę portową, która wyda zarządzenia potrzebne w interesie bezpieczeństwa, i to w danym razie w porozumieniu z właściwą władzą policyjną;

6. Jeżeli przesyłka przedmiotów wybuchających popadnie w drodze w taki stan, że dalszy jej przewóz jest niebezpiecznym, wówczas ma właściwa władza policyjna najbliższej miejscowości, którą kierownik transportu uwiadomi jak najrychlej, wydać potrzebne zarządzenia pod względem dalszego postąpienia z przesyłką w sposób, wykluczający niebezpieczeństwo, i to stosownie do okoliczności za współudziałem rzeczoznawcy, którego na jej wezwanie ma przysłać wysyłający.

Gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, winna właściwa władza policyjna zniszczyć przedmioty wybuchające na koszt wysyłającego, bez poprzedniego uwiadomienia go według wskazówek i pod nadzorem rzeczoznawcy, jeżeli to okaże się możebne.

Jeżeli w miejscu tem znajduje się port, wówczas ma władza portowa wydać potrzebne zarządzenia, o ile chodzi o obszar portowy, i to według okoliczności w porozumieniu z właściwą władzą policyjną.

XII. Statki, które przepływają koło statku, zaopatrzonego banderą według l. XI, punkt 1, w odległości, nie dochodzącej 300 metrów, mają zakryć ogień, a parowce nadto uregulować odpowiednio rejestry kominowe.

b) Przewóz materiałów łatwo zapalnych, które nie należą do przedmiotów wybuchających.

I. Następujące przedmioty uważa się za łatwo zapalne:

- a) olej skalny surowy i jego destylaty (eter naftowy, gazolinę, neolinę, benzynę, ligroinę, naftę, esencję naftową, olej skalny oczyszczony, oleje do czyszczenia, smarowidła itd.);
- b) wszelkie materye lotne, wyrobione ze smoły lub olejków smołowych (smoły żywicznej, ze smoły węgla kamiennych i brunatnych, ze smoły torfowej i łupkowej);

- c) etersiarczany (etylowy), kolodyum i dwusiarczek węgla (alkohol siarczany);
- d) kwas azotowy, czerwony, dymiący;
- e) fosfor biały i żółty, jakoteż czerwony (bezsztalny);
- f) masę Buchera do gaszenia ognia.

Przedmioty, wymienione pod lit. a) i b), dzielą się na trzy klasy podług tego, ile wynosi ich ciężar gatunkowy przy 17·05° C. a mianowicie:

- (I klasa) najmniej 0·780 (tak zwany test-petroleum, benzol, toluol, ksyloł, kumul, olej mirbanowy, olej parafinowy, fotogien itd.);
- (II klasa) mniej niż 0·780, a więcej niż 0·680 (benzyna, ligroina, olej do czyszczenia itd.);
- (III klasa) 0·680 lub mniej (eter naftowy, gazolina, neolina itd.).

II. Przedmioty, wymienione pod lit. a) i b), wolno przewozić jeziorem Bodeńskim tylko albo:

- a) w naczyniach metalowych, szczelnych i wytrzymałych, albo
- b) w naczyniach szklanych lub kamionkowych; przedmioty klas I i II nadto
- c) w beczkach jak najlepszych i trwałych.

W razie przewozu w naczyniach szklanych lub kamionkowych należy zachowywać następujące dalsze przepisy:

1. Jeżeli kilka naczyń złączono w jedną przesyłkę, wówczas należy je silnie zapakować w mocnych skrzyniach drewnianych przy użyciu słomy, siana, otrąb, trocin, ziemi wycieczkowej lub innych ciał sypkich.

2. Przy oddzielnem opakowaniu wolno przesyłać naczynia w mocnych koszach lub kubłach, zaopatrzonych dobrze przytwierdzoną osłoną ochronną i antabami i dostatecznie wystłanych materyałem pakunkowym; jeżeli osłona ochronna jest zrobiona ze słomy, trzciny, siłowia lub podobnego materyału, wówczas musi ona być nasycona mlekiem glinianem lub wapiennem albo podobną materyą z dodaniem szkła wodnego. Waga brutto jednej sztuki przesyłki nie może przenosić przy materyach klasy I, jeżeli przesyła się je w naczyniach szklanych, 60 kg, a jeżeli przesyła się je w naczyniach kamionkowych, 75 kg, zaś przy materyach klas II i III, przesyłanych w naczyniach obu powyższych rodzajów, 40 kg.

Każda przesyłka, zawierająca przedmioty klasy II i III, ma być zaopatrzona wyraźnym napisem „Ostrożnie z ogniem“ wydrukowanym na czerwonym tle. Nadto kosze i kubły z naczyniami szklanymi lub kamionkowymi, zawierającymi przedmioty klasy II i III, mają mieć napis „Musi się nieść“.

III. Eter siarczany (eter etylowy), jakoteż kleinę (I, lit. *c*) wolno przesyłać tylko w naczyniach metalowych lub szklanych, całkiem szczelnie zamkniętych. Opakowanie naczyń tych, i to zarówno metalowych jak i szklanych, musi odpowiadać przepisom, podanym pod II, liczba 1, w razie połączenia kilku naczyń w jedną przesyłkę, a przepisom, podanym pod II, liczba 2, przy oddzielnem pakowaniu, z tem ograniczeniem, że przy pakowaniu naczyń pojedynczych waga brutto każdej sztuki przesyłki nie może przenosić 60 *kg*.

IV. Dwusiarczek węgla (alkohol siarczany) (I, lit. *c*) wolno przewozić albo:

1. w szczelnych naczyniach z grubej blachy żelaznej, należycie pozakawanej o pojemności aż do 500 *kg*; albo

2. w naczyniach blaszanych, ważących brutto najwięcej 75 *kg*, wzmocnionych u dołu i u góry żelaznymi opaskami. Naczynia takie powinny się mieścić w koszach plecionych lub kubłach, albo być upakowane w skrzyniach słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innymi ciałami syrkimi; albo

3. w naczyniach szklanych, zamkniętych w mocnych skrzyniach drewnianych, wysłanych słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innymi ciałami syrkimi.

V. Przewóz czerwonego dymiącego kwasu azotowego (I, lit. *d*) podlega następującym przepisom:

Jeżeli przesyła się go w baniach, fiaskach lub kamionkach, wówczas muszą naczynia te być szczelnie zamknięte, dobrze opakowane i umieszczone w osobnych naczyniach, zaopatrzonych w mocne urządzenia do wygodnego manipulowania nimi, lub w plecionych koszach. Banie i fiaski muszą być otoczone w naczyniach najmniej równą ich pojemności ilością wysuszonej ziemi wymoczkowej lub innych odpowiednich materii suchoziemistych.

Jeżeli przesyła się kwas ten w naczyniach metalowych, wówczas muszą one być zupełnie szczelne i mieć dobre zamknięcia.

VI. Fosfor biały i żółty (I, lit. *e*), otoczony wodą w puszkach blaszanych, obejmujących najwięcej 30 kilogramów i zalutowanych, musi być mocno pakowany w grubych skrzyniach. Skrzynie muszą mieć nadto dwie mocne antaby, nie mogą ważyć więcej nad 100 kilogramów, i muszą być z wierzchu zaopatrzone napisami „Wewnątrz fosfor pospolity żółty (biały)” i „Góra”.

Fosfor czerwony (bezkształtny) (I, lit. *e*) należy pakować w puszkach blaszanych, dobrze zalutowanych i umieszczać je w grubych skrzyniach przy użyciu trocin. Skrzynie te nie mogą ważyć więcej jak 90 kilogramów i muszą mieć z wierzchu napis: „Wewnątrz fosfor czerwony”.

VII. Puszki Buchera do gaszenia ognia (I, lit. *f*) wolno przewozić tylko w osłonach blaszanych. Osłony te muszą być umieszczone w skrzyneczkach, zawierających najwięcej 10 kilogramów i wyklejonych wewnątrz papierem. Następnie pakuje się skrzyneczki te w większych skrzynkach, wyklejonych również papierem.

VII. Gdy przetwory chemiczne, wymienione pod liczbami II i III, posyła się w ilościach nie większych jak 10 *kg*, wówczas wolno łączyć je tak ze sobą, jak i z innymi przedmiotami, nie należącymi do rodzaju materii wybuchających, gryzących lub palnych, w jedną przesyłkę. Przedmioty te muszą w takim razie mieścić się w butlach szklanych lub blaszanych, szczelnie zamkniętych i być silnie ułożone w mocnych skrzyniach przy użyciu słomy, siana, otrąb, trocin, ziemi wymoczkowej lub innych ciał syrkich.

Kwas azotowy, czerwony, dymiący wolno w tej samej ilości i w ten sam sposób łączyć w jedną przesyłkę tylko z takimi samymi ilościami innych kwasów mineralnych z wyjątkiem bromu i z innymi przedmiotami, nie należącymi do materii wybuchających, gryzących lub palnych.

Dwusiarczek węgla wagi najwyżej 2 *kg* można łączyć w jedną przesyłkę z innymi przedmiotami, nie należącymi do materii wybuchających, gryzących lub palnych, jeżeli tenże znajduje się we fiaskach blaszanych, szczelnie zamkniętych i jest mocno ułożony wraz z dalszą zawartością przesyłki w silnej skrzyni przy użyciu słomy, siana, otrąb, trocin lub innych ciał syrkich.

Fosforu i puszek z masą Buchera do gaszenia ognia nie wolno nawet w małych ilościach łączyć z innymi przedmiotami w jedną przesyłkę.

IX. Naczynia, wymienione pod liczbami II do VIII (naczynia metalowe, beczki, skrzynie, kubły i kosze), należy ładować na statki w taki sposób, żeby się o siebie nie obijały ani też nie mogły spaść.

X. Na parowcach wolno ładować przedmioty łatwo zapalne tylko na pokładzie; na statkach, służących do przewozu osób, nie wolno ich wcale ładować.

Zakaz ładowania przedmiotów łatwo zapalnych na parowcach osobowych nie odnosi się do zapasu benzyny, mieszczącego się w rezerwoarach samochodów (pojazdów i łodzi).

XI. Do tych ubikacji statku, w których umieszczone są przedmioty łatwo zapalne, wolno wchodzić tylko z lampami bezpieczeństwa i nie wolno w nich palić tytoniu. Jeżeli ubikacje te znajdują się pod pokładem, muszą one posiadać skuteczną wentylację od góry.

Na statkach, na których załadowano przedmioty łatwo zapalne, nie wolno palić otwartego ognia.

Kominy palenisk, znajdujących się pod pokładem, muszą być u statków takich zaopatrzone iskrochronami.

Przedmioty palne, załadowane na pokładzie, powinny być okryte szczelnie osłaniającymi płachtami.

XII. Na statkach, wiozących materiały łatwo zapalne, powinna być wywieszona w dzień bandera niebieska z wielkiem białem *F* (w druku łacińskim), a w nocy latarnia niebieska; bandera względnie latarnia ma być przytwierdzona na maszcie lub na żerdzi w wysokości najmniej czterech metrów nad pokładem.

Statkom takim wolno przybijać do lądu tylko w odległości najmniej 150 *m* od innych statków lub budynków zamieszkałych, o ile władza portowa, a poza obrębem portów władza policyjna miejscowa nie nakaze przybijania do lądu w większej odległości lub nie zezwoli na przybijanie w mniejszej odległości.

Postanowienia niniejsze nie mają zastosowania do statków, wiozących tylko małe ilości (aż do 10 *kg*, a względnie przy dwusiarczku węgla aż do 2 *kg*, porw. liczbę VIII) poszczególnych materyi łatwo zapalnych, bądź to w przepisaniu opakowaniu oddzielnem, bądź też zapakowanych według przepisów razem z innymi przedmiotami (liczba VIII), z tem zastrzeżeniem, żeby waga ogólna wiezionych w ten sposób drobnych ilości materiałów łatwo zapalnych nie dochodziła 40 *kg*.

XIII. Gdy statek załadowany przedmiotami łatwo zapalnymi, przybędzie na miejsce przeznaczenia, musi dowódca uwiadomić zaraz władzę policyjną lub portową o ilości i rodzaju załadowanych przedmiotów łatwo zapalnych, i umieścić statek swój niezwłocznie w miejscu wyznaczonem.

XIV. Gdy przedmioty łatwo zapalne mają być ładowane na statek lub wyładowane ze statku, ma dowódca uwiadomić o tem poprzednio właściwą władzę policyjną lub portową.

Władza ta wyznacza stanowisko, gdzie ładowanie lub wyładowanie ma być przedsięwzięte, i termin, w którym praca ta ma się rozpocząć i skończyć. Stanowisko takie powinno być jak najbardziej oddalone od budynków zamieszkałych. Przystęp do stanowiska tego nie jest dozwolony osobom, nie mającym w tem interesu.

Podczas ładowania i wyładowywania nie wolno palić tytoniu, rozniecać ognia lub używać niezabezpieczonego światła ani na statku ani w pobliżu stanowiska.

O zmroku wolno ładować i wyładowywać tylko za szczególnem pozwoleniem i tylko przy świetle

stałych latarni, utwierdzonych najmniej na dwa metry ponad powierzchnią gruntu roboczego.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu nie wolno wozić na wózkach koszów i kublów z naczyniami szklanymi i kamionkowymi, zawierającymi materiały, należące do przedmiotów, wymienionych w klasach II i III pod liczbą 1, lit. *a*) i *b*), ani też nosić ich na barkach lub na plecach, lecz tylko za antaby, umieszczone przy wspomnianych naczyniach.

c) Przewóz materiałów gryzących i trucizn.

1. Gdy materye gryzące jak kwasy itp. mają być przewiezione innymi statkami a nie statkami, państwowych lub koncesyonowanych przez państwo przedsiębiorstw żeglugi parowej, wówczas ma władza policyjna lub portowa miejsca ładowania postanowić w każdym poszczególnym wypadku, czy materyały te przewieźć należy statkami osobnymi, czy też można je ładować razem z innymi towarami. Pozwalając na ładowanie z innymi towarami, ma władza ta zarządzić zarazem potrzebne środki ostrożności, którym szyper musi się poddać. Co do wydanych zarządzeń wystawia władza szyprowi osobne poświadczenie, które tenże musi na żądanie okazać urzędnikom policyjnym, portowym, celnym i urzędnikom budowli wodnych.

2. Niepłynne przetwory arsenu, mianowicie bezwodnik kwasu arsenawego, złotołusk (auripigment), dwusiarczek arsenu naturalny (realgar), i arsen metaliczny kopalny mogą być przesyłane jeziorem Bodeńskiem tylko wtedy, jeżeli na każdej przesyłce będą wypisane czarną farbą olejną i wyraźnymi literami wyrazy: „Arszenik (trucizna)“ i jeżeli przesyłki te będą opakowane w sposób następujący:

albo

a) w podwójnych beczkach lub pakach, przyczem dna beczek muszą być umocowane wpuszczanymi obręczami, a wieka skrzyń obręczami lub żelaznymi opaskami, zaś beczki i paki wewnętrznie zrobione z grubego suchego drzewa i wyklejone wewnątrz gęstem płótnem lub podobnymi gęstymi tkaninami;

albo

b) w worach z płótna namazionego, zapakowanych w pojedynczych beczkach z mocnego suchego drzewa;

albo

c) w zalutowanych cylindrach blaszanych, włożonych w mocne osłony drewniane (beczki zewnętrzne), których dna są umocnione wpuszczanymi obręczami.

3. Płynne przetwory arsenu, mianowicie kwas arsenowy mogą być przesyłane jeziorem Bodeńskiem tylko wtedy:

- a) jeżeli na każdej przesyłce będą wypisane czarną farbą olejną wyraźnymi literami wyrazy: „Arszenik (trucizna)“;
- b) w razie przesyłania przetworów tych w baniach, fiaskach lub kamionkach, jeżeli naczynia te są szczelnie zamknięte, dobrze opakowane i umieszczone w osobnych naczyniach, zaopatrzonych w mocne urządzenia do wygodnego manipulowania nimi, albo w plecionych koszach;
- c) w razie przesyłania przetworów tych w naczyniach metalowych, drewnianych lub gumowych, jeżeli naczynia te są zupełnie szczelne i opatrzone dobrymi zamknięciami.

Przepisy te stosują się także do naczyń, w których płynne przetwory arsenu były przewożone.

4. Inne przetwory metalowe trujące (farby metalowe trujące, sole metalowe itd.), mianowicie zaś przetwory rtęciowe, jako to: sublimat, kalomel, chlorek rtęciowoamonowy i chlorek rtęci czerwony, cynober, sole i farby miedziane, jako to: siarkan miedziowy (siny kamień), octan miedziowy (grynszpan), farby miedziowe zielone i błękitne, przetwory ołowiu, jako to: glejta (massykot), minia, octan ołowiany i inne sole ołówne, biel ołowna i inne farby ołówne, także proszek cynkowy, tudzież dwutlenek cyny i antymonu mogą być przesyłane tylko w szczelnych beczkach lub pakach, zrobionych z mocnego suchego drzewa i zaopatrzonych w wpuszczone obręcze a względnie w opaski okalające. Osłony te muszą być tego rodzaju, aby wysypywanie się zawartości przez szczeliny wskutek wstrząśnięć, uderzeń itd., nieuniknionych przy przewozie było wykluczone.

5. Gdy trucizny takie (przetwory arsenowe niepłynne i płynne, tudzież inne przetwory metalowe trujące) mają być przesyłane w ilościach, wynoszących 5000 kilogramów lub więcej, wówczas wolno je ładować na statkach, wiozących inne towary, tylko w osobnych oddziałach szczelnie zabezpieczonych od przeciekania wody. Przed ładowaniem winien szypierz uwiadomić władzę policyjną lub portową. Władza ta ma przekonać się, czy oddziały statku, w których trucizny mają być umieszczone, są rzeczywiście zamknięte tak, iż nie przepuszczają wody.

Także w razie, gdy trucizny takie w ilościach poniżej 5000 kilogramów mają być przewożone razem z innymi przedmiotami, należy baczyć na to, aby trucizny ładowane były oddzielnie od środków spożywczych i użytkowych. Władza policyjna i portowa ma wydać szyprowi poświadczenie co wydanych zarządzeń.

6. Jeżeli paki doznały uszkodzeń widocznych bez ich otwierania, wówczas ma władza policyjna lub portowa miejsce wysyłki zabronić ich ładowania.

D. Do artykułu 6. i 10. międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego z dnia 22. września 1867, Dz. u. p. Nr. 19 z roku 1868.

§ 18.

Postanowienia, wydane w artykule 6. i 10. międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego z dnia 22. września 1867, Dz. u. p. Nr. 19 z roku 1868, co do badania okrętów i uprawienia do żeglugi na jeziorze Bodeńskim, mają zastosowanie także do statków motorowych i do łodzi motorowych, służących do przemysłowego przewozu osób.

Patent szyperski (załącznik IV) na prowadzenie parowca, statku motorowego i łodzi motorowej, służącej do przemysłowego przewozu osób, może być udzielany tylko wtedy, gdy wykazano dłuższe zajęcie na statkach takich i uzdolnienie do ich prowadzenia.

Statki motorowe i łodzie motorowe, służące do przemysłowego przewozu osób, należy badać corocznie.

II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1910.

III.

W postanowieniach międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego z dnia 22. września 1867, Dz. u. p. Nr. 19 z roku 1868, mają zajść jednocześnie zmiany następujące:

- a) Artykuł 7., ustęp 1. ma w przyszłości opiewać:

Dla oznaczenia okrętu musi każdy statek nosić nazwę lub numer, wyrażone pismem, dającym się z daleka odczytać; także pojemność statku w tonach powinna być zaznaczona na jego bokach zewnętrznych.

- b) Artykuł 10., ustęp 1. ma w przyszłości opiewać:

Uprawienie do utrzymywania statku żaglowego lub parowego na jeziorze Bodeńskim przysługuje tylko osobom, które dopuszczone zostały do samoistnego wykonywania tego przemysłu przez rząd państwa wybrzeżnego, gdzie przysługuje im przymiot obywatelstwa, i otrzymały na to patent.

- c) Wzór patentu szyperskiego, dołączony do międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego z dnia 22. września 1867, Dz. u. p. Nr. 19 z roku 1868, nie ma być w przyszłości używany.

Haerdtl wlr.

Wrba wlr.

Weiskirchner wlr.

Patent okrętowy.

Statek { drewniany }
 { żelazny } należący do

w { nazwany
 { oznaczony liczbą

o ładowności, wynoszącej ton,
 zbadano co do wszystkich części i przynależności i zaopatrzone oznaczeniem największego dozwolonego
 zanurzenia w sposób niżej podany; statek ten, zaopatrzone w załogę i wyekwipowanie, wyszczególnione
 w dołączonym spisie, uznano za zdatny do żeglugi po jeziorze Bodeńskim.

Na zasadzie dokumentu niniejszego można używać statku tego do żeglugi na jeziorze Bodeńskim
 tak długo, dopóki będzie się znajdował w opisanym stanie i dopóki główne jego części nie zostaną istotnie
 zmienione lub odnowione.

Dokument ten spisano pod ingerencją i pieczęcią urzędową.

. dnia 19

Dozwolone zanurzenie.

Dozwolone zanurzenie statku w stanie załadowanym oznaczono z każdej jego strony w pośrodku statku { klamrami żelaznymi }
z przodu i z tyłu statku { liniami namalowanymi } długości 25 *cm* a szerokości 4 *cm*.

Granica największego dozwolonego zanurzenia przechodzi przez dolny brzeg { klamer }
{ linii }.

Sucha wysokość burty wynosi więc (podanie wymiaru w miejscach oznaczenia suchej wysokości burty):

Załoga.

W celu bezpiecznej żeglugi musi statek mieć na pokładzie następującą załogę:

.....
.....

Wyekwipowanie.

Podczas jazdy muszą znajdować się na statku:

(następuje wykaz).

(Na parowcach i statkach motorowych, przeznaczonych do przewozu osób.)

Największa ilość podróźnych, którą wolno wziąć na pokład, wynosi:

.....

Świadectwo ponownej rewizyi.

Wymieniony wyżej statek, na którym
 zmieniono }
 odnowiono } poddano dzisiaj na wniosek
 w
 rewizyi co do wszystkich jego części i przynależności.

Okazało się, że

. dnia 19

(Oznaczenie władzy i podpis.)

Regulamin sygnałowy dla żeglugi na jeziorze Bodeńskim.

A. Dawanie sygnałów.

Postanowienia co do czasu trwania poszczególnych tonów sygnałowych, tudzież co do przerw między dwoma tonami i między dwoma sygnałami w razie powtarzania sygnałów.

- a) Przy sygnałach, dawanych gwizdawkami parowymi, powietrznymi i trąbami do mgły, mają tony krótkie trwać 1 sekundę, tony długie 5 sekund; przerwa między dwoma tonami sygnałowymi ma wynosić $1/2$ sekundy, przerwa między dwoma sygnałami w razie powtarzania sygnałów co najmniej 2 sekundy.
- b) Przerwy między dwoma strzałami z dział mają wynosić 1 minutę, przerwy między dwoma grupami strzałów działowych 2 minuty.

I. Sygnały w razie mgły.

Parowce mają je dawać zawsze gwizdawką trójtonową

Nr. sygnału	Nazwa i znaczenie sygnału	Sposób dawania sygnału	Odpowiedź na sygnał
1	Sygnał w razie mgły parowców znajdujących się na jeziorze (§ 12, liczba 1 a).	Przeciągły świst trzy razy na minutę w równych odstępach czasu.	Każdy statek winien odpowiedzieć swoim sygnałem rozpoznawczym.
2	Sygnał w razie mgły statków motorowych, żaglowych, statków towarowych holowanych i łodzi przewozowych, płynących samodzielnie (§ 12, 1 b i c).	Przeciągły ton gwizdawką parową, powietrzną, syreną lub trąbą do mgły raz na minutę.	Parowce i statki motorowe bez rozwiniętego żagla mają odpowiedzieć swoim sygnałem rozpoznawczym.
3 a	Sygnał w razie mgły parowca, stojącego na kotwicy poza obrębem portu (§ 12, liczba 1 g).	UUUUUUUUU Dzwonienie dzwonem najmniej raz na minutę.	
3 b	Sygnał w razie mgły statków motorowych, żaglowych, statków towarowych holowanych i łodzi przewozowych, stojących na kotwicy poza obrębem portu (§ 12, liczba 1 g).	UU Dwa krótkie, szybko po sobie następujące tony gwizdawką parową, powietrzną, syreną lub trąbą do mgły, najmniej raz na minutę.	

Nr. sygnału	Nazwa i znaczenie sygnału	Sposób dawania sygnału	Odpowiedź na sygnał
4 a	Sygnał rozpoznawczy parowców nie holujących przy jazdach programowych z nume- rem parzystym*) (§ 12, liczba 1 e.)	00 Dwa krótkie szybko po sobie na- stępujące świsty trzy razy na minutę.	
4 b	Podobnie z numerem nieparzystym**) (§ 12, liczba 1 e.)	000 Trzy krótkie szybko po sobie na- stępujące świsty trzy razy na minutę.	
4 c	Sygnał rozpoznawczy parowców holujących przy ja- zdach programowych z numerem parzystym*) (§ 12, liczba 1 e.)	00 ——— Dwa krótkie świsty wraz z nastę- pującym po nich przeciągłym świstem trzy razy na minutę.	Każdy statek ma odpowiedzieć swoim sygnałem rozpoznaw- czym.
4 d	Podobnie z numerem nieparzystym**) (§ 12, liczba 1 e.)	000 ——— Trzy krótkie świsty wraz z nastę- pującym po nich przeciągłym świstem trzy razy na minutę.	
5 a	Sygnał rozpoznawczy statków motorowych bez roz- piętego żagla (§ 12, liczba 1 e.)	——— 00 Jeden przeciągły ton i dwa krótkie tony gwizdawką parową, po- wietrzną, syreną albo trąbą do mgły dwa razy na minutę.	
5 b	Sygnał rozpoznawczy statków motorowych z rozpiętym żaglem, statków żaglowych, stat- ków towarowych holowanych i łodzi przewozowych, gdy płyną samodzielnie w obrębie słyszal- ności sygnałów w razie mgły, da- wanych przez parowce, przepi- sany także dla jachtów żaglowych i łodzi rybackich w podobnym przypadku (§ 12, liczba 1 c.)	0000000000 Krótkie, szybko po sobie następu- jące tony gwizdawką parową, po- wietrzną, syreną lub trąbą do mgły.	Parowce i statki motorowe bez rozpiętego żagla mają odpowie- dzieć swoim sygnałem roz- poznawczym.

*) Numery parzyste mają kursa:

1. Bregencya—Konstancya bezpośrednio,
2. Bregencya—Lindau—Friedrichshafen—Meersburg—Konstancya,
3. Konstancya—Romanshorn—Rohrschach—Bregencya,
4. Ludwigshafen—Meersburg—Konstancya,
5. Wszystkie inne kursa od brzegu szwajcarskiego i austriackiego do przeciwległego brzegu niemieckiego.

**) Numery nieparzyste mają kursa:

1. Konstancya—Bregencya bezpośrednio,
2. Konstancya—Meersburg—Friedrichshafen—Lindau—Bregencya,
3. Bregencya—Rohrschach—Romanshorn—Konstancya,
4. Konstancya—Meersburg—Ludwigshafen,
5. Wszystkie inne kursa od brzegu niemieckiego do przeciwległego brzegu szwajcarskiego i austriackiego.

Nr. sygnału	Nazwa i znaczenie sygnału	Sposób dawania sygnału	Odpowiedź na sygnał
6	<p>Sygnał rozpoznawczy</p> <p>statków holowanych, dopóki znajdują się w obrębie słyszalności sygnałów w razie mgły, dawanych przez inne statki, jakoteż za zbliżeniem się do portu, do którego mają zawinąć (§ 12, liczba 1 d).</p>	<p>Przeciągły ton gwizdawką parową, powietrzną, syreną lub trąbą do mgły najmniej raz na minutę.</p>	<p>Parowce i statki motorowe bez rozpiętego żagla mają odpowiedzieć swoim sygnałem rozpoznawczym.</p>
7	<p>Sygnał w razie mgły,</p> <p>dawany z portów i przystani parowców statkom, kursującym według planu jazdy lub zapowiedzianym naprzód.</p>	<p>Przeciągły ton trąbą do mgły, trzy razy na minutę lub wprawienie w ruch przyrządu dzwonowego. Długie dzwonienie dzwonem do mgły na czole portu w odpowiednich odstępach. Sygnalowanie to ma się rozpocząć natychmiast, gdy dadzą się słyszeć sygnały w razie mgły, pochodzące od statków i ma trwać aż do ich wplynięcia.</p>	<p>Parowce odpowiadają sygnałem wjazdowym I, gdy usłyszą trąbę do mgły lub przyrząd dzwonowy, a sygnałem wjazdowym II, gdy usłyszą dzwon do mgły na czole portu (§ 12, liczba 1 f).</p>
8	<p>Sygnał wjazdowy I</p> <p>mają dawać parowce, gdy usłyszą z portu, do którego mają zawinąć, trąbę do mgły lub bicie w dzwon, a to tak długo, dopóki słyhać dzwon do mgły z czola portu (§ 12, liczba 1 f).</p>	<p>Dwa przeciągłe świsty.</p>	
9	<p>Sygnał wjazdowy II</p> <p>mają dawać parowce, gdy usłyszą z czola portu, do którego mają zawinąć, dzwon do mgły, a to tak długo, dopóki z parowca nie będzie dany dzwonem sygnał do wjazdu (§ 12, liczba 1 f).</p>	<p>Trzy przeciągłe świsty.</p>	

II. Sygnały podczas ruchu.

Dawać je mają parowce zawsze z wyklą gwizdawką parową.

10	<p>Sygnał odpłynięcia.</p> <p>Parowiec lub statek motorowy, który chce odpłynąć, żąda sygnałem tym, aby parowiec nadpływający zostawił mu wolne miejsce do odpłynięcia (§ 13, liczba 4).</p>	<p>Trzy krótkie świsty gwizdawką parową, wzgl. tony trąbą do mgły.</p>	<p>Parowiec nadpływający ma odpowiedzieć takim samym sygnałem.</p>
----	---	--	--

Nr. sygnału	Nazwa i znaczenie sygnału	Sposób dawania sygnału	Odpowiedź na sygnał
11	<p>Sygnał statków motorowych, wpływających do portu i odpływających z portu.</p> <p>Dają go statki motorowe, gdy wpływając zbliżą się do otworu portowego mniej więcej na 200 metrów, odpływając zaś, nim wejdą na wodę splawną otworu portowego. Sygnał ten mają dawać także łodzie motorowe i małe łodzie parowe (§ 13, liczbą 6).</p>	<p>UUU</p> <p>Trzy krótkie, szybko po sobie następujące tony trąbą do mgły, a względnie świsty gwizdawką parową, powtarzane trzy razy.</p>	
12	<p>Sygnał wykonania zwrotu lub sygnał otwarcia portu</p> <p>należy dawać przy stanie powietrza, uniemożliwiającym widok, gdy parowiec, który odpłynął ze stacyi tyłem, wykonał zwrot i zaczął poruszać się w przepisany kierunku (§ 13, liczbą 3).</p> <p>Sygnał ten uważa się za sygnał otwarcia portu, gdy dano go z portu; w tym wypadku mogą statki, czekające przed portem, wpłynąć po sygnale do portu (§ 13, liczbą 7).</p>	<p>—</p> <p>Przeciagły świst.</p> <p>Jako sygnał otwarcia portu można dawać sygnał ten także przeciagłym tonem trąbą do mgły albo biciem w dzwon.</p>	
13	<p>Sygnał prześcigu w nocy</p> <p>parowca lub statku motorowego, który chce w nocy wyprzedzić inny statek (§ 11, liczbą 9).</p>	<p>UUUUU</p> <p>Pięć krótkich świstów gwizdawką parową, względnie pięć krótkich tonów trąbą do mgły.</p>	<p>Na statkach, nie utrzymujących światła tylnego, należy wywijać na tyle (na skrzydle) statku białym światłem.</p> <p>Sygnał ten należy dawać, chociażby statek, będący na przodzie, spostrzegł już pierwej statek prześcigający (§ 10, liczbą 4).</p>
14a	<p>Sygnał zmiany kierunku.</p> <p>Zwracam mój bieg na prawo (§ 11, liczbą 10).</p>	<p>U</p> <p>Jeden krótki świst.</p>	
14b	<p>Sygnał zmiany kierunku.</p> <p>Zwracam mój bieg na lewo (§ 11, liczbą 10).</p>	<p>UU</p> <p>Dwa krótkie świsty.</p>	<p>Parowiec wzywany ma bezwarunkowo odpowiedzieć, i to sygnałem zmiany kursu, odpowiadającym obrotowi, który zamierza wykonać dla wynięcia.</p>
14c	<p>Sygnał zmiany kierunku.</p> <p>Wstrzymuję maszynę lub cofam się (§ 11, liczbą 10).</p>	<p>— U —</p> <p>Jeden przeciagły, jeden krótki i jeden przeciagły świst.</p>	<p>Jeżeli statek wzywany nie chce zmienić kursu, lecz chce płynąć prosto, winien oznajmić zamiar ten sygnałem 14 d.</p>
14d	<p>Sygnał co do kierunku.</p> <p>Zatrzymuję mój kurs (§ 11, liczbą 9).</p>	<p>—</p> <p>Świst, trwający co najmniej 8 sekund.</p>	

III. Sygnały alarmowe i sygnały o pomoc.

Nr. sygnału	Nazwa i znaczenie sygnału	Sposób dawania sygnału	Odpowiedź na sygnał
15	<p>Sygnał alarmowy lub sygnał zamknięcia portu.</p> <p>Sygnał alarmowy należy dawać dla zwrócenia uwagi innego statku na zagrażające mu niebezpieczeństwo; nadto daje go parowiec lub statek motorowy bez rozpiętego żagla niezdolny do wykonywania obrotów lub do wymijania według przepisów, jeżeli inny statek zbliża się do niego w sposób, zagrażający niebezpieczeństwem (§ 11, liczba 6 i 7 i § 13, liczba 2). Sygnał ten uważa się za sygnał zamknięcia portu, jeżeli dano go z portu; w tym wypadku wszystkie statki, nadpływające do portu, mają tak długo czekać przed portem, dopóki nie dano sygnału otwarcia portu (§ 13, liczba 7).</p>	<p style="text-align: center;">UUUUUUU</p> <p>Najmniej 7 krótkich, szybko po sobie następujących świstów, tonów lub uderzeń w dzwon. Parowce mają dawać sygnał alarmowy zwyczajną gwizdawką parową (gwizdawką jednotonową) albo dzwonem, a wszystkie inne statki trąbą do mgły.</p> <p>Jeżeli nie ma do rozporządzenia gwizdawki parowej, którą możnaby dać sygnał zamknięcia portu, wówczas wolno dać sygnał ten także trąbą do mgły lub dzwonem.</p>	<p>Odpowiada się takim samym sygnałem, dawanym gwizdawką parową względnie trąbą do mgły.</p>
16	<p>Sygnał o pomoc</p> <p>należy dawać w celu uzyskania pomocy, gdy statek sygnalizujący znajduje się w trudnym położeniu lub niebezpieczeństwie (§ 14).</p>	<p style="text-align: center;"> </p> <p>Przynajmniej 7 przeciągłych, szybko po sobie następujących świstów lub tonów, wielokrotnie powtarzanych.</p> <p>Parowce mają dawać sygnał o pomoc gwizdawką trójtonową.</p> <p>Prócz tych sygnałów akustycznych należy wywiesić we dnie na wierzchu masztu, na drążku flagowym z przodu okrętu lub na innym drążu banderę, oznaczającą wezwanie o pomoc. W nocy należy spalać na parowcach z możliwie wysokiego miejsca okrętu ognie błyskowe barwy naprzemian czerwonej i zielonej, palące się przez 10 minut.</p> <p>Sygnał o pomoc, dawany działem, składa się z trzech strzałów armatnich, powtarzanych przynajmniej trzy razy.</p>	<p>Statki mają odpowiedzieć sygnałem alarmowym, a porty strzałami armatnimi, w nocy mają porty spalać nadto ognie błyskowe.</p>

B. Środki sygnałowe.

I. Światła.

Postanowienia ogólne.

Wszystkie światła, które mają być utrzymywane lub ukazywane przez okręty i statki na zasadzie przepisów policyjno-żeglarskich dla statków na jeziorze Bodeńskim (zrewidowane postanowienia międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego), muszą być urządzone według następujących przepisów i tak umieszczone, aby wśród wszelkich okoliczności i warunków istniała pewność, iż będą mogły być dostrzeżone bez przeszkód.

Dla statków motorowych dopuszczalny jest mniejszy model latarni, zaprowadzonych na parowcach państwowych.

Inne światła, służące do oświetlenia statków, nie mogą być nigdy tego rodzaju, aby można było wziąć je za jedno z światel, które mają być utrzymywane według przepisu.

A. Światła boczne.

1. Statki mają umieszczać swe światła boczne przed środkiem statku w ten sposób i w takiej wysokości, aby ich przepisana dostrzegalność była zapewniona i aby światła te były ile możności chronione przed uszkodzeniami wskutek bałwanów.

2. Osłony światel bocznych, umieszczone na wewnętrznej stronie pokładu, muszą mieć taką długość, aby wystawały na 1 m przed światłami. licząc od środkowego punktu płomienia (z. ryc. 1 załącznika ze szkicami).

Przy osłonach światel bocznych na statkach motorowych mniejszego modelu dopuszczalna jest długość osłon, wynosząca co najmniej 60 cm.

Osłony muszą być umocowane równolegle do kierunku tramu spodniego, a światło ma być umieszczone w ten sposób, aby linia, pociągnięta od zewnętrznej krawędzi listwy czołowej osłony do wewnętrznej krawędzi knota lub elektrycznego ciała żarowego, biegła równolegle do kierunku tramu spodniego (ryc. 1 załącznika ze szkicami).

Wysokość osłon musi co najmniej dorównywać wysokości latarni.

Osłona światła bocznego po prawej stronie statku musi być pomalowana na zielono, a osłona światła bocznego po lewej stronie statku na czerwono.

Aby przy ustawianiu światel bocznych zapobiec zamianę światła zielonego i czerwonego, należy umieścić na platformach, na których światła te

spoczywają, albo na osłonach lub skrzynkach latarni urządzenie tego rodzaju, by światło zielone mogło być wystawione tylko po stronie prawej statku, a światło czerwone tylko po stronie lewej.

3. Latarnie, sporządzone z blachy, muszą być pomalowane w sposób, odpowiadający odnośnej stronie statku, t. j. latarnia na stronie prawej musi być pomalowana na zielono, a latarnia na stronie lewej na czerwono.

Dla ochrony soczewek można zaopatrzyć latarnie cienkimi kratami metalowymi o wielkich okach, nieupośledzającymi dostrzegalności światła.

Aby uzyskać pewność, że pełne światło latarni bocznych będzie rzeczywiście widzialne aż na dwie strefy ponad kierunkiem poprzecznym w tył, musi się latarnie urządzić tak, iż linia, pociągnięta od tylnej krawędzi knota w kierunku na dwie strefy od kierunku poprzecznego w tył, trafia jeszcze wolny tylny brzeg soczewki (z. ryc. 1 załącznika ze szkicami).

Latarnie muszą być tak zbudowane i urządzone, by nie mogły być zgaszone ani przez wiatr, ani wskutek ruchów okrętu, ani wskutek przedostawania się wody.

Kształt światel bocznych widoczny jest z ryc. 2, 3 i 4 załącznika ze szkicami.

4. Przy kolorowych światłach bocznych należy używać wyłącznie soczewek dyoptrycznych lub płasko-wypukłych (ryc. 5, 6, 7 i 8 załącznika ze szkicami).

Soczewki muszą być należycie skonstruowane, wygięte kolisto i sporządzone z szkła szlifowanego lub prasowanego i następnie oszlifowanego; nie powinny one mieścić w sobie baniek powietrznych ani okazywać rys. Punkt środkowy krzywizny soczewki musi schodzić się na połowie wysokości soczewki z punktem środkowym źródła świetlnego. Wysokość soczewki nie może być w żadnym wypadku mniejsza od jej średnicy.

Światło boczne po stronie prawej musi mieć barwę jasno-niebiesko-zieloną, a światło boczne po stronie lewej barwę wiśniowo-czerwoną.

5. Soczewki światel bocznych nie mogą być zabarwione, również nie wolno używać przy światłach tych dla uzyskania odpowiedniego zabarwienia barwnych cylindrów szklanych i barwnych lamp żarowych.

W celu otrzymania przepisanego światła zielonego i czerwonego wolno używać tylko zabarwionych, wygiętych szkieł, nasadzonych z przodu i urządzonych w ten sposób, iż każde z szkieł nasadowych da się wstawić tylko do przynależnej latarni,

a drzwiczki latarni dadzą się zamknąć jedynie wówczas, gdy szkło nasadowe jest umieszczone we właściwym miejscu.

Każdy statek ma posiadać dostateczną ilość barwnych szkieł rezerwowych do zmiany.

6. Lampy w latarniach pozycyjnych powinny móc palić się bez przerwy najmniej przez sześć godzin.

Używanie olei mineralnych i roślinnych do oświetlania jednej i tej samej lampy nie jest dopuszczalne.

Każdy statek ma mieć na pokładzie garnitur lamp rezerwowych, zupełnie jednakże urządzonych, tudzież odpowiednią ilość dobrych cylindrów, a w razie używania światła elektrycznego odpowiedni zapas lampek żarowych.

Szerokość źródła świetlnego na parowcach, mierzona poprzecznie do kierunku tramu spodniego, powinna wynosić nie mniej jak 25 mm, a nie więcej jak 50 mm. Na statkach motorowych wolno używać tylko palników okrągłych o średnicy rurki knotowej, wynoszącej co najmniej 16 mm.

Każda latarnia, urządzona do światła elektrycznego, musi być tak skonstruowana, by światło to można było bez trudności zastąpić oświetleniem olejnym.

W każdej latarni może być umieszczone tylko jedno światło żarowe, którego siła świetlna musi wynosić najmniej 16 świec normalnych.

Aby utrzymać knoty lub lampy żarowe stale w przepisaniem położeniu, należy przez odpowiednie urządzenie uniemożliwić obracanie się przytrzymywacza knota lub lampy.

7. Przy świetle elektrycznym można pominąć użycie reflektorów. Jeżeli używa się reflektorów przy lampach olejnych, wówczas należy przestrzegać następujących przepisów:

- Reflektory muszą być wewnątrz posrebrzone i dobrze wypolerowane;
- powierzchnie wewnętrzne muszą tworzyć odcinki kuli; płomień musi znajdować się w punkcie środkowym powierzchni kuli, której część przedstawia powierzchnia reflektora;
- krzywizna reflektora musi być taką, aby odbite promienie padały także na końcowe punkty soczewki;
- ustawienie reflektora musi być ubezpieczone w ten sposób, aby tenże nie mógł przesunąć się ani przybrać niewłaściwego położenia, jeżeli lampa znajduje się w latarni na swoim miejscu.

B. Światła na przodzie statku.

Do światła na przodzie statku stosują się przepisy, podane co do światła bocznych, z tą zmianą, iż w razie użycia latarni, urządzonych do oświetlenia

elektrycznego, musi siła oświetlna światła żarowego równać się co najmniej 32 świecom normalnym.

Błaszane latarnie, umieszczone na przodzie statku, mają być pomalowane na biało.

Kształt światła na przodzie statku widoczny jest z ryc. 9, 10, 11 i 12 załącznika ze szkicami.

C. Światła na tyle statku.

1. Latarnie ze światłami na tyle statku, które mają być utrzymywane w myśl § 10. 1 d i 3 b przepisów policyjno-żeglarskich (zrewidowanych postanowień międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego), muszą być umieszczone na tylnym dźwiku banderowym lub na tyle statku w wysokości burty okrętowej, a na łodziach przewozowych w wysokości pokładu.

2. Do pokazywania białego światła na tyle statku w myśl § 10. (a) można używać jakiegokolwiek latarni z białym światłem.

3. Przy latarniach z światłem niebieskim można używać szyb szklanych lub szkieł barwy niebieskiej, kolisto wygiętych i równomiernie grubych.

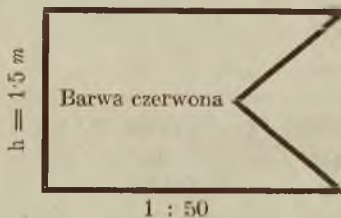
4. Do lamp, knotów, światła żarowych, cylindrów gazowych i reflektorów stosują się analogicznie postanowienia, obowiązujące co do światła bocznych.

II. Inne sygnały optyczne (dostrzegalne wzrokiem).

1. Czerwona bandera, oznaczająca wezwanie o pomoc, przepisana w regulaminie sygnałowym pod nrem 16, musi mieć na parowcach i statkach motorowych wielkość, wynoszącą co najmniej 2.25×1.5 , a na statkach mniejszych co najmniej 1×0.70 m i obok uwidoczniiony kształt

$1 = 2.25$ m (podwójnego sztandaru). Banderę tę należy wywiesić na wierzchu masztu lub przywiązać do dźwika (wiosła ręcznego) i wywijać nią celem zwrócenia uwagi statków, będących na widoku.

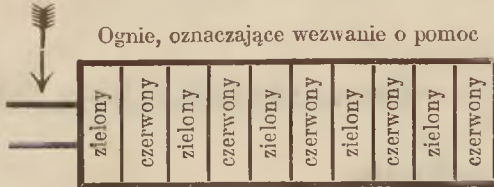
2. Bandera czarna, wspomniana w rozdziale C a XI 1 zrewidowanych postanowień międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego, i bandera niebieska, wspomniana w rozdziale C b XII, ustęp pierwszy tych samych postanowień, musi mieć długość, wynoszącą co najmniej 1 m, i szerokość, wynoszącą co najmniej 70 cm. Litery „P” względnie „F”, umieszczone na nich, powinny mieć co najmniej 50 cm wysokości.

Długość językowatych części sztandaru wynosi 0.75 m.

3. Światła błyskowe, które mają być używane w myśl sygnalu 16. regulaminu sygnałowego (załącznik III.) w celu dawania sygnałów z wezwaniem o pomoc, muszą być spalane możliwie wysoko, na przemian pięć razy w barwie czerwonej i pięć razy w barwie zielonej, i to w ten sposób, aby każda barwa była widzialna przez minutę. Przy stanie powietrza, umożliwiającym widok, muszą ognie błyskowe być dobrze widoczne na odległość co najmniej 12 *km*.

Czopy
drewniane
do zatknięcia

III. Sygnały akustyczne (słyszalne).

1. Gwizdawki trójtonowe, przepisane dla parowców, muszą wydawać równocześnie trzy tony, stanowiące jeden akord, i przy spokojnym powietrzu być wyraźnie słyszane na odległość 6 *km*.

Gwizdawki te należy umieszczać przed kominem, a jeżeli znajduje się kilka kominów, przed kominem, wysuniętym najdalej naprzód, w wysokości co najmniej 2,5 *m* ponad stanowiskiem dowódcy w ten sposób, aby żadne przeszkody nie powstrzymywały roznoszenia się głosu ku przodowi i na oba boki.

2. Zwyczajna gwizdawka parowa, przepisana dla parowców, musi być wyraźnie słyszana przy spokojnym powietrzu na odległość co najmniej 4 *km* i umieszczona w ten sam sposób, jak to przepisano co do gwizdawki trójtonowej.

3. Statki motorowe, małe łodzie parowe i łodzie motorowe o chyżości, przenoszącej 10 *km* na godzinę, muszą posiadać gwizdawki parowe, gwizdawki powietrzne lub syreny, umieszczone najmniej na 1 *m* ponad pokładem lub burtą odnośnego statku, na przedniej stronie komina lub na innym miejscu podwyższonym i niezastłoniętym od przodu i z obu boków. Głos tych środków sygnałowych musi być

przy spokojnym powietrzu wyraźnie słyszany na odległość co najmniej 4 *km*.

Statki o chyżości poniżej 10 *km* na godzinę, jak również statki żaglowe, statki towarowe holownicze i łodzie przewozowe muszą mieć trąby do mgły, których sygnały przy spokojnym powietrzu powinny być słyszane na odległość najmniej 500 *m*.

Sygnały te należy zawsze dawać z takiego miejsca statku, aby głos mógł roznosić się bez przeszkód ku przodowi, względnie ku tej stronie, z której inny statek zbliża się.

4. Przy sygnałach, dawanych gwizdawkami parowymi, gwizdawkami powietrznymi i trąbami do mgły, powinny świsty lub tony krótkie trwać 1 sekundę, świsty lub tony przeciągłe 4 do 6 sekund, a przerwy między świstami lub tonami 1/2 sekundy.

5. Trąby do mgły w zakładach portowych i miejscach do lądowania muszą przy spokojnym powietrzu być słyszane na odległość najmniej 3 *km* i ustawione najmniej na 3 *m* ponad średnim stanem wody.

Przy dawaniu sygnałów należy ustawiać trąby do mgły w kierunku nadpływającego statku.

6. Działa, przepisane dla dawania sygnałów o pomoc i odpowiadania na nie, muszą mieć taki kaliber, aby strzał ich był wyraźnie słyszany przy spokojnym powietrzu na odległość 8 *km*.

Przy dawaniu strzałów sygnałowych działem należy używać naboii. Przytem ma się ustawiać działo zawsze w ten sposób, aby głos mógł iść bez natrafiania na przeszkody wprost ku miejscu, które ma być zaalarmowane lub zawiadomione. Jako sygnał z wezwaniem o pomoc należy oddać najmniej trzechkrotnie po 3 strzały działowe. Przerwa między każdymi 2 strzałami powinna wynosić 1 minutę, a między każdą grupą 3 strzałów 2 minuty.

7. Parowce muszą mieć także dzwon metalowy, głośno dzwoniący, który ma być swobodnie zawieszony.

Dzwony w przystaniach i miejscach do lądowania muszą być swobodnie zawieszzone od strony jeziora, umieszczone najmniej 4 *m* ponad średnim stanem wody i powinny być słyszane najmniej na 500 *m*.

Wzór patentu szyperskiego.

Okaziciel niniejszego dokumentu

N. N.

z

otrzymał po wykazaniu swego uzdatnienia pozwolenie do kierowania każdym (każdą), po jeziorze Bodeńskim żeglującym (żeglująca)

statkiem żaglowym, wiosłowym lub holowniczym,

łodzią parową,

statkiem motorowym,

łodzią motorową, służącą do zawodowego przewozu osób,

wszelkiej wielkości albo

o pojemności ładunkowej, wynoszącej ton.

Po złożeniu przezeń przyrzeczenia, iż będzie kierował powierzonym mu statkiem z wszelką starannością i oględnością, iż będzie wszelkimi siłami i z wszelką pilnością odwracał od niego według możności szkody, wypadki lub niebezpieczeństwa, w które statek ten wraz z znajdującymi się na nim osobami i towarami mógłby popaść, oraz iż będzie przy jazdach swych przestrzegał ściśle postanowień powszechnej Ordynacji żeglarskiej i portowej tudzież szczególnych przepisów, obowiązujących ponadto w każdym z Państw nadbrzeżnych, wydano mu niniejszy patent szyperski.

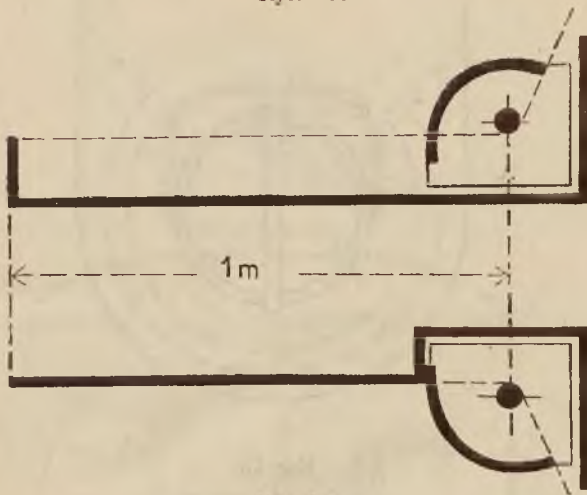
. dnia 1 . . .

Nazwa władzy.

Podpis.

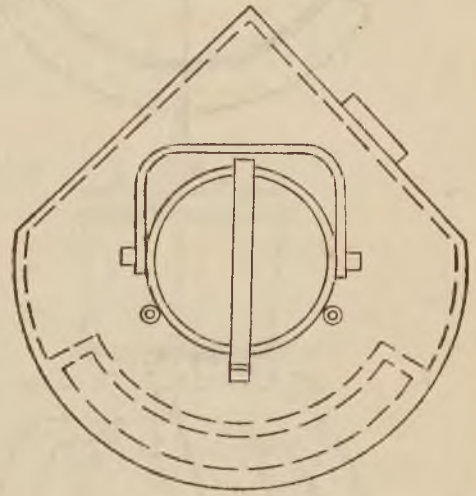
(L. S.)

Ryc. 1 a.

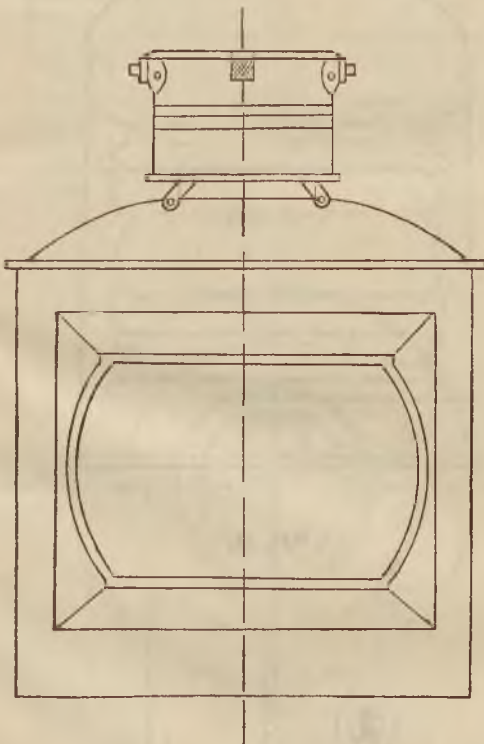

Ryc. 1 b.

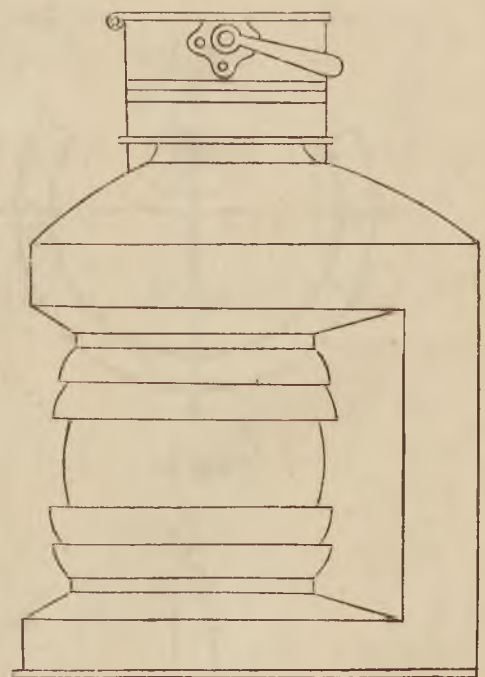
Ryc. 2.

Ryc. 3.

Ryc. 4.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XL. — Wydana i rozesłana dnia 8. czerwca 1909.

Treść: (№ 80 i 81.) 80. Obwieszczenie w przedmiocie sprostowania błędów, które zaszyły w ogłoszeniu układów, dotyczących Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i międzynarodowego rejestrowania marek, tudzież układu z Państwem niemieckiem w celu wzajemnej ochrony prawnej przemysłu z dnia 17. listopada 1908. — 81. Rozporządzenie, którem zaprowadza się warunek koncesyi co do przemysłowego wytwarzania towarów zapalnych i przepisuje postępowanie co do zezwalania na otwarcie odnośnych zakładów przemysłowych.

80.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych z dnia 15. kwietnia 1909,

w przedmiocie sprostowania błędów, które zaszyły w ogłoszeniu układów, dotyczących Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i międzynarodowego rejestrowania marek, Dz. u. p. Nr. 266. z roku 1908, tudzież układu z Państwem niemieckiem w celu wzajemnej ochrony prawnej przemysłu z dnia 17. listopada 1908, Dz. u. p. Nr. 267.

W układach, dotyczących Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i międzynarodowego rejestrowania marek, ogłoszonych w CXXIV. części Dziennika ustaw państwa z roku 1908, pod Nrem 266, w szczególności w akcie dodatkowym z dnia 14. grudnia 1900, ogłoszonym pod IV, ma oznaczenie nowo zamieszczonego artykułu (wiersz 20. i 22. od dołu) na stronie 922, w prawej kolumnie tekstu, pod VI opiewać zamiast „10. bis.“ właściwie „10. b.“.

W układzie z Państwem niemieckiem w celu wzajemnej ochrony prawnej przemysłu, ogłoszonym w tej samej części Dziennika ustaw państwa pod Nrem 267, ma dalej data na stronie 930. w wierszu 3. napisu opiewać zamiast „z dnia 17. listopada“ właściwie „z dnia 17. listopada 1908.“

Haerdtl wtr.

Ritt wtr.

81.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 24. maja 1909,

którem zaprowadza się warunek koncesyi co do przemysłowego wytwarzania towarów zapalnych i przepisuje postępowanie co do zezwalania na otwarcie odnośnych zakładów przemysłowych.

Na zasadzie § 24., ustęp 1. i 2., oraz § 57., ustęp 3. i § 27., ustęp 2. ordynacyi przemysłowej wydaje się następujące zarządzenia:

§ 1.

Przemysłowe wytwarzanie towarów zapalnych jest zawisłe od uzyskania koncesyi.

§ 2.

Koncesyi udziela polityczna władza krajowa po zniesieniu się z odnośną izbą handlową i przemysłową, pod warunkiem istnienia wymogów przepisanych w ogólności dla prowadzenia przemysłów koncesyonowanych. Przytem należy zwracać uwagę na stosunki lokalne.

Jeżeli wytwarzanie towarów zapalnych ma obejmować także używanie fosforu białego (żółtego), wówczas należy to wyraźnie nadmienić w dekrete koncesyjnym.

Władza nadająca koncesyę może ją cofnąć, jeżeli w przeciągu 6 miesięcy od czasu udzielenia koncesyi nie puszczono w ruch takiego przedsięwzięcia przemysłowego, albo jeżeli zajdzie później przerwa w ruchu przez taki sam przeciąg czasu.

§ 3.

Prócz fabryk zapalek, wymienionych w punkcie 47. § 27., ustęp 1. ordynacyi przemysłowej, można udzielać zezwolenia na otwarcie innych także zakładów dla wyrobu towarów zapalnych jedynie na zasadzie postępowania, przepisanego w § 27., ustęp 1. ordynacyi przemysłowej.

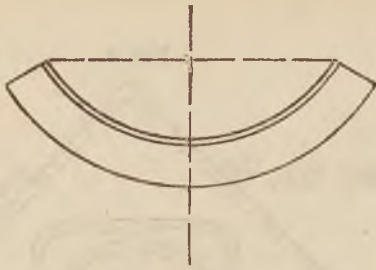
§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

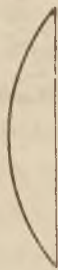
Hardeß wlr.

Weiskirchner wlr.

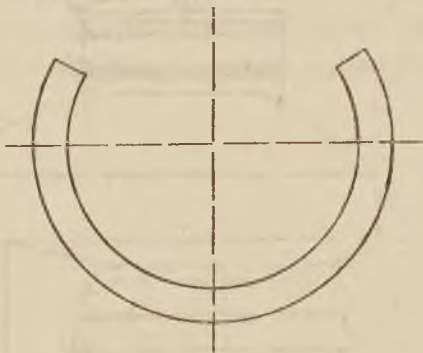
Ryc. 5.

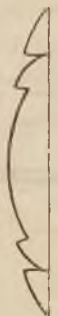
Ryc. 6.

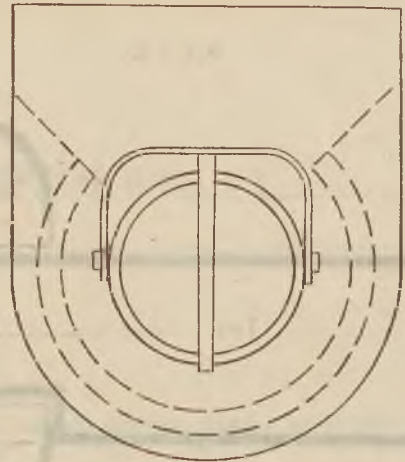
Ryc. 7.

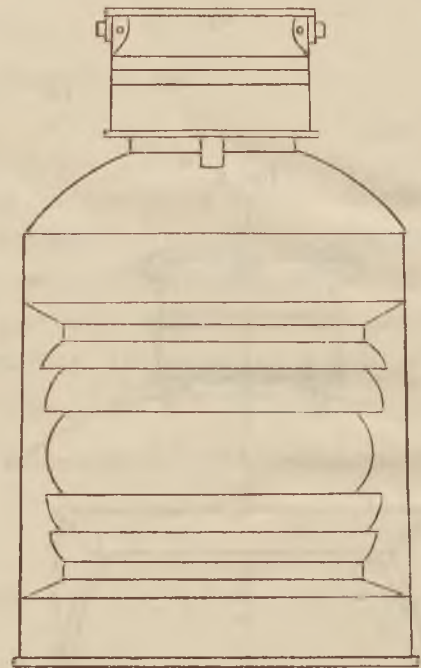
Ryc. 8.

Ryc. 9.

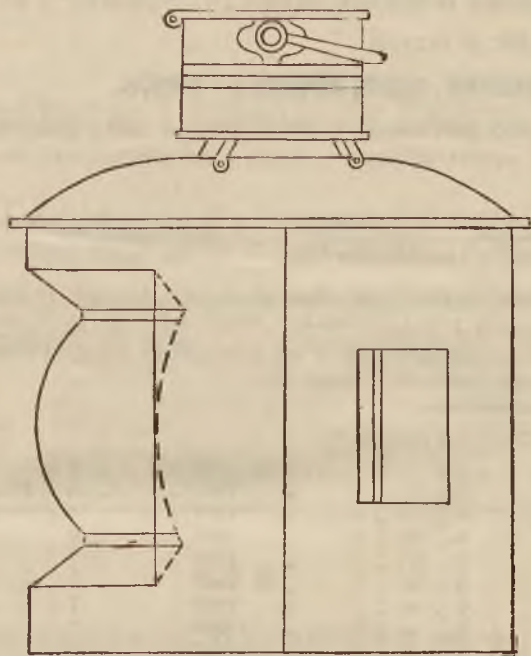
Ryc. 10.

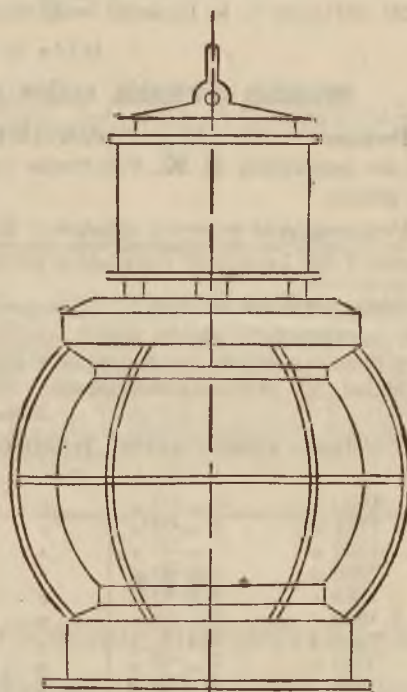
Ryc. 11.

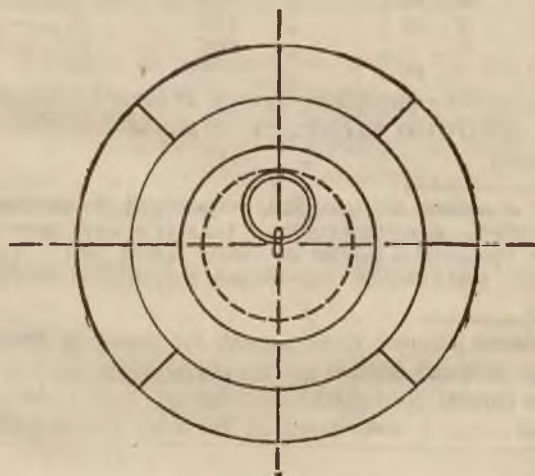
Ryc. 12

Ryc. 14.

Ryc. 13.

Ryc. 15.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1910. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumunskim, ruskim, słowenskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1910** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1869 za	6 K — h	Rocznik	1889 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1870 "	2 " 30 "	"	1890 "	5 " 40 "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1871 "	4 " — "	"	1891 "	5 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1892 "	10 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1893 "	6 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1894 "	6 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1875 "	4 " — "	"	1895 "	7 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1876 "	3 " — "	"	1896 "	7 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1877 "	2 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1898 "	6 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1899 "	10 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1900 "	7 " — "
"	1861 "	3 " — "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1901 "	6 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1882 "	6 " — "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1883 "	5 " — "	"	1903 "	9 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1905 "	6 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1906 "	12 " — "
"	1867 "	4 " — "	"	1887 "	5 " — "	"	1907 "	13 " — "
"	1868 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1908 "	9 " — "

Cenę sprzedaży rocznika 1909 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1910.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870: począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły w stanie **wadliwym**, reklamować należy najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1909.

Treść: (№ 214—217.) 214. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Sesana do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 215. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz skarbowych na Śląsku i Bukowinie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności. — 216. Rozporządzenie, dotyczące wypłacania poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie departamentów rachunkowych krajowych władz skarbowych w Gracu, Celowcu, Lublanie, Tryeście i Insbruku, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności. — 217. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Dryszczów do okręgu Sądu powiatowego w Bołszowcach.

214.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 19. listopada 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Sesana do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnosnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Sesana w Pobrzeżu do siódmej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

215.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 17. grudnia 1909,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz skarbowych na Śląsku i Bukowinie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. stycznia 1910 uskuteczniane będą przez pocztową Kasę oszczędności wypłaty, wymienione w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 274, o ile asygnata na nie wydana będzie przez krajowe władze skarbowe na Śląsku i Bukowinie, przez Prokuraturę skarbu w Czerniowcach, tudzież przez władze, podlegające powyższym krajowym władzom skarbowym i posiadające prawo asygnowania, jak również wypłaty, wymienione w § 2. tegoż rozporządzenia ministeryalnego.

§ 2.

Kasą wypłacającą względem wydatków, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie wyłącznie

c. k. krajowy urząd płatniczy odnośnego kraju koronnego, a organem likwidacyjnym wyłącznie departament rachunkowy tej krajowej władzy skarbowej (prokuratury skarbu), na której rachunek uskutecznią się wypłaty.

§ 3.

Od wypłacania przez pocztową Kasę oszczędności są wykluczone:

- a) kwoty, które mają być wypłacane odbiorcom mieszkającym za granicą;
- b) kwoty, które muszą być wypłacane faktycznie w złocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych;
- d) wypłaty, które w myśl § 18. rozporządzenia ministerialnego z dnia 9. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 41, mają być pokrywane z kasy wydatkowej c. k. prokuratury skarbu;
- e) należności komisyjne urzędników celnych, które nie podlegają sprawdzeniu przez departament rachunkowy krajowych władz skarbowych.

§ 4.

Zresztą stosowane będą postanowienia § 5., 6. i 7. rozporządzenia ministerialnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje należy wnosić do departamentu rachunkowego, wymienionego w § 2.

Biliński wtr.

Weiskirchner wtr.

216.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 22. grudnia 1909,

dotyczące wypłacania poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie departamentów rachunkowych krajowych władz skarbowych w Gracu, Celowcu, Lublanie, Tryeście i Insbruku, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. lutego 1910 wypłacać się będzie pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia, będące na przypisie departamentów rachunkowych krajo-

wych władz skarbowych w Gracu, Celowcu, Lublanie, Tryeście i Insbruku, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności.

§ 2.

Co do wypłat powyższych mają obowiązywać postanowienia rozporządzenia ministerialnego z dnia 16. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 261. Przy zastosowaniu przepisów, zawartych w §§ 4. do 7. rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85, wydaje się nadto co do wypłat tych następujące zarządzenia szczególne:

1. Przekazy płatnicze względnie kwoty pieniężne, należące do przekazów płatniczych, doręcza się tylko do rąk odbiorcy, wymienionego w przekazie płatniczym.

2. Przy dodatkach na wychowanie i pensjach sierocych nastąpi wypłata tylko pod tym warunkiem, iż strona upoważniona do poboru (w szczególności przy dodatkach na wychowanie: matka, opiekun lub kurator, przy pensjach sierocych: opiekun lub kurator, a co do sierót, uznanych za pełnoletnie, same sieroty) zamieści na odwrotnej stronie przekazu płatniczego następujące oświadczenie:

- a) przy dodatkach na wychowanie: iż dzieci, pobierające dodatki na wychowanie, żyją i nie zaopatrzone są na jej utrzymaniu,
- b) przy pensjach sierocych: iż sieroty żyją i nie mają zaopatrzenia.

3. W ten sam sposób winna strona, uprawniona do poboru datku, przyznanego w drodze łaski, umieścić w tych wypadkach, w których prawo poboru zależy od braku zaopatrzenia, na odwrotnej stronie przekazu płatniczego oświadczenie, iż brak zaopatrzenia trwa dalej.

Datki z łaski, przyznane na cele studyów i nauki, będą wypłacane tylko wówczas, jeżeli organa powołane do tego zamieszczą na odwrotnej stronie przekazu płatniczego po upływie każdego kursu naukowego (półroczu itd.) przepisane potwierdzenie co do prawidłowego uczęszczania i odpowiedniego wyniku studyów (nauki).

4. W tych wypadkach, w których wypłata może nastąpić tylko pod warunkiem przedłożenia oświadczeń lub potwierdzeń, wspomnianych w punkcie 2. i 3., nie wystawia się przekazów z zapisaniem na konto, wyjąwszy gdyby przedłożono te oświadczenia lub potwierdzenia już przy likwidacji.

5. Przepisane dawniej poświadczenia prowadzących metryki co do pozostawania przy życiu i co do miejsca pobytu, dalej co do dalszego trwania stanu wdowiego i co do braku zaopatrzenia stron, pobierających dodatki na wychowanie, pensje sieroce lub pobory zaopatrzenia, przyznane w drodze łaski, nie będą nadal wymagane.

6. Jeżeli uprawnieni zamierzają podejmować swe pobory jedynie kwartalnie lub półrocznie, winni

oni donieść o tem departamentowi rachunkowemu właściwej krajowej władzy skarbowej.

W tym wypadku będzie się likwidować pobyry te jedynie kwartalnie lub półrocznie.

7. O każdej stałej zmianie mieszkania należy donieść dość wcześnie departamentowi rachunkowemu właściwej krajowej władzy skarbowej.

W razie chwilowych jedynie zmian miejsca pobytu winny strony same postarać się w urzędzie pocztowym swego stałego miejsca zamieszkania o odpowiednie zarządzenia w celu posyłania „przekazów płatniczych“, tam, gdzie przebywają.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

217.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 23. grudnia 1909,

dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Dryszczów do okręgu Sądu powiatowego w Bołszowcach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę i obszar dworski Dryszczów z okręgu Sądu powiatowego w Podhajcach i przydziela je do okręgu Sądu powiatowego w Bołszowcach.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. marca 1910.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,

także w roku 1910. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1910** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1869 za	6 K — h	Rocznik	1889 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1870 "	2 " 80 "	"	1890 "	5 " 40 "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1871 "	4 " — "	"	1891 "	6 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1892 "	10 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1893 "	6 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1894 "	6 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1875 "	4 " — "	"	1895 "	7 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1876 "	3 " — "	"	1896 "	7 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1877 "	2 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1898 "	6 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1899 "	10 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1900 "	7 " — "
"	1861 "	3 " — "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1901 "	6 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1882 "	6 " — "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1883 "	5 " — "	"	1903 "	9 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1905 "	6 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1906 "	12 " — "
"	1867 "	4 " — "	"	1887 "	5 " — "	"	1907 "	13 " — "
"	1868 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1908 "	9 " — "

Genę sprzedaży rocznika 1909 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1910.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobną częścią** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materii.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1909.

Treść: № 218. Ustawa, dotycząca uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z zagranicą.

218.

Ustawa z dnia 29. grudnia 1909, dotycząca uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z zagranicą.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

§ 1.

Zatwierdza się układ dodatkowy do konwencji handlowej między Austro-Węgrami i Rumunią z dnia 21. grudnia 1893, który podpisano w Bukareszcie dnia 23. kwietnia 1909. Upoważnia się Rząd do tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tego układu nawet przed wymianą ratyfikacji.

§ 2.

Na wypadek, jeżeli przyjdą do skutku traktaty handlowe z Serbią, Bułgarią, Grecją i Czarnogórą, upoważnia się dalej Rząd do tymczasowego wprowadzenia traktatów tych w życie, o ile nie przyjmie się w nich umownego obowiązku co do zezwolenia na dowóz żywego bydła, z wyjątkiem dowozu dla pokrycia zapotrzebowania Bocche di Cattaro.

§ 3.

Upoważnia się następnie Rząd do tymczasowego wprowadzenia w życie traktatów handlowych,

zawartych z krajami zamorskimi, o ile przyznane w nich przywileje taryfowe nie wychodzą poza zakres najdalej idącego uprzywilejowania.

§ 4.

Układy, które na zasadzie § 2. i 3. ustawy niniejszej wprowadzono tymczasowo w życie, należy poddać niezwłocznie postępowaniu konstytucyjnemu celem uzyskania ich ostatecznego zatwierdzenia. Moc obowiązująca ustawy tej jest ograniczona do układów, zawartych przed początkiem roku 1915.

§ 5.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Memu pełnemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 29. grudnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Georgi wkr.

Schreiner wkr.

Stürgkh wkr.

Weiskirchner wkr.

Dulęba wkr.

Biliński wkr.

Haerdtl wkr.

Wrba wkr.

Ritt wkr.

Hohenburger wkr.

Pop wkr.

Układ dodatkowy z dnia 23. kwietnia 1909 do konwencji handlowej między Austro-Węgrami i Rumunią z dnia 21. grudnia 1893.

(Tekst pierwotny.)

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie

et

Sa Majesté le Roi de Roumanie, désirant soumettre à une révision la Convention de commerce du 21 (9) décembre 1893 en vigueur entre l'Autriche-Hongrie et la Roumanie, ont résolu de conclure une Convention additionnelle à ladite Convention et ont nommé, à cet effet, pour Leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie,

Le Prince Jean de Schönburg-Hartenstein, Son Chambellan, Commandeur avec plaque de l'Ordre Impérial de François Joseph, Commandeur de l'Ordre de l'Étoile de Roumanie, Son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi de Roumanie,

Monsieur Richard Riedl, Chef de Section au Ministère Autrichien du commerce, Chevalier de l'Ordre Impérial de François Joseph, et

Monsieur Joseph Szterényi, Son Conseiller intime, Secrétaire d'État au Ministère Hongrois du commerce, Grand croix de l'Ordre de la Couronne de Roumanie;

Sa Majesté le Roi de Roumanie,

Monsieur Jon J. C. Bratianu, Grand Officier de l'Ordre „Carol I“, Grand-Croix de l'Ordre de la Couronne de Roumanie, Chevalier de 1ère classe de l'Ordre Impérial de la Couronne de Fer, etc., etc., Son Ministre Président du Conseil, Ministre de l'Intérieur et par intérim des Affaires étrangères;

(Przekład.)

Najjaśniejszy Cesarz Austriacki, Król Czeski itd. i Apostolski Król Węgierski

oraz

Najjaśniejszy Król Rumuński, ożywił chęcią spowodowania rewizji konwencji handlowej z dnia 21. (9.) grudnia 1893, istniejącej między Austro-Węgrami i Rumunią, postanowili zawrzeć układ dodatkowy do tej konwencji i zamianowali w tym celu swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz Austriacki, Król Czeski itd. i Apostolski Król Węgierski

Księcia Jana von Schönburg-Hartenstein, Swego podkomorzego, komandora cesarsko-austriackiego orderu Franciszka Józefa z gwiazdą, komandora królewskiego orderu „Gwiazda Rumunii“, Swego n. posta i upelnomocnionego ministra przy Najjaśniejszym Królu Rumuńskim,

pana Ryszarda Riedla, szefa sekcji w c. k. austriackim Ministerstwie handlu, kawalera cesarsko-austriackiego orderu Franciszka Józefa, i

pana Józefa Szterényi, Swego tajnego radcę, sekretarza stanu w królewsko-węgierskim Ministerstwie handlu, kawalera wielkiego krzyża orderu Korony Rumuńskiej;

Najjaśniejszy Król Rumuński

pana Jon J. C. Bratianu, wielkiego oficera orderu „Carol I“, kawalera wielkiego Krzyża orderu Korony Rumuńskiej, kawalera cesarsko-austriackiego orderu Korony Żelaznej I. klasy itd. itd., Swego prezydenta ministrów, ministra spraw wewnętrznych i ministra spraw zewnętrznych *ad interim*;

lesquels, après s'être communiqué leur pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit:

Article I

La Convention de commerce du 21 (9) décembre 1893 est modifiée de la manière suivante:

1° A l'article II, après le premier alinéa, est ajouté un texte ainsi conçu:

Les produits du sol et de l'industrie de l'Autriche et de la Hongrie, énumérés dans l'annexe A de la présente Convention additionnelle, à leur importation en Roumanie, et les produits du sol et de l'industrie de la Roumanie, énumérés dans l'annexe B de cette Convention, à leur importation dans le territoire douanier conventionnel des deux États de la Monarchie Austro-Hongroise, ne seront assujettis à des droits d'entrée autres ni plus élevés que ceux consolidés par lesdits tarifs.

Les marchandises provenant d'un autre pays et ayant subi une transformation industrielle sur les territoires de l'une des Parties contractantes seront considérées, à l'importation sur les territoires de l'autre Partie, comme produits du pays où la transformation a eu lieu.

2° Le dernier alinéa de l'article II est remplacé par le texte suivant:

Les marchandises de toute nature, venant des territoires de l'une des Parties contractantes ou y allant, seront réciproquement affranchies, dans les territoires de l'autre, de tout droit de transit, soit qu'elles transitent directement, soit que, pendant le transit, elles doivent être déchargées, déposées et rechargées.

3° Le nouvel article suivant est inséré après l'article II de la Convention actuelle:

Article IIa

Les droits intérieurs, perçus pour le compte de l'État, des communes ou des corporations, qui grèvent ou grèveront la production, la fabrication ou la consommation d'un article dans les territoires d'une des Parties contractantes, ne frapperont sous aucun motif les produits de l'autre Partie d'une manière plus forte ou plus gênante que les produits indigènes de même espèce.

4° L'article III de la Convention actuelle est remplacé par le texte suivant:

Les Parties contractantes s'engagent à n'en-traver en aucune façon le commerce réciproque par des prohibitions à l'importation, à l'exportation ou au transit.

Des exceptions à cette règle, en tant qu'elles seront applicables à tous les pays, ou aux pays se

którzy, wymieniwszy swe pełnomocnictwa i stwierdziwszy ich dobrą i należytą formę, zawarli następujące układy:

Artykuł I.

Konwencya handlowa z dnia 21. (9.) grudnia 1893 zostaje zmieniona w sposób następujący:

1. Po ustępie 1., artykułu 2. dodaje się następujące ustępy nowe:

Zresztą niema się pobierać od ziemiopłodów i wyrobów przemysłowych austriackich i węgierskich, wymienionych w załączniku A tej konwencyi dodatkowej, przy ich dowozie do Rumunii i od rumuńskich ziemiopłodów i wyrobów przemysłowych, wymienionych w załączniku B tej konwencyi dodatkowej, przy ich dowozie do umownego obszaru celnego obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej żadnych innych ani wyższych ceł dowozowych lecz jedynie cła, ustanowione w tych załącznikach.

Towary, pochodzące z innego kraju, które na obszarze jednej ze Stron kontraktujących poddano przerobieniu przemysłowemu, uważać się będzie przy dowozie na obszar drugiej Strony za wyroby tego kraju, w którym dokonano przerobienia.

2. Ustęp ostatni artykułu 2. otrzyma następujące brzmienie:

Towary wszelkiego rodzaju, nadchodzące z obszaru jednej ze Stron umownych albo idące tam, mają być nawzajem uwolnione na obszarze drugiej Strony od wszelkich opłat przewozowych, bez względu na to, czy przewozi się je wprost, czy też musi podczas przewozu wylądować, złożyć na skład i napowrót załadować.

3. Po artykule 2. istniejącej konwencyi umieszcza się następujący artykuł nowy:

Artykuł 2 a.

Opłaty wewnętrzne, pobierane na rachunek państwa, gmin lub korporacji, które obciążają wyrob, fabrykację lub konsumpcję pewnego towaru na obszarze jednej ze Stron kontraktujących lub będą je obciążać w przyszłości, nie powinny pod żadnym pozorem dotyczyć wytworów Strony drugiej w większym lub uciążliwszym zakresie, aniżeli to ma miejsce co do wytworów krajowych tego samego rodzaju.

4. W miejsce artykułu 3. istniejącej konwencyi wstępnie następujące postanowienie:

Strony kontraktujące zobowiązują się nie tawać wzajemnego obrotu między oboma krajami przez jakiegokolwiek zakazy dowozu, wywozu lub przewozu.

Wyjątki, o ile stosuje się je do wszystkich krajów lub przynajmniej do tych wszystkich krajów,

trouvant dans des conditions identiques, ne pourront avoir lieu que dans les cas suivants:

- a) pour les marchandises qui sont ou seront l'objet d'un monopole d'État;
- b) pour des raisons de sûreté publique;
- c) pour des motifs de police sanitaire et vétérinaire, notamment pour empêcher soit la propagation des épizooties, soit la destruction des plantes, surtout par les insectes ou parasites nuisibles;
- d) dans des circonstances exceptionnelles en ce qui touche les provisions de guerre.

5° L'article VI est remplacé par le texte suivant:

Les ressortissants de chacune des Parties contractantes seront exempts, sur les territoires de l'autre, de tout service militaire, aussi bien dans l'armée régulière et la marine que dans la milice et la garde civique.

Ils ne seront astreints, en temps de paix et en temps de guerre, qu'aux prestations et aux réquisitions imposées aux nationaux et ils auront réciproquement droit aux indemnités établies en faveur des nationaux par les lois en vigueur dans leurs pays respectifs.

Ils seront également exempts de toute fonction officielle obligatoire judiciaire, administrative ou municipale, celle de la tutelle excepté.

6° Le nouvel article suivant est inséré après l'article VI:

Article VIa

S'il s'élevait entre les Parties contractantes un différend sur l'interprétation ou l'application des tarifs contenus dans les annexes A et B de la présente Convention additionnelle, ainsi que sur l'application en fait de la clause de la nation la plus favorisée à l'égard de l'exécution des autres tarifs conventionnels en vigueur, le litige, si l'une des Parties contractantes en fait la demande, sera réglé par voie d'arbitrage.

Pour chaque litige, le tribunal arbitral sera constitué de la manière suivante: chacune des Parties contractantes nommera comme arbitres, parmi ses ressortissants, deux personnes compétentes et Elles s'entendront sur le choix d'un surarbitre, ressortissant d'un État ami. Les Parties contractantes se réservent de désigner à l'avance, et pour une période à déterminer, la personne qui remplirait, en cas de litige, les fonctions de surarbitre.

Le cas échéant et sous la réserve d'une entente spéciale à cet effet, les Parties contractantes soumettront aussi à l'arbitrage les différends qui pourraient s'élever entre Elles au sujet de l'inter-

co do których zachodzą te same wymogi, mogą mieć miejsce jedynie w wypadkach następujących:

- a) co do towarów, które są lub będą przedmiotem monopoli państwowego;
- b) ze względów bezpieczeństwa publicznego;
- c) ze względów policyi zdrowia i policyi weterynaryjnej, szczególnie dla zapobieżenia rozpowszechnieniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i dla ochrony roślin użytecznych zwłaszcza przed owadami i innymi szkodnikami;
- d) wśród wyjątkowych okoliczności ze względu na zapotrzebowanie wojenne.

5. Artykuł 6. otrzyma następujące brzmienie:

Obywatle każdej ze Stron kontraktujących będą uwolnieni na obszarze Strony drugiej od wszelkiej służby wojskowej zarówno we wojsku jak i w marynarce, tudzież w milicyi i gwardyi obywatelskiej.

W czasie wojny i pokoju będą oni obowiązani tylko do tych świadczeń i rekwizycji, którym podlegają krajowcy, i będą nawzajem korzystali z tych uwolnień, które ustawy, obowiązujące w odnośnych krajach, przyznają na korzyść krajowców.

Będą oni także uwolnieni od wszelkiej przymusowej służby urzędowej przy wymiarze sprawiedliwości i w administracyi państwowej lub gminnej z wyjątkiem obowiązku objęcia opieki (kurateli).

6. Po artykule 6. umieszcza się następujący artykuł nowy.

Artykuł 6 a.

Jeżeli pomiędzy Stronami kontraktującymi powstanie różnica zdań co do tłumaczenia lub zastosowania taryf niniejszej konwencji dodatkowej (załącznik A i B) albo co do zastosowania klauzuli, przyznającej najszerze uprzywilejowanie przyrzeczywistem stosowaniu innych istniejących taryf umownych, wówczas należy ją rozstrzygnąć na żądanie jednej lub drugiej Strony orzeczeniem polubownem.

Sąd polubowny utworzy się dla każdego wypadku spornego w ten sposób, iż każda Strona zamianuje sędziami polubownymi dwie odpowiednie osobistości z pośród swych obywateli a obie Strony umowne obiorą zwierzchnikiem obywatela trzeciego zaprzyjaźnionego państwa. Strony kontraktujące zastrzegają sobie prawo porozumienia się naprzód i na pewien oznaczony okres czasu co do osoby zwierzchnika, który w razie potrzeby ma być zamianowany.

W danym razie i pod warunkiem osobnego porozumienia poddadzą Strony kontraktujące załatwieniu sądu polubownego także inne różnice zdań co do tłumaczenia lub zastosowania ni-

prétation et de l'application d'autres clauses de la présente Convention que celles prévues à l'alinéa premier.

En ce qui concerne la procédure de l'arbitrage dans les cas prévus aux alinéas 1 et 2 du présent article, les Parties contractantes sont convenues de ce qui suit:

Au premier cas d'arbitrage, le tribunal arbitral siégera dans les territoires de la Partie contractante défenderesse; au second cas, dans les territoires de l'autre Partie et ainsi de suite alternativement dans les territoires de chacune des Parties contractantes. Celle des Parties sur les territoires de laquelle siégera le tribunal désignera le lieu du siège; elle aura la charge de fournir les locaux, les employés de bureau et le personnel de service nécessaire pour le fonctionnement du tribunal.

Le tribunal sera présidé par le surarbitre. Les décisions seront prises à la majorité des voix.

Les Parties contractantes s'entendront, soit dans chaque cas d'arbitrage, soit pour tous les cas, sur la procédure à suivre par le tribunal. A défaut de cette entente, la procédure sera réglée par le tribunal lui-même. La procédure pourra se faire par écrit, si aucune des Parties n'élève d'objections.

Pour la transmission des citations à comparaitre devant le tribunal arbitral et pour les commissions rogatoires émanées de ce dernier, les autorités de chacune des Parties contractantes prêteront, sur la réquisition du tribunal arbitral adressée au Gouvernement compétent leur assistance de la même manière qu'elles la pretent lorsqu'il s'agit de réquisitions des tribunaux civils du pays.

Article II

L'article additionnel à la Convention actuelle reçoit les modifications suivantes:

1° Le numéro 1, a) est rédigé comme suit:

Toute quantité de marchandises pour laquelle la somme totale des droits à prélever n'atteint pas le chiffre de 0·10 couronne ou de 0·10 leu.

2° Le numéro 6 est rédigé comme suit:

Les stipulations des Nos. 1 b, 2, 3 et 5 ne dérogent pas au droit de chacune des Parties contractantes de prendre les mesures qu'elle juge nécessaires pour des raisons de police vétérinaire et pour exercer le contrôle douanier.

Article III

Le protocole final de la Convention actuelle est remplacé par les dispositions suivantes:

niejszej konwencji prócz wymienionych w ustępie 1.

Co do postępowania w tych wypadkach, w których na zasadzie obu pierwszych ustępów niniejszego artykułu przychodzi do załatwienia sporu wyrokiem polubownym, postanawiają Strony kontraktujące, co następuje:

Przy pierwszym wypadku spornym ma sąd polubowny siedzibę swoją na obszarze zapozwanej Strony kontraktującej, przy następnym wypadku spornym na obszarze drugiej Strony i w ten sposób naprzemian na obszarze to jednej, to drugiej Strony. Ta Strona, na której obszarze sąd polubowny ma się zebrać, oznacza miejsce siedziby sądu. Ma ona postarać się o dostarczenie lokarów, sił pisarskich i personalu służbowego potrzebnych sądowi polubownemu ze względu na jego działalność.

Zwierzchnik przewodniczy sądowi polubownemu. Rozstrzygnięcia zapadają większością głosów.

Strony kontraktujące porozumią się albo ze względu na dany wypadek albo raz na zawsze co do postępowania, którego sąd polubowny ma się trzymać. W braku takiego porozumienia oznacza postępowanie sam sąd polubowny. Postępowanie może być pisemne, jeżeli żadna ze Stron umownych nie sprzeciwia się temu.

Na prośbę sądu polubownego, wystosowana do odnośnego rządu, udzielią władze każdej ze Stron umownych pod względem wzywania i przesłuchiwania świadków i rzeczoznawców pomocy prawnej tak samo, jak na prośbę krajowych sądów cywilnych.

Artykuł II.

Artykuł dodatkowy do istniejącej konwencji zostaje zmieniony w sposób następujący:

1. Ustęp 1., punkt a) ma opiewać:

Każda ilość towarów, przy której ogólna suma opłat, przypadających do pohoru, wynosi mniej niż 0·10 koron lub 0·10 lewy.

2. Ustęp 6. otrzymuje następujące brzmienie:

Układy, mieszczące się pod liczbami 1 b, 2, 3 i 5, nie powinny naruszać przysługującego każdej ze Stron kontraktujących prawa wydania zarządzeń, które Strona ta uważa za potrzebne ze względów policyjno-weterynaryjnych lub dla wykonywania kontroli celnej.

Artykuł III.

Protokół końcowy do istniejącej konwencji zastępuje się następującymi postanowieniami:

A l'article I de la Convention:

1° Pour ce qui a rapport à l'imposition directe, les ressortissants d'une des Parties contractantes ne pourront être soumis, dans les territoires de l'autre, à un traitement moins favorable que les propres nationaux y résidant. Il est convenu cependant que la clause de la nation la plus favorisée, stipulée dans l'article 1 de la Convention du 21 (9) décembre 1893, ne se rapportera pas à des traités spéciaux qui ont été ou qui pourraient être conclus à l'avenir entre une des Parties contractantes et une tierce Puissance sur la réglementation réciproque des impôts directs.

2° Il y aura parfaite liberté de navigation entre les Parties contractantes. Les navires autrichiens et hongrois et leurs cargaisons seront traités en Roumanie et les navires roumains et leurs cargaisons seront traités en Autriche et en Hongrie, sous tous les rapports, sur le pied des navires nationaux et de leurs cargaisons. Tout privilège et toute franchise ou avantage, accordés ou qui pourraient être accordés à cet égard à une tierce Puissance, de la part d'une des Parties contractantes, seront accordés, à l'instant même et sans condition, à l'autre.

Les navires et marchandises autrichiens et hongrois en Roumanie et les navires et marchandises roumains en Autriche et en Hongrie jouiront, quant aux taxes et à tous les autres droits similaires perçus à titre rémunérateur dans les ports, bassins, docks, rades et havres des Parties contractantes et sous tous les autres rapports, du même traitement que les navires et marchandises nationaux et ceux appartenant à la nation la plus favorisée.

A l'article II de la Convention:

1° Les dispositions de l'article II de la Convention de commerce du 21 (9) décembre 1893 ne doorent point:

- a) aux faveurs qui sont accordées à d'autres États limitrophes pour faciliter le commerce de frontière;
- b) aux obligations imposées à l'une des Parties contractantes par des engagements d'une union douanière, contractée déjà ou qui pourrait être contractée à l'avenir.

2° Il est entendu que, en ce qui concerne la législation sur les sucres, aucune des Parties contractantes ne pourra être empêchée, par la présente convention, dans l'accomplissement des obligations qui lui sont imposées par son adhésion aux actes de Bruxelles relatifs au régime des sucres.

Do artykułu 1. konwencji:

1. Obywatele każdej ze Stron kontraktujących nie powinni być na obszarze Strony drugiej traktowani niekorzystniej co do opodatkowania bezpośredniego, aniżeli mieszkający tam własni obywatele. Istnieje zgoda co do tego, iż klauzula najszerszego uprzywilejowania, zawarta w artykule 1. konwencji z dnia 21. (9.) grudnia 1893, nie odnosi się do takich układów osobnych, które jedna ze Stron kontraktujących zawarła lub zawrze w przyszłości z państwami trzecimi pod względem wzajemnego uregulowania podatków bezpośrednich.

2. Między Stronami kontraktującymi będzie istniała zupełna swoboda żeglugi. Statki austriackie i węgierskie i ich ładunki mają być traktowane w Rumunii, a statki rumuńskie i ich ładunki w Austrii i na Węgrzech pod każdym względem zupełnie na równi ze statkami krajowymi i ich ładunkiem. Wszystkie przywileje, swobody i korzyści, które pod tym względem jedna ze Stron kontraktujących przyznała już lub ma przyznać w przyszłości trzeciemu państwu, będą przysługiwały równocześnie i bezwarunkowo także drugiej Stronie.

Co do opłat i innych podobnych należności, pobieranych tytułem wynagrodzenia w przystaniach, basenach, dokach, stanowiskach okrętów i zatokach, należących do Stron umownych, i pod każdym innym względem należy statki i towary austriackie i węgierskie traktować w Rumunii, a statki i towary rumuńskie w Austrii i na Węgrzech tak samo, jak statki i towary krajowe oraz statki i towary, należące do państwa najwięcej uprzywilejowanego.

Do artykułu 2. konwencji:

1. Postanowienia artykułu 2. konwencji handlowej z dnia 21. (9.) grudnia 1893 nie mają narządzać:

- a) przywilejów, przyznanych innym państwom sąsiednim dla ułatwienia obrotu granicznego;
- b) zobowiązań, nałożonych na jedną ze Stron kontraktujących unią celną, która już istnieje lub która może być zawarta w przyszłości.

2. Istnieje zgoda co do tego, iż żadna ze Stron kontraktujących nie może wskutek postanowień układu niniejszego doznać pod względem ustawodawstwa co do cukru przeszkód w wypełnieniu zobowiązań, wynikających dla niej z brukselskich aktów co do cukru.

3° Il est convenu que dans les cas de réclamations d'intéressés de l'une des Parties contractantes, concernant l'application du tarif douanier de l'autre Partie ou concernant l'interprétation des dispositions de ce tarif, une décision déjà émise par les autorités compétentes en dernière instance ne pourra servir de motif à écarter toute possibilité de discussions ultérieures sur l'objet de la réclamation et n'empêchera pas, le cas échéant, une nouvelle décision de l'autorité en question, pourvu toutefois que la réclamation soit présentée par voie diplomatique et, si besoin est, avec appui d'avis d'experts ou d'autres autorités compétentes, dans un délai de six mois à partir du jour où la première décision aura été officiellement notifiée aux intéressés. La décision prise sur un tel recours ne pourra viser que le cas en question pour lequel elle sera sans appel. Toutefois les Parties contractantes auront la faculté de provoquer pour les cas en question, en tant qu'il s'agit de dispositions de la présente Convention, une interprétation ou application correcte de ses stipulations selon l'article VI a.

A l'article III de la Convention:

Les dispositions détaillées concernant le trafic des animaux, des matières brutes et des produits d'animaux, sont contenues dans les notes échangées à l'occasion de la signature de la présente Convention additionnelle et resteront en vigueur pendant la durée d'application de cette Convention.

Article IV

Les notes diplomatiques échangées lors de la signature de la Convention du 21 (9) décembre 1893 sont supprimées.

Article V

La présente Convention additionnelle entrera en vigueur quinze jours après l'échange des ratifications.

Après la mise en vigueur de la présente Convention additionnelle, la Convention actuelle du 21 (9) décembre 1893, avec les modifications et additions y apportées par la Convention additionnelle, exercera ses effets jusqu'au 31 (18) décembre 1917.

Dans le cas où aucune des Parties contractantes n'aura notifié douze mois avant l'échéance de ce terme son intention de faire cesser les effets de la Convention, celle-ci, avec les modifications et additions susdites, continuera à être obligatoire jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où l'une ou l'autre des Parties contractantes l'aura dénoncée.

3. Zgodzono się na to, iż w razie zażaleń, wniesionych przez osoby interesowane, należące do jednej ze Stron kontraktujących, z powodu stosowania taryfy celnej Strony drugiej, albo gdy chodzi o tłumaczenie postanowień tej taryfy, wydane już rozstrzygnięcie właściwych władz ostatniej instancyi nie może być powodem wykluczenia dalszej dyskusyi co do przedmiotu zażalenia i nie powinno także stać na przeszkodzie ewentualnemu innemu rozstrzygnięciu odnośnej władzy pod warunkiem jednak, iż zażalenie będzie wniesione drogą dyplomatyczną i zaopatrzone w razie potrzeby orzeczeniem rzeczoznawców lub innego powołanego urzędu, i to w terminie sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym urzędownie uwiadomiono interesowanego o pierwszym rozstrzygnięciu. Rozstrzygnięcie, wydane wskutek takiego sprzeciwu, odnosi się tylko do danego wypadku; dla wypadku tego załatwia ono sprawę ostatecznie. Jeżeli jednak chodzi o postanowienia niniejszego układu, wolno Stronom kontraktującym także w takich wypadkach spowodować właściwą interpretację lub właściwe stosowanie tych postanowień w myśl artykułu 6.

Do artykułu 3. konwencji:

Szczegółowe postanowienia co do obrotu zwierzętami, surowcami i wytworami zwierzęcymi mieszczą się w notach, wymienionych z powodu podpisania niniejszego układu dodatkowego i pozostają w mocy przez cały czas ważności tego układu.

Artykuł IV.

Noty dyplomatyczne, wymienione z powodu podpisania konwencji handlowej z dnia 21. (9.) grudnia 1893, tracą moc obowiązującą.

Artykuł V.

Niniejszy układ dodatkowy wchodzi w życie w 14 dni po wymianie ratyfikacyi.

Dotychczasowa konwencja z dnia 21. (9.) grudnia 1893 zatrzyma po wejściu w życie układu dodatkowego i ze zmianami i uzupełnieniami, spowodowanymi układem tym, moc obowiązującą do dnia 31. (18.) grudnia 1917.

Jeżeli żadna ze Stron kontraktujących nie oznajmi na dwanaście miesięcy przed dniem 31. (18.) grudnia 1917 swego życzenia, by konwencja straciła z dniem tym skuteczność prawną, wówczas ma ona wraz z wspomnianymi zmianami i uzupełnieniami pozostać w mocy nadal aż do upływu jednego roku od dnia, w którym jedna lub druga ze Stron kontraktujących wypowie ją.

Article VI

La présente Convention additionnelle sera ratifiée et les ratifications en seront échangées aussitôt que possible.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs ont signé la présente Convention additionnelle et l'ont revêtue de leurs cachets.

Fait en double expédition originale à Bucarest, le 23 (10) avril 1909.

Schönburg m. p. Jon J. C. Bratianu m. p.

Riedl m. p.

Szterényi m. p.

Artykuł VI.

Niniejszy układ dodatkowy ma być ratyfikowany, a dokumenty ratyfikacyjne mają być wymienione jak najspieszniej.

W dowód tego podpisali obustronni pełnomocnicy niniejszy układ dodatkowy i wycisnęli na nim swe pieczęcie.

Spisano w podwójnem wygotowaniu w Bukareszcie dnia 23. (10.) kwietnia 1909.

Schönburg wlr. Jon J. C. Bratianu wlr.

Riedl wlr.

Szterényi wlr.

Annexe A.

Droits à l'entrée en Roumanie.

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
1	Étalons, chevaux hongres: <i>a)</i> au-dessus de 5 ans <i>b)</i> au-dessous de 5 ans <i>c)</i> juments <i>d)</i> poulains non sevrés <i>Note.</i> — Les etalons et juments pour reproduction, importés avec l'approbation du Ministre du Commerce, seront imposés à raison de 20 lei.	tête „ „ „	50.— 30.— 15.— 1.—
ex 71	Pochettes et portemonnaies en peaux prévues au N° 63 ou en coutil, même combinés avec des matières communes	100 kg	220.—
ex 72	Pochettes et portemonnaies en peaux prévues au N° 64, même combinés avec des matières communes	„	230.—
74	<i>Ad 74.</i> — <i>Note.</i> Sont considérés comme matières fines: l'ambre, l'écaille, la nacre, l'ivoire, le jais véritable, l'écume de mer, les métaux précieux, tous les métaux dorés et les fils dorés ou argentés, les pierres fines ou demi-fines, les dentelles, les broderies, de même que tous les articles de soie, ainsi que les tissus et réseaux, mélangés avec de la soie en proportion de 30% ou plus.		
76	<i>Ad 76.</i> — <i>Note.</i> Les chaussures en peaux prévues au N° 64, avec des bouts en cuir verni, sont soumises aux droits de ce numéro.		
120a	<i>Ad 120a.</i> — <i>Note.</i> Sont compris dans cette position les chapeaux en feutre dur de laine ordinaire d'un poids supérieur à 350 g la pièce.		
ex 140	Colle-forte	„	20.—
168	<i>Ad 168.</i> — <i>Note.</i> Les tissus de laine et mi-laine, mélangés jusqu'à 6% de fils de soie ou de soie artificielle pour obtenir des dessins, sont soumis aux droits des Nos 159 à 164, avec une réduction de 70%.		
206	Houblon sous toute forme	„	25.—
ex 277	Douves et fonds en bois de chêne, travaillés à la hache	„	0.05

Załącznik A.

Cła przy dowozie do Rumunii.

Liczba taryfy ogólnej	Nazwa towarów	Jednostka	Stopa celna w lewach
1	Ogiery, wałachy: <i>a)</i> w wieku powyżej 5 lat <i>b)</i> w wieku poniżej 5 lat <i>c)</i> klacze <i>d)</i> źrebięta ssące Uwaga: Od ogierów i klaczy, wprowadzanych dla celów hodowlanych za zezwoleniem Ministra handlu, płaci się cło, wynoszące 20 lew.	szafka " " " "	50·— 30·— 15·— 1·—
z 71	Woreczki na pieniądze i pugilaresy ze skóry Nru t. 63 albo z płótna, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi	100 kg	220·—
z 72	Woreczki na pieniądze i pugilaresy ze skóry Nru t. 64, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi . .	"	230·—
74	Do Nru t. 74. Uwaga: Za materiały przednie uważa się: bursztyń, szyldekret, masę perłową, kość słoniową, prawdziwą emalię, piankę morską, metale szlachetne, wszystkie metale złocone i druty pozłacane lub posrebrzane, drogie kamienie i kamienie pół szlachetne, koronki, hafty, tudzież wszystkie towary jedwabne, oraz tkaniny i plecionki obejmujące 30 procent jedwabiu i więcej.		
76	Do Nru t. 76. Uwaga: Obuwie ze skór Nru t. 64 z kapkami ze skóry lakierowanej podlega cłu tego numeru taryfy.		
120a	Do Nru t. 120a. Uwaga: Do pozycyi tej należą kapełusze ze sztywnego filcu z zwyczajnej wełny, przy których waga pojedynczych sztuk wynosi więcej jak 350 g.		
z 140	Klej	"	20·—
168	Do nru t. 168. Uwaga: Tkaniny wełniane i półwełniane, obejmujące dla uzyskania wzorów dodatek nitok jedwabnych albo nitok z jedwabiu sztucznego w ilości aż do 6 procent, podlegają cłom Nru t. 159 do 164, zmniejszonym o 70 procent.		
206	Chmiel w jakiegokolwiek postaci	"	25·—
z 277	Kleпки i dna z drzewa dębowego, ociosane siekierą . .	"	0·05

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
290	Ebénisterie finie, non tapissée, non sculptée, non marquetée, non combinée avec du cuivre et ses alliages, avec du nickel et autres métaux de valeur, non argentée, non dorée, non émaillée, ainsi que parquets composés de différents bois réunis en carrés, marquetés	100 kg	60.—
	<p><i>Notes.</i> — 1. Sont compris sous ce numéro les meubles en osier, rotin, jonc, roseau, même en combinaison avec des matières communes.</p> <p>2. La présence de simples moulures non appliquées, de filets d'or (non incrustés), n'exclue pas la tarification d'après ce numéro. De même, la combinaison avec des parties formées de lamelles en bois collées, avec des ornements obtenus par la pression, par la perforation ou au mordant, ainsi que la combinaison avec des ouvrages tressés en paille, rotin et matières similaires reste sans influence sur la tarification.</p>		
291	Ebénisterie finie, tapissée, sculptée, marquetée combinée avec d'autres matières fines, dorée, argentée, émaillée	"	80.—
295	Ad 295. — <i>Note.</i> Sont compris sous ce numéro les talons de soulier simples en bois, de même les bondons ordinaires en bois, non peints, non passés au mordant.		
ex 297	Perles en bois, noires	"	100.—
ex 307	Battoirs à meubles, en paille, en écorce et en matières similaires	"	50.—
ex 312	Plaques et briques de déchets de liège, même combinées avec d'autres matières, notamment les articles dits „Reform“, „Emulgit“	"	5.—
ex 328	Fils simples de chanvre, lin, ramie, écrus, non teints, mesurant par kilogramme: b) au-delà de 2.000 jusqu'à 10.000 mètres	"	35.—
352	Toiles de chanvre, lin, ramie ou d'autres textiles non dénommés, écrues, non teintes, pesant plus de 400 g par m ² : a) ayant en chaîne et en trame cumulativement jusqu'à 32 fils par cm ² b) ayant plus de 32 fils par cm ²	"	100.— 110.—
353	Toiles de chanvre, lin, ramie, écrues, non teintes, pesant de 400 à 100 g par m ² :		

Liczba taryfy ogólnej	N a z w a t o w a r ó w	Jednostka	Stopa celna w lewach
290	Roboty stolarskie, gotowe, nie wyścielane, nie rzeźbione, nie wykładane, bez połączenia z miedzią i jej aliazami albo niklem i innymi cenniejszymi metalami, nie posrebrzane, nie pozłacane, nie emaliowane, tudzież parkiety w czworobokach z różnego rodzaju drzewa, wykładane	100 kg	60.—
	Uwagi: 1. Do tego numeru taryfy należą meble wierzbowe, trzeźnowe, meble z sitowia i trzciny do wyplatania, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi.		
	2. Zaopatrzenie mebli zwyczajnymi ozdobami nie nakładanymi i liniami złotymi nie wpuszczanymi nie wyklucza ocenia według tego numeru taryfy. Również połączenie z częściami składowymi z pozlepianych formirów z ozdobami, wykonanymi przez prasowanie, wytłaczanie lub wygryzanie, tudzież połączenie z robotami plecionymi ze słomy, trzciny lub podobnych materiałów nie ma wpływu na taryfowanie.		
291	Roboty stolarskie, gotowe, wyścielane, rzeźbione, wykładane, także w połączeniu z innymi materiałami przednimi, pozłacane, posrebrzane, emaliowane . .	"	80.—
295	Do Nru t. 295. Uwaga: Do tego numeru taryfy należą zwyczajne obcasy do trzewików z drzewa, tudzież zwyczajne czopy drewniane, nie pomalowane, nie bajcowane.		
z 297	Czarne perły drewniane	"	100.—
z 307	Trzepaczki do mebli ze słomy, łyka lub podobnych materiałów	"	50.—
z 312	Płyty i cegły z odpadków korkowych, także w połączeniu z innymi materiałami, zwłaszcza artykuły „Reform“, „Emulgit“	"	5.—
z 328	Zwyczajne nici z konopi, lnu, ramie, surowe, nie farbowane o długości nitek, wynoszącej na kilogram:		
	b) więcej jak 2.000 aż do 10.000 metrów	"	35.—
352	Tkaniny z konopi, lnu, ramie, innych nie wymienionych przędz, surowe, nie barwione o ciężarze, wynoszącym więcej jak 400 g na metr kwadratowy:		
	a) posiadające w osnowie i wątku razem do 32 nitek na centymetr kwadratowy	"	100.—
	b) więcej jak 32 nitek na centymetr kwadratowy .	"	110.—
353	Tkaniny z konopi, lnu, ramie, surowe, nie barwione o wadze, wynoszącej 400 do 100 g na metr kwadratowy:		

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. --- Wydana i rozesłana dnia 10. czerwca 1909.

Treść: № 82. Rozporządzenie, dotyczące nowej taryfy adwokackiej.

82.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 3. czerwca 1909, dotyczące nowej taryfy adwokackiej.

Na zasadzie ustawy z dnia 26. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 58, rozporządza się, co następuje:

Przedmiot taryfy.

§ 1.

Prace adwokatów i kancelaryi adwokackich w postępowaniu sądowym, które z powodu swej prostoty i powtarzania się umożliwiają przeciętną ocenę, należy wynagradzać według postanowień niniejszego rozporządzenia i dołączonej taryfy.

Do czynności w postępowaniu karnem stosują się pozycje taryfowe oddziału B (koszta podróży i należności z powodu odległości), tudzież oddziału C (należności manipulacyjne), zaś pozycje taryfowe oddziału A (honorarium za czynności) jedynie o tyle, o ile nie odnoszą się do podań i ustnych rozpraw lub przesłuchań i o ile osnowa pozycji taryfowej nie stoi na przeszkodzie.

Ograniczenie mocy obowiązującej taryfy.

§ 2.

Taryfa nie narusza prawa ugody dobrowolnej.

Także w braku ugody zastrzega się adwokatowi prawo domagania się od strony wyższego wynagrodzenia, jeżeli usprawiedliwiają to wyjątkowe okoliczności lub szczególne zlecenia strony.

Klasy miejscowe.

§ 3.

Taryfa rozróżnia trzy klasy.

Pierwsza obowiązuje w Wiedniu i w miejscowościach, leżących w okręgu policyjnym wiedeńskim;

druga klasa odnosi się do wszystkich miast, będących siedzibą trybunałów, i to co do Pragi z włączeniem miejscowości, należących do rejonu policyjnego, dalej do uzdrowisk Karlsbad, Marienbad, Meran, Ischl, Gmunden i Baden;

trzecia klasa odnosi się do wszystkich innych miejscowości w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

§ 4.

Wynagrodzenie oblicza się podług tej klasy taryfowej, która ma zastosowanie do miejsca zamieszkania adwokata; tylko w tym wypadku, gdy adwokat załatwił jakąś czynność za pośrednictwem innego adwokata, oblicza się wynagrodzenie odnośnych należności podług klasy taryfowej, która obowiązuje w siedzibie tego drugiego adwokata.

Jeżeli adwokat mieszka stale w miejscu, które nie jest siedzibą sądu powiatowego, wówczas stosować należy klasę, obowiązującą w miejscu siedziby tego sądu powiatowego, do którego okręgu należy miejsce zamieszkania adwokata.

Za audyencye, na które adwokat, mający siedzibę w miejscu niższej klasy, udaje się do sądu, należącego do wyższej klasy miejscowej, jakoteż za udawanie się w innych celach do takiego sądu, może adwokat policzyć należność odnośnej wyższej klasy miejscowej.

Obliczanie wartości, jako podstawy do zastosowania poszczególnych pozycji taryfowych.

§ 5.

Kwotę wartości, służącą za podstawę do zastosowania pewnej szczególnej pozycji taryfowej, oblicza się w postępowaniu spornem według wartości przedmiotu spornego, w postępowaniu egzekucyjnym (zabezpieczającym) prawidłowo (§ 7.) według wartości roszczenia, a w postępowaniu niespornem według wartości przedmiotu, do którego czynność odnosi się.

§ 6.

Wartość przedmiotu sporu oceniać należy w celu oznaczenia kosztów (§ 5.) w ogólności według przepisów §§ 54. do 60. normy jurydykcyjnej z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 111; jeżeli jednak zaskarżono tylko część wierzytelności kapitałowej, wówczas należy wziąć za podstawę nie całą sumę wierzytelności kapitałowej, jeszcze niezaspokojonej, lecz jedynie jej zaskarżoną część, a jeżeli przedmiotem żądania jest nadwyżka, wynikająca z porównania wzajemnych wierzytelności obu stron, jedynie wysokość zaskarżonej nadwyżki.

W razie połączenia kilku sporów do wspólnej rozprawy należy w celu oznaczenia kosztów zliczać razem wartość przedmiotów sporu, dopóki połączenie to nie będzie napowrót uchylone. To samo ma miejsce wówczas, jeżeli połączono rozprawę co do skargi z rozprawą co do skargi wzajemnej albo rozprawę co do skargi z rozprawą nad wnioskiem wpadkowym o ustalenie istnienia wierzytelności wzajemnej, podniesionej przez pozwanego w celu potrącenia.

Jeżeli prowadzi się oddzielne rozprawy co do kilku roszczeń, dochodzonych tą samą skargą, wówczas decyduje pod względem oznaczenia kosztów co do każdej z rozdzielonych rozpraw przez czas trwania rozdziału jedynie odnośna wartość częściowa.

Zmianę w wartości przedmiotu sporu, zaszłą wskutek zmienienia skargi, zanim spór zawiśł, ograniczenie żądania skargi lub częściowe załatwienie sporu uwzględniać należy co do prac, które nastąpiły po zmianie, a o ile zmianę sprowadza oświadczenie strony, także już co do dotyczącego pisma lub co do dotyczącej audyencji, lecz co do tej audyencji tylko w tym przypadku, jeżeli powód zmiany zaszedł jeszcze przed audyencją.

§ 7.

W postępowaniu egzekucyjnym (zabezpieczającym) należy oznaczenie kosztów przy wnioskach

wierzyciela egzekwującego lub innych uprawnionych od wartości ich roszczeń, przy wnioskach dłużnika trzeciego od wysokości zajętej wierzytelności, a przy wnioskach zobowiązanego od wartości roszczeń strony przeciwnej, których wnioski te dotyczą; co do wniosków oferenta i nabywcy rozstrzyga wartość przedmiotu egzekucyjnego.

§ 8.

Jeżeli wartość przedmiotu, do którego odnosi się pewna czynność w postępowaniu spornem, egzekucyjnym (zabezpieczającym) lub w postępowaniu niespornem, nie jest ani cyfrowo wyrażona, ani nie da się rozpoznać z innych istniejących szczegółów tak, jak to jest potrzebne dla oznaczenia pozycji taryfy, która ma wejść w zastosowanie, w takim razie winien sąd, ile możliwości bez dalszych dochodzeń i bez znacznego opóźnienia załatwienia lub spowodowania kosztów, ocenić wartość przy sposobności pierwszego oznaczenia kosztów. W odnośnym załatwieniu podać należy wyraźnie wartość, wziętą za podstawę pod względem oznaczenia kosztów.

W razie wątpliwości należy przyjąć za podstawę kwotę 500 K.

Podwyższenie należytości taryfowych w razie istnienia uczestników sporu.

§ 9.

W razie istnienia uczestników sporu po jednej lub po drugiej stronie należy się adwokatowi za każdego uczestnika sporu, nie wliczając pierwszego, podwyższenie taryfowego honorarium za czynności (oddz. 4 taryfy) o dziesięć procent jednak nigdy więcej jak sto procent.

Wynagrodzenie za prace przygotowawcze.

§ 10.

Wynagrodzenie za odebranie informacji od strony i za informację z aktów mieści się prawidłowo w wynagrodzeniu taryfowem za wygotowanie pisma lub za odbycie audyencji; jeżeli jednak w pewnym danym wypadku informacja zabrała wiele czasu mimo, iż sprawa była prostą, wówczas może sąd przyznać za informację osobne wynagrodzenie aż do połowy pozycji taryfowej, przypadającej za odnośną czynność.

Za zbadanie faktu doręczenia lub prawomocności załatwień sądowych, za stwierdzenie oznaczenia depozytu sądowego lub hipotecznego oznaczenia nieruchomości, za wywiady w rejestrze handlowym i w rejestrze dla stowarzyszeń, tudzież w rejestrze grabieży i za inne pojedyncze wywiady podobnego rodzaju przyznaje się osobne wynagro-

dzenie jedynie wówczas, gdy wywiady te nie należą do tych czynności przygotowawczych, które są prawidłowo potrzebne przy załatwianiu spraw, określonych w odnośnej pozycji taryfowej, albo gdy wywiady te musiały być podjęte za pośrednictwem innego adwokata.

Wydatki w gotówce.

§ 11.

Wydatki na stemple i opłatę pocztową, tudzież inne wydatki w gotówce należy wynagradzać osobno.

Wyższe wynagrodzenie za czynności czysto solicytatorskie.

§ 12.

Jeżeli jedna z czynności, wymienionych w 9. pozycji taryfowej, będzie podjęta przez adwokata lub kandydata adwokackiego, wówczas należy się wynagrodzenie wyższe od tego, które miałyby być przyznane w myśl postanowień taryfy w razie wykonania tej czynności przez funkcjonariusza kancelaryjnego, nie wpisanego na listę kandydatów adwokackich, jedynie wtedy, gdy sąd uzna w danym wypadku, iż wykonanie tej czynności przez adwokata względnie kandydata adwokackiego odpowiadało celowi.

Załatwienie kilku czynności w ciągu jednej podróży.

§ 13.

Jeżeli w ciągu jednej podróży załatwiono dwie lub więcej czynności, wówczas można raz tylko policzyć koszt podróży (10. pozycja taryfowa). W takim wypadku należy koszt te rozłożyć odpowiednio na poszczególne czynności.

Wykazy kosztów (rachunki).

§ 14.

Za zestawienie wykazu kosztów i rachunku należyłości dla zastępowanej przez siebie strony nie ma adwokat prawa do wynagrodzenia z wyjątkiem należyłości manipulacyjnych (11. pozycja taryfy), chyba że wykazy i rachunki te są potrzebne jako załączniki podania sądowego.

Wynagrodzenie w razie wspólnej czynności kilku adwokatów.

§ 15.

Za czynności, które strona porucza kilku adwokatom wspólnie, otrzyma każdy z nich od zastępowanej przez siebie strony pełne należyłości taryfowe za swoje usługi, wyjąwszy, gdy zawarto osobny układ.

Wynagrodzenie adwokata jako pełnomocnika do doręczeń.

§ 16.

Jeżeli ustanowiono adwokata jedynie pełnomocnikiem do doręczeń, wówczas ma on tylko prawo do należyłości manipulacyjnych (11. pozycja taryfowa i nast.), powstałych wskutek przesyłania aktów i ewentualnych korespondencji, tudzież do należyłości za listy (4. pozycja taryfowa)

Wynagrodzenie adwokata we własnej sprawie.

§ 17.

We własnej sprawie może adwokat żądać od strony przeciwnej, obowiązanej do zwrotu kosztów, tych należyłości, które przypadłyby upelnomocnionemu adwokatowi.

Badanie przez sąd potrzeby i trafności każdej poszczególnej pracy. Wynagrodzenie ponad wymiar taryfowy.

§ 18.

Prawo sędziego do badania potrzeby i trafności poszczególnych prac pozostaje i nadal w mocy. Wynagrodzenie za poszczególne czynności, określone w taryfie, należy wymierzyć w kwocie wyższej od wymiaru taryfowego, jeżeli w pewnym danym wypadku nie zachodzą wymogi ustawowe co do przeciętnego ocenienia.

Oddzielne pisma i wnioski.

§ 19.

Oddzielne wynagrodzenie za pisma przynosi się zarówno w postępowaniu spornem jak i egzekucyjnem (zabezpieczającym) tylko o tyle, o ile pism tych nie można było połączyć z innymi pismami albo jeżeli sąd uzna, iż oddzielne ich wniesienie było potrzebne lub przynajmniej odpowiadało celowi; również nie jest dopuszczalne oddzielne wynagradzanie wniosków, które wniesiono na rozprawie ustnej lub które w myśl przepisu ustawy należało wnieść na rozprawie takiej.

Odpisy podań w postępowaniu karnem i niespornem.

§ 20.

Jeżeli w postępowaniu karnem lub niespornem policzono należyłość za odpisy podań, wówczas można przy badaniu kwestyi, czy usługi te odpowiadały celowi, wziąć pod rozwagę także pytanie, czy przez sporządzenie tych odpisów uchroniono

stronę, której oddano odpisy, od osobnego wydatku, jakiby w przeciwnym razie musiała ponieść, by dowiedzieć się o treści podania.

Stosowanie taryfy do postępowania przed sądem polubownym.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze i dołączona do niego taryfa mają obowiązywać także w postępowaniu przed statutowymi sądami polubownymi i przed sądziami polubownymi, o ile w ogóle można je tam zastosować.

Skrócone wyszczególnianie i przyznawanie kosztów.

§ 22.

Dla uproszczenia można policzać koszty także przez wyraźne lub milczące powołanie się na wyłożone w sądzie zestawienie czynności i wydatków, przychodzących i policzalnych prawidłowo w przypadkach prostych i często powtarzających się wraz z taryfowem obliczeniem przypadającego za nie wynagrodzenia, tudzież przez zażądanie zwrotu kosztów w myśl taryfy.

Zestawione naprzód wykazy i obliczenia kosztów muszą być jednakie dla wszystkich oddziałów sądowych z tym samym zakresem czynności i mogą być wyłożone tylko za zezwoleniem przełożonego sądu.

Początek mocy obowiązującej i postanowienia przejściowe.

§ 23.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. lipca 1909 i wstępuje w miejsce rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293 odnośnie do prac adwokatów i kancelaryi adwokackich, które uskuteczniane będą począwszy od dnia 1. lipca 1909. Według przepisów tego ostatniego rozporządzenia należy wynagradzać prace adwokatów i kancelaryi adwokackich, wykonane przed dniem 1. lipca 1909. To samo ma zastosowanie do prac, wykonanych po wejściu niniejszego rozporządzenia w moc obowiązującą, jeżeli odnośną sprawę prowadzi się według dawnych przepisów proceduralnych, które obowiązywały do dnia 1. stycznia 1898.

Hohenburger wr.

Taryfa.

Liczba pozycji	P r z e d m i o t	Wynagrodzenie dla klasy					
		I		II		III	
		K	h	K	h	K	h
	A. Honorarium za czynności.						
1	<p>Za pisma, wnoszone poza rozprawą ustną lub przesłuchaniem, o ile przedstawiają się jako proste, jakoto:</p> <p>zwykle doniesienia i wiadomości, wnoszone do sądu;</p> <p>prośby wnoszone do sądów lub innych władz o udzielenie wyjaśnień, potwierdzeń, poświadczeń, odpisów lub wygotowań, o dozwolenie przeglądu aktów lub zwrot załączników; wnioski o ustanowienie kuratora dla strony przeciwnej;</p> <p>cofnięcie skarg, wniosków lub środków prawnych;</p> <p>zrzeczenia się;</p> <p>wypowiedzenia wierzytelności, kontraktów najmu i pełnomocnictw;</p> <p>sprzeciw w postępowaniu upominawczem;</p> <p>podania i oświadczenia, odnoszące się do terminów, audyencji, doręczeń, i inne podania i oświadczenia, dotyczące jedynie zewnętrznej formy postępowania;</p> <p>następnie w postępowaniu egzekucyjnym:</p> <p>wnioski na zastanowienie egzekucyi (§ 39, 1. 6., § 200., 1. 3. ord. egz.);</p> <p>oświadczenia co do żądania zaspokożenia w gotówce (§ 171. ord. egz.);</p> <p>oświadczenia, wyrażające jedynie zgodę na pewien wniosek,</p> <p>jeżeli wartość przedmiotu wynosi:</p> <p>a) do 100 K włącznie</p> <p>b) ponad 100 K do 200 K włącznie</p> <p>c) „ 200 „ „ 400 „ „</p> <p>d) „ 400 „ „ 600 „ „</p> <p>e) „ 600 „ „ 1000 „ „</p> <p>f) we wszystkich innych wypadkach</p>	3		2	50	2	
		4		3	50	3	
		5		4	50	4	
		6		5	50	5	
		8		7		6	
		10		8	50	7	
2	<p>I. Za następujące podania, o ile przedstawiają się jako proste:</p> <p>skargi, jakoto: skargi wekslowe, skargi z tytułu pożyczki, skargi kupców i przemyslowców o zapłatę za dostarczone towary i wykonane roboty, skargi o zapłatę wynagrodzenia, o zapłatę umówionych czynszów najmu lub dzierżawy, skargi (zarzuty, sprzeciw) w toku postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego i z powodu takiego postępowania;</p> <p>zgłoszenia wierzytelności z weksli, pożyczek, z tytułu dostawy towarów, wykonania pracy lub świadczenia usług, z kontraktów najmu lub dzierżawy itp., wnoszone w postępowaniu konkursowem;</p> <p>prośby o wydanie warunkowego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczem;</p> <p>wnioski co do odebrania lub oddania przedmiotu najmu lub dzierżawy;</p>						

Liczba pozycji	P r z e d m i o t	Wynagrodzenie dla klasy					
		I		II		III	
		K	h	K	h	K	h
	wnioski co do zwrotu kosztów niezależnie od wyniku sporu lub z powodu cofnięcia odwołania; prośby o wdrożenie postępowania amortyzacyjnego; wnioski egzekucyjne (na zabezpieczenie): co do zajęcia i przechowania ruchomych rzeczy zmysłowych, tudzież ich sprzedaży lub innego sposobu spieniężenia; co do przymusowego ustanowienia prawa zastawu na nieruchomościach, o ile one nie są zapisane w księdze gruntowej; co do zajęcia wierzytelności pieniężnych wraz z poleceniem, wystosowaniem do dłużnika trzeciego, by złożył oświadczenie w myśl § 301. ord. egz., co do przekazania zajętych wierzytelności pieniężnych; co do zajęcia innych praw majątkowych; co do wydania lub świadczenia ruchomości, co do oddania lub opróżnienia nieruchomości; inne wnioski rzeczowe w toku postępowania egzekucyjnego; wnioski co do złożenia lub wydania.						
	II. Za następujące audyencye pod warunkiem, iż nie przychodzi do rozprawy ani do roztrząsania sprawy, zarządzanego z urzędu: Pierwsze audyencye także wówczas, gdy zapada wyrok na podstawie uznania lub wyrok zaoczny, albo gdy zawartą zostaje ugoda lub zgłoszone zostają zarzuty; audyencye, na których odbywa się jedynie przesłuchanie stron; audyencye, na których ma być złożona przysięga, objęta ugodą lub nałożona na stronę, albo przysięga wyjawienia; audyencye odroczone na wniosek lub z urzędu; jeżeli wartość przedmiotu (sprawy spornej, wierzytelności, przedmiotu złożenia itd.) wynosi:						
	a) do 100 K włącznie	3		3		3	
	b) ponad 100 K do 200 K włącznie	5		4	50	4	
	c) " 200 " " 400 " "	6		5	50	5	
	d) " 400 " " 600 " "	7		6	50	6	
	e) " 600 " " 1000 " "	9		8		7	
	f) " 1000 " za każdy 1000 K więcej o	2		1	50	1	
	nigdy jednak więcej jak	100		80		60	
	Uwagi do 2. pozycji taryfowej.						
	1. Jeżeli zachodzi jedna z szczególnych okoliczności §§ 7., 9. lub 11. ordynacyi egzekucyjnej albo jeżeli wniosek egzekucyjny opiera się na zagranicznym tytule egzekucyjnym (§§ 79., 80., 86. ord. egz. i artykuł XIX. u. wpr. do ord. egz.), wówczas podwyższa się wynagrodzenie za wnioski egzekucyjne (na zabezpieczenie) o 25 procent czyli o czwartą część kwoty taryfowej z zaokrągleniem ułamków halerza ku górze.						
	2. W razie połączenia kilku wniosków egzekucyjnych należy się za każdy dalszy wniosek, jeżeli wartość roszczenia lub przedmiotu wynosi:						
	a) do 100 K włącznie, kwota dodatkowa	1		1		1	
	b) " 600 " " " " "	2		2		2	
	c) we wszystkich innych przypadkach kwota dodatkowa	4		3	50	3	

Liczba pozycji	P r z e d m i o t	Wynagrodzenie dla klasy					
		I		II		III	
		K	h	K	h	K	h
	<p><i>bb)</i> jeżeli w ogóle nie można odbyć podróży koleją żelazną (okrętem parowym) lub gdyby podróż taka wymagała znacznej straty czasu, zwrot należytości za powóz aż do miejsca wykonania czynności i napowrót;</p> <p><i>cc)</i> jeżeli i o ile nie można jechać a droga, która ma być przebyta, wynosi więcej niż dwa kilometry, wynagrodzenie za drogę tam i napowrót.</p> <p>W takich razach należy się:</p> <p><i>a)</i> adwokatowi I. klasa na kolejach żelaznych i okrętach parowych, powóz parokonnny, a za każde chociażby tylko zaczęte pół godziny drogi, przebyte bez użycia powozu, wynagrodzenie w kwocie</p> <p><i>β)</i> kandydatowi adwokackiemu II. klasa na kolejach żelaznych, I. klasa na okrętach parowych, powóz jednokonnny, a za każde chociażby tylko zaczęte pół godziny drogi, przebyte bez użycia powozu, wynagrodzenie</p> <p><i>γ)</i> innemu funkcjonaryuszowi III. klasa na kolejach żelaznych, II. klasa na okrętach parowych, użycie komunikacji pocztowych, tramwajowych i omnibusowych a w ich braku powozu jednokonnego, za każde zaś chociażby tylko zaczęte pół godziny drogi, przebyte bez użycia powozu, wynagrodzenie w kwocie</p> <p>Uwagi do <i>a</i>, <i>α</i>, <i>β</i> i <i>γ</i> tej pozycji taryfowej.</p> <p>1. W Tyrolu i Vorarlbergu, tudzież w Dalmacyi przyznawać należy wynagrodzenie za powóz w kwocie, którą oznaczy sąd stosownie do istniejących stosunków komunikacyjnych.</p> <p>2. W tych miejscach i okolicach, w których nie można dostać powozów jednokonnnych lub w których powozy takie nie są używane, należy się powóz parokonnny zamiast jednokonnego.</p> <p><i>b)</i> jako wyżynne:</p> <p>jeżeli nieobecność trwa najmniej sześć godzin, za każdy dzień, w którym warunek ten zachodzi:</p> <p><i>aa)</i> adwokatowi</p> <p><i>bb)</i> kandydatowi adwokackiemu</p> <p><i>cc)</i> innemu funkcjonaryuszowi</p> <p><i>c)</i> jako noclegowe:</p> <p>jeżeli trzeba przenocować poza miejscem zamieszkania adwokata, za każdą noc:</p> <p><i>aa)</i> adwokatowi</p> <p><i>bb)</i> kandydatowi adwokackiemu</p> <p><i>cc)</i> innemu funkcjonaryuszowi</p> <p><i>d)</i> jako należytość za stratę czasu, o ile w myśl 9. pozycji taryfowej nie należy się wynagrodzenie za czynność łącznie z stratą czasu, za każdą godzinę pracy (uw. 3.), spędzoną w podróży lub w miejscu podjęcia czynności, prócz czasu potrzebnego na wykonanie samej czynności, licząc godzinę rozpoczętą za całą:</p> <p><i>aa)</i> adwokatowi</p> <p><i>bb)</i> kandydatowi adwokackiemu</p>						
		2		2		2	
		1	50	1	50	1	50
		1		1		1	
		12		12		12	
		8		8		8	
		6		6		6	
		12		12		12	
		8		8		8	
		6		6		6	
		6		6		6	
		3		3		3	

Liczba pozycji	Przedmiot	Wynagrodzenie dla klasy					
		I		II		III	
		K	h	K	h	K	h
	e) odszkodowanie za czas, spędzony poza godzinami pracy (uw. 3.) w drodze do miejsca wykonania czynności lub z powrotem, i to za godzinę, licząc godzinę rozpoczętą za całą:						
	aa) adwokatowi	2	.	2	.	2	.
	bb) kandydatowi adwokackiemu	1	.	1	.	1	.
	Uwagi do 10. pozycji taryfowej.						
	1. Jeżeli strona sama dostarczyła powozu, wówczas odpada prawo do żądania wynagrodzenia odnośnej należności za powóz.						
	2. Jeżeli w razie użycia kolei żelaznej lub okrętu parowego miejsce zamieszkania adwokata lub miejsce podjęcia czynności nie jest od odnośnej stacji dalej oddalone, jak dwa kilometry, wówczas zależy od uznania sądu, czy należy w danym wypadku ze względu na wielkość oddalenia i zachodzące stosunki komunikacyjne przyznać w ogóle i w jakiej wysokości należność za udanie się na stację względnie na miejsce wykonania czynności i z powrotem. To samo ma zastosowania wówczas, jeżeli przestrzeń drogi, na której nie można użyć pojazdu, wynosi dwa kilometry lub mniej.						
	3. Za czas pracy uważa się godziny od 9. godziny przedpołudniem do 6. godziny popołudniu.						
	4. W razie podjęcia czynności w postępowaniu sądowym poza kancelaryą adwokacką lecz w miejscu zamieszkania adwokata lub w miejscu oddalonym od niego nie dalej jak o dwa kilometry, o ile czynność nie odbywa się w sądzie, zależy w każdym poszczególnym wypadku, jeżeli taryfa nie zawiera osobnych postanowień, od uznania sądu, czy prócz wynagrodzenia za wykonanie czynności ma być nadto ze względu na odległość i zachodzące stosunki komunikacyjne przyznana i w jakiej wysokości należność odległościowa (za powóz) z powodu udania się na miejsce wykonania czynności. Za udanie się do sądu w miejscu zamieszkania adwokata, z wyjątkiem Wiednia i Pragi (uwaga 5.), lub w miejscu, odległym nie więcej jak o dwa kilometry i z powrotem nie należy się osobne wynagrodzenie, o ile taryfa nie zawiera szczególnych postanowień, a w szczególności nie ma adwokat w tym wypadku także prawa do należności z powodu odległości (za powóz).						
	5. W Wiedniu należy się za udanie się do sądu lub stawienie do sądowej czynności urzędowej w obrębie obszaru gminy stołecznej i rezydencyjnego miasta Wiednia i z powrotem, o ile taryfa nie zawiera osobnych postanowień, należność z powodu odległości (za powóz), jeżeli rozchodzi się o sprawy powyżej 100 K i jeżeli miejsce wykonania czynności oddalone jest więcej niż kilometr od budynku urzędowego tego sądu powiatowego, w którego okręgu adwokat ma swoją kancelaryę. Pod tymi samymi warunkami należy się adwokatom i kandydatom adwokackim w Pradze i gminach Śmichowie, Karlinie, Žižkowie, Królewskich Winohradach, Nusle i Wrszowice należność odległościowa (za powóz) z powodu udania się do sądu lub stawienia do pewnej czynności urzędowej w Pradze lub w jednym z wymienionych przedmieść.						

Liczba pozycji	Przedmiot	Wynagrodzenie dla klasy					
		I		II		III	
		K	h	K	h	K	h
	C. Należności manipulacyjne.						
11	Za przepisanie pism i załączników wraz z kolacyonowaniem i instruowaniem, tudzież dostarczaniem materiałów pisarskich za każdą stronę, obejmującą co najmniej 25 wierszy, licząc stronę zaczęłą za całą, bez względu na to, czy powielenie pism uskutecznia się pismem ręcznym lub drogą mechaniczną albo przy użyciu druków, jeżeli wartość przedmiotu wynosi:						
	a) do 100 K włącznie	20	.	20	.	20
	b) ponad 100 K	40	.	40	.	40
	Jeżeli sporządza się odpisy w wielkim formacie albo odpisy rachunków, tabel lub wykazów, składających się przeważnie z cyfr, za każdą chociażby tylko zaczęłą stronę	60	.	60	.	60
12	Za nadanie na pocztę albo w urzędzie telegraficznym lub wniesienie do władz, tudzież za podjęcie receptisów zwrotnych od każdego aktu	.	20	.	20	.	20
	Uwaga do 12. pozycji taryfowej.						
	W razie wniesienia pisemnych podań do sądu drogą telegraficzną należy prócz taryfowego wynagrodzenia za podanie i za nadanie telegramu zwrócić należność, przypadającą za telegram, jako wydatek w gotówce; za pisma, obejmujące powtórzenie tych podań, przypadają jedynie należności manipulacyjne.						
13	Za zrealizowanie na poczcie przekazu pocztowego lub przekazu pocztowej kasy oszczędności albo za wpłaty, uskuteczniaue za pomocą przekazu pocztowego, poświadczenia złożenia lub czeku, za każdy poszczególny wypadek pod warunkiem, iż kwota przekazana lub przypadająca do zapłaty dosięga 2 K	40	.	40	.	40
14	Za zanotowanie terminu ustawowego lub sędziowskiego albo audyencji i za potrzebne przytem przejrzenie pism doręczonych lub nadesłanych	30	.	30	.	30

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
	a) ayant en chaîne et en trame cumulativement jusqu'à 24 fils par cm^2	100 kg	120· —
	b) ayant au delà de 24 fils jusqu'à 40 fils par cm^2	"	130· —
	c) ayant au delà de 40 jusqu'à 60 fils par cm^2	"	150· —
	d) ayant au delà de 60 fils par cm^2	"	170· —
354	Toiles de chanvre, lin, ramie, pesant moins de 100 g par m^2 : a) ayant jusqu'à 50 fils par cm^2 b) ayant plus de 50 jusqu'à 80 fils par cm^2 c) ayant plus de 80 fils par cm^2	" " "	180· — 230· — 400· —
355	Toiles des Nos 352, 353, 354, blanchies	"	{ Droits des toiles écrues, plus 20%.
356	Les mêmes, teintées, imprimées, tissées en plusieurs couleurs	"	{ Droits des toiles écrues, plus 20%.
384	Confections de toute sorte d'étoffes ou matières, soit simples, soit combinées entre elles <i>Notes.</i> — 1. Les droits des chemises sans col ni manchettes, en coton combinées avec des tissus en autres matières textiles, seront basés sur la taxe de l'étoffe qui constitue la partie dominante de la surface. 2. La lingerie pour hommes, en coton ou en lin, avec des coutures ornementales, non brodées, même avec des applications de rubans, soutaches, lacets, même en couleurs, est soumise aux droits de ce numéro.	"	{ Droits triples de l'étoffe la plus imposée dont se compose l'endroit de la confection.
386	Si la confection est garnie de fourrure, plumes, dentelles ou broderies	"	{ Droits de la confection d'après catégories majorés de 30%.
ex 390	Faux-cols, manchettes, plastrons, simples, sans broderie ni garnitures: ex a) de tissu de coton b) de tissu de lin, ainsi que de tissu de coton, non brodés, sans dentelles, mais avec des garnitures, telles que bordures, cordonnets, plis, rubans et autres parures de couleur	1 kg "	6· — 12· —

Liczba taryfy ogólnej	N a z w a t o w a r ó w	Jednostka	Stopa celna w lewach
	a) posiadające w osnowie i wątku razem do 24 nitek na centymetr kwadratowy	100 kg	120·—
	b) więcej jak 24 do 40 nitek na centymetr kwadratowy	"	130·—
	c) więcej jak 40 do 60 nitek na centymetr kwadratowy	"	150·—
	d) więcej jak 60 nitek na centymetr kwadratowy	"	170·—
354	Tkaniny z konopi, lnu, ramie, o wadze, wynoszącej mniej jak 100 g na metr kwadratowy:		
	a) posiadające do 50 nitek na centymetr kwadratowy	"	180·—
	b) więcej jak 50 do 80 nitek na centymetr kwadratowy	"	230·—
	c) więcej jak 80 nitek na centymetr kwadratowy	"	400·—
355	Tkaniny Nrów t. 352, 353, 354, bielone	"	{ Stopa celna surowych tkanin z dodatkiem 20%.
356	Te same, farbowane, drukowane, tkane w kilku barwach	"	{ Stopa celna surowych tkanin z dodatkiem 20%.
384	Konfekcyja z materyi i materiałów wszelkiego rodzaju, także z ich połączeń między sobą	"	{ Potrójne cło materyi, obłożonej najwyższem cłem, z której składa się strona zewnętrzna.
	Uwagi: 1. Przy oczeniu koszul bawełnianych bez kołnierzy i mankietów w połączeniu z tkaninami z innych materyi tkackich bierze się za podstawę stopę celną tkaniny, która przeważa na stronie zewnętrznej.		
	2. Bielizna męska, bawełniana lub lniana z ozdobami nie haftowanymi, z dodatkami, jako to: wstążkami, sznurami, taśmami, także barwnymi podpada pod ten numer taryfy.		
386	Konfekcyja, przystrojona futrami, piórami, koronkami lub haftami	"	{ Stopa celna konfekcyi z dodatkiem 30%.
z 390	Kołnierze, mankiety, plastrony pojedyncze bez haftów lub okładu:		
	z a) z bawełny	1 kg	6·—
	b) z lnu, dalej z bawełny, nie haftowane, bez okładu koronkowego, jednak z ozdobami jakoto: tasiemkami, sznurkami, fałdami, wstążeczkami i z innymi ozdobami barwnymi	"	12·—

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
ex 394	Fleurs artificielles, soit fleurs entières ou feuilles, soit parties de fleurs ou de feuilles: b) en celluloïd, gutta-percha ou autres pâtes ordinaires, même combinées avec du fil de fer ou autres matières communes c) en cire, en tissus de toute sorte, même combinées avec des plumes, de la cire, du fil de fer ou autres matières	1 kg "	4 — 15 —
405	Ad 405. — <i>Note.</i> Les tissus de coton, de lin, de laine, et mi-laine, dont les bouts des fils forment des franges, même nouées en touffes, seront taxés d'après ce numéro et ne seront pas considérés comme confections.		
420	Cellulose écrue, humide ou sèche	100 kg	5 —
421	Cellulose blanchie, humide ou sèche	"	8 —
ex 426	Papier dit de porcelaine et de craie	"	28 —
425 à 427	Ad 425 à 427. — <i>Note.</i> Le papier à écrire filigrané est taxé, selon la qualité, d'après les Nos 425—427.		
449	Carton goudronné, asphalté ou recouvert ou imbibé de tout autre matière semblable, ainsi que tubes en cartons de ce genre	"	10 —
ex 454	Perles en celluloïde	"	240 —
460	Articles en caoutchouc combinés avec d'autres matières, mais non confectionnés: a) fils, étoffes, bandes, rubans élastiques de caoutchouc, revêtus de matières textiles ordinaires, fil, coton b) fils, étoffes, bandes, rubans avec fils de caoutchouc, revêtus de soie ou de soie mélangée, en toute proportion, avec d'autres textiles	" " "	100 — 300 —
461	Articles confectionnés de caoutchouc a) galoches et chaussons b) manteaux, vêtements et tout autre article confectionné	" "	120 — 250 —

Liczba taryfy ogólnej	N a z w a t o w a r ó w	Jednostka	Stopa celna w lewach
z 394	Kwiaty sztuczne: Całe kwiaty i liście albo ich części:		
	b) z celuloиду, gutaperki lub innych zwyczajnych mas, także w połączeniu z drutem lub innymi materiałami zwyczajnymi	1 kg	4·—
	c) z wosku, z tkanin wszelkiego rodzaju także w połączeniu z piórami, woskiem, drutem i innymi materiałami	"	15·—
405	Do Nru t. 405. Uwaga. Tkaniny bawełniane, lniane, wełniane i półwełniane, zaopatrzone we fręzle, sporządzone z końców nitek, także obszyte we formie pęczków, podlegają cłu tego numeru taryfy i nie będą uważane za konfekcyę.		
420	Celuloza, nie bielona, mokra lub sucha	100 kg	5·—
421	Celuloza, bielona, mokra albo sucha	"	8·—
z 426	Papier porcelanowy i kredowy	"	28·—
425—427	Do Nrów t. 425 do 427. Uwaga. Papier do pisania ze znakami wodnymi będzie ocłony stosownie do jakości według Nrów t. 425 do 427.		
449	Tektura maziowa, tektura asfaltowa albo tektura, powleczone lub napojona innymi podobnymi materiałami, tudzież rury z takiej tektury	"	10·—
z 454	Perły z celuloidu	"	240·—
460	Towary kauczukowe w połączeniu z innymi materiałami, jednak nie konfekcyonowane:		
	a) elastyczne nici, materye, paski, wstążki z kauczuku, powleczone zwyczajnymi materiałami tkackimi, lnem, bawełną	"	100·—
	b) elastyczne nici, materye, paski, wstążki z kauczuku, powleczone czystym jedwabiem albo jedwabiem, zmieszany z innymi materiałami tkackimi w dowolnym stosunku	"	300·—
461	Konfekcyja z kauczuku:		
	a) kalosze i inne buty gumowe	"	120·—
	b) płaszczce, odzienie i wszystkie inne towary konfekcyonowane	"	250·—

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
	<p><i>Note.</i> — Rentrent sous ce numéro les objets confectionnés de tissus enduits d'un côté seulement de caoutchouc ou de guttapercha, laqués ou non, ou de tissus doubles avec couche intermédiaire en caoutchouc et en guttapercha.</p>		
	<p>Les étoffes, ainsi que les confections d'étoffe, seulement imprégnées de solutions de caoutchouc dans le but de les rendre imperméables, suivent le traitement prévu aux numéros respectifs d'après leur nature.</p>		
ex 480	Eaux minérales de toute sorte et en tout genre de récipients:		
	a) naturelles	100 kg	0·10
ex 484	Pierres de granit ou de basalt naturel, brutes	"	0·30
488	Meules, pierres à aiguiser, à filtrer et toute autre objet en pierre tendre, même ferrés, ainsi que meules à émeri	"	3—
520	Ad 520. — <i>Note.</i> Les plaques et briques poreuses, en argile, terre fossile et matières similaires, pour isolation contre la déperdition de la chaleur, seront soumises aux droits de ce numéro.		
527	Porcelaine blanche, même avec reliefs imprimés . . .	"	25—
	<p><i>Note.</i> — Les articles en porcelaine blanche, avec monogrammes simples, non dorés, ou avec la marque ou le nom de la fabrique ou du commerçant revendeur, suivent le régime de ce numéro.</p>		
528	Porcelaine colorée, décorée, même combinée avec d'autres matières communes	"	30—
529	Isolateurs et objets pour isolation électrique, en faïence ou en porcelaine, ainsi que rouleaux pour moulins et autres industries, tous même combinés avec d'autres matières communes	"	10—
539	Récipients pour eau gazeuse, colorés ou non, sans monture en métal et non combinés avec d'autres matières; dames-jeannes et ballons en verre, même revêtus de tressages, de baguettes de bois, ou d'écorces flexibles, ayant une capacité d'au moins 20 litres	"	4—
540	Bouteilles et verres ordinaires en verre naturel, noir, verdâtre, rougeâtre ou opaque, simplement coulés ou soufflés, pouvant avoir des inscriptions faites au coulage	"	6—
	<p><i>Note.</i> — Rentrent dans cette catégorie les bouteilles en verre naturel, brunâtres ou brun-rougeâtres.</p>		

Liczba taryfy ogólnej	N a z w a t o w a r ó w	Jednostka	Stopa celna w lewach
	<p>U w a g a: Według tego numeru taryfy ocli się także konfekcyę z materyi, które sporządzono przez nałożenie kauczuku lub gutaperki na jedną stronę, z polakierowaną lub nie polakierowaną powłoką tą, albo które składają się z dwóch warstw materyi z pośrednią warstwą z kauczuku albo z gutaperki.</p> <p>Materye i konfekcyja, które są tylko impregnowane rozczyrnami kauczuku w tym celu, aby były nieprzepuszczalne, podlegają ekspedycyi według odnośnych numerów taryfy stosownie do jakości materyi.</p>		
z 480	Wody mineralne wszelkiego rodzaju, w naczyniach jakiegokolwiek gatunku:		
	a) naturalne	100 kg	0·10
z 484	Kamienie surowe z granitu albo naturalnego bazaltu . .	"	0·30
488	Kamienie młyńskie, kamienie szlifierskie, kamienie filtrowe i wszystkie inne towary z kamienia miękkiego, także okute, tudzież krążki szmirglowe	"	3·—
520	Do Nru t. 520. U w a g a: Według stopy celnej tego numeru taryfy ocli się dziurkowane płyty i cegły z gliny, krzemionki i podobnego materiału, służące za izolatory ciepła.		
527	Porcelana, biała, także z ozdobami, prasowanymi w opakło	"	25·—
	U w a g a: Białe towary porcelanowe, zaopatrzone w zwykłe, nie złożone monogramy, w markę lub nazwę fabryki albo odsprzedawcy, będą oczone według tego numeru taryfy.		
528	Porcelana, kolorowa, zdobiona, także w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi	"	30·—
529	Izolatory i elektryczny materiał izolacyjny z kamionki lub porcelany tudzież walce do młynów i do innych celów przemysłowych, wszystkie te przedmioty także w połączeniu z innymi zwyczajnymi materiałami . .	"	10·—
539	Naczynia na wody musujące, farbowane lub nie, bez osady metalowej i bez połączenia z innymi materiałami; gąsiory i balony ze szkła, także otoczone plecionkami, pręciem drewnianem lub tykiem, o pojemności, wynoszącej co najmniej 20 l	"	4·—
540	Zwyczajne flaszki i naczynia szklane barwy naturalnej, czarne, zielonawe, czerwone albo nieprzeźroczyste, odlane lub dęte w sposób zwyczajny, także z wtopionymi napisami	"	6·—
	U w a g a: Tutaj należą także flaszki ze szkła barwy naturalnej, brunatnego lub czerwono-brunatnego.		

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
ex 541	Flacons en verre blanc pour limonade gazeuse, à obturation par boule en verre	100 kg	10.—
544	Vases et objets de toute sorte en verre blanc, ni passé à la meule ailleurs qu'au fond et au goulot, ni poli, ni dépoli, ni taillé, ni gravé, pouvant avoir des dessins ou des inscriptions faites au coulage, ainsi que carafes et bocaux en verre blanc	"	50.—
545	Les mêmes, en verre de couleur	"	60.—
546	Bouteilles, verres, carafes, bocaux et toute sorte de vases et d'objets en verre, passés à la meule, polis, émaillés, taillés, gravés à l'émeri ou avec un mordant, même ornés de dessins, coloriés, dorés, argentés, mêmes combinés avec des matières communes	"	70.—
547	Ad 547. — <i>Note.</i> Sont compris sous ce numéro les épingles de chapeaux, en verre de toute sorte, les porte-cigares en verre, même avec des anneaux en métaux communs.		
548	Perles, boutons, bracelets, tours de cou, colliers, anneaux en verre de toute sorte, même combinés avec d'autres matières communes	"	60.—
579	Ad 579. — <i>Note.</i> Les charbons provenant des mines de Petrosény et des autres mines de la vallée de Zsil seront soumis aux droits de la houille (charbon de terre).		
585	Fer brut en massiaux ou en prismes, contenant jusqu'à 4% de scories	"	0.50
588	Fer laminé de forme spéciale, tel que fer à T, double T, en V, en Z, cornières, demi-rond, fer pour châssis et tout fer laminé autrement que rond ou en forme quadrangulaire droite	"	5.—
ex 599	Articles en fonte non dénommés, bruts, simplement fondus, non ouvragés, limés ou non, même avec des ornements par la fonte, ou des accessoires en fer forgé, ou combinés avec du bois:		
	b) pesant par pièce de 50 jusqu'à 5 kilogrammes	"	7.—
619	Objets en tôle mince, étamés, galvanisés, cuivrés, combinés ou non avec le bois ou la fonte	"	70.—
620	Les mêmes, peints, lithographiés, nickelés, aluminés, argentés, dorés, même combinés avec d'autres matières	"	100.—

Liczba taryfy ogólnej	Nazwa towarów	Jednostka	Stopa celna w lewach
z 541	Białe flaszki szklane na napoje musujące, zamknięte kulką szklaną	100 kg	10.—
544	Naczynia i przedmioty wszelkiego rodzaju z białego szkła, nie oszlifowane w innych miejscach jak tylko na dnie, brzegu i szyjce, nie polerowane, nie matowe, nie rzeźbione, nie grawirowane, także z odlanymi ozdobami i napisami, dalej flaszki i dzbany z białego szkła	„	50.—
545	Te same ze szkła barwnego	„	60.—
546	Flaszki, dzbany, szklanki, naczynia i przedmioty wszelkiego rodzaju, szlifowane, polerowane, emaliowane, rzeźbione, grawirowane, wygryzane, także zdobione, farbowane, pozłacane, posrebrzane, również w połączeniu z materiałami zwyczajnymi	„	70.—
547	Do Nru t. 547. Uwaga. Do tego numeru taryfy należą także szklane szpilki do kapeluszy wszelkiego rodzaju, dalej cygarnice ze szkła, także w połączeniu z obrączkami ze zwyczajnych metali.		
548	Perły, guziki, naramienniki, ozdoby na szyję, kolie, pierścienie szklane wszelkiego rodzaju także w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi	„	60.—
579	Do Nru t. 579. Uwaga. Węgłe z kopalni Petroszény i z innych kopalni doliny Zsil będą oclone według stóp dla węgla kamiennego.		
585	Żelazo surowe w bryłach i sztabach o zawartości żużli aż do 4 procent	„	0·50
588	Żelazo walcowane w szczególnych formach, jako to: T, I, U, Z, L, O, żelaza do ram przy oknach i wszelkie inne żelazo walcowane z wyjątkiem form okrągłych i prostokątno-kwadratowych	„	5.—
z 599	Towary z żelaza lanego, nie wymienione osobno, surowe, zwyczajnie odlewane, nie obrobione, opitowane lub nie, także z ozdobami z odlewu, z częściami składowymi z żelaza kowalnego albo w połączeniu z drzewem:		
	b) o wadze pojedynczych sztuk, wynoszącej od 50 do 5 kg	„	7.—
619	Przedmioty z cienkiej blachy żelaznej, powleczonej cyną, cynkiem, miedzią także w połączeniu z drzewem lub żelazem lanem	„	70.—
620	Te same, pomalowane, wzorowane, niklowane, powleczone aluminium, posrebrzane, pozłacane, także w połączeniu z innymi materiałami	„	100.—

Numéro du tarif général	Désignation des marchandises	Unités	Droits en lei
ex 632	Câbles et cordes en fil de fer, même peints, galvanisés, étamés: b) le fil au-dessous de 1½ millimètre de diamètre	100 kg	20.—
ex 636 669	Clous pour fers à cheval Ad 669. — <i>Note.</i> Les ouvrages en étain, fondus, décapés par le tournage en tout ou en partie, ne sont pas soumis aux droits des ouvrages polis, mais seront dédouannés d'après le N° 669. Rentrent, de même, sous ce numéro les tubes, les capsules pour bouteilles et autres ouvrages pressés en étain, décapés par la pression, à moins qu'ils ne soient pas perfectionnés par la peinture, le vernissage ou le nickelage, ou couverts d'une autre couche métallique.		18.—
678	Tuyaux, vases, récipients de toute sorte, passés à la meule, polis, non ornementés <i>Note.</i> — Les ustensiles de cuisine, les pots et les articles similaires en nickel ou en alliages de nickel (packfong, alpaca, argentan, etc.), finis, polis, non ornementés, rentrent sous ce numéro.	"	150.—
679	Les mêmes, ornementés, feuilles minces de nickel au-dessous de 0.25 millimètres, ouvrages et objets en nickel non dénommés de toute sorte, même ornementés ou combinés avec d'autres matières, excepté l'argent et l'or	"	200.—
681	Tout objet en nickel argenté ou doré, ou combiné avec de l'or ou de l'argent <i>Note.</i> — Le packfong, l'alpaca, l'argentan et l'orfèvrerie Christofle suivent le régime des N°s 676—681.	"	350.—
688	Objets en cuivre et ses alliages, non spécialement dénommés, même passés à la meule, polis, combinés ou non avec d'autres matières communes	"	100.—
689	Les mêmes, ciselés, vernissés, nickelés, argentés, dorés	"	200.—
ex 775	Acide chlorhydrique	"	2.—
778	Acide carbonique liquide (anhydride carbonique), poids net <i>Note.</i> — Le poids net sera calculé en considérant 30% pour l'acide et 70% pour le récipient.	"	15.—
ex 779 806	Acide tartrique Ad 806. — <i>Note.</i> Rentre sous ce numéro le lysoforme.	"	16.—
835	Indigo, outremer, bleu de Prusse, bleu de Paris et toute autre couleur non dénommée, non préparée, y compris les couleurs minérales bleues ou vertes <i>Note.</i> — L'indigo synthétique ne sera pas soumis à des droits autres ou plus élevés que l'indigo nature.	"	10.—

Liczba taryfy ogólniej	N a z w a t o w a r ó w	Jednostka	Stopa celna w lewach
z 632	Kable i liny druciane, także malowane, pokryte cynkiem, cyną:		
	b) z drutu grubości poniżej 1 1/2 mm	100 kg	20·—
z 636	Gwoździe do podków	„	18·—
669	Do Nru t. 669. Uwaga. Towary z cyny lanej, którym przez toczenie nadano powierzchnię zupełnie lub częściowo błyszcząca, będą ekspedycowane nie jako towary cynowe, polerowane lub szlifowane, lecz według Nru t. 669. Tubki, kapsle do flaszek i inne prasowane przedmioty z cyny, które opuszczają prasę w stanie błyszczącym, będą oczone również według Nru t. 669 pod warunkiem, iż nie przedstawiają się jako dalej obrobione przez pomalowanie, lakierowanie, niklowanie lub pokrycie inną powłoką metalową.		
678	Rury, naczynia i schowki wszelkiego rodzaju, szlifowane, polerowane, nie ozdabiane	„	150·—
	Uwaga. Sprzęty kuchenne, garnki itp. przedmioty z czystego niklu lub aliażu niklu (pakfong, alpaka, argentan, itd.), szlifowane, polerowane, nie ozdabiane, należą do tego numeru taryfy.		
679	Te same, zdobione, cienka blacha niklowa grubości poniżej 0.25 mm, wyroby i przedmioty wszelkiego rodzaju z niklu, także zdobione lub w połączeniu z innymi materiałami, z wyjątkiem srebra albo złota	„	200·—
681	Wszystkie przedmioty z niklu, posrebrzane lub pozłacane, albo w połączeniu ze złotem lub srebrem	„	350·—
	Uwaga. Pakfong, alpaka, argentan, metal christoffe podlegają ekspedycji według Nrów t. 676 do 681.		
688	Przedmioty z miedzi i ich aliaże, nie wymienione osobno, także szlifowane, polerowane, również w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi	„	100·—
689	Te same, cyzelowane, pokostowane, niklowane, posrebrzane, pozłacane	„	200·—
z 775	Kwas solny	„	2·—
778	Kwas węglowy płynny (bezwodnik węglowy) netto	„	15·—
	Uwaga: Wagę netto oznacza się w ten sposób, iż 30 procent wagi ogólnej odlicza się na kwas, a 70 procent na naczynie.		
z 779	Kwas winny prawoskrętny	„	16·—
806	Do Nru t. 806. Uwaga: Lysoform ocli się według tego numeru taryfy.		
835	Indygo, ultramaryna, błękit pruski, błękit paryski i wszystkie inne farby, osobno nie wymienione, nie przyrządzone, wliczając tu błękit mineralny i zieleń mineralną	„	10·—
	Uwaga: Sztuczne indygo nie podlega cłom innym ani wyższym, lecz tym samym, co naturalne.		

Annexe B.

Droits à l'entrée dans le territoire douanier conventionnel des deux États de la Monarchie Austro-hongroise.

Numero du tarif	Désignation des marchandises	Unités	Droits en couronnes
ex 23	Froment	100 <i>kg</i>	6·30
24	Seigle	"	5·80
25	Orge	"	2·80
26	Avoine	"	4·80
27	Maïs	"	2·80
29	Millet	"	1·20
ex 35	Raisins frais de table, en colis postaux	"	exempts
ex 45	Colza et navette	"	3·—
47	Graines de lin et de chanvre et graines oléagineuses non spécialement dénommées	"	exempts
63	Boeufs	par tête	60·—
	ou au choix de l'importateur	100 <i>kg</i> poids vif	9·40
64	Taureaux	par tête	30·—
65	Vaches	"	30·—
67	Veaux	"	5·—
68	Brebis et chèvres (y compris les béliers, moutons et boucs)	"	2·50
69	Agneaux et chevreaux	"	1·50
ex 70	Porcs aux conditions et contrôles vétérinaires spécialement fixés par voie administrative:		
	1. pesant plus de 10 <i>kg</i> jusqu'à 110 <i>kg</i> inclusivement	"	11·—
	2. pesant plus de 110 <i>kg</i>	100 <i>kg</i> poids vif	10·—
<p style="text-align: center;">Observation. L'importateur a le droit de demander le dédouanement au taux de 22 couronnes par tête pour des porcs dont le poids vif dépasse 120 <i>kg</i>.</p>			

Załącznik B.

Cła przy dowozie na umowny obszar celny obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej.

Numer taryfy	Nazwa towarów	Jednostka	Stopa celna w koronach
z 23	Pszenica	100 kg	6·30
24	Żyto	"	5·80
25	Jęczmień	"	2·80
26	Owies	"	4·80
27	Kukurudza	"	2·80
29	Proso	"	1·20
z 35	Winogrona świeże, do użytku stołowego, w pakietach pocztowych	"	wolne
z 45	Rzepak i nasienie rzepaku	"	3·—
47	Siemię lniane i konopne, nasienie olejne, nie wymienione w taryfie gdzieindziej	"	wolne
63	Woły	sztuka	60·—
	albo według wyboru dowożącego	100 kg wagi żywej	9·40
64	Byki	sztuka	30·—
65	Krowy	"	30·—
67	Cielęta	"	5·—
68	Owce i kozy (także skopy, barany i kozły)	"	2·50
69	Jagnięta i kozłeta	"	1·50
70	Świnie z zachowaniem szczególnych warunków i ostrożności policyjno-weterynaryjnych, ustalonych drogą rozporządzenia:		
	1. wagi ponad 10 kilogramów do 110 kilogramów włącznie	sztuka	11·—
	2. wagi ponad 110 kilogramów	100 kg wagi żywej	10·—
	Uwaga. Co do świń o wadze żywej, przynoszącej 120 kilogramów, wolno dowożącemu żądać oclenia według stopy po 22 K za sztukę.		

Numéro du tarif	Désignation des marchandises	Unités	Droits en couronnes
ex 73	Volaille de toute espèce (excepté le gibier): a) vivante: 1. oies 2. autres b) abattue, même vidée, plumée ou privée des extrémités	100 kg " "	exempts 4.— 16.—
ex 75	Poissons frais, excepté les carpes	"	exempts
117	Viande: a) fraîche b) préparée, c'est-à-dire salée, séchée, fumée, en saumure, cuite	" "	30.— 45.—

Numer taryfy	N a z w a t o w a r ó w	Jednostka	Stopa celna w koronach
z 73	Ptactwo wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem ptactwa dzikiego): a) żywe: 1. gęsi 2. inny drób b) zabite, także wyszrotowane, skubane lub obrane z kończyn	100 kg " "	wolne 4.— 16.—
z 75	Ryby, świeże, z wyjątkiem karpia	"	wolne
117	Mięso: a) świeże b) przyrządzone, i to solone, suszone, wędzone, marynowane, ugotowane	" "	30.— 45.—

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,

także w roku 1910. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumunskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1910** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Cenę sprzedaży rocznika 1909 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1910.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły w **stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1909.

Treść: (№ 219—223.) 219. Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1910. — 220. Ustawa, dotycząca ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1909/1910 i indywidualnego jego rozkładu. — 221. Ustawa, dotycząca ponownego przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, o wykonywaniu sądownictwa konsularnego. — 222. Ustawa, dotycząca popierania chowu zwierząt i ich korzystnego spożytkowywania. — 223. Ustawa, dotycząca czyszczenia i odkażania wozów kolejowych, używanych do przewozu drobin.

219.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1909,

dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1910.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego pobierania podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1910 według istniejących przepisów.

§ 2.

Wydatki w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1910 należy pokrywać w miarę potrzeby na rachunek kredytów, które mają być wyznaczone ustawą na rok 1910.

§ 3.

Upoważnia się rząd do uzyskania następujących kwot w drodze operacji kredytowej:

1. Celem umorzenia części ogólnego długu państwowego 18,089.995 K

2. na nadzwyczajne uzbrojenie obrony krajowej 2,526.310 „

3. na nadzwyczajne wydatki, powodujące podwyższenie wartości zakładowej kolei państwowych 66,500.000 K

4. na nadzwyczajne wydatki na cele ruchu przy kolejach państwowych 22,500.000 „

5. na wynagrodzenie za inwestycje, zwiększenie zapasu materiałów i ulepszenie stanu kolei, które Spółka kolei państwowych podjęła w latach 1908 i 1909 29,600.000 „

Razem 139,216.305 K

Co do emisji państwowych asygnat kasowych w kwocie 220,000.000 K, dokonanej w marcu 1909, udziela się dodatkowego zatwierdzenia.

§ 4.

Upoważnia się Ministra skarbu do sprzedania w ciągu roku 1910 nieruchomości państwowych, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi kwoty 50.000 K, aż do sumy ogólnej 600.000 K, i to bez poprzedniego osobnego zezwolenia Rady państwa, pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia sprzedaży. Również upoważnia się Ministra skarbu pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by w ciągu roku 1910 zezwolił

na obciążenie nieruchomości państwowych służebnościami, o ile zmniejszenie wartości nieruchomości, która ma być obciążona, lub wartość prawa, które ma być nadane, nie przenosi w każdym poszczególnym przypadku sumy 50.000 K. Wartość ogólna służebności, które w roku 1910 mają być w taki sposób nadane, nie może przenosić sumy 400.000 K. Upoważnia się nadto Ministra skarbu pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by zezwolił spółkom, którym służy użytkowanie państwowych kolei żelaznych, w ciągu roku 1910 na sprzedaż zbytecznych gruntów kolei państwowej z zastrzeżeniem odpowiedniego wynagrodzenia skarbu państwa za zrzeczenie się prawa własności; pozwolenie to może być udzielone i w tych wypadkach, w których wartość szacunkowa poszczególnego przedmiotu sprzedaży przenosi sumę 50.000 K.

§ 5.

Kredyty (kwoty), wymienione poniżej, mogą być użyte jeszcze do dnia 30. czerwca 1910; o ile kredytów (kwot) tych nie użyto do końca roku 1909, należy postąpić z nimi tak, jak gdyby były wyznaczone w preliminarzu na rok 1910.

A. W etacie Ministerstwa handln.

Kwoty, wyznaczone na rok 1907 w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 285, a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96 (punkt E) do końca grudnia 1909, w szczególności:

1. Tytuł 7., § 6., Tryest. Rozszerzenie wybrzeży między Molo San Carlo a groblą, która ma być urządzona przed budynkiem sanitarnym, tudzież między tą groblą a Molo Giuseppino wraz z wyposażeniem i założeniem torów . . . 2.000.000 K;

2. Tytuł 7., § 6, Podgora. Budowa ochronnych urządzeń portowych. Kwota ogólna 20.000 K, 1. rata 4.000 K;

3. Tytuł 7., § 6, Zara. Przedłużenie muru wybrzeżnego w przystani wewnętrznej. Kwota ogólna 120.000 K, 4. rata 80.000 K;

4. Tytuł 11., § 6. Koszta nabycia gruntu pod budowę budynku pocztowego, który ma być wystawiony w Meranie 17.000 K.

B. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

Kwota, preliminowana na rok 1907 w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 285, pod tytułem 6., § 11., na rozmaite wydatki, nie przewidziane szczegółowo, a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96 (punkt E) do końca grudnia 1909, . 1.015.000 K.

C. W etacie Ministerstwa robót publicznych.

Kwoty, wyznaczone na rok 1907 w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 285, w rozdziale 7., a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96 (punkt E), do końca grudnia 1909, w szczególności:

1. Tytuł 5., § 5., pozycya 6. Rekonstrukcja mostu drogowego na Dunaju między Lincem a Urfahrem, kilometr 1 gościńca praskiego. powiat polityczny Linc (4. rata) 100.000 K;

2. Tytuł 5., § 11., pozycya 27. Przełożenie gościńca vintschgauskiego między Mals a St. Valentin obok Burgeis, kilometr 89 do 92, powiat polityczny Schlanders (3. rata) 50.000 K;

3. Tytuł 5., § 11., pozycya 36. Dodatek państwowy w celu usunięcia zrządzonych przez powódź z roku 1906 uszkodzeń kilku nieskarbowych dróg i mostów 241.500 K;

4. Tytuł 5., § 17., pozycya 13. Dodatki państwowe na różne budowle drogowe i mostowe 601,050 K.

D. Kredyty, co do których przyznano w ustawie z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118, czas użycia do końca grudnia 1909.

Nadto mogą być użyte do dnia 30. czerwca 1910 następujące kredyty, dozwolone ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, do końca grudnia 1909, w szczególności:

kredyt w kwocie 540.000 K, dozwolony na rok 1902 pod pozycją 10.;

kredyty w kwotach 2.000.000 K i 3.000.000 K, dozwolone na rok 1903 i rok 1904 pod pozycją 7.;

kredyty w kwotach 2.000.000 K i 2.800.000 K, dozwolone na rok 1905 pod pozycją 7. i 11.

Również można użyć do dnia 30. czerwca 1910 kredytu w kwocie 658.000 K, dozwolonego ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 124, artykuł II. na rok 1906 na wybudowanie i ulepszenie linii kolejowej Spljet—Arzano, a przedłużonego ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, do końca grudnia 1909.

Kredytu w kwocie 4.500.000 K, dozwolonego na rok 1909 ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, w rozdziale 25., tytule 11., § 1.,

na 4procentowe zaliczki dla gwarantowanych kolei głównych, można użyć także na udzielanie 4 procentowych zaliczek dla gwarantowanych kolei lokalnych.

§ 6.

Kwoty, dozwolone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118, na rok 1908, a ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 w rozdziale 28., tytule 8. (budowa dróg), §§ 4. do 17., i tytule 9. (budowle wodne), §§ 4. do 16., a niezużyte do końca roku 1909, należy według krajów koronnych z pominięciem pierwotnego szczególnego przeznaczenia przenieść na rok 1910 co do ich zarachowania na rozdział: Ministerstwo robót publicznych, tytuł: budowa dróg, paragraf: nadzwyczajne budowle drogowe, dodatki państwowe na ten cel, nabycie walców drogowych wraz z przynależnościami itd., względnie tytuł: budownictwo wodne, paragraf: nadzwyczajne budowle wodne, dodatki państwowe na ten cel, nabycie remorkerów parowych, baggerów parowych i łodzi parowych itd.

Kwoty, dozwolone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 na rok 1908, a ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 na utrzymanie budynków i potrzeby domowe itd., a niezużyte do końca roku 1909, można z pominięciem pierwotnego szczególnego przeznaczenia przenieść na rok 1910 celem ich zarachowania na osobny rozdział: „Zarząd budynków państwowych“.

W ten sam sposób można kwoty, dozwolone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118, na rok 1908, a ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 na nowe budowle, roboty budowlane, adaptacje, kupno realności itd., a niezużyte do końca roku 1909, przenieść z pominięciem pierwotnego szczególnego przeznaczenia na rok 1910 celem ich zarachowania na osobny rozdział: „Nowe budowle, administracja budowy, adaptacje, roboty budowlane, urzędnictwo i kupno realności“.

§ 7.

Kwoty, uzyskane w drodze operacji kredytowych, należy na razie wstawić w rachunki poza etatem, a część kwot powyższych, odpowiadającą rzeczywistemu wydatkowi, wstawiać etatowo jako przychód przy ogólnym zarządzie kasowym.

Tego samego postępowania należy przestrzegać także co do wydatków, których pokrycie przekazano w ustawie z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na wpływy uzyskane drogą pożyczek.

§ 8.

Nadwyżkę obrotową w kwocie 14,489.554 K, wykazaną w obrocie etatowym za rok 1908, należy wcielić do zapasów kasowych.

§ 9.

Moc obowiązującą artykułu III. ustawy z dnia 8. lipca 1901, Dz. u. p. Nr. 86, dotyczącej podwyższenia podatku od wódki i przekazania pewnej części tego podatku na rzecz funduszy krajowych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przedłuża się do końca roku 1910.

§ 10.

Wykonanie ustawy tej, która nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Biliński wkr.

220.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1909,
dotycząca ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1909/1910 i indywidualnego jego rozkładu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Moc obowiązującą ustawy z dnia 8. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 170, dotyczącej ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1908/1909 i indywidualnego jego rozkładu, przedłuża się na kampanię 1909/1910.

Wykonanie ustawy tej, która nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Biliński wkr.

221.**Ustawa z dnia 30. grudnia 1909,**
dotycząca ponownego przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, o wykonywaniu sądownictwa konsularnego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 286, dotycząca przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, o wykonywaniu sądownictwa konsularnego, ulega zmianie w tym kierunku, iż terminy, ustanowione w ustępie 1., § 1., i w § 3. ustawy, zostają przedłużone do dnia 31. grudnia 1910.

§ 2.

Skuteczność zarządzenia powyższego zależy jednak od warunku, aby także w drugim obszarze państwowym Monarchii wydano podobne postanowienie ustawowe.

Na wypadek, gdyby warunek ten w dniu 1. stycznia 1910 nie był jeszcze dopełniony, upoważnia się rząd do wydania na czas aż do jego dopełnienia, a najdłużej do dnia 31. grudnia 1910, w porozumieniu z Ministerstwem spraw zewnętrznych i z Rządem węgierskim zarządzeń tymczasowych w tym celu, aby sądownictwo konsularne było wykonywane w sposób dotychczasowy, i aby opłaty konsularne były pobierane tak, jak dotychczas.

§ 3.

Ustawa niniejsza, której wykonaniem zajmie się Mój Minister sprawiedliwości, wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Hochenburger wkr.

222.**Ustawa z dnia 30. grudnia 1909,**
dotycząca popierania chowu zwierząt i ich korzystnego spożytkowywania.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Celem utworzenia funduszu dla popierania chowu zwierząt i ich korzystnego spożytkowywania przeznaczony się z funduszy państwowych w latach 1910 do 1918 włącznie kwotę po sześć milionów koron i wstawi ją do preliminarza państwowego (na etat Ministerstwa rolnictwa), a to niezależnie od kwot, wyznaczonych na te same cele w etacie zwyczajnym Ministerstwa rolnictwa.

Fundusz ten będzie pozostawał pod zarządem Ministerstwa rolnictwa. O sposobie użycia zasobów funduszowych należy corocznie składać sprawozdanie Radzie państwa.

§ 2.

Z państwowej dotacji funduszu należy przeznaczyć rocznie kwotę jeden milion koron na poparcie korzystnego spożytkowywania zwierząt, a zwłaszcza bydła rzeźnego wraz z zaopatrywaniem miast w mięso, dalej na poparcie wywozu zwierząt, urządzania targów na zwierzęta rzeźne, rozplodowe i użytkowe, a zwłaszcza targów na zwierzęta wywozowe, tudzież na popieranie korzystnego spożytkowywania wytworów zwierzęcych.

Kwotę pięć milionów koron rocznie należy użyć na popieranie chowu zwierząt i podniesienie stanu zwierząt w związku z ich korzystnym spożytkowywaniem, jako to na wyznaczenie premii za wychów, ułatwienie nabywania paszy, popieranie kontroli paszy i nawozów sztucznych, popieranie ubezpieczania zwierząt, popieranie zakładów opasowych dla zwierząt, pozbywanych przez stowarzyszenia, popieranie gospodarstwa pastewnego (pastwisk alpejskich, górskich, dolinowych, sztucznych) itd., i to na rzecz poszczególnych królestw i krajów w stosunku do liczby sztuk bydła rogatego według ostatniego powszechnego spisu zwierząt (ustawa z dnia 29. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 67).

§ 3.

Kwoty, nie zużytkowane w pewnym roku, zostają we funduszu i winny być umieszczone korzystnie aż do chwili ich użycia.

Odsetki od pożyczek i raty zwrotne pożyczek, udzielonych ewentualnie z funduszu, tudzież inne dochody funduszu albo ewentualne datki, przeznaczone na jego rzecz, przekaże się również do funduszu; o ile jednak kwoty te pochodzą z zasobów, wymienionych w § 2., ustępie 2., albo o ile są przeznaczone na rzecz zasobów tych, wstawia się je w rachunek na poczet sum, wyznaczonych dla poszczególnych królestw i krajów.

§ 4.

Zarządzenia, wymienione w § 2., będą albo bezpośrednio przeprowadzane przez Ministerstwo rolnictwa albo popierane pośrednio przez udzielanie pożyczek i subwencji.

Przy ich udzielaniu należy zwłaszcza uwzględnić instytucje dla korzystnego spożytkowywania zwierząt w poszczególnych królestwach i krajach, stowarzyszenia dla hodowli zwierząt i ich spożytkowywania, jak również inne stowarzyszenia i związki rolnicze, zajmujące się zadaniami, określonymi w § 2.

Sposób użycia zasobów funduszowych, wymienionych w § 2., ustępie 2., określi Ministerstwo rolnictwa przy współudziale wydziałów krajowych i głównych korporacji rolniczych.

§ 5.

Koszta Zakładu głównego dla korzystnego spożytkowywania zwierząt, który zostanie utworzony w drodze rozporządzenia a którym Ministerstwo rolnictwa będzie się posługiwać przy przeprowadzaniu zarządzeń, wymienionych w § 2., będą pokrywane z funduszków państwowych aż do maksymalnej kwoty 50.000 K rocznie i winny być wstawiane aż do tej kwoty maksymalnej w preliminarz państwowy (na etat Ministerstwa rolnictwa).

§ 6.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom rolnictwa, handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Blenerth wkr.

Biliński wkr.

Weiskirchner wkr.

Pop wkr.

223.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, sprawiedliwości, handlu i kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1909,

dotyczące czyszczenia i odkażania wozów kolejowych, używanych do przewozu drobiu.

W wykonaniu artykułu 8. umowy z dnia 25. stycznia 1905, Dz. u. p. Nr. 25 z roku 1906,

co do zaraźliwych chorób zwierząt, zawartej między Austro-Węgrami a Państwem niemieckiem, rozporządza się na zasadzie § 4. ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177, co następuje:

§ 1.

Co do czyszczenia i odkażania wozów kolejowych, użytych do przewozu żywego drobiu, i należących do nich sprzętów zarządów kolejowych należy analogicznie stosować przepisy, podane w rozporządzeniu ministerjalnym z dnia 21. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 30. Zaostrzony sposób odkażania powinno się przeprowadzać w przypadkach zakażenia wozów cholera drobiu lub pomorem kur albo w przypadkach silnego podejrzenia, iż zakażenie takie zaszło. Wozy, użyte do przewozu opakowanego drobiu żywego, należy jedynie wtedy czyścić i odkażać w myśl przepisów niniejszych, jeżeli one uległy zanieczyszczeniu przez podściółkę, żywność lub odchody; na wozach takich należy nalepić przepisane kartki w stacji odbiorczej.

Czyszczenie i odkażanie należy do tych zarządów kolejowych, w których okręgu wyładowanie odbyło się. Wysokość opłat, które będą za to pobierane, oznaczy i ogłosi Ministerstwo kolei żelaznych po wystąpieniu zarządów kolejowych.

§ 2.

Przekroczenia przepisów powyższych będą karane według ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

Wrba wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Pop wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLII. — Wydana i rozesłana dnia 10. czerwca 1909.

Treść: (№ 83 i 84.) 83. Obwieszczenie, dotyczące używania bankowych zapisów długu, które Wiedeński Związek bankowy w Wiedniu wyda na zasadzie § 6., p. 1. swego statutu, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 84. Obwieszczenie, dotyczące zmiany postanowień § 11., l. 2. i 3. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 13. stycznia 1890 dla kolei lokalnej z Ischlu do Solnogradu z odnogą do Steindorfu.

83.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości i spraw wewnętrz- nych z dnia 18. maja 1909,

dotyczące używania bankowych zapisów długu, które Wiedeński Związek bankowy w Wiedniu wyda na zasadzie § 6., p. 1. swego statutu, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

Wiedeński Związek bankowy w Wiedniu wydaje w myśl § 6., p. I. swego statutu, w szczególności:

- a) na zasadzie pożyczek, udzielanych na cele przemysłowe i handlowe, względnie przejętych w drodze cesyi, których oprocentowanie i umorzenie jest zabezpieczone obietnicą zapłaty lub gwarancji, daną przez państwo lub jedno z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa;
- b) na zasadzie posiadanych przez siebie papierów wartościowych, nadających się do umieszczenia pieniędzy pupilarnych, lub na zasadzie pożyczek na zastaw papierów wartościowych tego rodzaju

osobną kategorię bankowych zapisów długu, co do których zachodzą warunki, określone w § 8. ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, dotyczącej fundowanych bankowych zapisów długu. Na zasadzie § 8. powołanej ustawy uznaje się więc niniejszem bankowe zapisy długu powyższej kategorii, wydawane w myśl statutu przez Wiedeński Związek bankowy, za nadające się do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyi, zakładów stojących pod nadzorem publicznym, urzędu pocztowych kas oszczędności, dalej pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych, tudzież na kaucyje służbowe i handlowe.

Biliński wtr.

84.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 27. maja 1909,

dotyczące zmiany postanowień § 11., l. 2. i 3. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 13. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 15, dla kolei lokalnej z Ischlu do Solnogradu z odnogą do Steindorfu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uchyla się postanowienia § 11., l. 2. i 3. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 13. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 15, dla kolei lokalnej z Ischlu do Solnogradu z odnogą do Steindorfu, które w myśl

obwieszczenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 121, dotyczącego budowy i ruchu kolei zębatej na Schaflberg, miały mieć zastosowanie także do tej kolei.

W ich miejsce wejdą następujące postanowienia, odnoszące się również do obu wyż wspomnianych kolei:

2. Jeżeli wykupno nastąpi przed upływem unormowanego w § 2. czasowego uwolnienia od podatku, wówczas obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu stanowi przez pozostały okres wolności podatkowej rentę wykupna, która ma być wypłacona bez opłaty podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej należy równocześnie oznaczyć rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policzyć się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 2. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas należy uważać przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, wówczas należy także co do lat wol-

nych od podatku obliczyć podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, obliczonych w taki sposób, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

3. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesjonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupno kolei przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

Gdyby jednak średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. i 2., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępie 2, alinea 1. i 4., nie osiągał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie po pięć od sta rzeczywistego kapitału zakładowego, na którego policzenie rząd się zgodził, oraz na umorzenie tegoż w ciągu całego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupno kolei, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienioną wyżej kwotę ryczałtową w ratach półrocznych, zapadających z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesjonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1910. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumunskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1910** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1908 " . . .	9 " — "

Cenę sprzedaży rocznika 1909 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1910.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20⁰/₀, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25⁰/₀, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30⁰/₀.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub **doszły w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Spis

urzędów celnych i władz celnych ustanowionych na umownym obszarze celnym obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej oraz w krajach i części krajów złączonych z nimi w jeden obszar celny

z podaniem ich kategorii i upoważnień celniczych.

Znak „*)“ w kolumnie „kategoria urzędu“ wskazuje na szczególne upoważnienia lub ograniczenia zawarte w uwagach.

Uwagi te nie zawierają jednak tych upoważnień lub ograniczeń, które — jako wywołane stosunkami miejscowymi — nie mają znaczenia w obrocie powszechnym.

Co do upoważnień szczególnych przysługujących urzędom celnym a wyrażonych w kolumnach pionowych, nadmieniam się, że upoważnienie urzędów celnych głównych ustanowionych w obrębie

obszaru cłowego do ekspedycyowania wychodowego palonych płynów wysokowych i piwa za bonifikacją wywozową względnie za zwrotem podatku ograniczone jest do obrotu na kolejach żelaznych i stacjach parowych w skróconem postępowaniu zawiadawczem pod zamknięciem miejsc ładunku a co do palonych płynów wysokowych zależne jest nadto od warunku, aby dotyczące pošyłki wywozowe wychodziły za granicę przez urząd celny graniczny. upoważniony do ekspedycyowania wywozowego palonych płynów wysokowych.

Oznaczenie „Gr.“ w kolumnie „Położenie urzędu“ oznacza „Granica ku“.

Liczba mieszkań	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony																
					do eksportowania wycho- dowego		do poboru cła wchodowego od		do kradzieży cła		do nieograniczonego przewo- zu		do nieograniczonego przewo- zu								
					p. płynów w. płynów	za zwrot- tem wzglę- dnie boni- fikacją	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia	do eks- portowa- nia							
11	Hanging z ekspozyturą w Hinter- schiffel	U. p. II.* z up. u. p. II.*	Inspektora- towi skarb. w Lincu	Gr. Bawaryi
12	Angerhäuser	U. p. II.*	"	"
13	Schwarzenberg	U. p. II	"	"
14	Braunau n. J.	U. g. II.	w Braunau	"
15	Simbach (w Bawaryi)	U. g. I.	"	Bawarya	1	1	1	1
16	Obernberg	U. p. II.* z up. u. p. I.	w Schärdingu	Gr. Bawaryi
17	Ach	U. p. I.*	w Braunau	"
18	Ettenau	U. p. II.* z up. u. p. I.	"	"
III. Solnogród.																					
C. k. dyrekcya skarbowa w Solnogradzie.																					
1	Neu-Oberndorf (Solnogród)	U. p. I.*	Inspektora- towi skarb. w Solnogradzie	Gr. Bawaryi	.	.	.	1
2	Solnogród z ekspozyturą na dworc kolejowym.	U. g. I.*	"	"	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	.

Uwagi do II.

- Do 11: Postępowanie przeprawne jak 5.
Pobór cła od wołów i byków Nr. t. 63 i 64 do 30 sztuk; od oleju skalnego Nr. t. 177 i chlorku bielącego Nr. t. 600 e) do 1000 kg; od kwasu siarkowego Nr. t. 598 c) do 300 kg; od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191, towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 5 kg.
Ekspozytura w Hinterschiffel; Postępowanie przeprawne jak 5; pobór cła od wołów i byków Nr. t. 63 i 64 do 30 sztuk.
- Do 12: Postępowanie przeprawne jak 5; pobór cła od wołów i byków Nr. t. 63 i 64 do 20 sztuk, od chlorku bielącego Nr. t. 600 e) do 500 kg.
- Do 16: Pobór cła od mazi Nr. t. 164; od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191, towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 5 kg.
- Do 17 i 18: Pobór cła od przędz bawełnianych, których ekspedyowanie zawisłe jest od szczególnego upoważnienia, do 5 kg, tudzież pobór cła od towarów bawełnianych i wełnianych jak do 16.

Uwagi do III.

- Do 1: Pobór cła od przędz bawełnianych, których ekspedyowanie zawisłe jest od szczególnego upoważnienia, tudzież od przędz bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 5 kg; postępowanie przeprawne oraz postępowanie przewozowe z innymi władzami celnymi Solnogradu.
- Do 2: Postępowanie przeprawne do Kufstein; postępowanie przeprawne i postępowanie przewozowe jak do 1.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony															
					do kredytowania cła					do poboru cła wchodowego od										
					do postępowania zapowiadawczego	do ekspedycyowania wchodowego	p. płynów w.	piwa	do nieograniczonego przewozu tytoniu	olejy, oleju orzechy podziemnej i oleju rybnoskiego, jeżeli są domalowane	szklanych roślin	przędz wełnianych	gładkich towarów jedwabnych	kaw do granic	towarów według ilości wziętej	nieczekowanych próbek soli chemicznych metali				
2	Kufstein z ekspozyturami: a) dla posyłek poczt. b) w Schöffau (w Bawaryi) c) w Hörhag d) w Wildbichl e) w Zollhaus f) Schwaigen i ze stacją zapowiadawczą w Kiefersfelden	U. g. II. *) z up. u. g. II. z up. u. p. II. z up. u. p. II. z up. u. p. II. *) z up. u. p. II. *) z up. u. p. II.	D. s. p. w Innsbruku	Gr. Bawaryi	1	1	1	1	1		1									
3	Kaltenbach z ekspozyturą w Kössen	U. p. II. *) z up. u. p. II.	"	"																
4	Achenthal z ekspozyturą w Hinterriß	U. p. II. *) z up. u. p. II. *)	"	"																
5	Scharnitz z ekspozyturą w Leutasch-Schanze	U. p. II. *) z up. u. p. II.	"	"																
6	Ehrwald (w Griesen w Bawaryi)	U. p. II. *)	"	Bawaryja							1									
7	Pinswang	U. p. II. *)	"	Gr. Bawaryi							1									
8	Reutte z ekspozyturami: a) w Schönbichl b) w Pfronten Steinach (w Bawaryi) c) w Enge d) w Lechleiten e) w Ammerwald (na czas ruchu podróźnych)	U. g. II. z up. u. p. II. *) z up. u. g. II. z up. u. p. II. z up. u. p. II. z up. u. p. II. *)	" " " " " "	" " Bawaryja Gr. Bawaryi " "		1			1				1							

Uwagi.

- Do 2: Postępowanie przeprawne do Solnogradu i dla obrotu pocztowego posyłkami krajowymi przechodzącymi przez Bawaryę do Hinterriß. Ekspozytura w Wildbichl: Ekspedycyowanie przewozowe bydła rzeźnego i bydła pociągowego, rzeczy osób przesiedlających się, narzędzi rolniczych i środków żywności do Zollhaus bez ograniczenia. Ekspozytura w Zollhaus: Ekspedycyowanie przewozowe bydła rzeźnego i pociągowego, rzeczy osób przesiedlających się, narzędzi rolniczych i środków żywności do Wildbichl bez ograniczenia.
- Do 3: Postępowanie przeprawne z żelazem surowym styryjskim idącym z Solnogradu przez Bawaryę.
- Do 4: Postępowanie przeprawne z środkami żywności i sprzętami do Hinterriß. Ekspozytura w Hinterriß: Postępowanie przeprawne w obrocie pocztowym z krajowymi posyłkami idącymi przez Bawaryę do Kufstein; postępowanie przeprawne do Scharnitz.
- Do 5: Postępowanie przeprawne do Hinterriß.
- Do 6: Pobór cła od przesyłek (Nr. t. 70 a) aż do 50 sztuk; ekspedycyowanie posyłek nadchodzących w postępowaniu przeprawnym przez Bawaryę.
- Do 7: Pobór cła od przędz lnianych i konopnych, pojedynczych, surowych (Nr. t. 204 a) i 205 a).
- Do 8: Ekspozytura w Schönbichl: Załatwianie obrotu odbywającego się na drodze celnej z Pfronten do Schönbichl. Ekspozytura w Ammerwald: Drobny obrót graniczny, odprawianie pakunku podróźnych.

Liczba bieżąca	Siedziba urzędu	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony																
					do kredytowania cła	do pobierania zapłaty od wadliwego	do ekspedycyowania wchodowego		do nieograniczonego przewozu tytoniu	do poboru cła wchodowego od											
							p. p. / r. / w.	pl. / o.		za zwrot- nieboni- fikację	ziemnej i oleju rybnic- wego, żelazną denaturowan- ego, jezelną	zapr- nicznych roślin	przeźdź wiełnianych Nr. t. 229 i 231	szklanych towarów jedwabnych Nr. t. 250 a, i 256 a)	kart do grania	towarów według listy cenowej wartości	niecierbowanych próbek szla- chetnych metali				
9	Vilsrain	U. p. II.	D. s. p.	Gr. Bawaryi
10	Schoppernau	ekspozytury z upoważn. u. p. II.	w Innsbrucku	"
11	Hochkrumbach (tylko w miesiącach letnich)		w Feldkirch	"
12	Hittisau z stacją zapowia- dawczą Schönalden	U. p. II. *)	"	"
13	Springen (w Ach w Ba- waryi) z ekspozyturą w Sul- bergu	U. p. II. *) z up. u. p. II.	"	Bawaryja
14	Hueb	U. p. II. *)	"	Gr. Bawaryi
15	Hohenweiler z ekspozyturą w Weicn- ried	U. p. II. *) z up. u. p. II.	"	"
16	Unterhochsteg	U. p. II. z up. u. p. I.	"	"
17	Bregencya z ekspozyturami: a) dla posyłek pocztowych b) na dworcu kolej. w Bre- gencyi c) nadworcu zastawniczym w Lindau (w Bawaryi) d) w Hard nad jeziorem Bodeńskim	U. g. I. *) z up. u. p. II.	"	Jezioro Bodeńskie	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
18	Dornbirn	U. g. II. z up. u. g. I.	"	Wnętrze	1	1	1	1	.
19	Höchst z ekspozyturą w Gaissau	U. p. I. *)	"	Gr. Szwajcaryi
20	St. Margarethen (w Szwaj- caryi)	U. g. II. z up. u. g. I.	"	Szwajcaryja	1	1	1	1	.	.	1	1	.

Uwagi.

- Do 12: Ekspedycyowanie przewozowe: a) krów i jałownika aż do 40 sztuk z Szwajcaryi do Bawaryi; b) wszelkich towarów — wyjąwszy przedmioty monopolu — bez ograniczenia co do gatunku i ilości, idących do Balderschwang i stamtąd a względnie do Bawaryi (przedmioty monopolowe tylko w ilościach ograniczonych za każdym razem ustanawianych).
- Do 13: Wymiar cła od oleju skalnego Nr. t. 177 aż do 10.000 kg, od kwasu siarkowego Nr. t. 598 c) i sody Nr. t. 599 d) i f) aż do 1000 kg, towarów z kości Nr. t. 361, towarów żelaznych Nr. t. 467 do 487 aż do 50 kg, następnie towarów z metalu Nr. t. 518 do 521 aż do 100 kg; od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i wełnianych towarów tkackich Nr. t. 229 a) i b) do 5 kg; ekspedycyowanie przewozowe wszelkich towarów bez ograniczenia co do gatunku i ilości idących do Balderschwang i stamtąd, względnie do Bawaryi (przedmioty monopolowe tylko w ilościach ograniczonych każdorazowo ustanawianych); postępowanie przeprawnie przez Bawaryę.
- Do 14: Ekspedycyowanie przewozowe bydła rzeźnego i pociągowego z Bawaryi do Szwajcaryi; wymiar cła od oleju skalnego Nr. t. 177 aż do 500 kg.
- Do 15: Ekspedycyowanie przewozowe jak 14.
- Do 17: Wymiar cła od kupy zdrowotnej Nr. t. 274, uw. 4.
- Do 19: Wymiar cła od przedź bawełnianych, których ekspedycyowanie zawisłe jest od szczególnego upoważnienia, oraz pobór cła od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i od towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 200 K tudzież od maszyn do haftowania Nr. t. 531 bez ograniczenia.

Liczba bieżąca

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony																
					do kredytowania cła	do postępowania zapowiadawczego	do ekspedycyowania wychozowego		do nieograniczonego przewozu tytoniu	olejów, oliwy orzechy pod- ziemnej i oleju rybniczo- wego, jeżeli są domiarowane	do poboru cła wchodowego od		w obrębie powo- zyni	przędz bawełnianych Nr. t. 223 i 224	gładkich towarów jedwabnych Nr. t. 250 a i 256 a)	karek do Rania	towarów wodlug szwajc. war- tości	płoch warzelny próbek zia- chemyeh miedzi			
							p. płynów w	pawa			w osadności	zagranicznych roślin									
21	Rheindorf	U. p. II. *) z up. u. p. I.	D. s. p. w Feldkirch	Gr. Szwajcaryi
22	Lustenau	U. p. II. *) z up. u. p. I.	"	"
23	Schmitt, most na Renie .	U. p. II. *)	"	"
24	Mäder	U. p. II. *)	"	"
25	Koblach	U. p. II.	"	"
26	Meiningen	U. p. II.	"	"
27	Feldkirch z ekspozyturami: a) nadworcem kol. Feldkirch b) w budynku urzędu poczt. i telegr. c) w Gargelli (od 1/5. do 30./11. co roku)	U. g. I. z up. u. p. II. *)	"	Wnętrze	1	1	1	1	1	1
28	Buchs (w Szwajcaryi) . .	U. g. II. z up. u. g. I.	"	Szwajcaryja	1	1	1	1	1	1	1
29	Bendern (w Lichtensteinie)	U. p. II. *)	"	Gr. Szwajcaryi
30	Schaan (w Lichtensteinie)	U. p. II. *)	"	"
31	Vaduz (w Lichtensteinie) .	U. p. II. *)	"	"
32	Balzers (w Lichtensteinie) ze stacją zapowiadawczą w Mäls i przy Churer- hütte	U. p. II. *) *)	"	"
33	Spissermühl	U. p. II. *)	D. s. p. w Innsbruku	"	1

Uwagi.

Do 21: Pobór cła od przędz bawełnianych, których ekspedycyowanie zawisłe jest od szczególnego upoważnienia, od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 201, od maszyn do haftowania Nr. t. 531 bez ograniczenia i od towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 200 K.

Do 22: Pobór cła od przędz bawełnianych jak do 21, od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 201, towarów wełnianych Nr. t. 228 do 239 i maszyn do haftowania Nr. t. 531 w ilości nieograniczonej.

Do 23: Pobór cła od przędz bawełnianych skręconych Nr. t. 185 do 187 aż do 10 kg.

Do 24: Pobór cła od kawy, surowej Nr. t. 2 a) i od przędz bawełnianych skręconych Nr. t. 185 i 187 aż do 100 kg.

Do 27: Ekspozytura w Gargelli: Pobór cła od kawy, surowej Nr. t. 2 a) aż do 20 kg.

Do 29: Ekspedycyowanie przewozowe bydła rzeźnego i pociągowego oraz wina do Balzers.

Do 30: Ekspedycyowanie przewozowe bydła rzeźnego i pociągowego bez ograniczenia.

Do 31: Pobór cła od olejów, tłustych Nr. t. 105 i 106 aż do 300 kg.

Do 32: Ekspedycyowanie przewozowe bydła rzeźnego i pociągowego oraz wina do Bendern.

Stacja zapowiadawcza przy Churerhütte: Ekspedycyowanie towarów wolnych od cła przy wejściu i wygotowywanie kartek legitymacyjnych dla rowerów przy wyjściu.

Do 33: Pobór cła od bydła rzeźnego i pociągowego Nr. t. 63 do 67, 70 i 71 aż do 30 sztuk; ekspedycyowanie przewozowe jak do 34; postępowanie przeprawne do Ischglu z bydem, płodami rolniczymi i drobiazgami podróżnych.

Liczba bieżąca	Siedziba urzędu	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony																
					do kredytowania cła	do ekspedycyowania wycho- dowego		do poboru cła wchodowego od													
						p. płynów w.	piwa	za zwró- tem wzglę- dnie boni- fikacją	do nieograniczonego przewo- żenia	olejów, oleju orzechy pod- ziemnej i oleju rybniczo- wego, żelatyni i konserwowa- nia	nieubra- nych roślin	w obrocie pocztio- wym	przebiegiem Nr. t. 228 i 229	szkółek i towarów jawnych Nr. t. 240 a) i 256 a)	karci do granic	towarów według własnej war- tości	niebezpiecznych próbek szta- chemy i metali				
34	Schalkthof	U. p. II. *)	D. s. p. w Innsbrucku	Gr. Szwajcaryi	.	.	1	
35	Martinsbruek z ekspozyturą w Ischgl	U. p. I. z up. u. g. II. z up. u. p. II. *)	"	"	.	.	1	
36	Taufers z ekspozyturą w Ferdinands- höhe (w lecie)	U. p. II. *) z up. u. p. II.	"	"	.	.	1	
37	Bozen z ekspozyturami a) na dworcu kolej. b) w budynku urzędu poczt. i telegr.	U. g. I. *)	D. s. p. w Brixen	Wnętrze	1	1	1	1	1	1
38	Trydent z ekspozyturą w Vermiglio zestacją zapowiadawczą w Tonale (na czas corocznego istnienia)	U. g. I. *) z up. u. p. II. *) z up. u. p. II. *)	D. s. p. w Trydencie	"	1	1	1	1	1	1
39	Rovereto z ekspozyturą w Terragnolo	U. g. II. *) z up. u. p. II. *)	"	"	.	.	1	1	1
40	Lodrone	U. p. I. *)	"	Gr. Włoch.	1
41	Riva	U. p. I. *) z up. u. g. II.	"	"	1*)	.	.	1	1

Uwagi.

Do 34: Ekspedycyowanie przewozowe wszelkich towarów nadchodzących ze Szwajcaryi i idących do Szwajcaryi, a to w postępowaniu za kartką przewodnią z pakami pod zamknięciem oraz postępowanie przeprawne z bydłem.

Do 35: Ekspozytura w Ischgl: Ekspedycyowanie przewozowe jak do 34; postępowanie przeprawne do Spissermühl z bydłem, wytworami rolniczymi i drobiazgami podróznymi.

Do 36: Pobór cła od bydła rzeźnego i pociągowego Nr. t. 63 do 67, 70 i 71 aż do 50 sztuk; od kawy surowej Nr. t. 2 a) aż do 250 kg; od wódki Nr. t. 108 d) aż do 250 kg; likieru Nr. t. 108 b) i czekolady Nr. t. 127 aż do 50 kg; od wina Nr. t. 109 aż do 200 kg; od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191, towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 5 kg. Ekspedycyowanie przewozowe jak do 34; ekspedycyowanie wywozowe cukru.

Do 37: Pobór cła od poślednich, nieubranych kapeluszy słomianych z Wenecyi Nr. t. 267.

Do 38: Pobór cła od poślednich, nieubranych kapeluszy słomianych z Wenecyi Nr. t. 267.

Ekspozytura w Vermiglio: Pobór cła od fustagno (towarów bawełnianych) do 5 kg; przyjmowanie ustnych deklaracji towarowych w obrocie zapiskowym, a mianowicie co do bydła drobnego aż do 600 sztuk, bydła ciężkiego aż do 50 sztuk w jednym transporcie.

Stacja zapowiadawcza w Tonale: Jak ekspozytura w Vermiglio, następnie ekspedycyowanie owych towarów, które przeznaczone są na własny użytek mieszkańców między Tonale i Vermiglio, a które do miejsca przeznaczenia nie idą przez Vermiglio.

Do 39: Pobór cła od poślednich, nieubranych kapeluszy słomianych z Wenecyi Nr. t. 267.

Ekspozytura: Pobór cła od poślednich, nieubranych kapeluszy słomianych z Wenecyi Nr. t. 267 aż do 25 sztuk.

Do 40: Pobór cła od fustagno (towarów bawełnianych) aż do 150 kg.

Do 41: Postępowanie zapowiadawcze w obrocie kolejami żelaznymi przy przekazywaniu towarów pod zamknięciem w pakach.

Liczba brzoza	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polozenie urzedu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony																
					do kredytowania cła		do ekspe- dyowania wychodo- wego		do poboru cła wchodowego od		do pozapewniania zapowiadawczego		do nieograniczonego przewozu		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja
					p. płynów w. płyn		za zwró- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		
					do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		do zwrot- temwzględ- nie boni- fikacja		
19	Mila (Muggia)	U. p. I.	Inspektora- towi skarb. w Koparze (Capodistria)	Wybrzeże morskie
20	Kopar (Capodistria)	U. g. II. *) i urząd solny	"	"	.	.	.	1	1	1
21	Isola	U. p. I. *)	"	"
22	Peran (Pirano)	U. p. I. *) i urząd solny	"	"
23	Portorose	Ekspozytura portowa ze służbą celną *)	"	"
24	Salvore	Ekspozytura celna *) ze służbą portową i sanitarną morską	"	"
25	Umago	U. p. I. *)	"	"
26	Nowe Miasto (Cittanova)	U. p. II. *) z up. u. p. I.	"	"
27	Val di Torre	Ekspozytura celna *) ze służbą portową i sanitarną morską	"	"
28	Porjecze (Parenzo)	U. p. I. *)	"	"
29	Vrsor (Orsera)	Ekspozytura port. ze służbą celną *)	"	"
30	Rovne (Rovigno)	U. g. II. *)	Inspektora- towi skarb. w Pule	"	.	.	.	1	1	1	.	.	.	1
31	Fasana	U. p. II. z up. u. p. I.	"	"
32	Pule (Pola)	U. g. II. *)	"	"	.	.	.	1	1	1	.	.	.	1
33	Brioni (wyspa)	Ekspozytura celna ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"

Uwagi.

- Do 20: Pobór cła od naczyń glinianych z Wenecyi i Apulii Nr. t. 425.
- Do 21: Ekspedycje wolnych od cła zagranicznych beczek do napełniania używanych iznaczonych.
- Do 22: Pobór cła od przędz bawełnianych, towarów bawełnianych i towarów wełnianych jak do 6; od naczyń glinianych z Wenecyi i Apulii Nr. t. 425.
- Do 23: Jak do 27.
- Do 24: Jak do 27.
- Do 25: Pobór cła jak do 22.
- Do 26: Ekspedycje wolnych od cła beczek wracających.
- Do 27: Ekspedycje wchodowe i wychodowe towarów wymienionych do 15; wydawanie kart przewodnich od towarów przekazanych za morze w obrocie krajowym.
- Do 28: Pobór cła jak do 22; wolnych od cła zagranicznych beczek do napełniania używanych iznaczonych, tudzież beczek jako opakowanie napowrót odsyłanych.
- Do 29: Jak do 27; ekspedycje wolnych od cła beczek używanych iznaczonych; przekazywanie krajowych posyłek wina w postępowaniu za kartką przewodnią poza morze do innych portów objętych obszarem celnym.
- Do 30 i 32: Pobór cła od naczyń glinianych z Wenecyi i Apulii Nr. t. 425.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 12. czerwca 1909.

Treść: (M 85 i 86.) 85. Rozporządzenie, obejmujące przepisy dla zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia. — 86. Obwieszczenie, dotyczące postępowania z osobami pobierającymi stypendyum Halle rowskie na cele zaopatrzenia lub wychowania.

85.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. czerwca 1909 w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz robót publicznych, tudzież z Najwyższą Izbą obrachunkową,

obejmujące przepisy dla zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia.

§ 1.

Nakaz płatniczy, który władza asygnująca wyda co do poborów zaopatrzenia, winien obejmować:

1. imię i nazwisko tej osoby, której przyznano pobór zaopatrzenia, oraz adres odbierającego zapłatę;

2. rodzaj poboru i roczną jego wysokość w liczbach i słowach, płatność i terminy wypłaty poszczególnych rat;

3. początek i czas trwania poboru, a w szczególności;

a) przy poborach zaopatrzenia, przyznanych na czas trwania wdowieństwa, dodatek: „na czas trwania wdowieństwa“;

b) przy prawidłowych dodatkach na wychowanie (a o ile w poszczególnym wypadku nie wydano osobnych postanowień, także przy dodatkach na wychowanie, przyznanych w drodze łaski) uwagę; „aż do osiągnięcia wieku normalnego względnie aż do wcześniejszego uzyskania zaopatrzenia“, dalej datę urodzenia się dzieci i chwilę osiągnięcia wieku normalnego;

c) przy pensjach sierocych prócz dat urodzenia i chwili, w której sieroty dochodzą do wieku normalnego, dodatek: „dopóki jedna z obdzielonych sierot nie ma zaopatrzenia i nie osiągnęła jeszcze wieku normalnego“;

d) przy dodatkach do pensji sieroczej (§ 9. ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74) chwilę, w której dodatek ustaje;

e) przy poborach zaopatrzenia, przyznanych w drodze łaski, warunki, ustanowione w każdym poszczególnym wypadku, w szczególności przy datkach w drodze łaski, przyznanych aż do ukończenia studyów (nauki), ilość lat nauki względnie półroczy, które mają być ukończone;

4. wymienienie poświadczeń, których należy dostarczyć (§§ 4. i 5.);

5. co do osób niewłasnowolnych zobowiązanie do przedłożenia dekretu opiekuńczego przy podjęciu pierwszego poboru, o ile wypłata nie odbywa się za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności;

6. warunek podejmowania poborów w kraju;

7. daty co do rachunkowości;

8. liczbę i datę nakazu płatniczego.

Z chwilą gdy właściwa władza skarbowa dowie się o śmierci strony, korzystającej z państwowego poboru zaopatrzenia, lub o zgaśnięciu warunku, pod którym pobór ten przyznano, należy natychmiast zastanowić dalszą wypłatę i wydać polecenie wykazania ewentualnie pobranej nadwyżki.

Także władza wypłacająca względnie organ likwidujący winny w podobnym wypadku bez wyczekiwania rozporządzenia, zamykającego wypłatę, wstrzymać się z wypłatą, a w danym razie wnieść doniesienie i postąpić tak samo także wówczas, gdy zajdą uzasadnione wątpliwości co do dalszego istnienia prawa poboru.

Przepisy co do porozumiewania się władz asygnujących z władzami skarbowymi przed przyznaniem względnie asygnowaniem poborów zaopatrzenia nie ulegają zmianie.

Dekrety zawiadamiające winny podawać dokładnie warunki, unormowane stosownie do każdorazowego poboru, i informować strony co do warunków poboru.

§ 2.

O ile nie wypłaca się bieżących poborów zaopatrzenia za pośrednictwem c. k. pocztowej kasy oszczędności, należy każdej ze stron uprawnionych do takiego poboru wydać książeczkę płatniczą i uiszczać wypłatę jedynie pod warunkiem przedłożenia książeczki płatniczej i za pokwitowaniem.

Książeczka płatnicza winna obejmować:

1. wymienienie kasy wypłacającej;
2. imię, nazwisko i charakter osoby, której przyznano pobory zaopatrzenia, tudzież adres osoby, upoważnionej do odbioru zapłaty;
3. rodzaj, wymiar, początek i czas trwania poborów;
4. szczegóły nakazu płatniczego (władza, data i liczba czynności).

W książeczce płatniczej należy każdorazowo wpisywać uiszczone wypłaty i uwidaczniać wszystkie zmiany, odnoszące się do szczegółów, przywiedzionych w książeczce tej (na przykład ustanie prawa poboru, przysługującego poszczególnym dzieciom itd.).

Co do ogólnych wymogów kwitów, przedkładanych przez strony, mają mieć zastosowanie ogólne przepisy kasowe i obrachunkowe.

§ 3.

Organa prowadzące metryki winny przy sposobności zdarzających się w ich okręgu wypadków

i śmierci i zaślubin badać stosownie do stanowiska osoby zmarłej względnie stanowiska narzeczonej, czy osoba zmarła względnie narzeczone nie korzystała z państwowego poboru zaopatrzenia.

W razie twierdzącym należy donieść o tem władzy wypłacającej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, a jeżeli miejsce to nie jest znane, ze względu na miejsce śmierci względnie zaślubin, w tych zaś krajach, w których pobory zaopatrzenia wypłaca się obowiązkowo za pośrednictwem c. k. pocztowej kasy oszczędności, departamentowi rachunkowemu właściwej krajowej władzy skarbowej.

Jeżeli prowadzący metryki nie może wprawdzie stwierdzić, czy strona korzystała z państwowych poborów zaopatrzenia, jeżeli jednak przemawia za tem przyzpuszczenie, wówczas należy zawiadomić o okoliczności tej krajową władzę skarbową, właściwą ze względu na miejsce śmierci strony lub miejsce zamieszkania narzeczonej.

Dotychczasowy obowiązek prowadzących metryki do donoszenia władzy politycznej o takich wypadkach śmierci i zamążpójścia nie będzie miał miejsca w przyszłości.

§ 4.

Dodatki na wychowanie i pensye sieroce wypłacane będą tylko pod tym warunkiem, iż strona upoważniona do poboru (w szczególności przy dodatkach na wychowanie: matka, opiekun lub kurator, przy pensjach sierocych: opiekun lub kurator, a co do sierót, uznanych za pełnoletnie, same sieroty) zamieści na pokwitowaniu, a względnie jeżeli wypłata następuje za pośrednictwem c. k. pocztowej kasy oszczędności, na odwrotnej stronie przekazu płatniczego oświadczenie:

- a) przy dodatkach na wychowanie: iż dzieci żyją i nie są zaopatrzone co do utrzymania,
- b) przy pensjach sierocych: iż sieroty żyją i nie mają zaopatrzenia.

Warunkiem istnienia wymogu, wspomnianego pod lit. a, jest, aby strona uprawniona do poboru starała się o utrzymanie dziecka; natomiast nie jest wymagane, aby dziecko miało utrzymanie to bezpośrednio przy matce.

§ 5.

W ten sam sposób winna strona, uprawniona do poboru datku, przyznanego w drodze łaski, wystawić w tych wypadkach, w których prawo poboru zależy od braku zaopatrzenia, na pokwitowaniu względnie, jeżeli wypłata następuje za pośrednictwem c. k. pocztowej kasy oszczędności, na odwrotnej stronie przekazu płatniczego oświadczenie, iż brak zaopatrzenia trwa dalej.

§ 6.

Celem skontrolowania prawdziwości oświadczeń stron w tych wypadkach, w których prawo poboru zależy od warunku braku zaopatrzenia, winna właściwa państwowa władza policyjna, a gdzie władzy takiej nie ma władza polityczna, stwierdzić z końcem każdego roku dalsze istnienie braku zaopatrzenia.

W tym celu winny organa likwidujące przesłać władzy policyjnej względnie politycznej najpóźniej z początkiem miesiąca października każdego roku kwestyonaryusz co do każdej ze stron uprawnionych do poboru.

Kwestyonaryusze te mogą być tak urządzone, by dały się używać przez kilka lat.

Wspomniane władze winny na podstawie dochodzeń, przeprowadzanych w myśl ustępu pierwszego, zaopatrzyć kwestyonaryusze klauzulą sprawozdawczą i zwrócić je organom likwidującym najpóźniej do końca listopada.

Osobne poświadczenia prowadzących metryki co do pozostawiania przy życiu i co do miejsca pobytu, dalej co do dalszego trwania stanu wdowiego i co do braku zaopatrzenia stron, pobierających dodatki na wychowanie, pensje sierocy lub pobory zaopatrzenia, przyznane w drodze łaski, nie będą nadal wymagane.

O ile co do tych stron, którym przyznano datki w drodze łaski na pewien czas ograniczony, należy stosownie do warunków nadania stwierdzić ich niezdolność do zarobkowania za pośrednictwem lekarza państwowego, ma stwierdzenie takie mieć miejsce jedynie przy sposobności wniesienia prośby o dalsze przyznanie poboru tych datków.

§ 7.

Przy datkach, przyznanych w drodze łaski na cele studyów i nauki, winny powołane do tego organa potwierdzić na pokwitowaniu, a względnie jeżeli datki to odbiera się za pośrednictwem c. k. pocztowej kasy oszczędności na odwrotnej stronie przekazu płatniczego, po upływie każdego kursu naukowego (półroczna itd.) prawidłowe uczęszczanie i odpowiedni wynik studyów (nauki).

Co do stron, pozostających w państwowych zakładach wychowawczych i naukowych lub w państwowych zakładach zaopatrzenia, winien zarząd zakładu poświadczać brak zaopatrzenia, względnie dobre sprawowanie się i postęp w naukach.

§ 8.

Z podanymi poniżej ograniczeniami uważa się za zaopatrzenie:

1. uzyskanie służby publicznej lub prywatnej, połączonej z poborami w pieniądzech lub w naturze;

2. wstąpienie do pewnego instytutu lub do klasztoru, przyjęcie do seminaryum duchownego, albo bezpłatne umieszczenie w państwowym publicznym zakładzie wychowawczym, naukowym albo zakładzie zaopatrzenia względnie w takimże zakładzie, dotowanym przez państwo, lub będącym pod kierownictwem państwa, jeżeli zakład a względnie odnośny fundusz pokrywać ma wszystkie potrzeby umieszczonej tamże osoby (i to także w czasie zwykłych feryi);

3. uzyskanie fundacyi lub miejsca funduszowego;

4. wstąpienie na naukę u kupca lub przemysłowca, artysty itd., jeżeli pryncypał pokrywa bez odpłaty wszystkie potrzeby ucznia;

5. rozpoczęcie przemysłu lub innego samostannego przedsiębiorstwa;

6. wstąpienie do wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej) za poborem gaży lub żołdu;

7. zamążpójście sierot płci żeńskiej;

8. co do stron, korzystających z poborów zaopatrzenia przyznanych w drodze łaski, także uzyskanie innych dochodów lub majątku.

Stypendyi szkolnych i naukowych nie należy uważać za zaopatrzenie bez względu na ich wysokość; również nie uchodzi za zaopatrzenie wstąpienie do klasztoru żeńskiego, zajmującego się wychowaniem lub pielęgowaniem chorych.

Zaopatrzenie uważa się jednak w myśl niniejszych postanowień jedynie wówczas za istniejące, jeżeli

a) przy dodatkach na wychowanie i pensjach sierocych, bez względu na to, czy należą się one na zasadzie ustawy lub zostały przyznane w drodze łaski, w przypadkach 1. i 6. odnośne pobory służbowe, w przypadku 3. pobore funduszowe, a w przypadku 5. czyste przychody dosięgają wymiaru widocznego z dołączonej tabeli lub przewyższają go;

b) przy datkach w drodze łaski (pensjach w drodze łaski), jeżeli w przypadkach 1., 3., 5., 6. i 8. odnośne pobory służbowe, funduszowe lub czyste przychody albo inne dochody dosięgają kwoty 1200 K, względnie o ile wymiar poborów zaopatrzenia jest wyższy, wysokości tego wymiaru albo jeżeli przenoszą kwotę tę lub wymiar ten.

Przy poborach, składających się z naturaliów, należy wartość mieszkania przyjąć w wysokości $\frac{1}{5}$, wartość zupełnego całorocznego wyżywienia w wysokości $\frac{2}{5}$, wartość zupełnego całorocznego wyżywienia wraz z mieszkaniem, odzież i bielizną w wysokości $\frac{4}{5}$, a dopiero pokrycie w naturze wszystkich potrzeb w wysokości $\frac{5}{5}$ kwot minimalnych, podanych w dołączonej tabeli, względnie kwoty 1200 K, albo o ile wymiar poborów zaopatrzenia jest wyższy, tego wymiaru.

Pod względem wstrzymania państwowych poborów zaopatrzenia nie stanowi różnicy, czy posada jest stałą lub tylko tymczasową, czy płaca lub zaśluga bywa wypłacana dziennie, tygodniowo, miesięcznie lub w innych odstępach czasu i czy z posadą jest połączone prawo do emerytury lub nie.

W razie uzyskania zaopatrzenia w myśl poprzedzających postanowień należy wstrzymać dodatki na wychowanie, pensje sieroce i te datki, przyznane w drodze łaski, których pobór przywiązano wyraźnie do warunku braku zaopatrzenia.

Na wyjątki od tej zasady może zezwolić właściwa władza centralna w porozumieniu z Ministerstwem skarbu jedynie w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Prawo do dodatków na wychowanie lub pensji sierocych odzyskuje znowu moc swoją, jeżeli zaopatrzenie zejdzie przed uzyskaniem wieku normalnego poniżej wymiaru, unormowanego w punkcie a), lub w zupełności ustanie.

§ 9.

Pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia należy zamknąć z końcem tego miesiąca, w którym zgasło prawo do ich poboru, o ile już w dekrete asygnującym nie oznaczono pewnego terminu ich zamknięcia.

Pobory zaopatrzenia, które stosownie do swych ustawowych wymogów ustały wskutek uzyskania

przez uprawnionego innego zaopatrzenia a które następnie wchodzą napowrót w zastosowanie wskutek wystąpienia odnośnej osoby z owego zaopatrzenia, należy ponownie asygnować do wypłaty z dniem ustania takiego zaopatrzenia.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowanie do osób, korzystających z wojskowych poborów zaopatrzenia. Postanowienia §§ 1., 2. i 8. stosują się dalej analogicznie do uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą. Zresztą zaś unormuje się warunki korzystania z państwowych poborów zaopatrzenia za granicą i ich podejmowania drogą osobnego rozporządzenia.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1909, i ma zastosowanie także do tych sierot, znajdujących się w chwili rozpoczęcia się jego mocy obowiązującej w wieku poniżej granicy normalnej, które utraciły prawo poboru, jako posiadające zaopatrzenie w myśl dotychczasowych przepisów, o ile zachodzą inne ogólne wymogi pod względem ponownego przyznania im tego prawa.

Zresztą zaś nie ma rozporządzenie niniejsze mocy wstecznej.

Biliński wr.

Stürgkh wr.

Haerdtl wr.

Ritt wr.

Tablica kwot minimalnych do § 8., lit. a.

Przy dodatkach na wychowanie (dodatkach na wychowanie, przyznanych w drodze łaski)	Kwota minimalna K	Przy pensjach sierocych (pensjach sierocych, przyznanych w drodze łaski)	Kwota minimalna K
Dla sierot po urzędnikach państwowych (nauczycielach państwowych) XI. do VIII. klasy stopnia służbowego włącznie	800	Dla sierot po urzędnikach państwowych (nauczycielach państwowych) XI. do VIII. klasy stopnia służbowego włącznie	800
Dla sierot po urzędnikach państwowych (nauczycielach państwowych) wyższych klas stopnia służbowego	1.200	Dla sierot po urzędnikach państwowych (nauczycielach państwowych) wyższych klas stopnia służbowego	1.200*)
Dla sierot po innych funkcyjach państwowych:		Dla sierot po innych funkcyjach państwowych:	
do 80 K włącznie	400	do 210 K włącznie	400
powyżej 80 K do 160 K włącznie	600	powyżej 210 K do 400 K włącznie	600
od 160 „ do 360 „ włącznie	800	od 400 „ do 700 „	800
od 360 „ do 600 „	1.200	powyżej 700 „	1.200*)

*) O ile część pensji sieroczej, przypadająca na jedną sierotę, wynosi wyższą kwotę, uważa się odnośną kwotę pensji sieroczej za kwotę minimalną.

86.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. czerwca 1909,**

dotyczące postępowania z osobami, pobierającymi stypendyum Hallerowskie na cele zaopatrzenia lub wychowania.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłosciwiej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia

29. maja 1909, aby nowe przepisy, dotyczące zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia (rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz robót publicznych, tudzież z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85), było stosowane także do tych stron, które uzyskają stypendyum na cele wychowania lub zaopatrzenia z funduszów Hallerowskiej fundacji dla panien.

Biliński wlr.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony													
					do kredytowania cła		do ekspedycyowania wycładowego		do poboru cła wchodowego od									
					do postępowania zapowiadawczego	za zwrotem wględnie bonifikacją	p. płynów w. płyna	od nieoznaczoności przewozu tytoniu	oliwy, oleju orzechy podziemnej i oleju rybnosowego, jeżeli są domatutowane w ogólności	zagranych roślin	w obrocie poczo-wym	przebież wernianych Nr. t. 223 i 224	głuchych towarów jedwabnych (Nr. t. 250 a) i 256 a)	kart do grania	towarów węgla i otoczki war. tości	nieczyszczonych garbów siana chemicznych masel		
42	Metkowiec z ekspozyturą na dworcu kolejowym	U. g. II. z up. u. g. I.	D. s. p. w Spljecie	Wybrzeże morskie	1	1
43	Neum	Ekspozytura portowa i sanitarna morska ze służbą celną*)	"	"
44	Trapani	U. p. I.*)	D. s. p. w Dubrowniku (Ragusa)	"
45	Velaluka (Vallegrande [na Korczoli])	U. p. II.*) z up. u. p. I.	"	"
46	Lastowo (Lagosta [wyspa])	Ekspozytura celna*) ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"
47	Korczola (wyspa)	U. p. I. z up. u. g. II.	"	"
48	Orebicz	U. p. I.	"	"
49	Trstenik	i urząd podatkowy Ekspozytura celna*) ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"
50	Mljet (Meleda [wyspa])	U. p. II.*)	"	"
51	Stoń (Slagno)	U. p. I.*)	"	"
52	Slano	U. p. II.*) z up. u. p. I.	"	"
53	Szypań (Giuppana [wyspa])	Ekspozytura celna*) ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"
54	Gruž (Gravosa)	U. g. II.	"	"	.	.	1	1	1	.	1
55	Dubrownik (Ragusa)	U. g. I.*)	"	"	.	.	1	1	1	.	1	1

Uwagi.

Do 43: Jak do 67.

Do 44: Ekspedycyowanie wolnych od cła beczekznaczonych, jako wracające opakowania.

Do 45: Ekspedycyowanie wolnych od cła krajowych i zagranicznych próżnych beczek używanych,znaczonych; ekspedycyowanie zapiskowe wchodowe nowych zagranicznych beczek jak do 27.

Do 46: Jak do 9.

Do 49: Jak do 9.

Do 50: Jak do 9.

Do 51: Jak do 44.

Do 52: Jak do 20.

Do 53: Jak do 9.

Do 55: Pobór cła od naczyń glinianych z Wenecyi i Apulii Nr. t. 425.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie nrzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony													
					do kredytowania cła	do postępowania zapowiadającego	do ekspedycyowania wychodowego		do nieograniczonego przewozu tytoniu	do poboru cła wchodowego od oliwy, oleju orzechy, ps., ziemnej i oleju rycynowego, żelazki denaturowanej	zaczynicznych roślin		przebież wmiarych Nr. t. 223 i 224	głównie towarów leśnych (Nr. t. 260 a) i 266 a)	kart do grania	towarów według listowej wartości	nieoznaczonych próbek zła-chenych metali	
							p. płatów w.	plawa			w ogólności	w obrocie poctowym						
u r z ę d u					za zwrotem względnie bonifikacją													
56	Cavtat (Ragusa vecchia)	U. p. II. *) z up. u. p. I.	D. s. p. w Dubrowniku (Ragusa)	Wybrzeże morskie
57	Nowy Erzeg (Castelnuovo di Cattaro)	U. p. I. z up. u. g. II.	"	"	.	.	.	1
58	Perast	U. p. II. *) z up. u. p. I.	"	"
59	Risan	U. p. I. *)	"	"	.	.	1
60	Kotor (Cattaro) z ekspozyturą przy czar- nogórskim Bazarze w Kotorze	U. g. I. *) *)	"	"	.	.	1	1	.	1	1	.
61	Budwa	U. p. I. *)	"	"
62	Spica	U. p. II. *)	"	"
63	Percany (Perzagno)	Ekspozytura celna *) z up. u. p. II.	"	"
64	Drace (na Peleszacu [Sa- bioncello])	Ekspozytura celna *) ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"
65	Cerkwice (na Peleszacu [Sabioncello])	Ekspozytura celna *) ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"
66	Tivat (Teodo)	Ekspozytura celna *) ze służbą portową i sanitarną morską z up. u. p. II.	"	"
67	Raciszczce (na Korczoli)	Ekspozytura portowa i sanitarna morska ze służbą celną *)	"	"

Uwagi.

Do 56: Jak do 20.

Do 58: Jak do 10. Ekspedycyowanie wolnych od cła używanych, znaczonych beczek na drodze powrotnej i od wracających opakowań krajowych posyłek wawrzynu.

Do 59: Ekspedycyowanie wolnych od cła opakowań krajowych posyłek wawrzynu.

Do 60: Pobór cła od naczyń glinianych z Wenecji i Apulii Nr. t. 425.

Ekspozytura: Ekspedycyowanie przywózowe, przewozowe i wywózowe, postępowanie zapiskowe i przekazowe z bydłem, mięsem (świeżem albo przyprawionem), rybami wszelkiego rodzaju (z świeżymi lub solonymi) oraz z jajami drobiu.

Do 61: Pobór cła od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 10 kg.

Do 62: Jak do 9.

Do 63: Pobór cła jak do 10; ekspedycyowanie wolnych od cła wracających opakowań posyłek krajowych wawrzynu.

Do 64 i 66: Pobór cła od kawy Nr. t. 2 a) i b) aż do 80 kg; ekspedycyowanie bez cła używanych, znaczonych beczek na drodze powrotnej.

Do 65: Ekspedycyowanie bez cła używanych, znaczonych beczek na drodze powrotnej.

Do 67: Ekspedycyowanie towarów przywózowych wolnych od cła w ogólności i w obrocie umownym (z wyjątkiem sztucznych nawozów); ekspedycyowanie wolnych od cła towarów wywózowych.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony												
					do kredytowania cła		do postępowania zapowiadawczego		do ekspe- dyowania wychodo- wego		do poboru cła wchodowego od		do nieograniczonego przez wcau tytoniu				
					za zwroc- ten wzglę- dnie boni- fikacją	za zwroc- ten wzglę- dnie boni- fikacją	P. płynów w. płwa	za zwroc- ten wzglę- dnie boni- fikacją	za zwroc- ten wzglę- dnie boni- fikacją	zagrą- nicznych roślin	zagrą- nicznych roślin	przedz wchodowych Nr. t. 228 i 224	przedz wchodowych Nr. t. 250 a) i 256 a)	zart do granic towarów według istotnej wiar- tości	zart do granic towarów według istotnej wiar- tości		
5	Pilzno (na dworcu towa- rowym c. k. kolei państ- wowych) z ekspozyturami: a) dla posyłek pocztowych w mieście b) dla posyłek pospiesznych na dworcu kolejowym osobowym	U. g. I.	D. s. p. w Pilźnie	Wnętrze	1	1	1	1	.	1	.	1	.	.	.	1	.
6	Neumark z ekspozyturą St. Kata- rzyna	U. p. I. z up. u. p. II.	.	Gr. Bawaryi	.	.	1
7	Brod (Furth i. W. w Ba- waryi)	U. p. I. z up. u. g. II.	.	Bawarya	.	1	1	1	1	.	1
8	Fulmawa	U. p. II.	.	Gr. Bawaryi
9	Haselbach	U. p. I. *)	.	"
10	Eisendorf z ekspozyturą w Schwar- zach	U. p. II. *) z up. u. p. II.	.	"
11	Karolowe Wary (Karlsbad) z ekspozyturą na dworcu kolei busztiehradzkiej	U. g. II. *)	D. s. p. w Chebie	Wnętrze	1	1	1	1	.	.	.	1	.	1	.	1*)	.
12	Rozwadów (Rosshaupt) . z ekspozyturą w Wald- heim	U. p. II. z up. u. p. II.	.	Gr. Bawaryi
13	Promenhof z ekspozyturą w Paulus- brunn	U. p. II. z up. u. p. II.	.	"

U w a g i.

Do 9: Pobór cła od chemicznych materiałów pomocniczych zastrzeżonych dla u. g. II., Nr. t. 596 do 604 bez ograniczenia.
Do 10: Pobór cła od arseniku, Nr. t. 596 b) bez ograniczenia; od sody Nr. t. 599 d) aż do 10.000 kg w jednym transporcie.
Do 11: Upoważnienie u. g. I. do poboru cła od posyłek pocztowych (także towarów według istotnej wartości); pobór cła od tytoniu i wy-
robów tytoniowych dla podróżnych aż do 7·5 kg.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony												
					do kredytowania cła					do poboru cła wchodowego od							
					do postępowania zapowiadawczego	do eksportowania wyhodowanego	za zwrotem względnie bonifikacją	p. piwów w.	piwa	do nieograniczonego przewozu tytoniu	olejów, olejów ozdobnych, oliwy, oliwy z oliwek, podziamej i oleju rybnego, jeżeli są udestynowane	w ogólności	w obrocie pocztowym	przebież wieloletnich	szkła i towarów jadalnych	kart do granic	towarów według brzojowej wartości
14	Cheb z ekspozyturami: a) dla posylek pocztowych w mieście b) na peronie kolei żelaznej c) w Franciszkowych Łażniach (Franzensbadzie) w czasie sezonu kąpielowego od 15. maja do 15. września d) w Maryańskich Łażniach (Marienbadzie) w czasie sezonu kąpielowego od 1. maja do 30. września e) w Starym Albenreuth f) w Mühlbachu g) w Liebenstein i ze stacją cłową na przystanku Schloppenhof.	U. g. I. *)	D. s. p. w Chebie	Gr. Bawaryi	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
15	Wies	U. p. II. *)	"	Gr. Bawaryi
16	Asch z ekspozyturami: a) w mieście b) przy Selberstrasse c) w Neuhausen	U. g. II. *) z up. u. p. II. *) z up. u. p. II. *)	"	"	.	1	1	1	1	.	1	.	1	.	1*)	.	.
17	Roszbach (dworzec kolej.) z ekspozyturą w Ebmath i ze stacją zapowiadawczą Pfannstiel.	U. p. I. z up. u. g. II. z up. u. p. II.	"	"	.	1	.	1	1	.	.	.	1
18	Grün (w Elster w Saksonii)	U. p. II. *)	"	Saksonia	.	.	.	1
19	Voitersreuth (dworzec kolejowy) z ekspozyturą Voitersreuth-Strasse	U. p. I. z up. u. g. II. z up. u. p. II. *)	"	Gr. Saksonii	.	1	1	1	1	.	1
20	Flissen (w Brambachu w Saksonii)	U. p. II.	"	Saksonia	.	.	.	II.

U w a g i.

Do 14: Ekspozytury w Franciszkowych Łażniach i Maryańskich Łażniach: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych aż do 7.5 kg;

Ekspozytura w Mühlbach: Skrócone postępowanie przewozowe do Voitersreuth.

Do 15: Skrócone postępowanie przewozowe do Voitersreuth.

Do 16: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych bez wyższego zezwolenia aż do 7.5 kg i od materiałów farbierskich maziowych Nr. t. 625 według istotnej wartości. Postępowanie przewoźne skrócone do Grün, Neuhausen i Voitersreuth-Strasse.

Ekspozytura przy Selberstrasse: Upoważnienia stacji zapowiadawczej dla Asch; postępowanie przewoźne skrócone z posyłkami piwa do Voitersreuth-Strasse.

Ekspozytura w Neuhausen: Postępowanie przewoźne skrócone do Grün i Asch oraz z przesyłkami piwa do Voitersreuth-Strasse.

Do 18: Postępowanie przewoźne skrócone w komunikacji z Asch i Neuhausen. Pobór cła od sztucznych nawozów (nie z mieszanin soli) Nr. t. 652 aż do 1500 kg.

Do 19: Ekspozytura Voitersreuth-Strasse: Postępowanie przewoźne skrócone) w komunikacji z Wies, Mühlbach i Asch tudzież z próżnymi beczkami z piwa do Selberstrasse i Neuhausen.

Liczba miejsca	Siedziba urzędu	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony																
					do kredytowania cła	do postępowania eksploatawczego	do ekspedycyowania wychodowego		do nieoznaczonego przewozu tytoniu	do poboru cła wchodowego od oliwy, oleju orzechy ziemnej i oleju rybnosowego, żelaza denturowane	do poboru cła wchodowego od zagranicznych roślin		przędz wełnianych Nr. t. 923 i 224	szkadeł towarów jedwabnych Nr. t. 250 a) i 256 a)	part do granła towarów według istotej wartości	niecelowanych próbek szła celnego metal					
							p. płynów w.	piwa			w ogólnosci	w obrocie porzecz. wyn									
21	Schönbach	U. p. II. *)	D. s. p.	Gr. Saksonii	.	.	1
22	Kraślice (na dworcu kolejowym górnokraśllickim) z ekspozyturami:	U. g. II. *)	w Chebie	"	.	1	1	1	1	.	1	.	1	1
	a) w Klingenthalu	z up. u. p. II. *)		"
	b) w Schwaderbachu		U. p. II. *)		"	.	.	.	1
23	Markhausen	z up. u. p. I.		"
	zarazem stacya zapowiadawcza dla Kraślic.																				
24	Hirschenstand	U. p. I.		"	.	.	.	1
	z ekspozyturą w Zawrzakach	z up. u. p. II.		"
25	Breitenbach	U. p. I. *)		"	.	.	.	1
26	Johanngeorgenstadt (dworz. kol.) (w Saksonii)	U. p. I. *)		Saksonia	1	.	1	1
	z up. u. g. II.			"
27	Wittigstahl (w Saksonii)	U. p. II. *)		"
28	Bożedary (Gottesgab)	U. p. II. *)		Gr. Saksonii	.	.	.	1
29	Wiesenthal	U. p. II. *)		"	.	.	.	1
30	Chomutów (Komotau)	U. g. II.	D. s. p.	Wnętrze	1	1	1	1	.	.	1
			w Chomutowie	"
31	Zatce (Saaz)	U. g. II.		"	1	1
32	Veyprty (Weipert) (dworzec kolejowy) z ekspozyturami:	U. p. I. *)		"	.	1	1	1	1	.	1	.	1	1*)
	a) Veyprty (Weipert) (gościniec)	z up. u. g. II.		Gr. Saksonii	.	.	.	1	.	.	.	1
	b) Lauxmühle	z up. u. p. II.		"	.	.	.	1

U w a g i.

- Do 21: Upoważnienie u. p. I. klasy do poboru cła wchodowego od wyrobów papierowych przednich Nr. t. 300; od zabawek drewnianych Nr. t. 355 b), towarów żelaznych Nr. t. 467, 476 b), 478 a) b), i 2 tudzież od zabawek Nr. t. 480, od instrumentów muzycznych Nr. t. 581 i 582, strun z jelit i strun oprzędzonych Nr. t. 584 i lakierów Nr. t. 624. Pobór cła od towarów wstążkowych i pasamonicznych Nr. t. 194 i 199 aż do 25 kg.
- Do 22: Pobór cła od maszyn Nr. t. 531 i 534, od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych bez wyższego pozwolenia aż do 7.5 kg. Ekspozytura w Schwaderbachu: Pobór cła od przędz bawełnianych Nr. t. 185 i 186 tudzież od towarów bawełnianych Nr. t. 192 aż do 40 kg, głów maszyn do szycia itp. Nr. t. 535 b) do 25 kg.
- Do 23: Pobór cła od towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 5 kg, ekspedycyowanie zewnętrznych osłon na drodze powrotnej, użytych do wywozu posyłek krajowych.
- Do 25: Pobór cła od przędz bawełnianych, których ekspedycya zawisła jest od szczególnego upoważnienia, tudzież od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) oraz od chemicznych materiałów pomocniczych Nr. t. 596 do 604 zastrzeżonych dla u. g. II. klasy (z wyjątkiem chlorku potasowego i chlorku magnezowego) aż do 200 K; od oleju skalnego na smarowidło Nr. t. 178 aż do 300 kg.
- Do 26: Pobór cła od maszyn Nr. t. 531 do 534 bez ograniczenia, od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych bez wyższego zezwolenia aż do 7.5 kg.
- Do 27: Ekspedycyowanie wywozowe masy papierowej z drzewa (miazga z włókien drzewnych) na tektury Nr. t. 284 b) aż do 1000 kg; postępowanie przeprawne do Veyprt.
- Do 28: Pobór cła od przędz bawełnianych, których ekspedycya zawisła jest od szczególnego upoważnienia, aż do 5 kg; postępowanie przeprawne do Wiesenthalu i Veyprt.
- Do 29: Postępowanie przeprawne do Bożedarów.
- Do 32: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych bez wyższego zezwolenia do 7.5 kg i materiałów farbiarskich maziowych Nr. t. 625 według istotnej wartości; postępowanie przeprawne do Bożedarów, Wittigsthalu i Liberca.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony												
					do kredytowania cła	do ekspedycyowania wycho- dowego		do nieograniczonego przewo- zu tytoniu	do poboru cła wchodowego od								
						do postępowania zapowalawczego	p. płynów w.		piwa	za zwro- tem wzglę- dnie boni- fikacją	olejy, oleju orzechy pod- ziemnej i oleju rybnos- wego, jeżeli są obrotowane	z ziel- niczych roślin	w obrocie poczo- wym	przedz wełnianych Nr. t. 223 i 244	gładkich towarów jedwabnych Nr. t. 246 a) i 246 a)	kart do grania towarów wating (stanow) war- tości	nieochronionych próbek stala- cennych metal
53	Dolny Einsiedel (dworzec kolejowy)	U. p. I. *) z up. u. g. II.	D. s. p. w Liberca	Gr. Saksonii	1	1	1	1		1		1					
54	Dolny Einsiedel (w Sobienicach [Sebnitz] w Saksonii)	U. p. II. *) z up. u. p. I.	"	Saksonia			1										
55	Lobdów (na Raupenbergu) z ekspozyturą w Hilgersdorf	U. p. I. *) z up. u. p. II. *)	"	Gr. Saksonii			1										
56	Rosenhain (w Schlandzie w Saksonii)	U. p. II. *)	"	Saksonia			1										
57	Fugau	U. p. II. *)	"	Gr. Saksonii			1										
58	Georgswalde-Ebersbach (w Saksonii)	U. g. II. *) z up. u. g. I.	"	"	1	1	1	1	1	1	1	1			1		
	z ekspozyturą: przy gościńcu georgswaldeńskim	z up. u. g. II.	"	"													
59	Aloisburg	U. p. II.	"	"				1									
60	Oberhennersdorf	U. p. II. *)	"	"				1									
61	Warnsdorf II. dzielnica	U. p. II. *)	"	"				1									
62	Warnsdorf	U. g. II. *) z up. u. g. I.	"	"	1	1	1	1	1	1	1	1			1		
	z ekspozyturą na przystanku w Starym Warnsdorfie	*)	"	"													

U w a g i.

- Do 53: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych do 7-5 kg bez wyższego zezwolenia.
- Do 54: Pobór cła od przedz bawełnianych, których ekspedycya zawisła jest od szczególnego upoważnienia i od towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 50 kg, oraz od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 aż do 600 kg; następuje od soli nawozowych i saletry chilijskiej Nr. t. 599 a), od sody kalceowanej Nr. t. 599 f) i chlorku bielącego Nr. t. 600 e) bez ograniczenia, od bieli ołowiowej Nr. t. 602 d), bieli cynkowej Nr. t. 597 g) i od gliceryny Nr. t. 604 a) i b) aż do 200 kg; skrócone postępowanie przeprawne do Hilgersdorf i postępowanie przeprawne do Podmokłych-Djeczyna (Szenowa i Hreńska).
- Do 55: Pobór cła jak do 52, tudzież od towarów Nr. t. 596 do 604 (z wyjątkiem chlorku bielącego i chlorku magnezowego) do 500 kg zastrzeżonych dla u. g. II. klasy.
Ekspozytura w Hilgersdorf: Skrócone postępowanie przeprawne do Dolnego Einsiedla.
- Do 56: Pobór cła od prosiąt Nr. t. 70 a) po 40 sztuk w jednym transporcie, od papieru pstrego Nr. t. 290 aż do 1000 kg w jednym transporcie.
- Do 57: Pobór cła od prosiąt Nr. t. 73 a) do 40 sztuk.
- Do 58: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych do 7-5 kg bez wyższego zezwolenia; postępowanie przeprawne w obrocie kolejowym do Żytawy, Zawidowa, Libawy, Halbstadtu, Mittelsteine, Mittelwaldu, Heinersdorfu pruskiego, Ziegenhalsu Karniowa, Dziedzic, Bogumina, Oświęcimia i Szczakowej; postępowanie przeprawne do Hermsdorfu i Liberca.
- Do 60: Jak do 52; tudzież pobór cła od rzemieni ruchodawczych i czółenek tkackich ochronnych Nr. t. 344 do 100 kg; postępowanie przeprawne do Warnsdorfu (także do ekspozytury), Żytawy, Warnsdorfu II. dziel., Schanzendorfu, Petrowic (obok Jabłonnego niem), Kunnersdorfu, przed Hradkiem, do Hermsdorfu i Niederlichtenwalde.
- Do 61: Postępowanie przewozowe do Warnsdorfu VII. dzielnica; postępowanie przeprawne do Oberhennersdorfu.
- Do 62: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych do 7-5 kg bez wyższego zezwolenia; postępowanie przeprawne do Hermsdorfu, Georgswalde-Ebersbachu, Oberhennersdorfu, Weigsdorfu i Liberca.
Ekspozytura na przystanku w Starym Warnsdorfie: Ograniczona do ekspedycyi w ruchu osobowym; postępowanie przeprawne do Georgswalde-Ebersbach i do Oberhennersdorfu.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony													
					do kredytowania cła	do postępowania z odpadkami		do eksportowania wyrobów	do poboru cła wchodowego od		olejów, olejów czystych, ziemnej i oleju rycynusowego, jeżeli są denaturowane	w ilościach znacznych roślin	w obrocie pocztowym	przędz wełnianych Nr. t. 233 i 324	ślazek i towarów jadalnych Nr. t. 250 a) i 256 a)	kart do grania	towarów według listy war. tośa	nieobrotowych i robocizny metali
						do postępowania z odpadkami	z plynów w.		piwa	za zwrotu								
75	Heinersdorf dworzec kol. z ekspozyturą w Wünschendorf . . .	U. p. I. *) z up. u. g. II. z up. u. p. II. *)	D. s. p. w Libercu	Gr. Prus.	1	.	.	1	.	1	.	1
76	Heinersdorf-gościniec	Ekspozytura celna *) z up. u. p. II.	"	"
77	Nowe Miasto p. T. . . .	U. p. II. *)	"	"
78	Hermsdorf z ekspozyturą na dworcu kolej. }	U. p. I. *) z up. u. g. II.	"	Gr. Saksonii	1	.	1	1	.	1	.	1
79	Grünthal (dworzec kolej.)	U. p. I. *) z up. u. g. II.	"	Gr. Prus.	1	.	1	1
80	Trutnow z ekspozyturami a) na dworcu kolei w Trutnowie b) w Spindelmühle c) w Małej Upie d) w Piotrowicach pod Chwalecem }	U. g. II. *) z up. u. p. II. *) z up. u. p. II.	D. s. p. w Iezynie	Wnętrze	1	1	1	1	.	1	.	1
81	Nowy Świat	U. p. II.	"	"	.	.	.	1
82	Königshan z ekspozyturą w Albrzycach	U. p. II. z up. u. p. II.	"	"	.	.	.	1
83	Libawa (na dworcu kolej. pogranicznym w Prusiech)	U. g. II. *)	"	Prusy	1	1	1	1	1	1	1
84	Merkelsdorf	U. p. II.	"	Gr. Prus.	.	.	.	1
85	Neusorge	U. p. II. *)	"	"
86	Halbstadt (na dworcu kolej. pogranicznym)	U. g. II. *)	"	"	1	1	1	1	1	1	1

U w a g i.

- Do 75: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych aż do 7.5 kg bez wyższego zezwolenia; przewóz do Hermsdorfu. Ekspozytura w Wünschendorfie: Przewóz do Kunnersdorfu.
- Do 76: Przewóz do Kunnersdorfu.
- Do 77: Pobór cła od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191, oraz towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 5 kg; przewóz do Kunnersdorfu, Weigsdorfu i Ebersdorfu.
- Do 78: Postępowanie przeprawne do Żytawy, Warnsdorfu, Georgswalde-Ebersbachu, Oberhennersdorfu i Wetzwalde, oraz postępowanie przewozowe do Zawidowa.
- Do 79: Pobór cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych aż do 7.5 kg bez wyższego zezwolenia.
- Do 80: Pobór cła od maszyn Nr. t. 531 do 534. Ekspozytura w Spindelmühle: Ekspedycja przesyłek pocztowych nadchodzących do Spindelmühle i Friedrichsthal dla kuracjuszy i turystów; wyjątek stanowią przesyłki, przy których potrzeba instrumentów celem zastosowania taryfy.
- Do 83: Pobór cła od maszyn Nr. t. 531 do 534; postępowanie przeprawne w obrocie kolejowym przez Prusy, jak do 58. Przewóz do Nachodu.
- Do 85: Postępowanie przewozowe skrócone do Ottendorfu.
- Do 86: Pobór cła od maszyn Nr. t. 531 do 534; postępowanie przeprawne w obrocie kolejowym przez Prusy, jak do 58. Przewóz do Nachodu.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Polożenie urzędu	Urząd celný jest w szczególności upoważniony															
					do kredytowania cła	do postępowania zapobiegawczego		do ekspedycywanía wycho- dowego		do poboru cła wchodowego od		za zwró- tem wzglę- dnie boni- fikacyą	do nieograniczonego przewo- zu tytoniu	dłwy, oleju orzechy pok- zionej i oleju trymiso- wego, jeżeli są donaturowane	zagra- nicznych roślin	w obrocie poczta- wym	przedz wełnianych Nr. t. 223 i 224	gładkich towarów jedwabnych Nr. t. 250 a) i 256 a)	kort do granis towarów według istotej war- tości	nieochronionych próbek szli- schronych metal
						P. płynów w.	piwa	w ogólności	zagrani- cznych roślin											
87	Janowice (Johannesberg)	U. p. II.	D. s. p. w Ichnie	Gr. Prus.	.	.	1	
88	Broumów (Braunau) . . . z ekspozyturą w Bożano- wie (Barzdorf)	U. p. I. *) z up. u. g. II.	.	Wnętrze	1	1	1	1	.	.	.	1	
89	Mittelsteine (w Prusiech)	z np. u. p. II. U. p. I. *) z up. u. g. II.	.	Gr. Prus, Prusy	1	1	.	.	1	.	.	1	
90	Ottendorf	U. p. II. *)	.	Gr. Prus.	.	.	.	1	
91	Nachod	U. p. I. *)	D. s. p. w Królo- grodzie (Königgrätz)	1	
92	Oieśnice (Giesshübel) . .	U. p. II.	1	
93	Bartoszewice (Batzdorf) . z ekspozyturą w Kunsztac- cie (Kronstadt)	U. p. II. z up. u. p. II.	1	
94	Dolnalipka	U. p. II.	1	
95	Mittelwalde (w Prusiech)	U. p. I. *) z up. u. g. II.	.	Prusy	.	1	1	1	1	1	1	.	1	1*	.	
96	Kolin	U. g. II.	D. s. p. w Czasławie	Wnętrze	.	1	1	1	.	1	.	1	
XI. Morawy.																				
C. k. dyrekcya skarbowa krajowa w Bernie.																				
1	Berno	U. g. I.	D. s. p. w Bernie	Wnętrze	1	1	1	1	.	1	.	1	1	1	1	1	1	1	1	
2	Ołomuniec z ekspozyturą na dworcu kolejowym	U. g. I.	D. s. p. w Ołomuńcu	.	1	1	1	1	.	1	.	1	1	1	1	1	1	1	1	
3	Nowy Iczyn (Neutitschein)	U. g. I.	.	.	.	1	1	1	.	.	.	1	1	1	1	1	1	1	1	
4	Morawska Szenawa (Mäh- risch-Schönberg)	U. g. I.	.	.	.	1	1	1	.	.	.	1	1	1	1	1	1	1	1	

U w a gi.

Do 88: Pobór cła od maszyn Nr. t. 531 do 534.

Do 89: Postępowanie przewozowe do Nachodu; postępowanie przeprawne w obrocie kolejowym przez Prusy, jak do 58.

Do 90: Postępowanie przewozowe do Neusorge, Nachodu i Halbstadtu.

Do 91: Pobór cła od przedz bawełnianych, których ekspedycya zawisła jest od szczególnego upoważnienia, oraz od towarów bawełnia-
nych Nr. t. 189 do 191 i towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 200 K; postępowanie przewozowe skrócone do Libawy-
Halbstadtu i Mittelsteine.Do 95: Pobór cła od wartości tylko co do materyałów farbierskich maziowych Nr. t. 625; pobór cła od maszyn Nr. t. 531 do 534; pobór
cła od tytoniu i wyrobów tytoniowych dla podróżnych aż do 7.5 kg bez wyższego zezwolenia; postępowanie przeprawne skrócone
w obrocie kolejowym przez Prusy, jak do 58.

Liczba bieżąca	Siedziba urzędu	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony														
					do kredytowania cła	do ekspedycyowania wychodowego		do poboru cła wchodowego od											
						do postępowania zapowiadawczego	p. płynów w. piwa	do nieograniczonego przewozu tytoniu	za zwrotem względnie bonifikacją	olejy, oleju orzechy, poli- złamec i oleju tycymno- wego, jeżeli są domianowane	w ogólności	zagranicznych roślin	w obrocie poczo- wym	przędz. wełnianych Nr. t. 225 i 224	śluzkich towarów jedwabnych Nr. t. 250 a) i 268 a)	zart. do granic	towarów według listowej war- tości	nieszczególnych próbek azia- lacyjnych, metali	
5	Iglawa	U. g. I.	D. s. p. w Iglawie	Wnętrze	.	1	1	1	.	.	.	1	.
6	Znojmo (Znaim)	U. g. II. *) i urząd podatkowy	1
XII. Śląsk.																			
C. k. dyrekcja skarbowa w Opawie.																			
1	Białawoda	U. p. II.	Inspektora- towi skarb. w Freiwaldau	Gr. Prus.
2	Jawornik ze stacją zapowiadawczą w Krantenwalde i Bia- łym Potoku.	U. p. I. *)	1
3	Heinersdorf pruski (dwo- rzec kolejowy)	U. p. I. *)	.	Prusy	.	1	1
4	Widnawa ze stacją zapowiadawczą Kalkawski gościniec .	U. p. I. *)	.	Gr. Prus.	.	.	.	1
5	Mikułowice (Niklasdorf) .	U. p. I. *)
6	Cukmantel	U. p. I. *)	1	1

Uwagi do XI.

Do 6: Z ograniczeniem do poboru cła od posyłek pocztowych aż do ilości ustanowionej dla urzędów celnych głównych II. klasy; do poboru cła od towarów rewidowanych wewnątrznie w innym urzędzie celnym; do ekspedycyowania towarów wywozowych; do czynności urzędowych przeprowadzanych i kontrolnych z towarami; ekspedycyowanie towarów na sprzedaż targową lub niepewną w postępowaniu zapiskowym wychodowym.

Uwagi do XII.

Do 2: Pobór cła od mazi Nr. t. 164, oleju skalnego Nr. t. 178 i 179, przędz bawełnianych, których ekspedycyca zawiśła jest od szczególnego upoważnienia, od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 200 K.

Do 3: Postępowanie przeprowadzane przez Prusy w obrocie kolejowym do Georgswalde-Ebersbach, Żytawy, Zawidowa, Libawy, Halbstadtu Mittelsteine, Mittelwalde, Ziegenhalsu, Karniowa, Dziedzic, Bogumina, Oświęcima i Szczakowej; ekspedycyowanie wolnych od cła opakowań towarów eksportowych krajowych, wracających z zagranicy; pobór cła od mazi Nr. t. 164, przędz bawełnianych, których ekspedycyca zawiśła jest od szczególnego upoważnienia, od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191, od przędz wełnianych Nr. t. 225 a), b), c), d), i e) oraz 226, towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) aż do 200 K, tudzież od chemicznych materiałów pomocniczych Nr. t. 596 do 604 w granicach upoważnień u. g. II. Ekspedycyowanie sztucznych nawozów (nie z mieszanin soli Nr. t. 652 przy późniejszym odesłaniu próbek do urzędu upoważnionego).

Do 4, 5, 6: Pobór cła od przędz bawełnianych, których ekspedycyca zawiśła jest od szczególnego upoważnienia, od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191, oraz od towarów wełnianych Nr. t. 229 a) i b) do 200 K.

Liczba niezaka	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony															
					do kredytowania cła				do poboru cła wchodowego od											
					do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego	do postępowania zapowiadawczego					
7	Ziegenhals (w Prusiech) na dworcu kolejowym .	U. g. II. *)	Inspektora- towi skarb. w Freiwaldau	Prusy	1	1	1	1		1										
8	z ekspozyturą w Jędry- chowie (Hennersdorf)	z up. u. p. II.	"	"		1														
9	Freiwaldau	U. g. II.	"	Wnętrze				1												
9	Bartutowice (Battelsdorf)	U. p. I. *)	"	Gr. Prus.																
10	Osobłoga (Hotzenplotz) . ze stacyami zapowia- dawczymi w Aubergu, Rüllenhäuser, Stuben- dorf i przy gościńcu steubendorfskim oraz z ekspozyturą celną w Rausen	U. p. I. *)	"	"																
11	Kuńczyce wielkie	z up. u. p. II.	"	"																
12	Spioglice (oddział straży skarbowej)	U. p. II.	"	"																
13	Olbrachcice (Olbersdorf)	z up. u. p. II.	Inspektora- towi skarb. w Opawie	"																
14	Karniów ([Jägerndorf] dwor- zec kolejowy) z ekspozyturą na dworcu kolejowym w Loben- stein	U. g. II. *)	"	"	1	1	1	1	1	1	1		1						1*)	
15	Karniów ([Jägerndorf] mia- sto)	z up. u. p. II.	"	"																
16	Opawa z ekspozyturami: a) dla posyłek pocztow- ych w budynku poc- ztowym i telegrafic- znym b) na dworcu kolei pań- stwowej c) w Dworzysku (Oppa- hof) d) w Wawrowicach e) Katarzynka (gościniec pilki) f) Dehylów	U. p. II.	"	"																
17	Katarzynka (Katharein) . .	U. g. I.	"	"	1	1	1	1	1	1	1			1					1	
18	Cieszyn	z up. u. p. II.	"	"																
		z up. u. p. II.	Inspektora- towi skarb. w Cieszynie	Wnętrze	1	1	1	1												

Uwagi.

Do 7: Postępowanie przeprawne skrócone w obrocie kolejowym przez Prusy jak do 3.

Do 9: Jak do 4.

Do 10: Jak do 2.

Do 14: Postępowanie przeprawne skrócone w obrocie kolejowym przez Prusy jak do 3. Pobór cła od materiałów farbiarskich mazio-
wych Nr. 1. 625 według istotnej wartości.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 20. czerwca 1909.

Treść: (№ 87—91.) 87. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego w Ebersdorf do ekspedycyowania przesyłek świeżych roślin. — 88. Rozporządzenie, którem odnośnie do porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884 i rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 18. kwietnia 1887, z dnia 24. lipca 1892 i z dnia 1. grudnia 1905 wydaje się dalsze postanowienia co do przystani w Poli. — 89. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Thomasdorf na ekspozyturę celną. — 90. Rozporządzenie, dotyczący zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Pielgrzymów w Czechach. — 91. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, oraz objaśnień do taryfy celnej.

87.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i handlu z dnia 14. maja 1909,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego w Ebersdorf do ekspedycyowania przesyłek świeżych roślin.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które zachować należy w stosunkach z zagranicą dla zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Urząd celny poboczny w Ebersdorf do ekspedycyowania posyłek, nadchodzących z zagranicy a zawierających przedmioty, wymienione pod Nr. 2. dodatku do powyższego rozporządzenia (załącznik C do § 18. przep. wyk. do ustawy o taryfie celnej a, punkt IV.), według przepisów, wydanych co do ekspedycyowania takich posyłek przez urzędy celne, do tego upoważnione.

Billński wkr.
Bráf wkr.

Haerdtl wkr.
Weiskirchner wkr.

88.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 5. czerwca 1909,

którem odnośnie do porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33 i rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 18. kwietnia 1887, Dz. u. p. Nr. 42, z dnia 24. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 118 i z dnia 1. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 182, wydaje się dalsze postanowienia co do przystani w Poli.

Okrętom handlowym morskim, statkom rybackim i innym, nie służącym do celów wojskowych, wzbrania się wstępu do wewnętrznej kotliny zatoki S. Nikoló, położonej na wyspie Brioni minor. Zakaz ten obejmuje przestrzeń morską, odgraniczoną od strony morza linią, prowadzącą od najdalej na południe wysuniętego krańca wyspy Brioni minor do rafy Zumpin, a od tej do najbliższego punktu wyspy Brioni minor.

Przekroczenia powyższego postanowienia będą karane w myśl § 47. porządku policyjnego dla przystani morskich z dnia 14. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 33.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Weiskirchner wkr.

89.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. czerwca 1909,**

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Thomasdorf na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Thomasdorf przekształcono na ekspozyturę celną, pozostawiając jej dotychczasowe upoważnienia.

Biliński wtr.

90.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. czerwca 1909,**

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Pielgrzymów w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Pielgrzymów w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzezonym okręgu na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających z góry dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także co do pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1909.

Biliński wtr.

91.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 18. czerwca 1909,**

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lu-

tego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

Do rozdziału *a*, VI, załącznika *C* do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy dołączyć następujące ustępy:

Aparaty Energos firmy Energos & Co. w Dreźnie, to jest aparaty elektryczne przeważnie przeciw chorobom włosów i skóry na głowie. ††)

Farby i kity, zawierające ołów, muszą być, aby można je dopuścić do dowozu, oznaczone wyraźnie i w sposób dostrzegalny i zrozumiały, jako zawierające ołów. †††)

Odnosnie do tego należy zamieścić następujące uwagi na dole tekstu:

††) Zobacz rozporządzenie ministerjalne z dnia 21. kwietnia 1909, Dz. u. p. Nr. 67, Dz. rozp. Nr. 51.

†††) Zobacz rozporządzenie ministerjalne z dnia 26. kwietnia 1909, Dz. u. p. Nr. 63, Dz. rozp. Nr. 49.

II. Co do objaśnień.

W uwagach wstępnych objaśnień należy ustęp siódmy do punktu 6. zastąpić następującą osnową:

Również jako zabawki dziecinne, a nie jako instrumenty, należy ekspedycyować trąbki, bębny, skrzypce dla dzieci itp., tudzież zabawki optyczne, nie wykonane z precyzją (jakoto tego rodzaju kalejdoskopy, latarnie magiczne [zabawy cieniowej], kinematografy, lunety dla dzieci, stereoskopy dla dzieci, mikroskopy o jedynie nieznacznym powiększeniu itp.). Kalejdoskopy i latarnie magiczne, wykonane z precyzją, tudzież podobne zabawki optyczne, wykonane precyzyjnie, dalej zabawki mechaniczne, jako wyrób mechaniki precyzyjnej, należy natomiast ekspedycyować według klasy XLIV., a zabawki elektryczne według Nru 543.

Na końcu ustępu tego należy dodać następujące zdanie jako nowy ustęp:

Pod względem ekspedycyowania celnego okularów, służących za zabawki, zobacz uwagę 1., ustęp 2., do Nru 575. *a*.

W ustępie 5., og. uw. 3. *c*, do klasy XXXVII. należy dodać na końcu następujące zdanie:

Cegły Nru 411. i 412. oraz ornamenty budowlane Nru 418. podpadają jednak pod te numery także wówczas, gdy są wykonane ze zwyczajnego fajansu.

W wierszn trzecim uwagi 1. do Nru 411. należy po słowie „gliny“ dodać słowa „oraz także z zwyczajnego fajansu“.

W ustępie 1., uwagi 1. do Nru 418. należy w wierszu drugim po słowie „terakoty“ dodać słowa „zwyčajnego fajansu“.

W ustępie 1., uwagi 2. do Nru 480. należy wykreślić słowa „zwyčajne kalejdoskopy i latarnie magiczne (zabawy cieniowe)“ a również ustęp trzeci i ostatni uwagi tej; na końcu uwagi tej należy zamieścić następujący odsyłacz:

Co do ekspedycji celnej zabawek optycznych i elektrycznych, zabawek, przedstawiających się jako wyrób mechaniki precyzyjnej, tudzież co do ocenia zabawek dziecińczych w ogóle, zobacz punkt 6. uwag wstępnych.

W ustępie 1., uwagi 3. do Nru 509. należy wykreślić słowa „zwyčajne kalejdoskopy i latarnie magiczne (zabawy cieniowe)“ a również ustęp trzeci i czwarty uwagi tej i zamieścić zamiast nich następujący odsyłacz:

Co do ekspedycji celnej zabawek optycznych i elektrycznych, zabawek, przedstawiających się jako wyrób mechaniki precyzyjnej, tudzież co do ocenia zabawek dziecińczych w ogóle, zobacz punkt 6. uwag wstępnych.

Ustęp 5., uwagi 1. do Nru 575. b należy zastąpić następującą osnową:

Kalejdoskopy i latarnie magiczne, wykonane z precyzyą, tudzież zabawki optyczne, wykonane precyzyjnie należą również do Nr. 575. b. Natomiast należy zabawki optyczne, nie wykonane precyzyjnie, ocieć stosownie do bliższej jakości jako zabawki dziecińcze. Zobacz także punkt 6. uwag wstępnych, a co do okularów uwagę 1., ustęp 2., do Nru 575. a.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wlr.

Bráf wlr.

Weiskirchner wlr.

Liczba bieżąca	Siedziba urzędu	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony												
					do kredytowania cła				do ekspedyowania wycho- dowego				do poboru cła wchodowego od				
					do postępowania zapowiadawczego	p. płynów w.	piwa	za zwolnieniem względnie bonifikacją	nieograniczonego przewozu tytoniu	od oliwy, oleju orzechy pol- ziemnej i oleju rycynus- wego, jeśli są denaturowane	w ogólności	agri- nicznych roślin	w obrocie poczo- wym	Przedz. wchodnych Nr. t. 223 i 224	głównie towarów leśwobnych Nr. t. 200 a) i 206 a)	Kart. do grania towarów wodnej i sta- tości	niacelowanych próbek szta- chetnych metal
2	Arad	U. g. I.	D. s. w Aradzie	Wnętrze	1	1	1	1		1		1				1	
3	Töresvár (Törzburg dolny)	U. p. I.	D. s. w Brassó (Kronstadt)	Gr. Rumunii													
4	Brassó (Kronstadt)	U. g. I.	"	Wnętrze	1	1	1	1		1				1		1	
5	Breáza	U. p. II.	"	Gr. Rumunii													
6	Predeal	U. p. I.	"	"								1					
7	Töresvár (Törzburg górny)	U. p. II.	"	"													
8	Osáncz (Sancz stary) . . .	U. p. II.	"	"													
9	Predeal	U. g. II. *)	"	"		1	1	1	1			1					
10	Debreczyn	U. g. II.	D. s. w De- breczynie	Wnętrze	1	1	1	1		1		1				1	1
11	Zsilvajdejvulkan z ekspozyturą w Szur- duku i stacją zapowiadawczą nad potokiem Pola- tisce.	U. p. I. z up. u. p. I.	D. s. w Dewie "	Gr. Rumunii "								1					
12	Rjeka z ekspozyturami: a) na Salvatorquai b) na Zichymolo c) na Szaparyriva d) na Adamich- molo e) na brzegu wschodnim f) w porcie Ba- ross g) w porcie dla nafty	U. g. I. *) z up. u. g. II. z up. u. g. II. z up. u. p. I. z up. u. p. I. z up. u. p. I. z up. u. p. I. U. g. II.	D. s. w Rjece " " " " " "	Wybrzeże morskie " " " " " "	1	1	1	1	1	1	1			1	1	1	
13	Rába (Győr)	U. g. I.	D. s. w Rabie	Wnętrze		1	1	1		1		1				1	
14	Koszyce	U. g. I.	D. s. w Ko- szycach	"	1	1	1	1		1		1				1	1
15	Koloszvar (Klausenburg) .	U. g. I.	D. s. w Ko- loszvarze	"	1	1	1	1		1		1				1	

Uwagi.

Do 9: Ekspedycja bez cła w postępowaniu zapiskowym próżnych flaszek z piwa Drehera wracających z zagranicy.

Do 12: Pobór cła od naczyń glinianych z Wenecji i Apulii Nr. t. 425. Ekspedycja wolnych od cła przedmiotów wymienionych w artykule IX ustawy taryfowej pod poz. 1 do 4. Ekspedycja bez cła próżnych flaszek z piwa Drehera na drodze powrotnej w postępowaniu zapiskowym; ekspedycja wolnych od cła flaszek z piwa Spółki akcyjnej wyrobu stodu i piwa w Wielkiej Kanissie, które przy wywozie były pełne a wracają próżne, w postępowaniu zapiskowym, także gdy wracają próżne przez Rjece.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony															
					do kredytowania cła:			do poboru cła wchodowego od												
					do postępowania zapowiadawczego	do ekspedycyowania wchodowego	do ekspedycyowania wchodowego	z zwrótem względnie bonifikacją	do nieograniczonego przewozu tytoniu	do ograniczonego przewozu tytoniu	do ograniczonego przewozu oliwy, oleju orzechy podziemnej i oleju rybnego	do ograniczonego przewozu węgla, żelaza i denaturowane	w ogólności	w obrocie przetworzonym	przebież wólnych	głównych towarów jedwabnych	Łat do grania	towarów według listowej wartości	nieoznaczonych próbek szlachetnych metali	
43	Seń (Zengg) z ekspozyturami a) w S. Georg b) w Jablanac c) w Novi d) w Selce	U. g. II.* z up. u. p. II. z up. u. p. II. z up. u. p. II. z up. u. p. II.	D. s. w Gospić	Wybrzeże morskie	1	1	1			1	1									
44	Bakar (Buccari) z ekspozyturą w Porto Reé	U. p. I. z up. u. p. II.	D. s. w Ogulinie	"																
45	Cirkwenica	U. p. II.	"	"																
46	Klenak	U. g. II.*	D. s. w Bukwarze	Gr. Serb.	1	1	1													
47	Mitrowica z ekspozyturami a) w Jaraku b) w Raczy	U. g. II.* z up. u. p. II. z up. u. p. II.	"	"	1	1	1													
48	Zemuń (Zimony, Semlin) z ekspozyturami a) na dworcu kolejowym . b) na brzegu Dunaju (Aviso piquet) c) przy przewozie w Kupi- novo d) w wolnym składzie Spółki ake. krajowych domów skladowych . . . e) na „Burma“	U. g. I.* z up. u. g. II. z up. u. p. II. z up. u. g. II. z up. u. p. I. z up. u. g. II.	"	"	1	1	1	1	1	1	1									1
49	Sysak (Sziszek, Sissek) . .	U. g. II.*	D. s. w Zagrzebiu	Wnętrze	1	1	1	1		1										
50	Zagrzeb (Zágráb, Agram) z ekspozyturą na dworcu król. węg. kolei państwowej	U. g. I.* z up. u. g. II.	"	"	1	1	1	1		1		1			1	1	1			

U w a g i.

Do 43: Ekspedycyowanie wolnej od cła kukurydzy przeznaczonej do komitatu Lika-Krbava.

Do 46: Pobór ceł w obrocie kolejowym, okrętowym i drogowym w stacyi wyładowniczej na brzegu Sawy.

Do 47: Jak pod punktem c) uwagi 16; zezwalanie wyjątkowe na konwojowanie okrętów;

Do 48: Zezwalanie podróżnym na przywóz tytoniu i wyrobów tytoniowych aż do 7-5 kg; zezwalanie ekspozyturze w Kupinovo na ekspedycyowanie towarów wolnych od cła, nie należących do jej kompetencji; upoważnianie oddziału straży skarbowej w Boljevo do ekspedycyowania przedmiotów wolnych od cła, które wiozą podróżni, oraz owoców świeżych wolnych od cła; zezwalanie na ekspedycję celną posyłek zboża nadchodzących z zagranicy okrętami do Vukovar; wysyłanie konwojów do pociągów osobowych umyślnych królewsko-węgierskich kolei państwowych i zezwalanie na przedsięwzięcie po drodze ekspedycy celnej; zezwalanie na przeładowywanie albo odważanie towarów pod nadzorem urzędnika celnego na stacyach węgierskich kolei państwowych, leżących przed Zemuniem (India i Újvidék); zezwalanie na ekspedycyowanie bez cła towarów krajowego pochodzenia, wysłanych mylnie za granicę w obrocie okrętowym albo kolejowym i przeznaczanie za odpowiednią legitymacją na rzecz zakładów handlowych; ekspedycje celne w przystaniach okrętów lokalnych Zemuń-Belgrad Spółki żeglugi parowej na Dunaju i żeglugi serbskiej; zezwalanie na konwojowanie okrętów. Ekspedycyowanie bez cła aż do 120 K towarów wracających z zagranicy, nie wywiezionych w postępowaniu zapiskowym, pod warunkiem, że od chwili wywozu jeszcze rok nie upłynął. Ekspedycyowanie wolnych od cła flaszek z piwa Drehera, gdy wracają próżne w postępowaniu zapiskowym. Zwracanie cła od posyłek pocztowych oclonych przez węgierską Spółkę akcyjną handlową, a wywożonych napowrót, ponieważ ich strony nie przyjęły; w końcu jak pod punktem c) uwagi 16.

Do 49: Postępowanie zapowiadawcze z towarami nadchodzącymi w obrocie kolejowym celem wysłania ich dalej Sawą na statkach urzędzonych do zamknięcia miejsca ładunku, jakoteż z towarami nadchodzącymi takimi statkami w obrocie kolejowym.

Do 50: Pobór cła od ostatnich, nieubranych kapeluszy słomianych z Wenecyi Nr. t. 267.

Liczba bieżąca	Siedziba	Kategoria (z upoważnieniami)	Urząd ten podlega	Położenie urzędu	Urząd celny jest w szczególności upoważniony															
					do kredytowania cła		do poboru cła wchodowego od													
					do postępowania zajeżdżającego	do ekspe- dywania wychodo- wego	do nieograniczonego przewo- zytu	do odziew, oleju, tkaniny pod- ziemnej i oleju rybnusko- wego, jeżeli są adnotowane	zagr- nicznych roślin	przedz wełnianych Nr. t. 223 i 224	głębich towarów jedwabnych Nr. t. 260 a) i 266 a)	kart do grania towarów według składowej war- tości	nieczekanych próbek szła- cznych metali							
za zwro- tem wzglę- dnie boni- fikacją	P. płynów w. piwa	za zwro- tem wzglę- dnie boni- fikacją	tytoniu	w ogólności	w obrocie poczo- wym															
9	Metaljka	U. p. I.*)	Inspektora- towi skarb. w Sarajewie	Gr. Turcyi	.	.	1	1
10	Focza	U. p. II. i urząd podat- kowy	"	Gr. Turcyi i Czarno- górz.
11	Sarajewo z ekspozyturą w fabryce wytworów z oleju skal- nego w Brodzie bo- śniackim	U. g. II.	"	Wnętrze	.	1	1	1	.	.	.	1	.	1	1	1
12	Czelebiecz	Stacya zapowiadawcza*)	"	Gr. Czarno- górz. i Turcyi
13	Vikocz	Stacya zapowiadawcza*)	"	"
14	Gacko	U. p. II. i urząd podat- kowy	Inspektora- towi skarb. w Mostarze	Gr. Czarno- górz.
15	Bilek	U. p. II.*) i urząd podat- kowy	"	"
16	Trebinje	U. p. I. i urząd podat- kowy	"	"

U w a g i.

- Do 9: a) Pobór cła od towarów bawełnianych, wełnianych i jedwabnych jak pod 1 d).
b) Przyjmowanie deklaracji ustnych do poboru cła od towarów bawełnianych Nr. t. 189 do 191 i towarów tkackich wełnianych os. n. w. Nr. t. 229 aż do 400 K.
c) Pobór cła od towarów Nr. t. 228 (koce, sukno samodziłowe) aż do ilości, od której przypadająca opłata celna nie przynosi kwoty 400 K.
- Do 11: a) Pobór cła od odzieży z materji Nr. t. 228 i Nr. t. 229 a) w ilości ograniczonej.
b) Pobór cła dla składu wolnego uprzyw. banku Union w Sarajewie (z szczególnem upoważnieniem w myśl instrukcji dla tego składu).
c) Pobór cła od posyłek pocztowych dla stron mieszkających za obrębem miasta stosownie do wyniku oględzin.
- Do 12 i 13: Stacya zapowiadawcza dla Foczy, pobór cła w drobnym obrocie pogranicznym.
- Do 15: Przekazywanie do Trebinji.

Wykaz abecadłowy

urzędów celnych i władz celnych

obszaru celnego umownego obu państw monarchii austriacko-węgierskiej oraz krajów i części krajów złączonych z nimi unią celną.

A. W królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

I. Okręg administracyjny skarbowy Wiedeń, Austria poniżej Anizy.			
II.	"	"	Linc, Austria powyżej Anizy.
III.	"	"	Solnogród, Solnogród.
IV.	"	"	Insbruk, Tyrol, Przedarulania i Liechtenstein.
V.	"	"	Grac, Styria.
VI.	"	"	Celowiec, Karyntya.
VII.	"	"	Lublana, Kraina.
VIII.	"	"	Tryest, Pobrzeże.
IX.	"	"	Zadar, Dalmacya.
X.	"	"	Praga, Czechy.
XI.	"	"	Berno, Morawy.
XII.	"	"	Opawa, Śląsk.
XIII.	"	"	Lwów, Galicya.
XIV.	"	"	Czerniowce, Bukowina.

B. W krajach świętej korony węgierskiej.

C. W Bośni i Hercegowinie.

Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca	Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca
A.					
Abbazia	16	43	Breäza	40	5
Ach	4	17	Brazzano	13	6
Achenthal	6	4	Bregencya	7	17
Achleiten (zob. Haibach)	3	7	Breitenbach	27	25
Acquabona d'Ampezzo	11	52	Brevilacqua (Privlaka)	18	3
Ada Kaleh (zob. Rżowa)	41	16	Breznice (Schönpriesen) n. Łabą (zob. Uście)	28	43
Agram (Zagrzeb)	44	50	Brioni	15	33
Akwileja	13	15	Brod	43	40
Ala	10	46	Brod Bośniacki (zob. Sarajewo)	46	11
Albenreuth Stary (zob. Cheb)	26	14	Brod ([Furth i. W.] w Bawaryi)	25	7
Alberzyce ([Albendorf]) (zob. Kö- nigshan)	32	82	Brody	37	23
Almissa (Omis)	19	24	Broumów (Braunau)	33	88
Aloisburg	30	59	Bruk nad Murem	11	3
Alsó-Töröcsvar (Törzburg dolny)	40	3	Buccari (Bakar)	44	44
Ammerwald (zob. Reutte)	6	8	Buchs	8	28
Angerhäuser	4	12	Buczyna ([Buchwald] zob. Land- strasse)	24	3
Arad	40	2	Budapeszt	39	1
Arbe (Rab)	18	6	Buda zbaraska	37	27
Asch	26	16	Buđwa	22	61
Auberg (zob. Osoblóga)	35	10	Budziejowice	24	2
Aussa-Luiko	12	2	Bunestie	38	7
Aussig (Uście nad Łabą)	28	43	Burma (posterunek straży skarbowej, zob. Zemuń)	44	48
B.			C.		
Bakar (Buccari)	44	44	Canal-Rosega	13	16
Bajaszestie	38	8	Capocesto (Primoszczen)	23	70
Balzers	8	32	Capodistria (Kopar)	15	20
Bartoszwice (Batzdorf)	33	93	Carlopage (Karlobag)	43	42
Bartułtowice (Battelsdorf)	35	9	Carnizza (Kernica)	16	36
Baskawoda	23	72	Carotte (zob. Casotto)	10	48
Baszka (Bescanuova)	16	48	Casotto	10	48
Bazias	41	17	Castelmucchio (Omiszalj)	16	44
Belzec	37	19	Castelnuovo di Cattaro (Nowy Erzeg)	22	57
Bendern	8	29	Castelnuovo di Trau (Novi)	19	21
Berna	23	68	Castel-Venier (Vinjerad)	23	71
Berno	33	1	Castel-Vitturi (Kastel-Luksicz)	23	77
Białawoda	34	1	Cattaro (Kotor)	22	60
Biały Potok (zob. Jawornik)	34	2	Cavtat (Ragusa vecchia)	22	56
Bielak (Villach)	12	2	Celowiec (Klagenfurt)	11	1
Bielsko	36	19	Cerkwice	22	65
Bilek	46	15	Cervignano	13	13
Biograd (Zara vecchia)	18	12	Cheb	26	14
Bjelobreska	41	18	Chefmek	36	2
Bobowiszczce	20	29	Cherso (Kres)	16	52
Bodenbach-Tetschen (Podmokie-Dje- czyn)	29	43	Chiopris	13	9
Bogumin, dworzec kolejowy	36	21	Chomutów (Komotau)	27	30
Bogumin (miasto)	36	22	Churehütte (zob. Balzers)	8	32
Bol	20	31	Chwałowice	37	14
Boleń	36	6	Cło (zob. Kraków)	36	8
Borghetto	10	44	Cieszyn	35	18
Borusowa (zob. Uście jezuickie)	36	11	Cigale	17	58
Bożanów ([Barzdorf]) zob. Broumów	33	88	Cinwald (zob. Tylny Cinwald)	28	40
Bozedary (Gottesgab)	27	28	Cirkwenica	44	45
Bozen	9	37	Cittanova (Nowe Miasto)	15	26
Braszów (Kronstadt) na Węgrzech	40	4	Cittavecchia (Stary Grad)	20	33
Braunau n. I.	4	14	Collaz (zob. Acquabona d'Ampezzo)	11	52
			Colle Santa Lucia (zob. Acquabona d'Ampezzo)	11	52

Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca	Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca
Comrons	13	7			
Cukmantel	34	6			
Czelebic	46	12			
Czerniowce	38	1			
Czeska Lipa	29	44			
D.			G.		
Debreczyn	40	10	Gacko	46	14
Dehylów (zob. Opawa)	35	16	Gaissau (zob. Höchst)	7	19
Djeczyn, Podmokle	29	48	Gargella (zob. Feldkirch)	8	27
Dolnalipka	33	94	Gebirgs - Neudorf (zob. Mníchów czeski)	28	38
Dolny Einsiedel (dworzec kolejowy)	30	53	Gelsa (Jelsa)	20	32
Dolny Einsiedel (w Sobienicach, w Saksonii)	30	54	Georgendorf (zob. Mníchów czeski)	28	38
Dolenje	12	5	Georgswalde-Ebersbach	30	58
Dornbirn	7	18	Georgswalde (gościniec)	30	58
Drace	22	64	Giesshübel (Oleśnice)	33	92
Drenkova (zob. Rżowa)	41	16	Ginppana (Szypań)	21	53
Dubrownik	21	55	Gnivice (Njivice)	17	56
Duino	13	17	Görlitz ([Zgorzelec] w Prusiech)	31	70
Dürnberg (Hangendenstein)	5	5	Gorycya	13	8
Dús, Szerdahely	42	21	Gradac	20	40
Dworzysko ([Oppahof] zob. Opawa)	35	16	Grado	13	14
Dzeluście (Gyalatalva Commando)	43	28	Gravosa (Gruz)	21	54
Dziedzice	36	20	Grac	11	1
E.			H.		
Ebersdorf	31	74	Grossgmain (zob. Walserberg)	5	4
Ehmath (zob. Roszbach)	26	17	vor Grottau (przed Hradkiem)	31	68
Ehrwald (w Griesen)	6	6	Grün (w Bad Elster w Saksonii)	26	18
Eisendorf	25	10	Grünthal (dworzec kolejowy)	32	79
Eisenstein (Ruda żelazna)	24	4	Grünthal (Straße)	28	37
Elisenthal (zob. Ruda żelazna)	24	4	Gruz (Gravosa)	21	54
Enge (zob. Reutte)	6	8	Guranegri	38	9
Engelhartszell	3	9	Gyergyóbkás	43	35
Engelsdorf (zob. Weigsdorf)	31	73	Gyergyótölgyes	43	36
Eszék (Osiek)	43	41	Gyimesbükk	43	34
Ettenau	4	18	Gyimesbükk (dworzec kolejowy)	43	33
F.			I.		
Faresina (Poresina)	17	66	Győr (Raba)	40	13
Fasana	15	31	Gyulafalva Commando (Dzeluście)	43	28
Feldkirch	8	27			
Felső-Töresvár (Törzburg górny)	40	7			
Ferdinandshöhe (zob. Taufers)	9	36			
Fianona (Plomin)	16	38			
Fleißen (w Brambach)	26	20			
Focza	46	10			
Folwarki	37	25			
Fort Opus (Twierdza Opuzen)	20	41			
Franciszkowe Łaźnie ([Franzensbad] zob. Cheb)	26	14			
Freiwaldau	35	8			
Fugau	30	57			
Fulnawa	25	8			
Furth i. W. ([Brod] w Bawaryi)	25	7			
			Haibach	3	7
			Haida (zob. Czeska Lipa)	29	44
			Halbstadt	32	86
			Hammerau	5	6
			Hangendenstein	5	5
			Hanging	4	11
			Hard (zob. Bregencya)	7	17
			Haselbach	25	9
			Heinesdorf (dworzec kolejowy)	32	75
			Heinersdorf (gościniec)	32	76
			Heinersdorf pruski	34	3
			Hennersdorf ([Jędrychów] zob. Ziegenhals)	35	7
			Hermannstadt ([Sybin] zob. Nagyszeben)	42	22
			Hernsdorf	32	78
			Hilgersdorf (zob. Lobdów)	30	55
			Hinterriss (zob. Achenthal)	6	4
			Hinterschiffel (zob. Hanging)	4	11
			Hirschbichl (zob. Steinpass)	5	7
			Hirschenstand	27	24
			Hittisau	7	12
			Hochkrumbach	7	11
			Höchst	7	19

Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca	Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca
Hohenweiler	7	15	Komiza	20	36
Homolica (zob. Panczewo)	42	20	Königshau	32	82
Hörhag (zob. Kufstein)	6	2	Kopar (Capodistria)	15	20
Hotzenplotz (Osobłoga)	35	10	Korezola	21	47
przed Hradkiem (vor Grottau)	31	68	Kössen (zob. Kaltenbach)	6	3
Hreńsko (Herrnkretschen)	29	50	Koszyce	40	14
Hueb (w Neuhaus)	7	14	Kotor (Cattaro)	22	60
Husiatyn	37	29	Kozaczówka	38	31
Hwar (Lesina)	20	34	Koziarnia	37	15
I.			Kraków	36	8
Ickany	38	6	Kraślice	27	22
Igliawa	34	5	Krautenwalde (zob. Jawornik)	34	2
Ika (Lovrana)	16	41	Krems	2	3
Insbruk	5	1	Kres (Cherso)	16	62
Ischgl (zob. Martinsbruck)	9	35	Krilo	23	78
Isola	15	21	Kronstadt ([Brasów] Brassó na Węgrzech)	40	4
Isto	23	76	Kronstadt ([Kunsztat] w Czechach) (zob. Bartoszwice)	33	93
J.			Kufstein	6	2
Jablanac (zob. Seń)	44	43	Kuńczyce wielkie	35	11
Jabloniec (Gablonz)	31	66	Kunnersdorf	31	72
Janowice (Johannesberg)	33	87	Kunsztat ([Kronstadt] w Czechach) (zob. Bartoszwice)	33	93
Jarak (zob. Mitrowica)	44	47	Kupinovo (zob. Zemuń)	44	48
Jawornik	34	2	Kuryłówka	37	16
Jaworzno	36	3	L.		
Jędrzychów ([Hennersdorf] zob. Ziegenhals)	35	7	Landstraße	24	3
Jelsa (Gelsa)	20	32	Lastowo (Lagosta)	21	46
Johannesberg (Janowice)	33	87	Laube (zob. Podmokle-Djeczyn)	29	48
Johanngeorgenstadt	27	26	Lauxmühle (zob. Veyprty)	27	32
K.			Lechleiten (zob. Reutte)	6	8
Kalaharówka (zob. Podwoloczyńska)	37	28	Leutasch-Schanze (zob. Scharnitz)	6	5
Kalek (Kallich)	28	36	Lesina (Hwar)	20	34
Kalkawski gościniec (zob. Widnawa)	34	4	Lgota (zob. Szczakowa)	36	4
Kaltenbach	6	3	Libawa	32	83
Karlobag (Carlopage)	43	42	Liberzec (Reichenberg)	31	65
Karolowe Wary (Karlsbad)	25	11	Liebenstein (zob. Cheb)	26	14
Karniów ([Jägerndorf] dworzec kolejowy)	35	14	Lindau (zob. Bregencya)	7	17
Karniów ([Jägerndorf] miasto)	35	15	Linc	3	1
Kastel-Luksicz	23	77	Lissa (zob. Wys)	20	35
Katarzynka (Katharein)	35	17	Litomierzycy	29	45
Katarzynka ([Katharein] gościniec pilcki, zob. Opawa)	35	16	Lobenstein (zob. Karniów)	35	14
Kerk (Veglia)	16	46	Lobdów (na Raupenbergu)	30	55
Kernica (Carnizza)	16	36	Lodrone	9	40
Kiefersfelden (zob. Kufstein)	6	2	Lovrana (zob. Ika)	16	41
Klausenburg (Kolozsvár)	40	15	Lublana	12	1
Klenak	44	46	Luiko, Aussa	12	2
Klimno	16	50	Lussingrande (zob. Łoszyn Wielki)	17	59
Klingenthal (zob. Kraślice)	27	22	Lussinpiccolo (zob. Łoszyn Mały)	17	57
Koblach	8	25	Lustenau	8	22
Kocmyrzów	36	7	Lwów	37	21
Kolin	33	96	Ł.		
Kolomyja	38	32	Łązek (zob. Chwałowice)	37	14
Kolozsvár (Klausenburg)	40	15	Łoszyn Mały (Lussinpiccolo)	17	57
			Łoszyn Wielki (Lussingrande)	17	59

Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca	Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca
M.			Neumark	25	6
Mäder	8	24	Neu-Oberndorf (Solnogród)	4	1
Magyarbodza	43	27	Neusorge	32	85
Majdan sieniawski	37	17	Neustift (zob. Oberkappel)	3	10
Makarska	20	39	Neutitschein (zob. Nowy Iczyn)	33	3
Mała Upa (zob. Trutnow)	32	80	Niedergrund (zob. Podmokle-Djeczyn)	29	48
Malinska	16	45	Niederlichtenwalde (zob. Schanzen-		
Mals (zob. Balzers)	8	32	dorf)	31	64
Mamma d'Avio	10	43	Niederlipka (Dolna Lipka)	33	94
Marbork	11	2	Niepolomice	36	9
Marialilf	3	5	Niklasdorf (Mikulowice)	34	5
Markhausen	27	23	Nogaredo	13	10
Martinsbruck	9	35	Novalia	18	5
Maryañskie Łaźnie ([Marienbad] zob.			Novogrody	18	2
Cheb)	26	14	Nowe Miasto (Cittanova)	15	26
Mašlenica (Solta)	19	19	Novi (Castelnuovo di Traù)	19	21
Medulin (Medolino)	16	35	Novi (zob. Seň)	44	43
Meiningen	8	26	Nowe Miasto p. T. (Neustadt a. T.)	32	77
Meran	11	54	Nowosielica	38	2
Merkelsdorf	32	84	Nowy Erzeg (Castelnuovo di Cattaro)	22	57
Mernik	12	3	Nowy Ickański gościniec (zob. Ickany)	38	6
Metajka	46	9	Nowy Iczyn (Neutitschein)	33	3
Metkowicz	21	42	Nowy Śad (Ujvidék)	43	39
Mihaljewicz	45	4	Nowy Świat	32	81
Mikestelep	43	30	O.		
Mikulowice (Niklasdorf)	34	5	Oberhennersdorf	30	60
Mila (Muggia)	15	19	Oberkappel	3	10
Milna	20	30	Obernberg	4	16
Miss-Sagron (zob. Montecroce)	10	50	Obernzell	3	8
Mittelgrund (Podmokle Djeczyn)	29	48	Obrovac (Obrovazzo)	18	1
Mittelsteine	33	89	Ödenburg (zob. Szopron)	43	31
Mittelwalde	33	95	Oderfurt (zob. Przywóz)	36	24
Mitrowica	44	47	Olbersdorf (Olbrachcice)	35	13
Mljet (Meleda)	21	50	Olbrachcice (Olbersdorf)	35	13
Mnichów Czeski (Böhmisch Einsiedl)	28	38	Olchowice (zob. Kozaczówka)	38	31
Modnica	36	5	Oleśnice (Giesshübel)	33	92
Moëna	10	51	Ołomuniec	33	2
Molat (Melada)	18	10	Omis (Almissa)	19	24
Moldowa (dworzec kolejowy)	28	39	Omiszaj (Castelmuschio)	16	44
Moldowa (gościniec)	28	39	Ómoldova (Moldowa stara)	41	19
Moldowa stara (Ómoldova)	41	19	Oppahof ([Dworzysko] zob. Opawa)	35	16
Moos	11	53	Opawa	35	16
Montecroce	10	50	Orebicz	21	48
Morawska Ostrawa	36	23	Orsera (Vrsor)	15	29
Morawska Szenawa (Mähr.-Schönberg)	33	4	Orsowa (Rzowa)	41	16
Moszczenice	16	40	Osiek (Eszek, Esseg)	43	41
Muggia (Mila)	15	19	Osobloga (Hotzenplotz)	35	10
Müglitz (w Saskim Müglitzu)	28	41	Osor (Ossero)	17	53
Mühlbach (zob. Cheb)	26	14	Oświęcim	36	1
Muta ([Mauthen] zob. Bielak)	12	2	Ottendorf	33	90
N.			P.		
Nachod	33	91	Pag	18	4
Nadbrzezie	37	13	Palanka (zob. Bazias)	41	17
Nagyszeben (zob. Sybin)	42	22	Panczewo	42	20
Nagy Várad (zob. Wielki Waradyn)	42	25	Parenzo (Porjecze)	15	28
Neresine	17	60	Passawa	3	4
Neudorf, Gebirgs- (zob. Mnichów			Paulusbrunn (zob. Promenhof)	25	13
czeski)	28	38	Peran (Pirano)	15	22
Neuhausen (zob. Asch)	26	16	Perast	22	58
Neum	21	43	Percany (Perzagno)	22	63

Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca	Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca
Petrowice (Peterswald)	29	47	Riva	9	41
Pfannstiel (zob. Rossbach)	26	17	Risan	22	59
Pfronten-Steinach (zob. Reutte)	6	8	Rjeka	40	12
Piano della Fugazza (Streva) (zob. Vallarsa)	10	47	Robicz	12	1
Piazza-Alba (zob. Dus Szerdahely)	42	21	Rogoznica	19	18
Pilzno	25	5	Rosario	23	69
Pinswang	6	7	Rosenhain (w Sohlądzie w Saksonii)	30	56
Piotrowice (zob. Bogumin, dworzec kolejowy)	36	21	Roszbach	26	17
Piotrowice (pod Chwalecem), (zob. Trutnów)	32	80	Rothenthurm (Verestorony, Porcsesd)	42	23
Piotrowice (pod Jabtonnem Niemieckiem)	31	67	Rothenthurm (Verestorony)	42	24
Plomin (Fianona)	16	38	Rovereto	9	39
Podmokle - Djeczyn (Bodenbach-Tetschen)	29	48	Rovne (Rovigno)	15	30
Podwoločyzka	37	28	Rozwadów (Rosshaupt)	25	12
Polatisce Potok (zob. Zsilvajdevulkan)	40	11	Ruda żelazna (Eisenstein)	24	4
Ponte (zob. Punat)	16	47	Rudo	45	8
Ponteba	12	3	Rüllenhäuser (zob. Osobłoga)	35	10
Poresina (Faresina)	17	66	Rumburk	29	51
Porjecze (Parenzo)	15	28	Rżowa (Orsova)	41	16
Porto-Bado	17	64			
Portobuso (zob. Cervignano)	13	13	S.		
Porto-Reé (zob. Bakar)	44	44	Saalbrücke	5	3
Portorose	15	23	Sali	18	11
Postire	19	26	Salvore	15	24
Povje	23	74	Solnogród	4	2
Požoň (Pozsony, Preßburg)	42	26	Saming	3	6
Praga	24	1	Sancz Stary (Altschanz)	40	8
Predeal	40	6	Sarajevo	46	11
Predeal	40	9	Sauersack ([Zawrzaki] zob. Hirschenstand)	27	24
Preßnitz ([Przysecznice] w Jöstadt w Saksonii)	28	33	Schaan	8	30
Prigradica	23	79	Schalkhof	9	34
Primoszczen (Capocesto)	23	70	Schandau ([Szenów] w Saksonii)	29	49
Privlaka (Brevilacqua)	18	3	Schärding	3	3
Promenhof	25	13	Schanzendorf	31	64
Provicchio-Sepurine	23	75	Scharnitz	6	5
Przemysł	37	18	Schloppenhof (zob. Cheb)	26	14
Przed Hradkiem (vor Grottau)	31	68	Schluderbach (zob. Aquabona d'Ampezzo)	11	52
Przysecznice ([Preßnitz] w Jöstadt w Saksonii)	28	33	Schmitt, most na Renie	8	23
Przywóz (Oderfurt)	36	24	Schneeberg (zob. Petrowice)	29	47
Puciszcze	19	25	Schöffau w Bawaryi (zob. Kufstein)	6	2
Pule (Pola)	15	32	Schönbach	27	21
Punat (Ponte)	16	47	Schönbichl (zob. Reutte)	6	8
R.			Schönhalden (zob. Hittisau)	7	12
Rab (Arbe)	18	6	Schönwald	29	46
Raba (Győr)	40	13	Schoppemau	7	10
Rabac	16	37	Schwaigen (zob. Kufstein)	6	2
Raciszcze	22	67	Schwaderbach (zob. Kraßlice)	27	22
Racza (Bośniacka)	45	1	Schwarzach (zob. Eisendorf)	25	10
Racza (Sławońska) (zob. Mitrowica)	44	47	Schwarzenberg	4	13
Ragusa (Dubrownik)	21	55	Sebastianberk (zob. Reitzenhain)	28	34
Ragusa vecchia (Cavtat)	22	56	Selce (zob. Seň)	44	43
Rausen (zob. Osobłoga)	35	10	Selberstraße (zob. Asch)	26	16
Reitzenhain (w Saksonii)	28	34	Seň (Zengg)	44	43
Reutte	6	8	Sepurine	23	75
Rheindorf	8	21	Seret	38	4
			S. Georg (zob. Seň)	44	43
			S. Iwan (S. Giovanni)	20	28
			S. Jur (S. Giorgio)	20	37
			S. Katarzyna (zob. Neumark)	25	6
			S. Margarethen	7	20
			S. Martin (na Braczu)	20	38

Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca	Nazwa urzędu	Strona	Liczba bieżąca
Vikocz	46	13	Wiesenthal	27	29
Villach (Bielak)	12	2	Wildbichl (zob. Kufstein)	6	2
Vilsrain	7	9	Wittigsthal (w Saksonii)	27	27
Vinjerad (Castel-Venier)	23	71	Wodicki Młyn (zob. Rżowa)	41	16
Visco	13	11	Wünschendorf (zob. Heinersdorf)	32	75
Vodica (Vodizze)	19	14	Wys (Lissa)	20	35
Voitersreuth (dworzec kolejowy)	26	19			
Voitersreuth (gościniec)	26	19			
Volovsko (Volosca)	16	42			
Vó (zob. również Ala)	10	45			
Vrsor (Orsera)	15	29			
			Z.		
			Zabrzeg (zob. Oświęcim)	36	1
			Zadar nad morzem (Zara, porta marina)	18	7
			Zadar od łądu (Zara, porta terra ferma)	18	8
			Zagrzeb (Zágráb, Agram)	44	50
			Zara vecchia (Biograd)	18	12
			Zatec (Saaz)	27	31
			Zawidów ([Seidenberg] w Prusiech)	31	71
			Zawrzaki (zob. Hirschenstand)	27	24
			Zemuń (Zimony, Semlin)	44	48
			Zengg (Señ)	44	43
			Zgorzelec (Görlitz, w Prusiech)	31	70
			Ziegenhals (w Prusiech)	35	7
			Ziegelscheune (zob. Szenów)	29	49
			Zimony (Zemuń)	44	48
			Zlarin	19	15
			Zollhaus (zob. Kufstein)	6	2
			Znojmo (Znaim)	34	6
			Zsilvajdejvulkán	40	11
			Zuryn	38	3
			Zwornik	45	3
			Żytawa (w Saksonii)	31	69
W.					
Waldheim (w Georgenbergu) (zob. Rozwadów)	25	12			
Walserberg	5	4			
Warnsdorf	30	62			
Warnsdorf II. dzielnica	30	61			
Warnsdorf VII. dzielnica	31	63			
Wawrowice (zob. Opawa)	35	16			
Weienried (zob. Hohenweiler)	7	15			
Weigsdorf	31	73			
Wels	3	2			
Wernstein (Schärding)	3	3			
Wetzwalde (zob. przed Hradkiem)	31	68			
Wiedeń	2	1			
Wielki Waradyn (Nagy-Várad)	42	25			
Wiener-Neustadt	2	2			
Wies	26	15			

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLV. — Wydana i rozesłana dnia 23. czerwca 1909.

Treść: (№ 92—95.) 92. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Cormons do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 93. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Rovigno do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 94. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze okręgu kuracyjnego Meran (obszar gmin Gratsch, Meran, Obermais i Untermais). — 95. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poboczym okręgu podatkowym Kralzan w Czechach.

92.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 26. kwietnia 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Cormons do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Cormons w Pobrzeżu do ósmej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

93.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 26. kwietnia 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Rovigno do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Rovigno w Pobrzeżu do szóstej klasy taryfy

czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

94.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 5. czerwca 1909, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze okręgu kuracyjnego Meran (obszar gmin Gratsch, Meran, Obermais i Untermais).

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież § 5. przepisu wykonawczego do tego patentu zabrania się handlu obnośnego na obszarze okręgu kuracyjnego Meran (obszar gmin Gratsch, Meran, Obermais i Untermais) w ciągu całego roku.

Zakaz ten wchodzi w życie dnia 15. lipca 1909. Nie odnosi się on do mieszkańców okolic, przytoczonych w § 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych a uprzywilejowanych pod względem handlu obnośnego.

Biliński wlr.

Haerdtl wlr.

Weiskirchner wlr.

95.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. czerwca 1909,****dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Kratzau w Czechach.**

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110 rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Kratzau w ratach kwartalnych

z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonym okręgu na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających z góry dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17 także co do pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1909.

Biliński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1909.

Trość: № 96. Ustawa skarbowa na rok 1909.

96.

Ustawa skarbowa na rok 1909.

z dnia 29. czerwca 1909.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Ogół wydatków państwowych na rok 1909. ustanawia się w sumie 2.406,554.543 K.

Artykuł II.

Szczegółowy sposób użycia oraz sumy etatowe, wyznaczone dla poszczególnych gałęzi administracji, objęte są pierwszą częścią umieszczonego poniżej preliminarza państwowego.

Kredytów, wyznaczonych według poszczególnych rozdziałów, tytułów, paragrafów i cyfrowo rozdzielonych ustępów paragrafów niniejszego preliminarza państwowego, można użyć tylko na cele, podane w odnośnych rozdziałach, tytułach, paragrafach i ustępach paragrafów, i to oddzielnie na potrzeby zwyczajne (czy to z jednorocznym, czy z dwuletnim czasem użycia) a osobno na potrzeby nadzwyczajne.

Artykuł III.

Na pokrycie wydatków państwowych, dozwo- lonych artykułem I., przeznaczają się dochody z po-

datków bezpośrednich i opłat pośrednich tudzież z innych gałęzi dochodów państwa, ustalone w drugiej części umieszczonego poniżej preliminarza państwowego na sumę 2.404,647.482 K. Nie pokrytą resztę należy podjąć z zapasów kasowych.

Artykuł IV.

Celem osiągnięcia ustalonej w artykule III. sumy dochodów państwowych należy pobierać podatki bezpośrednie i opłaty pośrednie według istniejących przepisów.

Artykuł V.

Kredyty, wyznaczone do wydatkowania na rok 1909, których do końca tego roku albo wcale nie- zużyto albo zużyto tylko niezupełnie, gasną z koń- cem grudnia 1909.

Wyjątek od tego postanowienia stanowią sumy, przeznaczone na pokrycie stałych poborów jakoto: płac, emerytur itd. lub na dopełnienie takich świad- czeń, które polegają na pewnym tytule prawnym, jak odsetki od długu państwa itd.; kwot tych można użyć aż do upływu czasu przedawnienia.

Również wyjęte są z pod powyższego postano- wienia wszystkie kredyty nadzwyczajne oraz te kre- dyty zwyczajne, dla których w części pierwszej umie- szczonego poniżej preliminarza wyznaczono czas uży- cia do końca grudnia 1910; o ile jednak kredyty te nie będą użyte w roku 1909, należy z nimi po- stąpić tak, jak gdyby dozwolono ich w preliminarzu z roku 1910, a tem samem także należy je wstawić w rachunek na poczet tego ostatniego roku.

Artykuł VI.

Kredytów (kwot), wymienionych poniżej, można użyć jeszcze do końca grudnia 1909; o ile kredytów (kwot) tych nie wyczerpano do końca roku 1908, należy z nimi postąpić tak, jak gdyby dozwolono ich w preliminarzu na rok 1909.

A. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

1. Kwota, wyznaczona w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163 na rok 1904. pod tytułem 3., § 3., pozycja 4., oraz kwota, wyznaczona w myśl § 6. ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 196 na rok 1905. pod tytułem 7., § 1., pozycja 1. jako część kosztów budowy (i wewnętrznego urządzenia) budynku urzędowego w XV. dzielnicy Wiednia (2. i 3. rata), a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 do końca grudnia 1908, 140.000 K i 26.952 K.

Kwoty, wyznaczone w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 257 na rok 1906., a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 (punkt E) do końca grudnia 1908, a mianowicie:

2. tytuł 2., § 8., pozycja 1., na większe roboty w skarbowym budynku urzędowym w Szwaz (1. rata) 5.000 K;

3. tytuł 2., § 13., pozycja 3., część kosztów na wybudowanie nowego mostu na granicy państwa na potoku Rokitna pod Nowosielicą . . . 6.100 K.

B. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

1. Kwota, wyznaczona w cesarskiem rozporządzeniu z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163 na rok 1904. pod tytułem 13., § 4., na budowy i kupno realności celem pomieszczenia instytutu fizjologicznego niemieckiego Uniwersytetu w Pradze (4. i ostatnia rata), a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 do końca grudnia 1908 100.000 K;

2. kwota, wyznaczona w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 257 na rok 1906. pod tytułem 14., § 2, na subwencje i dotacje w Czechach, a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 (punkt E), do końca grudnia 1908 14.000 K.

C. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

1. Kwota, wyznaczona na rok 1904. w cesarskiem rozporządzeniu z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163 pod tytułem 6., § 10., na inwestycje i inne uadzwyczajne wydatki z powodu

objęcia ruchu kolei lokalnej Celje—Wolany, a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 do końca grudnia 1908 . . . 375.000 K;

2. kwota, wyznaczona w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 257 na rok 1906. pod tytułem 6., § 11, na poprawienie wód zasilających, a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 (punkt E) do końca grudnia 1908 250.000 K.

D. W etacie Ministerstwa robót publicznych.

1. Kwota, wyznaczona w myśl § 6. ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 196 na rok 1905. w rozdziale 7., tytuł 5., § 8., pozycja 1., jako dodatek państwowy na poprawienie drogi prowadzącej z Decani do St. Antonio tak, aby nadawała się do jazdy, i na budowę mostu na potoku Marlesin, powiat polityczny Capodistria, a przedłużona ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 do końca grudnia 1908 3.000 K.

Kwoty, wyznaczone w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 257 na rok 1906. w rozdziale 7., a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 (punkt E) do końca grudnia 1908, a mianowicie:

2. tytuł 5., § 8., pozycja 10., dodatek państwowy na wybudowanie drogi w dolinie Kozvanjsček z Molinut przez Peternel do Kužin, powiat polityczny Gradyska (3. rata) 9.000 K;

3. tytuł 5., § 9., pozycja 2., dodatek państwowy na przywrócenie zniszczonej przez powódź drogi z Sebi do Durchholzen, powiat polityczny Kufstein 10.000 K;

4. tytuł 5., § 9., pozycja 3., uregulowanie gościńca judykaryjnego od kilometra 12-345 do 12-475 obok Vezzano, powiat polityczny Trydent 17.300 K;

5. tytuł 5., § 9., pozycja 4., podniesienie gościńca włoskiego od kilometra 192-7 do 193 pod Matarello, powiat polityczny Trydent . . . 13.000 K;

6. tytuł 5., § 9., pozycja 21., dodatek państwowy na uregulowanie potoku Karlin pod Graun, powiat polityczny Landeck (3. rata) . . . 1.950 K;

7. tytuł 5., § 10., pozycja 31., dodatek państwowy na wybudowanie drogi w Pečinie, powiat polityczny Žamberk (5. rata) 8.000 K;

8. tytuł 5., § 10., pozycja 32., dodatek państwowy na wybudowanie drogi z Rokitnic do Gross-Stiebnitz, powiat polityczny Žamberk (6. rata) 20.556 K;

9. tytuł 5., § 13., pozycja 8., dodatek państwowy na wybudowanie drogi gminnej Ostrowczyk polny—Poczapy, powiat polityczny Złoczów (3. rata) 8.000 K.

E. Kwoty, wymienione w § 7. ustawy z dnia 28. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 285.

Nadto mogą być użyte aż do końca grudnia 1909 następujące kredyty, dozwolone ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 do końca grudnia 1908, w szczególności:

kredyt w kwocie 540.000 K, dozwolony na rok 1902. pod pozycją 10.;

kredyty w kwotach 2,000.000 K i 3,000.000 K, dozwolone na rok 1903. i rok 1904. pod pozycją 7.;

kredyty w kwotach 2,000.000 K, 2,800.000 K, 11,474.000 K i 19,554.000 K, dozwolone na rok 1905. pod pozycją 7., 11., 12. i 14.

Również użyć można do końca grudnia 1909 kredytu w kwocie 658.000 K, dozwolonego ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 124, artykuł II. na rok 1906. na wybudowanie i ulepszenie linii kolejowej Spljet—Arzano, tudzież kredytu w kwocie 180.000 K dozwolonego ustawą z dnia 8. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 75, artykuł II. na rok 1907. na wygotowanie projektu linii kolei żelaznej z Jasta do Koniecznej, a przedłużonego ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118 do końca grudnia 1908.

Zezwala się, by w roku 1909. dokonywano zamiany niezużytych jeszcze kwot pomiędzy przyznanyymi zarządowi kolei państwowych kredytami,

liczby pozycyi 12. do 20. programu budowlanego i inwestycyjnego, zatwierdzonego ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, tudzież pomiędzy kwotami w łącznej wysokości 19,737.000 K, przyznanyymi w myśl § 6. ustawy z dnia 28. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 285 na rok 1907. w rozdziale zapotrzebowania 25, tytule 11., §§ 1. do 7.

Artykuł VII.

Co do użycia ewentualnych nadwyżek obrotowych z roku 1909, o ile nie użyje się ich na umorzenie kapitałów długu państwowego, należy przedłożyć Radzie państwa projekt ustawy najpóźniej do końca roku 1910.

Artykuł VIII.

Wykonanie ustawy tej, która nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 29. czerwca 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Biliński wkr.

Georgi wkr.

Haerdtl wkr.

Žáček wkr.

Schreiner wkr.

Wrba wkr.

Stürgkh wkr.

Ritt wkr.

Bráf wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Dulęba wkr.

Preliminarz państwowy

dla

królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa na rok 1909.

Część pierwsza. — Zapotrzebowanie.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем у́жыця а́ж до ко́нца грудніа			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
1			I. Dwór cesarski			11,300.000
				11,300.000		11,300.000
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśn. Pana 50%			184.416
			184.416			184.416
3			III. Rada państwa.			
1			Izba panów			149.970
			149.970			149.970
2	1		Izba posłów			3,129.699
			3,129.699			3,129.699
2			Sporządzenie generalnego indeksu do protokołów stenograficznych Izby posłów (4. rata)			9.200
				9.200		9.200
3			Wydatki wspólne obu Izb Rady państwa			421.390
			421.390	16.000		437.390
4			Delegacye			73.300
			73.300			73.300
5			Komisya kontroli długi państwa			22.961
			22.961			22.961
6			Budowa gmachu parlamentarnego:			
1			Artystyczne przyozdobienie gmachu parlamentarnego			80.000
				80.000		80.000
2			Wykonanie popiersi wybitnych członków parlamentu			42.000
				42.000		42.000
			Suma ogólna (Rozdział 3.)			3,797.320
			3,797.320	16.000	131.200	3,944.520
4			IV. Trybunał państwa			66.364
			66.364	2.000		68.364
5			V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny.			
1			Rada Ministrów:			
1			Prezydium Rady Ministrów			706.380
			706.380	21.000		727.380
2			Fundusz dyspozycyjny			200.000
			200.000			200.000
3			Koszta dzienników urzędowych			2,069.700
			2,069.700			2,069.700
4			Biuro korespondencyi telegraficznych			745.410
			745.410			745.410
			Suma (Tytuł 1.)			3,721.490
			3,721.490	21.000		3,742.490
2			Trybunał administracyjny			850.520
			850.520	9.100		859.620
			Suma ogólna (Rozdział 5.)			4,572.010
			4,572.010	30.100		4,602.110
6			VI. Udział w wydatkach na sprawy wspólne.			
1			Nadwyżki przychodów celnych			133,020.000
			133,020.000			133,020.000
2			Udział w pokryciu wydatków wspólnych			162,498.998
			162,498.998	9,540.000		172,038.998
3			Udział w nadzwyczajnych wydatkach wojskowych dla komend, wojsk i zakładów w Bośni i Hercegowinie			5,117.892
				5,117.892		5,117.892
			Suma ogólna (Rozdział 6.)			133,020.000
			133,020.000	162,498.998	14,657.892	310,176.890

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.				
	1		Urząd centralny.				
	1		2,078.142	32.900		2,111.042	
	2		209.495	900		210.395	
	3		132.290			132.290	
	4				10.000	10.000	
	5				70.000	70.000	
	6				50.000	50.000	
	7				130.000	130.000	
	8				40.000	40.000	
			Suma (Tytuł 1.)	2,419.927	33.800	300.000	2,753.727
	2		Zarząd polityczny.				
	1		22,058.957			22,058.957	
	2		Austria poniżej Anizy.				
		1.			29.665	29.665	
		2.			20.000	20.000	
	3		Solnogród:				
					2.000	2.000	
	4		Styrya:				
					1.000	1.000	
	5		Kredyty ryczałtowe:				
		1.			30.000	30.000	
		2.			28.000	28.000	
	6		1,000.000			1,000.000	
			Suma (Tytuł 2.)	23,058.957	110.665	23,169.622	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем ужитія аж до końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
7	3		Bezpieczeństwo publiczne:			
	1		Wydatki policji państwowej	240.000		240.000
	2		Władze i organa policyjne	18,627.615	160.719	18,788.334
	3		Austria poniżej Anizy:			
			1. Wewnętrzne urządzenie lokalności komisarjatu policyjnego Brigittenau w nowym budynku urzędowym (3. rata)		2.700	2.700
			2. Przełożenie policyjnej sieci telegraficznej i telefonicznej w Wiedniu, celem zabezpieczenia przed przewodami prądów o silnem napięciu (3. rata)		40.000	40.000
			3. Dodatek państwowy do kosztów rozszerzenia zakładu poprawczego w Eggenburgu (1. rata)		150.000	150.000
	4		Karyntya:			
			Roboty około budynku urzędowego granicznego komisaryatu policyjnego w Pontebie (2. rata)		1.000	1.000
	5		Pobrzeże:			
			1. Koszta urządzenia nowo utworzyć się mającego komisaryatu policyjnego w Rovnem		3.200	3.200
			2. Koszta zakupów z powodu ulepszenia urzędu meldunkowego w Tryeście (3. rata)		2.702	2.702
	6		Tyrol i Vorarlberg:			
			Koszta pierwszego urządzenia urzędu meldunkowego przy nowo utworzyć się mającym oddziale policyjnym Starostwa w Riva		1.000	1.000
	7		Czechy:			
			1. Przedłużenie względnie przełożenie linii telegraficznych i telefonicznych, nabycie przyrządów itd.		2.593	2.593
			2. Sprawienie drugiego wozu do przewożenia więźniów wraz z zaprzęgiem		3.950	3.950
	8		Dalmacya:			
			Nadzwyczajne wydatki policyjne		8.000	8.000
			Suma (Tytuł 3.) .	18,867.615	160.719	215.145
						19,243.479

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
7	4		Utrzymanie budynków i potrzeby domowe, tudzież roboty budowlane administracji politycznej.			
		1	Utrzymanie budynków i potrzeby domowe			317.487 317.487
			Roboty budowlane:			
		2	Austria powyżej Anizy:			
			Roboty w budynku urzędowym Starostwa w Kirchdorf (2. rata)			5.008 5.008
		3	Solnogród:			
			Adaptacje w budynku rządu krajowego (1. rata)			4.500 4.500
		4	Styrya:			
			1. Ustawienie hydranta nadpodwórzowego w budynku archiwum Namiestnictwa w Gracu			1.200 1.200
			2. Zaprowadzenie wodociągów w budynku urzędowym w Celeji			1.620 1.620
			3. Odnowienie sal reprezentacyjnych w zamku cesarskim w Gracu i zaprowadzenie w tych ubikacjach oświetlenia elektrycznego (3. rata)			5.000 5.000
			4. Reparacje tudzież zaprowadzenie oświetlenia gazowego w kilku kancelaryach zamku cesarskiego i budynku Namiestnictwa w Gracu, Burg-ring l. 4 (3. rata)			4.500 4.500
			5. Adaptacje w skarbowym budynku urzędowym w Radkersburgu			1.232 1.232
		5	Karyntya:			
			Roboty w budynku urzędowym Starostwa w Bie-laku (2. rata)			2.928 2.928
		6	Tyrol i Vorarlberg:			
			1. Reparacje w budynku urzędowym Starostwa w Bruneck			3.172 3.172
			2. Roboty w budynku urzędowym Starostwa w Imst			1.890 1.890
			3. Odnowienia i reparacje w budynku Namiest-nictwa w Innsbruku (2. rata)			23.860 23.860
		7	Czechy:			
			1. Roboty budowlane w budynku Namiestnictwa w Pradze (1. rata)			5.000 5.000
			2. Zaprowadzenie oświetlenia elektrycznego w ubikacjach urzędowych departamentu ra-chunkowego Namiestnictwa			3.000 3.000
			Zniesienie	317.487	62.910	380.397

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
7	4	8	Przeniesienie	317.487	62.910	380.397
			Morawy:			
			1. Adaptacje w budynku Namiestnictwa w Bernie (1. rata)		2.500	2.500
			2. Roboty w budynku urzędowym Starostwa w Bernie (2. rata)		886	886
		9	Śląsk:			
			Roboty adaptacyjne w budynku Rządu krajowego w Opawie (2. rata)		4.000	4.000
			Suma (Tytuł 4.)	317.487	70.296	387.783
5			Nowe budowle i nabycie realności.			
	1		Austria poniżej Anizy:			
			1. Budowa budynku urzędowego w St. Pölten (2. i 3. rata)		28.500	28.500
			2. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Badenie (3. i 4. rata)		11.644	11.644
			3. Nowy budynek na pomieszczenie komisaryatu policyjnego Brigittenau (4. rata)		26.000	26.000
			4. Część kosztów na wybudowanie nowego budynku dla pomieszczenia komisaryatu policyjnego Währing (5. i 6. rata)		20.735	20.735
			5. Nowy budynek na pomieszczenie więzienia policyjnego i biur Dyrekcji policyi w Wiedniu (9. i 10. rata)		206.400	206.400
	2		Austria powyżej Anizy:			
			Nabycie trzech budynków dla pomieszczenia państwowych urzędów w Lincu (1. i 2. rata)		8.700	8.700
	3		Styrya:			
			Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Pettau (7. i 8. rata)		3.787	3.787
	4		Karyntya:			
			Budowa budynku urzędowego w Hermagor (1. rata)		10.000	10.000
	5		Pobrzeże.			
			1. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Tolminie (2. rata)		13.604	13.604
			2. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Volosca (1. i 8. rata)		19.405	19.405
	6		Tyrol i Vorarlberg:			
			Przebudowanie budynku urzędowego Starostwa w Feldkirchu (1. rata)		49.300	49.300
			Zniesienie		398.075	398.075

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
1909	1910	1910	w k o r o n a c h			
			Przeniesienie		398.075	398.075
7	5	7	Czechy:			
			1. Budowa budynku urzędowego w Żamberku (2. i 3. rata)		4.548	4.548
			2. Budowa budynku urzędowego w Pilźnie (2. i 3. rata)		12.854	12.854
			3. Budowa budynku urzędowego w Chrudimie (2. i 3. rata)		7.518	7.518
			4. Budowa budynku urzędowego w Smíchowie (2. i 3. rata)		8.868	8.868
			5. Nabycie budynku w Pradze celem pomieszczenia departamentów Namiestnictwa (3. rata)		42.665	42.665
			6. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Kadaniu (5. i 6. rata)		6.672	6.672
			7. Nabycie budynku w Pradze celem pomieszczenia archiwum Namiestnictwa i oddziału straży bezpieczeństwa dla Malej Strony (7. rata)		31.233	31.233
			8. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Uście nad Łabą (11. i 12. rata)		3.004	3.004
		8	Morawy:			
			1. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Tysznowie		12.538	12.538
			2. Budowa budynku urzędowego w Sternbergu (3. i 4. rata)		6.596	6.596
			3. Budowa budynku urzędowego w Morawskim Krumłowie (4. i 5. rata)		4.984	4.984
			4. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Prościejowie (7. i 8. rata)		5.778	5.778
			5. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Bernie (14. i 15. rata)		7.180	7.180
		9	Galicja:			
			1. Budowa budynku urzędowego w Żydaczowie (1. rata)		7.000	7.000
			2. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Bóbrce (3. rata)		20.521	20.521
			3. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Podgórzu (10. i 11. rata)		8.331	8.331
		10	Bukowina:			
			Budowa budynku urzędowego w Zastawnie		61.540	61.540
		11	Kredyt centralny:			
			Wydatki administracyjne zarządu politycznego z powodu będącej w toku budowy budynków urzędowych		10.908	10.908
			Suma (Tytuł 5.)		660.813	660.813
			Suma ogólna (Rozdział 7.)	44,346.499	512.006	1,356.919
						46,215.424

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe		zwyczajne	nadzwyczajne	Suma	
			z дозволеніем у́звєіа а́ до ко́нца ѓруднїа					
			1909	1910	1910			
w k o r o n a c h								
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej.					
1	Kierownictwo naczelne		2,038.191	32.240			2,070.431	
2	Obrona krajowa			53,661.967	2,617.490		56,279.457	
3	Koszta poboru do wojska; koszta komisji w sprawach kwaterunku, koszta podróży urzędników politycznych z powodu zgromadzeń kontrolnych żołnierzy nieczynnych wojska i marynarki wojennej, tudzież klasyfikacji koni; wydatki na druki w sprawach taksy wojskowej; koszta przymusowego dostawiania popisowych tudzież opornych żołnierzy nieczynnych wojska i marynarki wojennej; koszta utrzymania popisowych, oddanych do szpitali wojskowych; wreszcie wydatki na przedwstępne prace mobilizacyjne		228.240				228.240	
4	Fundacye wojskowe		72.400				72.400	
5	Korpus straży policyjnej wojskowej			811.967	10.347		822.314	
6	Żandarmerya			23,984.333	47.399		24,031.732	
7	Podwozy wojskowe		800.000				800.000	
8	Wydatki z powodu ustawy z dnia 21. lipca 1908 (Dz. u. p. Nr. 141.)		3,000.000				3,000.000	
	Suma ogólna (Rozdział 8.) .		6,138.831	78,490.507	2,675.236		87,304.574	
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty.					
			Urząd centralny.					
1	Kierownictwo naczelne		1,177.046				1,177.046	
	Adaptacye, roboty budowlane i urządzenie				2.500		2.500	
2	Nadzór szkolny		2,953.165				2,953.165	
	Galicya:							
	Budowle i nabycie realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia				100.000		100.000	
3	Akademie umiejętności		277.500				277.500	
	Akademia umiejętności w Wiedniu:							
	Subwencye i dotacye				49.500		49.500	
	Akademia umiejętności w Krakowie:							
	Subwencye i dotacye				5.000		5.000	
	Zniesienie .		4,407.711			157.000	4,564.711	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	4,407.711	157.000	4,564.711	
9	4		Centralna komisya statystyczna	298.877	60.500	359.677	
	5		Państwowy zakład geologiczny	207.738		207.738	
			Subwencye i dotacye		9.000	9.000	
	6		Centralny zakład dla meteorologii i geodynamiki	138.753		138.753	
			Adaptacye, roboty budowlane i urządzenie		4.600	4.600	
			Subwencye i dotacye		2.000	2.000	
	7		Komisya austriacka dla europejskiego pomiaru stopnia geograficznego i biuro austriackie dla pomiaru stopnia geograficznego	25.055		25.055	
			Suma (Tytuły 1.—7.) .	5,078.134	60.800	172.600	5,311.534
8			Wydatki na cele sztuki i archeologii:				
			a) Na cele sztuki:				
	1		Akademia sztuk pięknych we Wiedniu	372.036		372.036	
	2		Szkoła grawerów i medalierów w Wiedniu	21.610		21.610	
			Adaptacye, roboty budowlane i urządzenie		500	500	
	3		Akademia sztuk pięknych w Pradze	163.992		163.992	
			Adaptacye, roboty budowlane i urządzenie		1.610	1.610	
	4		Akademia sztuk pięknych w Krakowie	100.097		100.097	
	5		Na popieranie muzyki, sztuki i literatury	850.174	88.800	938.974	
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe		50.000	50.000	
			Subwencye i dotacye		143.750	143.750	
	6		Stypendya dla artystów, zakupno i zamawianie dzieł sztuki, subwencye dla przedsiębiorstw artystycznych i inne wydatki		700.000	700.000	
			b) Na cele archeologiczne:				
	7		Centralna komisya dla badania i utrzymania zabytków sztuki i pomników historycznych	120.411		120.411	
			Adaptacye, roboty budowlane i urządzenie		1.400	1.400	
			Subwencye i dotacye		20.400	20.400	
			Zniesienie .	1,628.320	788.800	217.660	2,634.780

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	1,628.320	788.800	217.660	2,634.780
9	8	8	Konserwacja i restauracja dawnych zabytków budownictwa i sztuki	6.000	74.000		80.000
			Subwencje i dotacje:				
			Austria poniżej Anizy			17.500	17.500
			Austria powyżej Anizy			4.600	4.600
			Karyntya			4.000	4.000
			Pobrzeże			22.000	22.000
			Tyrol i Vorarlberg			7.263	7.263
			Czechy			77.000	77.000
			Śląsk			3.000	3.000
			Galicya i Kraków			17.000	17.000
			Dalmacya			26.000	26.000
	9		Austriacki instytut archeologiczny	105.511	77.400		182.911
			Budowy i nabycie realności celem pomiesz- czenia zakładów wraz z kosztami admini- stracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia			9.000	9.000
			Adaptacje, roboty budowlane i urządzenie			2.250	2.250
			Subwencje i dotacje			7.600	7.600
			Suma (Tytuł 8.)	1,739.831	940.200	414.873	3,094.904
			Suma (Tytuły 1—8)	6,817.965	1,001.000	587.473	8,406.438
Wyznania.							
9			Potrzeby funduszków religijnych:				
	1		Wydatki funduszków	22,616.356			22,616.356
			Austria poniżej Anizy:				
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie			10.700	10.700
			Dodatki na budowle			13.000	13.000
			Na majątek zakładowy tego funduszu			15.000	15.000
			Do majątku zakładowego tego funduszu			2.000	2.000
			Austria powyżej Anizy:				
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie			3.842	3.842
			Dodatki na budowle			4.950	4.950
			Solnogród:				
			Dodatki na budowle			6.000	6.000
			Styrya:				
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie			25.576	25.576
			Dodatki na budowle			2.000	2.000
			Zniesienie	22,616.356		83.068	22,699.424

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
			Przeniesienie .	22,616.356	83.068	22,699.424
9	9	1	Karyntya:			
			Do majątku zakładowego tego funduszu		4.600	4.600
			Kraina:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		10.000	10.000
			Dodatki na budowle		9.000	9.000
			Na majątek zakładowy tego funduszu		12.439	12.439
			Gorycya:			
			Dodatki		4.000	4.000
			Dodatki na budowle		4.500	4.500
			Istrya:			
			Dodatki na budowle		8.800	8.800
			Tyrol:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		4.000	4.000
			Dodatki na budowle		3.600	3.600
			Czechy:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		43.197	43.197
			Dodatki		4.000	4.000
			Dodatki na budowle		143.850	143.850
			Do majątku zakładowego tego funduszu		2.127	2.127
			Morawy:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		23.743	23.743
			Dodatki na budowle		73.916	73.916
			Do majątku zakładowego tego funduszu		5.000	5.000
			Śląsk:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		5.350	5.350
			Dodatki na budowle		5.000	5.000
			Galicja:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		10.000	10.000
			Dodatki		25.000	25.000
			Dodatki na budowle		109.183	109.183
			Na majątek zakładowy tego funduszu		250.000	250.000
			Zniesienie .	22,616.356	844.373	23,460.729

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	22,616.356	844.373	23,460.729
9	9	1	Bukowina:				
			Nowe budowle, przebudowy, dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie			2.300	2.300
			Dodatki			4.770	4.770
			Dodatki na budowle			22.000	22.000
			Dalmacya:				
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie			231.326	231.326
			Dodatki			8.000	8.000
			Dodatki na budowle			9.250	9.250
			Na majątek zakładowy tego funduszu			15.862	15.862
			Razem (§ 1.)	22,616.356	1,137.881	23,754.237
	9		Wydatki lasów funduszowych i domen	1,962.800	21.620	1,984.420
			Nowe budynki i kupno realności			4.500	4.500
			Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie przedsiębiorstwa			5.340	5.340
			Uregulowanie i wykup służebności			2.140	2.140
			Inne wydatki nadzwyczajne			4.750	4.750
			Na majątek zakładowy funduszu religijnego:				
			Austria poniżej Anizy:				
			Urządzenie wodociągu tłoczącego od studni domowej do budynku administracyjnego			2.220	2.220
			Dodatek na budowę drogi do Probstwald			3.000	3.000
			Budowa nowej stajni dla krów przy domu robotniczym Nr. 8. w Schleinz, 3. i ostatnia rata			700	700
			Austria powyżej Anizy:				
			Nabycie gruntów celem zaokrąglenia posiadłości funduszowych			2.000	2.000
			Dalsze zakładanie dróg do spuszczenia drzewa i dróg pociągowych, 2. rata			2.000	2.000
			Na otwarcie dostępu do Hintergebirge przez urządzenie dróg lasowych, dróg do spuszczenia drzewa i przez rekonstrukcję śluzy na Szwarcawie, 1. rata			50.000	50.000
			Na ulepszenie drogi Kreistenstrasse			5.000	5.000
			Zniesienie	1,962.800	21.620	81.650	2,066.070

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	1,962.800	21.620	81.650	2,066.070
			Styrya:				
			Budowa drogi przez Not i rekonstrukcja łączących się z nią już istniejących dróg z Torsattel do Gams i do Salzy, 1. rata			20.000	20.000
			Wybudowanie domu robotniczego dla dwóch rodzin wraz z budynkiem gospodarczym, 1. rata			8.000	8.000
			Na zupełne przebudowanie tartaku Grossreifling			8.000	8.000
			Budowa nowego domu dla leśniczego w Rotwald, 1. rata			6.000	6.000
			Karyntya:				
			Kupno realności			3.000	3.000
			Na wykupienie służebności			10.000	10.000
			Kupno enklaw dla zaokrąglenia posiadłości			700	700
			Kraina:				
			Na urządzenie ścieżek ochronnych na Opatowej Górze			1.000	1.000
			Dodatek konkurencyjny na budowę nowego kościoła parafialnego w Heiligen Kreuz przy Landstrass, 2. rata			3.500	3.500
			Na przebudowanie domu turbinowego w Wocheiner Feistritz			25.000	25.000
			Dalsze przełożenie, względnie dalsza rekonstrukcja części drogi od tartaku Fortuna do Trata w lesie Mesokla, 2. rata			6.000	6.000
			Dalsza budowa drogi w lesie Belca, 2. rata			9.000	9.000
			Galicja:				
			Budowa nowego mieszkania dla strażnika lasowego wraz z budynkami pobocznymi w Hubu, 1. rata			5.000	5.000
			Adaptacja browaru w Muszynie na dom czynszowy, 1. rata			9.000	9.000
			Budowa nowego budynku pobocznego przy mieszkaniu strażnika lasowego w Muszynie			2.200	2.200
			Kupno enklaw			1.500	1.500
			Urządzenie mieszkania dla strażnika lasowego wraz z budynkami pobocznymi w Isbach, 2. rata			3.440	3.440
			Budowa nowej studni przy mieszkaniu strażnika lasowego w Kolanowie			250	250
			Zniesienie .	1,962 800	21.620	203.240	2,187.660

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	1,962.800	21.620	203.240	2,187.660
9	9	2	Zakład kąpielowy w Krynicy:				
			Budowle inwestycyjne dla dalszego ulepszenie zakładu kąpielowego w Krynicy			250.000	250.000
			Razem (§ 2.) .	1,962.800	21.620	453.240	2,437.660
			Suma (Tytuł 9.) .	24,579.156	21.620	1,591.121	26,191.897
10			Fundacye i dodatki na potrzeby wyznania katolickiego:				
	1		Fundacye	63.287			63.287
	2		Dodatki	358.628			358.628
			Austria poniżej Anizy:				
			Roboty budowlane i wewnętrzne urządzenie			87.774	87.774
			Austria powyżej Anizy:				
			Roboty budowlane i wewnętrzne urządzenie			8.000	8.000
			Dodatki na budowle			13.000	13.000
			Solnogród:				
			Roboty budowlane i wewnętrzne urządzenie			11.255	11.255
			Dodatki			6.000	6.000
			Styrya:				
			Dodatki na budowle			2.000	2.000
			Czechy:				
			Roboty budowlane i wewnętrzne urządzenie			44.961	44.961
			Dodatki na budowle			11.000	11.000
			Galicja i Kraków:				
			Roboty budowlane i wewnętrzne urządzenie			19.972	19.972
			Suma (Tytuł 10.) .	421.915		203.962	625.877

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем у́жыця а́з до́ конца́ грудніа				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
9	11		Dodatki na potrzeby wyznania ewangelickiego:				
	1		Najwyższa Rada kościelna ewangelicka	141.800	141.800
	2		Ryczałtowe wsparcie dla kościoła ewangelickiego wyznania augsburskiego i helweckiego	582.600	582.600
			Suma (Tytuł 11.)	724.400	724.400
	12		Dodatki na potrzeby wyznania grecko-orientalnego:				
			Dalmacya	271.865	271.865
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie	43.467	43.467
			Suma (Tytuł 12.)	271.865	43.467	315.332
			Suma (Tytuły 9.—12.)	25,997.336	21.620	1,838.550	27,857.506
			Oświata.				
	13		Szkoly wyższe.				
			Uniwersytety:				
	1		Uniwersytet we Wiedniu	3,202.790	760.000	3,962.790
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urządzenia wewnętrznego i przesiedlenia	700.000	700.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe	235.150	235.150
			Raty i należności poboczne	39.087	39.087
			Dodatki tytułem wynagrodzenia	25.430	25.430
	2		Uniwersytet w Gracu	1,337.799	68.000	1,405.799
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urządzenia wewnętrznego i przesiedlenia	75.000	75.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe	36.350	36.350
			Raty i należności poboczne	47.189	47.189
			Dodatki tytułem wynagrodzenia	6.165	6.165
	3		Uniwersytet w Insbruku	1,119.688	19.100	1,138.788
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urządzenia wewnętrznego i przesiedlenia	100.000	100.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe	40.350	40.350
			Zniesienie	5,660.277	847.100	1,304.721	7,812.098

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	5,660.277	847.100	1,304.721	7,812.098
9	13	4	Uniwersytety w Pradze	3,130.594	360.000	3,490.594
			Uniwersytet niemiecki:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			100.000	100.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			65.140	65.140
			Raty i należności poboczne			26.047	26.047
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			1.648	1.648
			Uniwersytet czeski:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			800.000	800.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			96.305	96.305
			Raty i należności poboczne			38.000	38.000
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			11.802	11.802
			Wydatek wspólny:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			76.800	76.800
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			47.000	47.000
			Raty i należności poboczne			137.200	137.200
			Uniwersyteckie dobra funduszowe Michle i Malešic:				
			Adaptacje i urządzenie			9.473	9.473
	5		Uniwersytet we Lwowie	1,145.025	100.000	1,245.025
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			195.520	195.520
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			27.467	27.467
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			2.618	2.618
			Zniesienie .	9,935.896	1,307.100	2,939.741	14,182.737

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволенiem użyte aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	9,935.896	1,307.100	2,939.741	14,182.737
9	13	6	Uniwersytet w Krakowie	1,413.201	240.500		1,653.701
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			675.000	675.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			62.320	62.320
			Raty i należności poboczne			5.600	5.600
		7	Uniwersytet w Czerniowcach	448.624			448.624
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			1.000	1.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			6.800	6.800
		8	Wszystkie uniwersytety	51.989	118.950		170.939
			Razem (§§ 1.—8.)	11,849.710	1,666.550	3,690.461	17,206.721
			Wydziały, nie będące w związku z pewnym uniwersytetem:				
		9	Wydział teologiczny katolicki w Solnogradzie	37.838			37.838
		10	Wydział teologiczny katolicki w Ołomuńcu	49.360			49.360
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			400	400
		11	Wydział teologiczny ewangelicki we Wiedniu	83.369			83.369
		12	Wydział umiejętności prawnych i politycznych z włoskim językiem wykładowym:				
			Potrzeby ryczałtowe			24.830	24.830
			Razem (§§ 9.—12.)	170.567		25.230	195.797
		13	Wszystkie katolickie wydziały teologiczne	8.400			8.400
			Akademie techniczne:				
		14	Akademia techniczna w Wiedniu	1,200.886			1,200.886
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			105.000	105.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			48.850	48.850
			Zniesienie	1,200.886		153.850	1,354.736

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволенiem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	1,200.886	153.850	1,354.736
9	13	15	Akademia techniczna w Gracu	429.255	429.255
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia	50.000	50.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	9.600	9.600
		16	Akademie techniczne w Pradze	1,504.581	1,504.581
			Niemiecka akademja techniczna:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	15.570	15.570
			Potrzeby ryczałtowe na ulepszenia budowlane i organiczne	250.000	250.000
			Czeska akademja techniczna:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia	205.000	205.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	101.228	101.228
			Raty i należności poboczne	34.760	34.760
			Odszkodowanie na rzecz Czech za zaniechanie prawa używania dawnego kościoła św. Piotra i Pawła (5. rata)	1.000	1.000
			Potrzeby ryczałtowe	8.000	8.000
		17	Akademie techniczne w Bernie	945.446	945.446
			Niemiecka akademja techniczna:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia	10.000	10.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	39.250	39.250
			Raty i należności poboczne	50.000	50.000
			Czeska akademja techniczna:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia	400.000	400.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	38.670	38.670
			Potrzeby ryczałtowe	23.000	23.000
			Zniesienie	4,080.168	1,389.928	5,470.096

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	4,080.168	1,389.928	5,470.096
9	13	18	Akademia techniczna we Lwowie	615.217	615.217
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia	60.000	60.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	23.050	23.050
	19		Wszystkie akademie techniczne	2.100	2.000	4.100
			Potrzeby ryczałtowe	60.000	60.000
			Razem (§§ 14.—19.)	4,697.485	2.000	1,532.978	6,232.463
	20		Akademia rolnicza w Wiedniu	554.390	554.390
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia	50.000	50.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	15.212	15.212
			Raty i należności poboczne	14.081	14.081
			Razem (§ 20.)	554.390	79.293	633.683
			Akademie weterynarskie:				
	21		Akademia weterynarska we Wiedniu	102.274	102.274
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	7.400	7.400
	22		Akademia weterynarska we Lwowie	143.666	143.666
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	12.500	12.500
			Razem (§ 21.—22.)	245.940	19.900	265.840
	23		Wydatki wspólne na akademie techniczne i akademię rolniczą we Wiedniu	1.400	12.000	13.400
			Wszystkie szkoły wyższe:				
	24		Wykształcenie sił nauczycielskich dla szkół wyższych	90.000	90.000
	25		Wsparcia dla uczniów wszystkich szkół wyższych	13.000	13.000
			Suma (Tytuł 13.)	17,527.892	1,783.550	5,347.862	24,659.304
14			Biblioteki naukowe	82.033	82.033
			Adaptacje i urządzenie	400	400
			Suma (Tytuł 14.)	82.033	400	82.433

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем у́жыця а́ж до ко́нца грудніа				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	19,403.331	89.166	512.258	20,004.755
9	15	1	Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			9.000	9.000
			Subwencye i dotacye			100	100
			Czechy:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracyi budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			209.000	209.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			62.175	62.175
			Koszta administracyjne			1.952	1.952
			Morawy:				
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			35.313	35.313
			Śląsk:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracyi budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			150.000	150.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			4.900	4.900
			Galicya i Kraków:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracyi budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			190.000	190.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			189.225	189.225
			Raty i należności poboczne			16.000	16.000
			Bukowina:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracyi budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			5.000	5.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			35.100	35.100
			Subwencye i dotacye			20.000	20.000
			Dalmacya:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracyi budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			35.000	35.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			26.700	26.700
			Zniesienie .	19,403.331	89.166	1,501.723	20,994.220

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем у́жыця а́ж до ко́нца грудніа				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	19,403.331	89.166	1,501.723	20,994.220
9	15	2	Szkoły realne	9,816.386	121.934		9,938.320
			Austria poniżej Anizy:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			390.000	390.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			50.717	50.717
			Raty i należności poboczne			66.642	66.642
			Austria powyżej Anizy:				
			Subwencye i dotacye			20.000	20.000
			Styrya:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			85.000	85.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			25.500	25.500
			Pobrzeże:				
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			3.200	3.200
			Tyrol i Vorarlberg:				
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			27.700	27.700
			Czechy:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			105.000	105.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			97.407	97.407
			Raty i należności poboczne			42.000	42.000
			Morawy:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			105.000	105.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			26.496	26.496
			Zniesienie .	29,219.717	211.100	2,546.385	31,977.202

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	29,219.717	211.100	2,546.385	31,977.202
9	15	2	Śląsk:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			150.000	150.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			590	590
			Galicja i Kraków:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			41.515	41.515
			Dalmacja:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędzenia wewnętrznego i przesiedlenia			50.000	50.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			49.400	49.400
		3	Licea żeńskie i wyższe szkoły żeńskie	299.400			299.400
		4	Dodatki dla suplentów z tytułu starszeństwa służbowego	1.000			1.000
		5	Komisje egzaminacyjne	21.700			21.700
		6	Kursa dla wykształcenia nauczycieli gimnastyki	12.140			12.140
		7	Sprawienie środków naukowych i uzupełnienie zbiorów środków naukowych	18.000			18.000
		8	Zwroty z poborów z tytułu opłaty szkolnej	87.000			87.000
		9	Kursa dopełniające dla nauczycieli szkół średnich		15.000		15.000
		10	Wsparcia, stypendya i remuneracje dla kandydatów stanu nauczycielskiego i nauczycieli		183.600		183.600
		11	Ogólne wydatki administracyjne		2.800		2.800
			Suma (Tytuł 15.) .	29,658.957	412.500	2,837.890	32,909.347
		16	Szkolnictwo handlowe i marynarskie	1,601.365	29.000		1,630.365
		17	Specyalne zakłady naukowe.				
		1	Zakłady naukowe dla położnych	120.350	44.000		164.350
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			120	120
		2	Zakład naukowy dla języków wschodnich w Wiedniu	15.922			15.922
			Suma (Tytuł 17.) .	136.272	44.000	120	180.392

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca grudnia			
1909	1910	1910	w k o r o n a c h			
9	18					
		1	Szkoły ludowe.			
			1 Seminarja nauczycielskie męskie i żeńskie	5,696.448		5,696.448
			Austria poniżej Anizy:			
			Cywilny pensjonat dla dziewcząt w Wiedniu:			
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia		10.000	10.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		2.075	2.075
			Inne zakłady:			
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		3.925	3.925
			Austria powyżej Anizy:			
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		2.000	2.000
			Solnogród:			
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		472	472
			Styrya:			
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia		50.000	50.000
			Raty i należności poboczne		16.000	16.000
			Karyntya:			
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia		10.000	10.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		5.500	5.500
			Kraina:			
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		3.266	3.266
			Pobrzeże:			
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia		64.000	64.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		7.500	7.500
			Tyrol i Vorarlberg:			
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia		100.000	100.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe		13.480	13.480
			Zniesienie	5,696.448	288.218	5,984.666

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
9	18	1	Przeniesienie	5,696.448	288.218	5,984.666
			Czechy:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			117.840	117.840
			Subwencye i dotacye			5.000	5.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			23.833	23.833
			Morawy:				
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			7.980	7.980
			Śląsk:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			100.000	100.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			4.500	4.500
			Raty i należności poboczne			25.066	25.066
			Galicja i Kraków:				
			Budowy i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, urzędnictwa wewnętrznego i przesiedlenia			100.000	100.000
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			7.764	7.764
			Bukowina:				
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			3.000	3.000
			Dalmacja:				
			Adaptacye, urządzenie i potrzeby naukowe			3.400	3.400
		2	Kursa specjalne dla abiturjentów szkół średnich		9.840		9.840
		3	Dodatki z tytułu starszeństwa służbowego dla supleatów w seminarjach nauczycielskich męskich i żeńskich	1.000			1.000
		4	Stypendya dla seminarzystów		245.500		245.500
		5	Dodatki za zasługi dla nauczycieli w seminarjach nauczycielskich męskich i żeńskich	9.000			9.000
		6	Kursa nauczycieli szkół wydziałowych		64.000		64.000
		7	Dodatki państwowe do funduszków szkół normalnych	302.224			302.224
		8	Na podniesienie szkolnictwa ludowego:				
			Pobrzeże			50.000	50.000
			Tyrol i Vorarlberg			194.000	194.000
			Dalmacja			300.000	300.000
			Zniesienie	6,008.672	319.340	1,230.601	7,558.613

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			S u m a	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем уżycia aż до końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	6,008.672	319.340	1,230.601	7,558.613
9	18	9	Wynagrodzenia dla nauczycieli ludowych za szczególne zasługi koło popierania nauki muzyki	2.000	2.000
		10	Popieranie ogrodów szkolnych, kursów nauki gospodarstwa wiejskiego i kursów specjalnego dalszego kształcenia, połączonych ze szkołami ludowymi i wydziałowymi	119.000	119.000
		11	Wspieranie przytułków dla dzieci, ogródków dzieciennych, schronisk dzieciennych i podobnych zakładów	20.000	20.000
		12	Popieranie urzędów naukowych, mających na celu wychowanie i uczenie dzieci umysłowo niedołączonych lecz nadających się do kształcenia	15.000	15.000
		13	Dodatki na rzecz powszechnych szkół ludowych i wydziałowych	484.655	55.298	539.953
			Solnogród:				
			Dodatki na budowę	1.500	1.500
			Pobrzeże:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	9.260	9.260
			Suma (Tytuł 18.) .	6,649.327	374.638	1,241.361	8,265.326
19			Fundacje i dodatki:				
		1	Fundacje	91.637	91.637
		2	Dodatki	327.937	155.000	482.937
			Austria poniżej Anizy:				
			Subwencje i dotacje	10.000	10.000
			Galicja i Kraków:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	5.000	5.000
			Wszystkie królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa:				
			Subwencje i dotacje	37.500	37.500
			Suma (Tytuł 19.) .	419.574	155.000	52.500	627.074
			Suma (Tytuły 13.—19.) .	56,075.420	2,798.688	9,480.133	68,354.241
			Suma ogólna (Rozdział 9.) .	88,890.721	3,821.308	11,906.156	104,618.185

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволением użyć aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
			X. Ministerstwo skarbu			
			(wraz z długiem państwa).			
			Ogólny wydatek.			
10			Zarząd skarbowy.			
	1		Urząd centralny (kierownictwo naczelne, dyrekcya długu państwa, departament rachunkowy i departa- ment rachunków fachowych)	5,747.920	141.600	5,889.520
	2		Władze skarbowe (krajowe dyrekcje skarbu, dyrekcje skarbu i dyrekcje okręgów skarbowych, inspektoraty skarbowe i urzędy wymiaru należności, admini- stracye podatkowe i referaty podatkowe starostw powiatowych)	28,136.700	16.000 43.000	28,195.700
	3		Prokuratorye skarbu	1,880.000		1,880.000
	4		Techniczna kontrola skarbowa	2,743.000		2,743.000
	5		Urzędy skarbowe (urzędy podatkowe i urzędy depozytów sądowych, kasy skarbowe i kasy depozytów sądowych w Wiedniu, Kasa urzędu taks w Wiedniu, centralny Urząd stempłowy w Wiedniu, liniowe urzędy podatku spożywczego w Wiedniu i Tryeście, Urząd dochodów skarbowych i urząd stempłowy w Pradze)	21,525.890		14.000 21,539.890
	6		Urzędy cechownicze	476.750		1.000 477.750
	7		Kasy skarbowe (państwowe kasy główne i krajowe kasy skarbowe)	1,542.000		1,542.000
	8		Kataster podatku gruntowego i utrzymywanie jego ewi- dencji	5,294.365		5,294.365
	9		Zarząd cel	5,892.000		5,892.000
	10		Straż skarbowa	23,378.400		23,378.400
	11		Wydatki na utrzymanie budynków zarządu skarbowego (i urzędów loteryjnych)		1,141.400 6.800	1,148.200
	12		Nowe budowle, roboty budowlane, urządzenia, za- kupno realności i koszty transakcyi gruntowych dla zarządu skarbowego			2,000.000 2,000.000
			Suma (Rozdział 10.) .	96,617.025	1,299.000 2,064.800	99,980.825

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
11		Ogólny zarząd kasowy.				
	1	Istotna strata mennicza przy kupnie i sprzedaży złota			200.000	200.000
	2	Wynagrodzenie przy wymianie monet uszkodzonych lub wycofanych z obiegu			45.000	45.000
	3	Kało i koszta wybicia przy zużytych monetach złotych i częściach monet waluty koronowej, które oddano do przetopienia			16.000	16.000
	4	Koszta sporządzenia wag i ciężarków kontrolnych dla krajowych monet złotych waluty koronowej tudzież należyłości cechownicze, przypadające na rzecz służby cechowniczej		250		250
	5	Koszta statystyki walutowej i inne wydatki z tem połączone		10.000		10.000
	6	Zwroty na rzecz stron	25.000			25.000
	7	Bezdziejczności, przypadające do zwrotu	65.000			65.000
	8	Dodatek do funduszu taks wojskowych	2,289.971			2,289.971
	9	Rozmaite wydatki	1,138.595			1,138.595
	10	Wynagrodzenie dla Vorarlbergu na umorzenie długu inwazyjnego (8. i ostatnia rata)			5.033	5.033
	11	Subwencya dla gminy miasta Pragi (8. rata)			1,600.000	1,600.000
	12	Wynagrodzenia z udziału państwa w nadwyżkach z grzywien za przestępstwa skarbowe i ewentualna subwencya z tego udziału dla funduszu dobroczynnego, opartego na tych grzywnach		250.000		250.000
	13	Wydatek na zarządzenia dla poprawy położenia materialnego niektórych kategorii funkcjonaryuszy państwowych			23,000.000	23,000.000
	14	Na rzecz instytutu zaopatrzenia oficjantów i oficjantek kancelaryjnych, zatrudnionych przy państwowych władzach, urządach i zakładach		400.000		400.000
	15	Nadwyżka z powodu dokonanej w roku 1908. i dokonanej się mającej w roku 1909. przemiany posad służby pomocniczej na posady sług stałych		324.000		324.000
	16	Na udzielanie wsparć z powodu klęsk elementarnych			3,000.000	3,000.000
		Suma (Rozdział 11.) .	3,518.566	984.250	27,866.033	32,368.849

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z pozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
			Wydatki szczegółowe.			
12			Podatki bezpośrednie.			
	1		Odszkodowania i wynagrodzenia stron i funkcyjonyrussy publicznych za współdziałanie przy wysłedzeniu i ustaleniu podstaw podatku, tudzież przy ściąganiu podatków			90.000
			90.000			90.000
	2		Wynagrodzenia stron dawniej wolnych od podatku w Dalmacji z powodu zaprowadzenia podatku gruntowego (renty wynagrodzenia za dziesięcinę)			4.700
			4.700			4.700
	3		Koszta egzekucyi podatkowych			2,745.500
			2,745.500			2,745.500
	4		Przekazania na rzecz funduszów krajowych			8,000.000
				8,000.000		8,000.000
			Suma (Rozdział 12.)			2,840.200
			2,840.200	8,000.000		10,840.200
13			Cło.			
	1		Wydatki celne			11,355.000
			11,355.000			11,355.000
14			Podatek spożywczy:			
	1		Wydatki administracyjne			119.700
			119.700			119.700
			Nabycie przyrządów kontrolnych do pomiaru brzezki piwnej i innych przyborów do kontrolowania			100.000
					100.000	100.000
	2	1	Zwroty zabezpieczeń dochodów skarbowych			1,851.000
			1,851.000			1,851.000
		2	Zwroty podatków z powodu przerw w ruchu przy wyrobie wódki			1.600
			1.600			1.600
		3	Zwroty podatków z powodu przerw w ruchu przy wyrobie piwa			24.000
			24.000			24.000
		4	Zwroty podatkowe z tytułu dyskonta			1,240.000
			1,240.000			1,240.000
		5	Zwroty dodatku do podatku od piwa, wyrobionego we Wiedniu i w Tryeście i wywiezionego poza linię podatkową tych miast			520.000
			520.000			520.000
		6	Zwroty podatkowe, wszelkie inne			350.000
			350.000			350.000
	3		Zwroty podatku spożywczego:			
		1	za wywóz wódki poza linię celną			1.700
			1.700			1.700
		2	" " piwa poza linię celną			3,200.000
			3,200.000			3,200.000
			Zniesienie			7,308.000
			7,308.000		100.000	7,408.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем уżycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	7,308.000	100.000	7,408.000
14	4		Bonifikacye podatku spożywczego:				
	1		za wywóz wódki poza linię celną	1,850.000	1,850.000
	2		dla gorzelni rolniczych	7,800.000	7,800.000
	5		Odszkodowanie posiadaczy prawa propinacyi w Galicyi i na Bukowinie	2,200.000	2,200.000
	6		Udział gminy wiedeńskiej w dochodzie z liniowego podatku spożywczego we Wiedniu i z dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa tamże	1,250.000	1,250.000
	7		Przekazania z podwyższonego podatku od wódki na rzecz funduszy krajowych	20,700.000	20,700.000
			Suma (Rozdział 14.) .	41,108.000	100.000	41,208.000
15			Osobna opłata od wyszynku i drobnej sprzedaży palonych płynów gorących tudzież od handlu nimi .	81.000	81.000
16			Stemple, taksy i należytości:				
	1		Stemple:				
	1		Wydatki administracyjne	2,067.220	2,067.220
	2		Zwroty dochodów skarbowych	32.000	32.000
	2		Taksy:				
	1		Wydatki administracyjne	300	300
	2		Zwroty dochodów skarbowych	10.000	10.000
	3		Należytości:				
	1		Wydatki administracyjne	293.000	293.000
	2		Zwroty dochodów skarbowych	3,300.000	3,300.000
			Suma (Rozdział 16.) .	5,702.520	5,702.520
17			Podatek od biletów kolejowych:				
	1		Wydatki administracyjne	4.500	4.500
	2		Zwroty dochodów skarbowych	2.000	2.000
			Suma (Rozdział 17.) .	6.500	6.500

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем у́жція а́ж до ко́нца грудніа				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
18			Loterya:				
	1		Wygrane loteryjne i koszta administracyjne	18,430.150		18,430.150	
	2		Zwroty dochodów skarbowych	10.000		10.000	
			Suma (Rozdział 18.)	18,440.150		18,440.150	
19			Mennica	562.500	807.200	20.000	1,389.700
20			Drukarnia nadworna i państwowa	6,646.786	227.000	584.500	7,458.286
21			Sól				
	1		Wyrób soli i wykupno soli morskiej:				
		1	Koszta wyrobu i wykupna	11,050.600	482.200		11,532.800
		2	Nowe budynki, kupno realności i inne wydatki nadzwyczajne			3,401.200	3,401.200
	2		Sprzedaż soli:				
		1	Wydatki administracyjne	2,518.000	27.300		2,545.300
		2	Zwroty dochodów skarbowych	18.700			18.700
			Suma (Rozdział 21.)	13,587.300	509.500	3,401.200	17,498.000
22			Tyton:				
	1		Wydatki administracyjne	4,080.000	840.000		4,920.000
	2		Wydatki na kupno i fabrykację:				
		1	Zakup zagranicznych liści tytoniowych i wyrobów tytoniowych		31,250.000		31,250.000
		2	Zakup krajowych liści tytoniowych i tytoniu przemycanego	19,853.000			19,853.000
		3	Koszta wyrobu	36,730.000			36,730.000
		4	Nowe budowle i kupno realności			1,200.000	1,200.000
		5	Udział w wystawach			10.000	10.000
	3		Sprzedaż tytoniu:				
		1	Wydatki połączone z sprzedażą	2,925.400			2,925.400
		2	Zwroty dochodów skarbowych	48.000			48.000
			Suma (Rozdział 22.)	63,626.400	32,090.000	1,210.000	96,936.400

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użytych aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
23			Dług państwa i zarząd długu państwa.			
	1		Ogólny dług państwa.			
	1		Odsetki	211,511.044 K		
			Od tego potrąca się udział roczny krajów Korony węgierskiej w kwocie	60,319.340 „	151,016.704	175.000
						151,191.704
	2		Umorzenie długów	26,185.094 K		
			Od tego potrąca się udział roczny krajów Korony węgierskiej w kwocie	300.000 „	25,885.094	
						25,885.094
			Suma (Tytuł 1.) .	176,901.798	175.000	177,076.798
	2		Dług państwowy królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.			
	1		Odsetki		204,681.549	204,681.549
	2		Umorzenie długów		26,759.073	2,338.000
						29,097.073
			Suma (Tytuł 2.) .	231,440.622	2,338.000	233,778.622
	3		Zarząd długu państwa.			
	1		Wydatki na zarząd wspólnych długów bieżących (70 procent)		4.200	4.200
	2		Wydatki na zarząd nie wspólnych długów bieżących		51.900	51.900
	3		Wydatki administracyjne na zarząd długów fundowanych:			
		a)	wydatki rzeczowe	54.000		233.000
		b)	wydatki osobiste			53.000
			Suma (Tytuł 3.) .	110.100	286.000	396.100
			Suma (Rozdział 23.) .	408,452.520	2,513.000	286.000
			Suma ogólna (Rozdział 10.—23.) .	672,554.467	46,429.950	35,532.533
						754,516.950

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем нѣжца аз до конца грудня				
1909	1910	1910	w k o r o n a c h				
24			XI. Ministerstwo handlu.				
			Wydatek ogólny.				
	1		Urząd centralny.				
	1		Kierownictwo naczelne	6,774.860	71.850	76.000	6,922.710
	2		Przyboczne rady zawodowe (przyboczna Rada celna, Rada przemysłowa, przyboczna Rada pracy, Rada rękodzielniczo-przemysłowa, Komisya dla zapobiegania wypadkom), tudzież Komisya komunikacyjna w Tryeście	113.500			113.500
	3		Koszta sprawozdań handlowych	107.300			107.300
	4		Popieranie przemysłu i wywozu		267.000		267.000
	5		Dodatek na rzecz c. k. austriackiego Muzeum handlowego	161.000			161.000
	6		Suhwencye dla stowarzyszeń i związków stowarzyszeń celem popierania ich tworzenia i działalności w granicach VII. rozdziału ordynacyi przemysłowej		10.000		10.000
	7		Koszta dochodzeń co do pracy dzieci w Austrii			66.000	66.000
	8		Osobiste pobory Dyrekcji budowy dróg wodnych			1,185.639	1,185.639
			Suma (Tytuł 1.)	7,156 660	348.850	1,327.639	8,833.149
	2		Koszta służby nadzorczej w przemyśle	794.820			794.820
	3		Służba portowa i morsko-sanitarna.				
	1		Władza morska oraz urzędy portowe i morsko-sanitarne	1,308.030	46.800		1,354.830
	2		Utrzymanie i ruch statków, maszyn itd.	154.280			154.280
	3		Utrzymanie i ruch bagerów	341.000	136.000		477.000
	4		Konserwacya i utrzymanie w ruchu latarni morskich, latarni portowych oraz stacyi sygnałowych	384.300	87.200		471.500
	5		Utrzymanie urzędzeń portowych i ich rekonstrukcye		480.800		480.800
			Razem (§§ 1.—5.)	2,187.610	750.800		2,938.410

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
1909	1910	1910	w k o r o n a c h			
24	3	6	Nowe budowle.			
			I. Pobrżeże:			
			a) Budowle portowe.			
			S. Girolamo di Valle d'Oltra. Subwencya na budowę grobli przy przylisku morskim. Ogólna kwota 20.000 K, 1. kwota częściowa		10.000	10.000
			Cittanova. Przedłużenie wybrzeża operacyjnego dla parowców. Ogólna kwota 35.000 K, 1. kwota częściowa		10.000	10.000
			Pola. Rozszerzenie małej grobli do lądowania. Ogólna kwota 90.000 K, 1. kwota częściowa		19.000	19.000
			Rovenska przy Lussingrande. Urządzenie wybrzeża operacyjnego dla parowców. Ogólna kwota 60.000 K, 1. kwota częściowa		20.000	20.000
			Neresinc, wyspa Lussin. Urządzenie wybrzeża operacyjnego. Ogólna kwota 20.000 K, 1. kwota częściowa		8.000	8.000
			Isola. Przedłużenie grobli operacyjnej. Ogólna kwota 36.900 K, 2. kwota częściowa		15.000	15.000
			Rovigno. Przedłużenie małej grobli w przystani św. Katarzyny. Ogólna kwota 34.000 K, 2. kwota częściowa		18.000	18.000
			Rabaz. Urządzenie wybrzeża operacyjnego. Ogólna kwota 40.000 K, 2. kwota częściowa		25.000	25.000
			Moścénice. Urządzenie wybrzeża operacyjnego. Nadwyżka zapotrzebowania 22.500 K, 1. kwota częściowa		15.000	15.000
			Umago. Pogłębienie wjazdu do przystani przez rozsadzenie skał. Ogólna kwota 162.000 K, reszta		115.000	115.000
			Abbazya. Poprawienie grobli do lądowania. Ogólna kwota 210.000 K, reszta		60.000	60.000
			Budowa nowych słupów do przywiązywania		6.000	6.000
			Urządzenie znaków ostrzegawczych na mieliznach		1.000	1.000
			Nabycie ziemi santorynowej		10.000	10.000
			b) Budowle lądowe.			
			Tryest. Wystawienie budynku sanitarnego przy latarni morskiej w Tryescie w miejsce mającego ulec zburzeniu budynku obok Moła Sanità. Ogólna kwota 60.000 K, 1. kwota częściowa		10.000	10.000
			Razem (Pobrżeże)		342.000	342.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
1909	1910	1910	w k o r o n a c h			
			II. Dalmacya:			
			<i>a)</i> Budowle portowe:			
24	3	6	Pago. Dalsze ulepszenie przystani. Ogólna kwota 37.000 K, 1. kwota częściowa			20.000 20.000
			Zadar. Urządzenie wybrzeża operacyjnego dla parowców pospiesznych. Ogólna kwota 137.000 K, 1. kwota częściowa			95.000 95.000
			Zaravecchia. Rozszerzenie północno-zachodniej grobli portowej. Ogólna kwota 82.000 K, 1. kwota częściowa			20.000 20.000
			Sepurine, wyspa Provicchio. Urządzenie grobli operacyjnej. Ogólna kwota 78.000 K, 1. kwota częściowa			20.000 20.000
			Castelnuovo przy Traù. Przedłużenie wybrzeża do lądowania. Ogólna kwota 16.000 K, 1. kwota częściowa			10.000 10.000
			Krilo w Jesenice. Urządzenie grobli operacyjnej. Ogólna kwota 98.000 K, 1. kwota częściowa			20.000 20.000
			Baškavoda. Urządzenie grobli operacyjnej. Ogólna kwota 55.000 K, 1. kwota częściowa			15.000 15.000
			Gradac. Przedłużenie grobli, służącej do ochrony i lądowania. Ogólne zapotrzebowanie 100.000 K, 1. kwota częściowa			15.000 15.000
			Duba, półwysep Sabioncello. Budowa urządzenia portowego. Ogólna kwota 50.000 K, 1. kwota częściowa			15.000 15.000
			Stinjiva (Brusje) na Lesinie. Urządzenie grobli ochronnej i do lądowania. Ogólna kwota 68.000 K, 1. kwota częściowa			15.000 15.000
			Cannosa (Trsteno). Przedłużenie grobli do lądowania. Ogólna kwota 34.000 K, 1. kwota częściowa			10.000 10.000
			Srebrno di Breno przy Raguzie. Budowa urządzenia portowego. Ogólna kwota 57.000 K, 1. kwota częściowa			10.000 10.000
			S. Cajo przy Salona. Dodatek na budowę wybrzeża przed fabryką cementu			15.000 15.000
			Castelnuovo (Bocche di Cattaro). Urządzenie placu operacyjnego na początku grobli portowej. Ogólna kwota 46.000 K, 1. kwota częściowa			15.000 15.000
			Ražance. Wykończenie grobli, służącej do ochrony i lądowania. Ogólna kwota 28.000 K, reszta			21.000 21.000
			Zniesienie			316.000 316.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z d. zwolnieniem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
			Przeniesienie		316.000	316.000
24	3	6	Birbinj na Isola Grossa. Urządzenie grobli do lądowania. Ogólna kwota 16.500 K, reszta		11.500	11.500
			S. Pietro della Brazza. Urządzenie muru przybrzeżnego. Ogólna kwota 20.000 K, reszta		18.000	18.000
			Comisa na wyspie Lissa. Wybudowanie przystani. Ogólna kwota 180.000 K, 2. kwota częściowa		50.000	50.000
			Gelsa. Budowa urządzenia do ochrony przystani. Ogólna kwota 20.000 K, reszta		13.000	13.000
			Zavaiatika na wyspie Curzola. Urządzenie grobli, służącej do ochrony i lądowania. Ogólna kwota 40.000 K, 2. kwota częściowa		15.000	15.000
			Metković. Przedłużenie wybrzeża dla dworca kolejowego. Ogólna kwota 430.000 K, 2. kwota częściowa		30.000	30.000
			Stagnogrande. Urządzenie wybrzeża operacyjnego dla parowców. Ogólna kwota 20.000 K, reszta		13.000	13.000
			Szybenik. Urządzenie wybrzeża łączącego od wybrzeża węglowego do grobli portowej, przekraczającego zatokę Bruilje. Ogólna kwota 420.000 K, 3. kwota częściowa		16.000	16.000
			Podgora. Budowa urządzeń dla ochrony przystani. Ogólna kwota 20.000 K, reszta		6.000	6.000
			Kozarica na wyspie Meleda. Budowa urządzeń portowych. Ogólna kwota 40.000 K, 3. kwota częściowa		15.000	15.000
			Zlarin. Urządzenie grobli operacyjnej. Ogólna kwota 62.000 K, 4. kwota częściowa		30.000	30.000
			Szybenik. Urządzenie wybrzeża operacyjnego od grobli do lądowania aż do budynku urzędu portowego. Ogólna kwota 700.000 K, 4. kwota częściowa		900	900
			Prigradica na wyspie Curzola. Uzupełnienie istniejących urządzeń portowych. Ogólna kwota 37.000 K, reszta i zapotrzebowanie dodatkowe		33.000	33.000
			Gravosa. Wybudowanie wybrzeża operacyjnego przed dworcem kolejowym. Ogólna kwota 595.000 K, 4. kwota częściowa		25.000	25.000
			Kotor. Ulepszenie wybrzeża operacyjnego od północy. Ogólna kwota 105.000 K, 4. kwota częściowa		50.000	50.000
			Spljet. Urządzenie grobli operacyjnej. Ogólna kwota 460.000 K, 5. kwota częściowa		25.000	25.000
			Zniesienie		667.400	667.400

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем уżycia aż до końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
			Przeniesienie		667.400	667.400
24	3	6	Szybenik. Urządzenie muru przybrzeżnego dla lądowania węgla wraz z wybrzeżem łączącym. Ogólna kwota 174.000 K, reszta		41.600	41.600
			Spljet. Przedłużenie grobli św. Piotra. Ogólna kwota 117.000 K, reszta i zapotrzebowanie dodatkowe		40.000	40.000
			Urządzenie nowych słupów do przywiązywania		5.000	5.000
			Urządzenie znaków ostrzegawczych na mieliznach		2.000	2.000
			Nabycie ziemi santorynowej		30.000	30.000
			<i>b) Budowle lądowe.</i>			
			Metković. Wystawienie budynku dla urzędu portowego. Ogólna kwota 24.000 K, reszta		14.000	14.000
			Razem (Dalmacya)		800.000	800.000
			Razem (§ 6.)		1,142.000	1,142.000
		7	Urządzenie nowych latarni morskich i poprawienie istniejących		314.700	314.700
		8	Ulepszenie tryesteńskich urzędów portowych. Ogólne zapotrzebowanie 53,334.500 K, 9. kwota częściowa		9,000.000	9,000.000
		9	Sprawienie przyrządów do nurkowania wraz z przyborami		4.000	4.000
		10	Wyekwipowanie okrętu szkolnego celem praktycznego wykształcenia kadetów marynarki handlowej na oficerów okrętowych		5.000	5.000
		11	Podniesienie rybołówstwa morskiego. Ogólna kwota 400.000 K, 3. kwota częściowa		65.000	65.000
		12	Sprawienie łodzi motorowej dla morskiej służby sanitarnej. Ogólna kwota 30.000 K, 1. kwota częściowa		10.000	10.000
		13	Sprawienie okrętu roboczego do montowania latarni morskich, zabezpieczania materiału i kontroli. Ogólna kwota 180.000 K, 1. kwota częściowa		10.000	10.000
			Razem (§§ 7.—13.)		9,408.700	9,408.700
			Suma (Tytuł 3.)	2,187.610	750.800	10,550.700
						13,489.110

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем у́жicia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
24	4	Obserwatorium marynarskie w Tryeście . . .	52.810	1.300	770	54.880
	5	Subwencye dla ruchu żeglarskiego.				
	1	Lloyd austriacki		10,653.300		10,653.300
	2	Prowizoryczna służba do Brazylii		600.200		600.200
	3	Służba dalmatyńska		946.200		946.200
	4	Ryczałtowe zapotrzebowanie celem utrzymania żeglugi parowej na Dunaju			1,200.000	1,200.000
	5	Popieranie marynarki handlowej i przyczynianie się do budowy okrętów	2,715.340	2,334.580		5,049.920
	6	Rozwinięcie komunikacji morskich			135.000	135.000
		Suma (Tytuł 5.)	2,715 340	14,534.280	1,335.000	18,584.620
	6	Domy składowe w Tryeście.				
	1	Wydatki na prowadzenie przedsiębiorstwa	1,475.290	37.000		1,512.290
	2	Rozszerzenie zakładów			1,000.000	1,000.000
	3	Rata ryczałtowa na umorzenie ceny kupna hangaru na grobli III. odstąpionego państwu przez Spółkę żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a			89.260	89.260
	4	Odpisania			155.000	155.000
		Suma (Tytuł 6.)	1,475.290	37.000	1,244.260	2,756.550
		Suma (Tytuły 1.—6.)	14,332.530	15,672.230	14,458.369	44,513.129
	7	Zakład poczt i telegrafów, tudzież Urząd pocztowych kas oszczędności.				
		Zakład poczt i telegrafów.				
	1	Wydatki osobiste	92,147.850			92,147.850
	2	Potrzeby rzeczowe dla utrzymania ruchu	46,638.320	559.750		47,198.070
	3	Wydatki, nie należące do właściwych wydatków administracyjnych	1,360.000			1,360.000
	4	Urządzenie nowych przewodów telegraficznych			1,000.000	1,000.000
	5	Rozwinięcie sieci telefonicznej:				
		a) Pobory osobiste technicznych sił pomocniczych, przyjętych czasowo			239.000	239.000
		b) Potrzeby rzeczowe			12,250.000	12,250.000
		Razem (§ 5.)			12,489.000	12,489.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем уżycіа aż до ко́нца грудніа			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
24	7	6	Nowe budowle:			
			Austria poniżej Anizy:			
			Koszta założenia centralnego magazynu telegraficznego w Wiedniu XXI. (Stadlan-Hirschstetten) (3. i 4. rata półroczna)			30.000 30.000
			Kraina:			
			Koszta wystawienia budynku pocztowego w Idryi (2. rata)			20.000 20.000
			Pobrzeże:			
			Koszta wystawienia budynku pocztowego w Abbaży (1. rata)			40.000 40.000
			Tyrol i Vorarlberg:			
			Koszta budynku pocztowego, wystawionego w Insbruku (2. rata)			66.000 66.000
			Koszta wystawienia nowego budynku pocztowego w Meranie (1. rata)			60.000 60.000
			Czechy:			
			Koszta nabycia domu pocztowego w Chrudimie (7. rata)			9.720 9.720
			Koszta nabycia nowego budynku pocztowego w Dzieczynie nad Łabą (9. i 10. rata półroczna)			18.890 18.890
			Koszta wystawienia budynku pocztowego w Królewskich Winogradach (2. rata)			190.000 190.000
			Koszta wystawienia budynku pocztowego w Przybramie (1. rata)			3.000 3.000
			Koszta wystawienia budynku pocztowego w Śmichowie (1. rata)			3.000 3.000
			Morawy:			
			Dodatek, przypadający na zakład poczt i telegrafów celem nabycia w drodze kupna domu w Bernie, Plac Łażański'ego Nr. 3 (6. rata)			3.440 3.440
			Koszta budowy budynku pocztowego, który ma być wystawiony w Morawskiej Ostrawie (2. rata)			120.000 120.000
			Koszta wystawienia wspólnego budynku urzędowego w Iglawie			10.000 10.000
			Zniesienie			574.050 574.050

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем użyć aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie			574.050	574.050
24	7	6	Śląsk:				
			Koszta budynku pocztowego, który ma być wystawiony w Cieszynie (2. rata)			3.000	3.000
			Koszta wystawienia budynku pocztowego w Karniowie (2. rata)			28.000	28.000
			Galicja:				
			Koszta nabycia budynku pocztowego w Tarnopolu i koszta wydatku na pokrycie długu hipotecznego, przypadającego do zwrotu			50.000	50.000
			Koszta wystawienia nowego budynku pocztowego w Brodach na gruncie dawnego domu pocztowego (1. rata)			30.000	30.000
			Nabycie domu pocztowego w Rozwadowie (1. rata)			30.000	30.000
			Koszta wystawienia nowego domu pocztowego w Kaluszu (1. rata)			10.000	10.000
			Bukowina:				
			Koszta nabycia gruntu budowlanego pod budynek pocztowy, który ma być wystawiony w Nowosielicy			10.000	10.000
			Dalmacja:				
			Koszta wystawienia nowego budynku pocztowego w Zadarze (1. rata)			5.000	5.000
			Koszta nowych budowli i robót budowlanych dla pomieszczenia poczty na dworcach kolejowych i koszta innych mniejszych robót budowlanych			430.500	430.500
			Razem (§ 6.)			1,170.550	1,170.550
	7		Adaptacje budowlane			135.000	135.000
	8		Zwroty dochodów			30.000	30.000
			Razem (§§ 1.—8.)	140,146.170	559.750	14,824.550	155,530.470
	9		Urząd pocztowych kas oszczędności	7,976.130	20.000	300.000	8,296.130
			Suma (Tytuł 7.)	148,122.300	579.750	15,124.550	163,826.600
			Suma ogólna (Rozdział 24.)	162,504.830	16,251.980	29,582.919	208,339.729

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем użyća aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
25			XII. Ministerstwo kolei żelaznych.				
	1		Urząd centralny:				
	1		Kierownictwo naczelne	6,550.660	1,108.200	97.000	7,755.860
	2		Dodatki na rzecz zakładów zaopatrzenia na starość i na rzecz innych urzędzeń dobroczynnych	13,298.250			13,298.250
			Suma (Tytuł 1.)	19,848.910	1,108.200	97.000	21,054.110
	2		Generalna inspekcya austriackich kolei żelaznych	575.310	5.500		580.840
	3		Centralny urząd dyrygowania wozów austriackich kolei państwowych	809.400	5.000		814.400
	4		Umowne wypłaty na oprocentowanie i umorzenie	29,747.460			29,747.460
	5		Koleje państwowe pod obcym zarządem ruchowym i wydzierżawione szlaki dobiegowe	170.100			170.100
	6		Ruch kolejowy utrzymywany przez państwo:				
	1		Służba naczelna dyrekcji kolei państwowych:				
			Wydatki osobowe	19,142.390			19,142.390
			Wydatki rzeczowe	925.290			925.290
	2		Nadzór kolejowy i konserwacya kolei:				
			Wydatki osobowe	17,680.180			17,680.180
			Wydatki rzeczowe (wraz z płacą robotników)	31,066.740			31,066.740
	3		Służba stacyjna i jezdna:				
			Wydatki osobowe	67,390.500			67,390.500
			Wydatki rzeczowe	6,704.760			6,704.760
			Zniesienie	142,909.860			142,909.860

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем użyć aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
25	7		Ruch na upaństwowionych liniach Kolei północnej Cesarza Ferdynanda.			
		1	Służba naczelną Dyrekcji kolei północnej:			
			Wydanki osobowe			6,284.700 6,284.700
			Wydanki rzeczowe			601.970 601.970
		2	Nadzór kolejowy i konserwacja kolei:			
			Wydanki osobowe			3,466.100 3,466.100
			Wydanki rzeczowe (wraz z płacą robotników)			5,425.810 5,425.810
		3	Służba stacyjna i jezdna:			
			Wydanki osobowe			23,736.890 23,736.890
			Wydanki rzeczowe			3,031.080 3,031.080
		4	Służba pociągowa:			
			Wydanki osobowe			8,040.660 8,040.660
			Wydanki rzeczowe			7,571.680 7,571.680
		5	Służba warsztatowa i utrzymanie środków przewozowych:			
			Wydanki osobowe			6,080.460 6,080.460
			Wydanki rzeczowe			5,880.190 5,880.190
		6	Pomocnicze zakłady ruchu:			
			Wydanki osobowe			742.250 742.250
			Wydanki rzeczowe			929.960 929.960
		7	Inne wydatki ruchowe:			
			Wydanki osobowe			6,525.200 6,525.200
			Wydanki rzeczowe			8,036.020 8,036.020
		8	Podatki i dodatki:			
			Wydanki rzeczowe			11,303.000 11,303.000
		9	Zapotrzebowanie ryczałtowe na zarządzenia celem podniesienia stanowiska społecznego personelu kolei państwowych:			
			Wydanki osobowe			400.000 400.000
		10	Wydanki nadzwyczajne 622.700 622.700
			Suma (Tytuł 7.)			98,056.000 622.700 98,678.700

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		na dzwyczałne	
			z dozwoleniem użytych aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
25	8	Czeska Kolej północna.				
	1	Ogólny zarząd	224.000			224.000
	2	Nadzór nad koleją i konserwacja kolei	1,663.000			1,663.000
	3	Służba komunikacyjna i handlowa	2,995.000			2,995.000
	4	Służba pociągowa i warsztatowa	2,100.000			2,100.000
	5	Szczególne wydatki, nie należące do właściwych kosztów ruchu	1,617.000			1,617.000
	6	Inwestycje budowlane i nabycie środków komunikacyjnych			2,100.000	2,100.000
		Suma (Tytuł 8.)	8,599.000		2,100.000	10,699.000
	9	Żegluga parowa na jeziorze Bodeńskim:				
		Wydatki osobowe	271.810			271.810
		Wydatki rzeczowe	208.920		252.090	461.010
		Suma (Tytuł 9.)	480.730		252.090	732.820
	10	Udział państwa w niedoborze ruchowym wiedeńskiej Kolei miejskiej			1,194.000	1,194.000
	11	Koleje gwarantowane:				
	1	Zaliczki czteroprocentowe na rzecz gwarantowanych kolei głównych			4,500.000	4,500.000
	2	Zaliczki czteroprocentowe na rzecz gwarantowanych kolei lokalnych			6,285.500	6,285.500
		Suma (Tytuł 11.)			10,785.500	10,785.500
	12	Wykończenie robót przy kolei przez Taury			18,300.000	18,300.000
	2	Roboty uzupełniające przy budowach torowych			12,900.000	12,900.000
	3	Budowa podwójnych torów			3,000.000	3,000.000
	4	Roboty wstępne i wygotowanie projektów			500.000	500.000
	5	Ulepszenie kolei przez Kremstal			850.000	850.000
	6	Zakład odbenzynowania w Drohobyczu			4,450.000	4,450.000
	7	Powiększenie i odnowienie parku wozowego			45,000.000	45,000.000
		Suma (Tytuł 12.)			85,000.000	85,000.000
		Suma ogólna (Rozdział 25.)	444,914.580	1,118.700	104,351.290	550,384.570

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем użyć aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
26	XIII. Ministerstwo rolnictwa.					
	Wydatek ogólny.					
1	Kierownictwo naczelne		1,578.340	15.000	1,593.340	
2	Państwowe zakłady naukowe i doświadczalne		766.322	17.350 38.400	822.072	
3	Popieranie kultury krajowej.					
1	Nauka rolnictwa i leśnictwa			1,146.000 320.000	1,466.000	
2	Bezpośrednie popieranie rolnictwa i leśnictwa			6,169.000 50.000	6,219.000	
3	Statystyka rolnicza i leśnicza i inne informacje fachowe			133.300 17.000	150.300	
4	Na wytępienie „Phylloxera vastatrix“ i innych szkodników			880.000	880.000	
5	Bezprocentowe zaliczki na przywrócenie winnic, zniszczonych przez mszycę winną, w myśl ustawy z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61, i z dnia 4. kwietnia 1902, Dz. u. p. Nr. 136.			350.000	350.000	
6	Melioracye			4,400.000	4,400.000	
7	a) Dodatek państwowy na rzecz funduszu melioracyjnego (25. rata)			4,000.000	4,000.000	
	b) Nadzwyczajny dodatek państwowy na rzecz funduszu melioracyjnego			4,000.000	4,000.000	
8	Zakładanie ksiąg wodnych i zbiorów map wodnych		5.000		5.000	
9	Dodatek państwowy na utrzymanie budowli regulacyjnych na rzece Gail według ustawy krajowej z dnia 11. sierpnia 1900 (Dz. u. kr. Nr. 28.) (27. rata)			19.000	19.000	
10	Dodatek państwowy:					
	a) na dalszy ciąg zabudowań na austriackim obszarze Renu			160.000	160.000	
	b) na konserwację zabudowań			13.250	13.250	
11	Wydatki administracyjne i konserwacyjne na roboty, przedsiębrane przez państwo w celu osuszenia bagien pod Akwileją		9.170		9.170	
4	Nadzorowanie kultury krajowej.					
1	Organy do nadzorowania kultury krajowej		1,595.540	21.790 12.120	1,629.450	
	Zniesienie .		3,954.372	11,902.440 9,859.770	25,716.582	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	3,954.372	11,902.440	9,859.770	25,716.582
26	4	2	Wydatek na koszta przypadające na skarb państwa z powodu wykonania ustaw agrarnych z dnia 7. lipca 1883 (Dz. u. p. Nr. 92, 93 i 94), dotyczących się komasacji gruntów i lasów oraz podziału gruntów	279.210	75.700	354.910
		3	Wydatek skarbu państwa na rachunek krajów (na podstawie umów co do ustanowienia personalu geometrycznego dla operacji agrarnych), a to:				
			Austria poniżej Anizy		135.000	135.000
			Solnogród		12.000	12.000
			Karyntya		40.000	40.000
			Kraina		50.000	50.000
			Morawy		130.000	130.000
			Śląsk		10.000	10.000
5			Szkoły dla leśniczych i dalsze kształcenie państwowych organów leśniczych	77.430	2.900	80.330
6			Państwowa hodowla koni	5,212.079	150.300	212.621	5,575.000
7			Służba weterynarska	3,662.570	3.050	25.000	3,690.620
			Suma (Tytuł 1.—7.)	13,185.661	12,511.390	10,097.391	35,794.442
			Lasy i domeny.				
8			Lasy państwowe i domeny.				
	1		Zarząd lasów i domen	13,345.098	227.060	58.260	13,630.418
	2		Nowe budowle i kupno realności			1,056.540	1,056.540
	3		Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie gospodarki			25.300	25.300
	4		Wykupno służebności i ich uregulowanie			11.400	11.400
	5		Inne wydatki nadzwyczajne			80.740	80.740
			Suma (Tytuł 8.)	13,345.098	227.060	1,232.240	14,804.398
			Suma ogólna (Rozdział 26.)	26,530.759	12,738.450	11,329.631	50,598.840

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем уżycіа aż до коңца грудніа			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
27	XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.					
1	Kierownictwo naczelne	903,100	10.000		913.100	
2	Najwyższy Trybunał	1,520.100	7.300		1,527.400	
3	Zarząd sprawiedliwości w królestwach i krajach koronnych	73,156.620	829.000		73,985.620	
	Przyrost wydatków z powodu założenia nowych ksiąg gruntowych			430.000	430.000	
	Przyrost wydatków z powodu utworzenia nowych sądów i urzędów depozytowych dla sądów cywilnych tudzież zmian personalu			80.000	80.000	
	W szczególności na utworzenie Sądu obwodowego w Trutnowie i drugiego sądu obwodowego w okręgu praskiego Sądu krajowego wyższego			70.000	70.000	
	Przyrost wydatków z powodu sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie			375.000	375.000	
4	Nowe budowle i kupno realności dla zarządu sprawiedliwości:					
	a) Ogólne wydatki na projekty budowlane			70.000	70.000	
	b) Kredyty osobne:					
1	Austria poniżej Anizy			1,173.802	1,173.802	
2	Austria powyżej Anizy			570.350	570.350	
3	Solnogród			284.567	284.567	
4	Syrya			86.240	86.240	
5	Karyntya			38.000	38.000	
6	Kraina			12.000	12.000	
7	Pobrzeże			975.885	975.885	
8	Tyrol			81.500	81.500	
9	Czechy			882.291	882.291	
10	Morawy			622.600	622.600	
11	Śląsk			107.541	107.541	
12	Galicya zachodnia			226.050	226.050	
13	Galicya wschodnia			1,197.000	1,197.000	
14	Bukowina			292.933	292.933	
15	Dalmacya			250.000	250.000	
5	Zakłady karne	6,855.740	221.500		7,077.240	
	Na roboty wstępne celem założenia zakładu karnego w Dalmacyi			20.000	20.000	
6	Nowe budowle i kupno realności dla zakładów karnych:					
1	Austria poniżej Anizy			390.000	390.000	
2	Czechy			60.000	60.000	
3	Morawy			57.000	57.000	
4	Galicya wschodnia			640.000	640.000	
7	Wydatek na wyższy Sąd konsularny w Konstantynopolu	52.071			52.071	
	Suma ogólna (Rozdział 27.)	82,487.631	1,067.800	8,992.759	92,548.190	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
28			XV. Ministerstwo robót publicznych.				
	1		Urząd centralny.				
		1	Kierownictwo naczelne	3,075.585	20.000	6.500	3,102.085
		2	Fachowe rady przyboczne (Rada przyboczna dla popie- rania rzemiosł i Rada przyboczna górnicza)	7.000			7.000
		3	Subwencye dla zjednoczeń przemysłowych i związków stowarzyszeń tudzież dla stowarzyszeniowych biur pracy		28.000		28.000
		4	Opieka nad dobrem młodzieży pracującej	110.000			110.000
		5	Pieczna nad sprawą mieszkań		71.500	100.000	171.500
		6	Popieranie ruchu przejezdnych		650.000		650.000
		7	Na swojskie wystawy krajowe, zawodowe i obszarowe, jakoteż na wystawy zagraniczne		42.500		42.500
		8	Utrzymanie budynków z wystawy światowej w c. k. Pra- terze	26.200	15.800	3.800	45.800
		9	Subwencya dla mieszanej komisji Prutowej			23.800	23.800
		10	Subwencyowanie gmin celem urządzenia składów wę- glowych			100.000	100.000
		11	Założenie katastru siły wodnej			41.410	40.410
		12	Subwencya dla pierwszej międzynarodowej wystawy myśliwskiej w Wiedniu w r. 1910.			50.000	50.000
		13	Na nabycie pomieszczenia dla Ministerstwa, na dodat- kowe uzupełnienie urządzenia i na adaptacye			292.710	292.710
			Suma (Tytuł 1.)	3,218.785	827.800	618.220	4,664.805
	2		Sprawy patentowe.				
		1	Urząd patentowy	965.310			965.310
		2	Trybunał patentowy	20.000			20.000
		3	Roboty przedwstępne celem wystawienia nowego bu- dynku			5.000	5.000
			Suma (Tytuł 2.)	985.310		5.000	990.310

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
28	3	Przedsiębranie prób technicznych:				
	1	Próby techniczne w ogólności		90.000		90.000
	2	Zakłady dla próbowania ręcznej broni palnej	43.590	2.500		46.090
	3	Urządzenie laboratorium dla budowy rzecznych			10.000	10.000
		Suma (Tytuł 3.)	43.590	92.500	10.000	146.090
	4	Służba cechownicza:				
	1	Władze cechownicze	1,352.820	8.800		1,361.620
	2	Na wyposażenie urzędów cechowniczych	66.000			66.000
	3	Uzupełnienie technicznych środków pomocniczych stacji cechowniczej dla elektromierzy i wodomierzy			3.000	3.000
	4	Na zakupno zamku Winklerów w Tolminie, reszta dodatku przypadającego na etat cechowniczy			1.400	1.400
	5	Na uregulowanie drogi dojazdowej do budynku urzędu cechowniczego w Neumarkt (2. rata)			400	400
		Suma (Tytuł 4.)	1,418.820	8.800	4.800	1,432.420
	5	Popieranie przemysłu:				
	1	Urząd dla popierania przemysłu	621.580	39.000	6.000	666.580
	2	Sprawienie przyborów do pracy i popieranie przemysłowych stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych		210.000		210.000
	3	Wpływ na wykształcenie uczniów	50.000			50.000
	4	Subwencyonowanie zakładów dla popierania przemysłu	200.000			200.000
	5	Popieranie poszczególnych gałęzi zarobkowych			100.000	100.000
	6	Popieranie kredytu przemysłowego			240.000	240.000
		Suma (Tytuł 5.)	871.580	249.000	346.000	1,466.580
	6	Sprawy wykształcenia przemysłowego:				
	1	Państwowe szkoły przemysłowe	11,707.947			11,707.947
		Zakłady centralne:				
		Budowle i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urządzenia i przesiedlenia			85.000	85.000
		Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			36.150	36.150
		Raty i należności poboczne			63.116	63.116
		Subwencje i dotacje			1.800	1.800
		Zniesienie	11,707.947		186.066	11,894.013

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	11,707.947	186.066	11,894.013
28	6	1	Austria poniżej Anizy:				
			Budowle i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia	720.500	720.500
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	35.406	35.406
			Austria powyżej Anizy:				
			Potrzeby ryczałtowe	63.800	63.800
			Styrya:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	4.550	4.550
			Karyntya:				
			Subwencye i dotacje	5.000	5.000
			Pobrzeże:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	8.450	8.450
			Tyrol i Vorarlberg:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	15.400	15.400
			Czechy:				
			Budowle i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia	300.000	300.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	50.950	50.950
			Subwencye i dotacje	9.000	9.000
			Potrzeby ryczałtowe	38.200	38.200
			Morawy:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	21.900	21.900
			Śląsk:				
			Budowle i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia	425.000	425.000
			Galicja i Kraków:				
			Budowle i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia	210.000	210.000
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe	70.764	70.764
			Koszta administracyjne	4.790	4.790
			Zniesienie	11,707.947	2,169.776	13,877.723

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	11,707.947	2,169.776	13,877.723
28	6	1	Bukowina:				
			Adaptacje, urządzenie i potrzeby naukowe			1.500	1.500
		2	Środki pomocnicze i środki popierania	3,638.880		3,638.880
			Austria poniżej Anizy:				
			Budowle i kupno realności celem pomieszczenia zakładów wraz z kosztami administracji budowy, wewnętrznego urzędzenia i przesiedlenia			318.000	318.000
			Raty i należności poboczne			13.814	13.814
			Czechy:				
			Subwencje i dotacje			20.000	20.000
			Suma (Tytuł 6.)	15,346.827	2,523.090	17,869.917
	7		Państwowa służba budownicza.				
		1	Państwowa służba budownicza w poszczególnych krajach	4,428.320	19.919		4,448.239
		2	Roboty budowlane			14.954	14.954
		3	Nowe budowy i kupno realności:				
			Austria poniżej Anizy:				
			Budowa budynku urzędowego w St. Pölten (2. i 3. rata)			4.610	4.610
			Pobrzeże:				
			1. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Tolminie (dodatek do kosztów, 2. rata)			3.190	3.190
			2. Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Volosca (7. i 8. rata)			2.100	2.100
			Tyrol i Vorarlberg.				
			1. Przebudowanie budynku urzędowego Starostwa w Feldkirchu (1. rata)			700	700
			2. Przebudowanie budynku urzędowego w Feldkirchu (1. rata)			10.000	10.000
			Czechy:				
			1. Budowa budynku urzędowego w Pilźnie (2. i 3. rata)			734	734
			2. Budowa budynku urzędowego w Chrudimie (2. i 3. rata)			290	290
			Zniesienie	4,428.320	19.919	36.578	4,484.817

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	4,428.320	19.919	36.578	4,484.817
28	7	3	Morawy:				
			Nabycie budynku celem pomieszczenia urzędów państwowych w Bernie (14. i 15. rata)			3.439	3.439
			Suma (Tytuł 7.) .	4,428.320	19.919	40.017	4,488.256
	8		Budowa dróg:				
		1	Budowa dróg w poszczególnych krajach	16,019.717			16,019.717
		2	Koszta podróży i dyety z powodu nadzwyczajnych budowlń drogowych			98.100	98.100
		3	Koszta wygotowania projektów na nadzwyczajne budowlwe drogowe, nie objęte jeszcze preliminarzem			10.200	10.200
		4	Austria poniżej Anizy:				
			1. Rekonstrukcyja mostu Arcyksięcia Rudolfa na Dunaju w Wiedniu w 1. kilometrze gościńca Wagramskiego, powiat polityczny Wiedeń			75.000	75.000
			2. Wybrukowanie przestrzeni przejazdowej gościńca tryesteńskiego w Neunkirchen, powiat polityczny Neunkirchen			15.000	15.000
			3. Wybrukowanie przestrzeni przejazdowej gościńca preszburskiego w Hainburgu, powiat polityczny Bruck nad Litawą (1. rata)			42.500	42.500
			4. Przebudowanie mostu na rzece Thaya w Waidhofen nad Thayą na szlaku gościńca waidhofeńskiego, powiat polityczny Waidhofen nad Thayą (1. rata)			30.000	30.000
			5. Wybudowanie nowego mostu ponad „Kalter Gang“ w Szwechacie, kilometr 7/8 gościńca preszburskiego, powiat polityczny Bruck nad Litawą (2. rata)			10.000	10.000
			6. Wybudowanie nowego mostu na potoku Mitterbach w Szwechacie, kilometr 7/8 gościńca preszburskiego, powiat polityczny Bruck nad Litawą (2. rata)			30.000	30.000
			7. Przebrukowanie gościńca tryesteńskiego, kilometr 5-89 do 7-00 oraz 7-80 do 8-355, powiat polityczny Mödling (2. rata)			85.000	85.000
			8. Wybudowanie nowego mostu na potoku Mauer w Mariabrunn, w kilometrze 8-9 do 9-0 gościńca linckiego, powiat polityczny Hietzing (3. rata)			15.000	15.000
			9. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi powiatowej III. rzędu od Prein aż do granicy styryjsko-dolnoaustriackiej przy Gschaid, powiat polityczny Neunkirchen (3. rata)			7.200	7.200
			Zniesienie .	16,019.717		418.000	16,437.717

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z дозволеніем уżycіа аź до ко́нца грудніа			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	418.000	16,437.717
28	8	5	Austria powyżej Anizy:				
			1. Rekonstrukcyя i odwodnienie gościńca „Eisenreichsstrasse“, kilometr 1·8 do 2·0 obok Steyr, powiat polityczny Steyr			22.000	22.000
			2. Dodatek interesowanych do zabudowania potoku Mühlbach w Traunkirchen, powiat polityczny Gmunden (1. rata)			5.512	5.512
			3. Dodatek interesowanych do zabudowania potoku Grabenbach w Altmünster, powiat polityczny Gmunden (1. rata)			3.600	3.600
			4. Przełożenie gościńca praskiego między Katzbach a Gallneukirchen, powiat polityczny Urfahr (1. rata)			30.000	30.000
			5. Przebudowanie mostu na potoku Innbach przy Raffelding, kilometr 22·2 gościńca schärding-skiego, powiat polityczny Eferding (1. rata)			10.000	10.000
			6. Poprawa gościńca braunanskiego przy Schweickl-Zimmerstaller i Mehrnbacher Berg, kilometr 36 do 39, powiat polityczny Ried (2. rata)			30.000	30.000
			7. Wybudowanie nowego mostu na rzece Teichl obok Windischgarsten, kilometr 66 $\frac{3}{4}$ gościńca styryjskiego, powiat polityczny Kirchdorf (2. rata)			14.000	14.000
			8. Przebudowanie mostu Wszystkich Świętych na rzece Pram przy Schärding, kilometr 1·2 gościńca pasawskiego, powiat polityczny Schärding (3. rata)			10.000	10.000
			9. Rekonstrukcyя mostu drogowego na Dunaju między Lincem i Urfahr w kilometrze 1 gościńca praskiego, powiat polityczny Linc (6. rata)			30.000	30.000
			10. Przyczynek stron interesowanych do dalszej regulacyi i ujęcia kilku rzek w Austrii górnej, które mają być wykonane na zasadzie ustawy o funduszu melioracyjnym (7. rata)			11.276	11.276
6			Solnogród:				
			1. Nabycie parowego walca drogowego wraz z przyborami			25.000	25.000
			2. Rekonstrukcyя toru gościńca linckiego między Gnił a Solnogradem			28.000	28.000
			3. Budowa stałego mostu w Unterstein w kilometrze 2·9 gościńca pinzgauskiego, powiat polityczny Zell am See (4. rata)			30.000	30.000
			4. Przełożenie gościńca grackiego między Gniłem a Hofem, powiat polityczny Solnogród (7. rata)			100.000	100.000
			Zniesienie .	16,019.717	767.388	16,787.105

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	767.388	16,787.105
28	8	7	Styrya:				
			1. Dodatek interesowanych na ujęcie potoku Fölbach, powiat polityczny Leoben	3.600	3.600
			2. Dodatek państwowy na kosztą budowy drogi z Thalberg do St. Lorenzen, powiat polityczny Hartberg (1. rata)	4.000	4.000
			3. Dodatek interesowanych na ujęcie potoku Lorenzenbach, powiat polityczny Liezen (1. rata)	2.500	2.500
			4. Dodatek interesowanych na ujęcie potoku Flitzenbach, powiat polityczny Liezen (1. rata)	3.000	3.000
			5. Wybudowanie nowego mostu „Maasteinerbrücke, kilometr 28/10 gościńca solnego, powiat polityczny Leoben (1. rata)	12.000	12.000
			6. Wybudowanie nowego mostu na Kainachu, kilometr 22 ⁴ / ₆ gościńca tryesteńskiego, powiat polityczny Leibnitz (1. rata)	40.000	40.000
			7. Wybudowanie nowego mostu na Salicy w kilometrze 100 ⁸ / ₁₀ gościńca solnego, powiat polityczny Gröbming (2. rata)	12.400	12.400
			8. Dodatek państwowy do kosztów budowy mostu na Drawie pomiędzy Mahrenberg a Wuchern, powiat polityczny Windischgraz (2. rata)	10.000	10.000
			9. Rekonstrukcja toru gościńców w Gracu i pod Gracem, powiat polityczny Grac (2. rata)	75.000	75.000
			10. Dodatek państwowy na budowę drogi z Schladming do Ramsau, powiat polityczny Gröbming (3. rata)	10.000	10.000
			11. Budowa mostu z wierzchem żelaznym a podstawą kamienną na rzece Drawie w Marburgu w kilometrze 66 ⁶ / ₀ gościńca tryesteńskiego, powiat polityczny Marburg (4. rata)	100.000	100.000
			12. Dodatek państwowy na budowę mostu na rzekach Sawie i Kerka pod Rann, powiat polityczny Rann (7. rata)	18.808	18.808
	8		Karyntya:				
			1. Dodatek państwowy na urządzenie zapory w Graagraben, powiat polityczny Spittal nad Drawą	2.000	2.000
			2. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi z Mauthen do wyżyny przesmyku Plöcken, powiat polityczny Hermagor	15.000	15.000
			Zniesienie .	16,019.717	1,075.696	17,095.413

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadwycieczne	Suma
				z дозволеніем użycia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	16,019.717	1,075.696	17,095.413
28	8	8	3. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi z Kirchbach do Straninger Alpe, powiat polityczny Hermagor	1.200	1.200
			4. Dodatek państwowy na naprawę gościńca konkurencyjnego w dolinie Lesach, powiat polityczny Hermagor	30.000	30.000
			5. Dodatek państwowy na wykończenie robót w obszarze regulacyjnym potoku Kirchbach, powiat polityczny Hermagor	1.800	1.800
			6. Wystawienie mostu na rzece Möll w kilometrze 49·8 tyrolskiego gościńca rządowego, powiat polityczny Spittal (1. rata)	25.000	25.000
			7. Wystawienie mostu na potoku Bystrzyca w kilometrze 18·8 gościńca tyrolskiego, powiat polityczny Villach (2. rata)	19.000	19.000
			8. Dodatek państwowy na wybrukowanie włoskiego gościńca rządowego na obszarze miasta Celowiec, w powiecie politycznym Celowiec (2. rata)	10.000	10.000
			9. Przełożenie gościńca unterdrauburskiego pod Mühlgraben i Pesradnig w kilometrze 27·4 do 28 i 28·4 do 28·9, powiat polityczny Völkermarkt (3. rata)	44.000	44.000
			10. Dodatek interesowanych na budowy ochronne na rzece Gail pod Nöbling, powiat polityczny Hermagor (4. rata)	2.689	2.689
			11. Dodatek interesowanych na ujęcie potoków górskich w dolinie rzek Gail i Lesach, powiat polityczny Hermagor (5. rata)	8.100	8.100
			12. Przełożenie gościńca kapelskiego przez Seeberg, powiat polityczny Völkermarkt (10. rata)	50.000	50.000
		9	Kraina:				
			1. Wybudowanie nowego mostu na rzece Lublanie w Lublanie (Jakobsbrücke) na szlaku gościńca zagrzebskiego, powiat polityczny Lublana (1. rata)	30.000	30.000
			2. Dodatek państwowy na rozszerzenie gościńca zagrzebskiego (Rosengasse) na obszarze miasta Lublany, powiat polityczny Lublana (2. rata)	30.000	30.000
			3. Wybudowanie mostu na rzece Sawie pod Kranj na szlaku gościńca loibelskiego, powiat polityczny Kranj (6. rata)	60.000	60.000
			4. Naprawa gościńca karloweckiego między Jugorie a Metlika, kilometr 13. do 25., powiat polityczny Czernomelj (7. rata)	20.000	20.000
			5. Brukowanie gościńca wiedeńskiego w obrębie miasta Lublany od kilometra 0·0 do 1·0, powiat polityczny Lublana (8. rata)	20.000	20.000
			Zniesienie	16,019.717	1,427.485	17,447.202

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z дозволенiem użycia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	1,427.485	17,447.202
28	8	10	Pobrzeże:				
			1. Dodatek państwowy na podniesienie i wywalcowanie kilku skarbowych przestrzeni przejazdowych w Gorycyi, powiat polityczny Gorycy			3.400	3.400
			2. Dodatek państwowy na ukończenie robót około uporządkowania drogi, prowadzącej z Ranziano na Karst, powiat polityczny Gorycy			3.500	3.500
			3. Budowa drogi z Čepovan przez Frata do St. Lucia, powiaty polityczne Gorycy i Tolmin			128.500	128.500
			4. Dodatek państwowy na ukończenie drogi z Ajba przez Podtrawno do Močita, powiat polityczny Gorycy (1. rata)			3.500	3.500
			5. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi Sossich—Leme w gminie Canfanaro, powiat polityczny Pola (1. rata)			7.000	7.000
			6. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi łączącej, prowadzącej z Carsette między drogami konkurencyjnymi Buje—Umago i Buje—Pirano z odnogą przez Gambozzi i Lubiana aż do granicy gminy Castelvevere, powiat polityczny Parenzo (1. rata)			5.000	5.000
			7. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi z Truske do S. Antonio, gmina Maresego, powiat polityczny Capodistria (1. rata)			4.000	4.000
			8. Nabycie parowego walca drogowego wraz z przyborami i maszyny do tłuczenia szutru (1. rata)			16.000	16.000
			9. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi z Albona do Ravne na obszarze gminy Albona, powiat polityczny Mitterburg (1. rata)			7.000	7.000
			10. Dodatek państwowy na rozszerzenie gościńca fianońskiego między Lovraną a Abbazją, kilometr 58'4 do 63'0, powiat polityczny Volosca (1. rata)			13.000	13.000
			11. Dodatek państwowy na budowę drogi z Gargaro przez Bate, Banjšica i Kal do Avče, powiat polityczny Gorycy (1. rata)			25.000	25.000
			12. Poprawa gościńca do Poli pod St. Anna, między kilometrem 2'7 a 4'7, powiat polityczny Tryest (2. rata)			80.000	80.000
			13. Przełożenie gościńca karyntyjskiego w Gorycyi między placami Corno i Caterini, powiat polityczny Gorycy (2. rata)			47.000	47.000
			Zniesienie .	16,019.717	1,770.385	17,790.102

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем уżycіа аџ до коіаца grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	1,770.385	17,790.102
28	8	10	14. Poprawa gościńca fiumeńskiego między Bazovica i Obrov, kilometr 10 do 31, powiaty polityczne Capodistria i Volosca (2. rata)			20.000	20.000
			15. Wybudowanie tak zwanych dróg równoległych w obrębie stacyi kuracyjnej w Abbazyi, powiat polityczny Volosca (3. rata)			200.000	200.000
			16. Przełożenie gościńca karyntyjskiego między Ternowo a Serpenizza, kilometr 114.7 do 119.4 powiat polityczny Tolmin (4. rata)			60.000	60.000
			17. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi między Cherso a Lussinpiccolo, powiat polityczny Lussinpiccolo (5. rata)			16.800	16.800
			18. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi od S. Giovanni di Sterna przez Montreo aż do połączenia z gościńcem do Poli pod Coroiba, powiat polityczny Parenzo (5. rata)			5.000	5.000
			19. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi w dolinie Branica, powiaty polityczne Gorycyia i Sezana (9. rata)			1.000	1.000
			20. Dodatek państwowy na wybudowanie sieci dróg w obszarze pogranicznym między rzekami Soczą i Judrią, powiaty polityczne Gorycyia, Gradyška i Tolmin (11. rata)			100.000	100.000
			21. Przyrowadzenie do porządku gościńca w dolinie Idryi od Ušnik przy Čiginj na gościńcu karyntyjskim przez St. Lucia i Zelin do Ober-Idria w Krainie, powiaty polityczne Tolmin i Loitsch (16. rata)			17.800	17.800
	11		Tyrol i Vorarlberg:				
			1. Dodatek państwowy do kosztów kanalizacyi gościńca windhauseńskiego w Kufsteinie, powiat polityczny Kufstein			4.000	4.000
			2. Dodatek państwowy na budowę drogi konkurencyjnej vorderwaldzkiej na częściowych przestrzeniach dworzec Lingenau—Kleinmahd—Moos w Vorarlbergu, powiat polityczny Brengencya			10.900	10.900
			3. Dodatek państwowy na budowę drogi łączącej między drogą do Karersee i drogą na Pordoijach w Vigo di Fassa, powiat polityczny Cavalese			20.000	20.000
			4. Budowa nowego mostu na rzece Sill przy Pradl, kilometr 8 $\frac{3}{4}$ dróg książęcych w Insbruku, powiat polityczny Insbruk			47.000	47.000
			5. Budowa nowego mostu na potoku Jenbach, kilometr 9.8 do 10.0 gościńca windhauseńskiego, powiat polityczny Kufstein			28.500	28.500
			6. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi deferegeńskiej od St. Jakob do Erlsbach, powiat polityczny Lienz			6.000	6.000
			Zniesienie .	16,019.717	2,307.385	18,327.102

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z дозволеніем у́жicia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	2,307.385	18,327.102
28	8	11	7. Dodatek państwowy na budowę drogi gschnitzalskiej od Steinach do Gschnitz, powiat polityczny Insbruck (1. rata)	14.000	14.000
			8. Dodatek państwowy na budowę drogi cembralskiej od Lavis do Grümes, powiat polityczny Trydent (1. rata)	170.150	170.150
			9. Dodatek państwowy na budowę drogi od gościńca włoskiego przy Gardolo do Meano—Vigo—Cortesano z odnogą Meano—Lazzaro—Albiano, powiat polityczny Trydent (1. rata)	75.000	75.000
			10. Dodatek państwowy na budowę drogi od Canale S. Bovo do granicy państwa w kierunku ku Włochom (drogi Cortella), powiat polityczny Primiero (1. rata)	25.000	25.000
			11. Dodatek państwowy na budowę drogi Trydent—Valsorda przez przesmyk Fricca do Carbonare, powiat polityczny Trydent (1. rata)	150.000	150.000
			12. Dodatek państwowy na budowę drogi Mori—Besagno—Brentonico—Fontechel z odnogą do Cazzano—Crossano, powiat polityczny Rovereto (1. rata)	17.600	17.600
			13. Dodatek państwowy na budowę drogi eibergskiej z Kufstein do Sölland, powiat polityczny Kufstein (1. rata)	30.000	30.000
			14. Dodatek państwowy na budowę drogi kalserskiej z Huben do Kals, powiat polityczny Lienz (1. rata)	30.000	30.000
			15. Dodatek państwowy na budowę dróg z Brixen do Lüsen, St. Andrä—Afers, St. Leonhard i Klerant—Mellaun, powiat polityczny Brixen (1. rata)	25.000	25.000
			16. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi ennebergskiej z St. Lorenzen do Corvara, powiat polityczny Bruneck (1. rata)	30.000	30.000
			17. Dodatek państwowy na budowę drogi z Hochfilzen przez Pillersee do Waidring, powiat polityczny Kitzbühel (1. rata)	30.000	30.000
			18. Dodatek państwowy na budowę drogi z Graun do doliny Langtaufferer, powiat polityczny Landeck (1. rata)	20.000	20.000
			19. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi öztalskiej z Sölden do Zwieselstein, powiat polityczny Imst (1. rata)	30.000	30.000
			20. Dodatek państwowy na rekonstrukcję drogi suldentalskiej, powiat polityczny Schlanders (1. rata)	15.000	15.000
			21. Dodatek państwowy na budowę drogi z Unterleutasch do granicy państwa od strony Bawaryi, powiat polityczny Insbruck (1. rata)	20.000	20.000
			Zniesienie .	16,019.717	2,989.135	19,008.852

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	2,989.135	19,008.852
28	8	11	22. Dodatek państwowy na budowę drogi z Latsch do Martelltal, powiat polityczny Schlanders (1. rata)	20.000	20.000
			23. Dodatek państwowy na rekonstrukcję drogi w Kaunsertal, powiat polityczny Landeck (1. rata)	15.000	15.000
			24. Dodatek państwowy na budowę drogi z Mayerhofen do Hinterdux, powiat polityczny Schwaz (1. rata)	15.000	15.000
			25. Dodatek interesowanych do kosztów zabudowania potoku Karlin pod Graun, powiat polityczny Landeck (1. rata)	5.000	5.000
			26. Przywrócenie grobli ochronnej na rzece Noce pod Ischia di Denno, kilometr 11 do 12 prawego gościńca nonstalskiego, powiat polityczny Mezzolombardo (1. rata)	15.000	15.000
			27. Dodatek państwowy na przebudowanie mostu „Passerbrücke“ w Meranie, kilometr 28-342 gościńca vintschgauskiego, powiat polityczny Meran (1. rata)	30.000	30.000
			28. Dodatek państwowy do kosztów przełożenia gościńca włoskiego w Rovereto, kilometr 208-8 do 209-9 powiat polityczny Rovereto (1. rata)	40.000	40.000
			29. Dodatek państwowy do kosztów rozszerzenia drogi flexeńskiej na przestrzeni z Stuben do przesmyku Flexen w Vorarlbergu, powiat polityczny Bludenz (1. rata)	19.000	19.000
			30. Przełożenie części drogi „alla Pongajola“ wraz z wybudowaniem mostu żelaznego na Rivo Pongajola, kilometr 12-2 do 13-0 lewego gościńca nonstalskiego, powiat polityczny Mezzolombardo (2. rata)	30.000	30.000
			31. Dodatek interesowanych na uregulowanie rzeki Lech na przestrzeni od jazu fabrycznego przy Ehenbichl aż do mostu w Unterletzen, powiat polityczny Reutte (2. rata)	2.695	2.695
			32. Dodatek państwowy na przełożenie gościńca włoskiego w kilometrze 83-175 do 83-515 w Brixen, powiat polityczny Brixen (2. rata)	15.000	15.000
			33. Dodatek państwowy na budowę mostu na potoku Noce między Denno a Moncovo wraz z obustronnymi rampami dojazdowymi, powiat polityczny Mezzolombardo (2. rata)	17.400	17.400
			34. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi od mostu Rocchetta do Spormaggiore, powiat polityczny Mezzolombardo (3. rata)	17.000	17.000
			Zuiesienie .	16,019.717	3,230.230	19,249.947

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	3,230.230	19,249.947
28	8	11	35. Dodatek interesowanych na uregulowanie potoku Karlin pod Graun od mostu na gościńcu rządowym aż do Mittersee, powiat polityczny Landeck (3. rata)			8.300	8.300
			36. Dodatek państwowy na budowę drogi z Sonntag do Fontanelli w Vorarlbergu, powiat polityczny Bludenz (3. rata)			8.750	8.750
			37. Przełożenie gościńca tannheimskiego między Weissenbach a Nesselwängle w kilometrze 9.0 do 11.4 na przesmyku Gaicht, powiat polityczny Reutte (3. rata)			70.000	70.000
			38. Rekonstrukcja murów podpierających i ściennych na szlaku gościńca arulańskiego i dolnego gościńca lindawskiego, powiat polityczny Feldkirch (3. rata)			15.000	15.000
			39. Poprawa kilku kawałków gościńca judikaryjskiego między Trydentem a Cadine w kilometrze 3.1 do 5.6, powiat polityczny Trydent (3. rata)			19.000	19.000
			40. Wybudowanie nowego mostu na Izarze w Scharnitz w kilometrze 18.9/19.0 gościńca scharnickiego, powiat polityczny Insbruk (4. rata)			6.000	6.000
			41. Dodatek państwowy na budowę drogi z Dro przez Drena do Cavedine, powiaty polityczne Riva i Trydent (4. rata)			12.850	12.850
			42. Przełożenie gościńca solnogrodzkiego między Unken a Lofer w kilometrze 119. do 128., powiat polityczny Zell am See w Solnogrodzie (4. rata)			70.000	70.000
			43. Dodatek państwowy na umorzenie długów, zaciągniętych na budowę dróg przez konkurencyę drogową Tione, powiat polityczny Tione (4. rata)			5.000	5.000
			44. Dodatek państwowy na umorzenie długów, zaciągniętych na budowę dróg przez konkurencyę drogi Maroeche, powiat polityczny Riva (4. rata)			1.200	1.200
			45. Dodatek państwowy na budowę drogi z Rovereto do doliny Terragnolo z odgałęzieniem do Serrada, powiat polityczny Rovereto (5. rata)			45.000	45.000
			46. Podniesienie drogi między Latsch a Goldrain w kilometrze 55.8 do 57.6 gościńca vintschgauskiego wraz z rekonstrukcją mostu na Plimie, powiat polityczny Schlanders (5. rata)			21.700	21.700
			47. Przełożenie gościńca vintschgauskiego między Mals i St. Valentin pod Burgeis, kilometr 89. do 92. powiat polityczny Schlanders (5. rata)			27.850	27.850
			Zniesienie .	16,019.717	3,540.880	19,560.597

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z dozwoleniem nżycia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	3,540.880	19,560.597
28	8	11	48. Rekonstrukcja grożących zawaleniem murów ściennych i podpierających na szlaku gościńca włoskiego między Insbrukiem i Matrei, kilometr 1·8 do 2·1, powiat polityczny Insbruk (6. rata)			23.000	23.000
			49. Dodatek państwowy na umorzenie długu gmin konkurencyjnych w dolinie Lechu, zaciągniętego na budowę dróg, powiat polityczny Reutte (8. rata)			8.300	8.300
			50. Dodatek państwowy na budowę dróg konkurencyjnych w Vorarlbergu (9. rata)			77.654	77.654
			51. Dodatek państwowy na umorzenie długów zaciągniętych na budowę dróg przez konkurencyję drogową Taufers-Ahrnthal, powiat polityczny Bruneck (10. rata)			7.000	7.000
			52. Rekonstrukcja murów podpierających i ściennych na szlaku gościńca stillferjochskiego, powiat polityczny Schlanders (12. rata)			30.000	30.000
			53. Dodatek państwowy na wybudowanie dróg konkurencyjnych w Tyrolu (12. rata)			464.252	464.252
		12	Czechy:				
			1. Dodatek państwowy na wybrukowanie częściowej przestrzeni gościńca Czeski Bród—Igława, długości 421·02 metrów, między przedmieściem praskim a kutnaborskim w Kolinie, powiat polityczny Kolin			6.000	6.000
			2. Dodatek państwowy na budowę drogi Rabensgrün—Müllersgrün, powiat polityczny Tepl			3.600	3.600
			3. Dodatek państwowy na budowę drogi powiatowej Podol—Radomischl—Leskowice—Krasztowice, powiat polityczny Strakonice			4.000	4.000
			4. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Lana—Kamienica, kilometr 95·237 do 95·233, oraz gościńca Reichstadt—Kulm, kilometr 15·264 do 15·382 w Czeskiej Kamienicy, powiat polityczny Diecżyn			1.000	1.000
			5. Dodatek państwowy na rozszerzenie i wybrukowanie gościńca warnsdorfskiego w Warnsdorfie w nadzorze Nr. 4, powiat polityczny Rumburk			2.000	2.000
			6. Dodatek państwowy na rekonstrukcyę gościńca Litomyśl—Jiczyn—Rumburk, kilometr 146·4 w Mnichowem Hradyszczu, powiat polityczny Mnichowe Hradyszcze			5.300	5.300
			7. Dodatek państwowy na budowę mostu na potoku Losnitz w Unterreichenstein, powiat polityczny Suszyce			1.000	1.000
			Zniesienie .	16,019.717	4,173.986	20,193.703

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z дозволеніем użyć aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	4,173.986	20,193.703
28	8	12	8. Dodatek państwowy na budowę dróg Pöllma—Kretscham—Tomiczów—Bettlern oraz Radis—Laucha—Tomiczów, powiat polityczny Kadań			6.800	6.800
			9. Dodatek państwowy na budowę drogi Olesznice—Pokoly wraz z odnogą do Sniesney, powiat polityczny Nowe Miasto n. M.			10.000	10.000
			10. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Podiehrad—Nachod, kilometr 137.377 do 137.930 w Nachod, powiat polityczny Nachod			10.000	10.000
			11. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Liberzec—Jabloniec, kilometr 0.637 do 0.925, gościńca liberzeckiego, kilometr 107.669 do 107.928 gościńca Liberzec Neuwetter, kilometr 0.325 do 1.077 i liberzeckiego gościńca dodatkowego, kilometr 142.870 do 143.157 w Libercu, powiat polityczny Liberzec			15.000	15.000
			12. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Królogród—Cechlice, kilometr 48.920 do 49.932 i kilometr 50.8155 do 51.2829, w Kutnej Horze, powiat polityczny Kutna Hora			20.000	20.000
			13. Budowa mostu na Oharce w Postoloprtech na szlaku gościńca chomutowskiego, powiat polityczny Zatec (1. rata)			80.000	80.000
			14. Budowa mostu na Łabie przy Obrstvi w miejsce przewozu Stefana, kilometr 24.2 gościńca rumburskiego, powiat polityczny Melnik (1. rata)			44.662	44.662
			15. Przebudowanie dawnego mostu na Łabie w Królogrodzie na szlaku gościńca Litomyśl—Jiczyn—Rumburk, powiat polityczny Królogród (1. rata)			100.000	100.000
			16. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Litomyśl—Jiczyn—Rumburk, kilometr 91.400 do 92.435 w Horicach, powiat polityczny Królogród (1. rata)			15.000	15.000
			17. Dodatek państwowy na rekonstrukcję drogi skarbowej Choteka w Pradze, powiat polityczny Praga (1. rata)			25.000	25.000
			18. Dodatek państwowy na budowę drogi Klösterle—Bettlern—Wenkau—Kupferberg, powiat polityczny Kadań (1. rata)			5.000	5.000
			19. Dodatek państwowy na wybudowanie kilku dróg powiatowych w powiecie Eisenbrod, powiat polityczny Semil (1. rata)			5.000	5.000
			20. Dodatek państwowy na budowę drogi Kratschen-Labant-Wussleben-Hässelsdorf-St. Katharina, powiat polityczny Tachow (1. rata)			5.000	5.000
			Zniesienie	16,019.717	4,515.448	20,535.165

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	4,515.448	20,535.165
28	8	12	21. Dodatek państwowy na przełożenie dróg powiatowych Neuschloss-Prosecz i Neuschloss-Zderac, powiat polityczny Wysokie Myto (1. rata)			7.000	7.000
			22. Dodatek państwowy na budowę drogi powiatowej z Eipel-Havlovice-Liebenthal-Krzizanow z odnogą do Marszowa, powiat polityczny Trutnow (1. rata)			10.000	10.000
			23. Dodatek państwowy na budowę mostu na Radbuży w Pilźnie, powiat polityczny Pilzno (1. rata)			40.000	40.000
			24. Dodatek państwowy na dokonane już wybrukowanie gościńca Czeski Bród—Iglawa, kilometr 113-9217 do 114-1037 i na zamierzone wybrukowanie tej drogi w kilometrze 114-1037 do 114-4430 w Niemieckim Brodzie, powiat polityczny Niemiecki Bród (2. rata)			4.000	4.000
			25. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Liberzec—Nowy Swiat, kilometr 10 902 do 11-352 w Jabłońcu nad Nisą, powiat polityczny Jablonec (2. rata)			5.000	5.000
			26. Dodatek państwowy na budowę drogi powiatowej z Chyże do Nuciskiego Młyna, powiat polityczny Żlutyce (2. rata)			5.000	5.000
			27. Dodatek państwowy na wybrukowanie przestrzemi gościńca Podiebrady—Nachód długości 398-2 metrów w Podiebradach, powiat polityczny Podiebrady (2. rata)			6.500	6.500
			28. Dodatek państwowy na budowę dróg Wranów—Ebnet—Reichenbach, Gossengrün—Liebenau—Prünles, Kuhlemühl—Steinbach, odgałęziających się od gościńca Falknow—Kinsperk ku Krainhof, tudzież na wykończenie drogi Wudingrün—Birndorf—granica powiatu, powiat polityczny Falknow (2. rata)			10.000	10.000
			29. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Litomyśl—Jiczyn—Rumburk, kilometr 12-860 do 13-356 w Litomyślu, powiat polityczny Litomyśl (2. rata)			7.500	7.500
			30. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca budziejowickiego, kilometr 1-151 do 2-070 i praskiej drogi dodatkowej Nr. VI., kilometr 2-270 do 3-356 w Nusle, powiat polityczny Królewskie Winohrady (2. rata)			20.000	20.000
			31. Dodatek państwowy na budowę dróg powiatowych: Niemiecki Chlomag—Zalmanów, Zalmanów—Szenów, Szenów—Hartmannsgrün i Szenów—Kysibel, powiat polityczny Karlsbad (2. rata)			15.000	15.000
			Zniesienie .	16,019.717	4,645.448	20,665.165

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволением użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	4,645.448	20,665.165
28	8	12	32. Dodatek państwowy na budowę drogi Jedlowe—Gabelmühle—Buschmühle do Wielkiego Uhrzynowa, powiat polityczny Żamberk (2. rata)			40.000	40.000
			33. Dodatek państwowy na budowę drogi Jabłone nad Orlicą—Orliczka, powiat polityczny Żamberk (2. rata)			9.000	9.000
			34. Budowa mostu na rzece Smedawie w Frydlandzie, kilometr 129 6 gościńca liberzeckiego, powiat polityczny Frydland (2. rata)			33.000	33.000
			35. Dodatek państwowy na budowę drogi Dolne Kamienice—Philippsdorf, powiat polityczny Dzieczyn (2. rata)			7.000	7.000
			36. Dodatek państwowy na budowę mostu na Łabie pod Rudnicami, powiat polityczny Rudnice (2. rata)			50.000	50.000
			37. Uporządkowanie niektórych przestrzeni gościńca Beroun—Haselbach, Eisenstein—Cieplice, Pilzno—Rozwadów i Wodniany—Pilzno—Kraslice w okolicy Pilzna, powiat polityczny Pilzno (3. rata)			20.000	20.000
			38. Dodatek państwowy na rekonstrukcję stromej przestrzeni gościńca Litomyśl—Jiczyn—Rumburk, kilometr 90·2 do 90·8 pod Horzycami, powiat polityczny Królogród (3. rata)			8.000	8.000
			39. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca liberzeckiego, kilometr 21·7555 do 22·6188 w Starym Bolesławiu, powiat polityczny Karlin (3. rata)			21.200	21.200
			40. Dodatek państwowy na wybrukowanie części gościńca Litomyśl—Jiczyn—Rumburk i gościńca Podiebrady—Nachod na obszarach gmin Krółodwór i Przedmieście Praskie, powiat polityczny Królogród (3. rata)			20.000	20.000
			41. Dodatek państwowy na budowę drogi Czachrów—Nemilków, powiat polityczny Klatowe (4. rata)			5.000	5.000
			42. Budowa mostu na Łabie w Litomierzycach na szlaku gościńca Lana—Kamienica, powiat polityczny Litomierzyce (4. rata)			230.000	230.000
			43. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi z Kiowa do Zadnej Doubicy, powiat polityczny Rumburk (4. rata)			5.000	5.000
			44. Wybrukowanie gościńca liberzeckiego, kilometr 3·566 do 5 718, powiat polityczny Karlin (4. rata)			20.000	20.000
			Zniesienie	16,019.717	5,113.648	21,133.365

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z дозволеніем у́зья а́ до ко́нца ѓудніа			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	5,113.648	21,133.365
28	8	12	45. Wybrukowanie gościńca czarnokościeleckiego, kilometr 3-000 do 4-130, powiat polityczny Królewskie Winohrady (4. rata)			10.000	10.000
			46. Dodatek państwowy do kosztów wybrukowania gościńca Czeski Bród—Iglawa, kilometr 1-610 do 3-000, powiat polityczny Żyżków (4. rata)			20.000	20.000
			47. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca Czeski Bród-Iglawa, kilometr 75-6 do 77-8 w Czaślawiu, powiat polityczny Czaślaw (4. rata)			20.000	20.000
			48. Dodatek państwowy na rekonstrukcję drogi powiatowej Dobruszka—Opoczno—Mezric oraz na urządzenie drogi dojazdowej do kamieniołomu dyorytowego w Połom, powiat polityczny Nowe Miasto nad Mettawą (5. rata)			2.000	2.000
			49. Dodatek państwowy na budowę drogi Czermna-Petrowice, powiat polityczny Landskron (7. rata)			10.000	10.000
			50. Wybrukowanie kostkami kamiennymi drogi dodatkowej w Pradze, kilometr 0-047 do 0-813, gościńca welwarsko-cieplickiego, kilometr 0-000 do 2-730, gościńca беру́нско-һаселбаскего, kilometr 3-406 do 4-800, gościńca dobrzysko-winterberskiego, kilometr 1-200 do 3-490, wreszcie gościńca karlsbadzkiego, kilometr 0-162 do 2-000, powiat polityczny Smichow (10. rata)			10.000	10.000
		13	Morawy:				
			1. Dodatek państwowy na budowę drogi Górna Beczwa—Ostrawica, powiat polityczny Międzyrzecze Wołoskie			5.000	5.000
			2. Dodatek państwowy na budowę drogi z Koryczan do Brzezowic, powiat polityczny Kyjów			10.000	10.000
			3. Dodatek państwowy na wybrukowanie gościńca trzebowskiego, sekcyja II, kilometr 76-210 do 76-741 w Świtawie, powiat polityczny Morawska Trzebowa			10.000	10.000
			4. Dodatek państwowy na wybrukowanie skarbowych dróg przejazdowych w Bernie, powiat polityczny Berno (1. rata)			37.500	37.500
			5. Rekonstrukcyja mostu na Taji na szlaku gościńca budziejowickiego, sekcyja I. pod Znojmem, powiat polityczny Znojmo (2. rata)			7.000	7.000
			Zniesienie .	16,019.717	5,255.148	21,274.865

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
				1909	1910	1910	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	16,019.717	5,255.148	21,274.865
28	8	13	6. Dodatek państwowy na koszty budowy mostu na Beczwie w Przerowie, powiat polityczny Przerów (2. rata)			20.000	20.000
			7. Wystawienie mostu o łukach betonowych (mostu przy bramie Katarzyny w Ołomuńcu) na szlaku gościńca ołomunieckiego, powiat polityczny Ołomuniec (3. rata)			4.000	4.000
	14		Śląsk:				
			1. Dodatek państwowy na budowę drogi z Taszowie aż do połączenia z drogą powiatową Odry—Fulnek, powiat polityczny Opawa (3. rata)			4.000	4.000
			2. Budowa mostu na Złotej Opie w Albrechcicach, kilometr 35·61 gościńca Opawa-Albrechcice, powiat polityczny Karniów (3. rata)			13.000	13.000
			3. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na Głuchowie, kilometr 17·611 gościńca Cieszyn—Jabłonków, powiat polityczny Cieszyn (3. rata)			20.000	20.000
	15		Galicja:				
			1. Nabycie czwartego parowego walca drogowego wraz z przyborami i maszyną do tłuczenia szutru (1. rata)			15.000	15.000
			2. Wybrukowanie części gościńca krakowskiego, kilometr 106·8 do 107·3 w Jarosławiu, powiat polityczny Jarosław (1. rata)			15.000	15.000
			3. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi gminnej I. klasy Juraszów-Giecina-Rajcza-Granica węgierska, powiat polityczny Żywiec (1. rata)			30.000	30.000
			4. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi gminnej I. klasy Kowalowy-Zawadka wraz z odnogą Jodłowa-Bielowy i na budowę mostu z żelaza i betonu na Wisloce pod Przeczycą, powiat polityczny Pilzno (1. rata)			50.000	50.000
			5. Dodatek państwowy na rekonstrukcję kilku dróg gminnych, powiat polityczny Przemyśl (2. rata)			8.000	8.000
			6. Dodatek państwowy na rekonstrukcję kilku komunikacji miejskich w Przemyślu, powiat polityczny Przemyśl (2. rata)			13.000	13.000
			7. Wybrukowanie kawałka gościńca przemyskiego od magazynu towarowego aż do mostu na Sanie, powiat polityczny Przemyśl (2. rata)			40.000	40.000
			Zniesienie .	16,019.717	5,487.148	21,506.865

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	5,487.148	21,506.865
28	8	15	8. Rozszerzenie i rekonstrukcja gościńca podolskiego na obszarze miasta Złoczowa, powiat polityczny Złoczów (2. rata)			33.000	33.000
			9. Sprawienie trzeciego parowego walca drogowego z przyborami i maszyny do tłuczenia szutru (2. rata)			15.000	15.000
			10. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na Sanie pod Radymnem na szlaku gościńca krakowskiego, powiat polityczny Jarosław (3. rata)			100.000	100.000
			11. Dodatek państwowy na budowę mostu z wierzchem żelaznym na Dniestrze pod Haliczem na szlaku drogi krajowej Bursztyn—Stanisławów wraz z rekonstrukcją obustronnych dojazdów, powiat polityczny Stanisławów (3. rata)			60.000	60.000
			12. Dodatek państwowy na rekonstrukcję drogi Jarosław—Pruchnik—Nienadowa, powiat polityczny Jarosław (4. rata)			10.000	10.000
			13. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi Florynka—Krzyżówka, powiaty polityczne Grybów i Nowy Sącz (4. rata)			7.000	7.000
			14. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi Hruszów — Niemirów — Magierów — Dobrosin, powiaty polityczne Jaworów, Rawa ruska i Żółkiew (5. rata)			21.500	21.500
			15. Naprawienie drogi między Mikołajowem a Krzywulą, powiat polityczny Żydaczów (5. rata)			26.700	26.700
			16. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na Dniestrze pod Nizniowem na szlaku gościńca brzeżańskiego, powiat polityczny Tlumacz (6. rata)			275.000	275.000
			17. Rekonstrukcja drogi Iskań—Bircza, powiaty polityczne Przemyśl i Dobromil (7. rata)			15.619	15.619
			18. Dodatek państwowy na rekonstrukcję drogi gminnej Podliski Małe—Jaryczów Nowy—Żelichów Wielki, powiaty polityczne Lwów i Złoczów (8. rata)			5.000	5.000
			19. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na Wiśle między Krakowem a Podgórzem, powiaty polityczne Kraków i Podgórze (9. rata)			200.000	200.000
			Zniesienie .	16,019.717	6,255.967	22,275.684

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	16,019.717	6,255.967	22,275.684
28	8	16	Bukowina:				
			1. Sprawienie parowego walca drogowego wraz z przyborami (2. rata)			12.500	12.500
			2. Dodatek państwowy na roboty uzupełniające przy regulacji Mołdawy i jej dopływów Putny, Mołdawicy, Suchy i Humory, powiaty polityczne Kimpolung i Gurahumora (2. rata)			21.412	21.412
			3. Zmiana żelaznego wierzchu mostu na Prucie pod Czerniowcami na szlaku gościńca karpackiego, powiat polityczny Czerniowce (4. rata)			50.000	50.000
		17	Dałmacya:				
			1. Poprawa gościńca śródziemnego, kilometr 0-0 do 1-0 na obszarze miasta Zadaru, powiat polityczny Zadar			30.000	30.000
			2. Dodatek państwowy na budowę drogi dojazdowej z przystani do miasta Castelnuovo, powiat polityczny Kotor (1. rata)			5.000	5.000
			3. Dodatek państwowy na założenie drogi od Riva Strossmayer w Spalato do zakładu kąpielowego morskiego w Valle delle Botticelle przy Spljet, powiat polityczny Spljet (1. rata)			10.000	10.000
			4. Wybudowanie mostu na rzece Krka pod Skardona wraz z częściowem przełożeniem gościńca Litorale między kilometrem 75. a 76., powiat polityczny Szybenik (1. rata)			100.000	100.000
			5. Poprawa i rozszerzenie skarbowej drogi jezdnej z Almissy przez Rogoźnicę do Brelje (Dubci) względnie aż do połączenia z gościńcem Duare-Makarska, powiat polityczny Makarska (1. rata)			60.000	60.000
			6. Poprawa i rozszerzenie skarbowej drogi jezdnej z Grkovač aż do granicy czarnogórskiej pod Grahovo, powiat polityczny Kotor (2. rata)			120.000	120.000
			7. Budowa nowego mostu na Karinie na szlaku gościńca handlowego Zemonico—Obbrovazzo—Mali—Halan, powiat polityczny Zadar (3. rata)			20.000	20.000
			8. Dodatek państwowy na wybudowanie drogi łączącej między Almissą a drogą konkurencyjną poljicką, powiat polityczny Spljet (3. rata)			10.000	10.000
			Zniesienie .	16,019.717	6,694.879	22,714.596

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia		nadzwyczajne		
			1909	1910	1910		
			w k o r o n a c h				
			Przeniesienie .	16,019.717	6,694.879	22,714.596
28	8	17	9. Dodatek państwowy na budowę dróg na wyspie Lissa, powiat polityczny Lesina (3. rata)			30.000	30.000
			10. Dodatek państwowy na budowę drogi z Obbrovazzo do granicy chorwackiej pod Bratac, powiat polityczny Benkovac (3. rata)			62.333	62.333
			11. Dodatek państwowy na budowę dróg na wyspie Lesina, powiat polityczny Lesina (3. rata)			27.600	27.600
			12. Dodatek państwowy na budowę drogi na półwyspie Lustica z Portorose przez Gjurašević aż do połączenia z gościńcem śródlądowym, powiat polityczny Kotor (3. rata)			10.000	10.000
			13. Dodatek państwowy na budowę dróg na wyspie Brazza, powiat polityczny S. Pietro (3. rata)			11.850	11.850
			14. Dodatek państwowy na budowę dróg na półwyspie Sabioncello, powiat polityczny Curzola (3. rata)			48.000	48.000
			15. Dodatek państwowy na budowę drogi z Zivogošte przez Drvenik, Zaostrog, Gradac i Plina aż do połączenia z gościńcem śródlądowym pod Novosela z odgałęzieniem do Mali Prolog, powiat polityczny Makarska (3. rata)			10.000	10.000
			16. Dodatek państwowy na budowę drogi na wyspie Curzola, powiat polityczny Curzola (4. rata)			24.000	24.000
			17. Dodatek państwowy na budowę drogi Lepepetane—Teodo—Mrčevac—Radović, powiat polityczny Kotor (4. rata)			30.000	30.000
			18. Urządzenie drogi bitej z Gjurić przez Morinje do do Risano, powiat polityczny Kotor (10. rata)			40.000	40.000
			19. Poprawienie i rozszerzenie skarbowej drogi konnej z Risano przez Perasto, Orahovac i Dobrota do Kotoru, powiat polityczny Kotor (11. rata)			60.000	60.000
			20. Poprawienie i rozszerzenie skarbowej drogi konnej z Bečić przez Castellastua Suttomore di Spizza aż do rzeczki granicznej Żeljeznicy, powiat polityczny Kotor (12. rata)			85.000	85.000
			Suma (Tytuł 8.)	16,019.717	7,133.662	23,153.379

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
28	9	Budownictwo wodne:				
	1	Budownictwo wodne w poszczególnych krajach . . .	3,601.193			3,601.193
	2	Koszta podróży i dyety z powodu nadzwyczajnych budowl wodnych			132.956	132.956
	3	Wydatki połączone z projektami na nadzwyczajne budowl wodne, nie objęte jeszcze preliminarzem			9.400	9.400
	4	Austria poniżej Anizy:				
		Przyprowadzenie do porządku jazu Lehrwand, położonego w ląksenburskim obszarze odwodnienia, tudzież poprawienie potoków Kehrwand i Frauenbach (16. rata)			50.000	50.000
	5	Austria powyżej Anizy:				
		1. Budowl wodne na Dunaju			380.000	380.000
		2. „ na rzece Innie			180.000	180.000
		3. „ „ Salzachu			74.940	74.940
		4. „ „ Trunie			290.000	290.000
		5. „ na Agerze			90.000	90.000
		6. „ na Vöckli			76.400	76.400
		7. „ na Anizie			120.500	120.500
		8. Uchylenie szkód wyrządzonych na rzekach państwowych przez powódzie wiosenne 1907.			90.000	90.000
		9. Przyczynek stron interesowanych do dalszego uregulowania i ujęcia rzek górnoaustriackich, które ma być wykonane na zasadzie ustawy o funduszu amelioracyjnym (7. rata)			48.343	48.343
	6	Solnogród:				
		Uregulowanie Salzachu i Saalachu			62.000	62.000
	7	Styrya:				
		1. Dodatek państwowy na poprawienie rzeki Muru w Raach—Schattleiten, kilometr 111·3 do 113·7 (1. rata)			40.000	40.000
		Zniesienie	3,601.193		1,644.539	5,245.732

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			S u m a	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем ужиціа аз до коңца грудніа				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	3,601.193	1,644.539	5,245.732
28	9	7	2. Dodatek państwowy na regulację Muru, względnie na wybudowanie przestrzeni konserwacyjnej dla regulacji Muru, na uchylenie szkód, zrządzonych powodzią z r. 1907, na urządzenie tam inundacyjnych i progów w korycie rzeki, dalej na baggerowanie na przestrzeni rzeki Muru od mostu Radetzky'ego w Gracu w dół aż do przewozu kellerdorfskiego, kilometr nowy 105.0 do 25.0, względnie dawny 0.0 do 80.0, wreszcie na utrzymanie budowli, już istniejących na tej przestrzeni (1. rata)			124.333	124.333
			3. Dodatek państwowy na systematyczną regulację rzeki Drawy od Laakdorf w dół aż do granicy styryjsko-kroackiej pod Sauritsch i na przestrzeni granicznej styryjsko-kroackiej między Friedau i Polstrau, tudzież na utrzymanie budowli ochronnych, istniejących już na tych przestrzeniach rzecznych (1. rata)			63.000	63.000
			4. Dodatek państwowy na poprawienie rzeki Muru pod Frojach, powiat polityczny Murau (2. rata)			8.000	8.000
			5. Dodatek państwowy na regulację rzeki Muru, kilometr 272 do 278, między Frojach a Teufenbach, powiat polityczny Murau (2. rata)			16.000	16.000
			6. Dodatek państwowy na poprawienie rzeki Muru w kilometrze 199.3 do 200.6 pod St. Stefan powyżej Leoben (2. rata)			12.000	12.000
			7. Urządzenie okładu kamiennego wraz z narzutem kamiennym wzdłuż muru grobli lądowej na prawym brzegu Muru, kilometr 105 ⁵ / ₈ , powyżej mostu Franciszka Karola w Gracu (2. rata)			38.300	38.300
			8. Dodatek państwowy na sanację stosunków powodziowych w dolnej dolinie sawińskiej i pod Celje (2. rata)			58.000	58.000
			9. Regulacja rzeki Sawy od Raun w dół do Jessenitz (3. rata)			81.525	81.525
			10. Dodatek państwowy na regulację Anizy między Haus i Oblarn, tudzież na uzupełnienie regulacji Anizy między przepokem koło Espanga, Gesäusceingang (6. rata)			15.300	15.300
			11. Dodatek państwowy na regulację Muru na przestrzeni granicznej od przewozu kellerdorfskiego do Mauthdorf (9. rata)			87.500	87.500
			Zniesienie .	3,601.193	2,148.497	5,749.690

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволением у́жycia aż do końca grudnia			
			1909	1910	1910	
w k o r o n a c h						
			Przeniesienie .	3,601.193	2,148.497	5,749.690
28	9	8	Karyntya:			
			1. Regulacja Drawy		170.000	170.000
			2. Regulacja Malty (3. rata)		24.400	24.400
			3. Dodatek interesowanych na budowę ochronne na rzece Gail pod Nölbling (4. rata)		6.275	6.275
			4. Dodatek interesowanych na ujęcie potoków górskich w dolinie rzek Gail i Lesach (5. rata)		18.900	18.900
	9		Kraina:			
			1. Regulacja Sawy		91.000	91.000
			2. Regulacja Sawy od Rann w dół do Jessenitz (2. rata)		81.525	81.525
	10		Pobrzeże:			
			1. Dodatek państwowy na urządzenie budowy ochronnej na przestrzeni granicznej Judrio w gminie Dolegna		8.340	8.340
			2. Regulacja Soczy i Torre (6. względnie 1. rata)		75.000	75.000
			3. Dodatek państwowy na regulację rzeki Taglio na przestrzeni granicznej od grobli głównej elektrowni „Lenassi“ aż do jej ujścia do Roggia Malesana (2. rata)		7.670	7.670
	11		Tyrol i Vorarlberg:			
			1. Podwyższenie i wzmocnienie lewej tamy powo- dziowej na skarbowej przestrzeni rzeki Noce między Mezzolombardo i Zambana (2. rata)		100.000	100.000
			2. Zamknięcie starego koryta Adygi względnie przedłużenie tamy na dolnym końcu przekopu Marko (2. rata)		10.000	10.000
			3. Reszta budowli na Innie		12.000	12.000
			4. Poprawa wód śródziemnych w austriackiej do- linie Renu (14. rata)		400.000	400.000
			5. Regulacja Renu (16. rata)		610.980	610.980
	12		Czechy:			
			1. Regulacja Wełtawy		220.000	220.000
			2. Regulacja Łaby		260.000	260.000
			3. Urządzenie budynku służbowego dla nadzorca rzecznego w Tynie nad Wełtawą		15.400	15.400
			4. Ulepszenie przewodu telefonicznego wzdłuż ska- nalizowanej przestrzeni Wełtawy od Troja do Horin		43.200	43.200
			5. Dodatek państwowy na kanalizację Wełtawy i Łaby na przestrzeni od Pragi do Uścia nad Łabą (13. rata)		2,225.000	2,225.000
			Zniesienie .	3,601.193	6,528.187	10,129.380

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволенiem użycia aż do końca grudnia				
1909	1910	1910	w k o r o n a c h				
			Przeniesienie .	3,601.193	6,528.187	10,129.380
28	9	13	Morawy:				
			1. Regulacja Odry			4.000	4.000
			2. Regulacja Morawy			12.000	12.000
		14	Śląsk:				
			1. Regulacja Odry łącznie z regulacją Opawy, Olzy i potoku Elsnitz			77.000	77.000
			2. Dodatek państwowego zarządu budownictwa wodnego do kosztów regulacji Opawy pod Opawą i Katharein (1. i 2. rata)			33.400	33.400
		15	Galicja:				
			1. Budowy na Wiśle:				
			a) Oddział: Ujście Przemszy-Popowice (Za- wichost)			815.000	815.000
			b) Mała Wisła (6. rata)			90.000	90.000
			c) Poprawa ujścia Rudawy do Wisły w obrębie Krakowa i ulepszenie regulacji Wisły pod Krakowem tudzież zarządzenia ochronne przeciw zalewom ze strony Wisły (6. rata)			650.000	650.000
			2. Budowle na Dunajcu od Zgłobic aż do ujścia do Wisły			310.000	310.000
			3. Budowle na Sanie od Składu Solnego aż do ujścia do Wisły			520.000	520.000
			4. Budowle na Dniestrze:				
			a) Dodatek państwowy na regulację prze- strzeni rzecznej od Kornalowic do Rozwa- dowa, dolnego biegu Strwiąża od Biskowic aż do ujścia, tudzież ujścia Wereszycy i Tyśmienicy (11. rata)			131.428	131.428
			b) Dodatek państwowy na uzupełnienie regu- lacji przestrzeni rzecznej od Rozwadowa do Żurawna (2. rata)			50.000	50.000
			c) Przestrzeń rzeczna od Żurawna aż do granicy państwa pod Okopami			550.000	550.000
			5. Budowle na Wisłoce od Mielca aż do ujścia do Wisły			100.000	100.000
			6. Budowle na Prucie od Kołomyi aż do granicy bukowińskiej			140.000	140.000
			7. Regulacja Prutu od Kołomyi w górę oraz regu- lacja Czeremoszu (3. rata)			28.000	28.000
			Zniesienie .	3,601.193	10,039.015	13,640.208

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	3,601.193		10,039.015	13,640.208
28	9	15	8. Wartość materiału faszynowego (wikliny i palików), który ma być pobrany w naturze z plantacji państwowych, a mianowicie:				
			a) do budowy na Wiśle	40.000 K			
			b) do budowy na Dunajcu	15.000 „			
			c) do budowy na Sanie	20.000 „			
			d) do budowy na Dniestrze	8.000 „			
			e) do budowy na Wistoce	8.000 „		91.000	91.000
			9. Zaprowadzenie państwowej uprawy wikliny celem uzyskania materiału na faszynę			20.000	20.000
			10. Dodatek państwowy na dalszą regulację Bugu od ujścia Peltwi aż do ujścia Raty (2. rata)			42.066	42.066
			11. Budowa przystani komunikacyjnej i zimowej na Wiśle pod Szczucinem (2. rata)			40.000	40.000
			12. Dodatek państwowy na uzupełnienie regulacji Białej między Grybowem a Dunajcem (3. rata)			16.809	16.809
			13. Dodatek państwowy na uregulowanie Peltwi (3. rata)			32.055	32.055
			14. Budowa przystani zimowej na Dniestrze pod Haliczem (3. rata)			60.000	60.000
			15. Sprawienie drugiego remorkera parowego potrzebnego przy regulacji Wisły (5. rata)			40.000	40.000
			16. Sprawienie bagra parowego, potrzebnego przy regulacji Wisły (7. rata)			40.000	40.000
			17. Dodatek państwowy na uregulowanie Soły (12. rata)			67.316	67.316
			18. Dodatek państwowy na uregulowanie Łomnicy (12. rata)			71.236	71.236
	16		Bukowina:				
			1. Budowle na Prucie			320.000	320.000
			2. Budowle na austriacko-rumuńskiej przestrzeni granicznej rzeki Suczawy (3. rata)			48.650	48.650
			3. Wartość wiklin i palików, które mają być pobrane z państwowych kultur wiklin przy Prucie i użyte do budowy na tej rzece			1.500	1.500
			4. Na zaprowadzenie uprawy wiklin celem uzyskania materiału na faszynę			4.000	4.000
			Suma (Tytuł 9) .	3,601.193	10,933.647	14,534.840

Rozdział	Tytuł	Paragraf	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma	
			z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia				
			1909	1910	1910		
w k o r o n a c h							
28	10		Władze górnicze	904.415	74.700		979.115
	11		Zakłady naukowe górnicze	434.584	79.400	136.000	649.984
	12		Kopalnie państwowe:				
	1		Zarząd kopalni	17,173.500			17,173.500
	2		Nowe budowle, wkłady produktywne i zakupno realności			1,385.300	1,385.300
	3		Inne wydatki nadzwyczajne:				
			a) Na poszukiwania i nabywania uprawnień górniczych			200.000	200.000
			b) Zasiłek sanacyjny dla kasy brackiej w Brixlegg			1.698	1.698
			c) Zasiłek sanacyjny dla kasy brackiej w Przybramie			315.960	315.960
			d) Uzupełnienie i oczyszczenie kultur leśnych w Kitzbühel			300	300
			e) Dodatek do kosztów wykonania budowli ochronnych na potoku Mareiterbach w Klausen			300	300
			f) Zasiłek sanacyjny dla kasy brackiej w Raibl-Celje			8.000	8.000
			Suma (Tytuł 12.) .	17,173.500		1,911.558	19,085.058
			Suma ogólna (Rozdział 28.) .	64,446.641	1,352.119	23,661.994	89,460.754
29			XVI. Najwyższa Izba obrachunkowa . .	645.400	8.000	10.000	663.400
30			XVII. Emerytury.				
	1		Ogólne emerytury	91,600.000			91,600.000
	2		Wspólne emerytury cywilne 35.880 K				
			Od tego 23 procentowa kwota, którą płacić mają kraje Korony węgierskiej w sumie 8.253	27.627			27.627
			Suma ogólna (Rozdział 30.) .	91,627.627			91,627.627

Zestawienie.

Rozdział	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
		z dozwoleniem użycia aż do końca grudnia			
		1909	1910	1910	
		w k o r o n a c h			
1	I. Dwór cesarski		11,300.000		11,300.000
2	II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana	184.416			184.416
3	III. Rada państwa	3,797.320	16.000	131.200	3,944.520
4	IV. Trybunał państwa	66.364	2.000		68.364
5	V. Rada Ministrów i Trybunał administra- cyjny	4,572.010	30.100		4,602.110
6	VI. Dodatek na wydatki w sprawach współ- nych	133,020.000	162,498.998	14,657.892	310,176.890
7	VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych . . .	44,346.499	512.006	1,356.919	46,215.424
8	VIII. Ministerstwo obrony krajowej	6,138.831	78,490.507	2,675.236	87,304.574
9	IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	88,890.721	3,821.308	11,906.156	104,618.185
10 do 23	X. Ministerstwo skarbu (łącznie z długiem państwowym)	672,554.467	46,429.950	35,532.533	754,516.950
24	XI. Ministerstwo handlu	162,504.830	16,251.980	29,582.919	208,339.729
25	XII. Ministerstwo kolei żelaznych	444,914.580	1,118.700	104,351.290	550,384.570
26	XIII. Ministerstwo rolnictwa	26,530.759	12,738.450	11,329.631	50,598.840
27	XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	82,487.631	1,067.800	8,992.759	92,548.190
28	XV. Ministerstwo robót publicznych	64,446.641	1,352.119	23,661.994	89,460.754
29	XVI. Najwyższa Izba obrachunkowa	645.400	8.000	10.000	663.400
30	XVII. Etat emerytalny	91,627.627			91,627.627
	Ogólna suma wydatków państwowych .	1.826,728.096	335,637.918	244,188.529	2.406,554.543

Preliminarz państwowy

dla

królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa na rok 1909.

Część druga. — Pokrycie.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe	zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
				w k o r o n a c h		
1			I. Dwór cesarski			
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana			
3			III. Rada państwa			
4			IV. Trybunał państwa			
5			V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny.			
	1		Rada ministrów:			
		1	Gazety urzędowe	2,112.700		2,112.700
		2	Biuro korespondencji telegraficznych	657.440		657.440
			Suma ogólna (Rozdział 5.)	2,770.140		2,770.140
6			VI. Sprawy wspólne			
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.			
	1		Urząd centralny.			
		1	Kierownictwo naczelne	6.000		6.000
		2	Dochód z Dziennika ustaw państwa	154.660		154.660
		2	Administracja polityczna	326.291		326.291
		3	Bezpieczeństwo publiczne	1,622.703		1,622.703
		4	Nowe budowle i kupno realności		5.900	5.900
			Suma ogólna (Rozdział 7.)	2,109.654	5.900	2,115.554
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej.			
	1		Kierownictwo naczelne	5.000		5.000
		2	Obrona krajowa	1,233.940		1,233.940
		3	Korpus straży policyjno-wojskowej	171.752		171.752
		4	Żandarmerya	561.660		561.660
			Suma ogólna (Rozdział 8.)	1,972.352		1,972.352

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty.		
			Urząd centralny.		
1			Kierownictwo naczelne	600	600
2			Nadzór szkolny	6.300	6.300
3			Centralna komisya statystyczna	14.800	14.800
4			Państwowy zakład geologiczny	8.950	10.200
5			Centralny zakład meteorologii i geodynamiki	3.900	3.900
6			Przychody w zakresie sztuk i archeologii:		
			a) Przychody w zakresie sztuk:		
1			Akademia sztuk pięknych we Wiedniu	6.800	6.800
2			Szkoła grawerów i medalierów w Wiedniu	128	128
3			Akademia sztuk pięknych w Pradze	18.010	18.010
4			Akademia sztuk pięknych w Krakowie	1.200	1.200
5			Akademia muzyki i sztuki	250.000	455.842
6			Dochód z rozsprzedaży publikacji z zakresu sztuki	10.000	10.000
			b) Przychody w zakresie archeologii:		
7			Muzeum archeologiczne w Akwilei	1.720	1.720
			Suma (Tytuły 1—6)	322.408	529.500
			Wyznania.		
7			Dochody funduszków religijnych:		
1			Dochody funduszków	6,023.399	6,023.399
			Austria poniżej Anizy:		
			Z majątku zakładowego tego funduszu	15.000	15.000
			Na majątek zakładowy tego funduszu	2.000	2.000
			Karyntya:		
			Na majątek zakładowy tego funduszu	4.600	4.600
			Kraina:		
			Zwroty zaliczek	458	458
			Z majątku zakładowego tego funduszu	12.439	12.439
			Zniesienie	6,023.399	6,057.896

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe			
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma	
			w k o r o n a c h			
9	7	1	Przeniesienie	6,023.399	34.497	6,057.896
			Tryest:			
			Zwroty zaliczek		800	800
			Czechy:			
			Zwroty zaliczek		1.200	1.200
			Na majątek zakładowy tego funduszu		2.127	2.127
			Morawy i Śląsk:			
			Na majątek zakładowy tego funduszu		5.000	5.000
			Galicja:			
			Z majątku zakładowego tego funduszu		250.000	250.000
			Dalmacja:			
			Zwroty zaliczek		500	500
			Na majątek zakładowy tego funduszu		15.862	15.862
			Razem (§ 1.)	6,023.399	399.986	6,333.385
2			Dochody z lasów funduszowych i domen	2,963.500	1.730	2,965.230
			Z majątku zakładowego funduszu religijnego:			
			Austria poniżej Anizy		5.920	5.920
			Austria powyżej Anizy		59.000	59.000
			Styrya		42.000	42.000
			Karyntya		13.700	13.700
			Kraina		44.500	44.500
			Galicja		271.390	271.390
			Razem (§ 2.)	2,963.500	438.240	3,401.740
			Suma (Tytuł 7.)	8,986.899	748.226	9,735.125
8			Fundacje i dodatki na potrzeby wyznania katolickiego:			
	1		Dodatki	12.333		12.333
			Austria poniżej Anizy:			
			Zwroty zaliczek		1.157	1.157
			Suma (Tytuł 8.)	12.333	1.157	13.490
			Suma (Tytuły 7. i 8.)	8,999.232	749.383	9,748.615

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
			Oświata.		
9	9		Szkoly wyższe.		
	1		1,408.372		1,408.372
			Uniwersytety w Pradze:		
			Uniwersytet niemiecki:		
				25.000	25.000
			Zwroty zaliczek		
				25.000	25.000
			Uniwersytet czeski:		
				25.000	25.000
			Zwroty zaliczek		
			Fundusze dobra uniwersyteckie Michle i Maleszyce:		
				1.263	1.263
			Dodatki		
				50.000	50.000
			Dodatki		
			Uniwersytet w Krakowie:		
				50.000	50.000
			Dodatki		
			Wszystkie uniwersytety:		
			Karyntya:		
				1.560	1.560
			Zwroty stypendyów		
	2		25.600		25.600
			Wydziały nie będące w związku z pewnym uniwersytetem		
	3		662.414		662.414
			Akademie techniczne		
	4		91.800		91.800
			Akademia rolnicza we Wiedniu		
	5		14.100		14.100
			Akademie weterynarskie		
			2,202.286	102.823	2,305.109
			Suma (Tytuł 9.) .		
10			Szkoly średnie:		
	1		303.420		303.420
			Gimnazya		
			Austria poniżej Anizy:		
				1.000	1.000
			Dodatki		
				2.500	2.500
			Zwroty zaliczek		
				70.000	70.000
			Galicya i Kraków:		
				70.000	70.000
			Dodatki		
				2.000	2.000
			Zwroty zaliczek		
				2.000	2.000
			Bukowina:		
				2.000	2.000
			Zwroty zaliczek		
			303.420	77.500	380.920
			Zniesienie .		

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe			
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a	
			w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	303.420	77.500	380.920
9	10	1	Dalmacja:			
			Zwroty zaliczek		4.000	4.000
		2	Szkoły realne	199.700		199.700
			Morawy:			
			Dodatki		5.000	5.000
			Dalmacja:			
			Dodatki		2.500	2.500
		3	Wszystkie szkoły średnie:			
			Dochód z rozsprzedaży marek szkolnych	3.433.100		3.433.100
			Suma (Tytuł 10.) .	3.936.220	98.000	4.025.220
		11	Szkolnictwo handlowe i marynarskie	297.020		297.020
		12	Specjalne zakłady naukowe:			
		1	Zakłady naukowe dla położnych	4.564		4.564
		2	Zakład naukowy dla języków wschodnich we Wiedniu	1.098		1.098
			Suma (Tytuł 12.) .	5.662		5.662
		13	Szkoły ludowe:			
		1	Seminaria nauczycielskie męskie i żeńskie	191.084	65.000	256.084
		2	Stypendya seminarzystów, zwroty	180		180
		3	Państwowe szkoły ludowe	15.400		15.400
			Suma (Tytuł 13.) .	206.664	65.000	271.664
		14	Fundacye i dodatki.			
			Dodatki	17.451		17.451
			Suma (Tytuły 9.—14.) .	6.665.303	256.823	6.922.126
			Suma ogólna (Rozdział 9.) .	15.986.943	1.213.298	17.200.241

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
10	X. Ministerstwo skarbu (wraz z długiem państwowym).				
	Zarząd skarbowy:				
1	Urząd centralny (kierownictwo naczelne, dyrekcja długu państwa, -departament rachunkowy i departament rachunków fachowych)		12.900		12.900
2	Władze skarbowe (krajowe dyrekcje skarbu, dyrekcje skarbu i dyrekcje okręgów skarbowych, inspektoraty skarbowe i urzędy wymiaru należności, administracje podatkowe i referaty podatkowe starostw powiatowych)		128.130		128.130
3	Prokuratorye skarbu		157.000		157.000
4	Urzędy skarbowe (urzędy podatkowe i urzędy depozytów sądowych, kasy skarbowe i kasy depozytów sądowych we Wiedniu, Kasa Urzędu taks we Wiedniu, Centralny Urząd stemplowy we Wiedniu, liniowe urzędy podatku spożywczego we Wiedniu i Tryeście, Urząd dochodów skarbowych i Urząd stemplowy w Pradze)		54.030		54.030
5	Urzędy cechownicze		19.000		19.000
6	Kataster podatku gruntowego i utrzymanie jego ewidencji		960.425		960.425
7	Zarząd cel		5.751.500		5.751.500
8	Straż skarbowa		316.930		316.930
	Suma (Rozdział 10.)		7.399.915		7.399.915
11	Ogólny zarząd kasowy:				
1	Dodatki do kosztów administracyjnych		580.226		580.226
2	Ulegające zwrotowi wierzycelności państwa wraz z odsetkami			980.828	980.828
3	Taksa wojskowa		4.000.000		4.000.000
4	Kwota uzyskana za sprzedane wagi i ciężarki kontrolne dla krajowych monet złotych waluty koronowej		1.500		1.500
5	Bezdziejczności		240.000		240.000
6	Różne wpływy		988.000		988.000
7	Odsetki od papierów wartościowych, należących do majątku centralnej kasy państwa, względnie od niespłaconych zaliczek, od ulokowanych pieniędzy państwowych i z obrotu czekowego w pocztowej kasie oszczędności, tudzież odsetki eskontowe i odsetki oraz odsetki zwłoki od kredytowanych należności celnych		5.600.000		5.600.000
8	Udział państwa w nadwyżkach z grzywien za przestępstwa skarbowe		250.000		250.000
9	Suma zapłacona przez k. węg. Rząd na umorzenie częściowej sumy 30 milionów guldenów (równających się 60 milionom koron) długu należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu, w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów (10. rata)		360.000		360.000
10	Udział w odszkodowaniu, które rząd chiński zapłacić ma w r. 1909. za kosztą urosłe z powodu zaburzeń chińskich w latach 1900. i 1901.			394.666	394.666
11	Udział państwa w czystym dochodzie Banku austriacko-węgierskiego i w podatku banknotowym Banku austriacko-węgierskiego		3.610.517		3.610.517
	Zniesienie		15.630.243	1.375.494	17.005.737

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe			
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma	
w k o r o n a c h						
			Przeniesienie	15,630.243	1,375.494	17,005.737
11	12		Dochód z podziału opłaconej ceny kupna Spółki kolei południowej		4,073.793	4,073.793
	13		Z czystego zysku menniczego, zrealizowanego już przez wydanie monet cząstkowych waluty koronowej		29,000.000	29,000.000
	14		Częściowa kwota z pożyczki na tryesteńskie urządzenia portowe		9,000.000	9,000.000
	15		Kwota, przekazana z nadwyżek obrotowych		44,000.000	44,000.000
	16		Kwota, uzyskana z pożyczek w myśl postanowień prowizoryum budżetowego		47,000.000	47,000.000
	17		Kwota częściowa z pożyczki na budowę dróg wodnych		1,185.639	1,185.639
	18		Kwota, uzyskana drogą pożyczki z kredytu na potrzeby woj-skowe		9,540.000	9,540.000
			Suma (Rozdział 11.)	15,630.243	145,174.926	160,805.169
12			Podatki bezpośrednie.			
	1		Podatki realne	158,780.000		158,780.000
	2		Podatki osobiste	172,510.000		172,510.000
	3		Należności poboczne	3,531.000		3,531.000
			Suma (Rozdział 12.)	334,821.000		334,821.000
13			Cło:			
	1		Dochody celne	144,375.000		144,375.000
14			Podatek spożywczy:			
	1		Podatek od wódki (spożywczy i produkcyjny)	94,000.000		94,000.000
	2		Podatek od wyrobu drożdży prasowanych	770.000		770.000
	3		Należność kontrolna za denaturowanie wódki	850.000		850.000
	4		a) Podatek od piwa od wyrobu piwa i od piwa wprowadzane-go przez linię celną	73,000.000		73,000.000
			b) Dodatek do podatku od piwa za piwo, wytwarzane w Wiedniu i Tryeście i za piwo, wprowadzane do Wied-nia i Tryestu	5,530.000		5,530.000
	5		Podatek spożywczy od cukru:			
			a) w rodzaju, określonym w § 1., l. 1. ustawy o podatku od cukru	134,000.000		134,000.000
			b) w rodzaju, określonym w § 1., l. 2. ustawy o podatku od cukru	480.000		480.000
	6		Podatek spożywczy od oleju mineralnego	20,400.000		20,400.000
	7		Podatek od wina i moszczu	12,520.000		12,520.000
	8		Podatek od mięsa i bydła rzeźnego	16,400.000		16,400.000
	9		Podatek spożywczy od innych przedmiotów spożywczych	1,520.000		1,520.000
	10		Dzierżawy liniowego podatku spożywczego w miastach zam-kniętych	6,091.000		6,091.000
	11		Inne wpływy	106.000		106.000
	12		Zabezpieczenia dochodów skarbowych	1,851.000		1,851.000
			Suma (Rozdział 14.)	367,518.000		367,518.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
w k o r o n a c h					
15			Osobny podatek od wyszynku i drobnej sprzedaży palonych trunków wysokowych oraz od handlu nimi	2,332.000	2.332.000
16			Stemple, taksy i należności:		
	1		Stemple	51,674.000	51,674.000
	2		Taksy	6,441.500	6,441.500
	3		Należności	114,597.200	114,597.200
			Suma (Rozdział 16.)	172,712.700	172,712.700
17			Podatek od biletów kolejowych	19,801.000	19,801.000
18			Należności cechownicze	1,000.000	1,000.000
19			Loterya	30,540.150	30,540.150
20			Mennica	1,536.300	1,536.300
21			Drukarnia nadworna i państwowa	7,598.488	7,598.488
22			Sól:		
	1		Wyrób soli	631.200	631.200
	2		Sprzedaż soli	47,256.000	47,256.000
			Suma (Rozdział 22.)	47,887.200	47,887.200
23			Tytoń:		
	1		Dochody monopolu tytoniowego	4,500.000	4,500.000
	2		Dochody z sprzedaży w kraju	246,707.800	246,707.800
			Suma (Rozdział 23.)	251,207.800	251,207.800
24			Czynsze najmu i dzierżawy oraz czynsze placowe:		
	1		Czynsze najmu i dzierżawy	766.690	766.690
	2		Czynsze placowe za używanie publicznych gruntów nadmorskich	1.521	1.521
			Suma (Rozdział 24.)	768.211	768.211

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
w koronach					
27	XI. Ministerstwo handlu.				
1	Urząd centralny.				
1	1	Kierownictwo naczelne	1,379.720		1,379.720
2		Służba nadzorca w przemyśle	31.600		31.600
12	Służba portowa i morsko-sanitarna:				
1	1	Opłaty nawigacyjne i taksy tudzież inne dochody zwyczajne .	1,335.400		1,335.400
2	2	Dodatki za nowe budowle		19.000	19.000
		Suma (Tytuł 3.) .	1,335.400	19.000	1,354.400
4		Obserwatorium morskie w Tryeście	3.250		3.250
5		Subwencje dla żeglugi		390.000	390.000
6	1	Domy składowe w Tryeście	1,285.000		1,285.000
2	2	Wynagrodzenie dane przez Spółkę żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a na rzecz rządu za odstąpienie utrzymywania ruchu handlowego hangaru na grobli III.		88.000	88.000
		Suma (Tytuł 6.) .	1,285.000	88.000	1,373.000
		Suma (Tytuły 1. - 6.) .	4,034.970	497.000	4 531.970
7	Zakład poczt i telegrafów oraz Urząd pocztowych kas oszczędności:				
1	1	Zakład poczt i telegrafów z wyłączeniem nadwyżki obrotowej c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności objętej § 2. w kwocie 6,665.100 K	163,322.000	470.000	163,792.000
2	2	Urząd pocztowych kas oszczędności	15,286.400		15,286.400
		Suma (Tytuł 7.) .	178,608.400	470.000	179,078.400
		Suma ogólna (Rozdział 27.) .	182,643.370	957.000	183,610.370

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
28			XII. Ministerstwo kolei żelaznych.		
	1		Urząd centralny	482.420	482.420
	2		Koleje państwowe pod obcym zarządem i wydierzawione szlaki dobiegowe	939.800	939.800
	3		Ruch na kolejach państwowych:		
	1		Dochody transportowe	351,074.000	351,074.000
	2		Inne dochody	49,344.220	49,344.220
	3		Dochody z interesu solnego	1,298.400	1,298.400
	4		Dochody z nowych linii, które mają być otwarte, względnie których ruch ma być objęty w roku 1909.	841.000	841.000
			Dochody nadzwyczajne	736.550	736.550
			Suma (Tytuł 3.) .	402,557.620	403,294.170
	4		Ruch na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda:		
	1		Dochody z przewozu	131,639.000	131,639.000
	2		Inne dochody	12,694.210	12,694.210
	3		Dochody nadzwyczajne	9.000	9.000
			Suma (Tytuł 4.) .	144,333.210	144,342.210
	5		Czeska kolej północna:		
	1		Dochody z przewozu	13,500.000	13,500.000
	2		Różne dochody	170.000	170.000
	3		Przejęcie części kwoty, uzyskanej drogą pożyczki, która ma być sfinansowana w myśl artykułu II. ustawy z dnia 2. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 169.	2,100.000	2,100.000
	4		Czysty dochód z utrzymywania w ruchu czeskiej kolei północnej w roku 1908	391.000	391.000
			Suma (Tytuł 5.) .	13,670.000	16,161.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe			
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma	
w k o r o n a c h						
28	6		Żegluga parowa na jeziorze Bodeńskim	503.000	503.000
	7		Udziały państwa w ruchu wspólnym względnie w czystym zysku kolei prywatnych.	500.000	500.000
	8		Koleje gwarantowane:			
	1		Zwrot zaliczek gwarancyjnych	201.200	201.200
	2		Odsetki od nadpłat na poczet zaliczek gwarancyjnych i zaliczek z powodu niedoboru obrotowego	19.300	19.300
			Suma (Tytuł 8.)	220.500	220.500
			Suma ogólna (Rozdział 28.)	562,486.050	3,957.050	566,443.100
29			XIII. Ministerstwo rolnictwa.			
	1		Kierownictwo naczelne	4.500	4.500
	2		Państwowe zakłady naukowe i doświadczalne	221.820	221.820
	3		Popieranie kultury krajowej	79.200	79.200
	4		Nadzorowanie kultury krajowej:			
	1		Organy do nadzorowania kultury krajowej	49.690	1.000	50.690
	2		Na personal geometryczny dla operacji agrarnych (z funduszów krajowych):			
			Austria poniżej Anizy	135.000	135.000
			Solnogród	12.000	12.000
			Karyntya	40.000	40.000
			Kraina	50.000	50.000
			Morawy	130.000	130.000
			Śląsk	10.000	10.000
			Zniesienie	732.210	1.000	733.210

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe			
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma	
			w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	732.210	1.000	733.210
29	5		Szkoły dla leśniczych i dalsze kształcenie państwowych organów leśniczych	560	560
	6		Państwowa hodowla koni	505.010	505.010
	7		Służba weterynarska	563.270	563.270
			Suma (Tytuły 1.—7.) .	1,801.050	1.000	1,802.050
	8		Lasy państwowe i domeny.			
	1		Zarząd lasów i domen	18,333.943	4.930	18,338.873
			Suma ogólna (Rozdział 29.) .	20,134.993	5.930	20,140.923
30			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.			
	1		Zarząd sprawiedliwości w królestwach i krajach .	1,448.525	1,448.525
			Dodatek gminy Grieskirchen do kosztów budowy budynku urzędowego		4.000	4.000
			Dodatek gminy Sanok do kosztów utworzenia tamże sądu obwodowego (15. rata)		2.000	2.000
			Dodatek gminy Boleszowce do kosztów wewnętrznego urządzenia budynku sądowego (5. rata)		200	200
			Dodatek gminy Lubaczów do kosztów terenu budowlanego pod nowy budynek (4. rata)		500	500
			Dodatek gminy Czudyn do kosztów budowy budynku urzędowego		6.000	6.000
	2		Zakłady karne	2,751.152	2,751.152
			Suma ogólna (Rozdział 30.) .	4,199.677	12.700	4,212.377
31			XV. Ministerstwo robót publicznych.			
	1		Urząd centralny:			
	1		Kierownictwo naczelne	66.150	66.150
	2		Dochód z budynków wystawy światowej w c. k. Praterze .	20.000	20.000
	3		Zwrot pokrytych w drodze zaliczki kosztów na budowę urządzeń warsztatowych w Wiedniu		30.000	30.000
			Suma (Tytuł 1.) .	86.150	30.000	116.150

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe			
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a	
w k o r o n a c h						
31	2		Sprawy patentowe	18.000	18.000	
	3		Próby techniczne	19.000	19.000	
	4		Służba cechownicza	1,458.000	1,458.000	
	5		Popieranie przemysłu	78.000	12.000	90.000
	6		Sprawy wykształcenia przemysłowego:			
	1		Państwowe szkoły przemysłowe	2,556.847	2,556.847	
			Austria powyżej Anizy:			
			Dodatki		1.500	1.500
			Czechy:			
			Dodatki		5.000	5.000
			Śląsk:			
			Dodatki		365.000	365.000
	2		Środki pomocnicze i środki popierania	4.600		4.600
			Suma (Tytuł 6.) .	2,561.447	371.500	2,932.947
	7		Państwowa służba budownicza	158.400		158.400
	8		Budowa dróg	109.396	41.326	150.722
	9		Budownictwo wodne	164.936	212.885	377.821
	10		Władze górnicze	5.050		5.050
	11		Należytości od miar i poszukiwań	935.380		935.380
	12		Zakłady naukowe górnicze	30.500		30.500
	13		Kopalnie państwowe:			
	1		Zarząd kopalni	22,628.780		22,628.780
			Suma ogólna (Rozdział 31.)	28,253.039	667.711	28,920.750

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
w k o r o n a c h					
32			XVI. Najwyższa Izba obrachunkowa		
33			XVII. Emerytury.		
	1		Dodatki do emerytur	2.630	2.630
	2		Dopłaty funkcjonaryuszy państwowych	8,000.000	8,000.000
			Suma ogólna (Rozdział 33.) .	8,002.630	8,002.630

Z e s t a w i e n i e .

Rozdział	Dochody państwowe	zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
		w k o r o n a c h		
1	I. Dwór cesarski			
2	II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana			
3	III. Rada państwa			
4	IV. Trybunał państwa			
5	V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny	2,770.140		2,770.140
6	VI. Sprawy wspólne			
7	VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych	2,109.654	5.900	2,115.554
8	VIII. Ministerstwo obrony krajowej	1,972.352		1,972.352
9	IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	15,986.943	1,213.298	17,200.241
10 do 26	X. Ministerstwo skarbu (wraz z długiem państwowym)	1,406,518.568	162,740.477	1,569,259.045
27	XI. Ministerstwo handlu	182,643.370	967.000	183,610.370
28	XII. Ministerstwo kolei żelaznych	562,486.050	3,957.050	566,443.100
29	XIII. Ministerstwo rolnictwa	20,134.993	5.930	20,140.923
30	XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	4,199.677	12.700	4,212.377
31	XV. Ministerstwo robót publicznych	28,253.039	667.711	28,920.750
32	XVI. Najwyższa Izba obrachunkowa			
33	XVII. Etat emerytalny	8,002.630		8,002.630
	Ogólna suma dochodów państwa	2,235,077.416	169,570.066	2,404,647.482

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1909.

Treść: (№ 97—99.) 97. Obwieszczenie, dotyczące zmiany postanowień, zawartych w § 10. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 8. stycznia 1886, na kolej lokalną ze Lwowa przez Rawę ruską do granicy państwa ku Tomaszowu. — 98. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia marek opłaty szkolnej i uiszczania czesnego w państwowych szkołach średnich za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. — 99. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia Sądu obwodowego w Jarosławiu w Galicyi.

97.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 20. czerwca 1909,

dotyczące zmiany postanowień, zawartych w § 10. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 8. stycznia 1886, Dz. u. p. Nr. 20, na kolej lokalną ze Lwowa przez Rawę ruską do granicy państwa ku Tomaszowu.

Ze względu na umowę co do dzierżawy i ruchu, zawartą w dniu 6./14. maja 1909 między c. k. Dyrekcją kolei państwowych we Lwowie a Spółką akcyjną „Kolej żelazna Lwów—Bełzec (Tomaszów)“, zmienia się na zasadzie Najwyższego upoważnienia przepisy, zawarte w § 10. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 8. stycznia 1886, Dz. u. p. Nr. 20, w ten sposób, iż w miejsce przepisów tego paragrafu mają wstąpić następujące postanowienia.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia w każdym czasie kolei lokalnej ze Lwowa przez Rawę ruską do granicy państwa ku Tomaszowu stosownie do następujących postanowień:

1. Zapłata, przypadająca do uiszczania w razie wykupna, będzie polegała na płaceniu renty rocznej w wysokości czynszu dzierżawnego, ustanowionego

umową z dnia 6./14. maja 1909 w kwocie 419.192 K 47 h, którą c. k. Rząd uiszczać będzie Spółce corocznie przez pozostały czas trwania koncesyi, a to po połowie z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, zaś w dniu 7. stycznia 1976 tylko *pro rata temporis* w kwocie 8.150 K 96 h.

Rząd zastrzega sobie prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zapłacić Spółce w gotówce lub w państwowych zapisach dłużnych w miejsce renty rocznej, ustanowionej powyżej, wartość kapitałową rent rocznych, w danym wypadku jeszcze zalegających, zdyskontowaną według stopy po pięć od sta rocznie, licząc odsetki od odsetek.

Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako przecięcie z porównania kursów pieniężnych obligacji długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

2. Wskutek wykupienia kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za opłatą ceny wykupna bez dalszej odpłaty wolna od ciężarów własność i używanie kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, posiadłości gruntowe, nie wciągnięte ewentualnie do księgi kolejowej, tudzież koleje podjazdowe, będące własnością Spółki a łączące się z wymienioną koleją; natomiast zatrzyma Spółka na własność fundusze, utworzone z własnych dochodów przedsiębiorstwa.

3. Postanowienie rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie Spółce we formie deklaracji najpóźniej do dnia 15. grudnia bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta obejmować będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych również przejść mają na własność państwa.

4. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 3.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Spółka obowiązana jest oddać Rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze potrzebował.

5. Równocześnie z oddaniem w posiadanie państwa przedmiotów majątkowych wymienionych pod l. 2. winna Spółka oddać Rządowi wszystkie akta, dokumenty, plany, książki, rachunki i inne zapiski, znajdujące się jeszcze w jej posiadaniu a odnoszące się do budowy tych przedmiotów i ruchu na nich.

Wrba wlr.

98.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 22. czerwca 1909,

dotyczące zniesienia marek opłaty szkolnej i uiszczania czesnego w państwowych szkołach średnich za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności.

1. Postanowienia rozporządzenia Ministra wyznań i oświaty z dnia 7. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 41, odnoszące się do opłacania czesnego w państwowych szkołach średnich zapomocą zaprowa-

dzonych marek opłaty szkolnej, tracą moc obowiązującą z dniem 31. sierpnia 1909.

2. Począwszy od dnia 1. września 1909 opłacać się będzie czesne w państwowych szkołach średnich za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności.

3. Za marki opłaty szkolnej, nabyte już przed tą chwilą a nieuszkodzone i niewątpliwie nieużyte, zwróci się gotówkę, na którą marki te opiewają, do końca grudnia 1909, za ściągnięciem marek na podstawie osobnej prośby, wystosowanej do właściwej krajowej władzy szkolnej.

Stürgkh wlr.

99.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. czerwca 1909,

dotyczące utworzenia Sądu obwodowego w Jarosławiu w Galicyi.

Za Najwyższem zezwoleniem z dnia 18. czerwca 1909, otwiera się na zasadzie ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, w okręgu lwowskiego Sądu krajowego wyższego Sąd obwodowy z siedzibą urzędową w Jarosławiu dla powiatów sądowych Jarosław, Pruchnik, Radymno i Sieniawa z okręgu Sądu obwodowego przemyskiego oraz dla powiatów sądowych Cieszanów i Lubaczów z okręgu Sądu krajowego lwowskiego.

Z chwilą rozpoczęcia przez Sąd obwodowy w Jarosławiu działalności urzędowej, którą to chwilę oznaczy się i ogłosi dodatkowo, winien Sąd obwodowy przemyski i Sąd krajowy lwowski zastanowić swą działalność urzędową co do wymienionych powiatów sądowych, wydzielonych z ich okręgów.

Postanowienia normy jurydykcyjnej z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 111, i ustawy o organizacji sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, dotyczące sądów powiatowych w siedzibie trybunału, będą miały począwszy od tej chwili zastosowanie do Sądu powiatowego, istniejącego w Jarosławiu.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. lipca 1909.

Treść: (№ 100—102.) 100. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego Castelnovo do wywozowego ekspedowania piwa. — 101. Rozporządzenie, dotyczące wydania nowego spisu tych zagranicznych towarów nieoclonnych, które w obrębie wolnego obszaru Tryestu można składać jedynie w osobnych magazynach. — 102. Obwieszczenie, którem wydaje się zarządzenie celem uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych.

100.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. czerwca 1909,

dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego Castelnovo do wywozowego ekspedowania piwa.

W uzupełnieniu spisu urzędów celnych, wydanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 22. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 14, z r. 1901, ogłasza się, iż Urząd celny poboczny I. klasy Castelnovo di Cattaro otrzymał upoważnienie do wywozowego ekspedowania piwa (za zwrotem podatku).

Biliński wlr.

101.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 1. lipca 1909,

dotyczące wydania nowego spisu tych zagranicznych towarów nieoclonnych, które w obrębie wolnego obszaru Tryestu można składać jedynie w osobnych magazynach.

Odnośnie do § 20., ustęp 3. regulatywu celnego dla wolnego obszaru przy starym porcie w Tryeście rozporządza się w porozumieniu z interesowanymi królewsko-węgierskimi Ministerstwami, uchylając dotychczasowy spis towarów nieoclonnych, ograniczonych pod względem składania w obrębie wolnego obszaru tryesteńskiego do pewnych osobnych magazynów (załącznik A do powołanego wyżej regulatywu celnego, uzupełnionego rozporządzeniem z dnia 1. stycznia 1898, Dz. u. p. Nr. 11), iż w przyszłości musi się składać towary, wymienione w dołączonym spisie, w osobnych magazynach, stojących pod szczególnym nadzorem skarbowym.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

Spis

tych zagranicznych towarów nieoclonych, które w obrębie wolnego obszaru Tryestu można składać jedynie w osobnych magazynach.

Numer taryfy celnej	Oznaczenie przedmiotów
189 <i>a i b</i> , 4 i 5 190 <i>a i b</i> , 4, 5 191 do 200, 201 <i>a</i> 208 <i>b</i> , 209 do 215 229 <i>c</i> , 230 do 236 247 do 260	} Ba- } wlna } Len } Wlna } Jed- } wab Wszystkie przedmioty mniejsze, dające się łatwo ukryć, jak np.: chusteczki, chustki do nosa, siatki na meble, towary wstążkowe, pasamonicze, guzikarskie i dziane, koronki, przedmioty do obszycia, krawatki, rękawiczki z materji itp.
261 do 269 271 do 274	Kwiaty sztuczne, pióra strojne, sztuczne futerka z piór, roboty perukarskie, kapelusze i czapki wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem fezów), wachlarze, parasole od deszczu i słońca, przedmioty do obszycia, odzież, bielizna i towary strojowe.
276 <i>c i d</i> 281 <i>d</i> , 282 <i>c</i> , 283 300 <i>d</i> , 303 318, 319 326 <i>b</i> , 327 339 <i>c</i> , 342 <i>b</i> , 343 354 <i>f</i> , 355 <i>d</i> , 361 <i>d, e</i> , 362 <i>b</i> , 367 388 <i>d₂</i> , 390 409 <i>c</i> , 410 426 <i>c</i> , 427 486, 487 522, 525	Towary mniejsze, dające się łatwo ukryć, z klas taryfy XXVII do XXXII i XXXIV do XXXIX w połączeniu z materiałami najprzedniejszymi lub montowane metalami szlachetnymi.
302	Karty do gry.
317	Ubrania z materji, wymienionych pod Nr. t. 315 i 316.
346	Mniejsze przedmioty z futer, konfekcyonowane.

Numer taryfy celnej	Oznaczenie przedmiotów
339 <i>c</i> , 361 <i>c, d, e</i> 362, 468, 469, 480 509 do 511	Towary galanteryjne (fraszki, przedmioty toaletowe), strój męski i damski, zabawki itp. przedmioty, dające się łatwo ukryć.
383 <i>c</i> , 389	Naśladownictwa prawdziwych pereł, sztuczne zęby.
479 <i>c, d, e</i>	Towary nożownicze.
499	Druty z metali nieszlachetnych i aliaży metali, złożone lub platerowane złotem.
486, 522 do 524	Towary żelazne, tudzież towary z metali nieszlachetnych, połącane lub posrebrzane, buliony, przędziwa i towary lijońskie.
540 <i>b</i> , 542	Maszyny i aparaty elektryczne, dające się łatwo ukryć.
562 do 572	Półfabrykaty i towary z metali szlachetnych, kamienie drogie i półdrogie.
573 do 576	Instrumenty dające się łatwo ukryć, cyrkle, ciepłomierze, lornetki teatralne, okulary i oprawy do nich itd.
584 <i>c</i> do <i>e</i>	Struny.
585 do 590	Zegarki kieszonkowe, koperty do tych, przybory i mechanizmy zegarowe.
620 <i>b</i> ₂	Eter.
630	Towary lecznicze, przysposobione.
631 <i>b</i> do 633	Ocety itd., perfumowane, esencje alkoholiczne, aromatyczne, towary perfumeryjne.

102.**Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych z dnia 1. lipca 1909,**

którem wydaje się zarządzenia celem uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 19. czerwca 1909 przekazuje się dyrekcjom kolei państwowych (Dyrekcji kolei północnej, Dyrekcji czeskiej kolei północnej, Kierownictwu ruchu w Czerniowcach) w sposób odwoalny następujące sprawy do samodzielnego załatwiania:

1. Tworzenie przystanków, ładowni i pomocniczych biur towarowych na koszt interesowanych; następnie zwijanie takich biur ruchowych i zmiana ich upoważnień co do ekspedycji, wreszcie tworzenie, ulepszenie i zwijanie biur miejskich, podróжных i wywiadowczych.

Tworzenie i zwijanie biur ruchu, wymienionych powyżej, ma być zarządzane w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych.

2. Zmienianie nazw stacji i przystanków w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych, o ile w miejsce istniejącej nazwy nie wybierze się nazwy w innym języku lub w kilku językach.

3. Zarządzanie normalnego awansu urzędników w obrębie wszystkich klas służbowych stosownie do istniejących w tym względzie przepisów.

4. Obsadzanie posad urzędniczych VII. i VIII. klasy służbowej z wyjątkiem posad naczelników oddziałów i zastępców naczelników oddziałów, kasyerów dyrekcyjnych, naczelników filialnych urzędów dyrygowania wozów, zastępców referentów dla spraw wojskowych, kontrolorów konserwacji kolei, kontrolorów dla spraw ruchu, przewozu i taryf, rewizorów kasowych i kontrolorów kasowych, zastępców referentów dla spraw sygnalizacji, naczelników i zastępców naczelników sekcji konserwacji kolei, kierownictw warsztatów i ogrzewalni, kierownictw magazynów materiałowych i ekspozytur kierownictwa ruchu, kierowników ruchu i zastępców kierowników ruchu, kierowników oddziałów w służbie warsztatowej (w warsztatach głównych i warsztatach ruchowych), kierowników oddziałów w służbie ogrzewalni, naczelników ekspozytur ogrzewalni, naczelników i zastępców naczelników elektrowni tudzież kolejowych urzędów ruchu, dalej naczelników biur, naczelników i zastępców naczelników oddziałów kolejowych, inspektoratów pociągowych i ruchowych Dyrekcji kolei północnej.

5. Przenoszenie i usuwanie ze służby (przenoszenie w stan spoczynku) urzędników VII. klasy służbowej z wyjątkiem tych, których w myśl istnie-

jących norm Ministerstwo kolei żelaznych zamiano- wało w swoim czasie na posadę tej klasy służbowej.

6. Przenoszenie aspirantów na urzędników i urzędników X. do VII. klasy służbowej włącznie z wyjątkiem urzędników, wymienionych pod 4, z jednego okręgu dyrekcyjnego do drugiego w granicach systemizacji osobowej, tudzież przenoszenie urzędników takich z urzędów i do urzędów, podlegających Dyrekcji budowy kolei, w porozumieniu z interesowanymi dyrekcjami kolei państwowych, względnie w porozumieniu z Dyrekcją budowy kolei, oraz prowadzenie odnośnych zapisków co do przeniesień.

7. Podział okręgów lekarzy kolejowych wraz z tworzeniem nowych okręgów tego rodzaju, tudzież ustalanie honoraryów lekarzy kolejowych według zasad, które postanowi Ministerstwo kolei żelaznych.

8. Przyznawanie wszystkich dodatków, przewidzianych istniejącymi przepisami; dalej przyznawanie remuneracji i jednorazowych wsparć z funduszy obrotowych dla funkcjonariuszy w czynnej służbie aż do kwoty 500 K dla tej samej osoby w ciągu jednego roku rachunkowego.

9. Przyznawanie zapomóg z powodu szkód, zrzędzonych pożarem aż do kwoty 1000 K w każdym poszczególnym wypadku, dla funkcjonariuszy, pomieszczonych w mieszkaniach w naturze, których ruchomości doznały uszkodzenia przez pożar, w przypadkach godnych uwzględnienia, a zwłaszcza wówczas, gdy pożar spowodowany został ruchem kolejowym.

10. Darowanie względnie zezwolenie na od-pisanie zwrotów, nałożonych na funkcjonariuszy, z wyjątkiem tych, które nałożono z polecenia Ministerstwa kolei żelaznych, w wypadkach godnych uwzględnienia, o ile wartość pieniężna nie przekracza w każdym poszczególnym przypadku kwoty 1000 K, a w obrębie okręgu dyrekcyjnego w tym samym roku kwoty 10.000 K.

11. Pominięcie zwrotów za niezużyta odzież służbową w razie przeniesienia w stan spoczynku lub w razie śmierci funkcjonariuszy w wypadkach godnych uwzględnienia.

12. Zawieranie ugód co do pretensyi, dochodzonych przez zarząd kolei państwowych lub przeciw niemu, względnie przez fundusze zaopatrzenia, zawiadywane przez zarząd ten, lub przeciw nim, o ile kwota objęta ugodą nie przenosi przy jedno-razowej zapłacie sumy 12.000 K.

13. Przyznawanie dobrowolnych ofiar i dodatków jednorazowych na obce cele dobroczynne lub publiczne, o ile one w każdym poszczególnym wypadku nie przekraczają rocznej kwoty 500 K, według zasad przewodnich, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

14. Zawieranie kontraktów najmu i dzierżawy i innych umów co do świadczeń powrotnych, z wyjątkiem umów co do połączenia i ruchu, tudzież umów co do wypożyczenia środków przewozowych, o ile czynsz najmu lub dzierżawy albo inne świadczenie powrotne przy nieoznaczonym czasie trwania umowy lub oznaczonym czasie trwania umowy aż do lat pięciu nie przekracza rocznej kwoty 10.000 K, a przy oznaczonym czasie trwania umowy powyżej lat pięciu rocznej kwoty 1000 K; dalej zrzekanie się czynszów najmu lub dzierżawy albo innych świadczeń powrotnych w kwocie aż do 1000 K w przypadkach godnych uwzględnienia.

15. Zrzekanie się kar z kontraktów budowy, dostawy lub z innych kontraktów przez dyrekcje kolei państwowych, które zawarły odnośne umowy, w wypadkach godnych uwzględnienia, jeżeli wykonano dostawę chociaż z opóźnieniem i jeżeli nie wynikła szkoda dla zakładu kolejowego lub funduszów zaopatrzenia, zawiadywanych przezeń, aż do kwoty 1000 K w każdym poszczególnym wypadku.

16. Odpisanie innych wierzytelności aż do kwoty 20 K, jeżeli wierzytelności te nie są wprawdzie same przez się nieściągalne, jeżeli jednak ich ściągnięcie byłoby połączone z niestosunkowymi trudnościami lub korowodami.

17. Wnoszenie rekursów ministeryalnych w sprawach zarządu kolei państwowych albo fun-

duszów zaopatrzenia, zawiadywanych przez zarząd ten, z wyjątkiem wypadków zażaleń w sprawach podatkowych i należyściowych, w sprawach celnych i w sprawach opłat pośrednich, które mają być przedkładane Ministerstwu kolei żelaznych.

18. Wystawianie oświadczeń o treści czysto deklaratoryjnej, potrzebnych celem uporządkowania stanu hipotecznego względnie stanu księgi kolejowej, zwłaszcza zaś oświadczeń co do zgasłych służebności.

19. Ostateczne rozstrzygnięcie, nie podlegające dalszemu tokowi instancyi do Ministerstwa kolei żelaznych, w sprawie roszczeń do odszkodowania, wynikłych z przewozu osób, pakunków i towarów, z powodu zgubienia, uszczuplenia lub uszkodzenia aż do kwoty 100 K, tudzież z powodu przekroczenia terminu dostawy i z powodu innych szkód z interesu przewozowego aż do kwoty 50 K za każdy poszczególny przewóz; następnie takie samo rozstrzygnięcie wszelkich roszczeń o zwrot należności aż do kwoty 20 K za każdy poszczególny przewóz a w razie równoczesnego dochodzenia kilku zupełnie jednakich roszczeń aż do łącznej kwoty 100 K.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. sierpnia 1909.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIX. — Wydana i rozesłana 11. lipca 1909.

Treść: № 103. Patent cesarski, dotyczący rozwiązania sejmu Gorycyi i Gradyski.

103.

Patent cesarski z dnia 6. lipca 1909,

dotyczący rozwiązania sejmu Gorycyi i Gradyski.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Łodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm uksiążęconego hrabstwa Gorycyi i Gradyski zostaje rozwiązany i należy zarządzić nowe wybory do tego sejmu.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnem mieście Wiedniu, dnia 6. lipca tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Billński wkr.

Georgi wkr.

Haerdtl wkr.

Żáček wkr.

Schreiner wkr.

Wrba wkr.

Stürgkh wkr.

Ritt wkr.

Bráf wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Dulęba wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 20. lipca 1909.

Treść: (№ 104—108.) 104. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Welsberg do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 105. Rozporządzenie, dotyczące nazwy Sądu powiatowego Engelszell w Austrii górnej. — 106. Rozporządzenie, dotyczące przedaźni sądowej w Wiedniu. — 107. Rozporządzenie, dotyczące składania marek, wzorów i modeli na podstawie układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej z daty Paryż, dnia 20. marca 1883 i brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, obejmującego zmiany tego układu (Dz. u. p. Nr. 266, z roku 1908.). — 108. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

104.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 22. maja 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Welsberg do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnosnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Welsberg w Tyrolu do dziewiątej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wtr.

Georgi wtr.

105.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 6. lipca 1909,

dotyczące nazwy Sądu powiatowego Engelszell w Austrii górnej.

Sąd powiatowy Engelszell w okręgu Sądu obwodowego Ried będzie nosił w przyszłości według swej siedziby urzędowej nazwę „Sąd powiatowy Engelhartszell“.

Hochenburger wtr.

106.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 9. lipca 1909,

dotyczące przedaźni sądowej w Wiedniu.

Na zasadzie § 274. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78 (ordynacji egzekucyjnej) rozporządza się:

I. Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. października 1899, Dz. u. p. Nr. 217, dotyczące utworzenia przedaźni sądowej w Wiedniu, zmienia się i uzupełnia w sposób następujący:

§ 1, ustęp 1. będzie opiewał:

„Dla przeprowadzenia sprzedaży zmysłowych rzeczy ruchomych, zajętych sądownie a znajdujących się w dzielnicach I.—XX. w Wiedniu, istnieje publiczny lokal licytacyjny (przedaźnia sąłowa).“

§ 2. zostaje uchylony.

§ 5. ustęp 1. ma opiewać:

„Sąd egzekucyjny rozstrzyga, czy sprzedaż ma być przeprowadzona w przedaźni sądowej (§ 272., ustęp 1. i § 289. ord. egz.). Sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.“

Do § 18. należy dodać jako ustęp 2.:

„Sąd może polecić wierzycielowi, prowadzącemu egzekucję, aby złożył w drodze zaliczki kwotę, wystarczającą na pokrycie kosztów przewozu i ewentualnego przewozu zwrotnego.“

II. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

107.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 12. lipca 1909,

dotyczące składania marek, wzorów i modeli na podstawie układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej z daty Paryż, dnia 20. marca 1883 i brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, obejmującego zmiany tego układu (Dz. u. p. Nr. 266, z roku 1908.).

Celem wykonania układu międzynarodowego dla ochrony własności przemysłowej z daty Paryż, dnia 20. marca 1883 i brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, obejmującego zmiany tego układu (Dz. u. p. Nr. 266, z roku 1908.), rozporządza się:

§ 1.

Do przeprowadzić się mającego na podstawie powyższych układów rejestrowania:

- a) marek takich osób, które w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa nie mają przedsiębiorstwa,
- b) wzorów i modeli takich osób, które w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa nie mają ani miejsca zamieszkania ani zakładu,

właściwą jest Izba handlowa i przemysłowa w Wiedniu.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Ritt wlr.

108.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 17. lipca 1909,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełniają się względnie zmieniają się w sposób następujący:

W miejsce uw. 4. objaśnień do Nru 22. wchodzi następujące postanowienia:

4. Kompetencya przy ekspedycji dowozowej i przewozowej tytoniu i wyrobów tytoniowych wzgl. przy udzielaniu odnośnego zezwolenia.

I. Dla ruchu podróźnych.

- a) Tytoń dla własnego użytku podróźnych lub mieszkańców pogranicznych, wieziony przez nich samych w ilościach wolnych od opłaty (zob. p. w. § 29.), bez osobnego zezwolenia;
- b) Tytoń dla własnego użytku w ilości, nie przekraczającej 3 kg, bez osobnego zezwolenia; przy dowozie za opłatą należności celnej i licencyjnej;
- c) zresztą jak punkt II.

II. Poza ruchem podróźnych.

A. Przy przewozie.

- a) Przesyłki pocztowe do 5 kg może ekspedyować przy przewozie każdy urząd celny bez osobnego zezwolenia; o ile jednak według zapatrywania, urzędu celnego możnaby obawiać się nadużycia w razie dozwolenia przewozu, należy zasięgnąć rozstrzygnięcia c. k. Ministerstwa skarbu;
- b) przy przesyłkach pocztowych powyżej 5 kg, ludzie przy wszystkich przesyłkach w obrocie kolejowym i okrętowym mogą udzielić pozwolenia na przewóz wskutek prośby zakładu przewozowego wszystkie urzędy celne główne lub urzędy, wyposażone w upoważnienia urzędów celnych głównych, które leżą w miejscu wstępu linii kolejowych i okrętowych;
- c) we wszystkich innych wypadkach za zezwoleniem władzy skarbowej I. instancji.

B. Przy dowozie

na własny użytek wprowadzającego pod warunkiem, iż sprowadzona ilość odpowiada osobistym stosunkom strony oraz iż nie zachodzi żadna wątpliwość pod względem obdarzenia strony tej zaufaniem i że nie ma powodu do obawy nadużycia w razie zezwolenia na sprowadzenie:

- a) do 5 kg bez osobnego zezwolenia w urzędach celnych głównych lub w urzędach celnych, wyposażonych w upoważnienia urzędów celnych głównych;
- b) we wszystkich innych wypadkach na prośbę sprowadzającego za zezwoleniem, udzielonym w każdym wypadku z osobną przez władzę skarbową I. instancji, właściwą ze względu na miejsce zamieszkania sprowadzającego.

Zakłady pocztowe mogą w zastępstwie stron wystarać się o zezwolenie na dowóz, jeżeli do przesyłek pocztowych dołączono tytoń i wyroby tytoniowe jedynie ubocznie, na przykład etui z cygarami, i jeżeli ilość tytoniu i wyrobów tytoniowych nie przekracza tej ilości, która w obrocie podróźnych ma być ekspedywana bez opłaty cła.

Sprowadzenie wyciągu tytoniowego za zezwoleniem c. k. Ministerstwa skarbu.

Przesyłki tytoniu, nadchodzące dla c. k. monopolu tytoniowego, mają być ekspedywane bez pobierania cła i bez wewnętrzznego badania przez każdy graniczny urząd celny bez osobnego zezwolenia na podstawie awiza, wystawionego w każdym poszczególnym wypadku przez generalną Dyрекcyę monopolu tytoniowego, i mają być przekazywane pod zamknięciem urzędowym do miejsca przeznaczenia, podanego w awizie, za pomocą zwykłej karty awizującej. To samo ma mieć miejsce także wówczas, jeżeli awizo jeszcze nie nadeszło, o czym jednak należy zaraz uwiadomić generalną Dyрекcyę monopolu tytoniowego.

Wzory materiałów tytoniowych, nadchodzące dla generalnej Dyрекcyi monopolu tytoniowego, winny być przekazywane przez graniczne urzędy celne do c. k. Głównego Urzędu celnego w Wiedniu i ekspedywane tam bez pobierania cła na podstawie certyfikatów ekonomatu generalnej Dyрекcyi, a następnie przekazywane do generalnej Dyрекcyi w sposób wyżej podany (Dz. rozp. Nr. 203 z r. 1901 i Nr. 25 z r. 1902).

5. Zezwolenia potrzebne w myśl punktu 4. udzielane będą albo na podstawie podania strony za pomocą formalnej licencji pisemnej albo w krótkiej drodze, dokument celny, ma obejmować własnoręczny podpis strony, jej pieczęć, wymienienie gatunku i ilości tytoniu, a w razie dowozu uwagę „na własny użytek“.

Podanie a względnie zastępujący je dokument celny podlega opłacie stempelowej w wysokości 2 koron.

Sprowadzania tytoniu zagranicznego na własny użytek należy dozwolić tylko takim osobom, które udowodniły lub co do których jest notorycznie znane, iż mają miejsce zamieszkania w okręgu urzędowym władzy skarbowej, właściwej do udzielenia zezwolenia.

W przypadkach, w których przewóz lub dowóz odbywa się bez osobnego zezwolenia (P. 4, I, a), b); II, A, a) i B, a)), nie opłaca się również należności stempelowej.

6. Władze skarbowe winny we wszystkich wypadkach, w których zezwalają na dowóz tytoniu dla osób prywatnych na własny użytek albo celem przewozu, zawiadomić o udzielonym zezwoleniu wprost ten urząd celny, przez który tytoń zostaje wprowadzony.

7. Zezwolenie na dowóz lub przewóz tytoniu musi być dostarczone, pomijając obrót pocztowy, już na granicy przy wprowadzaniu; przekazywanie tytoniu z granicy do innego urzędu w postępowaniu zawiadowczem lub za kartą przewodną bez zezwolenia nie jest dopuszczalne.

Tytoń, przeznaczony do zużycia w krajach świętej Korony węgierskiej względnie w Bośni lub Hercegowinie a nadchodzący z zagranicy przez jeden z c. k. granicznych urzędów celnych, należy zawsze ekspedywać w postępowaniu zapowiadawczem lub postępowaniu za kartą przewodną do tego królewsko-węgierskiego lub bośniacko-hercegowińskiego urzędu celnego, który wymieniono w zezwoleniu lub który leży najbliższej miejsca zamieszkania strony licencyonowanej.

8. Należność licencyjną wymierzy się od tej wagi, którą przyjęto za podstawę ocenia.

9. Kompetencya, przyznana poszczególnym organom drogą osobnych zarządzeń pod względem udzielania zezwolenia na sprowadzanie tytoniu, następnie postanowienia co do czasu trwania ważności zezwolenia (licencji) i dokumentu pokrywającego, co do postępowania celnego z przesyłkami tytoniu, nadchodzącymi z zagranicy dla fabryk państwowych i składów państwowych oraz co do urzędowego oznaczania tytoniu, sprowadzanego z zagranicy zgodnie z przepisami, nie ulegają zmianie.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. czerwca 1879, Dz. rozp. Nr. 36, rozdział A zostają niniejszem uchylone.

W wierszu szóstym ustępu 1. uwagi 1. do Nru 31 należy wykreślić słowa: „fasola Soja“ a poza nawiasem (po słowach „bób ogrodowy“) zastąpić przecinek średnikiem.

Ustęp 2. tej samej uwagi należy zastąpić następującą osnową:

Tak samo traktować należy fasolę Soja (fasolę chińską), podobną co do kształtu i wielkości

do grochu krzewiastego, o ile ona przeznaczona jest do spożycia; fasola Soja i inne rodzaje fasoli, przeznaczone do wydobywania oleju, Nr. 47.

W uwadze 2. do Nru 31. należy wykreślić ostatnie zdanie „Fasole przeznaczone do wydobywania oleju, Nr. 47.“

Ustęp 1. uwagi 4. do Nru 47. ma opiewać:

4. Tu należy także fasola Soja (chińska fasola oliwna), o ile jest przeznaczona do wydobywania oleju; fasola ta dla celów spożywczych, Nr. 31.

W uwadze 6. do Nru 346. należy w wierszu przedostatnim po słowie „koziel“ wstawić słowo „sarnich“.

Na końcu uwag do Nru 446. należy zamieścić następujące zdanie jako ustęp trzeci:

Istniejące w danym razie ordynarne pomalowanie dla ochrony przeciw rdzy nie ma wpływu na postępowanie celne z szynami.

Ustęp drugi uwagi 1. do Nru 457. należy wykreślić i wstawić zamiast niego ustęp następujący:

Za długość ostrza należy uważać linię środkową części rzeczywiście naciętej.

Po ustępie 3. uwagi 9. do Nru 488, należy zamieścić jako ustęp nowy (czwarty):

Żużel salmiakowy, zob. uw. 6., ustęp 4. do Nru 602.

Wyrazy końcowe ostatniego ustępu uwagi 7. do Nru 535. „(a więc“ do „Nru 361. c“) należy wykreślić i zastąpić je następującą osnową:

(a więc podobne drewniane płyty stołowe etc. jako towary drewniane stosownie do bliższej jakości, naprzykład wykładane masą perłową według Nr. 362. b).

W ustępie 2. uwagi 3. do Nru 576. należy wykreślić słowa „szłyty do gramofonów“.

Po ustępie czwartym uwagi tej należy zamieścić jako ustęp nowy:

Igły do gramofonów (szłyty do gramofonów) Nr. 468.

W ustępie 4. uwagi 6. do Nru 602, należy w wierszu czwartym zastąpić tekst od słów „tudzież esencya do lutowania“ aż do końca tego ustępu następującą nową osnową:

o zawartości chlorku cynku rozpuszczalnego w wodzie, wynoszącej więcej niż 15 procent. Żużel salmiakowy, nie mielony drobno o zawartości chlorku cynku w ilości 15 procent lub mniej należy odciec według Nr. 488 c, jako odpadki cynku. Ekspedycya według numeru tego odbywa się tylko na zasadzie orzeczenia, wydanego na podstawie rozbioru a zasięgniętego od c. k. rolniczo-chemicznej Stacyi doświadczalnej w Wiedniu.

Do Nru 602. f należą dalej esencye do lutowania i sól do lutowania (rozpuszczone lub stale mieszaniny chlorku cynku i chlorku amonowego), ciemne, prawie czarno zabarwione rozczyny chlorku cynku, pozostające przy wyrobie farb maziowych, a wreszcie masa Sorela.

W ustępie 4. uwagi 2. do uwagi przy Nrze 657. należy zamiast słów „jak chlorek cynku, Nr. 602. f“ wstawić:

zob. uwagę 6. ustęp 4. do Nru 602.

W uwadze 2. do Nru 653. należy nowo zamieścić jako ustęp 5.:

W tym ostatnim wypadku wolno jednak stronie zażądać na własny koszt zbadania przez c. k. rolniczo-chemiczną Stację doświadczalną w Wiedniu; jeżeli według orzeczenia powyższego zakładu, które w tym względzie będzie zasięgnięte, okaże się, iż towar mimo jaśniejszego typu barwy przedstawia się jako otręby ryżowe, wówczas winna nastąpić ekspedycya według Nru 653.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Biliński wtr.

Bráf wtr.

Weiskirchner wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 20. lipca 1909.

Treść: № 109. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów istryjskiego i tryesteńskiego.

109.

Patent cesarski z dnia 17. lipca 1909,

dotyczący zwołania sejmów istryjskiego i tryesteńskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogrodzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Sląski, Modeński, Parmanski, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenemsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy Margrabstwa istryjskiego i bezpośredniego miasta Tryestu z okręgiem zwołane zostają na dzień 22. lipca b. r., a mianowicie pierwszy do Capodistria a drugi do ustawowego miejsca zebrania.

Dan w Bad Ischl, dnia 17. lipca tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.	Biliński wkr.
Georgi wkr.	Haerdtl wkr.
Żaćek wkr.	Schreiner wkr.
Wrba wkr.	Stürgkh wkr.
Ritt wkr.	Bráf wkr.
Weiskirchner wkr.	Hochenburger wkr.
	Dulęba wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 24. lipca 1909.

Treść: (№ 110—113.) 110. Traktat państwowy zawarty w celu zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wyniknąć wskutek stosowania ustaw podatkowych, obowiązujących w Austrii wzgl. w Badeniu. — 111. Rozporządzenie, dotyczące uznania wyższej szkoły zawodowej dla przemysłu krawiectwa męskiego i damskiego, należącej do stowarzyszenia krawców w Wiedniu, za zakład, którego świadectwa, stwierdzające ukończenie głównych kursów zawodowych, zastępują częściowo dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika. — 112. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Lublanie. — 113. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia zastępcy w razie przemijającej przeszkody, zaszłej co do osoby właściciela lub kierownika apteki publicznej.

110.

Traktat państwowy z dnia 7. listopada 1908,

między Austro-Węgrami a Badenem, zawarty w celu zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wyniknąć wskutek stosowania ustaw podatkowych, obowiązujących w Austrii wzgl. w Badeniu.

(Zawarty w Karlsruhe dnia 7. listopada 1908, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość dnia 24. grudnia 1908, ratyfikacje wymieniono w Karlsruhe dnia 29. stycznia 1909.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia
 Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
 Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus ac singulis, quorum interest tenore praesentium facimus:

Posteaquam a Plenipotentariis Nostris atque illis Magnis Ducis Badae tractatus pro evitanda in Austria et in Magno Ducatu Badensi duplici impositione vectigalium publicorum, die septimo mensis Novembris anni millesimi nongentesimi octavi Caroli in Hesychio initus et signatus fuit, tenoris sequentis:

Najjaśniejszy Cesarz Austriacki, Król Czeski itd., i Apostolski Król węgierski

oraz

Jego Królewska Wysokość Wielki Książę badeński,

przejęci życzeniem zapobieżenia podwójnym opodatkowaniom w stosunku między Austryą a Badenem, które mogłyby wynikać wskutek stosowania ustaw podatkowych, obowiązujących w tych Państwach, zamianowali w celu zawarcia w tym względzie traktatu państwowego Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz Austriacki, Król Czeski itd., i Apostolski Król węgierski:

pana Ludwika von Callenberg, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Jego Królewskiej Wysokości Wielkim Księciu badeńskim i pana Dra Ottona Gottlieba, radcę sekcyjnego w c. k. Ministerstwie skarbu,

zaś

Jego Królewska Wysokość Wielki Książę badeński:

barona Adolfa Marschalla von Bieberstein, ministra Swego Domu i spraw zewnętrznych, oraz pana Dra Wilhelma Heintze, radcę legacyjnego w Ministerstwie swego Domu i spraw wewnętrznych,

którzy po udzieleniu sobie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące punkta.

Artykuł 1.

Z zastrzeżeniem postanowień, zawartych w artykułach 2. do 4. włącznie, pociągnię się obywateli austriackich wzgl. badeńskich do płacenia państwowych podatków bezpośrednich tylko w tem Państwie, w którym oni mają miejsce zamieszkania, a w jego braku tylko w tem Państwie, w którym przebywają.

Z tem samym zastrzeżeniem pociągnię się obywateli austriackich wzgl. badeńskich, którzy mają miejsce zamieszkania w obu Państwach, do płacenia państwowych podatków bezpośrednich tylko w tem Państwie, w którym oni posiadają prawo obywatelstwa.

Miejsce zamieszkania w rozumieniu niniejszych układów istnieje w tem miejscu, w którym ktoś ma mieszkanie wśród okoliczności, pozwalających wnosić na zamiar stałego zatrzymania tegoż.

Artykuł 2.

Bez względu na przynależność państwową lub miejsce zamieszkania osoby obowiązanej do uisz-

czenia podatku opłacać się będzie państwowe podatki bezpośrednie od posiadłości gruntowych i budynków, tudzież od prowadzenia stałego przemysłu, jak również od dochodu, pochodzącego z tych źródeł, jedynie w tem Państwie, w którym leżą posiadłości gruntowe i budynki albo w którym utrzymuje się zakład dla wykonywania przemysłu.

Za zakłady dla wykonywania przemysłu uważa się zakłady filialne, fabryki, składy, kantory, biura zakupna lub sprzedaży i inne urzędy, służące do wykonywania stałego przemysłu przez samego przedsiębiorcę, przez uczestnika w przedsiębiorstwie, prokurzystę lub innych stałych zastępców.

Jeżeli zakłady tego samego przedsiębiorstwa przemysłowego istnieją w obu Państwach, wówczas będzie się wymierzać państwowe podatki bezpośrednie w każdym Państwie tylko w miarę obrotu, wychodzącego z krajowych zakładów przemysłowych.

Co do opodatkowania wierzytelności hipotecznych i dochodu z nich płynącego mają być nadal stosowane bez ograniczeń postanowienia ustawowe, obowiązujące w Austrii wzgl. w Badenie.

Artykuł 3.

O ile opodatkowanie dochodu z procentów i rent ma być w myśl ustawy austriackiej o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, uskuteczniane w drodze potrącenia, będzie ono wykonywane bez ograniczeń.

Przez to jednak nie narusza się bynajmniej prawa opodatkowania, przysługującego Państwu badeńskiemu według ustaw badeńskich.

Artykuł 4.

Na płace, emerytury i płace poczekalne, wypłacane przez jedną z kas państwowych (kasę koronną, nadworną, krajową), będzie się nakładać podatki bezpośrednie tylko w tem Państwie, które ma uiszczać wypłatę.

Artykuł 5.

Pomiędzy Stronami umawiającymi się istnieje zgoda co do tego, iż podatek przemysłowy, który ma być płacony w Wielkiem Księstwie badeńskim (ustawa z dnia 25. sierpnia 1876 w brzmieniu z dnia 26. kwietnia 1886), należy uważać w myśl § 9., ustęp 2. ustawy austriackiej, dotyczącej bezpośrednich podatków osobistych z dnia 25. października 1896, za podatek równorzędny z powszechnym podatkiem zarobkowym, zaś podatek od rent z kapitału, który ma być płacony w Badenie, (ustawa z dnia 29. czerwca 1874 w brzmieniu z dnia 6. marca 1886), w myśl § 127., ustęp 1. wspomnianej ustawy austriackiej za specjalne opodatkowanie bezpośrednie.

W Wielkiem Księstwie badeńskiem wchodzi w miejsce podatku przemysłowego i podatku od rent z kapitału z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1908 podatek majątkowy (ustawa z dnia 28. września 1906).

Artykuł 6.

Układ niniejszy nie narusza postanowień traktatów handlowych i celnych, tudzież traktatów, dotyczących żeglugi na jeziorze Bodeńskiem.

Artykuł 7.

Pod względem dalszych szczególnych postanowień, potrzebnych w danym razie celem zapobieżenia ile możności podwójnemu opodatkowaniu takich osób, które są zarówno obywatelami austriackimi jak i badeńskimi a zarazem mają miejsce zamieszkania na obu obszarach państwowych, porozumią się w danym wypadku Strony kontraktujące i wydadzą zarządzenia, odpowiadające układowi.

Artykuł 8.

Układ niniejszy nie odnosi się do wykonywania przemysłów domokrążnych i wędrownych.

Karlsruhe, dnia 7. listopada 1908.

Ludwik von Callenberg wtr.

Dr. Otto Gottlieb wtr.

Artykuł 9.

Postanowienia niniejszego traktatu wchodzi w życie w Austrii i w Badeniu z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1906.

Każda ze stron ma prawo wypowiedzenia traktatu. Jeżeli wypowiedzenie nastąpi w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. września pewnego roku kalendarzowego włącznie, wówczas traktat traci moc obowiązującą już na rok kalendarzowy, następujący bezpośrednio po wypowiedzeniu. Jeżeli wypowiedzenie nastąpi w czasie od dnia 1. października do dnia 31. grudnia pewnego roku kalendarzowego włącznie, wówczas uważa się traktat za rozwiązany dopiero począwszy od drugiego roku kalendarzowego, który nastąpi po wypowiedzeniu.

Artykuł 10.

Układ niniejszy ma być obustronnie przedłożony do Najwyższego zatwierdzenia, a wymiana dokumentów ratyfikacyjnych ma być uskuteczniiona w Karlsruhe.

W dowód tego pełnomocnicy podpisali układ niniejszy własnoręcznie w dwóch równobrzmiących wygotowaniach i wycisnęli na nim swe pieczęcie.

Adolf baron Marschall
von Bieberstein wtr.

Dr. Wilhelm Heintze wtr.

Nos, visis et perpensis tractatus huius articulis, illos omnes ratos hisce confirmatosque habere profiteamur ac declaramus Verbo Nostro promittentes, Nos omnia, quae in illis continentur, fideliter executioni mandaturos esse.

In quorum fidem majusque robor praesentis ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabantur Viennae die vigesimo quarto mensis Decembris anno Domini millesimo nongentesimo octavo, Regnorum Nostrorum sexagesimo primo.

Franciscus Josephus m. p.

Alois liber baro ab **Aehrenthal** m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Joannes a **Mihalovich** m. p.

Caes. et Reg. Caput sectionis.

Protokół końcowy.

Przy podpisaniu zawartego w dniu dzisiejszym traktatu państwowego dla zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wynikać wskutek stosowania ustaw podatkowych, obowiązujących w Austrii wzgl. w Badenie, zawarli podpisani pełnomocnicy jeszcze następujące porozumienie, która ma mieć równą z traktatem moc i skuteczność.

Strony kontraktujące zgadzają się na to, iż c. k. austriackie i wielko-książęce badeńskie władze podatkowe mają w celu wykonania traktatu

państwowego upoważnienie do bezpośredniego komunikowania się, tudzież do udzielania sobie na pytanie wyjaśnień z aktów urzędowych, oraz iż do tych zapytań i wyjaśnień ma znaleźć zastosowanie obowiązek dochowania tajemnicy urzędowej, a wreszcie, że akta nie będą przesyłane.

Protokół niniejszy, który należy uważać za zatwierdzony przez obie strony wskutek wymiany ratyfikacji traktatu państwowego, sporządzono w Karlsruhe w podwójnem wygotowaniu dnia 7. listopada 1908.

Ludwik v. Callenberg wlr.

Dr. Otto Gottlieb wlr.

Alfred baron Marschall
von Bieberstein wlr.

Dr. Wilhelm Heintze wlr.

Powyższy traktat państwowy ogłasza się na zasadzie § 285. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, dotyczącej bezpośrednich podatków osobistych, z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Wiedeń, dnia 14. lipca 1909.

Biennerth wlr.

Biliński wlr.

111.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 1. lipca 1909,

dotyczące uznania wyższej szkoły zawodowej dla przemysłu krawiectwa męskiego i damskiego, należącej do stowarzyszenia krawców w Wiedniu, za zakład, którego świadectwa, stwierdzające ukończenie głównych kursów zawodowych, zastępują częściowo dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika.

Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, rozporządza się w uzupełnieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193, co następuje:

§ 1.

Ci pomocnicy przemysłu krawieckiego, którzy po należytem ukończeniu nauki albo po ukończeniu zastępującego ją przemysłowego zakładu naukowego uczęszczają co najmniej przez jeden rok szkolny (lub dwa, chociażby nie następujące po sobie półrocza) na prowadzone jako nauka dzienna główne kursa zawodowe wyższej szkoły zawodowej dla przemysłu krawiectwa męskiego i damskiego, należącej do Stowarzyszenia krawców w Wiedniu, celem dalszego kształcenia się w swoim przemyśle, mają wykazać celem rozpoczęcia i samoistnego wykonywania przemysłu krawieckiego zamiast przepisanego przynajmniej trzyletniego zajęcia tylko zajęcie jednoroczne w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego.

§ 2.

W odnośnych świadectwach zakładu umieścić należy następującą klauzulę:

„Świadectwo to uprawnia na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26,

i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lipca 1909, Dz. u. p. Nr. 111, o ile zachodzą ogólne wymogi ustawy a równocześnie będzie dostarczony dowód jednorocznego zajęcia w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego, do rozpoczęcia i samoistnego uprawiania przemysłu krawieckiego.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Ritt wlr.

Weiskirchner wlr.

112.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1909,

dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Lublanie.

Na zasadzie §§ 2. i 3. ustawy z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218., wprowadzającej w życie sądy przemysłowe i sądownictwo w sporach ze stosunku pracy, nauki i płacy w przemyśle, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Dnia 1. grudnia 1909. rozpocząć ma działalność Sąd przemysłowy w Lublanie, utworzony na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218.

Ten sąd przemysłowy nosi nazwę: „C. k. Sąd przemysłowy w Lublanie“. Pieczęć urzędowa sądu przemysłowego mieści w sobie orla cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji, wymieniony w ustawie z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218., oraz jako sąd odwoławczy urzędować ma w sprawach tego sądu przemysłowego c. k. Sąd krajowy w Lublanie.

§ 2.

Miejscowa właściwość Sądu przemysłowego w Lublanie rozciąga się na okrąg c. k. Sądu powiatowego w Lublanie.

§ 3.

Rzeczowa właściwość Sądu przemysłowego w Lublanie rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa, wymienione w § 1., ustępie 2. ustawy o sądach przemysłowych a znajdujące się w okręgu sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego sąd przemysłowy uzyska właściwość rzeczową względem kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§ 4.

Liczbę asesorów Sądu przemysłowego w Lublanie ustanawia się na 48, liczbę zastępców na 28, a liczbę asesorów sądu odwoławczego w sporach przemysłowych (§ 31., ustęp 3. ustawy o sądach przemysłowych) na 12.

§ 5.

Asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów sądu odwoławczego wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który wynika z podziału niżej zamieszczonego.

Wydanie zarządzeń potrzebnych na przypadek, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie podzielonych, pozostawia się c. k. Rządowi krajowemu w Lublanie.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych dla przedsiębrania wyborów i ogólną ilość asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów sądu odwoławczego, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się jak następuje:

Grupa I.

Wszystkie przedsiębiorstwa wielkie z wyjątkiem handlowych:

16 asesorów	} sądu przemysłowego,
8 zastępców	
4 asesorów sądu odwoławczego.	

Grupa II.

Wszystkie przedsiębiorstwa drobne z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów	} sądu przemysłowego,
12 zastępców	
4 asesorów sądu odwoławczego.	

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów	} sądu przemysłowego,
8 zastępców	
4 asesorów sądu odwoławczego.	

Za przedsiębiorstwa wielkie w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważać należy te przedsiębiorstwa, którym wymierzono rocznie więcej jak 300 koron powszechnego podatku zarobkowego. Przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków, zaliczać należy do przedsiębiorstw wielkich.

§ 6.

Zwrot wydatków w gotówce (§ 13. ustawy o sądach przemysłowych) przyznawać należy asesoram sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesoram sądu odwoławczego, stosując analogicznie postanowienia §§ 3. do 10., 15., 20., 21., 23. i 24. rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należytościach świadków i znawców w sporach cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku, należne asesoram i zastępcom ze stanu robotników, tudzież takie samo wynagrodzenie, należące się według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 165, asesoram i zastępcom z grona przedsiębiorców, ustanawia się w kwocie 2 K 50 h za pół dnia a w kwocie 5 K za cały dzień, bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzania tego wynagrodzenia należy przyjąć czas, przez który asesor (zastępca) opuścił rzeczywiście swój zarobek; w szczególności uwzględnić należy przytem także czas drogi do sądu i z powrotem.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

Haerdtl wlr.

Hochenburger wlr.

113.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20. lipca 1909,

dotyczące ustanowienia zastępcy w razie przemijającej przeszkody, zaszłej co do osoby właściciela lub kierownika apteki publicznej.

Na zasadzie § 4., ustęp 2. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, o uregulowaniu spraw dotyczących aptek, postanawia się, iż w razie przemijającej przeszkody, zaszłej co do osoby właściciela lub odpowiedzialnego kierownika apteki publicznej albo filii apteki takiej, można poruczyć prowadzenie apteki na czas krótki, nie trwający dłużej jak sześć tygodni, także takim osobom jako zastępcom, które odpowiadają wymogom § 3., punktu 1., 2., 3. i 5. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, lecz których działalność zawodowa nie trwa jeszcze lat pięciu.

Zastępcę, któremu w powyższy sposób poruczono tymczasowo prowadzenie apteki, należy równocześnie z ustanowieniem go wskazać w myśl § 17. ustęp 4, powołanej ustawy politycznej władzy powiatowej.

Haerdtl wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1909.

Treść: (№ 114 i 115.) 114. Rozporządzenie, którem w wykonaniu artykułu X., l. 3. ustawy z dnia 25. października 1896 ustanawia się na rok 1909. wysokość opustu z podatku gruntowego i budynkowego, tudzież sumę ogólną podatku zarobkowego i stopę podatkową dla przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, a wymienionych w § 100., ustęp 1. i 5. przytoczonej ustawy. — 115. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Berhomet nad Seretem do Łopusznej.

114.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. lipca 1909,

którem w wykonaniu artykułu X., l. 3. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ustanawia się na rok 1909. wysokość opustu z podatku gruntowego i budynkowego, tudzież sumę ogólną podatku zarobkowego i stopę podatkową dla przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, a wymienionych w § 100., ustęp 1. i 5. przytoczonej ustawy.

W wykonaniu artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych postanawia się, że opust z podatku gruntowego na rok 1909 wynosić ma piętnaście procent, a opust z podatku budynkowego, z wyjątkiem pięcioprocentowego podatku od dochodu z budynków czasowo wolnych od podatku, dwanaście i pół procent.

Indywidualny rozkład opustu w podatkach realnych uskuteczniiony będzie według postanowień rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 297.

Opust z powszechnego podatku zarobkowego wynosić ma i na rok 1909. dwadzieścia pięć procent tej kwoty, którą wzięto za podstawę przy obliczeniu ogólnej sumy podatku zarobkowego (artykuł VIII., § 11. ustawy z dnia 25. października

1896, Dz. u. p. Nr. 220). Opust ten wzięto już w całości w rachubę przy ustanowieniu ogólnej sumy podatku zarobkowego, oznaczonej na okres rozkładu 1908/1909, w myśl § 11. powołanej ustawy na 36,632.889 K 26 h.

Stopę opodatkowania przedsiębiorstw, określonych w § 100., ustępie 1. i 5. ustawy powyższej a obowiązanych do publicznego składania rachunków, ustanawia się na rok 1909. na dziesięć od sta dochodu, podlegającego opodatkowaniu.

Biliński wlr.

115.

Dokument koncesyjny z dnia 29. lipca 1909,

na kolej lokalną z Berhomet nad Seretem do Łopusznej.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Spółce akcyjnej „Koleje lokalne bukowińskie“ żądaną koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei poruszanej lokomotywą, która ma być wykonana jako normalnotorowa kolej lokalna od stacyi Berhomet nad Seretem na linii kolei lokalnej Spółki Hliboka—Berhomet przez Meżybrody do Łopusznej, z uwzględnieniem kolei podjazdowej Spółki z Berhomet nad Seretem do Meżybrodów. będącej przedmiotem reskryptu e. k. Ministerstwa handlu z dnia

10. maja 1886, l. 15893, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, i z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do linii Meżybrody—Łopuszna kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryuszka z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest ukończyć budowę koncesyonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu przez cały okres koncesyjny a mianowicie co do obrotu towarowego w ładunkach całowozowych bez przerwy, natomiast co do przewozu osób i pakunków podróźnych co najmniej od 1. lipca do 31. sierpnia każdego roku.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesyonaryuszka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokowania pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce także odnośnie do tych kolei podjazdowych, ewentualnie wybudować się mających, których wykonanie zarząd państwowy uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i ruchu na niej ma koncesyonaryuszka stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, oraz do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852, tudzież

do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów dotyczących ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Zresztą uważać należy w mowie będącą koleją lokalną z Berhomet nad Seretem do Łopusznej za istotną część składową przedsiębiorstwa, będącego przedmiotem Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 29. sierpnia 1885, Dz. u. p. Nr. 141, i dokumentu koncesyjnego z dnia 23. października 1899, Dz. u. p. Nr. 215, a obejmującego koleje lokalne z Hatny do Dołhopola, z Hlibokiej do Berhomet z odgałęzieniem Karapczów—Czudyn i z Dołhopola do Dornej Watry z odgałęzieniem Pożoryta—Louisenthal, z którym jest połączona kolej podjazdowa Wama—Ruska Mołdowycia i skutkiem tego postanowienia, zawarte w §§ 7. do 13. włącznie wspomnianego Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 29. sierpnia 1885, Dz. u. p. Nr. 141, ze zmianami, postanowionymi w § 6. dokumentu koncesyjnego z dnia 23. października 1899, Dz. u. p. Nr. 215, mają znaleźć zastosowanie do wszystkich wspomnianych wyżej linii kolei żelaznych jako do przedsiębiorstwa jednolitego.

Przytem wejść w zastosowanie pod względem oznaczenia ceny wykupna w miejsce postanowień, zawartych w punkcie II, lit. b, l. 2. i 5, § 6. dokumentu koncesyjnego z dnia 23. października 1899, Dz. u. p. Nr. 215, które niniejszem uchyla się, następujące postanowienia:

2. aa) Jeżeli wykupno nastąpi w czasie, kiedy ani co do linii głównych ani też co do jednej z pozostałych linii jednolitego przedsiębiorstwa kolejowego spółki nie zaistniał obowiązek płacenia podatków, natenczas aż do upływu okresu uwolnienia od podatków, które służyło pierwszej linii, wstępującej w obowiązek opłaty podatku, stanowi średni dochód czysty, obliczony w myśl ustępu 1, rentę wykupna, która ma być wypłacona bez pobrania podatku.

Z uwagi na to, że uwolnienie od podatku, służące liniom głównym i pozostałym liniom, upływa w różnym czasie, oznaczy się zarazem na przyszłość rentę wykupna w ten sposób, iż w każdym wypadku obliczy się za czas od dnia, w którym co do pojedynczych linii kolejowych zajdzie obowiązek płacenia podatku, przypadający na nie podatek wraz z dodatkami według stóp procentowych lat,

podług których oblicza się sumę średnią, i potrącić go z dochodów odnośnych lat tak, iż za czas po upływie wolności podatkowej, przysługującej tej linii, która ostatnia wstępuje w obowiązek opłaty podatku potrąci się z dochodów wszystkich linii odpowiadający im podatek wraz z dodatkami.

Do pozostałych reszt dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131, lit. a, ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

bb) Gdyby wykupno nastąpić miało w chwili, w której zgasio czasowe uwolnienie od podatków co do poszczególnych albo wszystkich linii jednolitego przedsiębiorstwa kolejowego spółki, wówczas przy obliczaniu czystych dochodów rocznych uważać się będzie podatki i dodatki do podatków, ciążące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, za wydatki ruchu, podczas gdy co do dochodów linii wolnych jeszcze od podatku w czasie wykupna znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia, zawarte powyżej pod aa).

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy dla odnośnych linii także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131, lit. a, ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnego czystego dochodu, w taki sposób obliczonego, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tego czystego dochodu.

5. Państwo zastrzega sobie prawo, iż może pożyczki zaciągnięte dla zebrania kapitału na koncesjonowane koleje, w kwocie, według zatwierdzo-

nego planu umorzenia w czasie wykupna jeszcze nie umorzonej, przejąć w każdym czasie w miejsce koncesjonaryuszki do zapłaty z własnych fundusów, w którym to wypadku przypadająca do wypłaty renta wykupna obniża się o kwotę potrzebną do oprocentowania i umorzenia oznaczonego kapitału pożyczkowego, tudzież w danym razie o odpowiadającą temu zapotrzebowaniu kwotę dodatku, który w myśl postanowień ustępu 2. ma być doliczony do dochodu przeciętnego.

Państwo zastrzega sobie dalej prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesjonaryuszce należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się to samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępu 2. zawierał się w tych rentach; przytem zdyskontować należy tę część rocznych rent, która odpowiada sumie potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie zatwierdzonego, imiennego kapitału zakładowego linii kolejowych będących przedmiotem wykupna a utworzonego przez wydanie obligacyi pierwszeństwa, według stopy po cztery od sta, natomiast pozostałą część tych rent po pięć od sta, licząc odsetki od odsetek.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako przecięcie z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczu bezpośrednio poprzedzającego.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 2. sierpnia 1909.

Treść: № 116. Rozporządzenie, którem odnośnie do § 23. przepisu wykonawczego do umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej ogłasza się nowe wydanie spisu urzędów celnych i władz celnych ustanowionych dla obszaru celnego umownego tych obu państw oraz dla krajów i części krajów związanych z nimi w jeden obszar celny.

116.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 1. lipca 1909,

którem odnośnie do § 23. przepisu wykonawczego do umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej ogłasza się nowe wydanie spisu urzędów celnych i władz celnych ustanowionych dla obszaru celnego umownego tych obu

państw oraz dla krajów i części krajów związanych z nimi w jeden obszar celny.

Odnośnie do § 23. przepisu wykonawczego do umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, Dz. u. p. Nr. 278 z roku 1907, ogłasza się niniejszem nowe wydanie „Spisu urzędów celnych i władz celnych ustanowionych na obszarze celnym austriacko-węgierskim“ wydanego w roku 1901, Dz. u. p. Nr. 14.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

Deutsches Institut für Technische Wissenschaften

Verfahren zur Bestimmung des Wassergehalts in festen Körpern

von Dr. phil. habil. F. W. Schlegel

Das Wasser in festen Körpern ist in der Regel durch chemische Bindungen an die festen Bestandteile gebunden und ist daher nicht durch einfache Destillation abzutrennen. Um den Wassergehalt in solchen Körpern zu bestimmen, ist es notwendig, die chemischen Bindungen zu zerstören, was durch Erhitzen bei hoher Temperatur erreicht werden kann.

Die Bestimmung des Wassergehalts in festen Körpern erfolgt durch Erhitzen des Körpers bei einer Temperatur, die hoch genug ist, um die chemischen Bindungen zu zerstören, aber niedrig genug, um die festen Bestandteile nicht zu zerstören. Die dabei freigesetzte Wasserdampfmenge wird durch ein feuchtes Gewichtsmessgerät (z. B. ein feuchtes Gewichtsmessgerät) abgemessen.

Die Bestimmung des Wassergehalts in festen Körpern erfolgt durch Erhitzen des Körpers bei einer Temperatur, die hoch genug ist, um die chemischen Bindungen zu zerstören, aber niedrig genug, um die festen Bestandteile nicht zu zerstören. Die dabei freigesetzte Wasserdampfmenge wird durch ein feuchtes Gewichtsmessgerät (z. B. ein feuchtes Gewichtsmessgerät) abgemessen.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 3. sierpnia 1909.

Treść: *N* 117. Rozporządzenie, dotyczące podziału przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia robotników od wypadków, na klasy niebezpieczności, jakoteż ustanowienia stóp procentowych dla klas niebezpieczności na czas od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914.

117.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. sierpnia 1909,

dotyczące podziału przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia robotników od wypadków, na klasy niebezpieczności, jakoteż ustanowienia stóp procentowych dla klas niebezpieczności na czas od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914.

Na zasadzie § 14. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888 o ubezpieczeniu robotników od wypadków, oraz na podstawie wyniku rewizji dotychczasowego podziału przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia robotników od wypadków, na klasy niebezpieczności, jakoteż ustalenia stóp procentowych dla klas niebezpieczności, zarządza się po wysłuchaniu przytoczonej Rady dla spraw ubezpieczenia na czas od dnia 1. stycznia 1910 do dnia 31. grudnia 1914, co następuje:

§ 1.

Poszczególne przedsiębiorstwa, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, zaliczane być mają do klas niebezpieczności według dołączonego pod 2 podziału na klasy niebezpieczności.

Zważyć przytem należy, że klasy niebezpieczności, oznaczone w tym podziale, odnoszą się do przedsiębiorstw o składzie normalnym, że przeto zakłady pomocnicze, wchodzące prawidłowo w skład pewnego przedsiębiorstwa są już w podziale uwzględnione. Za części składowe przedsiębiorstwa

uważać należy w szczególności — o ile przeciwnieństwa wyraźnie nie zaznaczono — kierownictwo i nadzór przedsiębiorstwa, dalej roboty manipulacyjne, w magazynach i ładowniach, czynności, przedsiębrane we własnym zarządzie a dotyczące oświetlenia, opału i czyszczenia pracowni, takie same czynności, połączone ze stałą konserwacją budynków i urządzeń warsztatowych, własne wozy itp., z tem zastrzeżeniem, że czynności te służą wyłącznie celom przedsiębiorstwa i nie przekraczają zwykłych rozmiarów.

§ 2.

Za „przedsiębiorstwa używające motorów“ uważać należy w ogólności te, w których mają zastosowanie motory, wymienione w § 1., ustępie 3., liczbie 2. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1888. Na równi z „przedsiębiorstwami używającymi motorów“ należy uważać w myśl tego rozporządzenia także takie przedsiębiorstwa, w których mają zastosowanie kotły parowe, przyrządy parowe (gotowniki drzewa, szmat, suszarnie parowe i td.).

Przedsiębiorstwa, w których zakres użycia maszyn roboczych poruszanych motorami, lub powyższych środków ruchu albo też siła użytego motoru jest tak nieznaczna, że niebezpieczeństwo wypadku nie jest większe aniżeli przy zwykłej pracy ręcznej, należy zaliczyć do klas niebezpieczności, przepisanych dla „przedsiębiorstw nie używających motorów“.

§ 3.

Jeżeli pewnego przedsiębiorstwa, złożonego z dwóch lub więcej zakładów częściowych, różniących się wyraźnie między sobą, nie można zamieścić z powodu braku odpowiedniej nazwy

w podziale na klasy niebezpieczności jako całości lecz jedynie według poszczególnych części przedsiębiorstwa, natenczas pomieścić i zaliczyć należy wedle możności każdą samodzielną część przedsiębiorstwa w katastrze przedsiębiorstw jako zakład oddzielny, pod warunkiem, iż dla poszczególnych części przedsiębiorstwa prowadzi się oddzielne zapisy co do płać.

§ 4.

Jeżeli nie dostaje wyliczonych w poprzednim paragrafie warunków oddzielnego umieszczenia poszczególnych części złożonego przedsiębiorstwa, natenczas uważać należy przedsiębiorstwo to za „przedsiębiorstwo mieszane“ według przepisu § 7.

To samo dotyczy w ogólności tych przedsiębiorstw, których urządzenia nie można uważać za urządzenie normalne, wymagane w podziale na klasy niebezpieczności, z powodu, że obejmują one pewne zakłady pomocnicze lub przedsiębiorstwa uboczne, nie uwzględnione w odnośnym tytule; odnosi się to również do tych wypadków, jeżeli niezwykłego urządzenia nie można uwzględnić w myśl § 6. przez odpowiedni wybór stopy procentowej niebezpieczności w granicach tej klasy niebezpieczności, do której zakład główny należy.

§ 5.

Przedsiębiorstwa, dla których powyższe przepisy o oznaczaniu klasy niebezpieczności nie wystarczają albo których nie można podporządkować pod pewne ściśle oznaczone tytuły podziału na klasy niebezpieczności bez zrównania ich przez to z przedsiębiorstwami zupełnie odmiennego rodzaju o zasadniczo innym zakresie niebezpieczeństwa wypadków, zaliczyć należy do tej klasy niebezpieczności, która na nie przypada wedle ich rodzaju i niebezpieczności.

§ 6.

Jeżeli ustalono klasę niebezpieczności, przypadającą na pewne przedsiębiorstwo, wówczas zalicza się je do pewnej stopy procentowej klasy niebezpieczności stosownie do szematu załącznika 1., przyczem należy oznaczyć niższą względnie wyższą stopę jako przeciętną wtedy, jeżeli według rodzaju klasyfikowanego przedsiębiorstwa zachodzi w stosunku do zwykłej niebezpieczności niebezpieczność zmniejszona względnie zwiększona.

Mniejszą względnie większą niebezpieczność należy przyjąć we wszystkich przypadkach tam, gdzie zachodzą cechy, ustanowione dla poszczególnych tytułów podziału na klasy niebezpieczności. W ogóle należy uważać wprowadzanie maszyn w ruch za pomocą elektryczności, o ile nie ma pędni mechanicznych albo o ile pędnie takie są istotnie ograniczone, za okoliczność zmniejszającą niebezpieczność. Przy przedsiębiorstwach, które ze

względu na postanowienia § 2., ustępu drugiego uważa się za przedsiębiorstwa, nie używające motorów, wyrazić należy w razie potrzeby niebezpieczeństwo, połączone z ruchem motorowym, przez wybór wyższej stopy procentowej.

Zresztą należy uwzględnić przy ustalaniu procentowych stóp niebezpieczności zwłaszcza właściwości budynków i urządzeń ruchu, dalek urzędzenia, zabezpieczające od wypadków, i techniczną stronę ruchu a co do tej ostatniej uwzględniać w szczególności uzdolnienie robotników do powierzonych im czynności jakoteż nadzór ruchu, o ile z tych okoliczności można wnioskować o niebezpieczeństwie wypadków, połączone stale z ruchem w przedsiębiorstwie; w końcu korzystać należy z doświadczeń zakładu ubezpieczeń, poczynionych przy dotychczasowym ubezpieczeniu odnośnego przedsiębiorstwa, o ile zakres odnośnych spostrzeżeń na to wystarczy.

Jeżeli w pewnym przedsiębiorstwie wyjdą na jaw okoliczności, świadczące zarówno o zmniejszeniu jak i o zwiększeniu się niebezpieczności, wówczas należy rozważyć okoliczności te, przeciwstawiając je sobie wzajemnie.

§ 7.

Gdy chodzi o oznaczenie klas niebezpieczności i stóp niebezpieczności w „przedsiębiorstwach mieszanych“ (§ 4.), oznacza się najprzód według przepisu §§ 1. do 6. klasę niebezpieczności i procent niebezpieczności dla odnośnych części przedsiębiorstwa a następnie mnoży oznaczone stopy procentowe niebezpieczności przez średnie sumy zarobków rocznych odnośnych części przedsiębiorstwa i dzieli sumę tych iloczynów przez ogólną sumę zarobków rocznych.

Liczba tym sposobem otrzymana przedstawia procent niebezpieczności, do którego zaliczyć należy całe przedsiębiorstwo.

Jeżeli sum zarobków rocznych nie można ustalić z odpowiednią dokładnością, natenczas należy wziąć zamiast nich przy przeprowadzaniu powyższego rachunku odnośne ilości robotników, i to o ile zachodzą istotne różnice w średnim czasie pracy poszczególnych części, odpowiednie ilości robotników pracujących przez cały czas ruchu, to jest, ilości robotników sprowadzone do 300dniowego czasu pracy.

Robotników i urzędników przemysłowych, nie należących wyłącznie do pewnej części przedsiębiorstwa lecz do wszystkich części wspólnie, względnie sumy ich zarobków należy potrącić.

§ 8.

Jeżeli w „przedsiębiorstwie mieszanem“ niebezpieczeństwa, połączone z jedną jego częścią, grożą równocześnie robotnikom, zatrudnionym w innym dziale, wówczas należy wziąć ową pierwszą

część w rachubę z odpowiednio wyższym procentem niebezpieczności.

§ 9.

Przy zaliczaniu przedsiębiorstw do klas niebezpieczności i do stóp procentowych niebezpieczności należy postępować o ile możności w porozumieniu z c. k. inspektorami przemysłowymi (w przedsiębiorstwach, podlegających nadzorowi władz górniczych, w porozumieniu z tymi władzami), zwłaszcza zaś wtedy, gdy zakład ubezpieczenia przyjmuje zwiększenie niebezpieczności albo podaje w wątpliwość zmniejszenie się niebezpieczności, jakie wywodzi przedsiębiorca przemysłowy.

Co do przedsiębiorstw grupy VII *d* zasięgnąć należy w miarę potrzeby informacji u władzy administracyjnej, zarządzającej monopolem prochowym.

§ 10.

Przedsiębiorcy przemysłowi są obowiązani udzielać zakładom ubezpieczenia robotników od wypadków na ich żądanie tych wyjaśnień co do sposobu wykonywania przemysłu, jakie są potrzebne celem zaliczenia tych przemysłów do klas niebezpieczności.

Zakłady ubezpieczenia wydać mają przedsiębiorcom przemysłowym co do każdego ubezpieczenio-

wego przedsiębiorstwa orzeczenie, zawierające zaliczenie go w myśl niniejszego rozporządzenia, i zawiadamiające równocześnie o taryfie premii. W orzeczeniu tem podać należy dokładnie odnośny tytuł podziału na klasy niebezpieczności, który stanowił podstawę przy zaliczeniu poszczególnego przemysłu, zaś co do przedsiębiorstw, których klasa niebezpieczności i procent niebezpieczności oznaczone zostały w sposób przepisany w § 7. dla przedsiębiorstw mieszanych, przedstawić tok odnośnego rachunku.

O ile przyjęto większe niebezpieczeństwo, a wskutek tego wybrano procent niebezpieczności wyższy niż średni, należy nadto podać w tych orzeczeniach powody, które na taką decyzję wpłynęły.

Przed rozstrzygnięciem w ostatniej instancji rekursów w sprawach zaliczenia przedsiębiorstw wysłucha Ministerstwo spraw wewnętrznych, na uzasadnione żądanie strony rekurującej, rzeczoznawców z koła przedsiębiorców i robotników.

§ 11.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1910, a co do postanowień, dotyczących przygotowań, z dniem ogłoszenia.

Haerdtl wlr.

1. Wzór podziału klas niebezpieczności i zaliczenie stóp procentowych niebezpieczności do klas niebezpieczności.

Mianowicie obejmuje:

Podklasa	A stopy procentowe niebezpieczn. 1 aż do 3 włącznie, średni procent niebezpieczn. 2,												
"	B	"	"	"	3	"	"	5	"	"	"	"	4,
Klasa niebezpieczności I	"	"	"	"	4	"	"	8	"	"	"	"	6,
"	II	"	"	"	7	"	"	11	"	"	"	"	9,
"	III	"	"	"	10	"	"	14	"	"	"	"	12,
"	IV	"	"	"	13	"	"	19	"	"	"	"	16,
"	V	"	"	"	16	"	"	24	"	"	"	"	20,
"	VI	"	"	"	20	"	"	30	"	"	"	"	25,
"	VII	"	"	"	25	"	"	37	"	"	"	"	31,
"	VIII	"	"	"	31	"	"	47	"	"	"	"	39,
"	IX	"	"	"	39	"	"	57	"	"	"	"	48,
"	X	"	"	"	48	"	"	70	"	"	"	"	59,
"	XI	"	"	"	59	"	"	87	"	"	"	"	73,
"	XII	"	"	"	73	"	"	100	"	"	"	"	87.

2. Podział przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, na klasy niebezpieczności w porządku systematycznym.

Grupa I.

Przedsiębiorstwa rolnicze i młyny (zbożowe).

a) Przedsiębiorstwa rolnicze używające motorów.

	Klasa niebezpieczności
1 Przedsiębiorstwa używające pługów parowych	XII
2 Przedsiębiorstwa używające młocarni:	
z motorami parowymi	XII
Oznaki mniejszej niebezpieczności: Dostateczne zabezpieczenie przyrządu zasilającego oraz ogrodzenie wszystkich ruchomych części maszyny.	
Oznaki wyższej niebezpieczności: Użycie pras do słomy.	
3 z innymi motorami	XI
Oznaki mniejszej niebezpieczności: Dostateczne zabezpieczenie przyrządu zasilającego i oszalowanie trybów kołowych windy, wałów transmisyjnych, kół zębatach i innych ruchomych części maszyny.	
4 Przedsiębiorstwa używające przyrządów do parzenia paszy	VI
5 Przedsiębiorstwa używające siewczarni	XII
6 Przedsiębiorstwa używające kosiarek	XI
7 Przedsiębiorstwa używające siewników	II

b) Młyny.Klasa nie-
bezpieczności

8	Czyszczenie zboża	VI
	Młyny (fabryki kaszy, krup):	
9	Młyny kunsztowne	VIII
	w zakładzie salcburskim	VII
10	przedsiębiorstwa nie urządzone jako młyny kunsztowne	VIII
	w zakładzie salcburskim	VII
11	Zakłady luszczenia ryżu	IX
12	Wiatraki	VII
13	Młyny pływające	IX

Grupa II.**Przedsiębiorstwa przewozowe i składy towarów.****a) Koleje żelazne.**

14	Koleje żelazne, wszystkie przedsiębiorstwa kolejowe łącznie z przedsiębiorstwami pomocniczymi	X
	Koleje drogowe:	
15	parowe	VIII
16	elektryczne	VII
17	posługujące się siłą pociągową zwierząt	VI
18	Koleje nie posługujące się ani siłą żywiołową ani siłą pociągową zwierząt	X
19	Koleje linowe	X

Uwaga. Przy ustanawianiu klasy niebezpieczności dla przedsiębiorstw grupy II *a* wzięto w rachubę podwyższenie ciężaru, które przy kolejach żelaznych, poruszanych siłą elementarną, wynika z postanowień ostatniego ustępu artykułu VII. ustawy z dnia 20. lipca 1894, Dz. u. p. Nr. 168.

b) Inne przedsiębiorstwa przewozu ładem.

20	Przedsiębiorstwa poczty wozowej	VI
21	Przedsiębiorstwa pogrzebowe	IV
22	Przedsiębiorstwa powozów najemnych (fiakry, jednokonki itp.)	VI
23	Przedsiębiorstwa omnibusów	VII
24	Wozy ciężkie (z budulcem, węglem, drzewem, sprzętami, pełnymi pakami, bydłem itp.) w zakładzie w Gracu	XII
	XI
25	Wozy lekkie (lekkie wozy towarowe na resorach, taczki itp.)	VIII
25a	Doróżki	XI
26	Transport ciężarów bez używania zwierząt pociągowych (tragarze, zakłady postugaczy itd.)	II
27	Przedsiębiorstwa spedycyjne (także ładowanie towarów)	IX
	w zakładzie wiedeńskim	X

Oznaki mniejszej niebezpieczności: Większy zakres robót magazynowych.

c) Przedsiębiorstwa przewozu wodą.

Przedsiębiorstwa żeglugi parowej:

28	na rzekach i rzeczkach	VIII
	w zakładzie wiedeńskim	IX
29	na jeziorach śródlądowych	VI
30	Mosty ruchome, przewozy, promy kołowrotne, holownie statków, trajekty	VI
31	Przedsiębiorstwa tratwowe, także w połączeniu ze składami drzewa	X

Oznaki mniejszej niebezpieczności: Mała głębokość wody przy nie wielkim spadku.

	Klasa nie- bezpieczności
32 Przedsiębiorstwa spławu drzewa	VII
33 Zakłady najmu łodzi wiosłowych i żaglowych	IV
34 Żegluga na rzekach, rzeczkach, kanałach i jeziorach śródlądowych (bez motorów) do przewozu osób i towarów	VIII
35 Przedsiębiorstwa ładowania i wyładowywania okrętów	XII

d) Przedsiębiorstwa składów towarowych (wraz z wozami).

36 Przedsiębiorstwa domów składowych i przedsiębiorstwa składów towarowych używające mechanicznych przyrządów poruszanych motorami	VII
37 Inne przedsiębiorstwa składów towarowych	VI
37a Składy towarów tkackich, konfekcyjnych, kolonialnych itp. połączone z handlem drobnym	II
Oznaki mniejszej niebezpieczności: Obchodzenie się bez wozów.	
37b Składy dźwigarów i ciężkiego żelaza	IX
38 Hurtowne składy drzewa	IX
Oznaki mniejszej niebezpieczności: Obchodzenie się bez wozów.	
39 Hurtowne składy węgla i koksu	VIII
Oznaki mniejszej niebezpieczności: Obchodzenie się bez wozów.	

e) Przedsiębiorstwa samochodowe.

Przedsiębiorstwa przewozowe przy użyciu samochodów według podziału na klasy niebezpieczności, przepisane dla odnośnych tytułów grupy II b.

Przedsiębiorstwa, poddane ubezpieczeniu od wypadków według § 11. ustawy z dnia 9. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 162.

Samochody do przewozu osób:

przy sile motoru:

39a	do 8 HP włącznie	IX
39b	do 40 HP włącznie	X
39c	ponad 40 HP	XI
39d	te same w razie istnienia wymogów § 5., ust. 1., ustawy z dnia 9. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 162	VIII
39e	Samochody do przewozu wielkich ciężarów	XII
39f	Samochody do przewozu lekkich ciężarów	VIII

Grupa III.

Huty i ich przedsiębiorstwa poboczne; kopalnie minerałów niezastrzeżonych.

40 Koksownie	VII	
Huty żelazne i stalowe:		
41	Pudlownie i fryszownie	VIII
42	Szmelcownie tyglowe z wyłączeniem fabrykacji tyglów	VIII
43	Huty do wyrobu stali Bessemera, Thomasa, Martina i stali elektrycznej	X
43a	Odlewnie stali wraz z apreturą	IX
44	Kopalnie nafty	IX
45	Kopalnie wosku ziemnego	XII
46	Młotownie i wylączarnie większych rozmiarów	IX
47	Wielkie piece	X
w zakładzie berneńskim		XI
Walcownie (także wraz z urządzeniami konstrukcyjnymi):		
48	Walcownie wymiarowe i walcownie drutu	VIII
w zakładach praskim i berneńskim		IX

		Klasa nie- bezpieczności
49	Walcownie sztabowe	X
50	Blachownie cienkiej blachy	VI
51	Blachownie grubej blachy	X
51a	Walcownie rur	VII
	w zakładzie praskim	VIII
52	Huty miedziane i mosiężne wraz z walcowniami i młotowniami	VII
	w zakładzie wiedeńskim	VIII
53	Huty i walcownie cynku	IV
53a	Wspólne czynności własnego zarządu we większych przedsiębiorstwach hutniczych, wcielonych według przepisu § 3. (prace na placu, w magazynach, wozy, kolejki fabryczne, warszlaty reparacyjne itd.)	VIII

Grupa IV.

Kamienie i ziemię.

a) Kamieniołomy.

54	Łomy marglu cementowego	X
54a	Kopalnie łojku	IX
55	Łomy kamieni z obrabianiem wydobytego materiału na kamienie brukowe i wyroby kamieniarskie przy nieznacznym tylko użyciu odpadków na kamień budowlany i żwir ręcznie tłuczony	X
	Oznaki zwiększonej niebezpieczności: Obrabianie materiału na obszarze łomu, zagrożonym zawaleniem.	
56	Łomy łupku	XII
56a	Łomy łupku połączone z przerabianiem zyskanego materiału	XI
57	Żwirownie (także wraz z tłuczeniem żwiru)	XII
	Oznaki zmniejszonej niebezpieczności: Maszynowe tłuczenie żwiru.	
	Tłuczenie żwiru:	
58	w przedsiębiorstwie używającym maszyn	VIII
59	w przedsiębiorstwie ręcznym	XII
60	Inne kamieniołomy	XII
61	Wydobywanie i rozdrażnianie głazów narzutowych	XII

W przedsiębiorstwach grupy IVa uważa się:

Za oznaki mniejszej niebezpieczności: Pomysłne warunki łomu, o ile niebezpieczeństwo zasypania jest ograniczone do najmniejszych rozmiarów, użycie bezpiecznych materyi wybuchowych (rozporządzenie ministerjalne z dnia 19. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 96); w łomach pod ziemią: Całkiem odpowiednie kierownictwo fachowe przy istnieniu wszelkich potrzebnych urządzeń ochronnych i z wyłączeniem używania materyałów wybuchowych.

Oznaki większej niebezpieczności: Kruchy kamień, skłonny do osypywania się; niepomyślne warunki łomu (zwieszające się ściany skał); używanie materyałów rozsadzających, o ile przedsiębiorstwo nie pozostaje pod zupełnie odpowiednim kierownictwem fachowym.

b) Kopalnie.

62	Kopalnie piasku, krzemienia i żwiru	XII
	Inne kopalnie:	
63	Praca na powierzchni	IX
	Oznaki mniejszej niebezpieczności przy tytułach 62 i 63: Ścinanie materyału pod naturalnym kątem stoku; przewaga robót około przesiania i sortowania materyału.	
	Oznaki większej niebezpieczności przy tytułach 62 i 63: Niepomyślne warunki odbudowy; ściany kopalni skłonne do osuwania się lub wydrążone od spodu.	
63a	Praca w sztolniach i szybach	XI
	Kopalnie torfu:	
64	w przedsiębiorstwie maszynowym	IV
64a	w przedsiębiorstwie ręcznym	II

c) Obrabianie i przerabianie kamieni.Klasa nie-
bezpieczności

65 Pracownie rzeźbiarskie (zdobienie ornamentacyjne i figuralne)	III
66 Wyrób cementu (z wyłączeniem wyrobu beczek)	VI
67 Fabryki towarów cementowych i sztucznego kamienia	III
68 Szlifiernie kamieni szlachetnych	III
69 Młyny gipsowe	V
70 Wyrób nadgrobków (kamiennych)	VI
71 Wyrób towarów granitowych i marmurowych	IV

Wapienniki:

72 o piecach kolistych	VI
73 inne wapienniki	VII
74 Wyrób kamieni młyńskich i szlifierni	VII
75 Młyny kwarcu i feldspatu	VI

Obrabianie łupku (z wyłączeniem oprawy drzewnej):

76 Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
77 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
78 Zakłady kamieniarskie (do robót w warsztatach i na budowlach)	VII
79 Szlifiernie i tokarnie kamieniarskie	III

d) Wyroby z gliniek.

80 Wyrób towarów szamotowych	V
81 Płóczkarnie kaoliny (porcelanówki), gliny i ziemi fałbierskiej	VI
Oznaki mniejszej niebezpieczności: Odpadnięcie rozdrabniania.	
82 Wyrób kitu	II
83 Wyrób kred	II
84 Wypalanie magnezytu	IV
85 Wyrób towarów majolikowych	I
86 Fabryki porcelany	B
86a Wyrób tyglów do topienia kruszców	III
87 Wyrób szmirglu	III
88 Fabryki towarów syderolitowych i terakotowych	B
89 Fabryki naczyń fajansowych	I
90 Wyrób pieców glinianych	II

Wyrób towarów glinianych:

91 przedsiębiorstwa używające maszyn	II
w zakładzie wiedeńskim	III
92 przedsiębiorstwa nie używające maszyn	B
93 Wyroby torfowe (Torfstreu, Torfmull)	VI

We wszystkich poprzedzających tytułach grupy IV c i d pominięto uzyskiwanie materiału surowego.

Cegielnie (piece do cegieł, łącznie z wydobywaniem gliny):

94 Cegielnie maszynowe	VIII
w zakładach praskim i berneńskim	IX

Cegielnie maszynowe, w których oprócz cegieł maszynowych wyrabia się także ręcznie cegły, co najmniej w takiej samej ilości, uważać należy za przedsiębiorstwa mieszane. Jako cyfry wymiarowe dla rachunku, o którym mowa w § 7., należy przyjąć prztem ilości wyrobionych cegieł maszynowych względnie ręcznych.

95 ręczny wyrób cegieł	IV
w zakładach wiedeńskim i lwowskim	V
w zakładach praskim i berneńskim	VI

Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności przy tytułach 94 i 95: Jak w tytułach 62 i 63.

Oznaki większej niebezpieczności: Wydobywanie lub przygotowywanie materiału przy pomocy maszyn motorowych.

Klasa nie-
bezpieczności

95 a	Wyrób cegieł żużlowych z bezpośrednim użyciem żużli wielkich pieców; wyrób cegieł z piasku wapiennego	V
95 b	Wyrób masy ogrzewalnej oraz przetworów z kamieni korkowych łącznie z montowaniem	V

e) Szkło.

96	Fabryki szkła (z wyłączeniem fabryk szkła stołowego i surowego szkła lustrzanego) Oznaki mniejszej niebezpieczności: Wyrób szkła prasowanego, używanie automatycznych i na pół automatycznych maszyn do dęcia oraz maszyn do prasowania i dęcia.	III
97	Rafinerya szkła, a m.: malowanie na szkło, wykwaszanie i wyciskanie	I
98	Paciorki szklane i guziki szklane, wyrób i obrabianie	B
Szlifiernie szkła:		
99	Szlifiernie szkła stołowego i lustrzanego	III
100	Szlifiernie szkła dętego	II
Oznaka mniejszej niebezpieczności: Używanie maszyn szlifierskich automatycznych lub na wpół automatycznych.		
100 a	Inne szlifiernie szkła	I
101	Fabryki luster	IV
Oznaka większej niebezpieczności: Wyrób luster lanych.		
102	Fabryki szkła stołowego i surowego szkła lustrzanego	VII
	w zakładzie salcburskim	VIII
Oznaka większej niebezpieczności: Wyrób szkła lanego. Oznaka mniejszej niebezpieczności: Wyrób dętego szkła lustrzanego.		

Grupa V.**Wyroby z metali.****a) Wyroby z metali szlachetnych.**

Wyrób towarów złotych:

103	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
104	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Wyrób towarów srebrnych:

105	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
106	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B
107	Wyzyskiwanie odpadków złota i srebra (i zakłady do wydzielania kruszcu)	IV
108	Wyrób towarów leońskich	II

b) Żelazo i stal.

109	Wyrób plecionek drucianych	V
110	Fabryki lin drucianych	V
110 a	Fabryki kabli	VII
111	Fabryki sztyftów drucianych	IV
112	Drutarnie (wyrób drutu na zimno)	IV

Wyrób towarów z blachy żelaznej i towarów blacharskich:

113	Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
114	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności przy tytułach 113 i 114:
Mniejsze lub szersze zastosowanie pras, sztańc i maszyn do wyciskania.

115	Tokarnie żelaza	IV
-----	---------------------------	----

Klasa nie-
bezpieczności

Odlewnie żelaza:

116	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
	w zakładzie wiedeńskim	VIII
117	Przedsiębiorstwa nie używające motorów wcale lub tylko do poruszania miechów	V

Oznaka mniejszej niebezpieczności przy tytułach 116 i 117: Wyłączny wyrób pomniejszych odlewów; wyrób lanego żelaza kowalnego.

118	Fabryki towarów żelaznych i stalowych (przedsiębiorstwa wyrobu towarów żelaznych i stalowych pod innymi tytułami nie wymienionych, w których przeważają roboty ślusarskie, tokarskie itp. roboty nie połączone z odlewaniem i bez użycia zórawi i dźwigni)	VI
119	Wyrób galanteryjnych i drobiazgowych towarów z żelaza i stali	V

Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności przy tytułach 118 i 119: Mniejsze względnie szersze zastosowanie pras, sztanec, maszyn do wyciskania i szlifowania.

120	Szlifiernie żelaza i stali (polerowanie)	IV
121	Szlifiernie żelaza i stali używające wielkich kamieni, szybko wirujących	VIII
122	Fabryki naczyń emaliowanych (wyrób naczyń surowych i emaliowanie)	IV
	w zakładzie berneńskim	V

Oznaka mniejszej niebezpieczności: Wyrób naczyń lanych.

123	Zakłady emaliowania (emaliowanie naczyń lanych i blaszanych)	II
124	Fabryki pilników	III
125	Wyrób pilników	III
126	Kuźnie wyrabiające młoty i narzędzia	VIII
126 a	Kuźnie wyrabiające podkowy i wozy	V
126 b	Kuźnie wyrabiające powozy	IV

Fabryki kas:

127	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
128	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV

Wyrób mebli żelaznych i mosiężnych:

128 a	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
128 b	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	III
129	Kuźnie łańcuchów	V

Kuźnie nożownicze (wraz z szlifiernią):

130	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
131	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
132	Wyrób igieł i towarów iglarskich	V

Fabryki gwoździ i gwoździownie:

133	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
134	Przedsiębiorstwa nie używające motorów lub używające ich tylko do poru- szania miechów	II

Ślusarnie (wyrób towarów ślusarskich) bez odlewni:

135	Przedsiębiorstwa używające motorów wraz z robotami na budowach	VI
	Oznaka większej niebezpieczności: Większy zakres robót budowlanych.	
136	Przedsiębiorstwa nie używające motorów wcale lub tylko do poruszania miechów	III
137	Wyrób śrub i nitów	IV
138	Kuźnie wyrabiające kosy i sierpy	IV

Oznaka mniejszej niebezpieczności: Wyrób towarów surowych.

140	Fabryki osi wozowych	V
141	Kuźnie rusznikarskie	V

c) Metale nieszlachetne i stopy.

Klasa nie-
bezpieczności

142	Wyrób towarów ołowianych i cynkowych	V
143	Fabryki towarów brązowych i towarów galanteryjnych metalowych	II
144	Wyrób towarów z chińskiego srebra (nowego srebra, alfenidu itd.)	III

Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności przy tytułach 143 i 144:
Mniejsze względnie szersze zastosowanie pras, sztanec, maszyn do wytłaczania, polerowania i maszyn ścierowych.

145	Zakłady galwanoplastyczne	V
145 a	Zakłady rytownicze używające motorów	III

Zakłady posamonicze:

146	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
146 a	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B
147	Kotłarnie	VI
148	Wyrób blachy metalowej	VI
149	Wyrób drutu metalowego	II
150	Tokarnie metalu	II
151	Wyciskanie metali	III

Zakłady wyciskania, wybijania i wytłaczania metalu (nakrywek do flaszek, medali, ozdób, form blaszanych, okuć do fajek itd.):

152	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
	w zakładzie wiedeńskim	VII
153	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV

Odlewnie metalu:

154	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
155	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV

Oznaki większej niebezpieczności przy tytułach 154 i 155: Wyrób większych odlewów.

Fabryki guzików metalowych:

156	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
	Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejsze względnie szersze zastosowanie pras, sztanec i maszyn do wytłaczania.	
157	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Szlifiernie metalu (polerowanie):

159	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
160	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Fabryki towarów metalowych i towarów metalowych drobiazgowych:

161	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
	w zakładzie wiedeńskim	IV
161 a	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejsze względnie szersze zastosowanie pras, sztanec i maszyn do wytłaczania.

162	Wyrób łusek na naboje (bez napełnienia)	IV
	Oznaka mniejszej niebezpieczności: Używanie maszyn doprowadzających materiały automatycznie.	

163	Odlewnie czcionek	I
	Oznaka mniejszej niebezpieczności: Używanie maszyn kompletowych.	

Konwisarnie:

164	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
165	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	III

Grupa VI.

Maszyny, narzędzia, instrumenty, przyrządy.

a) Maszyny, narzędzia, przyrządy.

Klasa nie-
bezpieczności

166 Wyrób przyborów do pomp, kotłów itd.	V
167 Wyrób miechów	III
Wyrób i zaprowadzanie przewodów gazowych, wodociągów i urządzeń do ogrzewania (z wyłączeniem robót ziemnych):	
168 Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
169 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV
Oznaki mniejszej względnie większej niebezpieczności przy tytułach 168 i 169: Zakres i rodzaj robót instalacyjnych.	
170 Warsztaty konstrukcji żelaznych, przedsiębiorstwa budowy mostów (wraz z montowaniem)	X
170 a Kotlarnie (wraz z montowaniem)	X
Oznaka większej niebezpieczności przy tytułach 170 i 170 a: Przeważające zastosowanie nitowania ręcznego.	
171 Fabryki grępli	IV
172 Wyrób przyrządów do chłodzenia	III
173 Fabryki maszyn rolniczych	VIII
w zakładzie berneńskim	
Oznaka mniejszej niebezpieczności: Obchodzenie się bez maszyn do obrabiania drzewa.	
174 Fabryki lokomotyw	VIII
175 Fabryki maszyn w ogólności (bez kotlarni)	VIII
w zakładach salcburskim, berneńskim i tryesteńskim	
Ślusarnie maszynowe i warsztaty do naprawiania:	
176 Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
177 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV
Budowa i naprawa młynów:	
178 jeśli są w użyciu maszyny do obrabiania drzewa	IX
179 bez użycia maszyn do obrabiania drzewa	VI
180 Wyrób maszyn do szycia, do robienia pończoch i do tkania oraz części składowych takich maszyn tudzież ich naprawa	III
Oznaki większej niebezpieczności: Istnienie odlewni lub używanie maszyn do obrabiania drzewa.	
181 Wyrób przyrządów do wody sodowej i syfonów	III
182 Wyrób sikawek i przyborów do gaszenia ognia	V
183 Fabryki warsztatów tkackich i przyborów do nich	V
184 Fabryki narzędzi	VI
Oznaka większej niebezpieczności: Używanie maszyn do obrabiania drzewa.	

b) Środki transportowe.

184 a Fabryki automobilów	VI
185 Fabryki kół do jazdy	III
186 Zakłady budowy statków	VIII
Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejszy lub większy zakres właściwych prac w warsztatach okrętowych; kierowanie robotami i nadzór nad nimi z troskliwością i oględnością właściwą przedsiębiorstwom wojskowym tego rodzaju.	
187 Zakłady budowy statków (budowa łodzi), przedsiębiorstwa wyrobu łodzi i statków drewnianych, nie używające motorów	VII
Fabryki powozów (wyrób dorożek):	
188 Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
189 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	III
190 Fabryki wagonów	VIII
w zakładzie praskim	
	VI

c) Broń palna.Klasa nie-
bezpieczności

Fabryki broni (przedsiębiorstwa używające motorów):

191	Wyrób wojskowej broni palnej	IV
192	Wyrób broni zbytkowej i myśliwskiej	IV
193	Fabryki broni (przedsiębiorstwa nie używające motorów)	II
194	Fabryki części składowych broni (części składowych żelaznych): podług klasyfikacji niebezpieczności przepisanej w grupie V b dla ślusarni (wyrobu towarów ślusarskich).	
195	Wyrób dział	IX
196	Zakłady probiercze dla ręcznej broni palnej	X

Oznaka mniejszej niebezpieczności dla przedsiębiorstw grupy VI c: Kierownictwo robót i nadzór nad nimi z troskliwością i oględnością właściwą przedsiębiorstwom wojskowym tego rodzaju.

d) Narzędzia fizykalne i chirurgiczne, przyrządy do mierzenia czasu i do oświetlania.

Wyrób narzędzi i przyrządów (chemicznych, farmaceutycznych, matematycznych, optycznych, fizycznych):

197	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
198	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Wyrób narzędzi i przyrządów (chirurgicznych):

198 a	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
198 b	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Wyrób wag rozmaitej konstrukcji:

199	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
	Oznaka mniejszej niebezpieczności: Brak maszyn do obrabiania drzewa.	
200	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Maszyny i przyrządy do oświetlenia elektrycznego i przenoszenia siły, ich wyrób i instalacja:

201	Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
202	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV

Telegrafy elektryczne, telefony i gromochrony, ich wyrób i instalacja:

203	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
204	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	III

Oznaka mniejszej, względnie większej niebezpieczności w przedsiębiorstwach pod tytułami 201 do 204: Zakres i rodzaj robót instalacyjnych.

205	Fabryki lamp i latarni	V
-----	----------------------------------	---

Oznaki mniejszej względnie większej niebezpieczności: Mniejsze względnie szersze zastosowanie pras, sztańc i maszyn do wytłaczania.

205 a	Wyrób elektrycznych lamp żarowych	I
-------	---	---

Mechanicy:

206	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
207	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Fabryki zegarów (bez wyrabiania skrzynek zegarowych):

208	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
209	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Fabryki wodomierzy i gazometrów:

210	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
211	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

e) Instrumenta muzyczne.Klasa nie-
bezpieczności

Fabryki fortepianów i harmonium:

212	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
	Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejszy lub większy zakres używania maszyn do obrabiania drzewa.	
213	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
	Wyrób narzędzi muzycznych w ogólności:	
214	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
	Oznaka mniejszej względnie większej niebezpieczności: Jak przy tytule 212.	
215	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
216	Budowa organów	IV

f) Przedsiębiorstwa używające motorów do transportu i do innych celów. Najem motorów.

217	Windy poruszane motorami	V
218	Żórawie parowe	VIII
219	Zakłady trudniące się wynajmowaniem siły parowej	VIII
220	Przedsiębiorstwa parowe do rozmaitych celów	IV
221	Przedsiębiorstwa elektryczne do rozmaitych celów	IV
222	Koleje podjazdowe, górnicze i fabryczne poruszane parą	VI

Grupa VII.**Przemysł chemiczny.****a) Fabryki wyrobów chemicznych i preparatów farmaceutycznych.**

223	Fabryki wyrobów chemicznych (łącznie z przedsiębiorstwami pomocniczymi)	VI
	w zakładach wiedeńskim, salcburskim i praskim	VII
223 a	Fabryki sody i chlorku bielącego	VI
	w zakładach wiedeńskim, salcburskim i praskim	VII
223 b	Pracownie chemiczne dla celów szkolnych	III
224	Zakłady proszkowania	VI
225	Młyny siarczane	V
226	Fabryki wyrobów farmaceutycznych	IV

b) Materyały farbiarskie i farby.

227	Fabryki ołówków	III
228	Wyrób czernidła drukarskiego	II
229	Fabryki farb ziemnych	V

Fabryki farb w ogólności:

230	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
231	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
232	Tarcie drzewa farbiarskiego (udyny)	V
233	Wyrób lakieru, pokostu i farb lakierskich	IV
234	Wyrób farb do porcelany, emalii i szkła	V
235	Wyrób kopcju	III
236	Wyrób czernidła do obuwia (z wyłączeniem wyrobu pudełek)	II
237	Fabryki atramentu	I
238	Fabryki ultramaryny	III

c) Smoła i żywice.Klasa nie-
bezpieczności

Fabryki asfaltu (z wyłączeniem asfaltowania):		
239	Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
240	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV
242	Wyrób olejków eterycznych	IV
243	Wyrób produktów destylowanej żywicy	VI
244	Wyrób produktów smołowych (kwasu karbolowego, naftaliny, karbolineum, tektury dachowej, lotnej smoły itd.), z wyłączeniem robót około pokrywania dachów w zakładzie berneńskim	VI VIII

d) Materiały wybuchowe.

245	Wyrób wybuchowych nitrowiązków z zapachem (kwasu pikrynowego czystego, związków nitrowych naftaliny, toluolu, krezolu itd.) i robienie z nimi doświadczeń (także wyrób patronów)	V
246	Wyrób zapalów wybuchowych (związków kwasu pikrynowego, przetworów wybuchających, kapsli rozsadzających, kapsli, podpałów do podkopów itd.) i robienie z nimi doświadczeń	XI
247	Wyrób i użycie ogni sztucznych	XII
248	Wyrób nitrocelulozy (mokrej)	V
248 a	Fabrykaty z nitrocelulozy (celuloid, kolodyon, celuloidyna, jedwab sztuczny itd.)	V
249	Wyrób proszku nitrocelulozowego i robienie z nim doświadczeń (także wyrób naboju)	V
250	Wyrób nitrogliceryny	XI
251	Wyrób proszku nitroglicerynowego i robienie z nim doświadczeń (także wyrób naboju)	VII
252	Wyrób prochu czarnego (prochu strzelniczego i prochu do rozsadzania w powietrze)	VII
252 a	Robienie doświadczeń z prochem czarnym	V
253	Wyrób materiałów wybuchowych i robienie z nimi doświadczeń (także wyrób naboju) z wyłączeniem prochu do rozsadzania w powietrze i niezapalnych preparatów wybuchowych	IX
253 a	Wyrób niezapalnych preparatów wybuchowych (rozporządzenie ministerjalne z dnia 19. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 96) i robienie z nimi doświadczeń (także wyrób naboju)	II
254	Wyrób podpałów i lontów do amunicji artylerzyckiej oraz robienie z nimi doświadczeń	V
255	Wyrób sznuru podpalnego (wstążek podpalnych)	VIII
255 a	Wyrób towarów celulozowych	VII
	Oznaka większej niebezpieczności: Przechowywanie odpadków celulozowych.	
	Oznaki mniejszej niebezpieczności dla wszystkich powyższych przedsiębiorstw grupy VII a: Doskonałe urządzenie tego rodzaju, żeby nie było obawy masowych wypadków; kierowanie robotami z troskliwością i oględnością właściwą przedsiębiorstwom wojskowym tego rodzaju.	

e) Towary zapalne.

256	Fabryki towarów zapalnych (zapalek, hubek) wraz z przedsiębiorstwami pobocznymi, z wyłączeniem wyrobu drutu drewnianego na zapalki	III
-----	--	-----

f) Odpadki i nawóz sztuczny.

257	Młyny kościane (stępy)	V
258	Zakłady do wyciągu tłuszczu z kości (jako przedsiębiorstwa samodzielne)	VI
Warzelnie kleju i wyrób żelatyny:		
259	Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
260	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	III
	Oznaka większej niebezpieczności przy tytułach 259 i 260: Używanie benzyny do wyciągu tłuszczu.	
Fabryki spodium i nawozu sztucznego:		
261	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
262	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV

Grupa VIII.

Materiały do ogrzewania i oświetlania, oleje, ogrzewanie i oświetlanie.

a) Materiały do ogrzewania i oświetlania.

Klasa nie-
bezpieczeńści

263 Fabryki brykietów	IX
263 a Wyrób węgla tłoczonych do celów elektrotechnicznych	VII
Zakłady topienia tłuszczu i łożu, fabryki margaryny i masła sztucznego:	
264 Przedsiębiorstwa używające motorów lub kotłów parowych	VII
265 Przedsiębiorstwa nie używające motorów lub kotłów parowych	IV
265 a Wyrób żarówek (pończoszek żarowych)	III
Lejarnie świec:	
266 Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
267 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
268 Fabryki gazu świetlnego (wraz z instalacją, jednak z wyłączeniem robót ziemnych)	VI
Oznaka mniejszej względnie większej niebezpieczeńści: Mniejszy lub większy zakres robót instalacyjnych.	
269 Rafinerie nafty	VII
Fabryki mydła:	
270 Przedsiębiorstwa używające motorów	V
271 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
272 Fabryki stearyny i gliceryny	VI
Oznaka większej niebezpieczeńści: Używanie przyrządów do wyciągu i destylacji kwasu tłuszczowego i gliceryny.	
Woskownie:	
273 Przedsiębiorstwa używające motorów	II
274 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
274 a Zakłady wyrobu gazu wodowego nasilonego węglanem lub nie (wraz z instalacją, jednak z wyłączeniem robót ziemnych)	IV

b) Oleje i tłuszcze.

275 Olejarnie, tłocznie i stępy olejne	VII
276 Fabryki oleju skalnego i smarowego	VI
276 a Fabryki cerezyny	VI
276 b Fabryki parafiny (z wyłączeniem fabrykacji świec)	VI
Oznaka większej niebezpieczeńści przy tytułach 276, 276 a i 276 b: Używanie przyrządów do wyciągu i destylacji.	
277 Fabryki oleju	VIII
Wyrób pachnidła:	
279 Przedsiębiorstwa używające motorów	II
280 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
Fabryki smarów (bez destylacji materiałów surowych):	
281 Przedsiębiorstwa używające motorów	III
282 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
Wyrób tłuszczu folarskiego:	
283 Przedsiębiorstwa używające motorów	III
284 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

c) Ogrzewanie i oświetlanie.Klasa nie-
bezpieczności

285	Przedsiębiorstwo kuchni parowych	III
286	Przedsiębiorstwo oświetlania elektrycznego i przenoszenia siły (łącznie z należąca do tego instalacją przewodów elektrycznych)	VI
	Oznaka mniejszej niebezpieczności: Nie wielki zakres robót instalacyjnych.	
	Oznaka większej niebezpieczności: Większy zakres robót instalacyjnych; używanie prądów o wysokiem napięciu.	
287	Przedsiębiorstwo ogrzewania wodą gorącą i parą	II

Grupa IX.**Przemysł tkacki.****a) Jedwab.**

288	Wyrób jedwabiu do szycia (motalnie)	B
289	Fabryki wstążek jedwabnych (łącznie z barwieniem ich)	B
	Fabryki towarów jedwabnych i aksamitnych:	
291	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
292	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
293	Filandy, filatory i inkantorya jedwabiu	A
294	Przędzalnie jedwabiu (peli)	II

b) Wełna owcza i inne włosy zwierzęce.

295	Fabryki pilśni (także fabryki obuwia pilśniowego)	III
296	Fabryki sukna pilśniowego (przędzenie, tkanie, apretura)	III
297	Fabryki koców i derek	IV
298	Fabryki wełny sztucznej (shoddy, mungo)	V
299	Fabryki lodenu (halliny)	VI
300	Warzelnie włosienia końskiego i przędzalnie tegoż	VI

Przędzalnie wełny owczej:

301	Przędzalnie kamgarnu	III
301a	Inne przędzalnie wełny owczej	V
302	Fabryki towarów z wełny owczej i fabryki sukna (przędzenie, tkanie, apretura)	III

Tkanie towarów wełnianych (przedsiębiorstwa bez przędzenia i apretury):

303	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
304	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
305	Postrzygalnie	VI

Fabryki kobierców i obić sprzętowych:

306	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
307	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Tkalnie chustek i szalów:

309	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
310	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A

c) Len, konopie, kłaki, juta itd.

311	Zakłady mędlenia lnu	VI
312	Przędzalnie przędzy z lnu i kłaków	III

Przędzalnie konopi i wyrób towarów powroźniczych:

313	Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
314	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Klasa nie-
bezpieczności

315	Przędzalnie juty	V
316	Tkalnie juty	V
316a	Fabryki towarów jutowych (przedzenie, tkanie, apretura)	V
Tkalnie lnu:		
317	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
318	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
318a	Przedsiębiorstwa tkania i plecenia kokosu	III
318b	Fabryki towarów azbestowych	IV

d) Bawełna i półwełna.

Tkalnie tasemek:

319	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
320	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
321	Głęplarnie bawełny	XI
322	Przędzalnie bawełny	V

Tkalnie towarów bawełnianych (przedsiębiorstwa bez przędzalni i apretury):

323	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
	w zakładzie praskim	II
	w zakładzie wiedeńskim	B
324	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
325	Fabryki towarów bawełnianych i półwełnianych (przedzenie, tkanie, apretura)	III
326	Fabryki knotów	I
327	Fabryki przędzy do pończoch (bez przędzalni)	I
328	Wyrób waty (bez głęplarni)	IX
329	Wyrób nici (bez przędzalni)	II

e) Apretura, blicharnie, farbiernie, drukarnie.

Zakłady apretury:

330	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
331	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Blicharnie:

Przedsiębiorstwa używające motorów:

332	blicharnie przędzy lnianej	II
333	inne blicharnie	V
334	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Farbiernie:

335	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
336	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Drukarnie (łącznie z pomocniczą blicharnią, farbiernią i apreturą):

337	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
	w zakładzie praskim	III
338	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B
339	Zakłady karbonizowania i odłuszczenia wełny (pralnie wełny)	IV
340	Magłownie (magłownie skrzynkowe, kalandry)	VII
341	Folusze	III

f) Towary dziane, koronkowe, haczkowane, haftowane i pończoszkowe.

342	Wyrób kwiatów i liści sztucznych	A
-----	--	---

Fabryki towarów pasamoniczych:

343	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
344	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A

Fabryki koronek i bobinetów:		Klasa nie- bezpieczności
345	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
346	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
Hafciarnie:		
347	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
348	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
Fabryki towarów dzianych i pończoszkowych (bez przędzalni):		
349	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
	Oznaka większej niebezpieczności: Używanie foluszów, maglowin i maszyn do gładzenia.	
350	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
Fabryki guzików nicianych i do bielizny:		
354	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
355	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A

Grupa X.

Papier, skóra, guma.

a) Fabrykacja papieru i masy papierowej.

356	Fabryki celulozy	VII
	w zakładzie berneńskim	VIII
357	Fabryki drzewnika (szlifiernie drzewa) i fabryki masy drzewnej	VII
	Oznaka większej niebezpieczności: Szerokie zastosowanie maszyn do tarcia drzewa.	
358	Fabryki papieru i masy papierowej	VI
	w zakładach praskim i grackim	VII
	Oznaka większej niebezpieczności: Używanie maszyn do tarcia drzewa.	
359	Papiernie (wyrób papieru ręcznego bez maszyn do papieru lub do masy papierowej, używając tylko holendrów i wiadra)	IV
360	Fabryki masy papierowej, tektury kamiennej i ksyololitu	V

b) Wyroby z papieru z wyłączeniem fabrykacji papieru.

Introligatornie:

361	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
362	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Fabryki kopert listowych:

363	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
364	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Wyrób papieru pstrego i lśniącego oraz wyrób papierów fotograficznych:

365	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
366	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Fabryki towarów kartonowych:

367	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
	Oznaka mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejsze lub szersze zastosowanie pras, sztanż i maszyn do krajania.	
368	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Konfekcja papierowa:

368a	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
368b	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Klasa nie-
bezpieczności

369	Konfekcja papieru cygaretkowego	III
370	Wyrób papieru szklanego i szmirglowego	II
Wyrób tutek papierowych:		
371	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
372	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
Fabryki torebek papierowych:		
373	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
374	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B
374a	Fabryki cygarniczek papierowych	I
375	Fabryki tapet	IV
376	Fabryki papieru woskowego i pergaminowego	III

c) Fabryki skóry i surogatów skóry.

377	Fabryki skóry sztucznej	IV
378	Wyrób skóry	VI
	w zakładzie wiedeńskim	VII
379	Folusze skórzane	IV
379a	Białoskórnicstwo i ircharnie	IV
Farbiernie skóry, lakiernie skóry, zakłady przyrządzania skóry:		
380	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
	Oznaka większej niebezpieczności: Szerokie zastosowanie maszyn.	
381	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
382	Stępy i młyny do dębicy	VIII
	Oznaka większej niebezpieczności: Używanie otwartych maszyn do darcia i krajania dębicy.	
383	Fabryki ceraty i płótna skózanego oraz fabryki materii nieprzemakalnych (z wyłączeniem tkalni)	V

d) Wyroby ze skóry i surogatów skóry.

Wyrób towarów rymarskich i siodlarskich:

384	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
385	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Wyrób towarów kaletniczych i towarów drobiazgowych skórzanych:

386	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
387	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

e) Towary gumowe i guttaperkowe.

Fabryki towarów gumowych i guttaperkowych:

389	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
390	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Fabryki towarów gumowych tkanych:

391	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
392	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Grupa XI.**Materyały drewniane i snycerskie.****a) Wyroby z drzewa.**

393	Zakłady rozdrabniania drzewa opałowego	XII
394	Tartaki pojedynczej konstrukcyi nie używające pił kołowych	IX
395	Tartaki pojedynczej konstrukcyi używające pił kołowych	XII

	Klasa nie- bezpieczeńści
396 Tartaki	XI
w zakładzie praskim i grackim	XII
Oznaki mniejszej niebezpieczeńści przy tytułach 395 i 396: Używanie pił o podwójnych ostrzach zabierających samodzielnie materiał do cięcia.	
397 Tartaki połączone ze ścinaniem drzewa i transportem jego	XII
397a Ścinanie i transport drzewa (jako przedsiębiorstwo poboczne), także w połączeniu ze składami drzewa	XII
398 Wyrób drzewa do szczotek z używaniem motorów	XI
399 Piły kołowe jako działy samodzielne	XII
399a Piły taśmowe jako działy samodzielne	IX
Tkarnie, snycernie, fabryki lasek :	
Przedsiębiorstwa używające motorów :	
400 używające pił kołowych	VII
401 nie używające pił kołowych	IV
Oznaka mniejszej niebezpieczeńści przy tytule 400 i 401: Mniejsze zastosowanie motorów.	
402 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
403 Zakłady przyrządzania drzewa tokarskiego, używające motorów	IX
Wyrób beczek :	
404 Przedsiębiorstwa używające motorów	IX
405 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV
Wyrób szpuntów do beczek, przedsiębiorstwa używające motorów :	
406 używające pił kołowych	X
407 nie używające pił kołowych	VI
Fabryki towarów drewnianych drobiazgowych i galanteryjnych :	
408 Przedsiębiorstwa używające motorów	IX
409 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
Wyrób drewnianych towarów rzniętych, a mianowicie :	
410 Wyrób klepek i den do beczek, z użyciem motorów	XII
410a Wyrób desek do den beczkowych	XI
410b Wyrób fornirów	IX
410c Wyrób listew drażonych, zakłady wiorników do drzewa, zakłady krajania drzewa i zakłady frezowania drzewa	XII
411 Wyrób sztyftów drewnianych, przedsiębiorstwa używające motorów	VIII
Wyrób wełny drzewnej :	
412 Przedsiębiorstwa używające maszyn do rozdrabniania drzewa	X
413 Przedsiębiorstwa nie używające ich	V
414 Zakłady napawania drzewa	VII
415 Stolarnie wyrabiające paki, używające motorów	X
416 Fabryki paczek (pudełek) używające motorów	VII
417 Fabryki korku	I
Wyrób sprzętów :	
418 Przedsiębiorstwa wyrobu sprzętów z giętego drzewa	V
419 Przedsiębiorstwa wyrobu urządzeń do mieszkań (przy robotach stolarskich, tapicerskich, rzeźbiarskich, pozłotniczych itd.):	
1. Stolarstwo według klasyfikacji niebezpieczeńści przepisanej dla „stolarni“.	
2. Inne roboty (tapicerskie, rzeźbiarskie, pozłotnicze itp.).	I
Zaliczenie całego przedsiębiorstwa zastosować należy do norm, przepisanych dla przedsiębiorstw mieszanych.	
420 Stolarnie wyrabiające modele	IX
421 Fabryki ram i listew złotych	V
Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczeńści: Mniejszy lub większy zakres obrabiania drzewa maszynami.	

Klasa nie-
bezpieczeństwa

422	Fabryki storów i żaluzji	VIII
423	Wyrób gontów, przedsiębiorstwa używające motorów	XII
424	Fabryki kopyt do obuwia i obcasów	VIII

Stolarnie używające motorów przy zupełnem oddzieleniu maszynowego obrabiania drzewa od ręcznego:

425	Przedsiębiorstwa, w których przypada na maszynowe obrabianie drzewa powyżej 15 procent sumy wypłacanych zarobków	VIII
425a	Przedsiębiorstwa, w których przypada na maszynowe obrabianie drzewa więcej jak 15 procent, jednak nie więcej jak 30 procent sumy wypłacanych zarobków	X
	w zakładzie wiedeńskim	IX

Tytuły 425 i 425 a mają zastosowanie tylko pod następującymi warunkami: Zupełne oddzielenie pracowni i wejść u obydwóch działów przedsiębiorstwa, zakaz wstępu do hali maszynowej robotnikom stolarstwa ręcznego, prowadzenie oddzielnych list zarobkowych dla obu działów przedsiębiorstwa. Zarobki robotników zatrudnionych przy transporcie materiałów do hali maszynowej i z hali maszynowej należy zaliczać do działu maszynowego obrabiania drzewa.

Oznaka mniejszej, względnie większej niebezpieczeństwa: Mniejszy lub większy zakres obrabiania drzewa maszynami. Normalny zakres obrabiania drzewa maszynami należy przyjąć przy tytule 425 wówczas, jeżeli około 10 procent sumy zarobków, przy tytule 425 a wówczas, jeżeli 20 do 25 procent sumy zarobków przypada na obrabianie drzewa maszynami.

425b	Stolarnie używające motorów bez zupełnego oddzielenia maszynowego obrabiania drzewa od ręcznego, względnie przy zupełnem oddzieleniu, jeżeli na obrabianie drzewa maszynami przypada więcej, jak 30 procent sumy zarobków	XI
	w zakładzie wiedeńskim	X

Oznaka mniejszej, względnie większej niebezpieczeństwa: Mniejszy względnie większy zakres obrabiania drzewa maszynami.

426	Stolarnie nie używające motorów	III
427	Stolarnie wyrabiające puzdra zegarowe oraz wyrób skrzynek telefonicznych tudzież skrzynek na aparaty fotograficzne itp.	VI
428	Zakłady kołodziejskie oraz wyrób składowych części wozów, przedsiębiorstwa używające motorów	IX

Wyrób drutu drewnianego na zapalki:

429	Przedsiębiorstwa używające motorów	VII
430	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II

Oznaka mniejszej niebezpieczeństwa we wszystkich przedsiębiorstwach grupy XI a: Jeżeli przy użyciu strugałek zastosowano dla bezpieczeństwa okrągłe cylindry na noże.

b) Wyrób towarów koszykarskich i szczotek.

431	Szczotkarnie (z wyłączeniem wyrobu deszczulek do szczotek)	I
432	Koszykarnie	B

c) Wyroby z rogu i morskiej pianki itd.

434	Fabryki wachlarzy	I
-----	-----------------------------	---

Rzeźbiarnie rogu i kości słoniowej:

435	Przedsiębiorstwa używające motorów	III
436	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Fabryki guzików rogowych, guzików z orzecha kamiennego i z perłowej macicy:

437	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
438	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Wyroby z morskiej pianki i bursztynu:

439	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
440	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Grupa XII.

Środki żywności i użytki.

a) Środki żywności roślinne i zwierzęce.

	Klasa nie- bezpieczności
441 Piekarnie i wyrób sucharów wojskowych	VI
Oznaka mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejsze względnie szersze zastosowanie maszyn do ugniatania, krajania i taczania ciasta.	
442 Fabryki czekolady i kandyzów	III
Fabryki konserw (z wyłączeniem wyrobu puszek):	
443 konserwy roślinne	III
444 konserwy mięsne	II
445 Fabryki cukru gronowego i syropu	V
446 Wędlinarnie i fabryki kiełbas, przedsiębiorstwa używające motorów	IX
446a Rzeźnie	V
Suszarnie owoców:	
447 Przedsiębiorstwa używające motorów	VI
448 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
449 Młyny korzenne	VII
Zakłady palenia kawy:	
450 Przedsiębiorstwa używające motorów	II
451 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
Fabryki surogatów kawy (fabryki cykoryi i kawy figowej):	
452 Przedsiębiorstwa używające motorów	III
453 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I
454 Zakłady sortowania kawy	II
455 Mleczarnie (wyrób masła i sera)	IV
Oznaka mniejszej niebezpieczności: Nieużywanie własnego wozu; nieużywanie flaszek szklanych.	
456 Tłocznie do owoców	VII
457 Fabryki cukru surowego	VI
458 Fabryki musztardy	II
459 Fabryki dekstryny i krochmalu (także fabryki sago i surogatów gumy)	VII
Fabryki towarów z ciasta:	
460 Przedsiębiorstwa używające motorów	X
w zakładzie tryesteńskim	IX
Oznaka mniejszej, względnie większej niebezpieczności: Mniejsze względnie większe zastosowanie maszyn do ugniatania, mieszenia i taczanie ciasta.	
461 Przedsiębiorstwa nie używające motorów	II
462 Wyrób towarów cukrowych	III
463 Rafinerie cukru	VI
w zakładzie praskim	VIII

b) Napoje.

464 Gorzelnie: rolnicze w myśl § 7 ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95, zmienionego cesarskiem rozporządzeniem z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, oraz gorzelnie, przy których podatek spożywczy oblicza się według objętości kotłów (według zawartej umowy) i ryczałtowo według wydajności aparatu	VII
466 Browary i połączone z nimi słodownie	VIII
w zakładach praskim, grackim i lwowskim	VII
w zakładzie salcburskim	VI
467 Zbiórka lodu	X

Wyrób octu:		Klasa nie- bezpieczności
468	Przedsiębiorstwa używające motorów	V
469	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	IV
469a	Napełnianie flaszek piwem wraz z przesyłką	VI
	Oznaka mniejszej niebezpieczności: Nieużywanie własnych wozów.	
	Oznaka większej niebezpieczności: Manipulacya z beczkami na piwo.	
469b	Hotele i oberże	I
469c	Kawiarnie	B
470	Przedsiębiorstwa piwniczne	VII
471	Fabryki lodu sztucznego	VIII
	Fabryki likierów i nalewek:	
472	Przedsiębiorstwa używające motorów	IV
473	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	III
474	Fabryki słoju	V
	w zakładzie berneńskim	IV
475	Napełnianie i wysyłka wód mineralnych i termicznych, także wyrób sztucznych wód mineralnych	IV
476	Wyrób drożdży prasowanych i płóczkarnie drożdży piwnych	IV
477	Wyrób wody sodowej	IX
	Oznaka mniejszej niebezpieczności przy tytułach 475 do 477: Nie używanie własnych wozów.	
478	Fabryki spirytusu przemysłowe (przemysłowe gorzelnie, fabryki drożdży spirytusowych i prasowanych, rafinerye spirytusu)	VI
480	Suszarnie wycłoczyn	I
481	Zakłady hydrauliczne (bez zakładania rur i instalacyi)	IV

e) Tytoń.

482	Fabryki tytoniu	A
	w zakładzie wiedeńskim	B

Grupa XIII.

Odzież i czyszczenie.

a) Odzież.

483	Fabryki fezów	B
	Fabryki rękawiczek:	
484	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
485	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
486	Fabryki kapeluszy (wraz z wyrobem modeli kapeluszy i przerabianie ich na kapelusze)	II
	Pracownie naprawiania kapeluszy:	
487	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
487a	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
	Wyrób odzieży (tandeciarstwo):	
488	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
489	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
	Fabryki gorsetów:	
492	Przedsiębiorstwa używające motorów	B
493	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	A
	Fabryki obuwia:	
494	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
495	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B
	Oznaka mniejszej niebezpieczności przy tytułach 494 i 495: Nieużywanie maszyn do wytłaczania.	

Klasa nie-
bezpieczeńści

Fabryki kapeluszy słomianych:

496	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
497	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B

Fabryki bielizny:

498	Przedsiębiorstwa używające motorów	II
499	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	I

Oznaka mniejszej niebezpieczeńści przy tytułach 498 i 499: Istnienie odpowiednich urządzeń ochronnych przy maszynach do prasowania (glansowania) i wyciskania.

b) Czyszczenie.

500	Zakłady kąpielowe	III
501	Zakłady czyszczenia pierza pościelowego	IV
502	Zakłady czyszczenia chemicznego	V
503	Farbienie piór	I
504	Zakłady trzepania kobierców	III
505	Zakłady prania i czyszczenia bielizny	VI

Grupa XIV.

Budowle i budowy.

a) Przedsiębiorstwa budownicze.

Wybieranie namuliska (bagrowanie):

506	Maszyny do wybierania namuliska (bagry)	VII
507	Maszyny do wybierania namuliska umieszczone na statkach	VIII
508	Przedsiębiorstwa wiertnicze	X

Oznaka mniejszego niebezpieczeństwa: Przedsięwzięcie tylko robót ręcznych.

509	Pogłębianie szybów	XII
510	Budowa mostów (jako przedsiębiorstwo samodzielne) z wyłączeniem montowania żelaznych mostów	XI
511	Budowa kanałów (kanały drogowe itp.)	VIII

Oznaka mniejszej niebezpieczeńści: Wykonywanie robót w niewielkiej głębokości, o ile nie stosuje się rozsadzania i o ile materiału skopanego nie odwozi się kolejkami.

Oznaki większej niebezpieczeńści: Wykonywanie robót w większej głębokości, o ile większemu niebezpieczeństwu zasypiania nie da się zapobiedz; stosowanie rozsadzania w większym zakresie; roboty w celu kopania materiału wykonywane w podobny sposób, jak przy wydobywaniu kamieni w łomach; roboty podziemne.

512	Roboty około tam i roboty ziemne w ogólności	IX
	w zakładzie praskim	X

Oznaki mniejszej, względnie większej niebezpieczeńści: Jak przy budowie kanałów.

513	Roboty około burzenia (jako przedsiębiorstwa samodzielne)	XII
514	Roboty około drenowania	IV
515	Budowa kolei żelaznych (z wyłączeniem budowy tunelów i dobywania kamieni poza obrębem toru oraz dowozu kamieni)	IX
	w zakładach praskim i lwowskim	XI
	w zakładzie grackim	VIII

Oznaka mniejszej niebezpieczeńści: Nie wielka głębokość wcięć i niskie wały; wykluczenie rozsadzania; transport ręczny lub dwukołowymi wózkami.

Oznaka większej niebezpieczeńści: Budowy kunsztowne a szczególnie stawianie murów z kamieni nieociosanych.

	Klasa nie- bezpieczności
516 Ustawianie konstrukcyi żelaznych, mostów żelaznych	XII
517 Roboty portowe	IX
w zakładzie wiedeńskim	XI
518 Budownictwo lądowe	IX
w zakładach wiedeńskim i salcburskim	VIII
w zakładzie grackim	VII
w zakładzie lwowskim	X
519 Budowa dróg	IX
w zakładzie salcburskim	X
519a Naprawa dróg przy zastosowaniu walców parowych	VII
520 Budowa tunelów	XI
Budownictwo wodne (z wyłączeniem dobowania i dowozu kamieni):	
521 Regulacya Dunaju	XI
522 Regulacya innych większych i mniejszych rzek	VIII
522a Regulacya potoków	VII
Oznaka mniejszej niebezpieczności: Nicuzywanie bagrów i kolejek; roboty w miękkim gruncie bez niebezpieczeństwa zasypiania i bez stawiania murów wielkich rozmiarów.	
523 Zabudowywanie dzikich potoków	VII
w zakładach wiedeńskim, praskim i grackim	VIII
524 Wszelkie inne budowle wodne (budowa jazów, szluz, budowle do ochrony brzegów, kanały, pogłębienia itp.) podług klasyfikacyi niebezpieczności ustanowionej dla tytułów 521, 522, 522a, 523 według tego, czy budowle te wykonywane są na rzekach, rzeczkach, strumieniach lub dzikich potokach.	
524a Budowa tam celem zamknięcia dolin	X
Oznaka mniejszej niebezpieczności: Budowa tam ziemnych w większym zakresie.	

b) Przemysł budowlany.

525 Studniarze	XII
526 Pokrywacze dachów	XII
527 Murarze	IX
w zakładach wiedeńskim i grackim	VIII
w zakładzie lwowskim	X
528 Kamieniarze (podług klasyfikacyi niebezpieczności przepisanej dla „zakładów kamienniarzskich“, grupa IV c).	
529 Sztukaterzy	IX
530 Ciesle i stawiający rusztowania	XII
531 Ciż sami o ile zarazem ubezpieczone są roboty w warsztatach i na budowiskach (bez używania motorów)	XI

c) Przemysł pomocniczy w budownictwie.

532 Lakiernicy	IX
534 Szklarze budowlani	VIII
535 Ślusarze budowlani	VIII
537 Blacharze budowlani	XII
539 Stolarze budowlani	IX
540 Układający posadzki	V
540a Budujący młyny	X
541 Zaprowadzanie przewodów gazowych, wodociągów i urządzeń do ogrzewania	VIII
542 Kaflarze (zdunie)	II
543 Rusztowania wiszące (roboty koło zawieszania i zdejmowania rusztowań)	XII
544 Brukarze	VII
544a Asfaltownicy	VIII
544b Układanie sztucznych płyt oraz bruków z terrazzo, marmuru granitowego, betonu itp.	IV
545 Tapicerzy	III

Klasa nie-
bezpieczeńści

546	Zaprowadzanie telegrafów, telefonów i piorunochronów, przewodów dla elektrycznego oświetlenia i przenoszenia siły	VII
547	Malarze pokojowi	VI

d) Konserwacya budynków.

548	Zawodowe straże pożarne	V
549	Czyściciele kanałów i ścieków	IX
550	Kominiarze	IV
551	Przedsiębiorstwa czyszczenia okien, bram wjazdnych, mieszkań itp.	VIII
552	Przedsiębiorstwa czyszczenia ulic	IV

Grupa XV.**Przemysł poligraficzny. Teatry.****a) Przemysł poligraficzny.**

Drukarnie i litografie; drukarstwo różnobarwne i kunsztowne:

553	Przedsiębiorstwa używające motorów	I
	w zakładach wiedeńskim i praskim	II
554	Przedsiębiorstwa nie używające motorów	B
555	Wyrób obrazków światłodrukowych i świetlnych	I
556	Fabryki kart do grania	B

b) Teatry.

557	Przedsiębiorstwa teatralne	II
-----	--------------------------------------	----

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. sierpnia 1909.

Treść: (№ 118—120.) 118. Rozporządzenie, dotyczące egzaminów szczególnych w Akademii ziemiaństwa. — 119. Ustawa, dotycząca wyrobu zapalek i innych towarów zapalnych. — 120. Rozporządzenie, dotyczące nazwy urzędu podatkowego Engelszell w Austrii górnej.

118.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 9. lipca 1909,

dotyczące egzaminów szczególnych w Akademii ziemiaństwa.

Co do egzaminów szczególnych w Akademii ziemiaństwa wydaje się następujące nowe postanowienia, które mają wejść w życie z rokiem szkolnym 1909/10.

§ 1.

Zwyczajni słuchacze akademii ziemiaństwa mają w myśl § 19. statutu tej akademii prawo składania egzaminów szczególnych (egzaminów postępu) z przedmiotów, na które uczęszczali.

Regulamin egzaminów rządowych akademii postanawia, o ile złożenie egzaminów szczególnych wymagane jest do przypuszczenia do egzaminów państwowych w Akademii ziemiaństwa.

§ 2.

Egzamina szczególne odbywają się publicznie; co najmniej trzy dni naprzód należy podać je do

wiadomości przez przybicie obwieszczenia na czarnej tablicy.

§ 3.

Egzamina odbywają się w zasadzie z końcem półrocza a mianowicie albo w ciągu ośmiu dni po zamknięciu odnośnych wykładów, na które kandydat uczęszczał, albo z początkiem półrocza bezpośrednio następującego, jednak najpóźniej w ciągu czterech tygodni po upływie zwyczajnego terminu wpisów.

Na odbycie egzaminów szczególnych poza tymi terminami może zezwolić rektor tylko na prośbę pisemną oraz za złożeniem taksy w kwocie 10 K w kasie kancelarii rektorskiej.

Egzamin szczególny złożony z niedostatecznym wynikiem można powtórzyć za zezwoleniem rektora na prośbę pisemną i za złożeniem wspomnianej taksy w terminie, który wyznaczy egzaminator.

Drugie powtórzenie egzaminu bezskutecznego wymaga nadto przyzwolenia grona profesorów.

Kto przy drugim powtarzaniu egzaminu powtórnie nie odpowie wynaganiom, może tylko wówczas poddać się jeszcze raz egzaminowi według poprzedzających postanowień, jeżeli uczęszczał ponownie na odnośne wykłady.

Egzamin złożony z wynikiem tylko dostatecznym można raz powtórzyć pod przytoczonymi warunkami.

Jeżeli nie dotrzymano oznaczonych terminów, taksy przepadają.

§ 4.

Egzamin odbywa się ustnie, według potrzeby także pisemnie. Rozstrzygając o wyniku egzaminu należy uwzględnić również zdolności kandydata okazane przy pracach w salach konstrukcyjnych i pracowniach.

Wynik wyraża się w świadectwie podpisanem przez egzaminatora i rektora notami „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ i „nie-dostatecznie“.

§ 5.

Taksa za egzamina odbyte poza zwyczajnym terminem i za egzamina powtórne przypada egzaminującemu docentowi.

§ 6.

Sluchacze nadzwyczajni nie mają prawa składania egzaminów szczególnych.

Jeżeli docenci przypuszczają ich do składania egzaminów z przedmiotów słuchanych, mogą im wydać z tego powodu tylko świadectwa prywatne.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

119.

Ustawa z dnia 13. lipca 1909, dotycząca wyrobu zapalek i innych towarów zapalnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Do wyrobu towarów zapalnych nie wolno używać białego lub złotego fosforu.

Towarów zapalnych, sporządzonych przy użyciu białego lub złotego fosforu nie wolno w sposób przemysłowy wystawiać na sprzedaż, sprzedawać albo w inny sposób wprowadzać do handlu.

Nie wolno nadal urządzać nowych przedsiębiorstw, w których do wyrobu towarów zapalnych używać się ma białego albo złotego fosforu.

Powyższe postanowienia nie mają zastosowania do lontów służących do zapalania górniczych lamp bezpieczeństwa.

§ 2.

Upoważnia się Ministerstwo handlu, aby w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych zabroniło ze względów zdrowia i bezpieczeństwa

używania pewnych mas zapalnych i mas do powlekania w celu wytwarzania towarów zapalnych w sposób przemysłowy albo uczyniło zawisłem używanie tych mas od spełnienia pewnych warunków co do urządzeń przedsiębiorstwa tudzież co do opakowania towarów zapalnych wchodzących do handlu.

§ 3.

Upoważnia się Ministerstwo handlu, aby w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych nabyło i dostarczyło przedsiębiorcom przepisów nowych sposobów wyrobu towarów zapalnych przedstawiających szczególną rękojmię dla zdrowia i bezpieczeństwa robotników zatrudnionych przy wyrobie towarów zapalnych tudzież dla zdrowia i bezpieczeństwa publiczności.

§ 4.

Inspektorowie przemysłowi są upoważnieni do pobierania we wszystkich przedsiębiorstwach, w których wytwarza się towary zapalne, będących tam w użyciu próbek chemikaliów, mas zapalnych i mas do powlekania oraz gotowych towarów zapalnych.

Co do kontroli nad sprzedażą towarów zapalnych mają zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 z roku 1897, z tą zmianą, że odpada prawo do odszkodowania za wzięcie próbki, jeżeli na podstawie tej próbki władza polityczna wydała po myśli niniejszej ustawy orzeczenie karne albo orzekła utratę oddośnego towaru.

§ 5.

Przekroczenia niniejszej ustawy albo zarządzeń, wydanych na jej podstawie, będą karac, o ile czyn nie podlega karze według powszechnej ustawy karnej, władze polityczne, a to przekroczenia § 1., ustępu 1. i 3. grzywną aż do 3000 K albo aresztem aż do trzech miesięcy, przekroczenia § 1., ustępu 2., grzywną aż do 1000 K albo aresztem aż do jednego miesiąca, przekroczenia zarządzeń wydanych na podstawie § 2. grzywną aż do 2000 K albo aresztem aż do dwóch miesięcy. Karę aresztu należy nałożyć, jeżeli zachodzą obciążające okoliczności, zwłaszcza jeżeli sprawca był już karany z powodu podobnego przekroczenia.

Obok kary należy orzec utratę przedmiotów wbrew zakazowi sporządzonych albo wprowadzonych do handlu i to bez względu na to, czy należą do osoby zasądzonej, czy też nie. Jeżeli ściganie pewnej osoby albo zasądzenie jej jest niewykonalne, należy orzec samoistnie co do utraty towaru.

Jeżeli nałożono grzywnę, wówczas należy podać zarazem karę aresztu, jaka ma na wypadek nieściągalności kary pieniężnej wstąpić w jej miejsce,

przyczem winno się wymierzyć za każdym 30 K jeden dzień aresztu; areszt nie może trwać dłużej jak trzy miesiące.

§ 6.

Przepisy § 1., ustępu 1., tudzież § 2. wchodzi w życie dnia 1. stycznia 1912, przepisy § 1., ustępu 2., dnia 1. lipca 1912, inne postanowienia z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu, który porozumie się z Moim Ministrem spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. lipca 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Haerdtl wkr.

Weiskirchner wkr.

120.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. lipca 1909,

dotyczące nazwy urzędu podatkowego Engelszell w Austrii górnej.

Stosownie do zmiany nazwy sądu powiatowego Engelszell w Austrii górnej zarządzanej rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 6. lipca 1909, Dz. u. p. Nr. 105, będzie także urząd podatkowy Engelszell nosił w przyszłości według swej siedziby urzędowej nazwę „Urząd podatkowy Engelhartzell“.

Biliński wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVII. — Wydana i rozesłana dnia 21. sierpnia 1909.

Treść: (№ 121—126.) 121. Obwieszczenie, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bieleziny i krawiectwa stowarzyszenia „Vereinigung der arbeitenden Frauen“ w Wiedniu oraz kobiecej szkoły przemyślowej dla krawiectwa stowarzyszenia „Ludmila“ w Budziejowicach. — 122. Rozporządzenie, dotyczące ekspedycyowania celnego wieńców i innych przedmiotów służących do ozdabiania grobów wojowników. — 123. Rozporządzenie, dotyczące zaprowadzenia teoretycznego egzaminu państwowego na kursie techniki ubezpieczeń w c. k. niemieckiej Akademii technicznej w Bernie. — 124. Obwieszczenie, dotyczące ponownego przedłużenia zakreszonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wążkotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienhaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau. — 125. Rozporządzenie, dotyczące wykonywania kar na wolności w odosobnionem zamknięciu i ustanowieniu komisji dla wykonywania kar dla więźniów sądu obwodowego w Lito-mierzycach. — 126. Obwieszczenie, dotyczące przedłużenia zakreszonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wążkotorowej linii kolejki od głównego urzędu pocztowego aż do dworca uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowej w Uściu nad Łabą.

121.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 20. lipca 1909,

dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bieleziny i krawiectwa stowarzyszenia „Vereinigung der arbeitenden Frauen“ w Wiedniu oraz kobiecej szkoły przemysłowej dla krawiectwa stowarzyszenia „Ludmila“ w Budziejowicach.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się kobiecą szkołę przemysłową dla szycia bieleziny i krawiectwa stowarzyszenia „Vereinigung der arbeitenden Frauen“ w Wiedniu oraz kobiecą szkołę przemysłową dla krawiectwa stowarzyszenia „Ludmila“ w Budziejowicach do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu kra-

wieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Weiskirchner wtr.

Ritt wtr.

122.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 23. lipca 1909, dotyczące ekspedycyowania celnego wieńców i innych przedmiotów służących do ozdabiania grobów wojowników.

W porozumieniu z królewsko-węgierskim Rządem zezwala się na uwolnienie od cła wieńców i innych przedmiotów, dowożonych itd. w celu ozdabiania grobów wojowników, to jest żołnierzy obcego państwa, którzy brali udział we wojnie i zostali pogrzebani w krajach tutejszych, jeżeli obce państwo przyrzeknie wzajemność.

Warunek ten zachodzi obecnie co do państwa niemieckiego.

Biliński wtr.

Weiskirchner wtr.

123.**Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 23. lipca 1909,**

dotyczące zaprowadzenia teoretycznego egzaminu państwowego na kursie techniki ubezpieczeń w c. k. niemieckiej Akademii technicznej w Bernie.

W przedmiocie odbywania teoretycznego egzaminu państwowego na kursie techniki ubezpieczeń w c. k. niemieckiej Akademii technicznej w Bernie wydaje się następujące postanowienia:

§ 1.

Dla rozpoznania teoretycznego wykształcenia, nabytego na tym kursie techniki ubezpieczeń, odbywać się będzie egzamin państwowy.

§ 2.

Przedmiotami tego egzaminu państwowego są: matematyka (I. i II. kurs), matematyka ubezpieczeń (I. i II. kurs), rachunek prawdopodobieństwa, statystyka matematyczna, ekonomia społeczna i nauka skarbowości, prawo handlowe, wekslowe i prywatne morskie, prywatne i publiczne prawo ubezpieczeniowe, buchalterya w zakładach ubezpieczeń.

§ 3.

Znajomość kilku z tych przedmiotów udowodnić należy szczególnymi egzaminami, które zdać trzeba przed egzaminem państwowym, a mianowicie: z matematyki (I. i II. kurs), z rachunku prawdopodobieństwa, z ekonomii społecznej i nauki skarbowości, z prawa handlowego, wekslowego i prywatnego morskiego.

§ 4.

Czynności egzaminatorów przy egzaminie państwowym sprawują ci profesorowie i docenci, wykładający na kursie techniki ubezpieczeń, którzy uczą przedmiotów wymienionych w § 2.

Egzaminowi przewodniczy w charakterze prezesa komisji egzaminacyjnej dziekan wydziału ogólnego, w razie przeszkody, dotyczącej jego osoby, prodziekan.

§ 5.

Terminy egzaminów wyznacza prezes komisji stosownie do zgłoszeń.

§ 6.

Kandydat, który chce być przypuszczonym do egzaminu państwowego, winien wnieść prośbę na piśmie do prezesa komisji i dołączyć do niej następujące dokumenty:

1. dowód, że w czasie odbywania studyów akademickich nie zaszła komulacja z obowiązkową czynną służbą wojskową;

2. świadectwo dojrzałości lub dokument zastępujący je;

3. świadectwo wpisu akademii, w której był zapisany;

4. książeczkę legitymacyjną, z której ma wynikać, że kandydat był zapisany na jednej z technicznych akademii lub w innym zakładzie równorzędnym przynajmniej przez cztery półrocza jako słuchacz zwyczajny i słuchał wszystkich przedmiotów, przepisanych do egzaminu państwowego po tyle godzin, ile plan nauki wyznacza oraz uczęszczał na ćwiczenia z nimi połączone;

5. świadectwa postępu ze złożonym z dobrym wynikiem poszczególnych egzaminów obowiązkowych, przewidzianych w § 3.

Wszystkie te dokumenty złożone należy w pierwszych; pozostają one w rękach komisji przez czas trwania aktu egzaminacyjnego.

§ 7.

Komisja ma prawo uwolnienia kandydata od egzaminu:

a) z matematyki, jeżeli kandydat złożył doktorat filozofii z matematyką, jako przedmiotem głównym, albo egzamin na urząd nauczycielski w szkołach średnich z matematyką, jako przedmiotem głównym;

b) z ekonomii społecznej, prawa handlowego, wekslowego i prywatnego, jeżeli kandydat ma tytuł doktora wydziału prawa i umiejętności politycznych albo złożył egzamina państwowe z dziedziny prawa i umiejętności politycznych z dobrym wynikiem.

§ 8.

Egzamin składa się z dwóch części: części pisemnej i ustnej.

Przy egzaminie pisemnym winien kandydat pod nadzorem jednego z komisarzy egzaminacyjnych w dwóch półdniowych posiedzeniach opracować po jednym większem pytaniu z zakresu matematyki ubezpieczenia i statystyki matematycznej, które mogłyby wykazać, że jest obeznany z wyprawdaniem i stosowaniem formuł i tablic.

Komisja orzeka, czy na podstawie osiągniętego wyniku można przypuścić kandydata do ustnego egzaminu, albo też czy kandydat ma ponownie poddać się egzaminowi pisemnemu w późniejszym terminie, który należy oznaczyć.

Egzamin ustny, obejmujący matematykę ubezpieczenia, statystykę matematyczną, prywatne i publiczne prawo ubezpieczeniowe i buchalteryę w zakładach ubezpieczeń, zdaje się przed zebraną komisją.

Poszczególne świadectwa, które kandydat z tych przedmiotów otrzymał i komisji przedłożył, można uwzględnić — jeżeli wykazują przynajmniej dobry postęp — o tyle, że na ich podstawie trwanie egzaminu może doznać skrócenia.

§ 9.

Kandydatowi, który złożył pomyślnie egzamin państwowy, wydaje się świadectwo z jego wyniku, zawierające oprócz rodowodu kandydata i szczegółów przebiegu jego nauk, tak noty uzyskane przy wstępnych egzaminach obowiązkowych, jak i cenzury otrzymane przy państwowym egzaminie pisemnym i ustnym, jakoteż ostateczne orzeczenie uchwalone przez komisję.

Do tych cenzur i ich uchwalania stosują się postanowienia wspólne, dotyczące się egzaminów państwowych w akademiach technicznych.

§ 10.

Także i względem reprobowania kandydatów stosować należy analogicznie postanowienia wspólne, dotyczące się egzaminów państwowych w akademiach technicznych.

§ 11.

Każdy kandydat egzaminacyjny winien przed złożeniem egzaminu a mianowicie przy wnoszeniu próby o przypuszczenie do egzaminu opłacić takse w kwocie 40 koron.

§ 12.

We wszystkich punktach, nie wymienionych szczegółowo w tym regulaminie egzaminów państwowych, stosować należy analogicznie wspólne postanowienia, dotyczące się egzaminów państwowych w akademiach technicznych.

Haerdtl wtr.

Stürgkh wtr.

124.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 6. sierpnia 1909,

dotyczące ponownego przedłużenia zakreszonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wązkotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau.

Termin ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wązkotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południo-

wego brzegu Helenenhofplateau, przedłużony obwieszczeniem Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 9. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 69, do dnia 15. listopada 1909, przedłuża się ponownie do dnia 31. lipca 1911.

Wrba wtr.

125.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 13. sierpnia 1909,

dotyczące wykonywania kar na wolności w odosobnionem zamknięciu i ustanowieniu komisji dla wykonywania kar dla więźniów sądu obwodowego w Litomierzycach.

Na zasadzie § 16. ustawy z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 43, o wykonywaniu kar na wolności w odosobnionem zamknięciu i ustanowieniu komisji dla wykonywania kar, rozporządza Ministerstwo sprawiedliwości, że postanowienia tej ustawy stosować należy w więzieniach sądu obwodowego w Litomierzycach, począwszy od dnia 1. października 1909.

Hochenburger wtr.

126.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 17. sierpnia 1909,

dotyczące przedłużenia zakreszonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wązkotorowej linii kolejki od głównego urzędu pocztowego aż do dworca uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowej w Uściu nad Łabą.

Zakreślony w § 2. obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 18. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 192, termin ukończenia i puszczenia w ruch dwóch przedłużeń elektrycznych wązkotorowych kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego najbliższej okolicy przedłużono eo do linii od głównego urzędu pocztowego do dworca uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowej w Uściu nad Łabą do dnia 31. grudnia 1909.

Wrba wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. sierpnia 1909.

Treść: (№ 127 i 128.) 127. Rozporządzenie, dotyczące należności manipulacyjnych przy urzędowym cechowaniu narzędzi do mierzenia i ważenia. — 128. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia dwóch nowych starostw powiatowych na Morawach z siedzibą urzędową w Berunie i w Wsetinie.

127.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 6. sierpnia 1909,

dotyczące należności manipulacyjnych przy urzędowym cechowaniu narzędzi do mierzenia i ważenia.

Przy urzędowym cechowaniu narzędzi do mierzenia i ważenia, oznaczonych poniżej, będzie się pobierać począwszy od dnia 1. stycznia 1910 oprócz opłat obecnie obowiązujących należności manipulacyjne w następującym wymiarze:

Przedmiot	Należność manipulacyjna od sztuki h	Przedmiot	Należność manipulacyjna od sztuki h
Ciężarki aż do 500 gramów włącznie;	1	Miary prętowe ściśle; Miary na płyny po 5 litrów i więcej; Konewki na mleko; Miary pojemności na przedmioty suche po 5 litrów i więcej; Równoramienne przezmiary do obrotu handlowego z wytrzymałością do 20 kilogramów włącznie;	5
Miary długości z wyjątkiem miar prętowych ściśłych; Miary na płyny aż do 2 litrów włącznie; Miary na olej; Miary pojemności na przedmioty suche do 2 litrów włącznie; Strychulce; Ciężarki o wadze większej niż 500 gramów; Ramy do mierzenia drzewa opałowego;	2	Równoramienne przezmiary do obrotu handlowego z wytrzymałością większą niż 20 kilogramów aż do 50 kilogramów włącznie; Wagi czułe z wytrzymałością do 5 kilogramów; Wagi z talerzami u góry albo stołowe oraz przyspieszniki, wagi pomostowe i nierównoramienne przezmiary decymalne i centygramalne z wytrzymałością do 20 kilogramów; Przyrządy miernicze do nafty i innych płynów podlegających silnemu ulatnianiu się; Kurki miernicze do piwa; Miary do węgla drzewnych, torfu itd.; Naczynia na mleko z miarą i przyrządy do mierzenia mleka; Balony szklane (fiaszki oplecione);	10
		Równoramienne przezmiary do obrotu handlowego z wytrzymałością większą niż 50 kilogramów; Wagi czułe na więcej niż 5 kilogramów aż do 20 kilogramów włącznie;	20

P r z e d m i o t	Nale- żyłość mani- pula- cyjna od sztuki h
<p>Wagi z talerzami u góry albo stołowe z wytrzymałością większą niż 20 kilogramów aż do 50 kilogramów włącznie; Przyspieszniki z wytrzymałością większą niż 20 kilogramów do 100 kilogramów włącznie; Wagi pomostowe, nierównoramienne przemiany decymalne i centezymalne z wytrzymałością większą niż 20 kilogramów do 50 kilogramów włącznie; Zacierańce;</p>	20
<p>Wagi pomostowe, nierównoramienne przemiany decymalne i centezymalne z wytrzymałością większą niż 50 kilogramów aż do 250 kilogramów włącznie; Wagi automatyczne z wytrzymałością aż do 200 kilogramów włącznie;</p>	30
<p>Wagi czułe z wytrzymałością większą niż 20 kilogramów; Wagi z talerzami u góry albo stołowe z wytrzymałością większą niż 50 kilogramów; Przyspieszniki z wytrzymałością większą niż 100 kilogramów; Wagi pomostowe, nierównoramienne przemiany decymalne i centezymalne z wytrzymałością większą niż 250 kilogramów aż do 500 kilogramów włącznie; Wagi automatyczne z wytrzymałością większą niż 200 kilogramów aż do 500 kilogramów włącznie;</p>	40
<p>Wagi pomostowe, nierównoramienne przemiany decymalne i centezymalne oraz wagi automatyczne z wytrzymałością większą niż 500 kilogramów aż do 1000 kilogramów włącznie;</p>	50
<p>Wagi pomostowe, nierównoramienne przemiany decymalne i centezymalne, wagi automatyczne, wagi żórawiowe z wytrzymałością większą niż 1000 kilogramów aż do 1500 kilogramów włącznie; od każdego dalszych 500 kilogramów wytrzymałości policzy się dodatek w kwocie 10 halerzy, przyczem resztę nie wynoszącą 500 kilogramów liczy się za całość (500 kilogramów).</p>	70

Ritt wlr.

128.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. sierpnia 1909,

dotyczące utworzenia dwóch nowych starostw powiatowych na Morawach z siedzibą urzędową w Berunie i w Wsetinie.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. sierpnia b. r. zezwolić najmiłościwiej na częściową zmianę podziału administracyjnego margrabstwa Moraw, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 101, i na utworzenie starostw powiatowych z siedzibą urzędową w Berunie i w Wsetinie.

Okrąg urzędowy Starostwa powiatowego w Berunie obejmować będzie powiaty sądowe Dworzec i miasto Libawę, które wydzieli się z dotychczasowego powiatu politycznego Sternberg, zaś okrąg Starostwa powiatowego w Wsetinie powiat sądowy Wsetin, który wydzieli się z dotychczasowego powiatu politycznego Międzyrzecze Wołoskie.

Zarazem wydziela się powiat sądowy Unczów z powiatu politycznego Litowel i przydziela się go do powiatu politycznego Sternberg.

Starostwa powiatowe w Berunie i w Wsetinie rozpoczną swą działalność z dniem 1. października 1909; z tym samym dniem wchodzi w życie również podana zmiana w przynależności polityczno-administracyjnej powiatu sądowego unczowskiego.

Haerdtl wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 4. września 1909.

Treść: (№ 129 i 130.) 129. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania kilku linii wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Budziejowic. — 130. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Swinowa-Witkowic do Cieszyna z odgałęzieniem do Frysztatu.

129.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 24. sierpnia 1909,

dotyczące koncesjonowania kilku linii wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Budziejowic.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach drugorzędnych z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, oraz ustawy z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny Bankowi Union w Wiedniu koncesyę na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu następujących linii wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Budziejowic, a mianowicie:

a) od dworca c. k. kolei państwowych w Budziejowicach do przystanku osobowego Budziejowice-Stare Miasto na linii c. k. kolei państwowych Wiedeń—Cheb,

b) od placu Radetzky'ego do głównej elektrowni przy fabryce cygar i

c) od wylotu ulicy Wiedeńskiej od strony Rynku do przystanku osobowego Przedmieście Linckie na linii c. k. kolei państwowych Linc—Budziejowice, a to pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami, w dalszym ciągu bliżej określonymi.

§ 1.

Co do koncesjonowanych linii kolei żelaznej korzysta koncesjonaryusz z ulg skarbowych, wymienionych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

Okres uwolnień od podatków, o których mowa w artykule V., lit. d) powyższej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesjonaryusz jest obowiązany ukończyć budowę linii kolejowych wymienionych na wstępie, najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotowe linie kolejowe na użytek publiczny i utrzymywać je w nieprzerwanym ruchu przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryusz na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyjonowanych kolei nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych, obowiązujących w tej mierze.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesyjonowanych linii kolejowych miano użyć dróg publicznych, winien koncesyonaryusz postarać się o pozwolenie u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Pod względem budowy koncesyjonowanych linii kolejowych i ruchu na nich winien koncesyonaryusz stosować się do osnowy niniejszego obwieszczenia koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, mają zastosowanie do kolei drugorzędnych, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby ewentualnie w przyszłości zostały wydane, wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Nadaje się koncesyonaryuszowi prawo utworzenia — za osobnem zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która co do koncesyjonowanych linii kolejowych wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Wydawanie obligacji pierwszeństwa jest wykluczone.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie ma obowiązywać zasada, że oprócz kosztów, które rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, tudzież budowę i urządzenie linii kolejowych wraz z nabyciem taboru wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej, i które będą

należycie wykazane, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić jeszcze dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośnie kosztu do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zgodził się na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztu te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez rząd.

Statuty spółki i formularze wydać się mających akcji podlegają zatwierdzeniu rządu.

§ 7.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przyznawać wolną jazdę na kolei podoficerom i ordynansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie ułożyły należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryusz jest zobowiązany uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Gdyby władze z powodu uroczystości, pochodów wojska lub parad albo z powodu robót około kanałów, przewodów rurowych itd. uznały za potrzebne, wstrzymać na pewien czas ruch na jakiejś przestrzeni koncesyjonowanych linii kolejowych, wówczas ma koncesyonaryusz poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom władz, nie roszcząc sobie żadnego prawa do wynagrodzenia za stratę, poniesioną wskutek czasowego wstrzymania ruchu.

§ 9.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i służy, jadący kolejami z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą wraz z swymi pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi.

§ 10.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia oraz za inne usługi na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryusz żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejki a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 11.

Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy, zajętych przy ruchu kolejowym, na przypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryusza przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczzonego związku. Zabezpieczenie to należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryusz względnie wstępujące w jego miejsce przedsiębiorstwo mieli obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po upływie trzech lat służby, w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej.

§ 12.

Koncesyonaryusz jest obowiązany dostarczać na żądanie Ministerstwa kolei żelaznych w należytych czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 13.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na pięćdziesiąt (50) lat, licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzeczzonego czasu, gdyby nie dopeł-

niono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§ 14.

Prawo kaduka na rzecz państwa. unormowane w § 8. ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyonowanych linii kolejowych.

§ 15.

Koncesyonaryusz nie może odstępować osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyonowanych liniach kolei żelaznej, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia ze strony rządu.

§ 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa linii kolejowych i urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzić, aby wadom, istniejącym w tym względzie zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 17.

Rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w tem obwieszczeniu koncesyjnym, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Wrba wlr.

130.

Dokument koncesyjny z dnia 28. sierpnia 1909

na koleję lokalną z Swinowa-Witkowic do Cieszyzna z odgałęzieniem do Frysztatu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadając w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami spółce akcyjnej: „C. k. uprzywilejowana Kolej ostrawsko-frydlańska“ koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, poruszanej loko-

motywą, która ma być zbudowana jako normalnotorowa kolej lokalna, od stacyi c. k. kolei państwowych Swinów-Witkowiec do Kunczic dla połączenia z c. k. uprzywilejowaną Koleją ostrawskofrydlańską a stamtąd przez Suchów do Cieszyna z krzywizną łączącą do stacyi, mającej powstać obok przystanku c. k. kolei państwowych Polanka, tudzież z odnogą z Suchowa do Frysztatu, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, i z dnia 29. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 264, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryuszka z ulg, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 2.

Terminy rozpoczęcia robót budowlanych na poszczególnych częściach szlaku oznaczy c. k. Ministerstwo kolei żelaznych. Koncesyonaryuszka jest obowiązana ukończyć budowę szlaku koncesyonowanej kolei Kunczice—Suchów najpóźniej w przeciągu roku, licząc od terminu, naznaczonego przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla rozpoczęcia robót budowlanych na tej przestrzeni.

Okres czasu budowy dla szlaków Swinów—Witkowiec, względnie Polanka—Kunczice i Suchów—Cieszyn, tudzież dla odnogi do Frysztatu oznaczy c. k. Ministerstwo kolei żelaznych później, a koncesyonaryuszka winna poddać się postanowieniom, które w tym względzie będą wydane.

Gotowe przestrzenie kolei należy oddać do użytku publicznego i utrzymywać je w nieprzerwanym ruchu przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania terminów budowy, tudzież wykonania i wyposażenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesyonaryuszka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczenia w myśl postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei podjazdowych, których budowę c. k. rząd uznałby za odpowiadającą interesom publicznym.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do, osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby ewentualnie w przyszłości wydano.

Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a zwłaszcza ze względu na zmniejszoną chyżość. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe muszą być przewożone po niższych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują każdorazem na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych oraz do żandarmeryi i to nietylko w podrózach na koszt skarbu państwa, lecz także w podrózach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zebrania kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywanie w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy skutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie chorych i rannych,

przewożonych w postawie leżącej na rachunek skarbu wojskowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczonożego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesyonaryuszce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia i systemu ruchu.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 7.

Ruch na kolei, stanowiącej przedmiot niniejszego dokumentu koncesyjnego, utrzymywać będzie państwo na rachunek koncesyonaryuszki, a koncesyonaryuszka zwracać ma rządowi kolei państwowych koszta, rzeczywiście poniesione z powodu utrzymywania tego ruchu. Warunki utrzymywania ruchu określi się w kontrakcie ruchu, który c. k. rząd zawrze z koncesyonaryuszką.

Przytem zastrzega się c. k. rządowi prawo ustalenia taryf dla przewozu osób i towarów, klasyfikacji towarów i wydania wszystkich postanowień dodatkowych, odnoszących się do przewozu towarów, tudzież ustalenia świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz wydziałów służby publicznej a zwłaszcza na rzecz zarządu pocztowego i zakładu telegrafów państwowych, a to według swobodnego uznania z uwzględnieniem każdorazowych potrzeb ruchu.

§ 8.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na przy-

padek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin stosownie do zasad, obowiązujących pod tym względem na c. k. kolejach państwowych.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, obowiązana jest koncesyonaryuszka dozwolić c. k. rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do ruchu między kolejami już istniejącymi lub mającymi powstać dopiero w przyszłości — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by c. k. rząd mógł przy swobodnem ustanawianiu taryf przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej poszczególne części za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Osnowa skryptu dłużnego, który będzie wystawiony w razie zaciągnięcia pożyczki, ubezpieczonej w księgach kolejowych a nie rozłożonej na częściowe zapisy długu, wymaga zatwierdzenia rządu.

Koncesyonaryuszce nadaje się prawo wydania częściowych zapisów dłużnych odnośnie do pożyczek pierwszeństwa, które ewentualnie zaciągnie, a to pod warunkami, oznaczonymi przez rząd; formularze obligacji pierwszeństwa, które będą w danym razie wydane, podlegają zatwierdzeniu rządu.

§ 11.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. rządowi.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów, które rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, wraz z nabyciem parku wozowego, oraz uposażenie rezerwy kapitałowej, oznaczonej przez c. k. rząd, i które należy wykazać, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, oraz straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych dalszych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po ukończeniu budowy kolei miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należyte wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. rząd.

§ 12.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei w każdym czasie pod następującymi warunkami :

1. Odszkodowanie, które ma być zapłacone w razie wykupienia, będzie polegało na tem, że państwo przyjmie do zapłaty z własnych funduszków w miejsce koncesyonaryuszki pożyczki, zaciągnięte w danym razie celem pierwszego zgromadzenia kapitału dla kolei, stanowiącej przedmiot niniejszego dokumentu koncesyjnego, i ewentualne inne dalsze pożyczki, zaciągnięte za zezwoleniem c. k. rządu celem pokrycia policzalnych kosztów zakładowych tej kolei, w kwotach, zalegających w chwili wykupna jako jeszcze nie umorzone, oraz iż zwróci spółce w gotówce dalsze wydatki, poniesione przez nią w danym razie z własnych funduszków na założenie i wybudowanie kolei, będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego.

2. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1, bez dalszej odpłaty, własność koncesyonowanej niniejszem kolei, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającymi jeszcze resztami pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu, tudzież jej używanie, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszki, i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

3. Postanowienie c. k. rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły :

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa

kolejowego, bądź na zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;

- c) kwotę ceny wykupna (l. 1), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania obliczy się tymczasowo z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

4. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili, nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji, dotyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

5. Koncesyonaryuszka obowiązana jest postarać się o to, aby c. k. rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. rząd miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należitości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

6. C. k. rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 3.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, przechodzących wskutek wykupienia na państwo.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest oddać c. k. rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

§ 13.

Trwanie koncesyi, łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9. lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na czas do dnia 31. grudnia 1985; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 17.

§ 14.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolci i wszystkich ruchomych i nieruchomych przy należności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszki, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 15.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi, jak i w razie wykupienia kolei (§ 12.) zatrzymuje koncesyonaryuszka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. rząd upoważnił koncesyonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 16.

C. k. rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież ma prawo zarządzić, aby istniejącym w tym względzie wadom zapobieżono, względnie aby je usunięto.

C. k. rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorować w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesyonaryuszki, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

§ 17.

C. k. rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyjnymi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono ustanowionych w § 2. zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Wrba wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 5. września 1909.

Treść: (№ 131—133.) Ustawa, dotycząca przedłużenia ważności uwolnień należyciowych dla przenoszenia majątku i nabywania praw z powodu operacji agrarnych. — 132. Obwieszczenie, dotyczące otwarcia ekspozytury celnej z służbą portową i morsko-sanitarną w Breno (Zupa). — 133. Obwieszczenie, dotyczące otwarcia królewsko węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy w Pięciokościolach (Pécs).

131.

Ustawa z dnia 21. kwietnia 1909,

dotycząca przedłużenia ważności uwolnień należyciowych dla przenoszenia majątku i nabywania praw z powodu operacji agrarnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Ustęp drugi § 4. ustawy z dnia 7. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 92, dotyczącej komasacji gruntów rolnych, zostaje zmieniony i ma opiewać:

„Przenoszenie majątku lub nabywanie praw na podstawie planu komasacyjnego jest wolne od opłaty należyci.”

Artykuł II.

Ustęp pierwszy § 6. ustawy z dnia 7. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 93, dotyczącej usuwania z gruntu lasowego cudzych enklaw i zaokrąglania granic lasów, zostaje zmieniony i ma opiewać:

„Przenoszenie własności zamienionych gruntów na podstawie kontraktu zamiany, zatwierdzo-

nego przez władzę w myśl § 1., odbywa się bez poboru należyci.”

Artykuł III.

Ustęp drugi § 11. ustawy z dnia 7. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 94, dotyczącej podziału gruntów wspólnych i regulowania odnośnych wspólnych praw użytkowania i zarządu, zostaje zmieniony i ma opiewać:

„Przenoszenie majątku lub nabywanie praw na podstawie planu podziału lub regulacji jest wolne od opłaty należyci.”

Artykuł IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma z mocą wsteczną znaleźć zastosowanie do wszystkich tych wypadków, w których po upływie ważności postanowień ustawowych, przewidzianych w artykułach I do III, przyszło do skutku przeniesienie majątku i nabycie praw w sposób, tamże podany.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 21. kwietnia 1909.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Biliński wkr.

132.**Obwieszczenie Ministerstw handlu i skarbu z dnia 28. lipca 1909,**

dotyczące otwarcia ekspozytury celnej z służbą portową i morsko-sanitarną w Breno (Župa).

W Breno (Župa) otwarto ekspozyturę celną z służbą portową i morsko-sanitarną, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która rozpoczęła już swoją działalność.

Ekspozytura ta jest upoważniona do boletowania podatku od wódki oraz do zarachowywania statystycznych znaczków wartościowych.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

133.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 31. sierpnia 1909,**

dotyczące otwarcia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego II. klasy w Pięciokościolach (Pécs).

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu otwarto w Pięciokościolach królewsko-węgierski Urząd celny główny II. klasy, który rozpoczyna swoją działalność urzędową w dniu 1. września b. r.

Urząd ten jest wyposażony w upoważnienie stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Biliński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 11. września 1909.

Treść: (M 134—136.) 134. Obwieszczenie, dotyczące państw, należących do Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i państw, należących do układu madryckiego co do międzynarodowego rejestrowania marek. — 135. Obwieszczenie, dotyczące przystąpienia Stanów Zjednoczonych Meksykańskich do układu madryckiego, odnoszącego się do międzynarodowego rejestrowania marek. — 136. Obwieszczenie, dotyczące tymczasowego urzędzenia służby dla upaństwowionych linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprzywilejowanej austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprzywilejowanej Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

134.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 20. maja 1909,

dotyczące państw, należących do Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i państw, należących do układu madryckiego co do międzynarodowego rejestrowania marek.

Odnośnie do układów co do Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej i międzynarodowego rejestrowania marek, Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, ogłasza się, iż według wiadomienia c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych należą obecnie do układów tych prócz Austrii i Węgier, których przystąpienie do układów powyższych pociąga za sobą jako skutek ustawowy ich ważność także dla Bośni i Hercegowiny, następujące państwa:

I. Do Unii międzynarodowej dla ochrony własności przemysłowej:

Belgia; Brazylia; Dania z wyspami Faröer; Państwo Niemieckie; Rzeczpospolita Dominikańska;

Francya z Algierem i koloniami; Wielka Brytania z Australiskim Związkiem państwowym, Ceylonem, Nową Zelandyą, Trinidadem i Tobago; Włochy; Japonia; Kuba; Meksyk; Niderlandy z Indyami Niderlandzkimi, Surinam i Curaçao; Norwegia; Portugalia z Azorami i Madeirą; Szwecya; Szwajcarya; Serbia; Hiszpania; Tunis; Stany Zjednoczone Ameryki.

Uwiedomienie o ratyfikowaniu przez Rzeczpospolitą Dominikańską i Serbię brukselskiego aktu dodatkowego z dnia 14. grudnia 1900, odnoszącego się do układu względem Unii międzynarodowej (Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, pod IV) nie nastąpiło dotąd.

II. Do układu madryckiego, dotyczącego międzynarodowego rejestrowania marek fabrycznych lub handlowych (Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, pod II i V):

Belgia; Brazylia; Francya z Algierem i koloniami; Włochy; Kuba; Niderlandy z Indyami Niderlandzkimi, Surinam i Curaçao; Portugalia z Azorami i Madeirą; Szwajcarya; Hiszpania; Tunis.

Ritt wlr.

135.**Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 27. sierpnia 1909,**

dotyczące przystąpienia Stanów Zjednoczonych Meksykańskich do układu madryckiego, odnoszącego się do międzynarodowego rejestrowania marek.

Według zawiadomienia c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych doniosły Stany Zjednoczone Meksykańskie Szwajcarskiej Radzie Związkowej o swem przystąpieniu do układu madryckiego, dotyczącego międzynarodowego rejestrowania marek fabrycznych lub handlowych (Dz. u. p. Nr. 266 z roku 1908, pod II i V).

Według uwiadomienia Szwajcarskiej Rady Związkowej uzyskało przystąpienie to skuteczność prawną z dniem 26. lipca 1909.

Ritt wlr.

136.**Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych z dnia 6. września 1909,**

dotyczące tymczasowego urządzenia służby dla upaństwowionych linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprzywilejowanej austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprzywilejowanej Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

Na podstawie zatwierdzenia, udzielonego najłaskawiej Najwyższem postanowieniem z dnia 24. sierpnia 1909, wydaje się następujące zasady tymczasowego urządzenia służby dla upaństwowionych linii uprzywilejowanej austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprzywilejowanej austriackiej Kolei północno-zachodniej i c. k. uprzywilejowanej Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

Wbra wlr.

Zasady

tymczasowego urządzenia służby dla upaństwowionych linii uprz. austr.-węg. Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprz. austr. Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

§ 1.

Z powodu przeprowadzonego ustawą z dnia 27. marca 1909, Dz. u. p. Nr. 46, upaństwowienia linii uprz. austr.-węg. Spółki kolei państwowych, tudzież c. k. uprz. austr. Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej tworzy się dwa urzędy, podlegające bezpośrednio Ministerstwu kolei żelaznych, z siedzibą w Wiedniu, które mają nosić nazwę „c. k. Dyrekcya dla linii Spółki kolei państwowych“, względnie „c. k. Dyrekcya Kolei północno-zachodniej“ i rozpocząć swoje czynności z dniem objęcia przez państwo ruchu na tych liniach.

§ 2.

Począwszy od tej samej chwili podporządkowany zostanie c. k. Dyrekcji dla linii Spółki kolei państwowych cały personal służbowy, zatrudniony przy austriackich liniach kolejowych i przy służbie skarbowej uprz. austr.-węg. Spółki kolei państwowych, a c. k. Dyrekcji kolei północno-zachodniej cały personal służbowy c. k. uprz. austr. Kolei północno-zachodniej i c. k. uprz. Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej.

§ 3.

Do dyrekcji należy administracya miejscowa podlegających im przestrzeni kolejowych, a to pod naczelnem kierownictwem Ministerstwa kolei żelaznych i na podstawie jego wskazówek.

Naczelnicy dyrekcji (dyrektorzy) są osobiście obowiązani starać się, by zarządzenia władz wyższych były wykonywane, kontrolować ich wykonanie, pobudzać podwładne im organa do wypełniania obowiązków i dbać o ich korzystne współdziałanie, tudzież o możliwie najwięcej ekonomiczną administracyę.

Winni oni bacznie uwzględniać wyniki obrotowe podlegających im linii kolejowych, wpływając w drodze odpowiednich zarządzeń w granicach swego zakresu działania i przez przedstawianie wniosków położonemu Ministerstwu na poprawie-

nie tych wyników oraz w ogóle na polepszenie sposobu prowadzenia przedsiębiorstwa, a przytem mieć zwłaszcza na względzie także potrzeby handlowe.

§ 4.

Pod względem wewnętrznego podziału służby w dyrekcjach jak również pod względem toku czynności tamże pozostaną na razie w mocy istniejące zarządzenia, o ile w dalszym ciągu albo w drodze osobnych postanowień nie ustalono czego innego.

Zadaniem dyrektorów będzie jednak zawioskować jak najrychlej w Ministerstwie kolei żelaznych takie zmiany i uproszczenia pod względem tego podziału służby i toku czynności, które ze względu na państwowe zasady administracyjne okażą się potrzebne dla zyskownego i oszczędnego prowadzenia nadal interesów.

§ 5.

Dyrekcje zastępują samodzielnie zarząd kolei państwowych w obrębie swego obszaru służbowego i swej kompetencji, tak iż przez swe czynności prawne, umowy, spory, ugody itd. nabywają nawet bez osobnego wyższego zlecenia dla zarządu tego prawa i zaciągają dlań zobowiązania. Dla nadania mocy obowiązującej oświadczeniom pisemnym, wydawanym przez dyrekcję, wystarcza podpis dyrektora lub zamiast dyrektora podpis jednego z jego zastępców albo jednego z naczelników oddziału.

§ 6.

Ministerstwu kolei żelaznych zastrzeżony jest także co do linii obu dyrekcji szczególny zakres działania, określony w § 5. statutu organizacyjnego państwowej administracji kolejowej.

Dyrekcje są jednak upoważnione do udzielania w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych konsensu budowlanego na takie budowle, których oddawanie w przedsiębiorstwo nie należy w myśl § 7., l. 16. niniejszych zasad do Ministerstwa kolei żelaznych, o ile według odnośnych przepisów ogłędziny polityczne nie są potrzebne albo o ile przeprowadzone ogłędziny dały wynik wolny od zarzutów; również przysługuje dyrekcjom prawo udzielania w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych konsensu na używanie budowli, wykonanych zgodnie z projektem; dalej należy do dyrekcji zatwierdzanie w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych budowli obcych stron na gruncie kolejowym względnie na obszarze kolejowym, wreszcie zezwolicie na budowę prywatne przy kolei i w pobliżu dworców kolejowych, tudzież w ogóle stosowanie przepisów co do stosunków sąsiedzkich wzdłuż podlegających im linii kolejowych.

§ 7.

Pod względem służby kolejowej należy do dyrekcji załatwianie wszystkich czynności administracyjnych na obszarze przydzielonych im linii; wyjątek stanowią następujące zarządzenia i rozstrzygnięcia, zastrzeżone Ministerstwu kolei żelaznych:

1. wszelkie zmiany w organizacyi poszczególnych gałęzi służby;

2. wydawanie względnie, zatwierdzanie ważniejszych ogólnych instrukcyi służbowych i regulaminów, a w szczególności wszelkich postanowień, regulujących prawa i obowiązki, tudzież pobory personalu, ustanawianie zwyczajnego i nadzwyczajnego etatu urzędniczego, wydawanie i zmienianie regulatywów dla funduszów emerytalnych i prowizyjnych, dla kasy chorych, oraz innych instytucyi humanitarnych, wreszcie odpowiedni wpływ na ustanawianie i zmienianie statutów stowarzyszeń spożywczych, oszczędnościowych i zaliczkowych lub innych stowarzyszeń humanitarnych, podlegających ustawie o stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych lub ustawie o stowarzyszeniach, o ile zarząd kolei państwowych przyznaje im pewne korzyści;

3. przyjmowanie urzędników wszelkich klas służby, posuwanie wszystkich urzędników na wyższe stopnie służbowe, następnie wszelkie przenoszenia urzędników, począwszy od VI. klasy służbowej w górę, i urzędników wymienionych pod 4, dalej uwalnianie ze służby (przenoszenie w stan spoczynku) wszystkich urzędników, począwszy od VI. klasy służbowej w górę i tych urzędników VII. klasy służbowej, którym Ministerstwo kolei żelaznych nadało w swoim czasie w myśl istniejących norm posadę tej klasy służbowej, następnie wypowiedzenie służby tym przejętym urzędnikom obu dyrekcji, których nie wcielono do etatu służbowego zarządu kolei państwowych, wreszcie co do ogółu przejętego personalu wcielanie funkcyonaryuszów do etatu c. k. austryackich kolei państwowych; co się tyczy tych urzędników, do których stosuje się ustawa z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, obowiązywać będą we wszystkich powyższych sprawach postanowienia, dotyczące ogólnego zakresu działania ministerstw;

4. mianowanie naczelników oddziałów (sekcji) dyrekcji i ich zastępców, konsulentów sanitarnych i ich zastępców, naczelników biur, referentów wojskowych, kontrolorów poszczególnych gałęzi służby, naczelników biur ruchu, woźnictwa i konserwacyi kolei, tudzież inspektoratów ruchu, następnie mianowanie wszystkich naczelników służbowych i ich zastępców, których posady systemizowano w VII. lub wyższej klasie służby, oraz zmienianie tytułów służbowych urzędników stałych;

5. przyznawanie wszelkich dodatków, które nie są już uzasadnione istniejącymi przepisami,

nadto przyznawanie remuneracji i zapomóg, o ile one w ciągu jednego roku rachunkowego przekraczają kwotę 500 K dla jednej i tej samej osoby, udzielanie urlopów za utratą poborów ponad sześć miesięcy, a przy pozostawieniu normalnych poborów ponad trzy miesiące, tudzież udzielanie datków z łaski ponad 70 procent prawidłowych poborów zaopatrzenia, wreszcie inne sprawy personalu stosownie do wyraźnego zastrzeżenia, zawartego w specjalnych przepisach osobistych i statutach funduszków humanitarnych;

6. wykonywanie władzy dyscyplinarnej nad przejętymi a nie wcielonymi do etatu funkcyjnymi Spółkami kolei państwowych, austriackiej Kolei północno-zachodniej i Kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej w zakresie, przyznawaniem dotychczas radzie zawiadowczej;

7. reaktywowanie pensjonistów;

8. wyznaczenie tanytem z tytułu zaoszczędzeń, oraz z innych tytułów;

9. układanie zwyczajnego i nadzwyczajnego budżetu rocznego i wciąganie tego budżetu w budżet ogólny zarządu kolei państwowych na podstawie preliminarzy, wygotowanych przez dyrekcje i przedłożonych Ministerstwu kolei żelaznych do zatwierdzenia;

10. wydawanie do rąk dyrekcji kredytów zwyczajnych i nadzwyczajnych, oddanych do rozporządzenia stosownie do każdorazowej ustawy skarbowej, zatwierdzanie szczegółowych wykazów użycia wszelkich kredytów, przewidzianych na wydatki nadzwyczajne; oznaczanie stosunku, w jakim linie dyrekcji mają przyczynić się do kosztów centralnego zarządu ruchu kolei państwowych;

11. zezwalanie na wszelkie wydatki, których nie przewiduje ustawa skarbowa i na które wobec tego nie ma w budżecie pokrycia, oraz na takie, które wymagają przekroczenia dozwolonych kredytów, zezwalanie na kredyty dodatkowe, na zmianę przeznaczenia kredytów stosownie do odnośnych przepisów, oraz na ewentualne użycie kredytów nadzwyczajnych w nagłych przypadkach jeszcze przed załatwieniem budżetu sposobem konstytucyjnym, a to z uwzględnieniem ewentualnej potrzeby zasięgnięcia zatwierdzenia konstytucyjnego;

12. lokowanie rozporządzalnych kapitałów, oraz kupno i sprzedaż papierów wartościowych i walut;

13. wszelkie zarządzenia, dotyczące własności kolei państwowych lub funduszków, zostających pod zarządem dyrekcji, o ile te zarządzenia wychodzą poza granice zwyczajnej administracji lub mają na celu pozbycie lub obciążenie tych funduszków, a więc także — i to z przestrzeganiem warunków, posta-

nowionych w tym względzie w porozumieniu z zarządem skarbowym — pozbywanie i obciążanie własności nieruchomości, o ile ono nie następuje z powodu wykonania nowych lub rozszerzania istniejących budowli przed zamknięciem odnośnych rachunków; przyznawanie praw zastawu na własności nieruchomości;

14. darowywanie względnie polecenie odpisania niedoborów rachunkowych, zwrotów, przypisanych funkcyjnym, lub roszczeń, nie dających się ściągnąć, oraz strat w materiałach i przedmiotach inwentarza, o ile wartość pieniężna w każdym przypadku z osobna przekracza kwotę 1000 K, a w jednym roku w całym okręgu dyrekcyjnym kwotę 10.000 K;

15. zatwierdzanie ugód co do pretensji, dochodzonych przez zarząd kolei państwowych lub przeciw temu zarządowi, o ile suma ugodowa w razie jednorazowej zapłaty przekracza kwotę 12.000 K, a w razie zapłaty bieżącej kwotę 1000 K rocznie, i o ile nie chodzi o ugody, zawierane przy wykupnie gruntów w granicach poszczególnych pozycji zatwierdzonego preliminarza kosztów;

16. zawieranie kontraktów co do dostawy środków przewozowych, oraz zatwierdzanie wszelkich innych kontraktów dostawy, tudzież innych kontraktów, dotyczących świadczeń jednorazowych, wliczając tu także oddawanie robót w przedsiębiorstwo, o ile suma kontraktowa w razie powszechnego publicznego rozpisania ofert i oddania dostawy oferentowi, stawiającemu najkorzystniejsze warunki, przekracza kwotę 300.000 K, a w razie przeciwnym kwotę 100.000 K;

17. zatwierdzanie kontraktów najmu lub dzierżawy albo innych kontraktów, dotyczących świadczeń powrotnych, o ile czynsz najmu lub dzierżawy albo inne świadczenie powrotne przekracza przy nieoznaczonym czasie trwania umowy lub przy stałym czasie trwania umowy aż do lat pięciu kwotę roczną 10.000 K, a przy stałym czasie trwania umowy ponad pięć lat, kwotę roczną 1000 K; opuszczanie czynszów najmu lub dzierżawy albo innych powtarzających się świadczeń w kwocie ponad 1000 K;

18. zatwierdzanie powtarzających się datków i dobrowolnych przyczynków na obce cele dobroczynne lub publiczne, oraz podobnych datków w poszczególnych przypadkach, o ile one przekraczają w każdym przypadku z osobna kwotę 500 K; następnie wydawanie postanowień, dotyczących uczestnictwa dyrekcji w publicznych kongresach, wystawach itp.;

19. zatwierdzanie wszystkich nowych budowli i zmian w budowlach i urządzeniach, które już

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 14. września 1909.

Treść: № 137. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów: Dalmacyi, Galicyi, Austrii dolnej, Solnogradu, Styryi, Przedarulanii, Istrii i Tryestu.

137.

Patent cesarski z dnia 12. września 1909,

dotyczący zwołania sejmów: Dalmacyi, Galicyi, Austrii dolnej, Solnogradu, Styryi, Przedarulanii, Istrii i Tryestu.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jeruzolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyński, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy królestwa Dalmacyi, księstwa Solnogradu, księstwa Styryi, kraju Przedarulanii i bezpośrednio podległego miasta Tryestu z okręgiem zwołuje się na dzień 16. września 1909 do ich ustawowych miejsc zebrania.

Odroczone na podstawie Naszych postanowień sejmy królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim księstwem Krakowskim, arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy i margrabstwa Istrii zwołuje się również na dzień 16. września 1909 celem podjęcia na nowo czynności, a to sejm margrabstwaistryjskiego do Capodistrii, resztę sejmów do ich ustawowych miejsc zebrania.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnem mieście Wiedniu dnia 12. września tysiąc dziewięćsetnego dziewiątego, Naszego panowania sześćdziesiątego pierwszego roku.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Georgi wkr.

Żáček wkr.

Wrba wkr.

Ritt wkr.

Weiskirchner wkr.

Biliński wkr.

Haerdtl wkr.

Schreiner wkr.

Stürgkh wkr.

Bráf wkr.

Hochenburger wkr.

Dulęba wkr.

Pracownik ustawa gwarantuje

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca

Pracownik w krajach w których jest obowiązująca